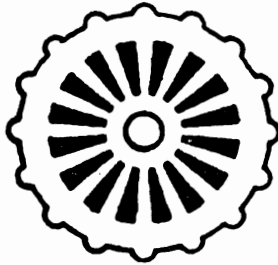

බුද්ධජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලා: 5

විනයපිටකයෙහි

04 වන ග්‍රන්ථය

බුලුවගගපාලී

[I කාණ්ඩය]

ලංකා බෞද්ධ මණ්ඩලයේ ආරාධනයෙන්
හාල්දඬුවන ශ්‍රී ධර්මකිකාභිධාන
සබරගමුවලානේ ප්‍රධාන සභිසනායක සාමාන්ත්‍රීයන් වහන්සේ
විසින්
කරනලද සිංහල පරිවර්තනය

ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය
විසින්
පාඨශෝධන පුස්තක වූ සංස්කරණය කරන ලදී.

බු: ව: 2550

ක්‍රි: ව: 2006

Buddha Jayanti Tripitaka Series, Volume 5 (i)

The Fourth Book in the
Vinaya-Pitaka

4

CULLA-VAGGA-PĀLI (I)

With the Sinhala translation by

**The Venerable
Haldanduvana Dhammarakkhita**

The Chief Nāyaka Thero of
Sabaragamuva Province

නමෝ තස්ස භගවතෝ සබ්බධම්මේසු අප්පට්භතඤාණචාරස්ස දසබලධරස්ස
චතුර්වේසාරජ්ජවිසාරදස්ස සබ්බසත්තත්තමස්ස ධම්මිස්සරස්ස ධම්මරාජස්ස ධම්මස්සාමිස්ස
තථාගතස්ස සබ්බඤ්ඤානො සම්මාසම්බුද්ධස්ස !!!

භාග්‍යවත් වූ සියලු ධර්මයන්හි නොපැකිල ඥානචාර සහිත වූ දසබලධාරී වූ
චතුර්වේශාරදත්ච විශාරද වූ සියලු සත්වයන්ට උත්තම වූ ධර්මයට ඊශ්වර වූ ධර්මරාජ වූ
ධර්මස්චාමී වූ තථාගත වූ සර්වඥ වූ සම්මා සම්බුදුන්ට නමස්කාර කරමි !!!

කෙළලක්ෂයක් සක්වලයන්හි සියලු ආර්යයෝ ද සියලු සත්පුරුෂයෝ ද
මාගේ නමස්කාරය පිළිගනිත්වා !!!

බුද්ධජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලා
පරිගණක ගත කර නොමිලයේ බෙදාහැරීමේ
මහා ධර්ම දානමය පුණ්‍යකර්මය

**“අපාරුකා තේසං අමතස්ස ද්වාරා
යේ සෝතචන්තෝ පමුඤ්චන්තු සද්ධං”**

**“කන් ඇත්තාහු සැදැහැ මුදන්වා
ඔවුන්ට අමා දොර විවෘත කරන ලදී”**

අප භාග්‍යවත් අර්භත් සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ප්‍රථම අනුසාසනය මෙහි ලා සිහි
කිරීම ත්‍රිපිටක ශ්‍රී සද්ධර්මය පරිශීලනය කරන්නා වූ පින්වතුන්ගේ අභිවාද්ධිය පිණිස ම වන
බව අපගේ හැභීම ය.

සැම කල්හි ඥාන සම්ප්‍රයුක්ත ව ක්‍රියා කරන්නා වූ සියලු සම්මා සම්බුදුරජාණන්
වහන්සේලාගේ පලමු අනුශාසනය, බුද්ධ රත්නය කෙරෙහි ගෞරව කරන්නා වූ
බුදුරජාණන් වහන්සේගේ සම්මා සම්බුදු බෝධිය අදහන්නා වූ කවර නම් පුද්ලයෙකු නො
සළකා හිදිත් ද ? චතු වේශාරදත්ච සහිත වූ දශ බල සහිත වූ අනාවරණ ඥාන සහිත වූ
සච්ඤ වූ මහා කාරුණිකයන් වහන්සේ පවා නිවන අවබෝධ කර ගැනීම පිණිස
ධම්මානුධම්ම ප්‍රතිපදාව ආරම්භ කරන පුද්ගලයා තුළ ‘සද්ධා’ නම් වූ ගුණය අත්‍යාවශ්‍ය ය
යන්න අවධාරනය කරන සේක.

මෙම ත්‍රිපිටක ශ්‍රී සද්ධර්මය සැක නොකළ යුතු ය. සැක කරමින් හදාරන ලෞකික ශිල්ප
ශාස්ත්‍ර පවා පරිපූර්ණ ව නො පිහිටන බව සිහි ඇතිව බැලීමෙන් නුවණ ඇත්තාහට දැක ගත
හැකි ය. පුරුෂයා ශ්‍රේෂ්ඨ බවට පමුණු වන්නා වූ සද්ධා ධනය සහිත ව (“සද්ධිධ චිත්තං
පුරිසස්ස සෙට්ඨං”) මෙම ධර්ම රත්නය පරිශීලනය කරන්නාහට සද්ධා අංගයෙන් ලැබිය
යුතු සියල්ල ලැබෙනු නො අනුමාන ය. එසේ ම සිහියෙන් ලැබිය යුතු කොටස ද
චීර්යයෙන් ලැබිය යුතු කොටස ද සමාධියෙන් ලැබිය යුතු කොටස ද ප්‍රඥාවෙන් ලැබිය යුතු
කොටස ද ලැබෙන පරිදි සද්ධා, සති, චිරිය, සමාධි සහ ප්‍රඥා යන පංච ධර්මයන් තමා තුළ
ඇති කර ගෙන මහත් වූ ගෞරවය සහිත ව ධර්මාවබෝධය පිණිස ම යොමු වූ දැඩි
අධිෂ්ඨානයෙන් මෙම ධර්ම පුස්තක පරිශීලනය කළ යුතු ය. අපගේ බුද්ධ ශාසනයෙහි

ධර්ම ශ්‍රවනයෙන් මග ඵල ලැබුවෝ ම අධික ය. විමුක්තිය ලබන්නා වූ ක්‍රම වේදයන් පහක් විස්තර කරන්නා වූ අංගුත්තර පංචක නිපාතයෙහි 'විමුක්තායතන' සූත්‍රයෙහි නිවන ලබන ක්‍රම වේද සතරක් ම ධර්ම දේශණාමය සහ ධර්ම සවනමය පුණ්‍ය කර්ම ඇසුරින් සිදුවන බව පැහැදිලි කර ඇත. පස්වැනි ක්‍රම වේදය භාවනාමය පුණ්‍ය කර්මය ප්‍රගුණ කිරීමෙන් සාර්ථක වන බව ද එහි සඳහන් වේ.

මහත් වූ ශෞරවාදරයෙන් මහා සුගතයන් වහන්සේගේ අනුශාසනය පිළිපදින්නා වූ අප්‍රමාදී ව ධම්මානුධම්ම ප්‍රතිපදාව වඩන්නා වූ සියලු සත්තට, ත්‍රෛකාලික වූ සියලු දුකින් මිදී ලබන්නා වූ අපර වූ අමර වූ අමා මහ නිවන අවබෝධ වීම පිණිස මෙම මහඟු පුණ්‍ය කර්මය උපනිශ්‍රය වේවා !

ආර්යයන් වහන්සේලා පහළවීමෙන් සිරිලක බැබළුවා !
බුද්ධ ශාසනය දියුණුවී විරස්ථිතික වේවා !
ලෝ සත්තට සෙත් වේවා !

"අමතං දදෝ ව සෝ භෝති, යෝ ධම්මනුසාසති"
(යමෙක් ධර්මානුශාසනය කරන්නේ ද, හේ අමානය දෙන්නේ ය)

මෙම ධර්ම දානමය පුණ්‍ය කර්මය මෝහ නිමි ර විධිවංසනය කරන්නා වූ ලොවට උතුම් ආලෝකය වූ මහා කාරුණික වූ සම්මාසම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ සඵඤ්ඤා ඤානයට ද මහා කරුණා ගුණයට ද පුජෝපහාරයක් ම වේවා !!!

කෙළලක්ෂයක් සක්වලයන්හි සියලු ආර්යයෝ ද සියලු සත්පුරුෂයෝ ද අපගේ පුණ්‍ය කර්මය අනුමෝදන් වෙත්වා !!!

ශාසනාභිවාද්ධිකාමී,
සමින්ද රණසිංහ.
2009.06.28

විනයපිටකේ

චූළචගග පාලී

පඨමෝ භාගෝ

විනයපිටකයෙහි

චූළචග

පළමුවැනි කාණ්ඩය

“තථාගතපසුවේදිනො හිකඛලෙ ධම්මවිනයො විවලො විරොචති නො පටිච්ඡන්තො.”

“මහණෙනි, තථාගතයන් වහන්සේ විසින් දේශනා කරණ ලද ධර්මය හා විනය විවෘත වූයේ බබලයි. වැසුණේ නො ම බබලයි.”

(අභිතුකාරකියාය, හිකඛිපාත - හරණුවහල, 9 පුඤ්ඤ)

සැලකිය යුතුය : මෙම පොතෙහි පටුන, පිටු අංක 15 හි ඇතුළත් කර ඇත. එම පටුනෙහි මාතෘකාවන් හා පිටු අංක අදාළ පිටු සමඟ සම්බන්ධ කර ඇත. මෙහි කියවීමට ඇති ප්‍රදේශයට වම් පසින් ඇති 'පිටු යොමුව' භාවිතා කිරීමෙන් නැවත පටුනට පැමිණීමට පුලුවන. වම් පසින් පාළි පිටුව ද දකුණු පසින් අදාළ සිංහල පිටුව ද කියවීම සඳහා VIEW menu PAGE DISPLAY option and select TWO-UP CONTINUOUS යන ක්‍රමය භාවිතා කරන්න.

Please note : The TABLE OF CONTENTS of this book is located in page no:17 and it is linked with associated pages in the book for your convenience. You can easily click on the page number or content description in the 'Table of Contents' and you will be directed to the relevant page. Bookmarks located to the left of reading area can be used to navigate back to 'Table of Contents' Page. If you would like to view Pali page on your left and the relevant Sinhala page on your right select the menu items as follows; VIEW menu PAGE DISPLAY option and select TWO-UP CONTINUOUS.

ප වු නි

1.	සංස්කාරක නිවේදනය	ix
2.	සංඥාපනය	xi
3.	පාළි භාෂාව	xiii
4.	ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය	xv
5.	සංකේත ගිරුපණය	xvii
6.	විසය සූචි	xix
7.	පෙළ හා පරිවර්තනය	2 - 435
8.	විසය පද සූචි	437
9.	සංඥානාම සූචි	441

සංස්කාරක නිවේදනය

ත්‍රිපිටක පයඝාට්ඨියෙහි විනය පිටකයට අයත් ග්‍රන්ථ පඤ්චකයෙන් සතර වැනි ග්‍රන්ථය වූයේ වුලලවග්ගපාළි යයි. එය බුද්ධජයනී ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථාලායෙහි පස් වැනි ග්‍රන්ථය ලෙස සමූහ වැ ඇත. තෙවැනි ග්‍රන්ථය වූ මහාවග්ගපාළිය ප්‍රථම - ද්විතීය භාග වශයෙන් දෙකක් ලෙස මුද්‍රණය කරවන්නට සිදුවූ හෙයිනි.

දෙදහස් පන්සියයේ බුද්ධ ජයනී අනුස්මරණ උත්සවය නිමිත්ත කොට ගෙන ශ්‍රී ලංකා බෞද්ධ මණ්ඩලය මගින් ආරම්භ කළ ත්‍රිපිටක ධර්ම සිංහල භාෂායෙන් නබ්‍රාජ්‍යමහි ලා විනය පිටකයෙහි වුලලවග්ගපාළි සිංහල පරිවර්තනයට ආරාධනා ලැබූවාහු පැල්මඩුල්ලේ පුරාණ රාජමහා විහාරාධිපති භාල්දඹුවන ශාස්ත්‍රපුරි ශ්‍රී ධර්මක්ෂිතානිධාන සපරගමු දිශා-යෙහි ප්‍රධාන සංඝනායක ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේ යැ. උන්වහන්සේ විසින් යථා කාලයෙහි එම සිංහල පරිවර්තනය නිමහම් කොට ත්‍රිපිටක මණ්ඩලය වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද්දේ ය. ත්‍රිපිටක මණ්ඩලයේ සමමතය පරිදි කෙසෙල්වතුගොඩ රත්නපොති නායක සචීරපාදයන් වහන්සේ යැ, භාල්දඹුවන ධම්මරක්ඛිත නායක සචීරපාදයන් වහන්සේ යැ, කඩවැද්දුව සිරිනිවාස නායක සචීරපාදයන් වහන්සේ යැ යන විනය පිටක ගොඩක මණ්ඩලයේ මහ තෙරවරුන් විසින් පාඨගොඩන පුර්කවා සිංහල පරිවර්තනයද සංස්කරණය කරන ලද්දේ විය.

සංස්කරණය කරන ලද සිංහල පරිවර්තනය සහිත වුලලවග්ගපාළිය 1962 දී පමණ මුද්‍රණය සඳහා එක්කරා මුද්‍රණාලයකට භාර දෙන ලද්දේ පිටු 16 කින් යුත් ප්‍රකාර දෙවිස්සක් පමණ මුද්‍රණය වූ පසු කවර හෙතුවකින් හෝ මුද්‍රණය නැවතීම. ලියා ශුඛ කොට දෙන ලද අත් පිටපත් ද ලබාගත නො හැකි විය. එහෙයින් සමරපබ්බතයෙහි පවත් නැවත පරිවර්තන කිරීමේ භාරය ද ත්‍රිපිටක මණ්ඩලය කෙරෙහි පැවරීම. ත්‍රිපිටක සමපාදක මණ්ඩලයේ අනුශාසක, අග්‍රහමහාපණ්ඩිත බළන්ගොඩ ආනන්ද මෙමනෙය මහානායක ස්වාමීන්ද්‍රයෝ වැනසි ගිය කොටස නැවත පරිවර්තන කොට මුද්‍රණයට සකස් කළහ. නවද මුද්‍රණ අවසානයෙහි දු පැන නැඟුණු බාධක රැසකි. එ ද, සහකාර අධ්‍යක්ෂ තැන්පත් සෝමපාල ජයවර්ධන මහතාණන්ගේ කාලානුරූප ක්‍රියා සංවිධානය ද, දෙතිවල

'නිසර' මුද්‍රණාලයාධිකාරී ඇස්. ඩී. සපරමාදු මහතාණන්ගේ සහයෝගය ද
නිසා චුල්ලවණපාළි - සමරසකඤ්ඤා අවසාන කොට ඇති බන්ධන සතර
එහි පළමුවන කාණ්ඩය ලෙස පළ කරවන්නට හැකි විය.

වඩිමාන ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලයේ සභාපතිවරුන් විසින් නො
පමාව මෙහි ශෝධාපත්‍ර, සංඥ සූචි, ශබ්ද සූචි ආදිය සකස් කිරීමෙන්
මේ ශ්‍රේණි භාගය ශාසනාර්ථීන් හමුයෙහි තබන්නට හැකි වූ බව පවසන
අතර මෙම අධිකාරයෙහි නියුක්ත වූ හැම දෙනා ඵෙහික පාරත්‍රික සුඛ-
භාගී වෙත්වා'යි ආශංසනය කරමිහ.

මේ වගට,

ලඞ්ඞුගම ලිකිතානඤ්ඤා සභාපති
ප්‍රධාන සම්පාදක

1977, ජූලි 10
ත්‍රිපිටක කායභාලය,
මහානායක වාරිකාරාමය,
115, විජේරාම මාවත,
කොළඹ 7.

සංඥාපනය

විනය:

විභව ඛණ්ඩක පරිවාර විසින් ක්‍රීඩිත වූ විනය පාළිය මහාකාශාප සංචාරාදී ප්‍රථම මහාසංඛ්‍යානිකාරක මහරහතුන් විසින් 'පාරාජිකපාළි පාවිඤ්ඤාපාළි මහාවග්ගපාළි චූළචග්ගපාළි පරිවාරපාළි' යයි ග්‍රන්ථකරණය කරන ලද්දේ ය. එහි දූ මහාවිභව භවත් භික්ෂුවිභව භා භික්ෂුවිභව නම් වූ උභය විභවය පරිජි, පවිති දෙපොත් හි බැසැගෙන සිටී, මහාවිභවයෙහි 'පාරාජික සඛ්‍යාදියෙස අනියත නිසංකය' යන එකුන්පනස් ශික්ෂාපදයන් පිළිබඳ 'හිදන පුගල වච්ඡු පඤ්ඤානති පදභාජන විනීතවච්ඡු' ආදිය ඇතුළත් විනයප්‍රදේශය පාරාජික කාණ්ඩය මුල් කොට ඇති හෙයින් 'පාරාජික පාළි' යයි ද, පාවිඤ්ඤාකාණ්ඩය පටන් භික්ෂුවිභවය හා භික්ෂුවිභවය ද ඇතුළත් කොටස පාවිඤ්ඤාකාණ්ඩය ආදී කොට ඇති හෙයින් 'පාවිඤ්ඤාපාළි' යයි ද ග්‍රන්ථ දෙකක් වශයෙන් බෙද ඇත. ආභිසමාචාරික ශීලය ප්‍රකාශ කරන අනුඥත ශික්ෂාපදයෙන් යුත් පාළි' ප්‍රදේශය 'ඛණ්ඩ' නම් වෙයි. එ ද 'බොධිකථායෙන් ආරම්භ වූ චොක්ඛණ්ඩකය ආදී කොට ඇති දෙවිසි ඛණ්ඩයෙකින් හෙබියේය. එහි කොසමියක්ඛණ්ඩකය අවසන් කොට ඇති ඛණ්ඩ දසය 'මහාවග්ගපාළි' යයි ද, කච්චෙක්ඛණ්ඩකයෙහි පටන් සභ්‍යාසතිකක්ඛණ්ඩකය අවසන් කොට ඇති දෙළොස් ඛණ්ඩය 'චූළචග්ග පාළි' යයි ද ග්‍රන්ථ දෙකක් වශයෙන් බෙද ඇත. 'පරිවාරපාළිය' වූ කළි මහාවිභවයෙහි භික්ෂුන් සඳහා පනවන ලද දෙසිය විස්සක් ශික්ෂාපදය, භික්ෂුවිභවයෙහි තුන්සිය සතරක් ශික්ෂාපදය යන උදෙසා පරිවාරපාළිය වූ පන්සිය යූවිසි ශික්ෂාපද ගෙන කල්පඤ්ඤානතිවාරය ආදී කොට ඇති ආපනතිවාර අටක, එබඳු වූ මැ පව්වයවාර අටකැයි මහාවාර සොළොස්කින් ද යළි සමුට්ඨාන සමථහෙද දක්වීමෙන් ද උභතොවිභවය පරිවාර වැ ඇත. ඛණ්ඩක පුච්ඡායෙහි පටන් ශේෂය දෙවිසි ඛණ්ඩයෙහි ආ විනය පරිවාර යයි. මෙයෙයින් බුදුරදුන්ගේ ආණාදෙසනා සංඛ්‍යාත විනය පිටකයට කරනලද මහාප්‍රාකාරය පරිවාර දේශනාව යි. උභතො විභවයෙහි ප්‍රඥාන ශික්ෂාපද සියල්ල ද සත්තආධිකරණ සමථය ද සචග්‍රහ කොට භික්ෂුවිභව- මොක්ඛ භික්ෂුවිභවයෙහි මොක්ඛ වශයෙන් දෙපරිදිව සිටි ග්‍රන්ථය 'පාතිමොක්ඛ' නම් විය. උභයමාතිකා නමුදු මේ මැ යි.

චූළචග්ගපාළි:

මෙහි ප්‍රඤ්ඤා වූ 'චූළචග්ගපාළිය' වනාහි කම්මක්ඛණ්ඩකය පටන් කොට සත්තාසතිකක්ඛණ්ඩකය තෙක් දෙළොස් ඛණ්ඩයෙන් සඛ්‍යාත වූ ග්‍රන්ථ ප්‍රදේශය යි. එහි පළමුවන කම්මක්ඛණ්ඩකයෙහි: 1. සැවැත්තුවර

විසු සවග මහණුන් කෙරෙහි වූ පඤ්චක ලොහිතක මහණුන් සඳහා භණ්ඩනකාරක කලහකාරකාදී හේතුවෙන් පනවනලද කප්පතිය කම්ප ද, 2. ආපනතිබහුල වූ ගෘහීන් හා අනනුලොමික සංයම් ඇති සෙයාසක මහණහුට පනවනලද නියසය කම්ප ද 3. සවග මහණුන් අතුරෙන් කීටාගිරිතෙහි විසු අසසපි පුනඩබහුක මහණුන් සඳහා කුල දුෂණහේතුවෙන් පනවන ලද පබ්බාපතිය කම්ප ද, 4. මජ්ඣිමනිකායෙහි විසු සුධම්ම තෙරුන් අරභයා විභාගාභූවියනට අවමන් කිරීම් හේතුවෙන් පනවනලද පටිසාරණිය කම්ප ද, 5. කොසඹු තුවර දී ජනන තෙරුන් සඳහා ඇවැත්මට පැමිණ ඇවැත් නො දැකීම හේතුවෙන් පනවන ලද ඇවැත් නොදක්මෙහි උකෙඛපතිය කම්ප ද, 6. ජනන තෙරුන් සඳහා මෑ පනවන ලද ඇවැත්මට පිළියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපතිය කම්ප ද, 7. අරිට්ඨ මහණහු සඳහා පනවන ලද පාපදාමට නො හැරීමෙහි උකෙඛපතිය කම්ප ද යන සත් වැදෑරුම් කම්ප විභාග කරන ලද්දේ යැ.

දෙවැනි පාරිවාසිකකනික්ඛනයෙහි පාරිවාසිකවිභා, පරිවාස සමාදනවීඩි, මූලාසපටිකසන. මානඤ්ඤා, අඛ්‍යාන යන විනය කම්පයන් පිළිබඳ වත් හා සමාදනවීඩි ආදිය වදරන ලද්දේය.

තුන්වැනි සමුච්චයකකනියෙහි පටිච්ඡන්තාපට්ටඡන්ත සංසාදිසෙසා-පක්ඛන් පිළිබඳ පරිවාසදන, මානඤ්ඤා, අඛ්‍යාන යන විනය කම්පයන් පිළිබඳ සියලු විභාග වදරන ලද්දේ වෙයි.

සතරවැනි සමට්ඨකනියෙහි විවාදධිකරණ, අනුවාදධි කරණ, ආපනනා ධිකරණ කිච්චාධිකරණ, යන චතුර්විධ අධිකරණ හා ඒ ඒ අධිකරණය සම්මුඛාවිනය සතිවිනය, අමුඛාවිනය, පටිඤ්ඤාකරණ, සෙභ්බසාසිකා, තසපාපියාසිකා, තිණ්චජාරක, යන සත් වැදෑරුම් සමට්ඨයෙන් සංභිදුචාලන අයුරු වදරනලද්දේ වෙයි.

වූච්චිකපාළියෙහි මේ පළමුවන කාණ්ඩයෙහි කම්මකම්මකාදී සතර ඛණ්ඩකය පමණක් ඇතුළත් කළමහ. වූච්චිකවත්ථු ආදී ඛණ්ඩකයන් පිළිබඳ හැඳින්වීම දෙවන කාණ්ඩයෙහි ලා පවසමහ. හික්ඛුන් වහන්සේගේ කාය වාක් සංවරය සඳහා ද ආපනති ප්‍රතිකම්පාදියෙන් ගිලපාරිභුදධිය සඳහා ද වූච්චිකපාළියෙහි වදළ ඒ ඒ විනය ප්‍රදේශයන් මැනැවින් දැන ඉගෙන සොභී පරාභී සාධනයෙහි උත්සුක වෙත්වා'යි ආශංසනය කරමහ.

මේවගට,
ලබ්‍රම ලබ්‍රකනඤ්ඤා සච්චර,
ත්‍රිපිටක මණ්ඩලයේ ප්‍රධාන සම්පාදක.

1977. 7. 10 මොල්ලිගොඩ
ප්‍රච්චිකාදය පිරිවෙන.

පාළි භෝධිය
THE PALI ALPHABET
IN SINHALA CHARACTERS

VOWELS

අ ා ආ ා ඉ ා ඊ ා උ ා ඌ ා ඵ ා ඹ

CONSONANTS

කka	ඛkha	ගga	ඝgha	ඞṅa	චca	ඡcha	ජja	ඣca	ඤṇa	ඨṭha	ඩḍha	ඪḍha	භbha	ඹma
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka
ඃka	ආka	ඉka	ඊka	උka	ඌka	ඵka	බka	භka	ඹka	ඳka	ඳka	ඳka	භka	ඹka

CONJUNCT - CONSONANTS

කකka	කඛkka	කඟkka	කඝkka	කඞkka	කචkka	කඡkka	කජkka	කඣkka	කඤkka	කඨkka	කඩkka	කඪkka	කභkka	කඹkka
ඛකkha	ඛඛkha	ඛඟkha	ඛඝkha	ඛඞkha	ඛචkha	ඛඡkha	ඛජkha	ඛඣkha	ඛඤkha	ඛඨkha	ඛඩkha	ඛඪkha	ඛභkha	ඛඹkha
ගකga	ගඛgkha	ගඟgga	ගඝggha	ගඞgṅa	ගචcca	ගඡcca	ගජcca	ගඣcca	ගඤcca	ගඨṭha	ගඩḍha	ගඪḍha	ගභbha	ගඹmha
ඝකgha	ඝඛgkha	ඝඟgga	ඝඝggha	ඝඞgṅa	ඝචcca	ඝඡcca	ඝජcca	ඝඣcca	ඝඤcca	ඝඨṭha	ඝඩḍha	ඝඪḍha	ඝභbha	ඝඹmha
ඞකṅa	ඞඛṅkha	ඞඟṅga	ඞඝṅgha	ඞඞṅṅa	ඞචcca	ඞඡcca	ඞජcca	ඞඣcca	ඞඤcca	ඞඨṭha	ඞඩḍha	ඞඪḍha	ඞභbha	ඞඹmha
චකca	චඛcca	චඟcca	චඝcca	චඞcca	චචcca	චඡcca	චජcca	චඣcca	චඤcca	චඨṭha	චඩḍha	චඪḍha	චභbha	චඹmha
ඡකcha	ඡඛcca	ඡඟcca	ඡඝcca	ඡඞcca	ඡචcca	ඡඡcca	ඡජcca	ඡඣcca	ඡඤcca	ඡඨṭha	ඡඩḍha	ඡඪḍha	ඡභbha	ඡඹmha
ජකja	ජඛcca	ජඟcca	ජඝcca	ජඞcca	ජචcca	ජඡcca	ජජcca	ජඣcca	ජඤcca	ජඨṭha	ජඩḍha	ජඪḍha	ජභbha	ජඹmha
ඣකca	ඣඛcca	ඣඟcca	ඣඝcca	ඣඞcca	ඣචcca	ඣඡcca	ඣජcca	ඣඣcca	ඣඤcca	ඣඨṭha	ඣඩḍha	ඣඪḍha	ඣභbha	ඣඹmha
ඤකṇa	ඤඛcca	ඤඟcca	ඤඝcca	ඤඞcca	ඤචcca	ඤඡcca	ඤජcca	ඤඣcca	ඤඤcca	ඤඨṭha	ඤඩḍha	ඤඪḍha	ඤභbha	ඤඹmha
ඨකṭha	ඨඛcca	ඨඟcca	ඨඝcca	ඨඞcca	ඨචcca	ඨඡcca	ඨජcca	ඨඣcca	ඨඤcca	ඨඨṭha	ඨඩḍha	ඨඪḍha	ඨභbha	ඨඹmha
ඩකḍha	ඩඛcca	ඩඟcca	ඩඝcca	ඩඞcca	ඩචcca	ඩඡcca	ඩජcca	ඩඣcca	ඩඤcca	ඩඨṭha	ඩඩḍha	ඩඪḍha	ඩභbha	ඩඹmha
ඪකḍha	ඪඛcca	ඪඟcca	ඪඝcca	ඪඞcca	ඪචcca	ඪඡcca	ඪජcca	ඪඣcca	ඪඤcca	ඪඨṭha	ඪඩḍha	ඪඪḍha	ඪභbha	ඪඹmha
භකbha	භඛcca	භඟcca	භඝcca	භඞcca	භචcca	භඡcca	භජcca	භඣcca	භඤcca	භඨṭha	භඩḍha	භඪḍha	භභbha	භඹmha
ඹකmha	ඹඛcca	ඹඟcca	ඹඝcca	ඹඞcca	ඹචcca	ඹඡcca	ඹජcca	ඹඣcca	ඹඤcca	ඹඨṭha	ඹඩḍha	ඹඪḍha	ඹභbha	ඹඹmha

ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය

උ පදේශක:

මහරගම වටයවත්තපාර-ශ්‍රී චන්ද්‍රශෙඛරාරාමාධිපති අඟමහාපණ්ඩිත බළන්ගොඩ ආනන්දමෙත්‍රෙය මහානායක මහාඤ්චීරපාදයන් වහන්සේ.

සභාපති:

අනුරාධපුර බුද්ධශ්‍රාවක ධර්මපියයෙහි (හිඤ්ඤ විචේට්ඨාලයෙහි) අධිපති ත්‍රිපිටකවාගීඤ්චාරාචාර්ය, රාජකීය පණ්ඩිත කෝදගොඩ ශ්‍රී ඥානාලෝක දක්ෂිණ ලබ්‍හායෙහි ප්‍රධාන සඛ්‍යනායක ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

ප්‍රධාන සම්පාදක:

මොල්ලිගොඩ, ප්‍රච්චන්දාදය පිරිවෙන්හි උපප්‍රධානාරාචාර්ය, ත්‍රිපිටක වාගීඤ්චර, විචලකීර්ති ශ්‍රී රාජකීය පණ්ඩිත, ලබුගම ලබ්‍හානන්ද ශ්‍රී කලාභාණී සාමග්‍රිධර්ම මහාසඬ: සභායෙහි අනුනායක ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

සම්පාදක:

කීරුලපන පූචාරාම, නාරාහේන්පිට අභයාරාම යන විහාරආයාධිපති ශාඤ්ඤපති, විද්‍යාවිශාරද, රාජකීය පණ්ඩිත, රද්දල්ලේ සිරි පඤ්ඤලෝක ශ්‍රී කලාභාණීසාමග්‍රිධර්ම මහාසඬ්‍යසභායෙහි අනුනායක ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

ගෙරලියාවල, සුධර්මාරාමාධිපති ශාඤ්ඤපති, විද්‍යාවිශාරද, රාජකීය පණ්ඩිත, වෙඬරුවේ සිරි අනෝමදස්සි බටහිර දිශායෙහි ප්‍රධාන සඛ්‍යනායක ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

හිඟුලේ - මාකඩවර විහාරාධිපති රාජකීය පණ්ඩිත, කරහමපිටිගොඩ සිරි සුමනසාර ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

කොළඹ කිඹිරිගස්සායේ අශෝකාරාමාධිපති රාජකීය පණ්ඩිත කරදන සිරි පඤ්ඤලබ්‍හාර නායක ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

ලෙඛක

කොළඹ, බෞද්ධාලෝක මාවතෙහි බෞද්ධාලෝක විහාරාධිපති, පණ්ඩිත, දුරඟචූචේ සිරි ධර්මපාල - කොළඹ පළාතේ ප්‍රධානසඛ්‍යනායක ඤ්චීරයන් වහන්සේ.

සබ්බෙකත නිරුපණය

සීලු - සිහලකරවුද්දින වුලවග්ගපාළි

මජ්ඣිම - මරණ - ජට්ඨසංඝිනියා සොධිත පොඤ්ඤා

සායා - සායාම - නායාසකරවුද්දින වුලවග්ගපාළි

PTS - Pali Text Society, Cullavagga Pali

කප්පි - ගජනනරානි

මූලාශ්‍රය පාලි

විසය සූචි

1. කමමකඛණධකං 2—157			පිටපතකා
1.	නජ්ජනීය කමමං	2—23
2.	නියසස කමමං	24—39
3.	පබ්බාජනීයකමමං	38—35
4.	පටිසාරණීය කමමං	64—87
5.	ආපකතියා අදසසනෙ උකෙඛපතීයකමමං	86—129
6.	ආපකතියා අපපටිකමමෙ උකෙඛපතීයකමමං	108—109
7.	පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටිනියසග්ගෙ උකෙඛපතීය කමමං	128—151
	වඤ්ඤදදනං	152—157
2. පාරිවාසිකකඛණධකං 158 - 195			
1.	පාරිවාසික වහනං	158—169
2.	මූලාය පටිකසසනාරභවහනං	168—175
3.	මානහනාරභ වහනං	176—181
4.	මානහනවාරිකවහනං	180—189
5.	අඛණ්ඩාරභවහනං	188—193
6.	තස් වඤ්ඤදදනං	194—195
3. සමුච්චයකඛණධකං 196—331			
	අපටි චජ්ජනමානහනං	196—199
	අපටි චජ්ජන අඛණ්ඩානං	198—203
	එකාභපටි චජ්ජනපටිවාසො	202—205
	එකාභපටි චජ්ජන මානහනං	204—207
	එකාභපටි චජ්ජන අඛණ්ඩානං	206—209
	පඤ්ඤාභපටි චජ්ජනපටිවාසො	210—211
	පාරිවාසිකමූලාය පටිකසසනා	212—215
	මානහනාරභමූලාය පටිකසසනා	214—219
	තිකාපකතී මානහනං	218—221
	මානහනවාරිකමූලාය පටිකසසනා	220—225
	අඛණ්ඩාරභමූලාය පටිකසසනා	224—225
	මූලාය පටිකසසිතසස අඛණ්ඩානං	224—231
	පසබ්බපටි චජ්ජන පටිවාසො	230—233
	පසබ්බපාරිවාසික මූලාය පටිකසසනා	232—235
	සමොධාන පටිවාසො	234—239

විසය සූචි

	පිටුවනසා
මානසකාරහ මූලායපචිකසසනාදි	238—239
කීකාපතතිමානසකං	240—241
මානසකවාරිකමූලායපචිකසසනාදි	242—243
අබසානාරහමූලායපචිකසසනාදි
පකඛපචි වජනන අබසානං	244—251
අගසසමොධානපරිවාසො	250—253
වීරපචි වජනන අගස සමොධානං	254—257
දෙමමාස පරිවාසො	256—281
සුද්ධනන පරිවාසො	282—285
පාරිවාසිකවනනාලීසකං	286—291
පරිවාසජනනීසකං	290—293
මානසක සකකං	292—301
මූලායපචිකසසන වතුසනකං	302—313
පරිමාණාදි අවුසක වාරො	212— ...
දෙම භික්ඛු ඵකාදසකවාරො	314—317
මූලායපචිකසසනඅවිසුද්ධිනවකං	316—321
මූලායපචිකසසනවිසුද්ධිනවකං	320—323
දුතීයමූලායපචිකසසනවිසුද්ධිනවකං	332—331

4. සමථකඛන්ධකං 332—435

1. සමමුඛාවිනයො	332—337
2. සතිචිනයො	338—351
3. අමුලහ විනයො	350—357
4. පටිඤ්ඤාන කරණං	356—361
5. යෙභ්ග්ගසිකා	360—363
6. තසසපාටියගසිකා	362—371
7. තිණවජාරකං	370—375
වනතාරි අධිකරණනි	376—435
අධිකරණ වූපසමනං	396
උබ්බාභිකාය වූපසමනං	402
යෙභ්ග්ගසිකා විනයං	408
කිච්ඨසලාකගාහො	410
සතිචිනයො	414
අමුලහවිනයො	418
තසසපාටියගසිකා	422
පටිඤ්ඤානකරණං	426
තිණවජාරකං	430

සමථකඛන්ධකො නිවර්තො වතුඤ්ඤා

විනයපිටක

මූලවග්ගපාලි

විනයපිටකේ චූළලවග්ගපාලී

නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මාසම්බුද්ධස්ස.

1.

කමමකඛ්ඛිකං

1. තජ්ජතීයකමමං.

1. ඊතනි කමයෙන බුද්ධො භගවා සාවජීයං විහරති ජේතවනේ අනාඨපිණ්ඩිකස්ස ආරාමේ, තෙන ඛො පත සමයෙන පණ්ඩුකලොහිඤ්ඤා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා හස්සකාරකා සඛේස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤා භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා හස්සකාරකා සඛේස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමීච්චා එවං වදෙනති: “මා ඛො භූමෙන ආයසමනො ඵසො අජේසි. බලවාබලවං පතීමනෙතථ. භූමෙන තෙන පණ්ඩිතතරා ව බ්‍රහ්මතරා ව බ්‍රහ්මස්සුතතරා ව අලමන්තතරා¹ ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භූමනාකං පකඛා භවිස්සාමා”ති තෙන අනුප්පනනාති වෙච භණ්ඩනාති උපපජ්ජති. උප්පනනාති ව භණ්ඩනාති භිද්ධාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨජා සනභුට්ඨා ලජ්ජිතො කුකුච්චකා සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායනති බිගනති විපාදවනති: “කථං හි නාම පණ්ඩුකලොහිතකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා හස්සකාරකා සඛේස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤා භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා සඛේස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමීච්චා එවං වදෙනති: ‘මා ඛො භූමෙන ආයසමනො ඵසො අජේසි. බලවාබලවං පතීමනෙතථ. භූමෙන තෙන පණ්ඩිතතරා ව බ්‍රහ්මතරා ව බ්‍රහ්මස්සුතතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භූමනාකං පකඛා භවිස්සාමා’ති. තෙන අනුප්පනනාති වෙච භණ්ඩනාති උපපජ්ජති. උප්පනනාති ව භණ්ඩනාති භිද්ධාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතෝ ඵතච්චං ආරොවෙසුං.

1. අලමන්තරා, කජ්ච.

විනයපිටකයෙහි

සුඵවග

ඒ භාග්‍යවත් අර්හත් සම්මාසම්බුදුරජාන්‍යන් වහන්සේට
නමස්කාර වේවා.

1.

කම්මකබ්බකය

1. නජ්ඣියකමීය

1. ඒ සමයෙහි භගවත් බුදුරජුන්‍ය සාවැන්නුවර සම්පයෙහි ජේතවන
තම්බු අනේපිඬු සිටුහුගේ අරමිහි වැඩ වෙසෙති. එකල්හි වනාහි
පණ්ඩුකය ලොහිතකය යන දෙමහණහු, තුමු බබර කරන්නෝ කලහ
කරන්නෝ විරුද්ධ වාද කරන්නෝ වාක්කලහ කරන්නෝ සහමැද
අධිකරණ උපදවන්නෝ, බබර කරණ කලහ කරණ විරුද්ධ වාද
කරණ වාක්කලහ ඇති කරණ සහමැද අධිකරණ උපදවන වෙනත් යම්
භික්ෂුහු වෙත් නම්, ඔවුන් කරා එලැඹි මෙසේ කියත්: “ආයුෂමත්-
වරුනි, මේ මහණතෙම තොප තොපරදවා. තෙපි ඔහුට වඩා
පණ්ඩුක ද වඩා ව්‍යකත ද වඩා බහුමුත ද වඩා සමඵ ද වටු. ඔහුට
තොබවු. අපි දු තොපට පක්‍ෂ වන්නමු” යනු යි. එසින් නුපත් කලහ ද
උපදී. උපත් කලහ ද බොහෝ වීම පිණිස විපුලබව පිණිස පවති.
යම් මහණ කෙනෙක් තුමු අපිස් ගුණැත්තෝ ද, ලද දැසින් අකුටු
වන්නෝ ද, පවෙති ලජ්ජා ඇත්තෝ ද, කැප තොකැප පිළිබද විමැසිලි
ඇත්තෝ ද, හික්මෙනු කැමැත්තෝ ද, ඔහු අවඥ කෙරෙත්, දෙස්
නගත්, නුගුණ පතුරුවා බෙණෙත්: “කෙසේ නම් පණ්ඩුක
ලොහිතක භික්ෂුහු තුමු බබර කරන්නෝ කලහ කරන්නෝ විවාද
කරන්නෝ, වාක්කලහ කරන්නෝ, සහමැද අධිකරණ උපදවන්නෝ,
බබර කරණ, කලහ කරණ, විවාද කරණ, වාක්කලහ කරණ, සහමැද
අධිකරණ උපදවන, අත් යම් මහණහු වෙත් නම්, ඔවුන් කරා එලැඹි
‘ආයුෂමත්වරුනි, මේ මහණතෙම තොප තොපරදවා. තෙපි වඩා
බලවත් සේ ප්‍රච්චාද කරවු. තෙපි ඔහුට වඩා පණ්ඩුක ද වඩා ව්‍යකත ද
වඩා බහුමුත ද වඩා සමඵ ද වටු. ඔහුට තොබවු. අපි දු තොපට පක්‍ෂ
වන්නමු’ යි මෙසේ කියු ද, එසින් තොඋපත් කලහ උපදී. උපත්
කලහ බොහෝ වීම පිණිසත් මහත් වීම පිණිසත් පවති” යනු යි.

2. අඵ බො භගවා එතසම් ශ්‍රීදුතෙ එතසම් පකරණේ භික්ඛුසමිසං සන්තිතාතාපෙතො භික්ඛු පටිපුච්ඡ: “සඵලං කීර භික්ඛවෙ පණ්ඩුකා-ලොකිතිකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භය්‍යකාරකා සඛෙස අභිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩන-කාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භය්‍යකාරකා සඛෙස අභිකරණකාරකා, තෙ උපසම්භවුන්තා එවං වදෙතති: ‘මා බො තුඛෙහ ආයස්මනෙතා එසො අජෙසී. බලවාබලවාං පතීමනෙතඵ. තුඛෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුසසුතතරා ව අලමනතතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ඵ. මයම්පි තුඛාකං පකඛා භවිස්සාමා’හී. තෙන අනුප්පන්නාති වෙච භණ්ඩනාති උප්පජ්ජති. උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භීතය්‍යාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තන්ති?’ති. “සඵලං භගවා”. විගරහී බුද්ධා ගගවා: ‘අනනුච්ඡට්ඨිකං භික්ඛවෙ තෙසං මොඝපුරිකානං අනනුලොමිකං අප්පඨිරූපං අස්සාමණකං අකප්පියං අකරණීයං. කඵං හී නාම තෙ භික්ඛවෙ මොඝපුරිකා අත්තනා භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, තෙ උපසම්භවුන්තා එවං වකඛතති: ‘මා බො තුඛෙහ ආයස්මනෙතා එසො අජෙසී. බලවාබලවාං පතීමනෙතඵ. තුඛෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුසසුතතරා ව අලමනතතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ඵ. මයම්පි තුඛාකං පකඛා භවිස්සාමා’හී. තෙන අනුප්පන්නාති වෙච භණ්ඩනාති උප්පජ්ජති. උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භීතය්‍යාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තන්ති. තෙනං භික්ඛවෙ අප්පසන්නානං වා පසාදාය පසන්නානං වා භීතය්‍යාභාවාය. අඵ බෙචතං භික්ඛවෙ අප්පසන්නානං වෙච අප්පසාදාය පසන්නානඤච එකඵචානං අඤ්ඤඵත්තායාහී.

3. අඵ බො භගවා තෙ භික්ඛු අනෙකපට්ඨියායෙන විගරහිතො දුභරතාය දුප්පාසතාය මිභීච්ඡතාය අසනතුට්ඨියා¹ සම්භණ්කාය කොසජ්ජස්ස අවණණං භාසිතො අනෙකපට්ඨියායෙන සුතරතාය² පුප්පොස-තාය අපට්ඨිච්ඡස්ස සනතුට්ඨියස්ස සලොබස්ස බුතස්ස පාසාදිකස්ස අපචයස්ස විරියාරභස්ස වණණං භාසිතො භික්ඛුනං තදනුච්ඡට්ඨිකං තදනුලොමිකං ඛම්මිං කඵං කචා භික්ඛු ආමනෙතසී: තෙන හී භික්ඛවෙ සඛෙසා පණ්ඩුකලොකභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං කරොතු. එවඤච පත භික්ඛවෙ කාතඛබ්බං: පඨමං පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු වොදෙතඛබ්බා. වොදෙතො සාරෙතඛබ්බා. සාරෙතො ආප්පතී³ ආරොපපතඛබ්බා. ආප්පතීං ආරොපපතො ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපපතඛබ්බා:

1. අසනතුට්ඨිතාය - සනා. 2. සුප්පාසතාය - මජ්ඣ. 3. ආප්පතී - මජ්ඣ.

2. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ. එකල්හි හඟවත්හු මේ නිදනගෙහි මේ කාරණයෙහි බික්සහන රැස් කරවා, “සැමදා, මහණෙනි පණ්ඩුකලොභිතක මහණහු තුමු බබර කරන්නෝ, කලහ කරන්නෝ, විවාද කරන්නෝ, වාක්කලහ කරන්නෝ, සහමැද අධිකරණ උපදවන්නෝ, බබර කරණ, කලහ කරණ, විවාද කරණ, වාක්කලහ කරණ, සහමැද අධිකරණ උපදවන, අත් යම් මහණ කෙනෙක් වෙන් නම්, ඔවුන් කරා පැමිණ, “ආයුෂමත්-වරැනි, මෙ තෙමේ තොප නොදිනාවා, තෙපි ඔහුට වඩා බලවත් සේ ප්‍රතිවාද කරමු... අපි දු තොපට පක්‍ෂ වන්නමු”යි මෙසේ කියන්ද? එසින් නො උපන් කලහ උපදී. උපන් කලහ බෝ වීම පිණිසත් මහත් වනු පිණිසත් පවති යනු සැමදා?”යි මෙසේ භික්ෂුන් ප්‍රථමින්හ. “සැමදා, භාග්‍යවතුන් වහන්සැ”යි (ඒ මහණහු කීහ.) “මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයන්ගේ නුහුදුහු ක්‍රියාවක. සත්ව අනුලෝම නොවූයෙක. අයෝග්‍ය ක්‍රියාවක. මහණුන්ට නුහුදුහු එකෙක. තොහැපගෙක. තො කළ මතාවෙක. මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරුෂයෝ තුමු බබර කරන්නෝ... සහමැද අධිකරණ උපදවන්නෝ, කලහ කරණ... සහමැද අධිකරණ උපදවන යම් අත් මහණ කෙනෙක් වෙන් නම්, ඔවුන් කරා එලැබී ‘ආයුෂමත්නි, මෙ තෙමේ තොප නොදිනාවා. තෙපි වඩා බලවත් සේ ප්‍රතිවාද කරමු... අපි දු තොපට පක්‍ෂ වන්නමු’යි මෙසේ කීහු ද? එසින් නො උපන් කලහ උපදී. උපන් කලහ බෝ වීම පිණිසත් මහත් වනු පිණිසත් පවති. මහණෙනි, මේ කාරණය තොපගන් වූවන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ පගන් වූවන්ගේ ප්‍රසාදය වැඩීම පිණිස හෝ නො වෙයි. වැලි මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ නොපැහැදීම පිණිස ද පැහැදුනු ඇතැවුන්ගේ වෙනස්වීම පිණිස ද පවති”යි හඟවත් මුදුහු ගැරැහුහ.

3. ඉක්බිති හඟවත්හු ඒ මහණුන් තොගෙක් කරුණින් ගරභා, දුර්භීරතාවගේ ද දුෂ්පාභතාවගේ ද මහෙව්ච්චතාවගේ ද අසනතුෂටතාවගේ ද ගණසඛගණිකාවගේ ද කුසිතභාවයාගේ ද දොස් වදුරා, තොගෙක් කරුණින් සුනරතාවගේ ද සුපොභතාවගේ ද අල්පෙව්ච්චතාවගේ ද සනතුෂටතාවගේ ද සංලොබයාගේ ද බුධගුණයාගේ ද ප්‍රසාද එළවන සාරුප්‍යයාගේ ද කෙලසාපවයයාගේ (කෙලෙස් බැහැර ලීණී)ද වීර්‍යාර්ථයාගේ ද අනුසස් වදුරා, මහණුන්ට ඒ කාරණයට සුදුහු වූ ඒ කාරණයට අනුලෝම වූ බමිකථාවක් කොට, මහණුන් අමතා මෙසේ වදල සේක: ‘මහණෙනි, එසේ නම් සඛ තෙමේ (ආහුරු කරන්නවුන් සහිත) පණ්ඩුක ලොභිතක යන දෙ මහණුන්ට තර්කිකමය කෙරේවා. මහණෙනි, එය කට යුත්තේ මෙසේ ය: පලවූ කොට පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු වොදසිතව්‍යයහ (ඒ මහණුන්ට වොදනා කට යුතු ය). වොදනා කොට සමාරසිතව්‍යයහ (වරද සිහි කැරැවිය යුතු ය). සිහි කරවා ඇවැත තැවිය යුතු ය. ඇවැත නොවා, වියත් සමත් මහණක්හු වසින් සඛ තෙමේ (මෙසේ) දැන්වියයුත්තේ ය:

4. “සුණාභු මෙ භනෙන සඛෙසා, ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සඛෙස අභිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤා භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා භස්සකාරකා සඛෙස අභිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිත්ථා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමො ආයසමනො ඵසො අජෙසි. බලවාබලවං පතීමනොඵ. භුමො තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමත්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමොකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පන්නාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භියොසාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති. යදි සඛෙසා පත්තකලො, සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොස, ඵසා ඤ්ඤාති.

සුණාභු මෙ භනෙන සඛෙසා, ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤා භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිත්ථා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමො ආයසමනො ඵසො අජෙසි. බලවා-බලවං පතීමනොඵ. භුමො තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමත්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමොකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පන්නාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භියොසාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොති. යස්සායසමතො බමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කමමස්ස කරණං, සො භුණ්ඤ්ඤා. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමත්ථං වදුමි. සුණාභු මෙ භනෙන සඛෙසා, පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤා භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිත්ථා එවං වදෙනති: ‘මා ඛො භුමො ආයසමනො ඵසො අජෙසි. බලවාබලවං පතීමනොඵ. භුමො තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමත්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමොකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පන්නාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති, උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භියොසාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොති. යස්සායසමතො බමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කමමස්ස කරණං, සො භුණ්ඤ්ඤා. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

තතියමපි එතමත්ථං වදුමි. සුණාභු මෙ භනෙන සඛෙසා, ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සඛෙස අභිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤා භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අභිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිත්ථා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමො ආයසමනො ඵසො අජෙසි. බලවා-බලවං පතීමනොඵ. භුමො තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමත්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමොකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පන්නාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති, උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භියොසාභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොති. යස්සායසමතො බමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කමමස්ස කරණං, සො භුණ්ඤ්ඤා. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

කතං සඛෙසන පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං, බමති සඛෙසස්ස තස්මා භුණ්ඤ්ඤා. එවමෙනං ධාරයාමි”ති.

4. “වගන්ස, සබස තෙමේ මා කීයන්න අසාවා. මේ පණ්ඩුක ලොකීතක භීක්ෂුහු තුමු ඛබර කරන්නාහු, කලහ කරන්නාහු, විවාද උපදවන්නාහු, වාක්කලහ කරන්නාහු, සහමාද අධිකරණ ඇති කරන්නාහු, ඛබර කරණ, කලහ කරණ, විවාද උපදවන, වාක්කලහ කරණ, සහමාද අධිකරණ ඇති කරණ යම් වෙනත් මහණහු ඇත් ද, ඔවුන් කර ඵලාඹ ‘ආයුෂමත්ති, මේ තෙම තොප තො දිතවා. වඩා බලවත් කොට ප්‍රතිවාද කරවු. තෙපි ඔහුට වඩා පණ්ඩිත ද වඩා ව්‍යකත ද වඩා බහුශ්‍රැත ද වඩා සමඵ ද වවු. ඔහුට තො ඔවු. අපි දු තොපට පක්ෂ වන්නමු’යි මෙසේ කීයත්. එසින් තො උපන් ඛබර ද උපදී. උපන් ඛබර ද බොහෝ වහු පිණිස, මහත්බව පිණිස පවතී. ඉදින් සබසයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ තම, සබස තෙමේ පණ්ඩුකලොකීතක මහණුනට තර්කීයකමීය කරන්තේ ය. මේ ශුඵතීය ය.

වගන්ස, සබස තෙමේ මා කීයන්න අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොකීතක මහණහු තුමු ඛබර කරන්නාහු,... සහමාද අධිකරණ ඇති කරන්නාහු, ඛබර කරණ.... සහමාද අධිකරණ ඇති කරණ යම් වෙනත් මහණහු ඇත් ද, ඔවුන් කරා ඵලාඹ, ‘ආයුෂමත්ති, මේ තෙමේ තොප තො දිතවා... අපි දු තොපට පක්ෂ වන්නමු’යි මෙසේ කීයත්. එසින් තො උපන් ඛබර ද උපදී. උපන් ඛබර ද... මහත්බව පිණිස පවතී. සබස තෙමේ පණ්ඩුකලොකීතකමහණුනට තර්කීයකමීය කෙරෙයි. පණ්ඩුකලොකීතක මහණුනට තර්කීය කමීය කිරීම යම් ආයුෂමත්තට රිසියේ නම්, හේ තිහඬ වේවා. යමකුහට තො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කීයමි. වගන්ස, සබස තෙමේ මා කීයන්න අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොකීතකමහණහු තුමු ඛබර කරන්නාහු.. අපි දු තොපට පක්ෂ වන්නමු’යි මෙසේ කීයත්. එසින් තො උපන් ඛබර ද උපදී. උපන් ඛබර ද... මහත්බව පිණිස පවතී. සබස තෙමේ පණ්ඩුකලොකීතකමහණුනට තර්කීයකමීය කෙරෙයි. පණ්ඩුකලොකීතක මහණුනට තර්කීයකමීය කිරීම යම් ආයුෂමත්තට රිසියේ නම්, හේ තිහඬ වේවා. යමකුහට තො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

තෙවනු ද මේ කරුණ කීයමි. වගන්ස, සබස තෙමේ මා කීයන්න අසාවා... යමකුහට තො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

පණ්ඩුකලොකීතකමහණුනට සබසයා විසින් තර්කීයකමීය කරණ ලද්දේ ය. එය සබසයාට රිසියෙයි. එහෙයින් තිහඬ ය. මෙය මෙසේ සලකමි” යනු යි.

අධම්මකම්මදවාදසකං

1. තීඛි භික්ඛවෙ අඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්ම-
කම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අසම්මුඛා කතං හොති,
අපච්චුච්ඡා කතං හොති, අපච්ඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි ඛො
භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්මකම්මඤ්ච
හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං
අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අපාචකර්මා
කතං හොති, අදෙසනාගාමිනියා ආචතර්මා කතං හොති, දෙසිනාය
ආචතර්මා කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං
තජ්ජීයකම්බං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං
අධම්මකම්මං ච හොති අවිනශකම්මං ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අවොදෙඤ්චා කතං
හොති, අසාරෙඤ්චා කතං හොති, ආචතර්මා අනාථොපෙඤ්චා කතං හොති.
ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්ම-
කම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං
අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අසම්මුඛා කතං
හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො
භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්මකම්මඤ්ච
හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං
අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අපච්චුච්ඡා කතං
හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො
භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්මකම්මඤ්ච හොති
අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං
අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අපච්ඤ්ඤාය
කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි
ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්මකම්මඤ්ච
හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං
අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච: අපාචකර්මා
කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි
ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙගභි සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්බං අධම්මකම්මඤ්ච
හොති අවිනශකම්මඤ්ච දුට්ඨසන්තඤ්ච.

අධමිකමි දොලොස

1. මහණෙනි, අඛණ භුණෙකින් සමන්විත වූ තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද, නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: නොහමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛණ භුණෙකින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: නොඇවැ-තෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දේශනාගාමිනි නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

3. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛණ භුණෙකින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: වෝදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

4. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛණ භුණෙකින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: නොහමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, අධමිසෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යඟ්‍ර (නොසමග) වූ සඛ්‍යයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

5. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛණ භුණෙකින් සමන්විත වූ තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, අධමිසෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යඟ්‍ර (සමග නොවූ) සඛ්‍යයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වේ.

6. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛණ භුණෙකින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා සේ සංහිඳුනෙක් ද වේ: පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, අධමිසෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යඟ්‍ර වූ සඛ්‍යයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා සේ සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

7. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛණ භුණෙකින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා සේ සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: නොඇවැ-තෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, අධමිසෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යඟ්‍ර වූ සඛ්‍යයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ භුණින් සමන්විත තජ්නියකමිය අධමිකමි ද අවිතයකමි ද නොමනා සේ සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

8. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අදෙසනාගාමිනියා ආපතනියා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

9. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: දෙසිතාය ආපතනියා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

10. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අවොදෙත්වා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

11. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමං ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අසාරෙත්වා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නං ච.

12. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමං අධම්මකමමං ච හොති අවිනයකමමං ච දුට්ඨපසන්නං ච: ආපතනීං අතාරොපෙත්වා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමමං අධම්මකමමං ච හොති අවිනයකමමං ච දුට්ඨපසන්නං ච.

අධම්මකමමදවාදසකං නිට්ඨිතං.

ධම්මකමමදවාදසකං.

1. තීහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමමං ධම්මකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: සමමුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජනියකමමං ධම්මකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

8. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග භුණෙකින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වෙයි: දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, නොසමග සබ්බයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වේ.

9. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග භුණෙකින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වේ: දෙසු ඇවතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ (සමග නො වූ) සබ්බයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වේ.

10. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග භුණෙකින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වේ: වෝදනා තොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

11. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග භුණෙකින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වෙයි: සිහි පත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වේ.

12. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග භුණෙකින් සමන්විත වූ තර්කීය කමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවත නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත වූ තර්කීයකමීය අධමකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙක් ද වේ.

අධමකමී දෙලොස කිමි.

ධමකමී දෙලොස

1. මහණෙනි, අඩග භුණෙකින් සමන්විත තර්කීයකමීය ධමකමී-සෙක් ද විතයකමීයෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද. ප්‍රතිඥාව ගණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත තර්කීයකමීය ධමකමී කමීයෙක් ද විතයකමීයෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: ආපතතියා කතං හොති, දෙසනාගාමිනියා ආපතතියා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපතතියා කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

3. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: වොදෙතා කතං හොති, සාරෙතා කතං හොති, ආපතති. ආරොපෙතා කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

4. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: සමුඛා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමග්ගෙත කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

5. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: පටිසුච්ඡා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමග්ගෙත කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

6. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: පටිඤ්ඤාය කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමග්ගෙත කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

7. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච: ආපතතියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමග්ගෙත කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජියකමං ධම්මකමං ච හොති විනයකමං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

2. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

3. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහි පත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණෙන් යුක්ත තජ්ජීයකමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

4. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද, විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: හමුටෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද දුහැඹින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

5. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, ධර්මයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද මනාව සංහිඳුනෙක් ද විනයකමීයෙක් ද වෙයි.

6. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනාසේ සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: ප්‍රතිඥ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, ධර්මයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද වෙයි, විනයකමීයෙක් ද වෙයි, මනාව සංහිඳුනෙක් ද වෙයි,

7. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඩග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද, විනයකමීයෙක් ද, මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධර්මයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භුණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

8. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච: දෙසනාගාමිනීයා ආපතනීයා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච.

9. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච: අදෙසිතාය ආපතනීයා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච.

10. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච: වොදෙඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච.

11. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච: සාරෙඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච.

12. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච: ආපතනිං ආරොපෙඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමම. ධම්මකමම. ච හොති විනයකමම. ච සුචුපසන්නං ච.

ධම්මකම්මදවාසකං නිට්ඨිතං.

ආකඛබ්බානාජ්ඣකං

1. තීති භික්ඛවෙ අපභගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබ්බානො සඛෙසා තජ්ජීයකමම. කරෙය්‍ය: භණ්ඩාකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සඛෙස අධිකරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යතෙනා ආපතනිච්ඡලො අනුඋදනො, ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනුච්ඡලොච්ඡෙති ගිහිසංසග්ගති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබ්බානො සඛෙසා තජ්ජීයකමම. කරෙය්‍ය.

8. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය කමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: දෙසීමෙන් පිරිසිඳු වන ඇවැනෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

9. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය කමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: නොදෙඟු ඇවැනෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

10. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය කමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි. වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

11. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය-කමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි: සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, අමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

12. මහණෙනි, අත්‍යවූත් අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි. ඇවැන නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධම්කමීයෙක් ද විතගකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

ධම්කමී දෙදළොස නිමි.

ආකඩබමානජ්ජකය

1. මහණෙනි, අඩග භූණකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ (නම) තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය: ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුඬුවාද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝගා විෂයයෙහි අධිකරණ ඊපදවන්නේ වේ ද, යමක් ප්‍රකට කොට කීමෙහි අදක්‍ෂ වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇති ආපනතිපරිවෙෂ්දරහිත ඛාලයෙක් වේ ද, හිහියන් හා එකට මිග්‍ර වූයේ ශාසනයට අනුලොම නොවූ ගාභිතංගගීයෙන් යුක්ත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය,

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නිහඬෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලච්චනොනො හොති, අජ්ඣාචාරෙ ආචාරච්චනොනො හොති, අභිද්ධිසා ද්ධිච්චනොනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ නිහඬෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නිහඬෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය: බුද්ධස්ස අවණණං භාසති, ධම්මස්ස අවණණං භාසති, සබ්බස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ නිහඬෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය.

4. ජිණ්ණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය: එකො භණ්ඩනකාරකො හොති කලහකාරකො දිවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපතති බහුලො අනපදනො, එකො ගිහීඤ්ඤෙට්ඨා විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහීඤ්ඤෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ ජිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ ජිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය: එකො අභිසීලෙ සීලච්චනොනො හොති, එකො අජ්ඣාචාරෙ ආචාරච්චනොනො හොති, එකො අභිද්ධිසා ද්ධිච්චනොනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ ජිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය.

6. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ ජිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය: එකො බුද්ධස්ස අවණණං භාසති, එකො ධම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො සබ්බස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ ජිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා තජ්ජීයකම්බමං කරෙය්‍ය.

ආකඛ්ඛමානස්සකං හිමිභං.

2. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඛග භුණෙකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය: උත්තම ශීලයෙහි විපත් (නට) සිල් ඇත්තේ වේ ද, උත්තමආචාරයෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, උතුම් වූ සමන්දඡපියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඛග භුණෙකින් යුක්ත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අසුඤ්ඤ කියා ද, දචුරුවන්හි අසුඤ්ඤ කියා ද, සභුරුවන්හි අසුඤ්ඤ කියා ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, භික්ඛුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විවාද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා විෂය-යෙහි අභිකරණ ඇති කරන්නේ වේ ද, එකෙක් යමක් ප්‍රකට කොට කීමෙහි අදක්‍ෂ වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ පරිච්ඡේදරහිත ඇවැත් ඇත්තේ බාලයෙක් වේ ද, එකෙක් හිතීන් හා එකට මිශ්‍ර වූයේ ශාසනානුලෝම නොවූ ගාභිසංඝභීයෙන් යුක්ත වූයේ වෙහේ ද, මහණෙනි, මේ භික්ඛුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය.

5. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් භික්ඛුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය: එකෙක් උත්තම ශීලයෙහි විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, එකෙක් උතුම් ආචාරයෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, එකෙක් උතුම් දඡපියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ භික්ඛුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය.

6. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද භික්ඛුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය. එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අසුඤ්ඤ කියයි ද, එක් මහණෙක් දචුරුවන්හි අසුඤ්ඤ කියයි ද, එක් මහණෙක් සභුරුවන්හි අසුඤ්ඤ කියයි ද, මහණෙනි, මේ භික්ඛුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය.

අධාරසමනං

1. තජ්ජීයකම්මකතෙහි භික්ඛුවෙ භික්ඛුනා සමමා වත්තිතම්මං, තත්තාසං සමමාවත්තනා: ත උපසමපාදෙනම්මං. ති නිස්සයො දුඤ්ඤො, ත සාමණේරො උපට්ඨපෙතම්මො, ත භික්ඛුනොවාදකසම්මට්ඨි¹ සාදිතම්මො, සම්මතෙනපි භික්ඛුනියො ත ඔවදිතම්මො, යාය ආපතනියා සමෙසන තජ්ජීයකම්මං කතං භොති සා ආපතනි ත ආපජ්ජිතම්මො, අඤ්ඤා වා තාදිසිකා, තතො වා පාටිට්ඨකරො, කම්මං ත ගරහිතම්මං, කම්මිකා ත ගරහිතම්මො, ත පකභත්තස්ස භික්ඛුනො උපොසමො ධරෙතම්මො, ත පචාරණා ධරෙතම්මො, ත සවචනියං කාතම්මං, ත අනුචාදො පට්ඨපෙතම්මො, ත ඔකාසො කාරෙතම්මො, ත මොදෙනම්මො, ත සාජරතම්මො, ත භික්ඛුනි¹ සමපයොජෙතම්මන්ති.

අධාරසමනං නිට්ඨිතං.

නිපට්ඨපසංගමොනම්මඅධාරසකං

1. අඵ බො සමෙසා පඤ්ඤකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං අකාසි. තෙ සමෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සමමා වත්තන්ති, ලොමං පාතෙනති, නෙත්ථාරං වත්තන්ති, භික්ඛු උපසමකම්මිනා ඵලං වදෙනති: මයං ආවුසො සමෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සමමා වත්තාම, ලොමං පාතෙම, නෙත්ථාරං වත්තාම, කඵන්තුවො අමොහි පට්ඨපජ්ජිතම්මන්ති. තභවතො ඵතමත්ථං ආරොවෙසුං. “තෙන හි භික්ඛුවෙ සමෙසා පඤ්ඤකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පට්ඨපසංගමොහතු.”

2. පඤ්ඤි භික්ඛුවෙ අමොහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකම්මං ත පට්ඨපසංගමොහතම්මං: උපසමපාදෙහි, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨපෙති, භික්ඛුනොවාදකසම්මට්ඨිං සාදිසියි, සම්මතො¹පි භික්ඛුනියො ඔවදති. ඉමෙහි බො භික්ඛුවෙ පඤ්ඤකලොභිතකානං භික්ඛුනො තජ්ජීයකම්මං ත පට්ඨපසංගමොහතම්මං.

3. අපරෙහි¹පි භික්ඛුවෙ පඤ්ඤකලොභිතකානං සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකම්මං ත පට්ඨපසංගමොහතම්මං: යාය ආපතනියා සමෙසන තජ්ජීයකම්මං කතං භොති තං ආපතනිං ආපජ්ජිති, අඤ්ඤා වා තාදිසිකං, තතො වා පාටිට්ඨකරං, කම්මං ගරහති. කම්මිකෙ ගරහති. ඉමෙහි බො භික්ඛුවෙ පඤ්ඤකලොභිතකානං සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකම්මං ත පට්ඨපසංගමොහතම්මං.

1. භික්ඛු භික්ඛුනි, සා.

අවොලොස් වන

1. මහණෙනි, තර්කීයකමය කරණ ලැබූ මහණ විසින් මනා ව පැවැතිය යුතු යි. මේ එහි ලා මනා පැවැත්ම යි: තමා උපාධ්‍යය වී උපසම්පද කම් නො කළ යුතු යි. නිස නොදිය යුතු යි. හෙරණකු තමනට උවටත් පිණිස නො ගත යුතු යි. භික්ෂුනොවාදකසම්මතීය නො පිළිගත යුතු යි. සම්මතිය ලද්දහු විසින් ද මෙහෙණන්හට අවවාද නො කළ යුතු යි. යම් ඇවැතක් කරණ කොට සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලද්දේ ද, ඒ ඇවැතට නැවත නො පැමිණිය යුතු යි. එබඳු අනෙක් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයටත් වඩා පවිටු ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. විනයකමය නො ගැරහිය යුතු යි. තර්කීයකමය කළ භික්ෂුහු නො ගැරහිය යුත්තාහ. පුටකක් මහණහුගේ උපොසථකමය නො තැබිය යුතු යි. පවාරණය නො තැබිය යුතු යි. සවචනීය කමය නොකළ යුතු යි. විහාරයෙහි දෙවුතනතුර නො දැරිය යුතු යි. වොදනාවට අවසර නොගත යුතු යි. (පිතෙවි මහණකුට) වොදනා නො කළ යුතු යි. ඇවැත් සිහිපත් නො කරවිය යුතු යි. භික්ෂුන් භික්ෂුන් හා කලහයට නො යෙදිය යුතු යි.

අවොලොස් වන නිමි.

නොසංහිදුවිය යුතු අවොලොස් වන

1. ඉක්බිති සංඝ තෙමේ පඤ්ඤාකලොභිතක භික්ෂුන්හට තර්කීය කමය කෙළේ ය. සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලැබූ ඔහු මනා ව පවතින්. භික්ෂුන් අනුව හැසිරෙත්. තිත්තරණ වත් පුරන්. භික්ෂුන් වෙත එළඹ, “ඇවැත්නි, සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලැබූ අපි මනා ව පවතිමු, අනුලොම ව පවතිමු, වරදින් මිදෙනු වස් පැවැතිය යුතු වන පුරමු. දප විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි මෙසේ කියත්. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කළහ. (එවිට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ හේකා:) “මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙමේ පඤ්ඤාකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමය සංහිදුවා වා.”

2. මහණෙනි, අඛත පසෙකින් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: උපසම්පද කම් කරයි ද, නිස දෙයි ද, හෙරණකු ලවා උවටත් කරවා ගනී ද, මෙහෙණනට ඔවා දීමේ සම්මතීය පිළිගනී ද, සම්මත කරණ ලැබූයේත් මෙහෙණනට ඔවා දේ ද, මහණෙනි, මේ අඛත පසින් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අනාචාරි අඛත පසෙකින් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: යම් ඇවැතක් කරණ කොට සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලද ද, ඒ ඇවැතට නැවත පැමිණෙයි ද, එබඳු අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, විනයකමය ගරහයි ද, කාරක සහනට ගරහයි ද, මහණෙනි. මේ අඛත පසෙන් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

4. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං න පට්ටසස්සමෙහතබ්බං: පකතනතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, පචාරණං ධපෙති, සචචතීයං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඕකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුති සමපනොජෙති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨගබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං න පට්ටසස්සමෙහතබ්බං.

න පට්ටසස්සමෙහතබ්බඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

පට්ටසස්සමෙහතබ්බඅට්ඨාරසකං

1. පඤ්චති භික්ඛවෙ අබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං පට්ටසස්සමෙහතබ්බං: න උපසමාදෙති, න නිස්සයං දෙති, න සාමණේරං උපට්ඨපෙති, න භික්ඛුනොචාදකසමමති. සාදීයති, සමමනො'පි භික්ඛුතිසො න මචදති, ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං පට්ටසස්සමෙහතබ්බං.

2. අපරෙති'පි භික්ඛවෙ පඤ්චනබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං පට්ටසස්සමෙහතබ්බං: යාය ආපතතියා සබ්බෙන තජ්ජීයකමමං කතං හොති තං ආපතතිං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං චා තාදීසිකං, තතො චා පාපිට්ඨතරං. කමමං න ගරහති. කමමිකෙ න නරතති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං පට්ටසස්සමෙහතබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං පට්ටසස්සමෙහතබ්බං: න පකතනතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සචචතීයං කරොති. න අනුචාදං පට්ඨපෙති, න ඕකාසං කාරෙති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සමපනොජෙති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨගබ්බෙති සමන්නානතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජීයකමමං පට්ටසස්සමෙහතබ්බං.

පට්ටසස්සමෙහතබ්බඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

[පට්ටසස්සමහන.]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පට්ටසස්සමෙහතබ්බං: තෙති භික්ඛවෙ පඤ්ඤකලොතිතතෙති භික්ඛුති සබ්බං උපසබ්බනිත්වා එකංසං උත්තරාසඞ්ඛං කරිත්වා බුද්ධිසාතං භික්ඛුතං පාදෙ චංඤිත්වා උකඤ්චිකං නිසීදිත්වා අඤ්ඤං පග්ගනෙත්වා එවමස්ස වචනීසො: "මයං හනෙන සබ්බෙන තජ්ජීයකමමකතා සමමා චතතාම, ලොමං පානෙම, තෙනාරං චතතාම, තජ්ජීයස්ස කමමස්ස පට්ටසස්සද්ධීං යාචාමා"ති. උතීනච්චි යාචිතබ්බො, තතීනච්චි යාචිතබ්බො, චූෂතෙතන භික්ඛුතා පට්ටලෙන සබ්බො ඤ්ඤපෙතබ්බො;

4. මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය නොනැවැත්විය යුතු යි: ඉඳහි භික්ෂුවගේ උපොසථය තබයි ද, පවාරණය තබයි ද, සවච්ඡිකමය කරයි ද, වෙහෙර දෙවුකම කරයි ද, වොදනාවට අවසර ගනී ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, භික්ෂුන් භික්ෂුන් හා කලහයට ගොදයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය නොසංගිඳවිය යුතු යි.

නොසංගිඳවිය යුතු අධ්‍යයන අවධියෙහි නිමි.

සංගිඳවිය යුතු අවධියෙහි

1. “මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි: උපසමපද කම නොකරයි ද, නිස නොදෙයි ද, හෙරණකු ලවා උච්චාත් කරවා නොගනී ද, මෙහෙණතට ඔවා දීනම සමච්ඡිය නොපිළිගනී ද, සමච්ඡිය ලද්දේ ද මෙහෙණතට ඔවා නොදෙයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි. යම් ඇවැත්වන් නිසා සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලද්දේ වේ නම් ඒ ඇවැත්වන් නැවත නොපැමිණෙයි ද, එබඳු අත් ඇවැත්වන් නොපැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා පවිටු ඇවැත්වන් හෝ නොපැමිණෙයි ද, විනයකමයට නොගරහයි ද, කමය කල සංඝයාට නොගරහයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි: පුච්චන් මහණනුගේ උපොසථය නොතබයි ද, පවාරණය නොතබයි ද, සවච්ඡිකමය නොකරයි ද, වෙහෙර දෙවු තනතුර නොදරයි ද, වොදනාවට අවසර නොගනී ද, වොදනා නොකරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් නොකරවයි ද, භික්ෂුන් භික්ෂුන් හා කලහයට නොගොදයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි.

සංගිඳවිය යුතු අවධියෙහි නිමි.

[සංගිඳවීම]

1. මහණෙනි, මෙහේ තර්කීයකමය සංගිඳවිය යුතු යි: මහණෙනි ඒ පණ්ඩිතලොභිතක භික්ෂුන් විසින් සංඝයා වෙත එලඹ උතුරුක සිවුර එකක් කොට පොරොවා වැඩි මහලු භික්ෂුන්ගේ පා වැද, උපුඵ යෙන් හිද ඇදීලී බැඳ මෙහේ කිය යුතු වෙයි: “සාමනී, සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලැබූ අපි මනා ව පවතිමු. භික්ෂුනට අනුව පවතිමු, තිස්තරණ වෘතති පවතිමු. තර්කීයකමයාගේ සංගිඳවීම යදිමු” යනු යි. දෙවනුවත් යැදිය යුතු යි, හෙවනුවත් යැදිය යුතු යි. වෘතත වූ ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු යි.

2. “පුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා, ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සමමා වතනනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතනනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. යදි සඛසස්ස පතනකල්ලං, සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සමෙහයා. එසා ඤාතති.

පුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සමමා වතනනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතනනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සමෙහති. යස්සායසමතො ඛමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්යා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි: පුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සමමා වතනනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතනනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සමෙහති. යස්සායසමතො ඛමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්යා.

තතියමපි එතමන්ථං වදාමි. පුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සමමා වතනනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතනනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සමෙහති. යස්සායසමතො ඛමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්යා.

පටිපසස්සද්ධිං සඛෙසන පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං. ඛමති සඛසස්ස, තසමා භුණ්හී. එවදෙතං ධාරයාමී”ති.

තජ්ජීයකම්මං නිවසීතං පඨමං.

2. “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තර්කීයකමිය කරණු ලැබුවාහු මනාව පවතින්. භික්ෂුන්හට අනුකූල ව පවතින්. නිසාරණ වතෙහි පිහිටා සිටිත්. තර්කීයකමියාගේ සංහිඳුම්ම යදිත්. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්හට තර්කීයකමිය සංහිඳුවන්නේ ය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තර්කීයකමිය කරණු ලැබුවාහු මනාව පවතින්. භික්ෂුන්හට අනුකූල ව පවතින්. නිසාරණ වතෙහි (වරදින් මිඳෙනු වස් පැවැතිය යුතු වතෙහි) පවතින්. තර්කීයකමියාගේ සංහිඳුම්ම යදිත්. සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්හට තර්කීයකමිය සංහිඳුවයි. පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමිය සංහිඳුම්ම යම් ආයුෂමතක් හට රුචි වෙයි ද, හෙ තෙමේ නිහඬ වේවා. යමකුට රුචි නො වෙයි නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

දෙවනුවත් මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තර්කීයකමිය කරණු ලැබුවාහු මනා සේ පවතින්. භික්ෂුන්හට අනුකූල ව පවතින්. නිසාරණ වතෙහි පවතින්. තර්කීයකමියාගේ සංහිඳුම්ම යදිත්. සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමිය සංහිඳුවයි. පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමිය නැවැත්වීම යම් ආයුෂමතක් හට රුචි වෙයි ද, හෙ තෙමේ නිහඬ වේවා. යමකුට රුචි නො වෙයි නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

තෙවෙනිවත් මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තර්කීයකමිය කරණු ලැබුවාහු මනාව පවතින්. භික්ෂුන් අනුව පවතින්. නිසාරණ වතෙහි පවතින්. තර්කීයකමියාගේ සංහිඳුම්ම යදිත්. සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමිය සංහිඳුවයි. පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමිය සංහිඳුම්ම යම් ආයුෂමතක් හට රුචි වෙයි ද, හෙ තෙමේ නිහඬ වේවා. යමකුට රුචි නො වෙයි නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමිය සංඝයා විසින් සංහිඳුවන ලදී. සංඝයාට එය රුචි වෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙය මෙසේ සලකමි” යනු යි.

පළමුවන තර්කීයකමිය නිමි.

2. නියසාකම්මං

1. ඡන්ත ඛො පන සමයෙන ආයස්මා සෙය්‍යසමකා බාලො හොති, අබ්‍යතො ආපතතිඛුලො අනපදනො, ගිහීසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහීසංසග්ගෙහි. අපියස්ස භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මූලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බන්තා.

2. යෙන භික්ඛු අපට්ඨි, -පෙ-තෙ උරුකායනති බියනති විපාවෙනති: “කථං හි නාම අයස්මා සෙය්‍යසකො බාලො හවිස්සති අබ්‍යතො ආපතතිඛුලො අනපදනො, ගිහීසංසට්ඨො විහරිස්සති අනනුලොමිකෙහි ගිහීසංසග්ගෙහි. අපියස්ස භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මූලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බන්තා”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු හගචතො එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

3. අථ ඛො හගවා එතස්මිං නිදුනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛු-සඛසං සනතිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි:

“සච්චං නිර භික්ඛවෙ සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො හොති අබ්‍යතො ආපතතිඛුලො අනපදනො, ගිහීසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහීසංසග්ගෙහි. අපියස්ස භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මූලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බන්තා”ති. “සච්චං හගවා”.

4. විහරති මුඤ්ඤා හගවා: “අනනුච්ඡිපිකං භික්ඛවෙ තස්ස මොඝපුරිසස්ස අනනුලොමිකං අපාතිරූපං අස්සාමණකං අකපටියං අකරුණීයං. කථං හි නාම සො භික්ඛවෙ මොඝපුරිසො බාලො හවිස්සති අබ්‍යතො ආපතතිඛුලො අනපදනො, ගිහීසංසට්ඨො විහරිස්සති අනනුලොමිකෙහි ගිහීසංසග්ගෙහි. අපියස්ස භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මූලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බන්තා.

2. නියොගකමය

1. එ සමයෙහි ආයුෂමත් සෙයාසක හිඤ්ඤ තෙමේ අව්‍යාකත වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපතතිපරිච්ඡේදරහිත බාලයෙක් වෙයි. හිතියන් හා එකට ගැටුණේ අනුලොමී නොවූ හිතිය සංගහීයෙන් යුක්ත ව වෙනෙයි. එහෙයින් හිඤ්ඤ පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකසාකා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු, අබ්‍යාත කරන්නාහු කටයුත්තෙහි යෙදුනාහු වෙත්.

2. අපිස් ගුණ ඇති, ලද දෙයින් සතුටු වන සුලු, පටට පිළිකුල් කරණ කැප නො කැප පිළිබඳ විමැසීම කරවා (සාක කරණ) හික්මෙනු කැමැති යම් හිඤ්ඤ වෙත් ද, ඒ හිඤ්ඤ “කෙසේ නම් සෙයාසක හිඤ්ඤ තෙමේ බාල වූයේ, අව්‍යාකත වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපතතිපරිච්ඡේද රහිත වූයේ හිතියන් හා එකට ගැටුණේ නොගැල-පෙන්නා වූ හිතියංගහීයෙන් යුක්ත වූයේ වෙහෙසි ද, එහෙයින් හිඤ්ඤ පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකසාකා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු අබ්‍යාත කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තාහු වූහ”යි (සෙයාසක මහණහුගේ ක්‍රියාව) ලාමක කොට සිටත්, අගුණ කියත්, අගුණ පතුරා-වත්. ඉක්බිති ඒ හිඤ්ඤ මේ කරුණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලාහු ය.

3. එ කල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදනගෙහි මේ කරුණෙහි හිඤ්ඤසංඝයා රැස් කරවා, හිඤ්ඤන් විවාල ගේක:

“මහණෙනි, සෙයාසක මහණ තෙමේ අව්‍යාකත වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ඉමක් තැනි ඇවැත් ඇත්තේ, බාලයෙක් වේ ද? හිතියන් හා එකට ගැටුණේ අනුලොමී නොවූ හිතියංගහීයෙන් යුක්ත වූයේ වෙහෙසි ද? ‘එහෙයින් හිඤ්ඤ පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකසාකා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු, අබ්‍යාත කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තෝ වෙත්’ යනු සාමාදා ?”යි (ඇසු ගේක). “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සාමාදා ය”යි බහු උත්තර දුන්හ.

4. “මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයාගේ නො සුදුසු ක්‍රියාවෙකි. ශාසනයට අනුලොමී නොවූ ක්‍රියාවෙකි. අසුන්තෙකි. ශ්‍රමණයකට අයත් නොවූයෙකි, කැප නොවූයෙකි, නොකල යුත්තෙකි. මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂ තෙමේ කෙසේ නම් බාල වූයේ, අව්‍යාකත වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපතතිපරිච්ඡේද රහිත වූයේ හිතියන් හා එකට ගැටුණේ, අනුලොමී නොවූ හිතියංගහීයෙන් යුක්ත වූයේ වෙහෙසි ද, එහෙයින් හිඤ්ඤ පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකසාකා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු, අබ්‍යාත කරන්නාහු නිතර කටයුත්තෙහි යෙදුනාහු ද වෙත්.

5. “තෙනං භික්ඛවෙ අපසසන්නානං වා පසාදග්ග -පෙ-.” විගරහිනිඛා ධම්මං කථං කනිඛා භික්ඛු ආමනෙතසී: “තෙන භි භික්ඛවෙ සඛෙසා සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං කරොතු නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි. එවං ව පන භික්ඛවෙ කාතඛං: පඨමං සෙය්‍යසකො භික්ඛු වොදෙතඛො, වොදෙනිඛා සාරෙතඛො, සාරෙනිඛා ආපනති ආරෙපෙතඛො, ආපනතිං ආරෙපෙනිඛා ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිවලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපෙතඛො:

6. සුණාතු මෙ භනෙත සඛෙසා, අගං සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො අබ්‍යතෙතා ආපනතිඛුලො අනපදනො ගිහිසංසට්ඨා විතරති අනනු-ලොමිකෙහි ගිහිසංසග්ගෙහි. අපිස්සු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා මූලාය පටිකස්සනතා මානතතං දෙනතා අබෙහනතා, යදි සඛිසස්ස පහතකල්ලං සඛෙසා සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං කරෙය්‍ය නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි. එසා ඤ්ඤතී.

සුණාතු මෙ භනෙත සඛෙසා, අගං සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො අබ්‍යතෙතා ආපනතිඛුලො අනපදනො ගිහිසංසට්ඨා විතරති අනනු-ලොමිකෙහි ගිහිසංසග්ගෙහි. අපිස්සු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා මූලායපටිකස්සනතා මානතතං දෙනතා අබෙහනතා, සඛෙසා සෙය්‍ය-සකස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං කරෙති නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි. යස්සායසමතො ඛමති සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසස කමමස්ස කරණං නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි, සො තුණ්හස්ස, යස්ස තකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමඤ්චං චදුමි, -පෙ- තතියමපි එතමඤ්චං චදුමි. සුණාතු මෙ භනෙත සඛෙසා, අගං සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො අබ්‍යතෙතා ආපනතිඛුලො අනපදනො, ගිහිසංසට්ඨා විතරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසග්ගෙහි. අපිස්සු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මූලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබෙහනතා, සඛෙසා සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං කරෙති නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි, යස්සා-යසමතො ඛමති සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමස්ස කරණං නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි, සො තුණ්හස්ස, යස්ස තකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

කතං සඛෙසන සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං, නිස්සාය තෙ වඤ්චෙතනි, ඛමති සඛිසස්ස, තසමා තුණ්හි. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

5. “මහණෙනි, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ පහත් බව පිණිස හෝ නො වෙයි. ... පහත් වුවන්ගේ ඒ පහත් බව වැඩිම පිණිස හෝ නො වෙයි. වැලි දු මහණෙනි, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ නොපහත් බව පිණිස ද, පහත් වූ ඇතැමුන්ගේ වෙනස් බව පිණිස ද පවතී ය”යි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැඹුණු සේක. ගරභා දූහාමි කපා කොට භික්ෂුන් ඇමැතු සේක: “මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙමේ සෙයසක භික්ෂුහට “තා විසින් නිස ගෙණ ආවායී ආශ්‍රයයෙහි ම විසිය යුතුයැ”යි නියසසකමය කෙරේවා. මහණෙනි, ඒ නියසසකමය ද මෙසේ කල යුතු යි: පලමු කොට සෙයසක මහණ තෙමේ වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට, ඇවැත සිහිපත් කරවිය යුතු යි. සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ව්‍යාකෘත වූ ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුත්තේ ය:

6. “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසවා, මේ සෙයසක මහණ නොවියත් වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ ආපනතිපරිවේද රහිත බාලයෙක් වෙයි. ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි. එහෙයින් භික්ෂුහු පිරිවෙස් දෙන්නාහු මූලායපටිකසනය කරන්නාහු මානත් දෙන්නාහු අඛ්‍යාත කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තාහු වෙති. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත් නම්, සංඝ තෙමේ සෙයසක මහණහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායී ආශ්‍රයයෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කරන්නේ ය. මේ ඤාතී යයි.

වහන්ස, සංඝ හෙමේ මා කියන්න අසවා. මේ සෙයසක භික්ෂු තෙමේ අව්‍යක්ත වූ, ඇවැත් බහුල කොට ඇති, ආපනතිපරිවේද රහිත බාලයෙක් වෙයි, ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි. එහෙයින් භික්ෂුහු පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකසනය කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු අඛ්‍යාත කරන්නාහු කටයුතු ඇත්තාහු වෙති. සංඝ තෙමේ සෙයසක මහණහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායී ආශ්‍රයයෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කෙරෙයි. සෙයසක මහණහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායී ආශ්‍රයයේ විසිය යුතුය’යි නියසසකමය කිරීම යම් ආයුෂමනකුට රූපී වෙයි නම් හෙ තෙමේ නිශශබ්ද වේවා. යමකුට රූපී නොවෙයි නම් හෙ තෙමේ කියවා.

දෙවනු වත් මේ කරුණ කියමි... තෙවනු වත් මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසවා. මේ සෙයසක භික්ෂු තෙමේ අව්‍යක්ත වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපනතිපරිවේද රහිත බාලයෙක් වෙයි. ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ ශාසනයට අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි. එහෙයින් භික්ෂුහු පිරිවෙස් දෙන්නාහු මූලායපටිකසනය කරන්නාහු මානත් දෙන්නාහු අඛ්‍යාත කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තාහු වෙති. සංඝ තෙමේ සෙයසක භික්ෂුහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායී ආශ්‍රයයේ විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කෙරෙයි. සෙයසක භික්ෂුහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ඇදුරු ඇසුරෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කිරීම යම් ආයුෂමනකුට රූපී වෙයි නම් හෙ තෙමේ නිශශබ්ද වේවා. යමකුට අනභිමන වේ නම් නෙ තෙමේ කියවා. සංඝයා විසින් සෙයසක භික්ෂුහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ඇදුරු ඇසුරෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කරණ ලදී. සංඝයාට එය අභිමන යි. එහෙයින් නිහඬ ය. මේ කරුණ මෙසේ ධරමී” යනු යි.

අධම්මකමදවාදසකං

1. තීභි භීකඩචෙ අඛෙහභි සමන්තාගතං නියසසකමමං අධම්ම-කමමඤ්ච හොති, අවිතසකමමඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අසමමුඛා කතං හොති, අපට්ඨප්පච්ඡා කතං හොති, අපට්ඨඤ්ඤාය කතං හොති. ඉඤ්ඤෙති ඛො භීකඩචෙ තීභඛෙහිභි සමන්තාගතං නියසසකමමං අධම්මකමමං ච හොති, අවිතස-කමමඤ්ච, දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

2. අපරෙභි'පි භීකඩචෙ තීභඛෙහභි සමන්තාගතං නියසසකමමං අධම්මකමමං ච හොති, අවිතසකමමඤ්ච, දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අනාපතනීයා කතං හොති, අදෙසනාගාමීනීයා ආපතනීයා කතං හොති, දෙසිතාය ආපතනීයා කතං හොති...

3. අපරෙභි'පි -පෙ- අවොදෙඤ්චා කතං හොති, අසාරෙඤ්චා කතං හොති, ආපතනී. අනාදෙපෙඤ්චා කතං හොති...

4. අපරෙභි'පි -පෙ- අසමමුඛා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

5. අපරෙභි'පි -පෙ- අපට්ඨප්පච්ඡා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

6. අපරෙභි'පි -පෙ- අපට්ඨඤ්ඤාය කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

7. අපරෙභි'පි -පෙ- අනාපතනීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

8. අපරෙභි'පි -පෙ- අදෙසනාගාමීනීයා ආපතනීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

9. අපරෙභි'පි -පෙ- දෙසිතාය ආපතනීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති ...

10. අපරෙභි'පි -පෙ- අවොදෙඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

11. අපරෙභි'පි -පෙ- අසාරෙඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති...

12. අපරෙභි'පි -පෙ- ආපතනී. අනාදෙපෙඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති. ඉඤ්ඤෙති ඛො භීකඩචෙ තීභඛෙහභි සමන්තාගතං නියසසකමමං අධම්මකමමඤ්ච හොති අවිතසකමමං ච දුට්ඨපසන්නං ච.

නියසසකමම අධම්මකමම දවාදසකං නිවසිතං.

අධම්මකමදෙලොස

1. “මහණෙනි, අධ්‍යාන භූතෙකිත් සුත් නියායකමය අධම්මකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද, නොසංහිදුනෙක් ද වෙයි: අසමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ප්‍රතිඥා නොගෙණ කරණ ලද්දේ වෙයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යාන භූතෙකිත් සුත් නියායකමය අධම්මකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද මනාව නොසංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අධ්‍යාන භූතෙකිත් සුත් නියායකමය අධම්මකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද නොසංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැත් නැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, දෙසු ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

3. අන්‍ය වූ ද... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වෙයි ද, සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ඇවැත් නොනංවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

4. අන්‍ය වූ ද... අසමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ (අසමග්‍ර වූ)සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

5. අන්‍ය වූ ද... නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

6. අන්‍ය වූ ද .. පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

7. අන්‍ය වූ ද .. ඇවැත් නැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

8. අන්‍ය වූ ද... දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

9. අන්‍ය වූ ද... දෙසු ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

10. අන්‍ය වූ ද... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

11. අන්‍ය වූ ද .. සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

12. අන්‍ය වූ ද ... ඇවැත් නොනංවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධම්මයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යාන භූතෙකිත් සුත් නියායකමය අධම්මකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද මනාව නොසංහිදුනෙක් ද වෙයි.

නියායකමයෙහි අධම්මකම දෙලොස නිමි.

ධමමකමමදවාදසකම

1. තීඝි භික්ඛවෙ අඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමම ධමමකමම ම හොති විනයකමම ම සුචුපසන්තං ම: සමමුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීඝඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමම ධමමකමම ම හොති විනයකමම ම සුචුපසන්තං ම.

2. අපරෙඝි'පි භික්ඛවෙ තීඝඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමම ධමමකමම ම හොති විනයකමම ම සුචුපසන්තං ම: ආපත්තියා කතං හොති, දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති.

3 අපරෙඝි'පි -පෙ- වොදෙඤා කතං හොති, සාරෙඤා කතං හොති, ආපත්තිය ආරුපෙඤා කතං හොති.

4. අපරෙඝි'පි -පෙ- සමමුඛා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

5. අපරෙඝි'පි -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

6. අපරෙඝි'පි -පෙ- පටිඤ්ඤාය කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

7. අපරෙඝි'පි -පෙ- ආපත්තියා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

8. අපරෙඝි'පි -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

9. අපරෙඝි'පි -පෙ- අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

10. අපරෙඝි'පි -පෙ- වොදෙඤා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

11. අපරෙඝි'පි -පෙ- සාරෙඤා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති.

12. අපරෙඝි'පි -පෙ- ආපත්තිය ආරුපෙඤා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීඝඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමම ධමමකමම ම හොති විනයකමම ම සුචුපසන්තං ම.

නියසසකමම ධමමකමමදවාදසකම නිට්ඨිතං.

ධම්කමදෙලොස

1. මහණෙනි, අඛග භුණෙකින් යුතන නියසසකමය ධම්කමයෙක් ද විනගකමයෙක් ද මනා ව සංහිලුනෙක් ද වේ: සමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, පිලිවිස කරන ලද්දේ වෙයි ද, පිලිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වෙයි ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙන් යුතන නියසසකමය ධම්කමයෙක් ද විනග-කමයෙක් ද, මනා ව සංහිලුනෙක් ද වේ.

2. මහණෙනි, අනග වූ ද අඛග භුණෙකින් යුතන නියසසකමය ධම්කමයෙක් ද විනග කමයෙක් ද මනාව සංහිලුනෙක් ද වේ: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිලු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නො දෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් යුත් නියසසකමය ධම්කමයෙක් ද විනගකමයෙක් ද මනා ව සංහිලුනෙක් ද වෙයි.

3. අනග වූ ද... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද,...

4. අනග වූ ද... සමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

5. අනග වූ ද... පිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

6. අනග වූ ද... පිලිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

7. අනග වූ ද... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

8. අනග වූ ද... දෙසීමෙන් පිරිසිලු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

9. අනග වූ ද... නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

10. අනග වූ ද... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

11. අනග වූ ද .. සිහිපත් කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

12. අනග වූ ද .. ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝගා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් යුතන නියසසකමය ධම්කමයෙක් ද විනග කමයෙක් ද මනා ව සංහිලුනෙක් ද වෙයි.

නියසසකමයෙහි ධම්කම දෙලොස හිමි.

ආකඩ්ඛමානුජකක

1. තීනි භික්ඛවෙ අඛෙගභී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස: භණ්ඩතකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භසාකාරකො සඛෙස අධිකරණකාරකො. ඛාලො හොති අඛසතො ආපතතිඛනුලො අතපදනො. ගිතීසංසට්ඨො විහරති අනනු-ලොමීකෙති ගිතීසංසගෙති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙගති සමනනා-ගතසස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස.

2. අපරෙති'පි භික්ඛවෙ තීහඛෙගති සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස: අධිසීලෙ සීලවිපනො හොති, අජ්ඣාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, අතිද්ධියා ද්ධිවිපනො හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙගති සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛ-මානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස.

3. අපරෙති'පි භික්ඛවෙ තීහඛෙගති සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස: බුද්ධිය ආචණ්ණං භාසති, ධම්මස ආචණ්ණං භාසති, සඛසස ආචණ්ණං භාසති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙගති සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස.

4. තිණ්ණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසස-කමමං කරෙයස: ඵකො භණ්ඩතකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භසාකාරකො සඛෙස අධිකරණකාරකො, ඵකො ඛාලො හොති අඛසතො ආපතතිඛනුලො අතපදනො, ඵකො ගිතීසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමීකෙති ගිතීසංසගෙති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස.

5. අපරෙසම්ඨි භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස: ඵකො අධිසීලෙ සීලවිපනො හොති, ඵකො අජ්ඣාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, ඵකො අතිද්ධියා ද්ධිවිපනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස.

6. අපරෙසම්ඨි භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස: ඵකො බුද්ධිය ආචණ්ණං භාසති, ඵකො ධම්මස ආචණ්ණං භාසති, ඵකො සඛසස ආචණ්ණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙයස.

නියසසකමමෙ ආකඩ්ඛමානුජකකං නිට්ඨිතං.

ආකඩබමානජකකය

1. මහණෙනි, අඛග භුණෙකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය: ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ (ඇවැත් වෙසි නොවෙසි ආදී) විරුද්ධවාද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා විෂයගෙහි අභිකරණ කරන්නේ වේ ද, අවසකන වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇති ආපතති පරිවෙජද රහිත බාලගෙක් වේ ද, ගිහිනන් හා එකට ගැටුණේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අඛග භුණෙකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය: උනතම ශීලගෙහි විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, උනතම ආචාරගෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ ද, උකුම් සමයන්ද්‍රජටියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අඛග භුණෙකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අයුණු කියා ද, දමුරුවන්හි අයුණු කියා ද, සගුරුවන්හි අයුණු කියා ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, හිසුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විවාද කරන්නේ වාක් කලහ කරන්නේ සංඝයා කෙරෙහි අභිකරණ කරන්නේ වේ ද, එක් මහණෙක් අවසකන වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ ආපතති පරිවෙජද නොදත් බාලගෙක් වේ ද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුණේ ශාසනයට අනුකූල නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ හිසුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය.

5. මහණෙනි, අන්ය වූ ද හිසුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උනතම ශීලගෙහි විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, එක් මහණෙක් උනතමචාරගෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, එක් මහණෙක් උනතම වූ සමයන්ද්‍රජටියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ හිසුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය.

6. මහණෙනි, අන්ය වූ ද හිසුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය. එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් දමුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් සගුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, මහණෙනි, මේ හිසුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් නියසසකමීය කරන්නේ ය.

නියසසකමීයෙහි ආකඩබමානජකකය නිමි.

2. ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා සද්දෙවනබොධා:

“සුණාභු මෙ භතෙන සඛෙසා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු සඛෙසන නියසසකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පාතෙති, තෙඤ්ඤාරං වතනති, නියසසසස කමමසස පටිපසසද්ධිං යාවති. යදි සඛිසසස පනනකලං සඛෙසා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසසසමෙහය්‍ය. එසා සද්දතති.

සුණාභු මෙ භතෙන සඛෙසා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු සඛෙසන නියසසකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පාතෙති, තෙඤ්ඤාරං වතනති, නියසසසස කමමසස පටිපසසසද්ධිං යාවති. සඛෙසා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසසසමෙහති. යසසායසමතො ඛමති සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසසස කමමසස පටිපසසසද්ධි, සො භුණහසස. යසස නකබමති සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමෙඤ්ඤං වදමි. සුණාභු මෙ භතෙන සඛෙසා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු සඛෙසන නියසසකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පාතෙති, තෙඤ්ඤාරං වතනති, නියසසසස කමමසස පටිපසසසද්ධිං යාවති. සඛෙසා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසසසමෙහති. යසසායසමතො ඛමති සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසසස කමමසස පටිපසසසද්ධි, සො භුණහසස. යසස නකබමති, සො භාසෙය්‍ය.

තතියමපි එතමෙඤ්ඤං වදමි. සුණාභු මෙ භතෙන සඛෙසා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු සඛෙසන නියසසකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පාතෙති, තෙඤ්ඤාරං වතනති, නියසසසස කමමසස පටිපසසසද්ධිං යාවති. සඛෙසා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසසසමෙහති. යසසායසමතො ඛමති සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසසස කමමසස පටිපසසසද්ධි, සො භුණහසස. යසස නකබමති, සො භාසෙය්‍ය.

පටිපසසසද්ධිං සඛෙසන සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං. ඛමති සඛිසසස. තසමා භුණති. එවමෙතං ඛාරයාමි”ති.

නියසසකමමං නිබ්බිතං දුතියං.

3. පබ්බාජනියකමමං

[අසසජ්ජුනබ්බසුකානං අනාචාරං]

1. තෙන බො පන සමයෙන අසසජ්ජුනබ්බසුකා නාම කීටාභිජිසමි. ආචාරිකා භොතති අලජ්ජනො පාපභික්ඛු. තෙ එවරුපං අනාචාරං ආචරනති: මාලාවච්ඡං රොපෙනතිපි රෙපාපෙනතිපි. සිඤ්ඤනතිපි, සිඤ්ඤාපෙනතිපි. ඔචිනනතිපි, ඔචිනාපෙනතිපි. ගජොනතිපි, ගජො-පෙනතිපි. එකතොවණටිකමාලං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි. උභතො-වණටිකමාලං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි. මඤ්ජරිකං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි. විබුභිකං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි. වටංසකං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි. ආවෙලුං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි. උරවජ්දං කරෙන්නතිපි, කාරුපෙනතිපි.

2. ව්‍යාකූල වූ ප්‍රබල මහණකු විසින් සබ්‍ය තෙමේ මෙහේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සබ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ සෙය්‍යසක මහණ තෙමේ සබ්‍යයා විසින් නියසසකමය කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතී. (භික්ෂුන්හට) අනුලොම ව පවතී. (අටලොස්) නිසාරණ වන පුරයි. නියසසකමයාගේ සංහිදීම යදී. ඉදින් සබ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇති කමය වේ නම් සබ්‍ය තෙමේ සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවන්නේ ය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සබ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සෙය්‍යසක මහණ තෙමේ සබ්‍යයා විසින් නියසසකමය කරණු ලැබුයේ, මනා ව පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන පුරයි. නියසසකමයාගේ සංහිදීම යදී. සබ්‍ය තෙමේ සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවයි. සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවීම යම් ආයුෂමහකුහට රිසියේ නම් හෙ තෙම නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

දෙවෙනුව ද මෙ කරුණ කියමි. වහන්ස, සබ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සෙය්‍යසක මහණ තෙමේ සබ්‍යයා විසින් නියසසකමය කරණු ලැබුයේ මනා ව පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන පුරයි. නියසසකමයාගේ සංහිදීම යදී. සබ්‍ය තෙමේ සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවයි. සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවීම යම් ආයුෂමහකුහට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

තෙවෙනුව ද මෙ කරුණ කියමි. සබ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: සබ්‍යයා විසින් නියසසකමය කරණු ලැබූ මේ සෙය්‍යසක මහණ තෙමේ මැනවින් පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන පුරයි. (හේ) නියසසකමයාගේ සංහිදීම යදී. සබ්‍ය තෙමේ සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවයි. සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවීම යම් ආයුෂමහකුහට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

සබ්‍යයා විසින් සෙය්‍යසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවන ලදී. සබ්‍යයාට එය රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මේ කාරණය මෙසේ සලකමි” යනු යි.

දෙවන නියසසකමය හිමියේ ය.

3. පබ්බාල් නියසසකමය

[අසුපුනබ්බසුකයන්ගේ අනාවාර]

1. එ සමයෙහි වූ කලි අසුපුන බ්බසුක නම් වූ පවට පිඹිකුල් නො කරණ ලාමක මහණහු කීටාගීයෙහි ආවාසික වෙති. ඔහු මෙබඳු අනාවාර කෙරෙත්: තුමුද මල්පැල සිටුවත්, අනුත් ලවා ද සිටුවත්. තුමුද දිය ඉසින්, අනුත් ලවා ද ඉසවත්. තුමුද මල් නොලත්, අනුත් ලවා ද මල් නෙලවත්. තුමුද මල්දම් නොතත්, අනුත් ලවා ද මල්දම් නොතවත්. එක් පසකට නවු සිටුනාගේ මල්දම් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. දෙපසට නවු සිටුනාගේ මල්දම් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. තුමුද මල්කැන් කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. හිදි ආදියෙකින් ආවුහු මල්දම් (පිඬුකීකාවන්) තුමුද කෙරෙත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. මුදුන්මල් කඩ (අවතංසක) තුමුද කෙරෙත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. කණු පලදනා මල්දම් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. උර පලදනාවන් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්.

4. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසස-
කමමං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං
ඵපෙති, පචාරණං ඵපෙති, සච්චනියං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති,
ඔකාසං කාරොති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුති සමපයොජෙති; ඉමෙති
බො භික්ඛවෙ අට්ඨනබ්බෙති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං න
පටිපසස්සලොභනබ්බං.

න පටිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිනං.

පටිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාරසකං

1. පඤ්චති භික්ඛවෙ අබ්බෙති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසස-
කමමං පටිපසස්සලොභනබ්බං: න උපසමාදෙති, න නියසසං දෙති, න
සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුනොවාදකසමමුතියං සාදියති, සමමතොපි
භික්ඛුතියො න ඔවදති; ඉමෙති බො භික්ඛවෙ පඤ්චනබ්බෙති සමන්තාගතස්ස
භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

2. අපරෙති'පි භික්ඛවෙ පඤ්චනබ්බෙති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො
නියසසකමමං පටිපසස්සලොභනබ්බං: යාය ආපනතියා සබ්බෙත නියසස-
කමමං කතං හොතී තං ආපනතියං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදීසිකං,
තතො වා පාපිට්ඨනරං, කමමං න ගරහති, කමමිකෙ ත් ගරහති. ඉමෙති
බො භික්ඛවෙ පඤ්චනබ්බෙති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසසකමමං
පටිපසස්සලොභනබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො
නියසසකමමං පටිපසස්සලොභනබ්බං: න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං
ඵපෙති, න පචාරණං ඵපෙති, න සච්චනියං කරොති, න අනුචාදං
පට්ඨපෙති, න ඔකාසං කාරොති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති
සමපයොජෙති. ඉමෙති බො භික්ඛවෙ අට්ඨනබ්බෙති සමන්තාගතස්ස
භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

පටිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිනං.

[පටිපසස්සලොභනං]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසස්සලොභනබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ
සෙය්‍යසකෙන භික්ඛුතා සබ්බං උපසබ්බමිත්වා එකාසං උතතරසබ්බං
කරිත්වා බුඬ්ඪානං භික්ඛුතං පාදෙ වන්දිත්වා උකතුට්ඨං නිසීදිත්වා අඤ්ඤං
පඤ්ඤත්වා එවමස්ස වචනීයො: “අහං හතෙන සබ්බෙත නියසසකමම-
කතො සමමා වතනාමි, ලොමං පානෙමි, තෙත්තාරං වතනාමි, නියසසකමමස්ස
පටිපසස්සද්ධිං ආචාරමි”ති. දුතියමපී ආචිතබ්බො. තතීයමපි ආචිතබ්බො,

4. මහණෙනි, අඛග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය නො සංහිදුවිය යුතු: පුටතක් මහණහුගේ පොහොය නබාද, පවුරුණු තබාද, සවවනීයකමය කෙරේද, වෙහෙර දෙවු බව කෙරේද, අනුතට වොදනා කිරීමට අවකාශ කරවා ගනීද, (පුටතක් මහණකුට) වොදනා කෙරේද, (ඇවැත්) සිහිපත් කරවාද, හිසුන් උනුත් හා කලහයෙහි යොදද. මහණෙනි, මේ අඛග අටෙන් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය නො සංහිදුවිය යුතු.

නොසංහිදුවියයුතු අටලොස නිමිසේ ය.

සංහිදුවියයුතු අටලොස

1. මහණෙනි, අඛග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවිය යුතු: නමා උපාධ්‍යායව උපසපත් නො කෙරෙහිද, නිස නො දෙහිද, හෙරණකු උච්චතට යොද නො ගනීද, මෙහෙණින්-හට ඔවා දීමේ සමානීය නො ඉවසහිද, සවවනීය ලදුයේ නමුත් ඔවා නො දෙහිද, මහණෙනි, මේ පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවිය යුතු.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූද පඤ්චාඛගයෙකින් යුක්ත මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවිය යුතු: යම් ඇවැතකට සඛසයා විසින් (මහුට) නියසසකමය කරණ ලද්දේ නම්, ඒ ඇවැතට නො පැමිණේද, ඒවැනි දන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණේද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණේද, (කරණ ලද) විනයකමය නො ගරහාද, විනය-කමය කලවුත් නො ගරහාද, මහණෙනි, මේ පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවිය යුතු.

3. මහණෙනි, අඛග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවිය යුතු. පුටතක් මහණකුගේ පොහොය නො තබාද, පවුරුණු නො තබාද, සවවනීය කමය නො කෙරේද, වෙහෙරෙහි දෙවු නැත්හි නො හිට්ද, වොදනා පිණිස අවකාශ කරවා නො ගනීද, වොදනා නො කරහිද, ඇවැත් සිහිපත් නො කරවයිද, හිසුන් උනුත් කලහයෙහි නො යොදහිද, මහණෙනි, මේ අඛග අටින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය සංහිදුවිය යුතු.

සංහිදුවියයුතු අටලොස නිමිසේ ය.

[සංහිදුවීම]

1. මහණෙනි, නියසසකමය මෙසේ සංහිදුවිය යුතු: ඒ සෙයාසක මහණහු විසින් සඛසයා වෙත එලැබී උතුරුසහ එකස් කොට පොරොවා වැදීමහලු හිසුන්ගේ පා වැද උත්කුටුකව හිද ඇදීලී බැද හෙණ මෙසේ නිය යුතු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම සඛසයා විසින් නියසසකමය කරණ ලැබුයෙමි මැනවින් පවතිමි. හිසුන් අනුව පවතිමි. (අපටාපලාස්) නිසාරණ වහ අනුව පවතිමි. නියසසකමයාගේ සංහිදුවී යදිමි” සි. දෙවෙනුව ද යැදිය යුතු. තෙවෙනුව ද යැදිය යුතු.

අට්ඨාපසවනන:

1. නියසසකමමකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සුමමා වතතිතබ්බං. තත්‍රායං සමමා වතනනා: න උපසමපාදෙනබ්බං, න නියසසයො දුතබ්බො, න සාමණේරෙ උපට්ඨාපෙනබ්බො, න භික්ඛුනොවාදකසමමුච්චි සාද්දි-තබ්බා, සමමතෙනපි භික්ඛුනියො න වෙදිතබ්බා, යාස ආපතතියා සඤ්ඤන නියසසකමමං. කතං හොති සා ආපතති න ආපජ්ජිතබ්බා, අඤ්ඤා වා තාදීඝිකා, තතො වා පාපිට්ඨකරු, කමමං න ගරභිතබ්බං, කමමිකා න ගරභිතබ්බා, න පනතනනසස භික්ඛුනො උපොසථො: ඨපෙනබ්බො, න පමාරණා ඨපෙනබ්බා, න සමච්චිතං කාතබ්බං, න අනුචාදො පට්ඨපෙනබ්බා, න ඉතාසො කාරෙතනබ්බා, න වොදෙනබ්බො, න සාරෙතනබ්බා, න භික්ඛුනී සවිපයොජෙනබ්බනති.

නියසසකමම අට්ඨාපසවනන: නිට්ඨිතං.

න පටිපසසමමහතිබ්බඅට්ඨාපසක:

1. අථ ඛො සඤ්ඤා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමම: අකාසි නියසාය තෙ වතබ්බනති. සො සඤ්ඤන නියසසකමමකතො ඤජ්‍යාණ-මිතෙන සෙවමානො හජ්ජමානො පසිරුපාසමානො උද්දිසාරෙතො පරිපුච්ඡනො ඛත්‍රුසුතො හොති ආගතාගමො ධර්මධරෙ විතසධරෙ මාතිකාධරෙ පණ්ණිතො ව්‍යතො මෙධාපි ලජ්ජ කුකකුච්චනො සිකා-කාමො. සො සමමා වතනති, ලොමං පාතෙති, හෙසාරං වතනති. භික්ඛු උපසමකමිති, එවං වදෙයි: “අතං ආවුසො සඤ්ඤන නියසසකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පාතෙමි, හෙසාරං වතනාමි, කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බ”නති. භගවතො එතමන්ථං ආරෙවෙසුං. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඤ්ඤා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසසමමහති.”

2. පඤ්ඤති භික්ඛවෙ අඤ්ඤති සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසස-කමමං න පටිපසසමමහතිබ්බං: උපසමපාදෙති, නියසසං දෙවි, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනොවාදකසමමුච්චි සාද්දියති, සමමතො’පි භික්ඛුනියො ඔවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ඤතිබ්බති සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසසකමමං න. පටිපසසමමහතිබ්බං.

3. අපරෙඝ’පි භික්ඛවෙ පඤ්ඤතිබ්බති සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසසකමමං න පටිපසසමමහතිබ්බං: යාය ආපතතියා සඤ්ඤන නියසස-කමමං කතං හොති තං ආපතතිං ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදීඝිකං, තතො වා පාපිට්ඨකරං, කමමං ගරභති, කමමිතක ගරභති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ඤතිබ්බති සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසසකමමං න පටිපසසමමහතිබ්බං.

අටලොස්වත

1. මහණෙනි, නියසසකමය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මනා ව පැවතිය යුතුයි. එහි මේ මනා පැවැත්මයි: (තමන් උපාධ්‍යාය ව) උපසමපද නොකල යුතුයි, නිස නොදිය යුතුයි, සාමණේරකෙනෙකු උපසමානය පිණිස නොතබාගත යුතුයි, භික්ෂුනොවාදකසමමතිය නොපිළිගත යුතුයි, ඒ සමමතිය ලැබූවහු විසින් ද මෙහෙණින්තට ඔවා නොදිය යුතුයි, යම් ඇවැතක් කරණකොට සඛසා විසින් නියසසකමය කරණ ලද්දේද ඒ ඇවැතට නොපැමිණිය යුතුයි, එබඳු අත් ඇවැතකට ද නොපැමිණිය යුතුයි, එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට ද නොපැමිණිය යුතුයි, විනයකමයට නොගැරතිය යුතුයි, කමය කල භික්ෂුන්ට නොගැරතිය යුතුයි, පුටතක් මහණහුගේ පොභාය නොතැබිය යුතුයි, පචාරණය නොතැබිය යුතුයි, සවමනීයකමය නොකල යුතුයි, විහාරයෙහි දෙවු තනතුරු නොපිහිටිය යුතුයි, වොදනා පිණිස අවසර නොගත යුතුයි, වොදනා නොකල යුතුයි, ඇවැත් සිහිපත් නොකරවිය යුතුයි, භික්ෂුන් ඔවු-නොවුන් හා කලක පිණිස නොයෙදවිය යුතුයි.

නියසසකමයෙහි අටලොස්වත හිමි.

නොසංහිඳුවිය යුතු අටලොස්වත

1. ඉක්බිත්තෙන් සඛස තෙමේ සෙයසක මහණහට ‘නා විසින් මහතෙරකෙනෙකුන් ඇසුරු කොට විසිය යුතුයැ’යි නියසසකමය කෙළේය. සඛසයා විසින් නියසසකමය කරණු ලැබූ හෙ තෙම කලණ-ඉතුරන් සෙවිනේ, බඳනුයේ, ඇසුරු කරණුයේ, උදෙසවනුයේ, නැවත නැවත විචාරණුයේ, වාචොදගත කොට ගත් ආගමය ඇති, බමිවර, විනයධර, මාතාකාධර, පණිත, ව්‍යකත, ප්‍රඥවන්, ලජ්ජී, සුඵවරදෙහි ද බුකුස් කරණ, සිසාකාමී වූ බහුශ්‍රැතයෙක් වෙයි. හෙ තෙම මනා ව පවතී. (මන් බැහැර ලා) මහතෙරුන් අනුව පවතී. නිසාරණය පිණිස පවතී. භික්ෂුන් සුරා එලැබ, “ඇවැත්නි, මම සඛසයා විසින් නියසසකමය කරණ ලද්දෙමි මොනොවට පවතිමි, අනුලොම වැ පවතිමි, නිසාරණය පිණිස පවතිමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු දු”යි මෙයේ කියයි. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් සැල කලහ. “මහණෙනි, එසේ වී තම සඛස තෙමේ සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමය සංහිඳුවා.”

2. මහණෙනි, අඛග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය නොසංහිඳුවිය යුතු: උපසපත් කෙරෙහි ද, නිස දෙහි ද, භරණකු තමාට උටටතෙහි යොදා ගනී ද, මෙහෙණින්තට ඔවා දීමේ සමමතිය ඉවසයි ද, සමමතිය ලැබූයේත් මෙහෙණින්තට ඔවා දෙයි ද, මහණෙනි, මේ අඛග පසින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමය නොසංහිඳුවිය යුතු.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසස-කමය නොසංහිඳුවිය යුතු: යම් ඇවැතකට සඛසයා විසින් නියසසකමය කරණ ලද නම්, ඒ ඇවැතට පැමිණේ ද, එවැනි අතින් ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, කමය ගරහා ද, කම කලවුන් ගරහා ද, මහණෙනි, මේ පසෙකින් යුතු මහණහුගේ නියසසකමය නොසංහිඳුවිය යුතු.

2. තෙ කුලීචීනං කුලඛිතානං කුලකුමාරීනං කුලසුණ්භානං කුලදසීනං එභතොවණ්චිකමාලං හරනති, හරපෙනතිපි. උභතොවණ්චිකමාලං හරනතිපි, හරපෙනතිපි. මඤ්ජරිකං හරනතිපි, හරපෙනතිපි. විඬුතිකං හරනතිපි, හරපෙනතිපි. වටංසකං හරනතිපි, හරපෙනතිපි. ආවෙලං හරනතිපි, හරපෙනතිපි. උරච්ඡදං හරනතිපි, හරපෙනතිපි.

3. තෙ කුලීචීති කුලඛිතාති කුලකුමාරීති කුලසුණ්භාති කුලදසීති සද්ධං එකභාජනෙපි භුඤ්ජනති. එකථාලකෙපි පිචනති. එකාසනෙපි නිසීදනති. එකමඤ්ඤෙපි කුචචෙටනති. එකභීරණාපි කුචචෙටනති. එකපාපුරණාපි කුචචෙටනති. එකභීරණ පාපුරණාපි කුචචෙටනති. විකාලෙපි භුඤ්ජනති. මජ්ජමෙ පිචනති. මාලාගකච්චිලෙපනමෙ ධාරෙතති.-

තචචනතිපි. ගායනතිපි. වාදෙනතිපි. ලාසෙනතිපි. නචචනතියාපි නචචනති. නචචනතියාපි ගායනති. නචචනතියාපි වාදෙනති. නචචනතියාපි ලාසෙනති. ගායනතියාපි නචචනති. ගායනතියාපි ගායනති. ගායනතියාපි වාදෙනති. ගායනතියාපි ලාසෙනති. වාදෙනතියාපි නචචනති. වාදෙනතියාපි ගායනති. වාදෙනතියාපි වාදෙනති. වාදෙනතියාපි ලාසෙනති. ලාසෙනතියාපි නචචනති. ලාසෙනතියාපි ගායනති. ලාසෙනතියාපි වාදෙනති. ලාසෙනතියාපි ලාසෙනති.-

අධ්වපදෙපි කීලනති. දසපදෙපි කීලනති. ආකාසෙපි කීලනති. පරිහාරපථෙපි කීලනති. සනතිකායපි කීලනති. බලිකායපි කීලනති. ඝටිකායපි කීලනති. සලාකභණ්ඩනපි කීලනති. අනෙකනපි කීලනති. පඛනචීරෙනපි කීලනති. වඛකකොනපි කීලනති. මොක්ඛචිකායපි කීලනති. විභිභුලකොනපි කීලනති. පතතාලකකොනපි කීලනති. රථකොනපි කීලනති. බහුකොනපි කීලනති. අකඛරිකායපි කීලනති. මනෙසිකායපි කීලනති. යථාවච්ජෙනපි කීලනති. හප්ඵිසමිච්චි සිකඛනති. අසසසමිච්චි සිකඛනති. රථසමිච්චි සිකඛනති. බහුසමිච්චි සිකඛනති. ඵරුසමිච්චි සිකඛනති. හප්ඵිසසපි පුරතො ධාවනති, අසසසසපි පුරතො ධාවනති, රථසසපි පුරතො ධාවනති. ආධාවනතිපි. උසෙසලෙනතිපි. අපථාවෙනතිපි. නිබ්බුරුකනතිපි. මුට්ඨිග්ඵි පුජකිනති. රඛනමච්ජෙසපි සංඝාටිං පතාරිතො නචචනතීං එවං වදෙනති: ඉධ භගිනි නචචසුඤ්ඤි, නලාටිකමෙ දෙනති. විපිබමපි අනාවාරං ආචරනති.

4. තෙන ඛො පන සමගෙන අඤ්ඤතරො භීතඬු කාසීසු වසං චුප්භා සාවච්චීං ගච්ජෙනා: හභවතං දසසතාය ගෙන කීටාගිරි තදවසරි. අථ ඛො සො භීතඬු පුබ්බතනාගමං නිවාසෙතො පතච්චීර- මාදාය කීටාගිරිං පිණ්ඩාය පාච්චි, පාසාදිකෙන අභිකකනෙන පටිකක- නෙනන ආලොකීතෙන විලොකීතෙන සමමිඤ්ජනෙන පසාරිතෙන ඔකඛිතතචකඬු ඉරියාපථසමපනො,

2. ඔහු කුලසත්‍රිතට කුලදුතට, කුලකුමරියතට, කුලයෙහෙලියතට, කුලදුස්සතට එකතොවණටිකමාලාවන් තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්. උහතොවණටිකමාලාවන් තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්. මල්කැන් තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්. චිඬුකිකාවන් තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්. මුදුන්මල්කඩ තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්. කණ පලදකා තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්. උරපලදනාවන් තුමුද ගෙණ යන්, අනුන් අතද යවන්.

3. ඒ මහණහු කුලසත්‍රිත් හා කුලදුන් හා කුලකුමරියන් හා කුල-වඬුන් හා කුලදුස්සන් හා එක් වදුනෙහි ද වළඳන්. එක් තලුතැටියෙහි ද බොත්. එක් අස්තෙහි ද භිදිත්. එක් ඇඳෙහි ද එකට ගයනය කෙරෙත්. එක ඇතිරියක් ඇත්තාහු එකට නිදන්. එක් පොරෝතාවක් ඇත්තාහු ද එකට වැද හෙත්. එක් ඇතිරි එක් පොරෝතා ඇත්තාහු ද එකට වැදහෙත්. තොකල්හි ද බුදිත්. මදුපානය ද කරන්. මල් ගඳ විලෙදින් ද දරන්. -

තැටිම ද කරන්. ගැසීම ද කරන්. වැසීම ද කරන්. විලාස දක්වන්. නවත්තියට ද නවත්. නවත්තියට ද ගයන්. නවත්තියට ද වයන්. නවත්තියට ද විලාස දක්වන්. ගයන්තියට ද නවත්. ගයන්තියට ද ගයන්. ගයන්තියට ද වයන්. ගයන්තියට ද විලාස දක්වන්. වයන්තියට ද නවත්. වයන්තියට ද ගයන්. වයන්තියට ද වයන්. වයන්තියට ද විලාස දක්වන්. විලාස දක්වන්තියට ද නවත්. විලාස දක්වන්තියට ද ගයන්. විලාස දක්වන්තියට ද වයන්. විලාස දක්වන්තියට ද විලාස දක්වන්. -

අටගස් දු පෝරුවෙහි ද දු කෙලිත්. දසගස් දු පෝරුවෙහි ද දු කෙලිත්. අහසේ දු පෝරුව ඇඟි සේ සලකා දු කෙලිත්. කවිච්-පෙතෙහි ද ක්‍රීඩා කරන්. සත්තික ක්‍රීඩාව ද කරන්. බලිකාක්‍රීඩාව ද කරන්. සවිකාක්‍රීඩාව ද කරන්. සලාකා හත් ක්‍රීඩාව ද කරන්. පන්දුවෙන් ද ක්‍රීඩා කෙරෙත්. කොළනලා පිඹීමෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. කුඩා තෙලින් හැමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. කරනම් ගැසීම ද කෙරෙත්. හුලංපෙහි කරකැවීමෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. කොළ තැලියෙන් වැලි ආදිය මැනීමෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. කුඩා රිසෙන් ද ක්‍රීඩා කෙරෙත්. කුඩා දුන්නෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. අහසේ හෝ පිටේ අකුරු ඇඳ කියවීමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. සිතූදු කීමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. කණුන් කොරුන් ආදීන් සේ ඉරියවු දැක්වීමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. හැක්කිලියෙහි ද හික්මෙත්. අඟවලියෙහි ද හික්මෙත්. රථලියෙහි ද හික්මෙත්. බනුගලියෙහි ද හික්මෙත්. කඩුසිප්හි ද හික්මෙත්. ඇතුට පෙරවු වද දිවෙත්. අසුට පෙරවු වද දිවෙත්. රථයට පෙරවු වද දිවෙත්. දිවු තාක් දුර පෙරලා ද දිව එන්. උස් හඩ නගන්. අත්පොලසන් දෙත්. මල්පොර බදන්. මිටින් පහර දීම ද කරන්. රකම්බල මැද සකල සිවුර එළා 'තැඟණියනි, මෙහි තටන්තැ'යි කියන්. 'මැනව, මැනැවැ'යි කියා සිය නලලෙහි ඇඟිල්ලක් තබා ඇඟ නලලෙහි ද ඇඟිල්ල තබන්. විවඛ වූ ද නොපණන් කම් කෙරෙත්.

4. එසමයෙහි වතාහි එක්තරා මහණෙක් කාසි ජනපදයෙහි වස්වැස පැවැරැගේ, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැත්නුවර බලා යන්නේ, කීටාහිරියට පැමිණියේ ය. ඉක්බිති ඒ මහණ පෙරවරුයෙහි හැඳ පෙරෙව පාසිවුරු ගෙණ (දක්නවුන්) පහදවන සේ යෑමෙන් ද, ඊමෙන් ද, ඉදිරි බැලීමෙන් ද, දෙපස බැලීමෙන් ද, අත් පා හැකිලීමෙන් ද, දිගු කිරීමෙන් ද යුතුවැ යට බලා කෙළු ඇස් ඇත්තේ, මනා ඉරියව්වෙන් පිරිපුන් වූයේ කීටාහිරියට පිඬු පිණිස පිවිසියේ ය.

“දුට්ඨො භනෙන කීටාගිරිසමීං ආවාසො, අසුඤ්චුතබ්බසුඤ්ඤා නාම කීටාගිරිසමීං ආවාසිකා අලජ්ජනො පාපභික්ඛු, තෙ එවරුපං අනාවාරං ආචරන්ති; මාලාවච්ඡං රොපෙනති’පි, රොපාපෙනති’පි-පෙ-විවිධවපි අනාවාරං ආචරන්ති. යෙපි තෙ භනෙන මනුස්සා පුබ්බෙ සද්ධා අනෙසුං පසන්තා, තෙ’පි එතරභි අසුඤ්ඤා අපසන්තා; යානිපි තානි සම්බසස පුබ්බෙ දනපථානි, තානිපි එතරභි උපවජ්ජන්තානි, ඊඤ්චන්ති පෙසලා භික්ඛු, නිවසන්ති පාපභික්ඛු. සාධු භනෙන භගවා කීටාගිරිං භික්ඛු පභිතෙය්‍ය, යථායං කීටාගිරිසමීං ආවාසො සණ්ඨගෙය්‍යාති”. තතොතං භගවා ආගච්ඡාමිති.

11. අථ ඛො භගවා එතසමීං නිදනෙ එතසමීං පකරණේ භික්ඛුසම්බසං සන්තිපාතාපෙතවා භික්ඛු පටිපුච්ඡ: “සචං කීර භික්ඛවෙ අසුඤ්චුතබ්බසුඤ්ඤා නාම කීටාගිරිසමීං ආවාසිකා අලජ්ජනො පාපභික්ඛු, තෙ එවරුපං අනාවාරං ආචරන්ති; මාලාවච්ඡං රොපෙනතිපි, රොපාපෙනති’පි -පෙ-විවිධවපි අනාවාරං ආචරන්ති. යෙපි තෙ මනුස්සා පුබ්බෙ සද්ධා අනෙසුං පසන්තා, තෙපි එතරභි අසුඤ්ඤා අපසන්තා. යානිපි තානි සම්බසස පුබ්බෙ දනපථානි, තානිපි එතරභි උපවජ්ජන්තානි; ඊඤ්චන්ති පෙසලා භික්ඛු. නිවසන්ති පාපභික්ඛු”ති. සචං භගවා.

12. විගරභි බුද්ධා භගවා; අනනුච්ඡවිකං භික්ඛවෙ තෙසං මොඝපුරිසානං -පෙ-කථං හි නාම තෙ භික්ඛවෙ මොඝපුරිසා එවරුපං අනාවාරං ආචරිස්සන්ති; මාලාවච්ඡං රොපෙස්සන්ති’පි, -පෙ- විවිධවපි අනාවාරං ආචරිස්සන්ති.

13. තෙන භික්ඛවෙ අපසන්තානං වා පසාදය-පෙ- විගරභිනා ධම්මං කථං කතා සාරිපුත්තමොග්ගලලානෙ ආමනෙත්ති: ගච්ඡං තුලෙහ සාරිපුත්තා කීටාගිරිං. භන්තා අසුඤ්චුතබ්බසුඤ්ඤානං භික්ඛුතං කීටාගිරිසමීං පබ්බාජනියකම්මං කරොථ. තුලිතාකං එතෙ සද්ධිවිහාරිතො’ති.

14. “කථං මයං භනෙන අසුඤ්චුතබ්බසුඤ්ඤානං භික්ඛුතං කීටාගිරිසමීං පබ්බාජනියකම්මං කරොමි, වණ්ඨා තෙ භික්ඛු එරුසා”ති. “තෙන හි තුළුභ සාරිපුත්තා බ්‍රහ්මකෙභි භික්ඛුභි සද්ධීං ගච්ඡා”ති. එවං භනොති ඛො සාරිපුත්තමොග්ගලලානා භගවතො පච්චෙස්සාසුං.

“වහන්ස, කීටාගිරියෙහි ආවාසය දුෂිතය. කීටාගිරියෙහි ආවාසික වූ අසාර් පුතබ්බසුක නම් මහණහු අලප්ථිත්‍රය. පාපභික්‍ෂුහු ය. ඔහු මෙබඳු අනාවාර කෙරෙත්: (ගිහිත් සහන්තට) මල්පාල තුමුත් සිටුවත්, අනුත් ලවා ද සිටුවවත්...විවිධ වූ ද නොපණත්කම් කෙරෙත්. වහන්ස, යම් මිනිස් කෙනෙක් පෙර සැදුහැටියේ සස්නා පැහැදුනෝ වූහු ද උහුත් දැන් සැදුහැ නැත්තෝ නොපැහැදුනෝ වෙති. පෙර සඛසයාට නිබඳ දෙන දුතපඵයෝ වූහු නම්, උහු ද දැන් සිදුහාහු වෙති. ප්‍රියභීල වහන්ස ආවාසය හැර යත්. පාපභික්‍ෂු නෙවාසික වූ වෙසෙත්. වහන්ස, කීටාගිරියෙහි මේ ආවාසය යම්සේ සුසංසුත වන්නේ නම්, එසේ වනු පිණිස භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කීටාගිරියට වහන්ස එවන සේක් නම් ඒ මැනව ”යනු සි. වහන්ස, මම එහි සිට එමි සි ඒ මහණ සැල කෙළේ ය.

11. ඉක්බිත්තෙන් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදානයෙහි මේ කාරණයෙහි බික්සහන රැස් කරවා, “මහණෙනි, කීටාගිරියෙහි ආවාසික වූ අසාර් පුතබ්බසුක නම් මහණහු අලප්ථිත්‍රය. පාපභික්‍ෂුහු ය, ඔහු මෙබඳු අනාවාර කෙරෙත් ය, තුමුත් මල් පාල සිටුවත් ය, අනුත් ලවාත් සිටුවවත් ය...විවිධ නොපණත්කම් කෙරෙත් ය, යනු සැබෑ ද? (එයින්) පෙර සැදුහැටි වූ සස්නා පහන් වූ මිනිස්සු දැන් සැදුහැ නැඟියෝ වූ නො-පහන් වූ සිටිත් යැ යනු සැබෑ ද? සඛසයාට පලමු දුන් දුතපඵයෝ දැන් සිදුහාහු වෙත් ය යනුත්, ප්‍රියභීල භික්‍ෂුහු ආවාසය හැර යත් ය, පාපභික්‍ෂුහු ආවාසයෙහි වෙසෙත් ය යනුත් සැබෑ ද?”යි අසා වදාළ සේක. “වහන්ස, සැබෑ යැ සි මහණහු පිළිවදන් දුන්හ.

12. එවිට භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ මෙසේ හැරුනු සේක: “මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයෝ කවර කරුණෙකින් මෙබඳු නො පණත්කම් කෙරෙත් ද, (කුල සහනු පිණිස) මල්පාල සිටුවත් ද... විවිධ නොපණත් කම් කෙරෙත් ද, මහණෙනි, මෙය සස්නා නොපහන් වූවන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ පැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම වැඩෙනු පිණිස හෝ නො වේ.

13. මහණෙනි, මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම පිණිස නොවේ... සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අසාර් පුතබ්බසුක භික්‍ෂුන් වෙලෙසින් ගරභා දැනුම් කථා කොට වදාරා, සැරියුත් මුහුලන් දෙනම අමතා, “ශාරිපුත්‍රයෙනි, තෙපි කීටාගිරියට යවු. ගොස් අසාර් පුතබ්බසුක මහණන් කීටාගිරියෙන් තෙරපාලීමේ කමය කරවු. ඔහු නොපගේ සද්ධිවිහාරිකයෝ යැ”යි වදාළ සේක.

14. “වහන්ස, අපි අසාර් පුතබ්බසුක මහණනට කීටාගිරියෙන් තෙරපාලීමේ කමය (පබ්බාජනිය කමය) කෙසේ නම් කරමෝ ද, ඒ මහණහු ඇබහ, පරොස්හ”යි ඒ තෙරණුවෝ වදාළහ. “එසේ නම් ශාරිපුත්‍රයෙනි, තෙපි බොහෝ මහණන් කැට්ට යවු”යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක. “එසේ ය වහන්සැ” යි ශාරිපුත්‍රමුහුලන් දෙනම භාග්‍යවතුන් වහන්සේට පිළිවදන් දුන්හ.

මොක්ඛවකාය'පි කීලනති, චිඛ්ඛුලකෙන'පි කීලනති, පඤ්චාස්තකෙන'පි කීලනති, රථකෙන'පි කීලනති, ඛනුකෙන'පි කීලනති, අක්ඛරිකාය'පි කීලනති, මනෙසිකාය'පි කීලනති, යථාචර්ජන'පි කීලනති, භජිතමිච්චි සිකඛනති, අසුභමිච්චි සිකඛනති, රථසමිච්චි සිකඛනති, ඛනුසමිච්චි සිකඛනති, ඵරුසමිච්චි සිකඛනති, භජිසු'පි පුරුකො ඛාවනති, අසුසු'පි පුරුකො ඛාවනති, රථසු'පි පුරුකො ඛාවනති, අංඛාවනති'පි, උසෙසලෙනති'පි, අපෙඨාවෙනති'පි, නිබ්බුජ්ඣනති'පි, මුච්චිති'පි සුච්චනති, රඛනමජේඛි'පි සමසාරිං පසරිතො නවවනති. නවවනතිං එවං වදෙනති: ඉධ භගිනි නවවස්සු'ති, නලාටිකමපි දෙනති: චිච්චමපි අනාචාරං අචරනති.

යෙ'පි තෙ භෞතන මනුසො පුබ්බෙ සද්ධා අනෙසුං පසනො තෙ'පි එතරති අසුසුඛා අපසනනා. යාති'පි තාති සමසුසු පුබ්බෙ දුතපඨාති, තාති'පි එතරති උපවජිතනාති. ඊඤ්චනති පෙසලා භික්ඛු නිවසනති පාප-භික්ඛු. “සාමු භනෙන භගවා කීටාගිරිං භික්ඛු පභිතෙය්‍ය, යථායං කීටාගිරිසමිං අචාසො සණ්ඨගෙය්‍යා”ති.

8. එවමාපුසො'ති ඛො සො භික්ඛු තසු උපාසකසු පටිසසුතො උට්ඨායානො යෙන සාවජි තෙන පකකාමි. අනුපුබ්බන යෙන සාවජි, යෙන ජෙතවනං අනාචරිකාසු අරාමො, යෙන භගවා තෙනුපසමිකමි. උපසමිකමිතො භගවනනං අභිවාදෙතො එකමනනං නිසීදි.

9. ආචිණ්ණං ඛො පනතං මුඤ්ඤානං භගවනනං ආගතකුසෙති භික්ඛුති සද්ධාං පටිසමොදිතුං. අථ ඛො භගවා තං භික්ඛුං එතදුචොච: “කච්චි භික්ඛු ඛමනීයං. කච්චි යාපනීයං, කච්චිපි අපසුකිලමචෙන අඤ්ඤානං ආගතො. කුසනා ච නිං භික්ඛු ආගච්චසී”ති. “ඛමනීයං භගවා, යාපනීයං භගවා, අපසුකිලමචෙන වාහං භෞතන අඤ්ඤානං ආගතො.”

10. ඉධාහං භනෙන කාසිසු වසං වුජෙඨා සාවජිං ආගච්චනෙනා භගවනනා දසුනාය යෙන කීටාගිරි තදවසරිං. අථ ඛො භගවා භනෙන පුබ්බකභගමයං නිවාසෙතො පඤ්චාස්තකීටාගිරිං පිණ්ඩාය පාටිසිං. අද්දසා ඛො මං භනෙන අඤ්ඤාතරො උපාසකො කීටාගිරිසමිං පිණ්ඩාය වරනනං. දිසාන යෙනාහං තෙනුපසමිකමි. උපසමිකමිතො මං අභිවාදෙතො එතදුචොච: “අපි භනෙන පිණ්ඩා උඛනති”ති. න ඛො ආවුසො පිණ්ඩා උඛනති”ති. “එති භනෙන ඝරං ගමිසුමා”ති. අථ ඛො භනෙන සො උපාසකො මං ඝරං තෙතො නොජෙතො එතදුචොච: “කහං භනෙන අගෙය්‍ය ගමිසුමා”ති, “සාවජිං ඛො අහං ආවුසො ගමිසුමා භගවනනං දසුනායා”ති. “නෙන හි භනෙන මමි වචනෙන භගවතො පාදෙ සිරසා වඤ්ඤා එවඤ්ච වදෙදි:-

කරණම් පැනීමෙහුදු කෙළිති. කන්තන්ගුරුවා ඉදි කොට කෙළිති. පත්තැලියෙහුදු කෙළිති. කුඛා රියෙහුදු කෙළිති. කුඛා දුන්නෙහුදු කෙළිති. අකුරුකෙළියෙහුදු කෙළිති. මනසකියෙහුදු (සිතුවෙහු කීමෙන්) කෙළිති. යථාවද්දියෙහුදු (සිරුරු දෙස් දක්වමින්) කෙළිති. හසන් සිලාපයෙහිදු හික්මෙති. අභියලාපයෙහිදු හික්මෙති. රථසිලාපයෙහිදු හික්මෙති. බහුස්සිලාපයෙහිදු හික්මෙති. බඩහසිලාපයෙහිදු හික්මෙති. ඇතු පෙරවුසෙහිදු දුටුහි. අසු පෙරවුසෙහිදු දුටුහි. රිය පෙරවුසෙහිදු දුටුහි. පසුපසට ද දුටුහි. පෙරට ද දුටුහි. ප්‍රීතියාදු කෙරෙහි. අත්පොලසන් ද දෙති. මල්ලව පොර දු කෙරෙහි. මිටු පොර දු කෙරෙහි. රහමබල මැද සහල අතුරා තිලියට “නැහැනියනි, මෙහි තටව”යි මෙසේ කීහහි. නලලෙහි අත දු තබති. විවිධ වූ දු අනාවාර කෙරෙහි.

වහන්ස, යම් මිනිස් කෙනෙක් පෙරු සැදුහැනියෝ සස්තැ පැහැදුනෝ වූහු දු, ඔහුන් දුන් සැදුහැ තැන්තෝ නොපැහැදුනෝ වෙති. පෙරු සබ්බසාට නිබද දෙන දුතපථයෝ වූහු නම් ඔහු දු දුන් සිදුනාහු වෙති. ප්‍රියසීල වහන්සු (ආවාසය) හැර යත්. පාපභික්කුහු නොවාසික වූහු වෙසෙත්. වහන්ස, කීවාහිරියෙහි මේ ආවාසය යම්සේ සුසංයථිත වන්නේ නම්, එසේ වහු පිණිස භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කීවාහිරියට වහන්සු එවන සේක් නම් ඒ මැනව” යනු සි.

8. ‘ඇවැන්නි, එසේ යැ’යි කියා ම ඒ මහණ තෙම පිළිවදන් දී හුනස්තෙන් නැගී සැවැන්නුවර බලා තික්මුනේ ය. පිළිවෙළින් ගොස් සැවැන්නුවර ජේතවන නම් අනේපිඬු සිටුහුගේ අරම යම් තැනෙක දු, එහි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත එලැඹියේ ය. එලැඹි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සකසා වැද පසෙක හිඳගත්තේ ය.

9. ආගනතුක භික්කුන් හා පිළිසදර කථා කිරීම භාග්‍යවන් වුදු වරුන් පිසින් ආචිණ්ණියක (වුදු වරුන්ගේ පුරුද්දෙක). ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඒ මහණහු බණවා, “මහණ, කීම, යැපියා හැකි ද? ඉවැසියා හැකි ද? කීම වෙහෙසක් තැනි වැ දික් මහ ගෙවා ආයේ වෙහි ද? මහණ තෝ කොසින් එන්නෙහි දු”යි අසා වදාල සේක. “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, ඉවැසිය හැකිය. යැපිය හැකිය. වහන්ස, වෙහෙසෙක් දු නැති වැ මම් දික් මහ ගෙවා ආයෙම් වෙමි.

10. වහන්ස, මම් කසිප්පපදයෙහි වස් වැස පැවැරුයෙම්, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැනට එනුයෙම්, කීවාහිරියට බටුයෙම්. වහන්ස, ඉක්බිති මම් පෙරවරුයෙහි හැද පෙරව පාසිවුරු ගෙණ පිටු පිණිස කීවාහිරියට පිවිසියෙම්. වහන්ස, එක්තරා උචසුවෙක් කීවාහිරියෙහි පිටු පිණිස හැසිරෙන මා දුටුසේ ම ය. දුක මා වෙත එලැඹියේ ය. එලැඹි මා සකසා වැද “වහන්ස, පිඬු ලැබේ දු”යි මෙය විවාලේ ය. “ඇවැන්නි, පිඬු නොම ලැබේ ය”යි මම් කීමි. “වහන්ස, වහින්න. ගෙට යම්හ”යි හේ කී ය. වහන්ස, ඉක්බිති ඒ උචසු නෙම මා සිය ගෙට පමුණුවා වලදවා, “වහන්ස, ආසියන් වහන්සේ කොහි වඩනා සේක් ඉදු”යි මෙය ඇසී ය. “ඇවැන්නි, මම් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැනට යමි”යි කීමි. “වහන්ස, එසේ නම් මා බසින් භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ සිරිපා හිස් නමා වදින්න. මෙසේත් සැල කරන්න:

5. මනුස්සා භං භික්ඛුං පසස්සිං ඵවමාභංගු: ක්ඛායං අබලබලො විය, මඤ්ඤො විය, භාකුට්ඨකාකුට්ඨකො විය? කො ඉමස්ස උපගභස්ස පිණ්ඩකමපි දස්සති? අමනාකං පන අග්ගා අස්සජ්ජුනබ්බසුකා සණ්ඨා සබ්භා සුබසමනාසා මිතිනපුබ්බමමා ඵභිස්සාගතවාදිනො අබ්භාකුට්ඨකා උතතානමුඛා පුබ්බභාසිනො. තෙසං ඛො නාම පිණේඛා දතබ්බො”ති.

6. අද්දසා ඛො අඤ්ඤතරො උපාසකො භං භික්ඛුං කීවාගිරිස්මිං පිණ්ඩාය වරනනං. දීස්වාන යෙන සො භික්ඛු භෙනුපසඛිකමි. උපසඛික- මිසා භං භික්ඛුං අභිච්චාදෙනා ඵතදවොච: “අපි නනෙත පිණේඛා ලබ්බති”ති. “න ඛො ආටුසො පිණේඛා ලබ්බති”ති. “ඵභි භනෙන සරං ගමිස්සාමා”ති.

7. අඵ ඛො සො උපාසකො භං භික්ඛුං සරං තෙනා භොජේනා ඵතදවොච: “කභං භනෙන අද්දසා ගමිස්සති?”ති. “සාවජ්ඣං ඛො අභං ආටුසො ගමිස්සාමි හගවනනං දස්සනායා”ති. “තෙන භි හනෙන මම වචනෙන හගවතො පාදෙ සිරසා වඤ්ඤා ඵචං ඵ වදෙති: ‘දුට්ඨො හනෙන කීවාගිරිස්මිං ආවාසො. අස්සජ්ජුනබ්බසුකා නාම කීවාගිරිස්මිං ආවාසිකා අලජ්ජනො පාපභික්ඛු. තෙ ඵවරුපං අනාචාරං දාචරනති: මාලාවච්ඡං රොපෙනති’පි. රොපාපෙනති’පි. සිඤ්ඤානති’පි, සිඤ්ඤාපෙනති’පි. ඔව්චනති’පි, ඔව්චනාපෙනති’පි. ගජනති’පි, ගජනාපෙනති’පි. ඵකභො වණ්චිකමාලං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. උභතො වණ්චිකමාලං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. මඤ්ඤකං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. විබුහිකං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. වටංසකං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. ආවෙලං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. උරච්ඡදං කරොනති’පි, කාරාපෙනති’පි. -

තෙ කුලීඤ්ඤිකං කුලභිතානං කුලකුමාරිකං කුලසුණ්ඨානං කුලදුසීනං ඵකභො වණ්චිකමාලං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. උභතො වණ්චිකමාලං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. මඤ්ඤකං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. විබුහිකං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. වටංසකං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. ආවෙලං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. උරච්ඡදං කරනති’පි, කරාපෙනති’පි. කුලීඤ්ඤිකං කුලභිතානං කුලකුමාරිකං කුලසුණ්ඨානං කුලදුසීනං සද්ධං ඵකභාජ- තෙ’පි භුඤ්ඤති, ඵකපාලකෙ’පි පිවනති, ඵකාසනෙ’පි නිසීදනති, ඵක- මඤ්ඤා’පි කුචචෙවනති, ඵකසරණා’පි කුචචෙවනති, ඵකපාපුරණා’පි කුචචෙවනති, ඵකසරණපාපුරණා’පි කුචචෙවනති, විකාලෙ’පි භුඤ්ඤති, මජ්ජ’මපි පිවනති, මාලාගකිවිලෙපනමි ඛාරෙනති. -

නච්චනති’පි, ගායනති’පි, වාදෙනති’පි, ලාසෙනති’පි. නච්චනති’පි නච්චනති. නච්චනති’පි ගායනති. නච්චනති’පි වාදෙනති, නච්චනති’පි ලාසෙනති. [වඤ්ඤං කාභබ්බං] -පෙ- ලාසෙනති’පි නච්චනති. ලාසෙනති’පි ගායනති. ලාසෙනති’පි වාදෙනති. ලාසෙනති’පි ලාසෙනති. -

අධ්මපදෙ’පි කීලනති. දසපදෙ’පි කීලනති. ආකාසෙ’පි කීලනති. පරිහාරපථෙ’පි කීලනති. සනතිකාය’පි කීලනති. බලිකාය’පි කීලනති. සලාකභතෙ’පි කීලනති. අකෙඛන’පි කීලනති. පඛගච්ඡරන’පි කීලනති. වඛකකෙත’පි කීලනති. -

5. (කිට්ඨිකියෙහි) මිනිස්සු ඒ මහණ දැක මෙසේ කීහ: “ඉතා දුඛලයකු බඳු, ඉතා අලසයකු බඳු, බැම හා මුව හකුළුවා ගත් කීපුතක්හු මෙන් හැසිරෙන මේ නැතැත්තේ කවරේ ද? වෙන පැමිණියා වූද මොහුට බත් පිඩකුදු කවරෙක් නම් දෙන්නේ ද? අපගේ ආඨී වූ අසාජ් පුතබ්බසුක දෙ නම වූ කලී තැනට හුදුහු පරිදි කපාගෙහි නිපුතයෝ ය. ප්‍රියවචන ඇත්තෝ ය. සුව ඵලවන පිළිසඳර ඇත්තෝය. මද සිතා පෙරවූ කොටැත්තෝ ය. ‘එන්නැ, මුඛගේ ස්වාගතයෙකැ’යි කියන්නෝ ය. හකුළුවා නොගත් බැම ඇත්තෝ ය. මුහුණ පා කතා කරන්නෝ ය. පලමු කොට කතා කරන්නෝ ය. පිඩු දියැ යුත්තේ ඔවුන් වහන්සේට ය” යනු සි.

6. එක්තරා උපාසකයෙක් කිට්ඨිකියෙහි පිඩු පිණිස හැසිරෙණ ඒ වහන්ද දිවි ය. දැක ඒ වහන්ද කරා ඵලැඹියේ ය. ඵලැඹ ඒ වහන්ද වැද, “වහන්ස, පිඩු ලැබේ ද?” යි ඇසී ය. “ඇවැත්නි, පිඩු නො ලැබේ යැ” යි ඵ වහන්ද කීහ. “වහන්ස, වඩින්නැ. ගෙට යමහ” යි උවසු කී ය.

7. ඉක්බිති ඒ උවසු ඵ වහන්ද සිය ගෙට පමුණුවා වලදවා “වහන්ස, ආඨීගත් වහන්සේ කොහි වඩනා සේක් ද?” යි විචාලේ ය. “ඇවැත්නි, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැත්තුවරට යමි” යි ඒ වහන්ද කීහ.

“වහන්ස, එසේ නම් මාගේ වචනයෙන් භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ සිරිපා හිසින් ටදිනු මැනැවි. මෙසේත් සැල කල මැනැවි:

“වහන්ස, කිට්ඨිකියෙහි ආවාසය දුෂිත ය. කිට්ඨිකියෙහි ආවාසිකවූ අසාජ් පුතබ්බසුක නම් මහණහු අලස්සු ය, පාපහික්කු ය. ඔහු මේ බඳු අතාචාර කෙරෙත්: ගිහිත් සභන්තට තුමුත් මල් පැල සිටුවත්, අනුත් ලවා ද සිටුවත්. තුමු ද දිග ඉසිත්, අනුත් ලවා ද දිග ඉස්වත්. තුමු ද මල් නෙලත්, අනුත් ලවා ද මල් නෙලවත්. තුමු ද මල්දම් ගොතත්. අනුත් ලවා ද ගොතවත්. එක් පසැ නවු ඇති මාලා කෙරෙති, කරවති. දෙපස නවු ඇති මාලා කෙරෙති, කරවත්. මල් කලප් කෙරෙති, කරවති. හිදිත් විද කල මල්දම් කෙරෙති, කරවති. මල්සුඹුළු කෙරෙති, කරවති. මල්කැරැලි කෙරෙති, කරවති. උරසැද කරති, කරවති.

ඔහු කුලසත්‍රීන්ට කුලදුන්ට කුලකුමරියන්ට කුලසුභිසාවන්ට කුලදසිත්ට එක්පසැ නවු ඇති මාලා ගෙණ ගෙති, යවති. දෙපසැ නවු ඇති මාලා ගෙණ ගෙති, යවති. මල්කලප් ගෙණ ගෙති, යවති. හිදිත් විද කල මල්දම් ගෙණ ගෙති, යවති. මල්සුඹුළු ගෙණ ගෙති, යවති. මල්කැරැලි ගෙණ ගෙති, යවති. උරසැද ගෙණ ගෙති, යවති. කුලසත්‍රීන් කුලදුන් කුලකුමරීන් කුලසුභිසාවන් කුලදසිත් සමග එක් බඳුනෙහි ද මුදිති. එක් තලියෙහි දු බොති. එක් අස්නෙහි දු හිදිති. එක් ඇඳෙහි දු හොවිති. එක් තිලි ඇතිව හොවිති. එක් පොරෝණ ඇතිව ද හොවිති. එක්තිලි පොරෝණ ඇතිව ද හොවිති. නොකල්හිදු වලදති. මත්පැන් ද බොති. මල්ගද විලෙටුනුද දරති. -

නවති. ගයති. වයති. ලාසා නැටුම් නවති. නිශ්‍රිය නවන කල්හිදු නවති. නවන කල්හිදු ගයති. නවන කල්හිදු වයති. නවන කල්හිදු ලාසා කෙරෙති. (වහු කටයුතු)... ලාසා කරණ කල්හිදු නවති. ලාසා කරණ කල්හිදු ගයති. ලාසා කරණ කල්හිදු වයති. ලාසා කරණ කල්හිදු ලාසා කෙරෙති. -

අටපද දුපෝරැගෙහි කෙලිති. දහපද දුපෝරැගෙහිදු කෙලිති. දුපෝරැගෙහි සෙසින් අහස්හි කෙලිති. හිරිමචලෙහිදු නියෙන් කැට ඇත් මැත් කොට ද කෙලිති. පහැවිනුදු කෙලිති. සිංකෙලියෙහිදු කෙලිති. ලහඅතිනුදු කෙලිති. ලාවිවිනුදු කෙලිති. පත්තලිනුදු කෙලිති කුඛා තගුලිනුදු කෙලිති. -

15. “එවඤ්ච පත භික්ඛවෙ කාතබ්බො: පඨමං අස්සජ්ජනබ්බසුකා භික්ඛු වොදදනබ්බා. වොදෙදනා: සාරෙතබ්බා. සාරෙතා: අපතති ආරොපෙතබ්බා. ආපතති: ආරොපෙතා: ව්‍යතෙතන භික්ඛුතා: පට්ඨලෙත සඛේඛා ඤජපතබ්බො:

“සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඛේඛා: ඉමෙ අස්සජ්ජනබ්බසුකා භික්ඛු කුලද්දසකා පාපසමාචාරා. ඉමෙසං පාපකා සමාචාරා දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. කුලාති ව ඉමෙහි දුට්ඨාති දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. යදි සඛිසස්ස පතකලලං, සඛේඛා අස්සජ්ජනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාහිරිස්මා පබ්බාජනීයකමමං කරොසා: න අස්සජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාහිරිස්මිං වජ්චබන්ති. එසා ඤජතති.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඛේඛා: ඉමෙ අස්සජ්ජනබ්බසුකා භික්ඛු කුලද්දසකා පාපසමාචාරා. ඉමෙසං පාපකා සමාචාරා දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. කුලාති ව ඉමෙහි දුට්ඨාති දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. සඛේඛා අස්සජ්-ජනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාහිරිස්මා පබ්බාජනීයකමමං කරොසා: න අස්සජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාහිරිස්මිං වජ්චබන්ති. යස්සායස්මතො ඛමති අස්සජ්ජනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාහිරිස්මා පබ්බාජනීයස්ස කමමස්ස කරණං න අස්සජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාහිරිස්මිං වජ්චබන්ති, සො කුණ්හස්ස. යස්ස නකමති, සො භාසෙසා.

දුතියමපි එතමජ්චං වදමි -පෙ- තතියමපි එතමජ්චං වදමි: සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඛේඛා: ඉමෙ අස්සජ්ජනබ්බසුකා භික්ඛු කුලද්දසකා පාපසමාචාරා. ඉමෙසං පාපකා සමාචාරා දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. කුලාති ව ඉමෙහි දුට්ඨාති දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. සඛේඛා අස්සජ්ජනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාහිරිස්මා පබ්බාජනීයකමමං කරොසා: න අස්සජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාහිරිස්මිං වජ්චබන්ති. යස්සායස්මතො ඛමති අස්සජ්-ජනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාහිරිස්මා පබ්බාජනීයස්ස කමමස්ස කරණං න අස්සජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාහිරිස්මිං වජ්චබන්ති, සො කුණ්හස්ස. යස්ස නකමති, සො භාසෙසා.

කතං සඛේඛන අස්සජ්ජනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාහිරිස්මා පබ්බා-ජනීයකමමං න අස්සජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාහිරිස්මිං වජ්චබන්ති. ඛමති සඛිසස්ස, තස්මා කුණ්හි. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

[පබ්බාජනීයකමමකරණං නිවසිතං..]

පබ්බාජනීයකමම අධිමමකමමදවාදසකං

.1 තීහි භික්ඛවෙ අඛේඛති ඤානනායතං පබ්බාජනීයකමමං අධි-මමකමමඤ්ච හොති අවිතසකමමඤ්ච දුටුපසන්තඤ්ච: අසමුච්චා: කතං හොති, අපට්ඨව්චා: කතං හොති, අපට්ඨඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි මො භික්ඛවෙ තීහඛේඛති ඤානනායතං පබ්බාජනීයකමමං අධිමමකමමං ව හොති, අවිතසකමමං ව දුටුපසන්තඤ්ච.

15. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක: “මහණෙනි, මෙසේ පබ්බාජනීයකමීය කළ යුතු: ‘පළමු කොට අසාර් පුනබ්බසුක මහණහු වොදිභව්‍යන. වොදනා කොට වරද සිහිපත් කරවිය යුතු. වරද සිහිපත් කරවා ඇවැත නැවිය යුතු. ඇවැත නංවා ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්‍රු විසින් මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ අසාර් පුනබ්බසුක මහණහු කුලදුෂකයෝ ය. පාප සමාවාර ඇත්තෝ ය. මොවුන්ගේ පාප-සමාවාරයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. මොවුන් විසින් දුෂිත වූ කුලයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. ඉදින් සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සඛ්‍ය තෙමේ ‘අසාර් පුනබ්බසුක මහණුන් කීවාහිරියෙහි නො විසිය යුතු’ යැ යි අසාර් පුනබ්බසුක මහණුන්හට කීවාහිරියෙන් තොරවීමේ කමීය (පබ්බාජනීය කමීය) කෙරෙන්නේ ය මේ ඤාතීය සි.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ අසාර් පුනබ්බසුක මහණහු කුලදුෂකයෝ ය. ලාමක පැවැතුම් ඇත්තෝ ය. මොවුන්ගේ ලාමක-සමාවාරයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. මොවුන් විසින් දුෂිත වූ කුලයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. සඛ්‍ය තෙමේ ‘අසාර් පුනබ්බසුක හිසුන් කීවාහිරියෙහි නො විසිය යුතු යැ’ යි අසාර් පුනබ්බසුක මහණුන්හට කීවාහිරියෙන් තොරවීමේ කමීය කෙරෙයි. ‘අසාර් පුනබ්බසුක මහණුන් විසින් කීවාහිරියෙහි නො විසිය යුතු යැ’ යි. අසාර් පුනබ්බසුක හිසුන් කීවාහිරියෙන් තොරවීමේ කමීය යම් ආග්‍රභවනකුකට රිසියේ ද, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ ද හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි...තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මා කියන්න අසාවා: මේ අසාර් පුනබ්බසුක මහණහු කුලදුෂකයෝ... යමකුට නො රිසියේ ද හේ කියාවා.

‘අසාර් පුනබ්බසුක මහණුන් කීවාහිරියෙහි නො විසිය යුතු යැ’ යි අසාර් පුනබ්බසුක මහණුන්හට කීවාහිරියෙන් තොරවීමේ කමීය කරුණ ලද්දේ ය. සඛ්‍යයාට එය රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙය මෙසේ දරමි (සලකමි)” යනු යි.

[පබ්බාජනීයකමීකරණය නිමි.]

පබ්බාජනීයකමීයෙහි අධිමිකමීදවාදයකය

1. මහණෙනි, අධ්‍ය කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමිකමීයෙක් ද අවිතයකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි: නොනමුයෙහි කරුණ ලද්දේ වේ ද, නො පිළිපියා කරුණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ නොගෙණ කරුණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍ය කුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමිකමීයෙක් ද අවිතය කමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති සමනනාගතං පබ්බාජනීයකමමං අධම්මකමමං ච හොති අවිනයකමමං ච දුටුපසන්නඤ්ච: අනාපනතීයා කතං හොති, අදෙසනාගාමීනීයා ආපනතීයා කතං හොති, දෙසිතාය ආපනතීයා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අවොදෙඤ්චා කතං හොති, අසාරෙඤ්චා කතං හොති, ආපනතීං අනාරොපෙඤ්චා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අසම්මුඛා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අපට්ඨපුඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අපට්ඨඤ්ඤාය කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අනාපනතීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අදෙසනාගාමීනීයා ආපනතීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති, -පෙ- දෙසිතාය ආපනතීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අවොදෙඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, චග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

2. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද අඛණ්ඩකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි: නොඇවැතෙහි කරණ ලදුයේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලදුයේ වේ ද, දෙසන ලද ඇවැතෙහි කරණ ලදුයේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද අඛණ්ඩකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වේ.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද අඛණ්ඩකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි: වොදනා නො කොට කරණ ලද ද, සිහි පත් නොකරවා කරණ ලද ද, ඇවැත නො නංවා කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි... නොහමුණෙහි කරණ ලද ද, නොදුහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යභු වූ (නොසමග) සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

5. මහණෙනි, අන්‍යවූත් අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි ... නො පිලිප්ප කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදුහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් යුත් පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි... පිලිණ නො ගෙණ කරණ ලද ද, අධිමයෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් යුත් පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි... නොඇවැතෙහි කරණ ලද ද, අධිමයෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් යුත් පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි... දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, නොදුහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

9. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි... ඇවැත දෙසු කල්හි කරණ ලද ද, නොදුහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි... වොදනා නො කොට කරණ ලද ද, නොදුහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ කුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිමකමීයෙක් ද වෙයි...

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අසාරෙණා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, ව්‍යඤ්ඤා කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- ආපතනීං අනාරොපෙණා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, ව්‍යඤ්ඤා කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං. අධම්මකම්මංඤ්ඤා හොති, අවිනයකම්මංඤ්ඤා දුටුපසන්තංඤ්ඤා.

පබ්බාජනීයකම්මෙ අධම්මකම්මද්වාදසකං නිවර්තනං.

ධම්මකම්මද්වාදසකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං. ධම්මකම්මංඤ්ඤා හොති විනයකම්මංඤ්ඤා සුටුපසන්තංඤ්ඤා: සමුච්චා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤා කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං. ධම්මකම්මං ච හොති විනයකම්මං ච සුටුපසන්තං ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං. ධම්මකම්මං ච හොති විනයකම්මං ච සුටුපසන්තං ච: ආපතනීයා කතං හොති, දෙසනාගාමිනීයා ආපතනීයා කතං හොති, අද්දෙසිනාය ආපතනීයා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- වොදෙණා කතං හොති, සාරෙණා කතං හොති, ආපතනීං ආරොපෙණා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- සමුච්චා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤා කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤා කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- පටිඤ්ඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤා කතං හොති -පෙ-

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද වෙයි:... සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යඟ්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද වෙයි...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද අවිනයකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැත නො නංවා කරණ ලද ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යඟ්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද වෙයි. අවිනය කමීයෙක් ද වෙයි. නොමනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි අධිකමීය දෙලොස නිමිණේ ය.

ධම්මකම්මද්වාදයකිය

1. මහණෙනි, අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මොනොවට සංහිදුනෙක් ද වේ: සමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිට්‍රිපස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිට්‍රිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මොනොවට සංහිදුනෙක් ද වේ.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වේ:... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙයනායාමිනී ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ඡනාදෙසනලද ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි ...

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වේ:... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, වරද සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි:... හමුගෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි:... පිට්‍රිවිස කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩ්‍ය භූණකිත් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි:... වෝදිතයාගෙන් පිට්‍රිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩ්‍ය භූණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

7. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ච භොති -පෙ- ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමයෙන කතං භොති -පෙ-

8. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ච භොති -පෙ- දෙසනාභාමිනියා ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමයෙන කතං භොති -පෙ-

9. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ -පෙ- අදෙසිතාස ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමයෙන කතං භොති -පෙ-

10. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ -පෙ- වොදෙකා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමයෙන කතං භොති -පෙ-

11. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ -පෙ- සංරචා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමයෙන කතං භොති -පෙ-

12. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ආපත්තී ආරොපෙතා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමයෙන කතං භොති ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකමමං ධම්මකමමං ච භොති විනස්කමමං ච සුච්චසනාං ච.

පබ්බාජනීයකමමං ධම්මකමමද්වාදසකං නිට්ඨිතං.

ආකඛබ්බානච්චුද්දසකං

1. තීභි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබ්බානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමමං කරොයා: හණ්ඩනකාරකො භොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, බාලො භොති අව්‍යාජනා ආපත්තීච්චුලො අනපදානො, ගිහීසංසට්ඨො විහරති අනච්චුලොමිකෙහි ගිහීසංසඤ්ඤෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබ්බානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමමං කරොයා.

2. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබ්බානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමමං කරොයා: අභිසීලෙ සීලවිපකො භොති, අජකාලාරෙ ආචාරවිපකො භොති, අනිද්ධියා දිට්ඨිවිපකො භොති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-

3. අපරෙඝිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- බුද්ධස්ස අචණණං භාසති, ධම්මස්ස අචණණං භාසති, සධ්දස්ස අචණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඛ්‍ය භූතණකීන් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද වෙයි... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය භූතණන් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද වෙයි...

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඛ්‍ය භූතණකීන් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද වෙයි... දේශනානාමිනී ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය භූතණන් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද වෙයි...

9. මහණෙනි...නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි...වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, ...ඇවැත සිහි පත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ...

12. මහණෙනි... ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය භූතණන් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධර්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මොනොවට සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි ධර්මකමී දෙපළාස ගිමි.

ආකඩබ්බාන වූ දදසකිය

1. මහණෙනි, අඛ්‍ය භූතණකීන් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්බාජනීයකමීය කරන්නේ ය: ඛඛර කරන්නෙක්, කලහ කරන්නෙක්, විරුඬවාද කරන්නෙක්, වාක්කලහ කරන්නෙක්, සංඝයා විෂයෙහි අධිකරණ කරන්නෙක් වේ ද, අව්‍යභත වූ, ඇවැත් ඛසුල කොට ඇති, ඉමක් දැක්ක නොහැකි නරම් බොහෝ වූ ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වේ ද; මහණුතට නොසුදුසු වූ ගාභිසංසභීයෙන් හිඬින් හා එකට මුසු වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය භූතණන් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්බාජනීයකමීය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛ්‍ය භූතණකීන් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්බාජනීයකමීය කරන්නේ ය: උතතමභිලයෙහි ඡිලපිපතන වේ ද, උතතමාවාරයෙහි ආවාරපිපතන (නට ආවාර ඇත්තේ) වේ ද, උතුම් (සමසත්) දූෂටියෙහි නටුවා වූ දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය භූතණන් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්බාජනීයකමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛ්‍ය භූතණකීන්... බුදුරුවන්හි අසුණු කියා ද, ඛමුරුවන්හි අසුණු කියා ද, සගුරුවන්හි අසුණු කියා ද, මේ අඛ්‍ය භූතණන් සමන්විත මහණහට...

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ භික්ඛෙහති -පෙ- කාසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො භොති, වාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො භොති, කාසික- වාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො භොති, ඉමෙහි ඛො -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ භික්ඛෙහති -පෙ- කාසිකෙන අනාචාරෙන සමන්තාගතො භොති, වාවසිකෙන අනාචාරෙන සමන්තාගතො භොති, කාසිකවාවසිකෙන අනාචාරෙන සමන්තාගතො භොති, ඉමෙහි ඛො -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ භික්ඛෙහති -පෙ- කාසිකෙන උපසාඨිකෙන සමන්තාගතො භොති, වාවසිකෙන උපසාඨිකෙන සමන්තාගතො භොති, කාසිකවාවසිකෙන උපසාඨිකෙන සමන්තාගතො භොති, ඉමෙහි ඛො -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ භික්ඛෙහති -පෙ- කාසිකෙන මුච්ඡාජ්චෙන සමන්තාගතො භොති, වාවසිකෙන මුච්ඡාජ්චෙන සමන්තාගතො භොති, කාසිකවාවසිකෙන මුච්ඡාජ්චෙන සමන්තාගතො භොති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ භික්ඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා පබ්බාජනීය- කම්මං කරෙය්‍ය.

8. තිණ්ණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා පබ්බාජනීය- කම්මං කරෙය්‍ය: එකො භණ්ඩනකාරකො භොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, එකො බාලො භොති අව්‍යතනො ආපත්තිවහුලො අනපදනො, එකො හිභිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොච්ඡෙහති හිභිසංසග්ගෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකම්මං කරෙය්‍ය.

9. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකම්මං කරෙය්‍ය: එකො අභිසිලෙ සීලවිපච්ඡෙතො භෙ ති, එකො අජකාචාරෙ ආචාරවිපච්ඡෙතො භොති, එකො අතිදුට්ඨියා දුට්ඨිවිපච්ඡෙතො භොති -පෙ-

10. අපරෙසම්පි -පෙ- එකො බුද්ධිස්ස අවණ්ණං භාසති, එකො ඛම්මස්ස අවණ්ණං භාසති, එකො අඛස්ස අවණ්ණං භාසති. ඉමෙසං ඛො -පෙ-

11. අපරෙසම්පි -පෙ- එකො කාසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො භොති, එකො වාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො භොති, එකො කාසිකවාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො භොති -පෙ-

12. අපරෙසම්පි -පෙ- එකො කාසිකෙන අනාචාරෙන සමන්තාගතො භොති, එකො වාවසිකෙන අනාචාරෙන සමන්තාගතො භොති, එකො කාසිකවාවසිකෙන අනාචාරෙන සමන්තාගතො භොති -පෙ-

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද. කාසික ක්‍රියායෙන් සමන්විත වේ ද, වාචසික ක්‍රියායෙන් සමන්විත වේ ද, කාසික වාචසික ක්‍රියායෙන් සමන්විත වේ ද, මහණෙනි, මේ අර්ථය තුනින් සමන්විත මහණහට...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අර්ථය තුනකින් යුක්ත මහණහට... කාසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, වාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, කාසික වාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, මහණෙනි, මේ අර්ථය තුනින් යුක්ත මහණහට...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අර්ථය තුනකින් යුක්ත මහණහට... කාසික පාණ්ඩු සික පද කැසීමෙන් යුත් වේ ද, විසිදෙයිරෙහි පාණ්ඩු සිකපද කැසීමෙන් යුත් වේ ද, කාසික විසිදෙයිර දෙකිහි පාණ්ඩු සිකපද කැසීමෙන් යුත් වේ ද; මහණෙනි, මේ අර්ථය තුනින් සමන්විත මහණහට...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අර්ථය තුනකින් යුක්ත මහණහට... කාසික මුච්චාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, වාචසික-මුච්චාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, කාසිකවාචසික මුච්චාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, මහණෙනි, මේ අර්ථය තුනින් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, පබ්ලිකේෂන් කරන්නේ ය

8. මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, මහණන් තිදෙනකුන්හට පබ්ලිකේෂන් කරන්නේ ය: එකෙක් ඔබර කරන්නේ, කලක කරන්නේ, විරුඬි වාද කරන්නේ, සංඝයා විෂයෙහි අභිකරණ කරන්නේ වේ ද, එකෙක් අවසන් වූ, ඇවැත් බහුල කොටැති, ඉමක් දැක්ක නොනෙත තරම් බොහෝ ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වේ ද, එකෙක් පැවිද්දහට නොහුදු ගෘහිණියෙක් ගිහිනි හා එකට මුසු වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, මේ තුන් මහණන්හට පබ්ලිකේෂන් කරන්නේ ය.

9. මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් අන්‍ය වූ ද මහණන් තිදෙනකුන්හට පබ්ලිකේෂන් කරන්නේ ය: එකෙක් අභිකරණයෙහි ශීලවිපන්න වේ ද, එකෙක් උත්තමාචාරයෙහි අචාරවිපන්න වේ ද, එකෙක් අභිකරණයෙහි දුෂ්චරිතය වේ ද...

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණන් තිදෙනකුන්හට...එකෙක් මුදුරුවන්හි අසුණ කියා ද, එකෙක් බමුරුවන්හි අසුණ කියා ද, එකෙක් සඟුරුවන්හි අසුණ කියා ද, මහණෙනි, මේ මහණන් තිදෙනාට...

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණන් තිදෙනකුන්හට...එකෙක් කාසික දවයෙන් යුත් වේ ද, එකෙක් වාචසික දවයෙන් යුත් වේ ද, එකෙක් කාසික වාචසික දවයෙන් යුත් වේ ද, මහණෙනි, මේ මහණන් තිදෙනාට...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණන් තිදෙනකුන් හට... එකෙක් කාසික අනාචාරයෙන් යුක්තවේ ද, එකෙක් වාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, එකෙක් කාසිකවාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද...

13. අපරෙසම්පි -පෙ- එකො කාසිලකන උපසාඨිකෙන සමන්තා-
ගතො හොති, එකො වාචසිකෙන උපසාඨිකෙන සමන්තාගතො හොති,
එකො කාසිකවාචසිකෙන උපසාඨිකෙන සමන්තාගතො හොති -පෙ-

14. අපරෙසම්පි -පෙ- එකො කාසිලකන මිච්ඡාඨිවෙන සමන්තා-
ගතො හොති, එකො වාචසිකෙන මිච්ඡාඨිවෙන සමන්තාගතො හොති,
එකො කාසිකවාචසිකෙන මිච්ඡාඨිවෙන සමන්තාගතො හොති. ඉමෙසං
ඔවා භික්ඛවෙ තිණ්ණං භික්ඛුතං ආකඛ්ඛමානො සඤ්ඤා පබ්බාජනීයකල්මං
කරෙය්‍ය.

පබ්බාජනීයකල්මෙ ම ආකඛ්ඛමාන චූද්දසකං නිට්ඨිතං.

අධ්‍යාරස වග්ගං

1-18. පබ්බාජනීය කල්මකතො භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සම්මා වහතිවබ්බං.
කත්‍රායං සම්මා වහතනා: න උපසම්පාදෙනබ්බං, න නීසුගො දුතබ්බො
-පෙ-* න භික්ඛුති සම්පයොජෙතබ්බනති.

පබ්බාජනීයකල්මෙ ම අධ්‍යාරස වග්ගං නිට්ඨිතං.

න උපි පපසසමේන නබ්බි අධ්‍යාරසකං

1. අථ ඛො සාරිපුත්තමායාගලානපමුඛො භික්ඛුසඤ්ඤා කීටාගිරිං
ගන්හො අසුඤ්ඤනබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිසමා පබ්බාජනීයකල්මං
අකාඨි: 'න අසුඤ්ඤනබ්බසුකෙහි භික්ඛුති කීටාගිරිසමී වන්ඛබ්බ'නති.
තෙ සඤ්ඤන පබ්බාජනීයකල්මකතා න සම්මා වහතනති, න ලොමං
පාතෙනති, න තෙත්ථාරං වහතනති, භික්ඛු න බමාපෙසනති, අකෙකාසනති,
පරිනාසනති, ඡන්දගාමිතා දෙසගාමිතා මොභගාමිතා භගගාමිතා පාපෙසනතිපි,
පකකමනතිපි, විබ්භමනතිපි. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ච්ඡා -පෙ- තෙ උපකායනති
භීයනති විපාවෙනති:

"කථං හි නාම අසුඤ්ඤනබ්බසුකා භික්ඛු සඤ්ඤන පබ්බාජනීයකල්මකතා
න සම්මා වහතිසුනති, න ලොමං පාතෙසුනති, න තෙත්ථාරං වහතිසුනති,
භික්ඛු න බමාපෙසුනති, අකෙකාසිසුනති, පරිභාසිසුනති, ඡන්දගාමිතා
දෙසගාමිතා මොභගාමිතා භගගාමිතා පාපෙසුනතිපි, පකකමිසුනතිපි,
විබ්භමිසුනතිපිති.

* යථා පුඤ්ඤි තථා ජෙට්ඨාලමුඛෙන ගෞතමබ්බං.

13. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනෙකුන්හට ...එකෙක් කායචාරයෙහි පැණැවූ සිකපද කැපීමෙන් යුත් වේ ද; එකෙක් වාග්-චාරයෙහි පැණැවූ සිකපද කැපීමෙන් යුත් වේ ද, එකෙක් කායවාග්චාර දෙකේ පැණැවූ සිකපද කැපීමෙන් යුත් වේ ද...

14. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනෙකුන්හට ...එකෙක් කායික මිථ්‍යාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, එකෙක් වාචික මිථ්‍යාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, එකෙක් කායිකවාචික මිථ්‍යාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ තම, මේ මහණුන් තිදෙනාට පබ්බාජනීයකමීය කරන්නේ ය.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි ආකඩබමාන වතුදීශකය නිමි.

අටොලොස් වත

1-18. මහණෙනි, පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මැනැවින් පැවැතිය යුතු යි. එහි මේ මැනැවින් පවත්නා අයුරු යි: තමා උපාධ්‍යාය ව උපසපන් නො කළ යුතු යි, තිස නො දිය යුතු යි...* මහණහු උඩුකුන් කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු යි.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි අටොලොස් වත නිමිසේ ය.

නට්ටිපසසසමොහබ්බඅට්ඨාරයකය

1. ඉක්බිති සැරියුත් මුහලන් දෙහම ප්‍රමුඛ කොටැති භික්ෂුසංඝ තෙම කීටාගිරියට වැඩ, 'අසාර් පුතබ්බසුක මහණුන් කීටාගිරියෙහි නො විසිය යුතු ය'යි අසාර්පුතබ්බසුක භික්ෂුන් කීටාගිරියෙන් තෙරපිම පිළිවද විතයකමීය කෙළේ ය. සංඝයා විසින් පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබූ ඔහු අටොලොස් වත්හි මනා ව නො පවතින්. අවනත ව නො පවතින්. නිසාරණ වත අනුව නො පවතින්. භික්ෂුන් නො කමවන්. සාරක සංඝයාට ආක්‍රොශ කෙරෙත්. පරිනව කෙරෙත්. ඡන්දයෙන් අගතියට ගිය බවට, දෝෂයෙන් අගතියට ගිය බවට, මොහයෙන් අගතියට ගිය බවට, හසින් අගතියට ගිය බවට පමුණුවන්. (භික්ෂුන් සතර අගතියෙන් ක්‍රියා කළ බව කියන්.) ඒ ඒ දිශාවට (බැහැර) යත්. සිවුරු හැර ද යත්. යම් ඒ භික්ෂුහු ඉව්වා නැත්තෝ ද... ඒ භික්ෂුහු (අසාර් පුතබ්බසුක භික්ෂුන්ගේ ක්‍රියා) ලාමක කොට සිතන්, අගුණ කියන්, අගුණ පතුරුවන්:

“කෙසේ නම් අසාර් පුතබ්බසුක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබුවාහු යහපත් ලෙස නො පවතින් ද, භික්ෂුන්ට අනුව නො යෙත් ද, නිසාරණ වත්හි නො පිහිටන් ද, භික්ෂුන් කමා නො කරවන් ද, භික්ෂුන්හට ආක්‍රොශ කරන් ද, තිසු පෙරදැරි දෙශාරෙපණ කරන් ද, ඡන්දයෙන් අගතියට ගිය බවට, දෝෂයෙන් අගතියට ගිය බවට, මොහයෙන් අගතියට ගිය බවට, හසෙන් අගතියට ගිය බවට, පමුණුවන් ද, ඒ ඒ දිශාවන්ට පැන යත් ද, සිවුරු හැර යත් ද” කීයා යි.

* මෙහි පෙරොලොස් අනකර්භික කොටස පෙර මෙන් ගත යුතු.

අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදුතෙ එතස්මිං උපකරණෙ භික්ඛුසංඝං සනනිපාතාපෙඤ්ච භික්ඛු පටිපුච්ඡි. “ඝට්ඨං කීර තිකඛවෙ අස්සඤ්චුතඛබ්බසුකා භික්ඛු සංඝෙකන පබ්බාජනීයකමකතා න සමමා චන්තනනි -පෙ- විබ්බ-මිස්සනනි” තී. ඝට්ඨං භගවා නි. විගරහි බුද්ධො භගවා -පෙ-* විගරහිනා ධම්මං කථං කන්තා භික්ඛු ආමනෙතසි: තෙන හි භික්ඛවෙ සංඝෙකා පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙදු.

3. පඤ්චහි භික්ඛවෙ අඤ්චගහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං: උපසමපාදෙති, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුතොවාදකසම්මුතීං සාදිගති, සම්මතොපි භික්ඛුනීයො ඔචදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චගහෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චගහෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං: යාස ආපතනීයා සංඝෙකන පබ්බාජනීයකමමං කතං භොති තං ආපතනීං ආපඤ්ඤි, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තතො වා පාපිට්ඨතරං, කමමං ගරහනී, කමමිකෙ ගරහනී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චගහෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං.

5. අට්ඨහි භික්ඛවෙ අඤ්චගහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං, පකතනතස්ස භික්ඛුතො උපොසථං ධපෙති, පචාරණං ධපෙති, සචචනීයං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඕකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුනි සමපගොජෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨගහෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං.

පබ්බාජනීයකමමෙ න පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බෙ අට්ඨාරසකං නිධිසිතං.

පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බෙ අට්ඨාරසකං

1. පඤ්චහි භික්ඛවෙ අඤ්චගහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං: න උපසමපාදෙති, න නිස්සයං දෙති, න සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුතොවාදකසම්මුතීං සාදිගති, සම්මතොපි භික්ඛුනීයො න ඔචදති; ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චගහෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුතො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහෙතඛබ්බං.

* යථා පුඤ්ඤි තථා දපයොලමුච්චති ගපහතඛබ්බං.

ඉක්කිති ඒ හිඤ්ඤු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ.

2. එකල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදනගෙහිමේ ආරණ්‍යගෙහි හිඤ්ඤ සංඝයා රැස් කරවා, “සැබෑ ද මහණෙනි, සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූ අසාර්ථ පුත්තමසුක හිඤ්ඤු යහපත් සේ නො පවතින් ද?... සිවුරු හැර යන් ද?”යි විචාල සේක. ඔහු “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑ යැ”යි කීහ. භාග්‍යවන් බුදුරජාකන් වහන්සේ ගැඹුණු සේක. ...* ගරභා, දුනුමි කථා පවත්වා හිඤ්ඤන් ඇමතු සේක: “එසේ නම් මහණෙනි, සංඝ තෙමේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවා වා”යි වදාල සේක.

3. “මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත හිඤ්ඤුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි: (නො නැවැත්විය යුතු යි.) තෙමේ උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද කරයි ද, නිස දෙසි ද, තෙරණතු ලවා උවටන් කරවා ගණි ද, මෙහෙණතට ඔවා දීමේ සමමතිය ඉවසයි ද, සමමතිය ලද්දෙන් මෙහෙණින්ට ඔවා දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

4. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො ම සංහිදුවිය යුතු ය: යම් ඇවැතකට සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණ ලද්දේ, ඒ ඇවැතට පැමිණේ ද, එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, කල කමීයට ගරහයි ද, ආරක සංඝයාට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

5. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි: පුවතන් මහණනුගේ පොෂොය තබයි ද, පවුරුණු තබයි ද, සවවතිය කම් කරයි ද, වෛහෙරෙහි දෙටු තැන් දරයි ද, වෛදනාවට අවසර ගැණීම කරයි ද, වෛදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, හිඤ්ඤන් හා කලහ පිණිස යෙදෙයි ද, මහණෙනි, ‘මේ අටකින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

පබ්බාජනීය කමීයෙහි නො සංහිදුවිය යුතු අංග අටොළොස නිමි.

සංහිදුවිය යුතු අංග අටොළොස

1. “මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි. (ඒ පසහ නම්) තමන් උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද නො කරයි ද, නිස නො දෙසි ද. තෙරණ ලවා උවටන් නො ගණි ද, මෙහෙණතට අවවාද දීමේ සමමතිය නො ඉවසයි ද, සමමතිය ලද්ද වත් මෙහෙණින්ට ඔවා නො දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුත් මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවිය යුතු ය.

* පෙරපලමේ අත්තර්භිත කොටස් පෙර මේත් ගත යුතු.

2. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං. පටිපසස්සලෙහතබ්බං: යාය ආපනතිංසා සඛෙසනි පබ්බාජනීයකමමං කතං කොති නං ආපනතිං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තණනා වා පාපිට්ඨභරා, කමමං න හරන්ති, කමමිකෙ න ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං. පටිපසස්සලෙහතබ්බං.

3. අට්ඨහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං. පටිපසස්සලෙහතබ්බං: න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සචචජීයං කුරන්ති, න අනුචාදං පට්ඨපෙති, න ඔකාසං කාමෙති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සමපයොජෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං. පටිපසස්සලෙහතබ්බං.

පබ්බාජනීයකමම
පටිපසස්සලෙහතබ්බ අට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසස්සලෙහතබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ පබ්බාජනීයකමමකතෙන භික්ඛුනා සඛිකං උපසඞ්ඛමිත්වා එකංසං උත්තරංසඞ්ඛකං කරිත්වා බුද්ධිනං භික්ඛුනං පාදෙ වඤ්චො උක්ඛුට්ඨං නිසීදිත්වා අඤ්ජලීං පඤ්ඤානො එවමස්ස වචන්තියො:

“අහං භනෙත සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වත්තාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙනාරං වත්තාමි, පබ්බාජනීයස්ස කමමස්ස පටිපසසද්ධිං යාමාමි”ති. දුතියමපි යාවිතබ්බා, තතියමපි යාවිතබ්බා.

ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිච්ඡලන සඛෙසා ඤ්ජෙපතමබ්බා:

“සුඤ්ඤාමෙ භනෙත සඛෙසා: අසං ඉත්ථන්තාමො භික්ඛු සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වත්තති, ලොමං පාතෙති, තෙනාරං වත්තති, පබ්බාජනීයස්ස කමමස්ස පටිපසසද්ධිං යාමති. යදි සඛිකස්ස පත්තකලලං, සඛෙසා ඉසන්තාමස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහය්‍ය, එසා ඤ්ජති.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පංච අඛණ්ඩකින් යුක්ත මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි. සංඝයා විසින් යම් ඇවැනකට පබ්බාජනීය කමීය කරණ ලද්දේ මේ ද, ඒ ඇවැනට නො පැමිණෙයි ද, එ වැනි අන් ඇවැනකට නෝ නොපැමිණේ ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැනකට හෝ නො පැමිණේ ද, සඛසයා කල කමීයට නො ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට නො ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසතින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අංග අටකින් යුත් මහණනුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි. පුළුචන් මහණනුගේ පොහොය නො තබයි ද, පවුරුණු නො තබයි ද, සවචනීය කමී නො කරයි ද, විහාරයෙහි දෙවූ තැන නො සිටියි ද, අවසර ගැණීම නො කරවයි ද, ඇවැත් සිහි පත් නො කරවයි ද, භික්ෂුන් ලවා කලහ නො කරවයි ද, මහණෙනි, මේ අටකින් යුතු මහණනුගේ පබ්බාජනීයකමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි.

පබ්බාජනීය කමීයෙහි සංහිදුච්චිය යුතු අංග අටොලොස නිමි.

1. මහණෙනි, පබ්බාජනීය කමීය මෙසේ සංහිදුච්චිය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූ මහණ උසින් සංඝයා වෙත එලඹ උතුරුසඟ එකාංග කොට පෙරෙවැ වැඩිමහලු භික්ෂුන්ගේ පාදයන් වැද උත්කුටුක ව හිඳ ඇඳිලි බැඳ මෙසේ කීව යුත්තේ ය:

“සාමනී, මම සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූයෙම් මැනැවින් පවතිමි. භික්ෂුන්හට අනුලොම ව පවතිමි. නිසාරණ වතට අනුව පවතිමි. පබ්බාජනීය කමීයාණේ සංහිදුච්චිම යදිමි”යි. දෙවනුත් යාදිය යුතු ය. තෙවනුත් යාදිය යුතු යි.

සමත් වූ ව්‍යක්ත භික්ෂුනමක් විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු යි:

‘සාමනී, සංඝ තෙමේ මාගේ චචනය අසා වා. මේ නම ඇති මේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූයේ යහපත් ලෙස පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අටලොස් නිසාරණ වතෙහි පවතියි. පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුච්චිම (නැවැත්වීම) යදියි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සඛස තෙමේ මේ නම ඇති භික්ෂුනුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවා. මේ ඤාතීය යි.

“සුණාඛු මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අයං ඉඤ්ඤාමො භික්ඛු සඤ්ඤාන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතතති, ලොමං පාතෙති, නෙසාරං වතතති, පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤාං යාවති. යදී සඤ්ඤාසං පතතකල්ලං, සඤ්ඤා ඉඤ්ඤාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසංඤ්ඤාං.

සුණාඛු මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අයං ඉඤ්ඤාමො භික්ඛු සඤ්ඤාන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතතති, ලොමං පාතෙති, නෙසාරං වතතති, පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤාං යාවති. සඤ්ඤා ඉඤ්ඤාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසංඤ්ඤාං. යසංයසමතො ඛමති ඉඤ්ඤාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤාං, සො ඤ්ඤාසං. යසං නකඛමති, සො භාසෙය්.

දුතීයමපි එතමන්ථං වදමි -පෙ- තතීයමපි එතමන්ථං වදමි. සුණාඛු මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අයං ඉඤ්ඤාමො භික්ඛු සඤ්ඤාන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතතති, ලොමං පාතෙති, නෙසාරං වතතති, පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤාං යාවති, සඤ්ඤා ඉඤ්ඤාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසංඤ්ඤාං. යසංයසමතො ඛමති ඉඤ්ඤාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤාං, සො ඤ්ඤාසං. යසං නකඛමති, සො භාසෙය්.

පටිපසංඤ්ඤාං සඤ්ඤාන ඉඤ්ඤාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං. ඛමති සඤ්ඤාසං. තසමා ඤ්ඤාති. එවමෙතං ඛාරයාමී”ති.

පබ්බාජනීයකමමං නිට්ඨිතං තතීයං.

4. පටිසාරභීයකමමං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අයසමා සුඛමෙමා මච්ඡිකාසඤ්ඤාන චිත්තසං ගතපටිතො අචාරිකො භොති නවකමමිකො ධුටභතතීකො. යද චිතො ගතපටි සඤ්ඤාං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනොඤ්ඤාමො භොති, තද න අයසමනං සුඛමං අතපලොකෙතො සඤ්ඤාං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනොති.

2. තෙන ඛො පන සමයෙන සමබුද්ධා ජෙරා භික්ඛු - අයසමා ව සාරිපුතො අයසමා ව මහාමොගගලානො අයසමා ව මහාකම්මානො අයසමා ව මහාභිජ්ජිතො අයසමා ව මහාච්ඡෙදො අයසමා ව අනුරුද්ධො අයසමා ව ජෙට්ඨො අයසමා ව උපාලී අයසමා ව ආනිඤ්ඤා අයසමා ව රාහුලො කාසීපු වාරිකං චරමානා යෙන මච්ඡිකාසඤ්ඤා තදවසරිංසු.

“සාමිනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසා වා. මේ නම් ඇති මේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබුයේ යහපත් ලෙස පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලොස් නිඤ්ඤාණ වතෙහි පවතියි. පබ්බාජනීයකමීයාගේ සංහිදුම්ම (නැවැත්වීම) යදියි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සංඝ තෙමේ මේ නම් ඇති මනණුගේ පබ්බාජනීයකමීය සංහිදුවන්නේය.

සාමිනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසා වා: මේ නම් ඇති භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලද්දේ මනාසේ පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලොස් නිඤ්ඤාණ වතට අනුව පවතියි. පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුම්ම යදියි. සංඝ තෙමේ මේ නම් ඇති භික්ෂුගුණේ පබ්බාජනීයකමීය සංහිදුවයි. මේ නම් ඇති භික්ෂුහු පිලිබඳ පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුම්ම යම් ආයුෂමතකුට රූපි වේ නම් හෙ තෙම නිශ්ඤද වේවා. යමකුට රූපි නො වේ නම් හෙ තෙම කියාවා.

දෙවෙනු වත් මේ කාරණය කියමි: -පෙ- තෙවෙනු වත් මේ කාරණය කියමි: සාමිනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසා වා. මේ නම් ඇති මේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබුයේ මැනවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලොස් නිඤ්ඤාණ වතට අනුව පවතියි. පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුම්ම යදියි. සංඝ තෙමේ මේ නම් ඇති භික්ෂුගුණේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවයි. මේ නම් ඇති භික්ෂුහු පිලිබඳ පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුම්ම යම් ආයුෂමතකුට රූපි වේ නම් හෙ තෙම නිශ්ඤද වේ වා. යමකුට රූපි නො වේ නම් හෙ තෙම කියාවා.

සංඝයා විසින් මේ නම් ඇති මනණුගේ පබ්බාජනීයකමීය සංහිදුවන ලදී. (එය) සංඝයාට අභිමත යි. එ හෙයින් නිශ්ඤද යි. මේ කාරණය මෙසේ දරමි.”

හෙවැනි වූ පබ්බාජනීයකමීය නිමිසේ ය.

4. පටිසාරණීයකමීය

1. එ සමයෙහි ආයුෂමන් සුඛමී නම් සචරී තෙම මච්ඡිකාසණ්ඩ නම් නුවර විහාර නම් ගැහැවිඟුගේ ආවාසයෙහි වසන්නේ නවකමීහි යෙදුනේ නිති බත් ලබන්නේ වේ. යම් කලෙක විහාර ගැහැවි තෙම සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ පවරණු කැමැති වේ ද, එ කල්හි ආයුෂමන් සුඛමී සචරීයන් නොවිචාරා සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ නො පවරයි. නො කැඳවයි (නො අමතයි).

2. එ සමයෙහි බොහෝ සචරී භික්ෂුහු (එ නම්) - ආයුෂමන් සාධිපුතන තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් මහාමොග්ගලාන තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් මහාකම්මාන තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් මහාකොට්ඨින තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් මහාකප්පින තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් මහාමුද්ද තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් අනුරුද්ධ තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් රෙවත තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් උපාලී තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් අනාද තෙරණුවෝ ද, ආයුෂමන් ගුහුල තෙරණුවෝ ද කසිරම සැරි සරත්තාහු මච්ඡිකාසණ්ඩ නම් නුවරට පැමිණියහ.

3. අසොසි බො විනොතා ගහපති 'ථෙරා කිර භික්ඛු මච්ඡිකාසණං අනුසාතනා'ති. අථ බො විනොතා ගහපති යෙන ථෙරා භික්ඛු තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්චා ථෙරෙ භික්ඛු අභිවාදෙචා ඵකමනං නිසීදී. ඵකමනං නිසීනං බො විනං ගහපතිං ආයසමා ඝාට්ඨුනොතා ධම්මො කථාය සඤ්ඤෙසි සමාදපෙසි සමුතොතඡෙසි සමපහංසෙසි. අථ බො විනොතා ගහපති ආයසමා ඝාට්ඨුනොතා ධම්මො කථාය සඤ්ඤෙසි සමාදපිතො සමුතොතඡෙසො සමපහංසිතො ථෙරෙ භික්ඛු ඵතදවොච: අභිවාසෙනතු මෙ භනොත ථෙරා සමාතනාය ආගනතුකගනනනති. අභිවාසෙසුං බො ථෙරා භික්ඛු භුණ්ඨිතාවෙන.

4. අථ බො විනොතා ගහපති ථෙරානං භික්ඛුනං අභිවාසනං විදීචා උට්ඨායාසනා ථෙරෙ භික්ඛු අභිවාදෙචා පදකම්ණං කචා යොතායසමා සුඛමෙමා තෙනුපසංකම්. උපසඛකම්චා ආයසමනං සුධම්මං අභිවාදෙචා ඵකමනං අට්ඨාසි. ඵකමනං ඩීනො බො විනොතා ගහපති ආයසමනං සුධම්මං ඵතදවොච: අභිවාසෙනතු මෙ භනොත අයොසා සුධම්මො සමාතනාය භනනං සද්ධිං ථෙරෙඡීති.

5. අථ බො ආයසමා සුධම්මො "පුබ්බ ඛවායං විනොතා ගහපති යදා සඛිං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනොතභුකාමො න මං අනප- ලොකෙචා සඛිං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනොති. සො'දානි මං අනපලොකෙචා ථෙරෙ භික්ඛු නිමනොසි. දුට්ඨො'දානායං විනොතා ගහපති අනපෙබො විරතතරුපො මසී"ති විනං ගහපතිං ඵතදවොච: 'අලං ගහපති, න අභිවාසෙමි'ති. දුතියමපි බො -පෙ- තතියමපි බො විනොතා ගහපති ආයසමනං සුධම්මං ඵතදවොච: අභිවාසෙනතු මෙ භනොත අයොසා සුධම්මො සමාතනාය භනනං සද්ධිං ථෙරෙඡීති. 'අලං ගහපති, න අභිවාසෙමි'ති. අථ බො විනොතා ගහපති 'කිං මෙ කරිසුති අයොසා සුධම්මො අභිවාසෙනොතො වා අනභිවාසෙනොතො වා'ති ආයසමනං සුධම්මං අභිවාදෙචා පදකම්ණං කචා පකසාමි.

6. අථ බො විනොතා ගහපති තසා රතතියා අච්චයෙන ථෙරානං භික්ඛුනං පණීතං බාදනීයං භොජනීයං පටියාදපෙසි. අථ බො ආයසමා සුධම්මො 'යනනුතං විනතසා ගහපතිනො ථෙරානං භික්ඛුනං පටියනං පසොයනති' පුබ්බතනසමයං නිවාසෙචා පතතච්චරමාදාය යෙන විනතසා ගහපතිනො නිවෙසනං තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්චා පඤ්ඤෙන ආසනෙ නිසීදී.

3. විතන ගෘහපති තෙමේ ‘සඵවිරහිසුහු මච්චිකාඤ්චනගරයට පැමිණියාහු ලැ’යි දැසී ය. ඉක්බිති විතන ගෘහපති තෙමේ සඵවිරහිසුහුන් කරා එලැබියේ ය. එලැබී ඔවුන් වහන්සේ වැඳ එකත්පසෙක හුන්නේ ය. එකත්පසෙක හුන් විතන ගෘහපතීහට ආයුෂමත් සාරිපුතන තෙරණුවෝ දුහැමි කථායෙන් කරුණු දක්වූහ. කුශලධම්මෙහි සමාදන් කරවූහ. තෙද ගැන්වූහ. (කුසල් දහම වැඩිමෙහි) මනා ව සතුටු කලහ. ඉක්බිති විතන ගෘහපති තෙමේ ආයුෂමත් සාරිපුතන සඵවිරයන් විසින් දුහැමි කථාමවන් දෙලෝ වැඩ දක්වන ලද්දේ, කුසල්දහමිහි සමාදන් කරවන ලද්දේ, තෙද ගන්වන ලද්දේ (උත්සාහී කරණ ලද්දේ), මනා ව සතුටු කරණු ලැබුණේ සඵවිර හිසුහුට මෙසේ සැල කලේය: “සාමිනී, සඵවිරවරුන් වහන්සේ ගෙට දවසට මාගේ ආගනතුක බත ඉවසන සේක් වා”යි. සඵවිරහිසුහු නිශ්ශබ්ද භාවයෙන් ඉවැසූහ.

4. ඉක්බිති විතන ගෘහපති තෙම සඵවිර හිසුහුන්ගේ ඉවැසීම් දහ (අයුළු පිළිගත් බව දහ) හුන්සෙන් නැගිට සඵවිරහිසුහුන් වැඳ පැදකුණු කොට ආයුෂමත් සුබම් තෙරුන් කරා එලැබී උන්වහන්සේ වැඳ එකත්පසෙක සිටියේ ය. එකත්පසෙක සිටි විතන ගැහැටි තෙම ආයුෂමත් සුබම් සඵවිරයන් අමනා, “සාමිනී, සුබම් ආර්යයන් වහන්සේ ගෙට දවසට මාගේ බත සඵවිරහිසුහුන් සමග ඉවසන සේක් වා” යි කී ය.

5. ඉක්බිති ආයුෂමත් සුබම් සඵවිර තෙම “මේ විතන ගෘහපතියා පෙර යම් දිනක සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ නිමිතනු කැමැත්තේ නම්, එ කල මා නො විවාර සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ නො පවරයි. එහෙත් ගෞතම දන් මා නො විවාර සඵවිර හිසුහුන් පැවැරී ය. මේ විතන ගෘහපතී තෙම දන් මා කෙරෙහි දූෂිත සිතැත්තේ වන, බලාපොරොත්තු නැත්තේ වන, මා කෙරෙහි කලකිරුණේ වනා”යි සිතී ය. සිතා විතන ගෘහපතීහට ‘ගෘහපතිය, කම් නැත, නො ඉවසම්’යි කී ය. දෙවනුත්... තෙවනුත් විතන ගෘහපතී තෙම සුබම් සඵවිරයනට “සාමිනී, සුබම් ආර්යයන් වහන්සේ ගෙට දවස පිණිස මාගේ බත සඵවිර වරුන් වහන්සේ සමග ඉවසන සේක් වා”යි කී ය. ‘ගෘහපතිය, කම් නැත, නො ඉවසම්’ යි සුබම් තෙර කී ය. ඉක්බිති විතන ගෘහපති තෙම ‘ආර්ය සුබම් තෙමේ ඉවසන්නේ හෝ නොඉවසන්නේ හෝ මට කුමක් කරන්නේ ද’යි ආයුෂමත් සුබම් සඵවිරයන් වැඳ පැදකුණු කොට තික්ම ගියේ ය.

6. ඉක්බිති විතන ගෘහපති තෙමේ ඒ රුත්‍රිය ඇවැමෙන් සඵවිර හිසුහුන් සඳහා ප්‍රණීත වූ කැ යුතු බුදිය යුතු ආකාරපාත පිළියෙල කරවූයේ ය. ඉක්බිති ආයුෂමත් සුබම් තෙම ‘විතන ගෘහපති විසින් සඵවිර හිසුහුට පිළියෙල කරණ ලද්ද දක්නෙම් නම් ඉතා සෙහෙකැ’යි පෙරවරුගෙහි හැඳ පෙරෙව පාසිවුරු ගණ විතන ගෘහපතියාගේ නිවෙස්න කරා පැමිණියේ ය. පැමිණ පැණැවූ අස්තෙහි වැඩ හුන්නේ ය.

7. අඵ ඛො විතො ගහපතී යොනායසමා සුධමෙමා තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්නා ආයසමනං සුධමමං අභිවාදෙතා ඵකමනං නිසීදී. ඵකමනං නිසීනං ඛො විතො ගහපතීං ආයසමා සුධමෙමා ඵතදවොච: පහුතං ඛො කෙ ඉදං ගහපතී ඛාදනීයං තොජනීයං පටියතං. ඵකා'ව ඛො ඉධ නන්දී යදීදං තීලසඛදුක්කා'තී. "ඛුමභි වභ මෙ භනො රතනෙ මුඛවචනෙ විජ්ජමානෙ අයොන සුධමෙමන යදෙව කීඤ්චි භාසිතං යදීදං තීලසඛදුක්කා'තී".

8 භුතපුබ්බං භනො දුක්ඛිණාපඵකා වාණිජා පුරන්දීමං ජනපදං අගමංසු වණිජ්ජාය. තෙ තතො කුකකුටිං ආනෙසුං. අඵ ඛො සා භනො කුකකුටි කාතොන සද්ධිං සංවාසං කපෙසයි. සා පොතකං ජනෙසී. යදා ඛො සො භනො කුකකුටෙපාතසකා කාකවසං වසීදුකාමො හොතී, 'කාකකුකකුටා'ති වසන්තී. යදා කුකකුටවසං වසීදුකාමො හොතී, 'කුකකුටකාකා'ති වසන්තී. ඵචමෙව ඛො භනො ඛුමභි රතනෙ මුඛවචනෙ විජ්ජමානෙ අයොන සුධමෙමන යදෙව කීඤ්චි භාසිතං යදීදං 'තීලසඛදුක්කා'තී.

9. "අකෙකාසසී මං නිං ගහපතී. පරිභාසසී මං නිං ගහපතී. ඵසො තෙ ගහපතී ආවාසො, පකකම්සාමී"තී. "නාහං භනො අයො සුධමමං අකෙකාසාමි. න පරිභාසාමි. වසදු භනො අයො සුධමමො මච්චිකාසණ්ඛි. රමණීයං අමොටකවනං. අහං අයොසු සුධමමසු උසුකකං කරසාමි විචරපිණ්ඩපාතසකාසනගිලානසාවචයනෙසජ්ජරිකඛාරානන්තී." උතියමපි ඛො -පෙ- තතියමපි ඛො ආයසමා සුධමෙමා. විතං ගහපතීං ඵතදවොච: "අකෙකාසසී මං නිං ගහපතී. පරිභාසසී මං නිං ගහපතී. ඵසො තෙ ගහපතී ආවාසො. පකකම්සාමී"තී. "කතං භනො අයො සුධමමා ගමිසන්තී"තී. "නොවන්දී ඛො අහං ගහපතී ගමිසාමි භගවනාං දසුනායා"තී. "තොන හි භනො යඤ්ච අතතනා භණ්ඨං, යං ව මයා භණ්ඨං, තං සබ්බං භගවතො ආරොචෙහී. අනච්ඡරියං ඛො පතෙතං භනො යං අයො සුධමමා පුතදෙව මච්චිකාසණ්ඛිං පච්චාගචේයා"තී.

10. අඵ ඛො ආයසමා සුධමෙමා යොනාසනං සංසාමෙතා පතන- වීචරමාදාය යෙන සාචන්දි තෙන පකකාමි. අහුපුබ්බෙන යෙන සාචන්දි, ජෙතවනං අනාචපිණ්ඩකසු ආරුමො, යෙන භගවා, තෙනුපසඛකම්. උප- සඛකම්නා භගවනං අභිවාදෙතා ඵකමනං නිසීදී. ඵකමනං නිසීනො ඛො ආයසමා සුධමෙමා යඤ්ච අතතනා භණ්ඨං, යඤ්ච විතොන ගහපතීතා භණ්ඨං, තං සබ්බං භගවතො ආරොචෙහී.

7. ඉක්බිති විතන ගාහපතී තෙම ආයුමෙත් සුධම්මයන් කරා පැමිණියේ ය. පැමිණ ආයුමෙත් සුධම්ම සථවිරයන් වැද එකත්පසෙක හුන්නේ ය. එක් පසෙක හුන් විතන ගාහපතීයාට ආයුමෙත් සුධම්ම සථවිර තෙම “ගාහපතීය, ඔබ විසින් බොහෝ වූ මේ කැයුතු වූ ද බුද්ධිය යුතු වූ ද ආහාරපාන පිළිපයල කරණ ලද්දේ වෙයි. තලසහලා නම් එක ම දෑයක් පමණක් මෙහි නැතැ”යි කී ය. (එවිට ගැහැවි මෙසේ කී ය:) “ඒකාන්තයෙන් රුවන් වැනි බොහෝ බුදුවදන් ඇති කල්හිත් සුධම්ම ආයතීයන් වහන්සේ විසින් ‘තලසහලා’ යැ යි සුපු දෑයක් ම කියන ලදී.”

8. ස්වාමීනී, පෙර වුවක් කියමු: දැක්මණාපථයෙහි වැසි වෙලෙන්දෙ වෙලෙදම පිණිස පෙරදිග ජනපදයට ගියෝ ය. ඔහු එ දෙසින් කිකිලියක ගෙනාවෝ ය. ස්වාමීනී, ඉන් පසු ඒ කිකිලි කවුඩකු ගා සංවාස කලා. ඔහු තොමෝ පැටියකු වැදුවා. “ස්වාමීනී, යම් විටෙක ඒ කුකුළු පැටියා කවුඩුගඩ කරණු කැමැති වේ ද, එ කල්හි ‘කාකකුකකුට’ ය යි හඬ ලයි. යම් කලෙක කුකුළු හඬ හඬ ලනු. කැමැති වේ ද, එ කල්හි ‘කුකකුටකාක’ ය යි හඬ ලයි. ස්වාමීනී, එ පරිද්දෙන් ම ඒකාන්තයෙන් රුවන් වැනි බොහෝ බුද්ධිවචන ඇති කල්හි සුධම්ම ආයතීයන් වහන්සේ විසින් යම් ඒ ‘තලසහලා’ ය යි කිසිවක් ම කියන ලදී”යි කී ය.

9. “ගාහපතීය, තෝ මට ආක්‍රොශ කෙරෙහි ය. ගාහපතීය, තෝ මට පරිභව බෙණෙහි ය. ගාහපතීය, (මෙන්න,) තෙල තොපගේ ආවාසය, මම නික්ම යන්නෙමි”යි කී ය. “ස්වාමීනී, ආයතී සුධම්මයන් වහන්සේට මම ආක්‍රොශ නො කරමි. පරිභව නො කරමි. ස්වාමීනී, ආයතී සුධම්මයන් වහන්සේ මච්ඡිකාසණ්ඩ නගරයෙහි වසන සේක් වා. මේ ඇඹැල්ල වනය සිත් අලවනසුලු ය. මම ආයතී සුධම්මයන් වහන්සේට සිවුරු පිඹුවා සෙනසුන් ගිලන්පස බෙහෙත්පිරිකර පිණිස ඊසා කරමි”යි ගාහපතී තෙම කී ය. දෙවනුවත් සුධම්ම සථවිර තෙමේ විතන ගාහපතීගට “ගැහැවිය, තෝ මට ආක්‍රොශ කෙරෙහි ය. පරිභව කෙරෙහි ය. මෙන්න, තොපගේ ආවාසය, මම මෙසින් බැහැර මි”යි කී ය. “ස්වාමීනී, ආයතී සුධම්මයන් වහන්සේ කොහි වඩිනසේක් ද”යි හේ ඇසී ය. “ගැහැවිය, මම භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දකිනු පිණිස සැවැත් නුවරට යන්නෙමි”යි තෙරණුවෝ කීහ. “ස්වාමීනී, එසේ නම් තමන් වහන්සේ උසින් යමක් කියන ලද ද, මවිසිනුවත් යමක් කියන ලද ද, ඒ සියල්ල භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කල මැනවි. ස්වාමීනී, යම් කෙසකින් සුධම්ම ආයතීයන් වහන්සේ නැවතත් මච්ඡිකාසණ්ඩයට පෙරලා එන්නාහ යන මේ කාරණය නම් පුද්ගලයක් තො වන්නේ ය”යි ගැහැවි කී ය.

10. ඉක්බිති ආයුමෙත් සුධම්ම සථවිර තෙමේ සෙනසුන් නැත් පත් කොට පාසිවුරු රැගෙන සැවැත් නුවර බලා නික්මිණ. පිළිවෙලින් සැවැත් නුවර දෙවරම් වෙහෙර භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණියේ ය. පැමිණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැද එකත්පසෙක හුන්නේ ය. එකත්පසෙක හුන් සුධම්ම ආයුමෙත් තෙමේ යමක් තමා විසින් කියන ලද ද, යමක් විතන ගාහපතීයා විසින් කියන ලද ද, ඒ සියල්ල භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කෙලේ ය.

11. විගර්හි චුඤ්ඤා හගවා: අනනුච්ඡිකා මොඝපුරිස අනනුලොභිකං අපාතිරූපං අසාමණකා අකප්පියං අකරණීයං. කථං හී නාම නිං මොඝපුරිස විතනං ගහපතීං සඤ්ඤං පසන්නං දායකං කාරකං සංඝපට්ඨාකං හීනෙන චුංසෙසසි, හීනෙන චලෙහසෙසසි. නෙතං මොඝපුරිස අපාසන්නානං වා පසාදාය -පෙ- විගර්හිනිා ධම්මං කථං කන්වා හීනචු අමනෙහසි:

12. තෙන හී හීකඩවෙ සඤ්ඤා සුධම්මස්ස හීනචුනො පටිසාරණීයකමමං කරොදු ‘විනෙතා තෙ ගහපතී ධම්මාපෙතඤ්ඤා’ති. එවඤ්ච පන හීකඩවෙ කාතඤ්ඤා:

පථමං සුධම්මො හීනචු වොදෙනඤ්ඤා. වොදෙනා සාරෙතඤ්ඤා, සාරෙනා අපනතී අරොපෙතඤ්ඤා. අපනතී: අරොපෙනා ව්‍යනෙතන හීනචුනා පටිබලෙන සඤ්ඤා ඤ්ඤපෙතඤ්ඤා:

“සුඤ්ඤා මේ භනෙත සඤ්ඤා. අයං සුධම්මො හීනචු විතනං ගහපතීං සඤ්ඤං පසන්නං දායකං කාරකං සංඝපට්ඨාකං හීනෙන චුංසෙසසි, හීනෙන චලෙහසි. යදි සඤ්ඤා පනතකල්ලං සඤ්ඤා සුධම්මස්ස හීනචුනො පටිසාරණීයකමමං කරෙය්‍ය ‘විනෙතා තෙ ගහපතී ධම්මාපෙතඤ්ඤා’ති. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤා මේ භනෙත සඤ්ඤා: අයං සුධම්මො හීනචු විතනං ගහපතීං සඤ්ඤං පසන්නං දායකං කාරකං සංඝපට්ඨාකං හීනෙන චුංසෙසසි, හීනෙන චලෙහසි. සඤ්ඤා සුධම්මස්ස හීනචුනො පටිසාරණීයකමමං කරොති ‘විනෙතා තෙ ගහපතී ධම්මාපෙතඤ්ඤා’ති. යසායසමනො ධම්මි සුධම්මස්ස හීනචුනො පටිසාරණීයස්ස කමමස්ස කරණං ‘විනෙතා තෙ ගහපතී ධම්මාපෙතඤ්ඤා’ති: සො දුඤ්ඤස්ස. යස්ස නකඤ්ඤති, සො භාසෙය්‍ය.

11. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගඬා කල සේක: “හිඤ්චුරුභය, නොනිසි ය, නොසුදුසු ය, නො ගැලපෙන්නේ ය. මහණදමට නොතරම් ය. නොකැප වුවකි. නොකටයුත්තකි. හිඤ්චුරුභය, නෝ කෙසේ නම් සැදුහැකි පැහැදුනු දායක වූ කැපකරු වූ සංඝයාගේ උපසායක වූ විතත ගෘහපතිහට ලාමක වචනගෙන් නින්දා කෙලෙහි ද? පහත් වචනගෙන් ගඬා කෙලෙහි ද? හිඤ්චුරුභය, මේ කාරණා නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ පැහැදුනවුන්ගේ ප්‍රසාදබාහුලය පිණිස හෝ නො වෙයි. වැලි දු හිඤ්චුරුභය, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ නොපහත්බව පිණිස ද, පහත් වූ ද ඇතැමුන්ගේ වෙනස් බව පිණිස ද පවතියි.”... සුධම් භික්ෂුහට ගරභා හදනුරූප දැනුම් කථා කොට භික්ෂුන් ඇමිණු සේක:

12. මහණෙනි, එහෙයින් සංඝ තෙමේ සුධම් භික්ෂුහට ‘නුබ විසින් විතත ගෘහපති තෙමේ ඤාමා කරවිය යුත්තේ ය’ යි කියා පටිසාරණීය කමීය කෙරේ වා.

මහණෙනි, ඒ පටිසාරණීය කමීය මෙසේ කල යුතු ය: පලමු කොට සුධම් භික්ෂු තෙමේ වෛදනා කල යුතු යි. වෛදනා කොට (කරුණ) හිඬි පත් කරවිය යුතු යි. හිඬිපත් කරවා ඇවැන නැංවිය යුතු යි. ඇවැන නංවා ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල දක්ෂ මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු යි:

“සාමනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුධම් නම් භික්ෂු තෙමේ ඉඬාවත් ප්‍රසන්න වූ දායක වූ කැපකරු වූ සංඝෝපසායක වූ විතත නම් ගෘහපතිහට ලාමක වචනගෙන් ආක්‍රොශ ලක්ෂ්‍යය. ලාමක වචනගෙන් ගඬා කෙලේ ය. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත් නම් සංඝ තෙමේ සුධම් භික්ෂුහට ‘ඔබ විසින් විතත නම් ගෘහපති තෙමේ ඤාමා කරවිය යුත්තේ ය’ යි පටිසාරණීය කමීය කරන්නේය. (කල යුතු ය.) මේ ඝදනනීය යි.

සාමනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ සුධම් නම් භික්ෂු තෙමේ සැදුහැකි පැහැදුනා වූ දායක වූ කාරක වූ සංඝඋපසායක වූ විතත නම් ගෘහපතිහට ලාමක වචනගෙන් ආක්‍රොශ කෙලේ ය. පහත් වචනගෙන් නින්දා කෙලේ ය. සංඝ තෙමේ සුධම් භික්ෂුහට ‘නා විසින් විතත ගෘහපති තෙමේ ඤාමා කරවිය යුතු ය’ යි පටිසාරණීයකමීය කරයි. යම් ආයුෂමතකුහට ඔබ විසින් විතත ගෘහපති තෙමේ ඤාමා කරවිය යුත්තේය’ යි සුධම් භික්ෂුහට පටිසාරණීය කමීය කිරීම රූපි වේ නම් ගෙ-තෙමේ නිශ්ශබ්ද වේවා, යමකුට රූපි නො වේ නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

දුතියමපි එතමන්ට වදුම් -පෙ- තතියමපි එතමන්ට වදුම්: සුණාතු මේ හනෙන සබේසා. අයං සුධමමො භික්ඛු විතතං ගහපතීං සද්ධං පසන්නං දුයකං ආරකං සබ්බපට්ඨාකං සීනෙන බ්‍රුංසෙසි, භීතෙන වලොසයි. සබේසා සුධමමස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං කරොති 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතබ්බො'ති. යස්සායසදුතො ඛමෙති සුධමමස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයස්ස කමමස්ස කරණං 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතබ්බො'ති, සො තුණහස්ස. යස්ස තකඩමති සො භාසෙය්‍ය.

කතං සබේසන සුධමමස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතබ්බො'ති. ඛමෙති සබ්බස්ස, තසමා තුණති. එවමේතං ධාරසාමී'ති.

අධමමකමමදවාදයකං

1. තීභි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං අධමමකමමස්ස භොති අවිතයකමමස්ස දුටුපසන්නස්ස: අඤ්චුඛා කතං භොති, අපට්ඨව්ඡා කතං භොති, අපට්ඨස්සය කතං භොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං අධමමකමමං ච භොති අවිතයකමමං ච දුටුපසන්නස්ස.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං අධමමකමමං ච භොති අවිතයකමමස්ස දුටුපසන්නස්ස: අනාපතතීයා කතං භොති, අදෙසනාගාමිතීයා අපතතීයා කතං භොති, දෙසිතාය අපතතීයා කතං භොති -පෙ-.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච භොති -පෙ- අචොදෙච්චා කතං භොති, අසාරෙච්චා කතං භොති, අපතතීයා අනාරොපෙච්චා කතං භොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච භොති -පෙ- අසච්චුඛා කතං භොති, අධමමෙන කතං භොති, වග්ගෙන කතං භොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච භොති -පෙ- අපට්ඨව්ඡා කතං භොති, අධමමෙන කතං භොති, වග්ගෙන කතං භොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභඛෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච භොති -පෙ- අපට්ඨස්සය කතං භොති, අධමමෙන කතං භොති, වග්ගෙන කතං භොති -පෙ-

දෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි... තෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි: ස්වාමීනී, සංඝ තෙතමි මාණේ වචනය අසාවා. මේ සුඛමී භික්ඛු තෙතමි ඉඤ්ඤා ඇති පැනැදුනා වූ පභය දෙන්නා වූ සංඝකාභ්‍ය කරන්නා වූ සංඝයාට උච්චන් කරන්නා වූ විතත නමී ගැහැවිහට පහත් වචනයෙන් කින්ද, කෙලේ ය. පහත් වචනයෙන් ගැරැහී ය. සංඝ තෙමේ සුඛමී භික්ඛුහට 'ඕබ විසින් විතත ගැහැවි තෙම ක්‍ෂමා කරවිය යුත්තේ යැ' යි පටිසාරණීය කමීය කරයි. යමී ආඥාමතකුහට 'විතත ගාතපති තෙම ඔබ විසින් ක්‍ෂමා කරවිය යුතු ය' යි සුඛමී භික්ඛුහට පටිසාරණීයකමීය කිරීම රූවි වේ නමී, හෙ තෙමී කින්ගබද ජේවා. යමකුට රූවි නො වේ නමී හෙ තෙතමී කියාවා.

සංඝයා විසින් සුඛමී භික්ඛුහට 'විතත ගතපති තෙමේ ඔබ විසින් ක්‍ෂමා කරවිය යුතු ය' යි පටිසාරණීයකමීය කරණ ලදී. සංඝයාට එය රූවි යි. එ හෙයින් කිහබ ය. මේ කාරණය මෙහේ සලකමි" යි.

අධිමමකමමදවාදයකිය

1. මහණෙනි, අංග තුණකින් යුක්ත වූ පටිසාරණීය කමීය නොදැහැමී කමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නොමනාව සංභිදුනෙක් ද වෙයි: නොහමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේද, නොපිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිණ නො ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අංග තුණින් යුක්ත පටිසාරණීයකමීය නොදැහැමී කමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. මනාව නොසංභිදුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග තුණකින් යුක්ත වූ පටිසාරණීය කමීය නොදැහැමී කමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නොමනාව සංභිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැත් නැති කල්හි කරණලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද ඇවැත දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ තෙඅතින් යුතු පටිසාරණීයකමීය...

3. මහණෙනි, අතින් තෙඅගකින් යුක්තවූ පටිසාරණීයකමීය ද නොදැහැමී කමෙක් ද වෙයි... වෙද්දනා නොකොට කරණ ලද ද, සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද ද, ඇවැත් නොනංවා කරණ ලද ද...

4. මහණෙනි, අතින් තෙඅගකින් යුක්ත වූ පටිසාරණීයකමීය ද නො දැහැමීකමෙක් ද වෙයි... නොහමුයෙහි කරණ ලද ද, නොදැහැමීන් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

5. මහණෙනි, අතින් තෙඅගකින් යුක්ත වූ පටිසාරණීයකමීය ද නොදැහැමීකමෙක් ද වෙයි... නො පිලිවිස කරණ ලද ද, නොදැහැමීන් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද,...

6. මහණෙනි, අතින් තෙඅගකින් යුක්තවූ පටිසාරණීයකමීය ද නො දැහැමීකමෙක්ද වෙයි... පිලිණ නොගෙණ කරණ ලද ද, නොදැහැමීන් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද යන තුණ යි...

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අධිමකමමං ච හොති -පෙ-
අපාපතියා කතං හොති, අධිමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං
හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අධිමකමමං ච හොති
-පෙ- අදෙසිනායාමිතියා ආපතියා කතං හොති, අධිමෙත කතං හොති,
වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අධිමකමමං ච හොති -පෙ-
දෙසිනාය ආපතියා කතං හොති, අධිමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං
හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අධිමකමමං ච හොති -පෙ-
අචොදෙතියා කතං හොති, අධිමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අධිමකමමං ච හොති -පෙ-
අසාරෙතියා කතං හොති, අධිමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති
-පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අධිමකමමං ච හොති
-පෙ- ආපතියා අනාරොපෙතියා කතං හොති, අධිමෙත කතං හොති.
වග්ගෙත කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං
පටිසාරණීයකමමං අධිමකමමංඤ්ඤා හොති අවිතයකමමංඤ්ඤා දුටුපසන්තංඤ්ඤා.

පටිසාරණීයකමමං අධිමකමමංදවාදසකං නිට්ඨිතං.

ධම්මකම්මදවාදසකං

1. තිති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං
ධම්මකමමං ච හොති විතයකම්මංඤ්ඤා සුටුපසන්තංඤ්ඤා: සමමුඛා කතං හොති,
පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ
තිහඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං ධම්මකමමං ච හොති
විතයකමමං ච සුටුපසන්තං ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං
ධම්මකමමං ච හොති, විතයකමමං ච, සුටුපසන්තං ච: ආපතියා කතං
හොති, දෙසිනායාමිතියා ආපතියා කතං හොති, අදෙසිනාය ආපතියා
කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ච හොති -පෙ-
චොදෙතියා කතං හොති, සාරෙතියා කතං හොති, ආපතියා අනාරොපෙතියා කතං
හොති -පෙ-

7. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... නොඇවැනෙහි කරණ ලද ද, නොදැනැම්ත් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

8. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැනෙහි කරණ ලද ද, නොදැනැම්ත් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

9. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... ඇවැන දෙසු කල්හි කරණ ලද ද, නොදැනැම්ත් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

10. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... වෝදනා නොකොට කරණ ලද ද, නොදැනැම්ත් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

11. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... සිහි නොකරවා කරණ ලද ද, නොදැනැම්ත් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

12. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමය ද නො දැනැම්කමෙක් ද වෙයි... ඇවැන නො නගා කරණ ලද ද, නොදැනැම්ත් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද... මහණෙනි, මේ තෙ අනිත් යුතු පටිසාරණීය කමය නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි. අවිතයකමෙක් ද වෙයි. තොමනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

පටිසාරණීය කමියෙහි අධමකමී දොළොස නිමිසේ ය.

ධම්කමීද්වාදයකය

1. මහණෙනි, අංග තුණකින් යුත් පටිසාරණීයකමය දැනැම් කමෙක් ද වෙයි, විතය කමෙක් ද වෙයි, මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: හමුවෙහි කරණ ලද ද, පිළිවිස කරණ ලද ද, පිළිණ ගෙණ කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ තෙ අනිත් යුත් පටිසාරණීයකමය දැනැම් කමෙක් ද වෙයි, විතය කමෙක් ද වෙයි, මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2 මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුත් පටිසාරණීයකමය ද දැනැම් කමෙක් ද වෙයි, විතයකමෙක් ද වෙයි, මැනැවින් සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැන ඇති කල්හි කරණ ලද ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැනෙහි කරණ ලද ද, ඇවන නොදෙසු කල්හි කරණ ලද ද...

3. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගෙකින් යුත් පටිසාරණීයකමය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... වෝදනා ශකාට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැන නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද ...

4. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- සමමුඛා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි-පෙ-

5. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

6. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- පටිඤ්ඤා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

7. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- ආපත්තියා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

8. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

9. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

10. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- වොදෙච්චා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

11. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්ම කමම ව හොඳි -පෙ- සාරෙච්චා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි -පෙ-

12. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඬෙහි -පෙ- ධම්මකමම ව හොඳි -පෙ- ආපත්තියා ආරොපෙච්චා කතං හොඳි, ධම්මෙත කතං හොඳි, සමග්ගෙන කතං හොඳි. ඉමෙහි ඛො හිකඩවෙ නිහඬෙහි සමන්තාගතං පටිසාරණීය කමම ධම්මකමම ව හොඳි ජිනිතකමම සුදුපසතං ව.

පටිසාරණීයකමම ධම්මකමමදවාදසකං හිට්ඨිතං.

ආකඩමානවතුකකං

1. පඤ්ඤා හිකඩවෙ අඬෙහි සමන්තාගතසං හිකඩුනො ආකඩමානො සඬෙකා පටිසාරණීයකමම කරෙය්: හිඪිනං අලාභාය පරිසකකඪි, හිඪිනං අනන්ධාය පරිසකකඪි, හිඪිනං අවාසාය පරිසකකඪි, හිඪිනං අනෙකාසඪි පරිගාසඪි, හිඪි හිඪිහි හෙදෙඪි. ඉමෙහි ඛො හිකඩවෙ පඤ්චහඬෙහි සමන්තාගතසං හිකඩුනො ආකඩමානො සඬෙකා පටිසාරණීයකමම කරෙය්.

4. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... හමුළුවකි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද වේ ද...

5. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... පිලිපිස කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අනිත් හෙ අහෙකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... පිලික ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... ඇවැත ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අනිත් හෙ අහකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අනිත් හෙ අහකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... මනාදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... වේදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, අනිත් හෙ අහකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්මකමීයක් ද වෙයි... ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීය කමීය දැහැමි කමෙන් ද වෙයි, විනය කමෙන් ද වෙයි, මැනවින් සංහිලුනෙක් ද වෙයි.

පටිසාරණීය කමීයෙහි ධම්මකමී දෙලොස නිමි.

ආකඩබ්බානුවතුකිකය

1. මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේ ය (කල යුතු යි): හිහිනට අලාභය පිණිස උත්සාහ කරයි ද, හිහිනට අනර්ථය පිණිස උත්සාහ කරයි ද, හිහිනගේ නොවිසිම පිණිස (වසන තැනින් බැහැර කරණු පිණිස) උත්සාහ කරයි ද, හිහිනට ආත්‍රොශ කරයි ද, පරිභව කරයි ද, හිහියන් හිහියන් හා බිඳුවයි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීයකමීය කරන්නේ ය.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකම්බමානො සබ්බෙසා පටිසාරණීයකම්මං කරොයා: ගිහීනං බුද්ධස්ස අවණණං භාසති, ගිහීනං බම්මස්ස අවණණං භාසති, ගිහීනං සබ්බස්ස අවණණං භාසති, ගිහී භීනෙන නුංසෙති, ගිහී භීනෙන වජ්ඣනී, ගිහීනං බම්මකං පටිසාවං න සච්චාපෙති. ඉමෙහි භික්ඛවෙ පඤ්චාබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකම්බමානො සබ්බෙසා පටිසාරණීයකම්මං කරොයා.

3. පඤ්චන්තං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකම්බමානො සබ්බෙසා පටිසාරණීයකම්මං කරොයා: එකො ගිහීනං අලාභාය පරිසකකති, එකො ගිහීනං අනන්ධාය පරිසකකති, එකො ගිහීනං අවාසාය පරිසකකති, එකො ගිහීනං අකෙකාසති පරිභාසති, එකො ගිහී ගිහීහි හෙදෙති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චන්තං භික්ඛුනං ආකම්බමානො සබ්බෙසා පටිසාරණීයකම්මං කරොයා.

4. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ පඤ්චන්තං භික්ඛුනං ආකම්බමානො සබ්බෙසා පටිසාරණීයකම්මං කරොයා: එකො ගිහීනං බුද්ධස්ස අවණණං භාසති, එකො ගිහීනං බම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො ගිහීනං සබ්බස්ස අවණණං භාසති, එකො ගිහී භීනෙන නුංසෙති, ගිහී භීනෙන වජ්ඣනී, එකො ගිහීනං බම්මකං පටිසාවං න සච්චාපෙති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චන්තං භික්ඛුනං ආකම්බමානො සබ්බෙසා පටිසාරණීයකම්මං කරොයා.

ආකම්බමාන වතුකකං හිට්ඨිතං.

පටිසාරණීයකම්මෙ අට්ඨාරසවන්තං

1. පටිසාරණීයකම්මකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සම්මා වතති-නබ්බං. නත්තායං සම්මා වතන්තා: න උපසම්පාදෙනබ්බං. න තිස්සයො දුතතබ්බා, න සාමණෙරො උපට්ඨාපෙනබ්බා න භික්ඛුනොවාදකසම්මුතී සාදිතබ්බා. සම්මතෙනපි භික්ඛුනීයො න මවදිතබ්බා. යාය ආපත්තියා සබ්බෙත පටිසාරණීයකම්මං කතං කොති සා ආපත්ති න ආපජ්ජිතබ්බා, අඤ්ඤා වා තාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨතරා කම්මං න ගරහිතබ්බං. කම්මකා න ගරහිතබ්බා. න පකතතස්ස භික්ඛුනො උපොසපොඨපෙතබ්බො. න පචාරණා ඨපෙතබ්බා. න සච්චිතීයං කාතබ්බං. න අනුචොදා පට්ඨපෙනබ්බා න ඕකාසො කාරෙතබ්බා. න වොදෙතබ්බා. න සාරෙතබ්බො. න භික්ඛුති සම්පයොජෙතබ්බන්ති.

පටිසාරණීයකම්මෙ අට්ඨාරසවන්තං හිට්ඨිතං.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් පටිසාරණිය කමය කරන්නේය (කළ යුතු යි): ගිහියනට බුදුන්ගේ අගුණ කියයි ද, ගිහියනට ධර්මයේ අගුණ කියයි ද, ගිහියනට සංඝයාගේ අගුණ කියයි ද, ගිහියනට පහත් වචනයෙන් ආත්‍රොශ කරයි ද, ගිහියනට ලාමක බසින් ගරහයි ද, ගිහියනට දුන් ධාමික ප්‍රතිඥාව සත්‍ය නොකරයි ද (කඩ කෙරේ ද), මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණිය කමය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, භික්ෂුන් පස්නමකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණිය කමය කරන්නේය. එක් මහණෙක් ගිහියනට අලාභය පිණිස උත්සාහ කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියනට අනභී පිණිස උත්සාහ කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියන්ගේ නොපිහිම පිණිස උත්සාහ කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියනට ආත්‍රොශ පරිභව කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියන් ගිහියන් හා බිඳවයි. මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් පස් නමට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණිය කමය කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් පස්නමකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණිය කමය කරන්නේය. එක් නමක් ගිහියනට බුදුරුවන්හි අයුණු කියයි. එක් නමක් ගිහියන්ට දුමුරුවන්හි අයුණු කියයි. එක් නමක් ගිහියනට සඟුරුවන්හි අයුණු කියයි. එක් නමක් ගිහියනට ලාමක වචනයෙන් අවමන් කරයි ගිහියනට පහත් බසින් ගරහයි. එක් නමක් ගිහියනට කළ දූතෑම් පිළිණ කඩ කරයි. මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් පස් නමට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණියකමය කරන්නේ ය.

ආකඩබමානවතුකකය නිමි.

පටිසාරණියකමියෙහි අටොලොස්වන

1. මහණෙනි, පටිසාරණිය කමය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් (අටලොස් නිසාරණ වනට) අනුව මැනැවින් පැවැතිය යුතු යි එහි මේ මැනැවින් පවතින පරිදි යි. තමන් උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද නො කළ යුතු යි. නිස නො දිය යුතු යි. හෙරණකු ලවා උවචන් කරවා නොගත යුතු යි මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සමමතිය නො ඉවැසිය යුතු යි. සමමතිය උදුහු විසිනුත් ඔවා නො දිය යුතු යි. යම් ඇවැතකට සංඝයා විසින් පටිසාරණිය කමය කරණ ලද ද, ඒ ඇවතට නො පැමිණිය යුතු යි. එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. කමයට නො ගැරැහිය යුතු යි. කම කළ සංඝයාට නො ගැරැහිය යුතු යි. ප්‍රචතන් මහණහුගේ පොහෝ තැබීම නො කළ යුතු ය. එ වැන්නහුගේ පවුරැණු තැබීම නොකළයුතු ය. සචවනිය කමය නො කළයුතු ය. විහාරයෙහි දෙටු තකතුරෙහි නොපිහිටිය යුතු ය. අවකාශ නො කරවිය යුතුය. වෛදනා නො කළ යුතු ය. සාරණා නොකළ යුතු ය. භික්ෂුන් ඔටුනොටුන් කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු යි.

පටිසාරණිය කමියෙහි අටොලොස් වන නිමි.

නිපටිපසයාසමෙහනබබආට්ඨාරසකං

1. අඵ බො සබෙසා සුබමමසා භික්ඛුනො පටිසාරණියකමමං අකාසි, “විතොතා තෙ ගහපතී බමාපෙතබ්බො”ති. සො සබෙසන පටිසාරණියකමමකතො මච්ඡිකාසණ්ඨං ගතො, ඵෙච්ඡුභුතො නාසකම් විතතං ගහපතීං බමාපෙතුං. සො පුතඳෙච සාචඤ්ඤං පට්ඨාගඤ්ඤං. භික්ඛු ඵචමාගංසු: “බමාපිතො තයා ආට්ඨසො සුබමමෙ විතො ගහපතී”ති. ඉදං ආට්ඨසො මච්ඡිකාසණ්ඨං ගතො, මච්ඡුභුතො නාසකම් විතතං ගහපතීං බමාපෙතුනති. ගගචතො ඵතමඤ්ඤං ආරෙඤ්ඤං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සබෙසා සුබමමසා භික්ඛුනො අනුදුතං දෙභු විතතං ගහපතීං බමාපෙතුං. ඵචං ච පන භික්ඛවෙ දුතබ්බො: පඨමං භික්ඛු යාචිතබ්බො. යාචිතො වාතොතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සබෙසා ඤ්ඤපෙතබ්බො:

“සුඤ්ඤාමෙ හනොත සබෙසා. යදි සබසයා පතතකලං, සබෙසා ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුං සුබමමසා භික්ඛුනො අනුදුතං දදෙය් විතතං ගහපතීං බමාපෙතුං. ඵසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤාමෙ හනොත සබෙසා. සබෙසා ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුං සුබමමසා භික්ඛුනො අනුදුතං දෙති විතතං ගහපතීං බමාපෙතුං. යසායසමතො බමති ඉඤ්ඤාමෙසා භික්ඛුනො සුබමමසා භික්ඛුනො අනුදුතසා දුතං විතතං ගහපතීං බමාපෙතුං, සො භුණ්ඨසා. යසා නකමති, සො භාසෙය්.

දිනොත සබෙසන ඉඤ්ඤාමො භික්ඛු සුබමමසා භික්ඛුනො අනුදුතො විතතං ගහපතීං බමාපෙතුං. බමති සබසයා, තසො භුණ්ඨි. ඵචමෙතං බාරයාමි”ති.

3. තෙන භික්ඛවෙ සුබමමසා භික්ඛුනො අනුදුතන භික්ඛුනා සද්ධිං මච්ඡිකාසණ්ඨං ගතො, විතොතා ගහපතී බමාපෙතබ්බො. “බම ගහපතී, පසාදෙඨී තං”ති. ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති, ඉඤ්ඤං කුසලං. නො වෙ බමති, අනුදුතෙක භික්ඛුනා වතතබ්බො: “බම ගහපතී ඉඤ්ඤං භික්ඛුනො, පසාදෙඨී තතති” ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති, ඉඤ්ඤං කුසලං. නො වෙ බමති අනුදුතෙක භික්ඛුනා වතතබ්බො: “බම ගහපතී ඉඤ්ඤං භික්ඛුනො. අසං නා පසාදෙඨී”ති. ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති ඉඤ්ඤං කුසලං. නො වෙ බමති අනුදුතෙක භික්ඛුනා වතතබ්බො: “බම ගහපතී ඉඤ්ඤං භික්ඛුනො සබසයා වචනොතා”ති. ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති ඉඤ්ඤං කුසලං.

නොසන්හිදුවියයුතු අංග අවොලොප

1. ඉක්බිති සංඝ තෙමේ සුඛමී හික්කුහට 'ඔබ වහන්සේ විසින් විතත ගැහැවි තෙමේ ක්ෂමා කරවිය යුතු ය' යි පටිසාරණීය කමීය කෙළේ ය. සබ්බසා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණු ලැබූ ඒ සුඛමී හික්කු තෙමේ මතු වූයේ, හේජස් රහිත වූයේ විතත ගැහැවියා කමවන්නට නො හැකි විය. ඒ සුඛමී හික්කු තෙමේ නැවතත් සැළැත් ක්‍රවරට පෙරලා පැමිණියේ ය. හික්කු "ඇවැත්නි, සුඛමීයිනි, ඔබ විසින් විතත ගැහැවි තෙමේ කමවන ලද දූ?" යි මෙසේ කීහ. "ඇවැත්නි, මම වනාහි මච්ඡිකාසංකීයට ගොස් තෙද නැති වූයෙමි, විතත ගාහපතීයා කම වන්නට නොහැකි වීම" යි හේ කී ය. (හික්කු) ගාගාවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කළේ ය.

2. එහෙයින් "මහණෙනි, සංඝ තෙමේ සුඛමී හික්කුහට විතත ගැහැවියා කමවන්නට අනුදුතයකු දේවා. මහණෙනි, මෙසේ දීග යුතු යි: පලමු ව මහණ තෙමේ යැදිය යුතු යි. එසේ යැද ප්‍රතිබල වියත් මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු යි:

"සාමිනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සංඝ තෙමේ විතත ගැහැවියා කමා කරවනු පිණිස සුඛමී නම් හික්කුහට මෙ නම් මහණකු අනුදුතයකු කොට දේවා. මේ ඤාත්තිය යි.

සාමිනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. සංඝ තෙමේ සුඛමී හික්කුහට විතත ගැහැවියා කමවනු පිණිස මෙ නම් මහණ අනුදුත-යකු කොට දෙයි. විතත ගාහපතීයා කමවනු පිණිස සුඛමී හික්කුහට මෙ නම් මහණකු අනුදුතයකු ලොට දීම යම් ආයුඡොතකුහට රූවි වේ නම්, හෙ ඡතම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට රූවි නො වේ නම්, හෙ තෙමේ කපා කෙරේවා (කීයාවා).

සංඝයා විසින් සුඛමී හික්කුහට විතත ගැහැවියා කමවනු පිණිස මෙ නම් ඇති හික්කු තෙමේ අනුදුතයකු කොට දෙන ලදී. එය සංඝයාට රූවි යි (අභිමත යි). එහෙයින් නිශ්ශබ්ද යි. මෙය මෙසේ දරමි (සලකමි)" යි.

3. මහණෙනි, සුඛමී හික්කු විසින් ඒ අනුදුත මහණකු සමග මච්ඡිකා-සංකීයට ගොස් "ගාහපතීය, කමිනු මැනැව් නොප පහදවමි" යි (නොපගේ පැහැදීම පතමි) විතත ගාහපතී තෙමේ කැමැවිය යුතු යි. ඉදින් මෙසේ කීයනු ලබන්නේ කමා නම් ඡතල මැනවි, ඉදින් නො කමා නම් අනුදුත මහණකු විසින් "ගැහැවිය, මේ හික්කුහට ක්ෂමා කල මැනව්. නොප පහදවා ය යි (නොපගේ ප්‍රසාදය පතා ය යි) කීය යුතු යි. මෙසේ කීයනු ලබන්නේ ඉදින් කමා නම්, එසේ එය යහපති. ඉදින් කමා නො කෙරේ නම් අනුදුත හික්කු විසින් "ගැහැවියා මේ හික්කුහට කමා කල මැනවි. මම නොප පහදවමි" යි (නොපගේ පැහැදීම පතමි) කීය යුතු යි. ඉදින් මෙසේ කීයනු ලබන්නේ කමා නම් ඒ මැනවි. ඉදින් නො කමා නම් අනුදුත හික්කු විසින් "සංඝයාගේ වචනයෙන් මේ හික්කුහට කමව" යි කීය යුතු යි. ඉදින් මෙසේ කීයනු ලබන්නේ කමයි ද ඒ මැනවි.

තො වෙ බමනි, අනුදුනෙන හිකුනා, සුධමමං හිකුමං විතතසං ගහපනිතො දසංනුපවාරං අවිජ්ඣාපෙඤා සචණ්ඤපවාරං අවිජ්ඣාපෙඤා එකංසං උත්තරාසඛනා කාරාපෙඤා උක්කුටිකං නිසීදුපෙඤා අඤ්ඤාපිටි පඤ්ඤාපෙඤා සං ආපනති දෙසාපෙතබ්බා'ති.

4.. අඵ බො ආයසමා සුධමමො අනුදුනෙන හිකුනා සද්ධිං මච්ඡිකා-සණ්ඨං ගතඤා විතතං ගහපනිං බමාපෙඤි. සො සමමා චතතති, ලොමං පානෙති, තෙජාරං චතතති. හිකුමු උපසඛකමිනා එවං වදෙති: 'අතං ආවුසො සඛෙසන පටිසාරණීයකමකමතො සමමා චතතාමි, ලොමං පානෙමි, තෙජාරං චතතාමි. කඵං නු බො මයා පටිජ්ඣතබ්බ'නති. හගවතො එතමජං ආරොචෙසුං. තෙන හිහිකඛවෙ සඛෙසා සුධමමසං හිකුනො පටිසාරණීය-කමමං පටිපසංසලෙහතු.

1. පඤ්චහි හිකඛවෙ අද්ධගති සමනනාගතසං හිකුනො පටිසාරණීයකමමං න පටිපසංසලෙහතබ්බං: උපසමපාදෙති, නිසංසං දෙති, සාමණෙරං උපධාරපති, හිකුනොවාදකසමමුතිං සාදිගති, සමවසොපි හිකුනිසො ඔවදති. ඉමෙහි බො හිකඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමනනාගතසං හිකුනො පටිසාරණීයකමමං න පටිපසංසලෙහතබ්බං.

2. අපරෙහිපි හිකඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමනනාගතසං හිකුනො පටිසාරණීයකමමං න පටිපසංසලෙහතබ්බං: යාය ආපනතියා සඛෙසන පටිසාරණීයකමමං කතං භොගි තං ආපනතියං ආපජ්ඣති, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තණො වා පාපිට්ඨතරා, කමමං ගරහති, කමමිකෙ ගරහති. ඉමෙහි බො හිකඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමනනාගතසං හිකුනො පටිසාරණීයකමමං න පටිපසංසලෙහතබ්බං.

3. අධ්ඨති හිකඛවෙ අඛෙහති සමනනාගතසං හිකුනො පටිසාරණීය-කමමං න පටිපසංසලෙහතබ්බං: පකතතකසං හිකුනො උපොසඵං ඔපෙති, පවාරණං ඔපෙති, සච්චතියං කුරොති, අනුචාදං පඨපෙති, ඕකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, හිකුනි සමපයොජෙති. ඉමෙහි බො හිකඛවෙ අධ්ඨහඛෙහති සමනනාගතසං හිකුනො පටිසාරණීයකමමං න පටිපසංසලෙහතබ්බං.

පටිසාරණී යකමම
නිපඤ්ඤාසලෙහතබ්බඅධ්ඨාරසං නිවසිතං.

ඉදින් කමා නො කෙරේ නම්, අනුදුත භික්ෂුහු විසින් සුධම් භික්ෂු තෙම විතතගාහපතියාට පෙණෙන තෙක් මානය නොඉන්ම වා ඇසෙන තෙක් මානය නොඉක්මවා උතුරුසග එකස් කරවා උත්කුටුකයෙන් හිඳුවා ඇදිලි බඳවා ඒ ඇවැත දෙසවිය යුතු යි.

4. ඉක්බිති ආයුෂ්මත් සුධම් තෙම අනුදුත භික්ෂු සමග මච්ඡිකාසණධියට ගොස් විතතගාහපතියා කමා කරවී ය. ඒ දුධම් භික්ෂු තෙම මැනැවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව හැසිරෙහි අටොලොස් නිස්තරණ වන පුරයි. භික්ෂුන් වෙත එලඹ මෙසේ කියයි: “ඇවැත්නි, මම සංඝයා විසින් පටිසාරණීයකමීය කරණු ලැබුයෙමි මැනැවින් පවතීමි. භික්ෂුන් අනුව හැසිරෙමි. නිස්තරණ වන් අනුව පවතීමි. මවිසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ‘ද?’” යි. භික්ෂුහු මේ කාරණය භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැලකලහ. මහණෙනි, එසේ වී නම් සබ්බ තෙමේ සුධම් භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිඳුවා ලත්තේ ය.

1. “මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්තිඳුවිය යුතු යි: තමා උපාධ්‍යාය ව උපසම්පදා කෙරෙහි ද, නිස දෙහි ද, හෙරණකු ලවා උවටත් කරවා ගණී ද, මෙහෙණිතට ඕවා දීමේ සම්මතිය ඉවසයි ද, සම්මතිය ලදහු උසිනුදු මෙහෙණිතට ඕවා දෙයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්තිඳුවිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද පඤ්ච අභ්‍යසකින් යුක්ත මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සංසිඳුවිය යුතු යි: යම් ඇවැත්කින් සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරන ලද්දේ මේ නම් ඒ ඇවැතට පැමිණේ ද, එ බඳු වූ අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, කමීයට ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්තිඳුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො නැවැත්විය යුතු යි: පුත්‍රතත් මහණහුට පොහොස තබා ද, පවුරුණු තබා ද, සවචනීය කම් කරයි ද, වෙතෙර දෙවූ තැන් ආදී ප්‍රභූත කම් කරයි ද, අවකාශ කරවයි ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් හිඟිපත් කරවයි ද, භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් හා කඋභයට යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අටහින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්තිඳුවිය යුතු යි.

පටිසාරණීය කමීයෙහි නො සන්තිඳුවිය යුතු අංග අටොලොස නිමි.

පටිපසසමෙහනබ්බිඅට්ඨාරසකං

1. පඤ්චනීතිකවෙ අබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනබ්බං: න උපසම්පාදෙහි, න නීක්ඝයං ඡෙද්ඨී, න සාමඡණරං උපට්ඨාපෙහි, න භික්ඛුනොවාදකසමමුතීං සාදිග්ගි, සමමනොපි භික්ඛුනීගො න ඔවද්ඨී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනබ්බං: යාය ආපනතියා සබ්බෙහි පටිසාරණීයකමමං කතං හොති, නං ආපනතීං න ආපඤ්ඤි, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තතො වා පාපිට්ඨතරං, කමමං න ගරහනී, කමමිකෙ න ගරහනී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනබ්බං: න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධ්වෙහි, න පචාරණං ධ්වෙහි, න සච්චනීයං කරොති, න අනුචාදං පට්ඨපෙහි, න ඔකාසං කරොති, න වොදෙහි, න සාරෙහි, න භික්ඛුනී සමපගොපෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨනෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනබ්බං.

පටිසාරණීයකමම පටිපසසමෙහනබ්බිඅට්ඨාරසකං නිවසීතං.

[පටිපසසමෙහන:]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසසමෙහනබ්බං: තෙන¹ භික්ඛවෙ සුඛමෙත භික්ඛුනා සඛිකං උපසම්පාදිතා ඵකංසං උත්තරාසඛිතං කරිතා බුඛිසානං භික්ඛුනං පාදෙ වන්දිතා උකඤ්චිකං නිසීදිතා අඤ්ඤං පඤ්ඤං හෙතා ඵවමස්ස වචනීයො: අභං භනෙත සබ්බෙහි පටිසාරණීයකමමකතො සමා වන්තාමි, ලොමං පානෙමි, තෙජ්ජාරං වන්තාමි, පටිසාරණීයස්ස කමමස්ස පටිපසසද්ධිං යාවමිති, දුතීයමපි යාවිතබ්බො, තතීයමපි යාවිතබ්බො.

වෘතේතන භික්ඛුනා පටිබලෙත සබ්බෙසා ඤ්ඤපතබ්බො:

“සුඤ්ඤාදු මෙ භනෙත සබ්බෙසා: අයං සුඛමො භික්ඛු සබ්බෙහි පටිසාරණීයකමමකතො සමා වන්තාමි, ලොමං පානෙමි, තෙජ්ජාරං වන්තාමි, පටිසාරණීයස්ස කමමස්ස පටිපසසද්ධිං යාවමි. යද්දි සඛිකස්ස පනතකලං, සබ්බෙසා සුඛමස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෙහනස්ස, එසා ඤ්ඤති.

1. තෙනති - සිවු.

සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු අංග අටොලොස

1. මහණෙනි, අංග පසකින් යුත් මහණහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු යි: උපසම්පදා නො කරවයි ද, නිස නො දෙයි ද, හෙරණකු ලවා උවටත් නොකරවයි ද, මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සමමතිය නො ඉවසයි ද, සම්මතිය ලද්දේ තමුදු මෙහෙණිනට ඔවා නො දෙයි ද, මහණෙනි, මේ පසගින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු ය.

2. මහණෙනි, අතින් අංග පසෙකිනුදු යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු යි: යම් ඇවැතකින් සබසයා විසින් පටිසාරණීය කමය කරණ ලද්දේ නම් ඒ ඇවැතට නො පැමිණෙයි ද, එ වැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණෙයි ද, එයට වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණෙයි ද, කමයට නො ගරහයි ද, කමය කලවුනට නො ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසගින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු ය.

3. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු ය: පුවතත් මහණහුගේ පොහොය නො තබයි ද, පවුරුණු නො තබයි ද, සවවනීය කම් නො කරයි ද, ප්‍රධානකම් නො කරයි ද, අවකාශ නො කරවයි ද, වොදනා නො කරයි ද, ඇවැත් සිහි පත් නො කරවයි ද, හිඤ්ඤත් කලහ පිණිස නො යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අටගින් යුත් හිඤ්ඤගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු යි.

පටිසාරණීය කමයෙහි සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු අංග අටොලොස හිමි.

[සන්තිද්‍රව්‍යම]

1. මහණෙනි, මෙසේ (පටිසාරණීය කමය) සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ සුධම්‍බු නම් හිඤ්ඤ විසින් සංඝයා වෙත එළඹ උත්තරාසංගය එකස් කොට පොරොවා වැඩි මහලු හිඤ්ඤන්ගේ පා වැද උකකුටික ව හිඳ ඇදීලී බැඳ මෙසේ කිය යුතු යි: “සධාමිනි, සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමය කරණු ලැබූ මම මනා ව පවතිමි. හිඤ්ඤත්ට අනුකූල ව පවතිමි. අටොලොස් නිසාරණ වන්හි පවතිමි. පටිසාරණීයකමයාගේ සන්තිද්‍රව්‍යම යදිමි”යි. දෙවෙනුවත් යැදිය යුතු යි. තෙවෙනුවත් යැදිය යුතු යි.

ව්‍යක්ත මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුත්තේ යි:

“සධාමිනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුධම්‍බු හිඤ්ඤ තෙමේ සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමය කරණු ලැබූයේ මනා ව පවතියි. අනුකූල ව පවතියි. නිසාරණවන්හි පවතියි. පටිසාරණීයකමයාගේ සන්තිද්‍රව්‍යම යදියි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත් නම් සංඝ තෙමේ සුධම්‍බු හිඤ්ඤගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිද්‍රව්‍යවන්නේ ය. මේ ඤාතීය යි.

සුණාතු මේ හතෙක සඛේසා: අයං සුධම්මො භික්ඛු සඛේසන පටිසාරණීයකම්මකතො සම්මා චතතති, ලොමං පාතෙති, නෙජාරං චතතති, පටිසාරණීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවති. සඛේසා සුධම්මස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං පටිපසස්සලොහති. යස්සායසම්මතො ඛමති සුධම්මස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධි, සො තුණ්හස්ස, යස්ස තතකම්මති, සො භාසෙය්ස.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි. සුණාතු මේ හතෙක සඛේසා: අයං සුධම්මො භික්ඛු සඛේසන පටිසාරණීයකම්මකතො සම්මා චතතති, ලොමං පාතෙති, නෙජාරං චතතති, පටිසාරණීයස්සකම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවති. සඛේසා සුධම්මස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං පටිපසස්සලොහති. යස්සායසම්මතො ඛමති සුධම්මස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධි, සො තුණ්හස්ස, යස්ස තතකම්මති, සො භාසෙය්ස. පටිපසස්සද්ධිං සඛේසන සුධම්මස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං, ඛමති සඛිස්සස්ස. තස්මා තුණ්හි. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

පටිසාරණීයකම්මං චතුස්ථං භිද්ධිතං.

5. ආපතනියා අදස්සනෙ උඡකඛපතියකම්මං

1. තෙන සම්මෙත චූඤ්ඤා හගවා කොසම්බිසං ඵහරති මසාසිතාරාමෙ. තෙන ඛො පන සම්මෙත ආයස්මා ඡනෙහා ආපතනිං ආපජ්ජනිං න ඉච්ඡති ආපතනිං පසසිතුං. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨව්‍යං -පෙ- තෙ උජ්ඣායනති ඩියනති විපාවෙනති: කථං හි නාම ආයස්මා ඡනො ආපතනිං ආපජ්ජනිං න ඉච්ඡස්සති ආපතනිං පසසිතුනති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු හගවතො එතමන්ථං ආර්ථවේසුං.

2. අථ ඛො හගවා එතස්මිං තිදනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛු-සඛස්ස සනතිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිජුච්ඡි “සච්චං කීර භික්ඛවෙ ඡනො භික්ඛු ආපතනිං ආපජ්ජනිං න ඉච්ඡති ආපතනිං පසසිතු” නති. සච්චං හගවා,

3. විගරහි චූඤ්ඤා හගවා: “කථං හි නාම සො භික්ඛවෙ මොසපුරිසො ආපතනිං ආපජ්ජනිං න ඉච්ඡස්සති ආපතනිං පසසිතුං, තෙතං භික්ඛවෙ අපසසනාතං වා පසාදය -පෙ- විගරහිතො ධම්මිං කථං කඤ්ඤා භික්ඛු ආමනෙතසි:

සුඵවීනී, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුඵමේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණ ලද්දේ මනා ව පවතියි. අනුකූල ව පවතියි. නිසාරණ වන්ති පවතියි. පටිසාරණීයකමීයාගේ සන්තිදුච්චිම යදිසි. සඛස තෙමේ සුඵමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිදුච්චිම ය. යම් ආසුඝමනකුට සුඵමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීයකමීය සන්තිදුච්චිම රුචි වේ නම්, හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට රුචි නො වේ නම් හෙ තෙම කීයාවා.

දෙවනුව මේ කරුණ කීයම්... තෙවනුව මේ කරුණ කීයම්: සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුඵමේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණ ලැබුයේ මානුචින් පවතියි. අනුකූල ව පවතියි. නිසාරණවන්ති පවතියි. පටිසාරණීය කමීයාගේ සන්තිදුච්චිම යදිසි. සඛස තෙමේ සුඵමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීයකමීය සන්තිදුච්චිම ය. සුඵමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිදුච්චිම යම් ආසුඝමනකුට අභිමත නම් හෙතෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට අභිමත නොවේ නම් හෙ තෙම කීයාවා. සඛසයා විසින් සුඵමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිදුච්චිමදී. සඛසයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිශ්ශබ්ද ය. මේ කරුණ මෙසේ පිලිගනිමි”.

සිවුචැහි වූ පටිසාරණීය කමීය නිමි.

5. ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය

1. එසමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ශොඝඛි, නුවර (සම්පයෙහි) ශොඝිනාරාමයෙහි වැඩ වාසය කරණ සේක. එකල්හි ආසුඝමන් ජනන තෙමේ ඇවැත්ව පැමිණ ඇවැත් දකිනු නොකැමැති වෙයි. යම් ඒ භික්ෂු කෙනෙක් අලොච්ඡයෝ ද, ... ඒ භික්ෂු ලාමක කොට සිතත්. දෙස් පවසත්. නුගුණ පතුරවත්. ඉක්බිති ඒ භික්ෂු මේ කාරණය භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලාහු ය.

2. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදහයෙහි මේ ප්‍රාඨා-වසරයෙහි භික්ෂුසංඝයා රැස් කරවා භික්ෂුන් විවාල සේක: “මහණෙනි, ජනන භික්ෂු තෙමේ ඇවැත්ව පැමිණ ඇවැත් දකින්නට නො කැමැති වෙයි’ යනු සැබෑද?” “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑ ය.”

3. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ “මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරාණයා ඇවැත්ව පැමිණ ඇවැත් දකින්නට නො කැමැති වේ ද?” යි නිසු කල සේක. “මහණෙනි, මෙය නොපැහැදිනවුන්ගේ පැහැදීමට හෝ නො වෙයි...” ගරහා දැහැමි කපා වදාරා භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

4. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමම. කරොතු අසමොගං සඛෙසන. එවඤ්ච ටන භික්ඛවෙ කාතඛං: පඨමං ඡන්තො භික්ඛු වොදෙනඛො, වොදෙතො සාරෙතඛො. සාරෙතො ආපත්ති ආරොපෙතඛො, ආපත්තීං ආරොපෙතො ව්‍යන්තන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤෙතඛො:

5. “සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: අගං ඡන්තො භික්ඛු ආපත්තීං ආපජ්ජිතො න ඉච්ඡති ආපත්තීං පසයිතුං. යදි සඛෙසං පත්තකලලං සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමම. කරොග්ග අසමොගං සඛෙසන, එසා ඤ්ඤති.

සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: අගං ඡන්තො භික්ඛු ආපත්තීං ආපජ්ජිතො න ඉච්ඡති ආපත්තීං පසයිතුං. සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමම. කරොති අසමොගං සඛෙසන. යසංගසමනො ඛමති ඡන්තස්ස භික්ඛුනො උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස කරණං අසමොගං සඛෙසන, සො තුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති සො භාසෙග්ග.

දුතියමපි එතමත්ථං වදමි -පෙ- තතියමපි එතමත්ථං වදමි: සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: අගං ඡන්තො භික්ඛු ආපත්තීං ආපජ්ජිතො න ඉච්ඡති ආපත්තීං පසයිතුං. සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමම. කරොති අසමොගං සඛෙසන. යසංගසමනො ඛමති ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස කරණං අසමොගං සඛෙසන, සො තුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති සො භාසෙග්ග.

කතං සඛෙසන ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමම. අසමොගං සඛෙසන, ඛමති සඛෙසං. තසො තුණ්හි, එවමෙතං ඛාරයාමී”ති.

6. ආවාසපරමපරඤ්ච භික්ඛවෙ සංසථ ‘ඡන්තො භික්ඛු ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමකතො අසමොගං සඛෙසනා’ති.

4. “එසේ නම් මහණෙනි, සංඝ තෙමේ ජනන භික්ඛුකට ඇවැත් නොදැක්මෙහි සබ්බසා හා සමොග නැති උකෙබ්බතීය කමීය (ධම්මිඡ සමොගයෙන් වෙන් කිරීමේ කමීය) කෙරේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ කල යුතු යි: පලමු ව ජනන භික්ඛු තෙමේ වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට ඇවැත සිහිපත් කැරැවිය යුතු යි. සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ප්‍රතිබල වූ වාක්ක මහණකු විසින් සබ්බ තෙමේ දැන්විය යුතු යි:

5. “සාමිනි, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ ජනන භික්ඛු තෙම ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දක්නට නොකැමැති වෙයි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්නම් සබ්බ තෙම ජනන භික්ඛුකට සබ්බසා සමග ධම්මිඡසමිභොගය නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කරන්නේ ය. මේ ඤානතීය යි.

සාමිනි, සබ්බ තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ ජනන භික්ඛු තෙම ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දක්නට නොකැමැති වෙයි. සංඝ තෙම ජනන භික්ඛුකට සංඝයා සමග ධම්මිඡසමිභොග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කරයි. යම් ආයුඡමකකුට ජනන භික්ඛුකට සබ්බසා සමග ධම්මිඡසමිභොග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කිරීම රුචි නම් හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වන්නේය. යමකුට රුචි නො වේ නම් හෙ තෙම කියන්නේ ය.

දෙවනුව මේ කරුණ කියමි... තෙවනුව මේ කරුණ කියමි: සාමිනි, සබ්බ තෙම මාගේ වචනය අසාවා: මේ ජනන භික්ඛු තෙම ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දැකීමට නොකැමැති වෙයි. සංඝ තෙම ජනන භික්ඛුකට සබ්බසා සමග ධම්මිඡසමිභොග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කරයි. ජනන භික්ඛුකට සබ්බසා සමග ධම්මිඡසමිභොග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කිරීම යම් ආයුඡමකකුට රුචි වේ නම් හෙතෙම නිශ්ශබ්ද වන්නේ ය. යමකුට රුචි නො වේ නම් හෙ තෙම කියන්නේ ය.

සබ්බසා විසින් ජනන භික්ඛුකට සබ්බසා සමග ධම්මිඡ සමොග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කරණ ලදී. සබ්බසාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිශ්ශබ්ද යි. මේ කරුණ මෙසේ දරමි.

9. ‘මහණෙනි, ජනන භික්ඛු තෙම සංඝයා සමග ධම්මිඡ සමොග නොපවත්වන ලෙස ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබ්බතීය කමීය කරණ ලද්දේය’යි හැම ආවාසයෙහි ආරෝචනය කරවු.

අධමමකමදවාදසකං

1. තීඨි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං ආපතනීයා අදස්සනෙ උකෙචනීයකමමං අධමමකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුටුපසත්තඤ්ච: අසමමුඛා කතං හොති, අපට්ඨවජ්ඣා කතං හොති, අපට්ඨඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති සමන්තාගතං ආපතනීයා අදස්සනෙ උකෙචනීයකමමං අධමමකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුටුපසත්තඤ්ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති සමන්තාගතං ආපතනීයා අදස්සනෙ උකෙචනීයකමමං අධමමකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුටුපසත්තඤ්ච: අනාපතනීයා කතං හොති, අදෙසනාගාමිනීයා ආපතනීයා කතං හොති, දෙසිතාය ආපතනීයා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති -පෙ- අවොදෙචා කතං හොති, ආපතනීයා අසාරෙචා කතං හොති, අනාරෙචෙචා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති -පෙ- අසමමුඛා කතං හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති -පෙ- අපට්ඨවජ්ඣා කතං හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති -පෙ- අපට්ඨඤ්ඤාය කතං හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති -පෙ- අනාපතනීයා කතං හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඨිඤ්ඤාති -පෙ- අදෙසනාගාමිනීයා ආපතනීයා කතං හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

අධමකමදවාදකය

1. මහණෙනි, තෙ අඟකින් යුක්ත වූ ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කමය නොදුහැමි කමයක් ද වෙයි. අවිනය කමයක් ද වෙයි. නොමතා ව සන්තිඋනක් ද වෙයි: නොහමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අංග තුණින් යුක්ත වූ ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කමය නොදුහැමි කම ද අවිනය කම ද නොසන්තිඋනා ලද ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග තුණකින් යුත් ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කමය නොදුහැමි කම ද වෙයි. අවිනය කම ද වෙයි. නොසංසිඋනා ලද ද වෙයි: ඇවැත් නැති කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසිමෙන් පිරිසිඋ නොවන ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ ද, ඇවැත් දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග තුණකින් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කමය... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් නො කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත් නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. මහණෙනි, අතින් අංග තුණකින් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කම නොදුහැමි කම ද වෙයි... නො හමුවෙහි කරණ ලද්දේ ද අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද ..

5. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කම නොදුහැමි කම ද වෙයි... නොපිලිවිස කරණ ලද්දේ ද, නොදුහැමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

6. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කම නොදුහැමි කම ද වෙයි.... පිලිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ ද, අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ කරණ ලද්දේ ද.

7. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කම නොදුහැමි කම ද වෙයි... ඒ ඇවැත් නැතියා වා කරණ ලද්දේ ද , අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද.

8. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙකපනිය කම නො දුහැමි කම ද වෙයි.... දෙසුමෙන් පිරිසිඋ නොවන ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ ද, අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද,...

9. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති -පෙ- දෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති -පෙ- අවොදෙත්වා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහි හිකඛචෙ තීහඛෙහති -පෙ- අසාරෙත්වා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියා අනාරොපෙත්වා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති, ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදස්සතෙ උකෙච්චනිකමං අධම්මකම්මකමං හොති අවිතයකම්මකමං දුට්ඨපසන්නකමං.

අධම්මකම්මදවාදසකං නිට්ඨිතං.

ධම්මකම්මදවාදසකං

1. තීහි හිකඛචෙ අඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදස්සතෙ උකෙච්චනිකමං ධම්මකම්මං ච හොති විතයකම්මකමං සුට්ඨපසන්නකමං: සම්මුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදස්සතෙ උකෙච්චනිකමං ධම්මකම්මං ච හොති විතයකම්මං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

2. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදස්සතෙ උකෙච්චනිකමං ධම්මකම්මකමං හොති, විතයකම්මං ච, සුට්ඨපසන්නං ච: ආපත්තියා කතං හොති, දෙසනාතාප්පිතියා ආපත්තියා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි හිකඛචෙ තීහඛෙහති -පෙ- වොදෙත්වා කතං හොති, සාරෙත්වා කතං හොති ආපත්තියා ආරොපෙත්වා කතං හොති -පෙ-

9. මහණෙනි, අනිත් තෙඅඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් නොදැහැමි කම් ද වෙයි... ඇවැත් දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

10. මහණෙනි, අනිත් තෙඅඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් නොදැහැමි කම් ද වෙයි... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ ද අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

11. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුත් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් නොදැහැමි කම් ද වෙයි... සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

12. මහණෙනි, අනිත් තෙඅඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් නොදැහැමි කම් ද වෙයි... ඇවැත් නොනඟා කරණ ලද්දේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද, මහණෙනි, මේ තෙඅඟින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් නොදැහැමිකම් ද වෙයි. අවිනය කම් ද වෙයි. නොසන්හිඳුනේ ද වෙයි.

අධම් කම් දොළොස නිමි.

ධම් කම් දොළොස

1. මහණෙනි, තෙඅඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි. විනය කම් ද වෙයි, මනා ව සන්හිඳුනක් ද වෙයි: හමුවෙහි කරණ ලද්දේ ද, පිලිවිස කරණ ලද්දේ ද, පිලිණ ගණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ තෙඅඟින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් දැහැමි කම් ද වෙයි. විනය කම් ද වෙයි. මනා ව සන්හිඳුනේ ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අනිත් තෙඅඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනිකම් දැහැමි කම් ද ... ඇවැත් ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ ද දෙසීමෙන් පිරිසිඳු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ ද, ඇවැත් නොදෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද,...

3. මහණෙනි, අනිත් තෙඅඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙට්ටනි කම් දැහැමි කම් ද වෙයි... සොඟා (වොදනා කොට) කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද ද, ඇවැත් නොකරණ ලද්දේ ද,...

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- සල්ලුඛා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- පටිඤ්ඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- වොදදනා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- සාරෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියා ආරොපෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමයෙහත කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදසානෙ උකෙඛපතීයකල්පං ධම්මකල්පං ච හොති විනයකල්පං ච සුච්චසන්තං ච.

ධම්මකම්මදවාදසකං නිට්ඨං.

4. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

6. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... පිළිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... ඇවැත් ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

8. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... දෙසුමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැත් ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

9. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... ඇවැත් නොදෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

10. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි. විනය කමක් ද වෙයි. මනා ව සංහිදුනක් ද වෙයි: සොයා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

11. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි... සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද,...

12. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි. විනය කම් ද වෙයි. මනා ව සන්හිදුනේ ද වෙයි: ඇවැත් නොදැක්ම කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ තෙ අඟින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙව්නිකම් දැහැමි කම් ද වෙයි. විනයකම් ද වෙයි. මනා ව සන්හිදුනේ ද වෙයි.

ධම් කම් දෙලොස නිමිඤ්ඤ ය.

ආකඩබමානුජකිකං

1. තීති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: හණ්ඨින-කාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යතො ආපත්තිඛනුලො අනපදුතො, ගිතීසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිතීසංසගෙහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලවිපනො හොති, අර්කාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: බුඬ්ඛස්ස අවණණං භාසති, ධම්මස්ස අවණණං භාසති, සඛස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො හණ්ඨිකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපත්තිඛනුලො අනපදුතො, එකො ගිතීසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිතීසංසගෙහති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඩබමානො සංඝො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො අභිසීලෙ සීලවිපනො හොති, එකො අර්කාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, එකො අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඩබමානො සඛෙසා ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

ආකඩබ්බොනඵකියය

1. මහණෙනි, අංග භුණකින් යුක්ත භික්ෂුනට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛපතීයකමීය කරන්නේ ය: යම් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ ද කලහ කරන්නේ ද විරුඬවාද කරන්නේ ද වාක්කලහ කරන්නේ ද සංඝයා හමුළේ අභිකරණ කරන්නේ ද, අව්‍යක්ත වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තාවූ ඉමක් තැනි ඇවැත් ඇත්තා වූ බාලයෙක් වෙයි ද, ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහිසංඝයෙක් යුක්ත වූයේ වාසය කරයි ද, මහණෙනි, මේ තෙ අගින් යුතු මහණකට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛපතීයකමීය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අනෙකුදු තෙ අගකින් යුතු මහණකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛපතීයකමීය කරන්නේ ය: උත්තම ශීලයෙහි (පාමොක් සංවර සිල්ලි) නටුවා වූ සිල් ඇත්තේ ද, උත්තමාවාරයෙහි නටුවා වූ ආචාර ඇත්තේ ද, උත්තම සමාන්දපීයෙහි නටුවා වූ දිට්ඨ ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ අංග භුණින් යුතු මහණකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග භුණකින් යුක්ත වූ මහණකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරන්නේ ය. මුදුරුවන්හි අගුණ කියයි ද, දමුරුවන්හි අගුණ කියයි ද, සඟුරුවන්හි අගුණ කියයි ද, මහණෙනි, මේ තෙ අගින් යුතු මහණකට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, භික්ෂුන් තීදෙනකුන්හට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛපතීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුඬවාද ඇති කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා ඉදිරියෙහි අභිකරණ ඇති කරන්නේ වෙයි ද, එක් මහණෙක් අවිගන් ඇවැත් බහුල කොට ඇති, සීමාරහිත ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වෙයි ද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සංඝකින් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි ද, මහණෙනි, මේ අංග භුණින් යුතු මහණකට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරන්නේ ය.

5. අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තීදෙනකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛපතීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උත්තම ශීලයෙහි නටුවා වූ සිල් ඇත්තේ ද, උතුම් ආචාරයෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම් සමාන්දපීයෙහි විපත් දිට්ඨ ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තීදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරන්නේ ය.

6. අපරෙෂම්පි භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුතං ආකඛ්ඛමානො සංඝො ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං කරොයා: එකො බුද්ධස්ස අවණණං භාසති. එකො ඛම්මස්ස අවණණං භාසති. එකො සංඝස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුතං ආකඛ්ඛමානො සංඝො ආපතතියා අදස්සනෙ අකෙඛපනීයකම්මං කරොයා.

**ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ
ආකඛ්ඛමානජක්කං නිවසීතං.**

**ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ
තෙවහතාරීසවතනං**

1. ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සම්මා වතතිතඛබං. තනුයං සම්මා වතතනා: න උපසම්පාදෙනඛබං. න නිස්සයො දුතඛබො. න සාමණෙරො උපට්ඨාපෙනඛබො. න භික්ඛුනො-වාදකසම්මති සාදිතඛබා. සම්මතෙනපි භික්ඛුතීයො න ඔට්ඨිතඛබා. යාය ආපතතියා සංඝෙන ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං කතං තොති සා ආපතති න ආපජ්ජිතඛබා, අඤ්ඤා වා තාදිසිකා, තනො වා පාපිට්ඨතරා, කම්මං න ගර්භිතඛබං. කම්මිකා න ගර්භිතඛබා. න පකතතනස්ස භික්ඛුනො අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ජලීකම්මං සාමිච්චිකම්මං ආසනාභිකාරො තෙය්‍යාභිකාරො පාදොදකං පාදපිඨං-පාදකථලීකා පතනච්චරපට්ඨග්ගතනං තභානෙ පිට්ඨිපරීකම්මං සාදිතඛබං. න පකතතෙනා භික්ඛු සීලවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනඛබො. න ආචාරවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනඛබො. න දිව්ඨිවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනඛබො. න ආජීවිවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනඛබො. න භික්ඛු භික්ඛුති හෙදෙනඛබො. න භික්ඛු ඛාරෙතඛබො. න තිණ්ණධරෙඤ්ඤා ඛාරෙතඛබො. න තිණ්ණියා තෙවිතඛබො. භික්ඛු තෙවිතඛබො. භික්ඛුසිකතියා සිකතිතඛබං. න පකතතෙනා භික්ඛුතා සද්ධිං එකච්චෙනො ආවාසෙ වජ්ඣඛබං. න එකච්චෙනො අනාවාසෙ වජ්ඣඛබං. න එකච්චෙනො ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වජ්ඣඛබං. පකතතනං භික්ඛු දිසවා ආසනා චුට්ඨාතඛබං. න පකතතෙනා භික්ඛු ආසාදෙනඛබො අනෙතා වා ඛති වා. න පකතතනස්ස භික්ඛුනො උපොසථො ථපෙනඛබො. න පචාරණා ථපෙනඛබො. න සච්චනීයං කාතඛබං. න අනුචාදො පට්ඨපෙනඛබො. න ඔකාසො කාරෙතඛබො. න වොදෙනඛබො. න සාරෙතඛබො. න භික්ඛුති සම්පයොජෙනඛබනති.

**ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ
තෙවහතාරීසවතනං නිවසීතං.**

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනකුන්හට සබ්බ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අසුණු කීයයි. එක් මහණෙක් දුමුරුවන්හි අසුණු කීයයි. එක් මහණෙක් සඟුරුවන්හි අසුණු කීයයි. මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනට සබ්බ තෙමේ කැමැත්තේ නම් ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය.

**ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙබපනීය කමීයෙහි
ආකඩබමාන ජකකය නිමිසේ ය.**

**ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙබපනීය කමීයෙහි
තෙසාලිය් වත**

1 මහණෙනි, ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම් කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතිය යුතු. එහි මේ මොනොවට පැවැත්ම යි: උපසපන් නො කටයුතු. නිස නො දිය යුතු. හෙරණකු උපසායක කොට නො ගත යුතු. භික්ෂුනොවාදකසමමනීය නො ඉවැසිය යුතු. සමමනීය ලද්දහු විසිනුදු මෙහෙණතට ඔවා නො දිය යුතු. යම් ඇවෑමක් හෙතු කොට සබ්බයා විසින් ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙවනි කම් කරණ ලද නම්, ඒ ඇවෑම හෝ, එබඳු අන් ඇවෑමක් හෝ, එයට වඩා පවිටු ඇවෑමක් හෝ නො ඇවෑද්ද යුතු. විනය කමීය නො ගැරැහී ය යුතු. කමීය කලහු නො ගැරැහී ය යුතුන. පුවතත් මහණක්හුගේ වැදීම ද, දුක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම ද, ඇදීලී බැඳුම ද, සාමීවිකමීය ද, අසුන් එලැවීම ද, යහන් එලැවීම ද, පාදෙතා දිය එලැවීම ද, පාපුටුව-පාදකප්ලිකාව එලැවීම ද, (ඔහු නමා) පාසිටුරු පිලිගැන්ම ද නැමෙහි (ඔහු නමා) පිට පිරියම් කිරීම ද නො ඉවසිය යුතු. පුවතත් මහණෙක් ශීලවිපතනියෙන් වොදිත නො කටයුතු. ආචාරවිපතනියෙන් වොදිත නො කටයුතු. දූෂවිපතනියෙන් වොදිත නො කටයුතු. ආජීව-විපතනියෙන් වොදිත නො කටයුතු. මහණෙක් මහණුන් කෙරෙන් නො බිඳවිය යුතු. ගිහිදද (හුදුවන් ආදිය) නො දැරිය යුතු. නොවුදද (කුසවැහැරි ආදිය) නො දැරිය යුතු. නොවුවෝ නො සෙවිය යුතුන. මහණහු සෙවිය යුතුන. මහණසිකෙහි හික්මිය යුතු. පුවතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙණීය ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙණීය ඇති ආවාසයෙහි ද අන්‍යාචාසයෙහි ද නො විසිය යුතු. පුවතත් මහණක්හු දුක හුනස්තෙන් නැගී සිටිය යුතු. පුවතත් මහණ තෙම වෙහෙර තුළ දී හෝ වෙහෙරින් බැහැර හෝ නො ගැටිය යුතු. පුවතත් මහණක්හුගේ පොහෝ කිරීම නො තැබිය යුතු. පචාරණාව නො තැබිය යුතු. සවචනීය කමීය නො කල යුතු. වෙහෙර දෙටුකම් නො කට යුතු. අවකාශ නො කරවිය යුතු. වොදනා නො කටයුතු. ඇවෑම සිහි කරවීම නො කල යුතු. මහණන් හා කලහයෙහි නො යොදා ලිය යුතු.

**ඇවෑම නොදැක්මෙහි උකෙබපනීය කමීයෙහි
තෙසාලිය් වත නිමිසේ ය.**

[ජන්තාසං භික්ඛුනො සම්මාවතනනං]

1. අථ ඛො සංඛො ජන්තාසං භික්ඛුනො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං. අකාසී අසඬොහං සංඛෙසන. සො සංඛෙසන ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මකතො තඬො ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසී. තථ භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං. න පච්චුට්ඨෙසුං. න අඤ්ඤාලිකම්මං න සාමිච්චිකම්මං අකංසු. න සකකරිංසු. න ගරුකරිංසු. න මානෙසුං. න පුජෙසුං.

සො භික්ඛුහි අසකකරීයමානො අගරුකරීයමානො අමානීයමානො අපුජ්ඣමානො අසකකාරපකතො තඬොපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසී.

තථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං. න පච්චුට්ඨෙසුං. න අඤ්ඤාලිකම්මං න සාමිච්චිකම්මං අකංසු. න සකකරිංසු. න ගරුකරිංසු. න මානෙසුං. න පුජෙසුං.

සො භික්ඛුහි අසකකරීයමානො අගරුකරීයමානො, අමානීයමානො අපුජ්ඣමානො අසකකාරපකතො. තඬොපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසී.

තථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං. න පච්චුට්ඨෙසුං. න අඤ්ඤාලිකම්මං න සාමිච්චිකම්මං අකංසු. න සකකරිංසු. න ගරුකරිංසු. න මානෙසුං න පුජෙසුං.

සො භික්ඛුහි අසකකරීයමානො අගරුකරීයමානො අමානීයමානො අපුජ්ඣමානො අසකකාරපකතො පුතදෙව කොසච්චිං පච්චාගඤ්ඤී.

2. සො සම්මා වතතති. ලොමං පානෙතී, තෙජාරං වතතති. භික්ඛු උපසඬකම්මනි, එවං වදෙතී: “අහං ආට්ඨිසො සංඛෙසන ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මකතො සම්මා වතතාමි. ලොමං පානෙමි. තෙජාරං වතතාමි. කථං නු ඛො මහා පටිපජ්ජිතඛබ්බි?”තති.

හඟවතො එතමථං ආරොචෙසුං. “තෙන හි භික්ඛුතෙව සංඛො ජන්තාසං භික්ඛුනො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපජ්ජාසංඬොතු”.

න පටිපජ්ජාසංඬොතඛබ්බි තෙවතතාරීයකං

1. පඤ්චෙහි භික්ඛුවෙ අඛෙහි සම්න්තාගතසං භික්ඛුනො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං න පටිපජ්ජාසංඬොතඛබ්බො: උපසම්පාදෙතී, නිසංසං දෙතී, සාමිඤ්ඤං උපට්ඨාපෙතී, භික්ඛුනොවාදකසම්මතීං සාදිගතී, සම්මතොපි භික්ඛුතීයො ඔවදතී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛුවෙ පඤ්ච-හඬෙහි සම්න්තාගතසං භික්ඛුනො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං න පටිපජ්ජාසංඬොතඛබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛුවෙ පඤ්චහඬෙහි සම්න්තාගතසං භික්ඛුනො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං න පටිපජ්ජාසංඬොතඛබ්බො: යාය ආපතතීයා සංඛෙසන ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං කතං තොති තං ආපතතීං ආපජ්ජතී, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තතො වා පාපිට්ඨතරං. කම්මං ගරහතී, කම්මිකෙ ගරහතී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛුවෙ පඤ්චහඬෙහි සම්න්තාගතසං භික්ඛුනො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං න පටිපජ්ජාසංඬොතඛබ්බං.

[ජනනනිකුසුහුගේ මනාපවැනම]

1. ඉක්බිති සබස තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැන නො දුක්ෂමහි, සබසයා හා සමෙහාග රහිත වූ උකෙටපනිය කමය කෙරේය. හේ ඇවැන නොදුක්මෙහි සබසයා විසින් උකෙටනී කම කරණ ලද්දේ ඒ ඇවැනගෙන් අනෙක් ඇවැනගකට හිගේ ය. එහි මහණහු මහු නො ම වැන්දහ. දුක හුනස්නෙන් නො ම නැහි සිටියහ. ඇදිලි බැදීම ද සාමිවි කමය ද නො ම කලහ. සත්කාර නො ම කලහ. ගරුකාර නො ම කලහ. බුහුමන් නො ම කලහ. නො ම පිදුහ.

හෙ තෙම මහණුන් විසින් සත්කාර ගරුකාර නො කරණු ලබනුගේ බුහුමන් නො කරණු ලබනුගේ, නො පුදනු ලබනුගේ, අසත්කාරගෙන් මඛනා ලද්දේ ඒ ඇවැනගෙන් අනෙක් ඇවැනගකට හිගේ ය. එහි ද භික්ෂුහු නො ම වැන්දහ. දුක හුනස්නෙන් නො ම නැහි සිටියහ. අඤ්ඤිකමය නො ම කලහ. සාමිවිකමය නො ම කලහ. සත්කාර නො ම කලහ. ගරුකාර නො ම කලහ. බුහුමන් නො ම කලහ. නො ම පිදුහ.

හෙ තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර ගරුකාර නො කරණු ලබනුගේ, බුහුමන් නො කරණු ලබනුගේ, නො පුදනු ලබනුගේ, අසත්කාරගෙන් මඛනා ලද්දේ ඒ ඇවැනගෙනුද අන් ඇවැනගකට හිගේ ය. එහි ද භික්ෂුහු නො ම වැන්දහ. දුක හුනස්නෙන් නො ම නැහි සිටියහ. අඤ්ඤිකම සාමිවිකම නො ම කලහ. සත්කාර ගරුකාර බහුමාන නො ම කලහ. නො ම පිදුහ.

හෙ තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර ගරුකාර බහුමාන කරණු නො ලබනුගේ, නොපුදනු ලබනුගේ, අසත්කාරගෙන් මඛනා ලද්දේ, යලි ද කොසොම්බා නුවරට පෙරලා ඇගේ ය.

2. හෙ තෙම මොනොවට පවතී. අනුලොමී ව පවතී. නිස්තරණ වත අනුව පවතී. මහණුන් කරා එලැබී “ඇවැන්නි මම සබසයා විසින් ඇවැන නොදුක්මෙහි උකෙටපනියකමය කරණ ලද්දේ මනා ව පවතිමි, අනුලොමී ව පවතිමි, නිස්තරණ වත අනුව පවතිමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිලිපැද්ද යුතු ද?”යි මෙසේ කියයි.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ. “මහණෙනි, එසේ වී නම් සබස තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැන නොදුක්මෙහි උකෙටපනිය කමය සන්තිද්‍රවා”යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල සේක.

නොසන්තිද්‍රවීයයුතු තෙසාලිය

1. “මහණෙනි, අඛත පසෙකින් සමනිත මහණහුගේ ඇවැන නො දුක්මෙහි උකෙටනීකම නො සන්තිද්‍රවීය යුතු: උපසපන් කෙරේ ද, නිස දේ ද, හෙරණකු උවවුවකු කොට තමා වෙත සිටුවා ද, භික්ෂුනො- වාදක සමමතිය ඉවසා ද, සමමත වූගේත් මෙහෙණනට ඔවා දෙහි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදුක්මෙහි උකෙටනී කම නො සන්තිද්‍රවීය යුතු.

2. මහණෙනි, අන් අඛත පසෙකිනුද යුත් මහණහුගේ ඇවැන නො දුක්මෙහි උකෙටනීකම නො සන්තිද්‍රවීය යුතු: සබසයා විසින් යම් ඇවැනෙකින් ඇවැන නොදුක්මෙහි උකෙටනීකම කරණ ලද්දේ මේ නම් ඒ ඇවැනට පැමිණේ ද, එබඳු අන් ඇවැනකට හෝ, එයට වඩා ලාභක ඇවැනකට හෝ පැමිණේ ද, විනය කමයට ගරහා ද, කමය කලවුන් හට ගරනා ද, මහණෙනි, මේ අඛත පසින් සමනිත මහණහුගේ ඇවැන නොදුක්මෙහි උකෙටනීකම නො සන්තිද්‍රවීය යුතු.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං පකතතතස්ස භික්ඛුනො අභිවාදනං, පවුච්චානං, අඤ්ජලිකම්මං, සංඡිච්චම්මං, ආසනාභිහාරං සාදියති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං පකතතතස්ස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභිහාරං, පාදෙදකං, පාදපීඨං-පාදකඨලිකං, පත්තචීවරපටිඤ්ඤාණං, නභානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං සාදියති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං.

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං පකතතතං භික්ඛුං සීලවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, ආචාරවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, දිව්ඨිවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, ආචාරවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, භික්ඛු භික්ඛුති හෙදෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං.

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං ගිහිධජං ඛාරෙති, තිජ්ඣගධජං ඛාරෙති, තිජ්ඣගෙ සෙවති, භික්ඛු න සෙවති, භික්ඛුසිකඛාය න සිකඛති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං.

7 අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං පකතතෙනන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙච චසති, එකච්ඡන්තො අනාවාසෙච චසති, එකච්ඡන්තො ආවාසෙච චා අනාවාසෙච චා චසති, පකතතතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනං න උට්ඨානී, පකතතතං භික්ඛුං ආසාදෙති අනොතා චා බග්ගි චා. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චකඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං.

8 අට්ඨති භික්ඛවෙ අඤ්ඤාති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධජෙති, පචාරණං ධජෙති, සචචතීයං කරොති, අනුචාදං පට්ඨජෙති, ඕකාසං කාරෙති, ජවාදෙති, සාරෙහි, භික්ඛුති සම්පයොජෙති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨන්ඤෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොහතබ්බං.

**ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙම
න පටිපසස්සලොහතබ්බං තෙවත්ඨාදීසකං නිට්ඨිතං.**

3. මහණෙනි, අන් අඩහ පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු: පුවතත් මහණක්හුගේ අභිවාදන, පවුට්ඨාන, අඤ්ඤාලබ්භ, සාමිච්චකමම, ආසනාභිභාර ඉවසා ද, මහණෙනි, මේ අඩහ පසින් යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු.

4. මහණෙනි, අන් අඩහ පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීය කමීය නො සන්හිදුපිය යුතු: පුවතත් මහණක්හුගේ ශයසාභිභාර, පාදොදක, පාදපිඨ-පාදකඨලිකා, පාහුමිටර-ප්‍රතිග්‍රහණ, නැමෙහි පාසුපරිකමී යන මේ දූ ඉවසා ද, මහණෙනි, මෙකි අඩහ පසින් යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු.

5. මහණෙනි, අන් අඩහ පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු: පුවතත් මහණකුට ශීලවිපතතියෙන් වොදනා කෙරේ ද, ආචාර විපතතියෙන් වොදනා කෙරේ ද, දූච්චිපතතියෙන් වොදනා කෙරේ ද, ආච්චිපතතියෙන් වොදනා කෙරේ ද, මහණකු මහණුන් කෙරෙන් බිදුවා ද, මහණෙනි, මේ අඩහ පසින් යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු.

6. මහණෙනි, අන් අඩහ පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු: ගිහිදද දරා ද, තොටුදද දරා ද, භොටුවන් සොයා ද, මහණුන් නො සොයා ද, මහණ-සිකෙහි නො කික්මේ ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු.

7 මහණෙනි, අන් අඩහ පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු: පුවතත් මහණක්හු හා එකවර්තන ආවාසගෙහි වෙසේ ද, එකවර්තන අනාවාසගෙහි වෙසේ ද, එකවර්තන ආවාසගෙහින් අනාවාසගෙහින් වෙසේ ද, පුවතත් මහණහු දූක හුනස්තෙන් නො නැගී සිටී ද, පුවතත් මහණක්හු ආවාසය තුල දී හෝ එසින් බැහැර දී හෝ ගවා ද, මහණෙනි, මේ අඩහ පසින් යුත් මහණහු ඇවැත නො දැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු.

8. මහණෙනි, අඩහ අටෙකින් යුත් මහණහු ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු: පුවතත් මහණක්හු පොතෝකමි තවත්වා ද, පටුරුණු තවත්වා ද, සවවතීය කෙරේ ද, අනුචාදය පිහිටුවා ද, අවකාශ කරවා ද, වොදනා කෙරේ ද, ඇවැත් සිහි කරවා ද, මහණුන් හා කලහ කරවා ද, මහණෙනි, මේ අඩහ අටින් යුත් මහණහු ඇවැත නො දැක්මෙහි උකෙව්චනීකම නො සන්හිදුපිය යුතු.

ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙව්චනීකමිහි නොසන්හිදුපිය යුතු තෙසාලිය හිමිසේ ය.

පටිපසසසලෙහනබබ නෙවනනාරීසක.

1. පඤ්චි භික්ඛවෙ අඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ: න උපසමපාදෙතී, න නියසගං දෙතී, න සාමඤ්ඤං උපට්ඨාපෙතී, න භික්ඛුනොවාදක සමමතීං සාදියතී, සමමතොපි භික්ඛුනියො න මවදතී. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ.

2. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ: යාය ආපනතියා සබෙසන ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. කතං හොතී තං ආපනතීං න ආපජ්ජතී, අඤ්ඤං වා නාදියකා, තතො වා පාපිට්ඨතරං, කමම. න ගරහතී, කමමකෙ න ගරහතී. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ.

3. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ: න පකතතතසස භික්ඛුනො අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ජලිකමම, සාමීචි-කමම, ආසනාභිභාරං සාදියතී. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ.

4. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ: න පකතතතසස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභිභාරං, පාදෙදකං, පාදපිට්ඨං-පාදකඨලිකං, පතනච්චරපටිගහඤ්ඤං, නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම සාදියතී. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ.

5. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ: න පකතතතං භික්ඛුං සීලච්චතතියා අනුඛංසෙතී, න ආචාරච්චතතියා අනුඛංසෙතී, න දිට්ඨිච්චතතියා අනුඛංසෙතී, න ආජ්චරච්චතතියා අනුඛං-සෙතී, න භික්ඛුං භික්ඛුහි හෙදෙතී. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙක-පනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ.

6. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ: න හිහිට්ඨං ඛාරෙතී, න තිත්ඨිට්ඨං ඛාරෙතී, න තිත්ඨිගෙ සෙවතී, භික්ඛු සෙවතී, භික්ඛුසිකතාය සිකතතී. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චකඤ්චෙහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතියා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමම. පටිපසසලෙහනබබ.

සන්හිඳුවිය යුතු තෙසාලිය

1. මහණෙනි, අඛන පසෙකින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු: උපසපන් නොකෙරේ ද, නිය නොදේ ද, තෙරණකු වැටුම්හි නොලා ද, හිකුනොවාදක සමමනිය නොඉවසා ද, සමමන වූයේ නමුඳු මෙහෙණනට ඉවා නොදේ ද, මහණෙනි, මේ අඛන පසින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු.

2. මහණෙනි, අන් අඛන පසෙකින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු: සඛසයා විසින් යම් ඇවැනෙකින් ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම කරණ ලදුයේ වේ නම් ඒ ඇවැන නොඅවදී ද, එබඳු වූ අන් ඇවැනක් හෝ, එයට වඩා ලාමක ඇවැනක් නොඅවදී ද, විනසකමය නොගරහා ද, කමය කලවුන් නොගරහා ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු.

3. මහණෙනි, අන් අඛන පසෙකින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු: පුවතන් මහණක්හු අභිවාදන, පවටුචාන, අඤ්ඤාම, සාමිවිකම, ආසනාහිසාර නොඉවසා ද, මහණෙනි, මේ අඛන පසින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු.

4. මහණෙනි, අන් අඛන පසෙකින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු: පුවතන් මහණක්හුගේ ශය්‍යාහිසාර, පාදෙදක, පාදපිඨ-පාදකඨලිකා, පාසිවුරු පිළිගැනුම, නැමෙහි පිට පිරියම් නොඉවසා ද, මේ අඛන පසින් යුත් මහණහු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු.

5. මහණෙනි, අන් අඛන පසෙකින් යුත් මහණහු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු: පුවතන් මහණකුට ශීල-විපතනියෙන් වොදනා නොකෙරේ ද, ඇවාරවිපතනියෙන් වොදනා නොකෙරේ ද, දූෂවිවිපතනියෙන් වොදනා නොකෙරේ ද, ඇච්චවිපතනියෙන් වොදනා නොකෙරේ ද, මහණකු මහණුන් කෙරෙන් නොබිඳවා ද, මහණෙනි, මේ අඛන පසින් යුත් මහණහු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු.

6. මහණෙනි, අන් අඛන පසෙකින් යුත් මහණහු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු: හිහිදද නොදරු ද, නොවුදද නොදරු ද, නොවුටන් නොසොයා ද, හිකුන් සොයා ද, හිකුඤ්ඤාහි හික්මේ ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම සන්හිඳුවිය යුතු.

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං. පටිපසංග්ගෙහනබ්බං: න පකතනෙනන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වසති, න එකච්ඡෙනෙ අනාචාසෙ වසති, න එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වසති, පකතනතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා වුට්ඨාති, න පකතනතං භික්ඛුං ආසාදෙති අනෙතා වා බති වා. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං පටිපසංග්ගෙහනබ්බං.

8. අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං. පටිපසංග්ගෙහනබ්බං: න පකතනතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සවච්ඡියං කරොති, න අනුවාදං පට්ඨපෙති, න ඕකාසං කරොති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සමපයොපෙති. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ අට්ඨ-හඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං පටිපසංග්ගෙහනබ්බං.

ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං පටිපසංග්ගෙහනබ්බං තෙවනාදීසකං නිට්ඨිතං.

[පටිපසංග්ගමහනිං]

1. එවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ පටිපසංග්ගෙහනබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ ඡනෙනන භික්ඛුනා සබ්බං උපසඛකමිත්ථා එකංසං උත්තරුසඛිතං කරිත්ථා බුඛ්ඤානං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣිත්ථා උකඤ්චිකං තිසීදිත්ථා අඤ්ඤා පඤ්ඤානෙත්ථා එවමස්ස වචනීයො:

“අහං හනෙත සඛෙසන ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං-කතො සමමා වතතාමි. ලොමං පාතෙමි. නෙජාරං වතතාමි. ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස පටිපසංග්ගං යාවාමි”ති. දුතියච්චි යාවිතබ්බො. තතියච්චි යාවිතබ්බො.

ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිචලෙන සඛෙසා ඤාපෙතබ්බො:

“සුඤ්ඤා ඤා මෙ හනෙත සඛෙසා. අයං ඡනෙතා භික්ඛු සඛෙසන ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමකතො සමමා වතතති. ලොමං පාතෙති. නෙජාරං වතතති. ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස පටිපසංග්ගං යාවති. යදි සඛෙසස්ස පනතකල්ලං, සඛෙසා ඡනතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං පටිපසංග්ගං-ලොමං. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා ඤා මෙ හනෙත සඛෙසා: අයං ඡනෙතා භික්ඛු සඛෙසන ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමකතො සමමා වතතති. ලොමං පාතෙති. නෙජාරං වතතති. ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස පටිපසංග්ගං යාවති. සඛෙසා ඡනතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං පටිපසංග්ගෙහති. යස්සාගසමතො බමති ඡනතස්ස භික්ඛුනො ආපනතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස පටිපසංග්ගං, සො ඤානස්ස. යස්ස නිකමති, සො හාසෙය්‍ය.

7. මහණෙනි, අන් අඩහ පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටිය යුතු: පුවතත් මහණහු හා එක් සෙටෙති අවස්ථි නො වෙසේ ද, එක් සෙටෙති නොඅවස්ථි නො වෙසේ ද, එක් සෙටෙති අවස්ථිත් නො අවස්ථිත් නො වෙසේ ද, පුවතත් මහණකු දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටී ද, පුවතත් මහණකු වෙහෙර තුල දී හෝ බැහැර දී හෝ නො ගවා ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුත් මහණහු ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටිය යුතු.

8. මහණෙනි, අවගෙකින් යුත් මහණහු ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටිය යුතු: පුවතත් මහණහු පොහොකම් නො නවතා ද, පවුරුණු නො නවතා ද, සවවතීය නො කෙරේ ද, අනුවාද නො පිහිටුවා ද, අවකාශ නොකරවා ද, වොදනා නො කෙරේ ද, ඇවැත් සිහි නො කරවා ද, මහණුන් හා කලහ නො යොදා ද, මහණෙනි, මේ අවසින් යුත් මහණහු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් නො සන්තිදුටිය යුතු.

ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්හි සන්තිදුටියයුතු තෙසාලිස නිමිසේ ය.

[සන්තිදුටීම]

1. මහණෙනි, මෙසේ සන්තිදුටිය යුතු: මහණෙනි, ඒ ජනන මහණහු විසින් සඛසයා කරා එලැඹ උතුරුසහ එකස් කොට, වැහිමහලු මහණුන් වා වැද උත්කුටුක ව හිද දෙගොත් මුදුන් තබා මෙසේ කියා යුතු:

“වහන්ස, මම ඇවැත නොදැක්මෙහි සඛසයා විසින් උකෙච්චිකම් කරණ ලදුයෙමි මනා ව පවතිමි. අනුලොම ව පවතිමි, නිඤ්ජරණ වත් අනුව පවතිමි. ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්හි සන්තිදුටීම යදිමි”යි. දෙවනු ද යැද්ද යුතු. තෙවනු ද යැද්ද යුතු.

ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මබස අසාවා: මේ ජනන මහණ සඛසයා විසින් ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් කරණ ලදුයේ මනා ව පවති. අනුලොම ව පවති. නිඤ්ජරණ වත අනුව පවති. ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටීම යදී. ඉදින් සහකට පැමිණි කරු ඇත්තේ ඒ නම් සඛස තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටවන්නේ ය. මේ ඥප්තියයි.

වහන්ස, සඛස තෙමේ මබස අසාවා. මේ ජනන මහණ සඛසයා විසින් ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් කරණ ලදුයේ මනා ව පවති. අනුලොම ව පවති. නිඤ්ජරණ වත අනුව පවති. ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටීම යදී. සඛස තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටයි. ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම් සන්තිදුටීම යම් ආයුෂමතකුහට රුස්තේ ද, හේ නිහඬ වේවා. යම් ආයුෂමතකුහට නොරුස්තේ ද, හේ කීයවා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුඤ්ඤාදා මෙ භන්තො සඛෙකා: අයං ජනෙනා භික්ඛු සඛෙකන ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මකතො සම්මා වත්තති. ලොමං පාතෙති, නෙත්ථාරං වත්තති. ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කම්මස්ස පටිපස්සාද්ධිං යාවතී. සඛෙකා ජන්තස්ස භික්ඛුතො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං පටිපස්සාද්ධෙති. යස්සායසම්මතො ඛමති ජන්තස්ස භික්ඛුතො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කම්මස්ස පටිපස්සාද්ධි, සො භුඤ්ඤස්ස. යස්ස නකම්මති, සො භාසෙය්ග.

පටිපස්සාද්ධිං සඛෙකන ජන්තස්ස භික්ඛුතො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං. ඛමති සඛෙකස්ස. තස්මා භුඤ්ඤති. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං නිට්ඨිතං සඤ්චමං.

6. ආපත්තියා අපපටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං

1. තෙන සමයෙන බුද්ධො භගවා ඤායමසීයං විහරති ඤායමසීයං මෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන අගස්මා ජනෙනා ආපත්තියං ආපජ්ඣියා න ඉච්ඡති ආපත්තියං පටිකාතුං. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨිතා -පෙ- තෙ උපකායනති ඛියනති විපාවෙනති: “කථං හි නාම ආගස්මා ජනෙනා ආපත්තියං ආපජ්ඣියා න ඉච්ඡස්සති ආපත්තියං පටිකාතු”න්ති.

2. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙත්ථං. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදානෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසඛිකං සන්තිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි. “සච්චං කීර භික්ඛුවෙ ජනෙනා භික්ඛු ආපත්තියං ආපජ්ඣියා න ඉච්ඡති ආපත්තියං පටිකාතු”න්ති. “සච්චං භගවා”.

3. විහරති බුද්ධො භගවා: කථං හි නාම සො භික්ඛුවෙ මොඤ්ජුරිසො ආපත්තියං ආපජ්ඣියා න ඉච්ඡස්සති ආපත්තියං පාටිකාතුං. තෙනං භික්ඛුවෙ අපසඤ්ඤාතං වා පසාදාය -පෙ- විහරතිතා ධම්මං කථං කතො භික්ඛු ආමනෙත්ථි.

4. “තෙන හි භික්ඛුවෙ සඛෙකා ජන්තස්ස භික්ඛුතො ආපත්තියා අපපටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං කුරාදා අසමොගං සඛෙකන. එවඤ්ච පන භික්ඛුවෙ කාතඛං: පඨමං ජනෙනා භික්ඛු වොදෙතඛො. වොදෙඤා සාරෙතඛො. සාරෙඤා ආපත්තියං ආරොපෙතඛො. ආපත්තියං ආරොපෙඤා ව්ගහෙත්තන භික්ඛුතා පටිබලෙත සඛෙකා සදාපෙත්තඛො:

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි: වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මබස් අසාවා. මේ ජනන මහණ තෙම සඛ්‍යා විසින් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනීකම් කරණ උදයේ මනා ව පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වත අනුව පවතී. ඇවැත් නො දැක්මෙහි උකෙඛනීකමිහි සන්තිදුඵම යදී. සඛ්‍ය තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි කල උකෙඛනීකම් සන්තිදුඵයි. යම් ආයුෂමතකුහට ජනන මහණහුගේ ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනීකම් සන්තිදුඵම රැස්තේ ද, හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමක්හට නොරැස්තේ ද, හේ කියන්නේ ය.

සඛ්‍යා විසින් ජනන මහණහුගේ ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනී- කම් සන්තිදුඵන ලද්දේ ය. සඛ්‍යාට ඊසියෙහි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි.

සේවනු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනීකම් නිමියේ ය.

6. ඇවැත්ව පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමිය

1. එ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ කොසොඬෑ නුවර නිසා කොෂිතාරාමයෙහි වෙසෙන සේක. එ සමයෙහි ආයුෂමන් ජනන තෙම ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට නොකැමැති වෙයි. යම් මහණ කෙනෙක් අලොච්ඡ ද... ඔහු “ආයුෂමන් ජනන තෙම ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට කෙසේ නම් නොකැමැත්තේ ද”යි ලාමක කොට කියත්, නොගුණ පවසත්, නොගුණ පතුරවත්.

2. ඉක්බිත්තෙන් ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ. එ කල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ කාරණයෙහි මේ ප්‍රසංචා- යෙහි බික්සහන රැස් කරවා “මහණෙනි, සැබෑ ද? ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට නොකැමැත්තේ ද?”යි පුඵවුත් සේක. “සැබෑව වහන්සැ”යි භික්ෂුහු කීහ.

3. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැරැහු සේක: “මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරිස් තෙම ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට කැමැති නොවේ ද? මහණෙනි, මෙය සස්තෙහි නොපහනුත්තේ පැහැදීම පිණිස හෝ... නොවේ යැ”යි ගරතා දැහැමි කතා කොට භික්ෂුන් බණවා මෙසේ වදල සේක:

4. මහණෙනි, එසේ වී නම්, සඛ්‍ය තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත්ව පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යා හා සමාන සමොග රහිත වූ උකෙඛනීකම් කෙරේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ කල යුතු: “පලමු කොට ජනන මහණ තෙම වූදින කල යුතු. වොදනා කොට ඇවැත් සිහි කැරැවිය යුතු. සිහි කරවා ඇවැත් නැවිය යුතු. ඇවැත් නංවා ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛ්‍ය තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“සුණාභු මෙ භනෙන සබෙසා, අයං ඡනෙනා භිකුඤ්ඤා ආපනතීං ආපජ්ජනා න ඉච්ඡති ආපනතීං පටිකාභුං. යදි සබ්බස්ස පනතකලලා, සබෙසා ඡනතස්ස භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම කරොස අසමොගං සබෙසන. එසා ඤෙතති.

සුණාභු මෙ භනෙන සබෙසා, අයං ඡනෙනා භිකුඤ්ඤා ආපනතීං ආපජ්ජනා න ඉච්ඡති ආපනතීං පටිකාභුං. සබෙසා ඡනතස්ස භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම, කරොති අසමොගං සබෙසන. යස්සායසමනො ඛමති ඡනතස්ස භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයස්ස කමමස්ස කරණං අසමොගං සබෙසන, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකමති, සො භාසෙසය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුණාභු මෙ භනෙන සබෙසා, අයං ඡනෙනා භිකුඤ්ඤා ආපනතීං ආපජ්ජනා න ඉච්ඡති ආපනතීං පටිකාභුං. සබෙසා ඡනතස්ස භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම කරොති අසමොගං සබෙසන. යස්සායසමනො ඛමති ඡනතස්ස භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයස්ස කමමස්ස කරණං අසමොගං සබෙසන. සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකමති, සො භාසෙසය.

කතං සබෙසන ඡනතස්ස භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම අසමොගං සබෙසන. ඛමති සබ්බස්ස. තසො භුණ්ඤ්ඤා එවමෙනං ධාරයාමී’ති.

ආචාරපරමපරඤ්ඤා භිකුඤ්ඤා සංසථ: “ඡනෙනා භිකුඤ්ඤා ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමමකතො අසමොගං සබෙසනා”ති.

අධමකමමදවාදසකං

1. තීඨි භිකුඤ්ඤා අබෙහති සමනනාගතං ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම අධමකමමඤ්ඤා භොති අවිනයකමමඤ්ඤා දුටුපසනකඤ්ඤා: අසමමුඛා කතං භොති, අපටිපුච්ඡා කතං භොති, අපටිඤ්ඤා කතං භොති. ඉමෙති ඛො භිකුඤ්ඤා තීඨිභෙහති සමනනාගතං ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම අධමකමමඤ්ඤා භොති අවිනයකමමඤ්ඤා දුටුපසනකඤ්ඤා.

2. අපරෙතිපි භිකුඤ්ඤා තීඨිභෙහති සමනනාගතං ආපනතීයා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම අධමකමමඤ්ඤා භොති, අවිනයකමමඤ්ඤා, දුටුපසනකඤ්ඤා: අනාපනතීයා කතං භොති, ආදෙසනායාමිතීයා ආපනතීයා කතං භොති, දෙසිනාය ආපනතීයා කතං භොති.- පෙ-

“වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මබස් අසාවා. මේ ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නොකැමැත්තේ ය. ඉදින් සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සඛ්‍ය තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උකෙච්චනියම් කරන්නේ ය. මේ දෙපතිය යි.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මබස් අසාවා. මේ ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නොකැමැත්තේ ය. සඛ්‍ය තෙම ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උකෙච්චනියම් කෙරෙයි. ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උකෙච්චනියම් කිරීම යම් ආයුෂමතක්හට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුහට නො රිසියේ නම් හේ කියන්නේ ය.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි: සඛ්‍ය තෙමේ මබස් අසාවා. මේ ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නොකැමැති වෙයි. සඛ්‍ය තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උපකච්චනියම් ළකෙරෙයි. ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උපකච්චනියම් කිරීම යම් ආයුෂමතක්හට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

සඛ්‍යයා විසින් ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උකෙච්චනියම් කරණ ලද්දේ ය. සඛ්‍යයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි” යි.

මහණෙනි, “ජනන මහණ තෙම ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛග රහිත වූ උකෙච්චනියම් කරණ ලද්ද”යි ආවාසපරම්-පරාවට ද (ආවාසයක් පාතා) දන්වමු”යි වදාල හේක.

අධමිකමී දෙදළොස

1. මහණෙනි, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උත්තෙපණිය කමීය අඛික තුණෙකින් සමන්විත වූයේ අධමිකමී ද අච්චනයකමී ද දුරුපභානත ද වෙයි: නොහමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිණෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛික තුණින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උත්තෙපණිය කමීය අධමිකමී ද අච්චනයකමී ද දුරුපභානත ද වෙයි.

2. මහණෙනි, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උත්තෙපණියකමීය අන් තෙඅභකින් ද සමන්විත වූයේ අධමිකමී ද අච්චනයකමී ද දුරුපභානත ද වෙයි: නොඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙශනාගාමිනී නො වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසන ලද ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපවාදෙඤා කතං හොති, අසාරෙඤා කතං හොති, ආපත්තියං අනාරොපෙඤා කතං හොති. -පෙ-

4. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අසම්මුඛා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

5. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපටිපුච්ඡා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

6. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපටිඤ්ඤා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

7. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපාපත්තියා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

8. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අදෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

9. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- දෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

10. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපවාදෙඤා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

11. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අසාරෙඤා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

12. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියං අනාරොපෙඤා කතං හොති, අධිමෙවන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අපටිකමම උකෙඛපතීය-කම්මං අධිමමකමඤ්ඤා හොති, අවිතයකමඤ්ඤා දුටුපසන්තඤ්ඤා.

ආපත්තියා අපටිකමම උකෙඛපතීයකමම අධිමමකමඤ්ඤාදසකං නිට්ඨිතං.

ධම්මකම්මදවාදසකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සම්මන්තාගතං ආපත්තියා අපටිකමම උකෙඛපතීයකම්මං ධම්මකමමං ව හොති විතයකමඤ්ඤා සුටුපසන්තඤ්ඤා: සම්මුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤා කතං හොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අපටිකමම උකෙඛපතීයකමමං ධම්මකමඤ්ඤා හොති විතයකමඤ්ඤා සුටුපසන්තඤ්ඤා.

2. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අපටිකමම උකෙඛපතීයකමමං ධම්මකමඤ්ඤා හොති, විතයකමමං ව සුටුපසන්තං ව: ආපත්තියා කතං හොති, දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං හොති-පෙ-

3. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහි නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... නොහඹුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඛ්‍යයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... පිළිණ නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... නොඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... දෙශනාභාවිතී නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... දෙසන ලද ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... ඇවැත සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන් ද ... ඇවැත නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය තුනින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙච්චනියම අබ්මකමී ද අවිතයකමී ද දුරුපශාන්ත ද වෙයි.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියමහි අබ්මකමී දවාදශකය නිමිසේ ය.

බම්කමීදවාදශකය

1. මහණෙනි, අඛ්‍ය තුනෙකින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියම බම්කමී ද විතයකමී ද සුපශාන්ත ද වෙයි: හමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ කිරීමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය තුනෙන් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියම බම්කමී ද විතයකමී ද සුපශාන්ත ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකීන්හු යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කළ උකෙච්චනියම බම්කමී ද විතයකමී ද සුපශාන්ත ද වෙයි: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙශනාභාවිතී ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- වොදෙඤා කතං හොති, සාරෙඤා කතං හොති, ආපතතීං ආරොපෙඤා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- සමුච්චා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පටිඤ්ඤාය කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ආපතතීයා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- දෙසනාගාමිනීයා ආපතතීයා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- අදෙසිතාය ආපතතීයා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- වොදෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- සාරෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති-පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ආපතතීං ආරොපෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤත කතං හොති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභ්‍යධෙහති, සමන්තාගතං ආපතතීයා අප්පටිකමම උකෙඛපනීයකමමං ධම්මකමමං ච හොති විතගකමමං ච සුමුපසන්තං ච.

ආපතතීයා අප්පටිකමම උකෙඛපනීයකමම ධම්මකමමදවාදසකං නිට්ඨිතං.

1. තීභි භික්ඛවෙ අධෙහති සමන්තාගතං භික්ඛුනො ආකඛමානො සධෙසා ආපතතීයා අප්පටිකමම උකෙඛපනීයකමමං කරොයා: හණ්ඩන-කාරකො හොති කලුභකාරකො විවාදකාරකො හසංකාරකො සධෙස අභිකරණකාරකො, ඛාලො හොති අව්‍යතො ආපතතීවචුලො අතපදනො, භිභීසංසට්ඨො විහරති අතචුලොමිකෙහි භිභීසංසගෙහති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභ්‍යධෙහති සමන්තාගතං භික්ඛුනො ආකඛමානො සධෙසා ආපතතීයා අප්පටිකමම උකෙඛපනීයකමමං කරොයා.

3. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නාවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... පිලිපිභ කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... පිලිපිභන් කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... දෙකතාගාමිනි ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... තොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... ඇවැත සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... ඇවැත නාවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩ්ඨ තුනින් යුත්, ඇවැතට පිලිපිභ නොකිරීමෙහි උකෙච්චිකම් ධර්මකමී ද චිත්තකමී ද සුපශාන්ත ද වේ.

ඇවැතට පිලිපිභ නොකිරීමෙහි උකෙච්චිකමිනි ධර්මකමීදවාදගකය හිමියේ ය.

1. මහණෙනි, අඩ්ඨ තුනෙකින් යුක්ත මහණහට සඩ්ඨ තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිලිපිභ නොකිරීමෙහි උකෙච්චිකමය කරන්නේ ය: ඛබර කරන්නේ වේ ද කලහ කරන්නේ වේ ද විවාද කරන්නේ වේ ද වාක්කලහ කරන්නේ වේ ද සඩ්ඨතා හමුවෙහි අධිකරණ කරන්නේ වේ ද, අව්‍යක්ත වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තාවූ සීමාරහිත ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වේ ද, හිනියන් හා ඵකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ හිනිසංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වසඟි ද, මහණෙනි, මේ අඩ්ඨ තුනින් යුක්ත මහණහට සඩ්ඨ තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිලිපිභ නොකිරීමෙහි උකෙච්චිකමය කරන්නේ ය.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලවිපනෙනා හොති, අජ්ඣාචාරෙ අචාරවිපනෙනා හොති, අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනෙනා හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය: මුඤ්ඤා අවණණං භාසති, ධම්මස්ස අවණණං භාසති, සඛස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය: එකො සණ්ඛතකාරකො හොති සලහකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපතතිමනුෂ්‍යො අනපදනො, එකො ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසට්ඨෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙසමපි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය: එකො අභිසීලෙ සීලවිපනෙනා හොති, එකො අජ්ඣාචාරෙ අචාරවිපනෙනා හොති, එකො අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනෙනා හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය.

6. අපරෙසමපි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය: එකො මුඤ්ඤා අවණණං භාසති, එකො ධම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො සඛස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මං කරෙය්‍ය.

ආපතතියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනිකම්මෙම ආකඛමානාජ්ඣකං නිට්ඨිතං.

2. අන්‍ය වූ ද අඩක භුණේකීන් යුක්ත මහණහට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: උතතම ශීලයෙහි නවුවා වූ සිල් ඇත්තේ ද, උතතම ආචාරයෙහි නවුවා වූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම් වූ සමාග්දූපේයෙහි විපන්දිවු ඇත්තේ ද, මහණනී, මේ අඩක භුණේන් යුක්ත මහණහට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

3. මහණනී, අන්‍ය වූ ද අඩක භුණේකීන් යුක්ත මහණහට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: මුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, දමුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, සඟුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණනී, මේ අඩක භුණේන් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

4. මහණනී, භික්ෂුන් තිදෙනෙකුට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ වේ ද, කලහ කරන්නේ ද, පිරුඬු වාද ඇති කරන්නේ ද, වාක් කලහ කරන්නේ ද, සංඝයා හමුවෙහි අභිකරණ කරන්නේ ද, එක් මහණෙක් බාල වූයේ අවසන්ත වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ කෙළවරක් නැති ඇවැත් ඇත්තේ ද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොම නොවූ ගිහිසංසඨියෙන් යුක්ත ව වෙසෙයි ද, -පෙ- මහණනී, මේ භික්ෂුන් තෙ නමට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

5. මහණනී, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනෙකුට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උතතම ශීලයෙහි නවුවා වූ සිල් ඇත්තේ ද, උතතමා-චාරයෙහි නවුවා වූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතතම සමාග්දූපේයෙහි නවුවා වූ දිවු ඇත්තේ ද, මහණනී, මේ භික්ෂුන් තෙ නමට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

6. මහණනී, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තෙ නමකට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් මුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් දමුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් සඟුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණනී, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සඩ්‍ය තෙම කැමැති නම්, ඇවැතට පිටියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

ඇවැතට පිටියම් නොකීරීම පිළිබඳ උකෙඛපනීය කමීයෙහි ආකඩ්‍යමාන ජනකය හිමි.

තෙවනනාරීසවනනං

1. ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්පනීයකමමකතෙන භික්ඛුවෙ භික්ඛුනා සමමා වනතීතබ්බං. තත්‍රායං සමමා වනනනා: න උපසම්පා-
 දෙනබ්බං, න නීඤ්ඤායො දුතබ්බො, න සාමඤ්ඤායො උපට්ඨාපෙනබ්බො,
 න භික්ඛුනොවාදකසම්මුඛී සාදිතබ්බො, සමමතෙනපි භික්ඛුනියො න
 ඔවදිතබ්බො. යාය ආපනතියා සබ්බෙන ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්-
 පනීයකමම. කතං භොතී සා ආපනතී න ආපජ්ජිතබ්බො, අඤ්ඤා වා
 නාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨතරා. කමම. න ගරභිතබ්බං. කමමිකා න
 ගරභිතබ්බො. න පකතතතඤ්ඤා භික්ඛුනො අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං
 අඤ්ඤාලීකමම. සාමීචිකමම. ආසනාභිභායො සෙය්‍යාභිභායො පාදෙදකං
 පාදපිඨං පාදකඵලිකං පකතවිචරපට්ඨකභණං නභානෙ පිට්ඨිපරිකමම.
 සාදිතබ්බං. න පකතතෙනා භික්ඛු සීලවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනබ්බො, න
 ආචාරවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනබ්බො, න දිට්ඨිවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනබ්බො,
 න ආජීවවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙනබ්බො. න භික්ඛු භික්ඛුනි භෙදෙනබ්බො.
 න කිභිධිජෝ ධාරෙතබ්බො, න තීජරියධිජෝ ධාරෙතබ්බො, න තීජරියා
 සෙවිතබ්බො, භික්ඛු සෙවිතබ්බො, භික්ඛුසිකතියා සිකඛිතබ්බං, න පකත-
 තෙනන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වන්ථබ්බං, න එකච්ඡන්තො
 අනාවාසෙ වන්ථබ්බං, න එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වන්ථබ්බං.
 පකතතතං භික්ඛුං දිඤ්ඤා ආසනා වුට්ඨාතබ්බං, න පකතතෙනා භික්ඛු
 ආසාදෙනබ්බො අනෙතා වා බහි වා, න පකතතතඤ්ඤා භික්ඛුනො
 උපොසථො ධූපපතබ්බො, න පචාරණං ධූපපතබ්බො, න සච්චනීයං
 කාතබ්බං, අනුචාදෙ පට්ඨපෙනබ්බො, න ඔකාසො කාරෙතබ්බො, න
 චොදෙනබ්බො, න සාරෙතබ්බො. න භික්ඛුනි සමපයොජේතබ්බන්තී.

**ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්පනීයකමම
 තෙවනනාරීසවනනං නිට්ඨිතං.**

[පටිපසස්සම්භනං]

1. අප ඛො සබ්බො ජනනඤ්ඤා භික්ඛුනො ආපනතියා අප්පට්ඨකමම
 උකෙට්පනීයකමම අකාභි අසමේඤාගං සබ්බෙන. සො සබ්බෙන ආපනතියා
 අප්පට්ඨකමම උකෙට්පනීයකමමකතො තච්ඤා ආවාසා අඤ්ඤාං ආවාසං
 අගමාසි.

තෙසාලිස්වහ

1. මහණෙනි, ඇවැතට පිලියම් නො කීරීමෙහි උකෙටපනීයකමීය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මැනැවින් පැවැතිය යුතු යි. එහි මේ මනා ව පැවැත්ම ය: (උකෙටනීකම් කරණු ලැබූ මහණහු විසින්) තමන් උපාඤාය ව) උපසම්පද නො කල යුතු යි. නිස නොදිය යුතු යි. තෙරණකුගෙන් උවටැන් නොලැබිය යුතු යි. මෙහෙණිතට ඔවා දීමේ සමමතිය නොඉවසිය යුතු යි. සමමතිය ලද්දේත් මෙහෙණිතට ඔවා නො දිය යුතු යි. යම් ඇවැතකින් සංඝයා විසින් ඇවැතට පිලියම් නො-කීරීමෙහි උකෙටපනීය කමීය කරණ ලද්දේ වේද ඒ ඇවැතට නොපැමිණිය යුතු යි. එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. විනයකමීයට නො-ගැරකිය යුතු යි. කම් කල හිඤ්ඤා නොගැරැකිය යුත්තාහ. පුවතත් මහණක්හුගේ අභිවාදනය, දුක හුතස්තෙන් නැගිටීම, අඤ්ඤාලීකමීය, වෙනත් පවත් සැලීම ආදී සාම්පිකම්, හිදිනා ආසන එලවා නැබීම, හෝනා ශයන එලවා නැබීම, පාඤ්චුත් දිය නැබීම, සේදු පා තබන පුටුව ගෙණ නැබීම - නොසේදු පා තබන පුවරුව ගෙණ නැබීම, පාසිටුරු පිලිගැණීම, නානසභාතගෙහි පිට පිරියම් කීරීම යන මේ උපහාර නො ඉවසිය යුතු යි. පුවතත් මහණහට සීලවිපතතියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. ඇවාරවිපතතියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. දිට්ඨිවිපතතියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. ආච්චවිපතතියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. හිඤ්ඤත් හිඤ්ඤත් සමග භිතත නො කල යුතු යි. හිඤ්ඤත්ගේ ලක්ෂණයක් වූ සෙවන වස්ත්‍ර ධාරණාදිය නො කල යුතු යි. තීරික ලක්ෂණයක් වූ කුසවැහැරි-දුර්ව ආදිය නො කල යුතු යි. තීරිකයෝ නොසෙවිය යුත්තාහ. හිඤ්ඤා සෙවනය කල යුත්තාහ. හිඤ්ඤාසෘෂ්ටෙහි හික්මිය යුතු යි. පුවතත් හිඤ්ඤා සමග එක් සෙවෙති ආවාසගෙහි නො විසිය යුතු යි. එක් සෙවෙති අනාචාසගෙහි ද නො විසිය යුතු යි. එක් සෙවෙති ආවාස-ගෙහි ද අනාචාසගෙහි ද නො විසිය යුතු යි. පුවතත් මහණහු දුක ආසනයෙන් නැගිටිය යුතු යි. පුවතත් මහණහු විහාරය තුල දී හෝ පිටත දී හෝ නොගැටිය යුතු යි. පුවතත් මහණහුගේ පොහෝ නැබීම නො කල යුතු යි. පටුරුණු නැබීම නො කල යුතු යි. සමමතිය කම් නො කල යුතු යි. විහාරගෙහි අභිපතී තනතුරෙහි නො පිහිටිය යුතු යි. අවසර ගැණීම නො කරවිය යුතු යි. පුවතත් මහණහට වොදනා නො-කල යුතු යි. ඇවැත් සිහිපත් නො කරවිය යුතු යි. හිඤ්ඤත් සමග කලහ නො යෙදිය යුතු යි”.

**ඇවැතට පිලියම් නො කීරීමේ
උකෙටපනීය කමීයෙහි තෙසාලිස් වහ නිමි.**

[සංහිදුවීම]

1. ඉක්බිති සධ්‍ය තෙම ජනන හිඤ්ඤාව ඇවැතට පිලියම් නොකීරීමෙහි සධ්‍යයා හා සමමතාග රහිත උකෙටපනීය කමීය කෙරේ ය. ඇවැතට පිලියම් නොකීරීමෙහි උකෙටපනීය කමීය කරණු ලැබූ ඒ ජනන තෙම ඒ ආවාසයෙන් අතින් ආවාසයකට ගිණිය ය.

2. තත්ථ භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං, න පච්චුට්ඨෙසුං, න අඤ්ඤාලිකමම න සාමීච්චිකමම අකංසු, න සකකරිංසු, න ගරුකරිංසු, න මානෙසුං, න පුජෙසුං. සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානියමානො අපුජියමානො අසකකාරපකතො නමොපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසි.

3. තත්ථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං, න පච්චුට්ඨෙසුං, න අඤ්ඤාලිකමම න සාමීච්චිකමම අකංසු, න සකකරිංසු, න ගරුකරිංසු, න මානෙසුං, න පුජෙසුං. සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානියමානො අපුජියමානො අසකකාරපකතො නමොපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසි. තත්ථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං, න පච්චුට්ඨෙසුං, න අඤ්ඤාලිකමම න සාමීච්චිකමම අකංසු, න සකකරිංසු, න ගරුකරිංසු, න මානෙසුං, න පුජෙසුං. සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානියමානො අපුජියමානො අසකකාරපකතො පුනදෙව කොසමිං පච්චාගඤ්ඤි.

4. සො සමමා වතතති, ලොමං පාතෙති, තෙජ්ජාරං වතතති. භික්ඛු උපසඛකමිනි ඵලං වදෙති: අහං ආට්ඨසො සඛෙසන ආපතනියා අසුචිකමෙම උකෙවනිකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙජ්ජාරං වතනාමි, කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජනමිනති. භගවතො ඵහමත්ථං ආරොචෙසුං. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසං ජන්තස්ස භික්ඛුනො ආපතනියා අසුචිකමෙම උකෙවනිකමමං පටිපජ්ජමොකතු.”

නිපටිපසංසමොගතබ්බි තෙවනාර්යකං

1. පඤ්ඤානි භික්ඛවෙ අඛෙසති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපතනියා අසුචිකමෙම උකෙවනිකමමං න පටිපජ්ජමොගතබ්බිං: උපසමපාදෙති, නිසංසං දෙති, සාමිඤ්ඤං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනොවාදකසමමුතියා සාදියති, සමමතොපි භික්ඛුනියො ඕවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ඤානි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපතනියා අසුචිකමෙම උකෙවනිකමමං න පටිපජ්ජමොගතබ්බිං.

2. එහි භික්ෂුහු නොම වැන්දුහුය. දක නො නැගිට්ටාහ. ඇදිලි-කම් නො කලහ. සාමිවිකම් නො කලහ. සත්කාර නො කලහ. ගරුකාර නො කලහ. බුහුමන් නො කලහ. නො පිදුහ. ඒ ජනන නම් භික්ෂු තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර කරණු නොලබන්නේ ගරුකරණු නොලබන්නේ බුහුමන් කරණු නොලබන්නේ පුදනු නොලබන්නේ අසත්කාරයෙන් මඩනා ලද්දේ ඒ ආවාසයෙන් ද අනෙක් ආවාසයකට ගියේය.

3. එහිදී ද භික්ෂුහු නොම වැන්දුහුය. දක නො නැගිට්ටාහුය. ඇදිලිකම් නො කලාහුය. සාමිවිකම් නො කලාහුය. සත්කාර නො කලා-හුය. ගරුකාර නො කලාහුය. බුහුමන් නො කලාහුය. නොම පිදුවාහුය. ඒ ජනන භික්ෂු තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර කරණු නොලබන්නේ ගරු කරණු නොලබන්නේ බුහුමන් කරණු නොලබන්නේ පුදනු නොලබන්නේ අසත්කාරයෙන් මඩනා ලද්දේ ඒ ආවාසයෙන් ද අන් ආවාසයකට ගියේය. එහිදී ද භික්ෂුහු නොම වැන්දුහුය. දක නොනැගිට්ටාහුය. අඤ්ඤාලිකම් නො කලාහුය. සාමිවිකම් නො කලාහුය. සත්කාර නො කලාහුය. ගරු නො කලාහුය. බුහුමන් නො කලාහුය. නො පිදුවාහුය. ඒ ජනන භික්ෂු තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර කරණු නොලබන්නේ ගරු කරණු නො ලබන්නේ බුහුමන් කරණු නො ලබන්නේ පුදනු නො ලබන්නේ අසත්කාරයෙන් මඩනා ලද්දේ නැවතත් කොසගි-නුවරට ම පෙරලා පැමිණියේය.

4. ඒ ජනන භික්ෂු තෙම (ඉන් පසු) මැනැවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. නිසාරණ වගෙහි පවතියි. (ඒ ජනන භික්ෂු තෙම) භික්ෂුන් වෙත එළඹ ඇවැත්නි, මම සංඝයා විසින් ඇවැතට පිළියම් නො කිරි-මෙහි උකෙට්පනියකමිය කරණු ලැබුයෙමි මනා කොට පවතීම්. භික්ෂුන් අනුව පවතීම්. නිත්තරණ වගෙහි පවතීම්. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද' යි මෙසේ භික්ෂුන්හට කියයි. සාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කාරණය සැල කලාහුය. "මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කළ උකෙට්පනියකමිය සංගිදුවාවා".

නොසංගිදුවියයුත්තෙහි අංග තෙයාලිය

1. මහණෙනි, අංග පසකින් යුක්ත භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්පනිය කමිය නොසංගිදුවිය යුතු යි. උපසම්පද කරයි ද නිස දෙසි ද නෙරණකු ලවා උවවැන් කරවා ගණිද මෙහෙණින්ට ඔවා දීමේ සමමතිය ඉවසයි ද සමමතිය ලද්දේත් මෙහෙණින්ට ඔවා දෙසි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්පනිය කමිය නොසංගිදුවිය යුතු යි.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමම උකෙඛපනීයකමමං න පටිප්පස්සලොභනඛබ්බං යාය ආපත්තියා සඛෙසන අපත්තියා අප්පට්ඨකමම උකෙඛපනීයකමමං කතං හොති, නං ආපත්තියා ආප්පජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, නතො වා පාපිට්ඨතරං, කමමං ගරහති, කමමිකෙ ගරහති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතත්තස්ස භික්ඛුනො අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකමමං, සාමච්චිකමමං, ආසනාභිහාරං සාදියති ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතත්තස්ස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභිහාරං, පාදොදකං, පාදපිට්ඨං පාදකඨලිකං, පත්තච්චිරපට්ඨකභණ්ඩං, නතානෙ පිට්ඨිපරිකමමං සාදියති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතත්තං භික්ඛුං සීලච්චත්තියා අනුඤ්ඤෙති, ආචාරච්චත්තියා අනුඤ්ඤෙති, දිට්ඨිච්චත්තියා අනුඤ්ඤෙති, ආජීවච්චත්තියා අනුඤ්ඤෙති, භික්ඛු භික්ඛුහි හෙදෙති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ගිහීඛජං ඛාරෙහි, තිප්පියඛජං ඛාරෙහි, තිප්පියෙ සෙවති, භික්ඛු න සෙවති, භික්ඛුසිකඛාය න සිකඛති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතත්තෙතන භික්ඛුනං සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වසති, එකච්ඡන්තො දනාවාසෙ වසති, එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වා දනාවාසෙ වා වසති, පකතත්තං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා න උට්ඨායී, පකතත්තං භික්ඛුං ආසාදෙති දන්තො වා ඛහි වා. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමම උකෙඛපනීයකමමං න පටිප්පස්සලොභනඛබ්බං.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කල උකෙට්ටනිය කමය නොසංහිදුවිය යුතු යි: යම් ඇවැතකින් සංඝයා විසින් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙට්ටනිය කමය කරණ ලද්දේ වේ ද ඒ ඇවැතට පැමිණෙයි ද, එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, කමයට ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නොසංහිදුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කල උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහුගේ අභිවාදනය, හුතස්නෙන් නැගිටීම, අඤ්ඤාලිකමය, සාමිච්ඡකමය, හිදිනා අසුන් එල්ලා තැබීම (යන මේ පස) ඉවසයි ද. මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නොසංහිදුවිය යුතු යි.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහුගේ හෝනා යහන් එල්ලා තැබීම, පාදෙවුන් දිය තැබීම, සේදූ පා තබන පුටුව නොසේදූ පාතබන පුවරුව තැබීම, පාසිඳුරු පිළිගැණීම, නැමෙහි පිට පිරියම් කිරීම ඉවසයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු... නො සංහිදුවිය යුතු යි.

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: පුවතත් මහණකට සිල්වපතින් වොදනා කරයි ද, ආචාරිපතින් වොදනා කරයි ද, දිට්ඨිපතින් වොදනා කරයි ද, ආච්චිපතින් වොදනා කරයි ද, භික්ෂුන් භික්ෂුන් කෙරෙන් බිදුවයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නොසංහිදුවිය යුතු යි.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: හිතීන්ගේ ලක්ෂණ වූ යෙවතවස්ත්‍රාදිය දරයි ද, තීජීකයන්ගේ ලක්ෂණ වූ කුස-වැහැරි ආදිය දරයි ද, තීජීකයන් ඇසුරු කරයි ද, භික්ෂුන් සෙවනය නොකරයි ද, භික්ෂුශික්ෂාවෙහි නො හික්මෙයි ද...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහු සමග එක් සෙවෙහි ආවාසයේ වසයි ද, එක් සෙවෙහි අනා-වාසයෙහි වසයි ද, එක් සෙවෙහි ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි හෝ වසයි ද, පුවතත් මහණහු දක හුතස්නෙන් නො නැගිටී ද, අරම තුලදී හෝ පිටතදී හෝ පුවතත් මහණහු ගටයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

8. අධිකී භික්‍ෂුවෙ අබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමමං න පටිපසස්සලොහතබ්බං: පකතත්තස්ස භික්‍ෂුනො උපොසථං ඩූපනී, පචාරණං ඩපෙති, සචචනීයං කරොති, අනුචාදං පච්චපෙති, ඉකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, භික්‍ෂුති සමපයොජෙති. ඉමෙති ඛො භික්‍ෂුවෙ අධිකබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමමං න පටිපසස්ස-ලොහතබ්බං.

ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමෙම න පටිපසස්සලොහතබ්බං නෙචධාරීසකං නිවර්තං.

පටිපසස්ස ලොහතබ්බං නෙචධාරීසකං

1. පඤ්චති භික්‍ෂුවෙ අබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමමං පටිපසස්සලොහතබ්බං: න උපසමාදෙති, න තීස්සභං දෙති, න සාමණේරං උපධාරොපෙති, න භික්‍ෂුනොචාදක-සමුච්චිං සාදියති, සමමතොපි භික්‍ෂුතියො න ඔචදති. ඉමෙති ඛො භික්‍ෂුවෙ පඤ්චතබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමමං පටිපසස්සලොහතබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවෙ පඤ්චතබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමමං පටිපසස්සලොහතබ්බං: යාය ආපනතියා සබෙසන ආපනතියා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකමමං කතං ගොති නං ආපනතියං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා භාදිසිකං, නතො වා පාපිට්ඨතරං, කමමං න ගරහති, කමමිසෙ න ගරහති. ඉමෙති ඛො -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවෙ -පෙ- න පකතත්තස්ස භික්‍ෂුනො අභිචාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකමමං, සාමීචිකමමං, ආසනාභිභාරං සාදියති. ඉමෙති ඛො -පෙ-.

4. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවෙ -පෙ- න පකතත්තස්ස භික්‍ෂුනො සෙය්‍යාභි-භාරං, පාදෙදකං, පාදපිඨං පාදකඨලිකා, පත්තච්චරපටික්ඛණං, නභානෙ පිට්ඨිපට්ඨකමමං සාදියති. ඉමෙති ඛො -පෙ-.

5. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවෙ -පෙ- න පකතත්තං භික්‍ෂුං සීලවිපතතියා අනුඛංසෙති, න ආචාරවිපතතියා අනුඛංසෙති, න දිට්ඨිවිපතතියා අනුඛංසෙති, න ආජ්චවිපතතියා අනුඛංසෙති, න භික්‍ෂු භික්‍ෂුති ගොජෙති. ඉමෙති ඛො -පෙ-.

8. මහණෙනි, අංග අටකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමිය නොසංහිදුවිය යුතු යි: පුඵතන් මහණක්හුගේ පොතොය නැතිම කරයි ද, පවුරුණු තබයි ද, සවඵනිය කම් කරයි ද, විහාරයෙහි දෙටුතනතුරෙහි සිටියි ද, අවසාන ගැණීම කරවයි ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, හික්කුන් හා කලහ පිණිස යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අංග අටින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමිය නොසංහිදුවිය යුතු යි.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමිය නොසංහිදුවිය යුතු අංග හෙතෙඵය නිම.

1. මහණෙනි, අංග පසකින් යුක්ත හික්කුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි: උපසඵපද නොකරයි ද, නිස නොදෙයි ද, හෙරණහු ලවා උඵවැත් නොකරවා ගණී ද, මෙහෙණිතට ඔවා දීමේ සමමතිය නොඉඵසයි ද, සමමතිය ලද්දේත් මෙහෙණිතට ඔවා නොදෙයි ද, මහණෙනි, මේ පහතින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග පසකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි: යම් ඇවැතකින් සඹසයා විසින් උකෙටපනියකමිය කරණ ලද නම් ඒ ඇවැතට නොපැමිණෙයි ද, අන්ය වූ ද ඵවැති ඇවැතකට නොපැමිණෙයි ද, ඵයටත් ඵඹා ලාමක ඇවැතකට හෝ නොපැමිණෙයි ද, කමියට නොගරහයි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග පසකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි: පුඵතන් මහණහුගේ වැදීම ද, හුතස්තෙන් නැඟිටීම ද, අඤ්ඤාලිකමිය ද, සාමීචිකමිය ද, හිදිනා අහුන් පණවා තැබීම ද යන පස නොඉඵසයි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි.

4. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි: පුඵතන් මහණහුගේ හෝනා යහන් ඵලවා තැබීම, පාදෙටුන් දිය තැබීම, පාපුටුට තැබීම නොසේදු පා තබන පුඵරඵ තැබීම, පාසිඵරු පිළිගැණීම, නැමෙහි පිට පිරියම් කිරීම නොඉඵසයි ද...

5. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග පසකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමිය සංහිදුවිය යුතු යි: පුඵතන් මහණහුට සිලච්චතතියෙන් වොදනා නොකරයි ද, ඇවැරච්චතතියෙන් වොදනා නොකරයි ද, දිට්ඨිච්චතතියෙන් වොදනා නොකරයි ද, අච්චිච්චතතියෙන් වොදනා නොකරයි ද, හික්කුන් හික්කුන් කෙරෙන් නොසිදුවයි ද...

6. අපරෙහිපි හිකඩවෙ -පෙ- හ නිකිට්ටං බාරෙහි, හ තිනියබරං බාරෙහි, හ තිනියෙ සෙවනි, හිකඩු පෙවනි, හිකඩුසිකඩාස සිකඩනි, ඉමෙහි බො -පෙ-.

7. අපරෙහිපි හිකඩවෙ -පෙ- හ පකතනෙනන හිකඩුනා සද්ධිං එකව්ඤ්ඤා ආවාසෙ වසනි, හ එකව්ඤ්ඤා අනාවාසෙ වසනි, හ එකව්ඤ්ඤා ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වසනි, පකතනනං හිකඩුං දිඤ්ඤා ආසනා වුට්ඨානි, හ පකතනනං හිකඩුං ආසාදෙහි අනෙතා වා බනි වා, ඉමෙහි බො හිකඩවෙ පඤ්ඤාසමාපන්නං සමන්තාගතස්ස හිකඩුනො ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම පටිපසස්සමොභවං.

8. අට්ඨනි හිකඩවෙ අභෙහනි සමන්තාගතස්ස හිකඩුනො ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම පටිපසස්සමොභවං: හ පකතනනස්ස හිකඩුනො උපොසථං යපෙහි, හ පචාරණං යපෙහි, හ සවචනියං කරොති, හ අනුචාදං පට්ඨපෙහි, හ ඔකාසං කාරෙහි, හ වොදෙහි, හ සාරෙහි, හ හිකඩුනි සමපයාපෙහි, ඉමෙහි බො හිකඩවෙ අට්ඨනි සමන්තාගතස්ස හිකඩුනො ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම පටිපසස්සමොභවං.

ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම පටිපසස්සමොභවං හෙවනනාට්ඨකං නිට්ඨිතං.

[පටිපසස්සමොභවං]

1. එවඤ්ඤා පන හිකඩවෙ පටිපසස්සමොභවං: තෙන හිකඩවෙ ජනෙනන හිකඩුනා සඛ්ඤා උපසඛ්ඤානි එකංසං උතනරාසඛ්ඤා කරුණා වුඤ්ඤානං හිකඩුනං පාදෙ වඤ්ඤා උකභුට්ඨකං නිසීදිනා අඤ්ඤා පඤ්ඤානා එවමස්ස වචනියො: අභං භනෙන සඛ්ඤාන ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙසාරං වතනාමි, ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම කමමස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවාමිති. දුතියමපි යාවිතබ්බා, හතියමපි යාවිතබ්බා. ව්‍යතෙතන හිකඩුනා පටිච්චෙන සඛ්ඤා ඤාපනමොභවං:

“සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛ්ඤා: අයං ජනෙනා හිකඩු සඛ්ඤාන ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පාතනති, තෙසාරං වතනති, ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම කමමස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවති. යදි සඛ්ඤා පතනකල්පං සඛ්ඤා ජනනස්ස හිකඩුනො ආපනතියා අප්පට්ඨකමම උකෙට්ටනියකමම පටිපසස්සමොභවං එසා ඤානති.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසගකින් යුතු මහණහුගේ... හිඟි ලක්ෂණ වූ සෙවන වස්ත්‍රාදිය නො දරයි ද, තීඛිකයන්ගේ ලක්ෂණ වූ කුසවැහැරි ආදිය නො දරයි ද, තීඛිකයන් සෙවනය නො කරයි ද, හිඤ්ඤත් සෙවනය කරයි ද, හිඤ්ඤාසංචෙති හික්මෙයි ද...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසගකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමේ උකෙටපනිය කමම සංහිඳුවිය යුතු යි: පුච්චත් මහණක්හු සමග එක් සෙවෙති ආවාසයෙහි නො වසයි ද, එක් සෙවෙති අන්‍යවාසයෙහි නො වසයි ද, එක් සෙවෙති ආවාසයෙහි හෝ අන්‍යවාසයෙහි හෝ නො වසයි ද, පුච්චත් මහණහු දුක හුනස්තෙන් නැගිටි ද, විහාරය තුලදී හෝ පිටතදී පුච්චත් මහණහු නො ගටයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමේ උකෙටපනිය කම සංහිඳුවිය යුතු යි.

8. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි උකෙටපනිය කමම සංහිඳුවිය යුතු යි: පුච්චත් මහණහුගේ උපොසථය නො තබයි ද, පචාරණය නො තබයි ද, සවචනිය කමම නො කරයි ද, විහාරයෙහි අභිපච්චාලිති නො සිටි ද, අවසර ගැණීම නො කරවයි ද, වොදනා නො කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් නො කරවයි ද, හිඤ්ඤත් හා කලග නො ගොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අටකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමම සංහිඳුවිය යුතු යි.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමම සංහිඳුවිය යුතු අංග තෙසාලිය නිමි.

[සංහිඳුවීම]

1. මහණෙනි, (ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමම) මෙසේ සංහිඳුවිය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ ජනන හිඤ්ඤ විසින් සංඝයා වෙත එලඹ උතුරුසග එකස් කොට වැභීමහලු හිඤ්ඤත්ගේ පා වැද උත්කුඩුකගෙන් හිඳ ඇදිලි බැඳ මෙසේ කිය යුතු යි: සධාමිනි, මම ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම නිසා සඛසයා විසින් උකෙටපනිය කමම කරණු ලැබුයෙම මැනවින් පවතිමි. හිඤ්ඤත් අනුව පවතිමි. නිස්තරණ වතෙහි පිහිටා සිටිමි. ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමමගේ සංහිඳුවීම යාවඤ්ඤ කරමි හි. දෙවනුව වත් යැදිය යුතුයි. තෙවනුව වත් යැදිය යුතුයි. ප්‍රතිබල ව්‍යක්ත මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු යි:

“සධාමිනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ ජනන හිඤ්ඤතෙම ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමම කරණු ලැබුයේ මැනවින් පවතිමි. හිඤ්ඤත් අනුව පවතිමි. නිස්තරණ වතෙහි පවතිමි. ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමමගේ සංහිඳුවීම යාවඤ්ඤ කරයි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සංඝ තෙම ජනන හිඤ්ඤහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමම සංහිඳුවන්නේ ය. මේ ඤාතනිය යි.

සුණාඛු මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං ජනනා භික්ඛු සඛෙසන අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයකමමකතො සමමා වතභතී, ලොමං පාතෙතී, නෙත්ථාරං වතභතී, අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයසංස කමමසංස පටිප්පසංසද්ධිං යාවතී. සඛෙසා ජනනසංස භික්ඛුනො අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයකමමං පටිප්පසංසවොතති. යසංසයසමතො ඛමති ජනනසංස භික්ඛුනො අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයසංස කමමසංස පටිප්පසංසද්ධිං, සො භුණ්හසංස. යසංස නකඛමති, සො භාසෙසය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදුඤ්ඤි, -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදුමි:- සුණාඛු මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං ජනනා භික්ඛු සඛෙසන අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයකමමකතො සමමා වතභතී ලොමං පාතෙතී නෙත්ථාරං වතභතී. අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයසංස කමමසංස පටිප්පසංසද්ධිං යාවති. සඛෙසා ජනනසංස භික්ඛුනො අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයකමමං පටිප්පසංසවොතති. යසංසයසමතො ඛමති ජනනසංස භික්ඛුනො අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයසංස කමමසංස පටිප්පසංසද්ධිං, සො භුණ්හසංස. යසංස නකඛමති, සො භාසෙසය.

පටිප්පසංසද්ධිං සඛෙසන ජනනසංස භික්ඛුනො අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයකමමං, ඛමති සඛෙසංස, තඤ්ඤා භුණ්ඤ්ඤි, එවමෙතං ධාරයාමීති.”

අපභතීයා අප්පටිකමෙම උකෙබපනීයකමමං නිට්ඨිතං ජට්ඨං.

7. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිනීසංසගෙහ උකෙබපනීයකමමං

1. තෙන සමයෙන බුද්ධො භගවා ඤාචන්දියං විහරති, ඡේතවනො අනාචපිණ්ඩකසංස ආරාමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්චිකසංස නාම භික්ඛුනො ගඤ්චාබ්භිප්පබ්බසංස ඉච්චරූපා පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං ඤොති: ‘තථාහං භගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමි යථා සෙ’මෙ අනන්දරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා, හෙ පටිසෙච්චො නාලං අනන්දරායා-යා’ති.

2. අසොයාසුං ඛො සමඛුලා භික්ඛු අරිට්ඨසංස නාම කීර භික්ඛුනො ගඤ්චාබ්භිප්පබ්බසංස ඉච්චරූපා පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං: ‘තථාහං භගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමි යථා සෙ’මෙ අනන්දරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා තෙ පටිසෙච්චො නාලං අනන්දරායායා’ති.

ඥාමිනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසවා. මේ ජනන භික්ෂු-
 තෙම සංඝයා විසින් ඇවැතට පිලියම් නොකිරීම පිලිබඳ උකෙඛපනිය කමිය
 කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. නිඤ්ඤ-
 වතෙහි පිහිටසි ඇවැතට පිලියම් නොකිරීම පිලිබඳ උකෙඛපනියකමියාගේ
 සංහිඳුම්ම යාවිඤ්ඤ කරයි. සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිලියම්
 නොකිරීම පිලිබඳ උකෙඛපනිය කමිය සංහිඳුවයි. ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට
 පිලියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනියකමිය සංහිඳුම්ම යම් ආයුෂමනකුකට
 අභිමත නම් හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට අභිමත නො වේ නම්
 හෙ තෙම කියවා.

දෙවනුව මේ කාරණය කියමි... තෙවනුව මේ කාරණය කියමි.
 ඥාමිනි, සංඝතෙම මාගේ වචනය අසවා. මේ ජනන භික්ෂු තෙම
 ඇවැතට පිලියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනිය කමිය කරණ ලද්දේ මැනවින්
 පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලොඤ නිඤ්ඤ වතෙහි පවතියි.
 ඇවැතට පිලියම් නොකිරීමේ උකෙඛපනියකමියාගේ සංහිඳුම්ම යදිසි
 සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිලියම් නොකිරීම පිලිබඳ
 උකෙඛපනිය කමිය සංහිඳුවයි. ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිලියම්
 නොකිරීමෙහි උකෙඛපනිය කමියාගේ සංහිඳුම්ම යම් ආයුෂමනකුකට අභිමත
 නම් හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට අභිමත නො වේ නම් හෙ තෙම
 කියවා.

සඛකයා විසින් ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිලියම් නොකිරීම පිලිබඳ
 උකෙඛපනිය කමිය සංහිඳුවන ලදී. එය සංඝයාට අභිමත යි. එහෙයින්
 නිශ්ශබ්ද යි. මේ කාරණය මෙසේ දරමි”.

ඇවැතට පිලියම් නොකිරීමේ උකෙඛපනිය කමිය සවැසි යි.

7. පවිටුදාජට්ඨ නොදුරුලීමේ උකෙඛපනිය කමිය

1. එසමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ සැවැත්තුවර
 සම්පයෙහි වූ ජෙතවන නම් අන්තපිටු සිටුහුගේ ආරාමයෙහි වැඩ වසන
 සේක. එකල වනාහි පෙර ගිජුලිභිණියන් නැසු කුලයෙහි උපන්නා වූ
 අජිට්ඨ භික්ෂුහට “යම් මේ අනාරායකර ධම් කෙතෙක් භාග්‍යවතුන්
 වහන්සේ විසින් යම්තේ වදාරණ ලද්දහු ද, ඒ ධම් සෙවනය කරන්නාට
 අනාරාය පිණිස ප්‍රමාණ නො වෙතී යි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ
 විසින් දෙසු දහමක් මම දනිමි” යි. මෙබඳු ලාමක දෂට්ඨයක් උපන්නේ
 වෙයි.

2. පෙර ගිජුලිභිණියන් මැරු කුලයෙහි උපන් අර්ඨ භික්ෂුහට “යම්
 ධම් කෙතෙක් අනාරායකර හ යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලද
 හු ද, ඒ ධම් සෙවනාහට සවිභවමාණ අනාරාය පිණිස ප්‍රමාණවත් නොවෙ-
 තී යි. සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසු දහමක් මම
 දනිමි” යි මෙබඳු ලාමක දෂට්ඨයක් උපන්නේ වේ යැ යි මෙ පවත්
 බොහෝ භික්ෂුහු ඇසූහ.

3. අඵ ඛො තෙ භික්ඛු යෙන අරියො භික්ඛු ගඤ්චාඤ්චුඛො, තෙත්ථපභවකමීංසු. උපසඤ්චනී, අරියං භික්ඛුං ගඤ්චාඤ්චුඛො එතදචොචුං:

“සචං කීර තෙ අචුඤ්ඤා අරියං එවරුපං පාපකං දිවසීගතං උප්පන්නං: ‘තථාහං භගවතා ඛමමං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා, තෙ පච්ඡෙචතො නාලං අනතරා- යායා”ති.

“එවං ඛ්‍යා ඛො අහං අචුඤ්ඤා භගවතා ඛමමං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා, තෙ පච්ඡෙචතො නාලං අනතරායායා”ති.

4. “මා අචුඤ්ඤා අරියං එවං අචච මා භගවතං අඛ්‍යාචිකමී. න භි සාධු ගගචතො අඛ්‍යාකමානං. න භි භගවා එවං චදෙය්‍ය. අනෙක- පරියායෙන අචුඤ්ඤා අරියං අනතරාසිකා ඛමමා අනතරාසිකා වුත්තා ගගචතා, අලඤ්ච පත තෙ පච්ඡෙචතො අනතරායාය.

“අප්පසාදා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

අච්චිකඛඤ්චුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

මංසපෙසුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

චීඤ්ඤකුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

අඛ්‍යාරකාසුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

සුපිණකුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

යාචිකකුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදකමා ඛහුපායාසා, ආදීනචො එත්ථ භියෙසා.

3. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු පෙර හිජ්ජිහිණියන් මැරූ කුලයෙහි උපන් අරිට්ඨ භික්ෂු කර එලැබියහ. එලඹ එගඬබාහිපුබබ අරිට්ඨ භික්ෂුහට මෙසේ කීහු:

“ඇවැත්නි අරිට්ඨයෙනි, යම් ඒ බමී කෙනෙක් සගමොක් දෙකට අනතුරුකරන සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම්සේ වදාරණ ලදහු ද, ඒ බමී සෙවනය කරන්නහුට එසේ සටහිමොක්ක අනතුරු පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙත් ය සි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ බමීයක්* මම දැනිමි”යි. මෙබඳු ලාමක දූෂටියක් ඔබට උපන්නේ පු. ඒ සැබෑද ?” යි.

“ඇවැත්නි, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් මේ අනතුරුකර බමීයෝ යම්සේ දෙසන ලදහු ද, ඒ බමී සෙවනය කරන්නහුට සහනමොක් දෙකට අනතුරු පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙත් යැ සි මෙසේ සිතිය හැකිසේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ බමීයක් මම දැනිමි” යි සේ කිය.

4. “ඇවැත් අරිට්ඨයෙනි, එසේ නො කියව. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට බොරුවෙන් දෙශාරොපණය නො කරව. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට බොරුවෙන් දෙශාරොපණය නො මැනවි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ නො වදාරණ සේක් ම ය. ඇවැත් අරිට්ඨයෙනි, අනතුරුකර බමීයෝ නොයෙක් ආකාරයෙන් අනතුරුකරන සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදහ. ඒ බමී සෙවනය කරන්නාට (සගමොක්) අවුරුණු පිණිස සමත් ම ය.

“කාමයෝ අලු පු ආශාද ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි උවදුරු බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ ඇවැත්කීල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ මස්වැදූල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ තණසුලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ අඟුරුවලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ සිහිනයකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ (තාවකාලිකව) ඉල්ලා ගන්නා ලද්දකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දුභි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

* මේ මෙහික බමිය අනතුරුකර නොවෙහි සි සිතා කියු සේය.

රුකඛඵලපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදුකඛා ඛහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භීයොසා.

අභිසුහුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදුකඛා ඛහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භීයොසා.

සත්ඨිසුලුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදුකඛා ඛහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භීයොසා.

සප්පඨිරුපමා කාමා වුත්තා භගවතා ඛහුදුකඛා ඛහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භීයොසා”ති.

5. ඵචචෙ ඛො අරිචෙඨා භිකචු ගඬබාඛිපුචෙබ්බා තෙභී භිකචුභි වුච්චමානො තචෙච තං පාපකං දිට්ඨිගතං ඵාමෙසා පරාමස්ස අභීතීවීක්ඛ වොහරති: “ඵචං ඛො ඛො අහං ආවුච්චො භගවතා ඛමමං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා, තෙ පටිසෙච්චො නාලං අනතරායායා”ති.

භනොච ඛො තෙ භිකචු තාසකඛිංසු අරිචං භිකචුං ගඬබාඛිපුචෙබ්බං ඵතස්මා පාපකා දිට්ඨිගතා විචෙචෙචුං, අඵ ඛො තෙ භිකචු යෙන භගවා තෙහුපසඛකමිංසු. උපසඛකමිනා භගවතො ඵතමඪං ආරොචෙචුං.

6. අඵ ඛො භගවා ඵතස්මිං නිදානෙ ඵතස්මිං පකරණෙ භිකචු-සඛං සනතිපානාපෙඪා: අරිචං භිකචුං ගඬබාඛිපුචෙබ්බං පටිපුචඪී: සඵචං කීර තෙ අරිචං ඵචරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උපන්නං ‘තථාහං භගවතා ඛමමං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙමෙ අනතරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා තෙ පටිසෙච්චො නාලං අනතරායායා’ති.

“ඵචං ඛො ඛො අහං භනෙඪ භගවතා ඛමමං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ඛමමා වුත්තා භගවතා, තෙ පටිසෙච්චො නාලං අනතරායායා”ති.

කස්ස චු ඛො කාම ඪං මොඤ්ජුරික මයා ඵචං ඛමමං දෙසිතං ආජානාමි ? නචු මයා මොඤ්ජුරික අනෙකපරියායෙන අනතරාසිකා ඛමමා අනතරාසිකා වුත්තා, අලඤ්ච පත තෙ පටිසෙච්චො අනතරායාය.

7. අප්පස්සාදා කාමා වුත්තා මයා ඛහුදුකඛා ඛහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භීයොසා.

කාමයෝ ගහක ගෙහි හා උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බෙහෙවි සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ මස්කපන කැත්ත හා මස්ලොඹුවකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බෙහෙවි සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ සිරියක් හා සුලාසුඛයකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බෙහෙවි සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ සපීඨීයකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ යසි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

5. ගඬුවාබිපුඛව අරිට්ඨ භික්ෂුතෙම ඒ භික්ෂුන් විසින් මෙසේ කියනු ලැබුයේ “ඇවැත්ති, යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණ ලද ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නාට අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙය ය සි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසනලද ධර්මයක් මම දනිමි” සි ඒ ලාමක දෂටිය එ ලෙස ම දැඩි කොට ගෙණ ඊට ඇතුල්වී ව්‍යවහාර කෙරෙයි

ගඬුවාබිපුඛව අරිට්ඨ මහණ මේ ලාමක මිත්තාදෂටියෙන් වෙන් කරන්නට යම් හෙයකින් ඒ භික්ෂුහු අසමත් වුවාහු ද, එකල්හි ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම් තැනක ද එතැනට එළඹියාහුය. එළඹි භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කාරණය සැල කලාහුය.

6. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදානයෙහි මේ ප්‍රකරණයෙහි භික්ෂුසඛ්‍යයා රැස් කරවා “අරිට්ඨය, ‘යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණලද ද, ඒ ධර්මයෝ සෙවනය කරන්නාට අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙත් ය සි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි’ සි මෙ බදු ලාමක දෂටියක් තට උපන්නේ ය යනු සැබෑදැ”සි අරිට්ඨ මහණහු පුළුවන් සේක.

“යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණලදහු ද, ඒ ධර්මයෝ සෙවනය කරන්නාට අනතරාය පිණිස සමථී නොවෙත් යැ සි සිතිය හැකි සේ, සාමීති, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි” සි (අරිට්ඨ මහණ කී ය).

“හිස් පුරුෂය, මවිසින් කවරකුට එසේ දෙසූ ධර්මයක් නුඹ දනිති ද, හිස් පුරුෂය, මවිසින් තන් අගුරින් අනතරායකර ධර්මයෝ අනතරායකර සි ප්‍රකාශ කරණ ලද්දහු නොවෙත් ද. සෙවනය කරන්නාට සහමොක් වලකනු පිණිස ඒ දහම් සමත් නොවෙත් ද?”

7. මවිසින් කාමයෝ අලා ආචාරාද (රස විදගැණුම්) ඇත්තෝ ය, බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය, දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය, මේ කාමයෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි පවසන ලදහ.

අට්ඨකඛිඤ්ජපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

මංසපෙසුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

නිඤ්ඤකුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

අඛිතාරකාසුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

සුපිණකුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

යාචිතකුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

රුකඛඵලුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

අසිසුභුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

සතතිසුලුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

සප්පසිරුපමා කාමා වුත්තා මයා ඛන්දුකඛා ඛන්දපායාසා, ආදීනවො එඤ්ඤ භියෙසා.

8. අඵ ම පන නිං මොඤ්ජුරිස අත්තනා දුග්ගභිනෙත අමොච ච අඛොචිකඛසි, අත්තනාඤ්ච ඛණ්ඨි, ඛන්දඤ්ච අපුඤ්ඤං පඤ්චසි. නං හි තෙ මොඤ්ජුරිස භවිසසති දීඤ්ඤතං අභිනාය දුකඛාය. තෙනං මොඤ්ජුරිස අපසතනාතං වා පසාදය -පෙ- විගරහිචා ධම්මං කථං කචා භික්ඛු ආමනෙතසි:

තෙන හි භික්ඛවෙ ඤ්ඤෙසා අරිට්ඨසු භික්ඛනො ගඤ්ඤාභිපුඛඤ්ඤ පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටිනිසුතෙස උඤ්ඤපනීයකමමං කරොතු අසමොභාගං සමෙසන.

එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ කාතඛිං: පඨමං අරිට්ඨො භික්ඛ ගඤ්ඤාභිපුඛෙඛා වොදෙතඛෙඛා. වොදෙචා සාරෙතඛෙඛා. සාරෙචා ආපඤ්ච ආරොපෙතඛෙඛා. ආපඤ්චා ආරොපෙචා ව්‍යතෙතන භික්ඛනා පටිබලෙත සමෙසා ඤ්ඤෙතඛෙඛා:

ම විසින් කාමයෝ ඇවසාකීල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ මස්වැදුල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ තණසුලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ අගුරුවලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ සිහිනයකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ ඉල්ලාගන්නා ලද්දකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ ගසක ගෙඩි හා උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ මස් කපන කැත්ත හා මස්ලොඹුවකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ සිරිය හා සුලාසුබයට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ සජීවිතකට උපමා ඇත්තෝය, බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය, බොහෝ ආයාස ඇත්තෝ ය, මේ කාමයෙහි ආදීනව බොහෝ යයි ප්‍රකාශ කරණ ලදහ.

8. එසේ ඇති කල්හිත් හිස්පුරුෂය, තෝ තමන් වරදවා ගත් අදහසින් අපට ද බොරුවෙන් වොදනා කරන්නෙහි ය. තමන් ගුණ සාර්ලත්තෙහි ය. බොහෝ අකුසල් රැස් කරන්නෙහි ය. හිස්පුරුෂය, එය නුඹට බොහෝ කාලයක් අහිත පිණිස දුක් පිණිස වන්නේ ය. හිස්පුරුෂය, මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ... නො වෙයි. (අරිට් හිසුකට) ගරහා දහැමි කපා කොට හිසුන් ඇමතු සේක:

මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙම ගඬබාගිපුබබ අරිට් හිසුකට ලාමක දෂ්ඨිය නොදුරලීමෙහි සංඝයා සමග සමොහ නැති උකෙට්ටනිය-කමිය කෙරේවා.

මහණෙනි, (ඒ උකෙට්ටනියකමිය) මෙසේ කටයුතු යි. පලමු කොට ගඬබාගිපුබබ අරිට් හිසුකට වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට (ඇවැත) සිහිපත් කරවිය යුතුයි. (ඇවැත) සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ප්‍රතිබල වූ විටත් මහණකු විසින් සංඝතෙමේ දන්විය යුතු යි:

9. “සුණංචු මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධි-
 පුබ්බස්ස එවරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං, “තථාහං භගවතා ධම්මං
 දෙසිතං ආජානාමි: යථා යෙ’මෙ අනතරාසිකා ධම්මා චූත්තා භගවතා
 තෙ පටිසෙවනො නාලං අනතරායායා”ති. සො තං දිට්ඨිං නප්පට්ඨි-
 නිස්සජ්ජති. යදි සඤ්ඤා පනතකල්ලං, සඤ්ඤා අර්ධස්ස භික්ඛුනො
 ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකමමං
 කරොති, අසලොභාගං සඤ්ඤන. එසා ඤාතී.

සුණංචු මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධි
 පුබ්බස්ස එවරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං, “තථාහං භගවතා ධම්මං
 දෙසිතං ආජානාමි: යථා යෙ’මෙ අනතරාසිකා ධම්මා චූත්තා භගවතා
 තෙ පටිසෙවනො නාලං අනතරායායා”ති. සො තං දිට්ඨිං නප්පට්ඨි-
 නිස්සජ්ජති. සඤ්ඤා අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය
 දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකමමං කරොති අසලොභාගං
 සඤ්ඤන. යස්සායසමනො ඛමති අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස
 පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස කරණං
 අසලොභාගං සඤ්ඤන, සො චූණගස්ස. යස්ස තකඛමති, සො භාසෙය්ස.

දුතියමිපි එතමන්සං වදාමි-පෙ- තතියමිපි එතමන්සං වදාමි. සුණංචු
 මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස එවරුපං
 පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං “තථාහං භගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමි:
 යථා යෙ’මෙ අනතරාසිකා ධම්මා චූත්තා භගවතා තෙ පටිසෙවනො
 නාලං අනතරායායා”ති. සො තං දිට්ඨිං නප්පට්ඨිනිස්සජ්ජති. සඤ්ඤා අර්ධස්ස
 භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛප-
 නීයකමමං කරොති අසලොභාගං සඤ්ඤන. යස්සායසමනො ඛමති අර්ධස්ස
 භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛප-
 නීයස්ස කමමස්ස කරණං අසලොභාගං සඤ්ඤන, සො චූණගස්ස. යස්ස
 තකඛමති, සො භාසෙය්ස.

කතං සඤ්ඤන අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්ඤාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය
 දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකමමං අසලොභාගං සඤ්ඤන. ඛමති
 සඤ්ඤස්ස. තස්මා චූණති. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

10. ආවාසපරමපරඤ්ඤා භික්ඛවෙ සංසථ, “අර්ධස්ස භික්ඛු ගඤ්ඤාධි-
 පුබ්බා සඤ්ඤන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකමමකතො
 අසලොභාගං සඤ්ඤන”ති.

9. “සාමිනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා, ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට “යම් මේ ධර්ම කෙනෙක් අනතරායකරක සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණ ලදුනු ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නහුට අනතරාය පිණිස නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි” යි මෙබඳු ලාමක දූෂටියෙක් උපන්නේ වෙයි. හෙ තෙම ඒ දූෂටිය නො දුරලයි. ඉදින් සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සංඝතෙම ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සංඝයා සමග ධර්මාමිෂ සමභාග නැති, ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමෙහි උකෙකපනියකමීය කරන්නේ ය. මේ ඝඤනිය යි.

සාමිනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා, ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට “යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ දෙසන ලදුනු ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නහුට අනතරාය පිණිස නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි” යි මෙබඳු ලාමක දූෂටියෙක් උපන්නේ වෙයි. හෙ තෙම ඒ ලාමක දූෂටිය නො දුරලයි. සංඝතෙම ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සංඝයා සමග සමභාග නැති ඒ ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමෙහි උකෙකපනියකමීය කරයි ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සඛ්‍යයා සමග සමභාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනියකමීය කිරීම යම් ආයුෂමනකුට අභිවන නම්, හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යම්කුට අතභිමන නම් හෙ තෙම කියාවා.

දෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි... තෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි. සාමිනි, සඛ්‍ය තෙම මාගේ වචනය අසාවා, ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට “යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණ ලදුනු ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නහුට අනතරාය පිණිස නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි” යි, මෙබඳු ලාමක දූෂටියෙක් උපන්නේ වෙයි. ඒ අර්ට්ඨ භික්ඛු තෙම ඒ ලාමක දූෂටිය නො දුරලයි. සඛ්‍ය තෙම ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සඛ්‍යයා සමග සමභාග නැති, ඒ ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනිය කමීය කරයි. ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සඛ්‍යයා සමග ධර්මාමිෂ සමභාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනියකමීය කිරීම යම් ආයුෂමනකුට රුචි වේ නම්, හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යම්කුට රුචි නොවේ නම් හෙ තෙම කියාවා.

සඛ්‍යයා විසින් ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සඛ්‍යයා සමග සමභාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමේ උකෙකපනිය කමීය කරණ ලදී. සංඝයාට එය අභිමන යි. එහෙයින් නිශ්ශබ්ද යි. මෙය මෙසේ පිළිගැනීමි” යි.

10. මහණෙනි, ගඬබාබිපුබ්බ අර්ට්ඨ භික්ඛුහට සංඝයා සමග සමභාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනිය කමීය කරණ ලද්දේ ගැයි ආවාසයක් පාසා ද දන්වමි.

අධමමකමමදවාදසකං

1 තිති හිකඩවෙ අබෙහති සමනනාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපාපි-
නිසසහෙහ උකෙවපනියකමම. අධමමකමමකුට හොති අවිතයකමමකුට
දුටුපසනනකුට: අසමමුඛා කතං හොති, අපටිපුච්ඡා කතං හොති,
අපටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉතෙති ටඛා හිකඩවෙ නීහබෙහති සමනනාගතං
පාපිකාය දිට්ඨියා අපාපිනිසසහෙහ උකෙවපනියකමම. අධමමකමමකුට
හොති අවිතයකමමකුට දුටුපසනනකුට.

2. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති සමනනාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා
අපාපිනිසසහෙහ උකෙවපනියකමම. අධමමකමමකුට හොති අවිතය-
කමමකුට දුටුපසනනකුට: අනාපතනියා කතං හොති, අදෙසනාගාමිනියා
අපතනියා කතං හොති, දෙසිතාය අපතනියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අවොදෙච්ඡා කතං හොති,
අසාරෙච්ඡා කතං හොති, අපතනියා අනාරොපෙච්ඡා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අසමමුඛා කතං හොති,
අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අපටිපුච්ඡා කතං හොති,
අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අපටිඤ්ඤාය කතං හොති,
අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අනාපතනියා කතං හොති,
අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අදෙසනාගාමිනියා අපතනියා
කතං හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- දෙසිතාය අපතනියා කතං
හොති, අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නීහබෙහති -පෙ- අවොදෙච්ඡා කතං හොති,
අධමමෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

අධම්මකම් දොළොස

1. මහණෙනි, ලාමක දූෂ්ටය නොදුරලීමෙහි කල අඩා තුණකින් යුත් උපනිපතිය කමය නොදැහැමි කමකින් ද වෙයි. අවිනය කමකින් ද නොසංහිඳුනෙක් ද වෙයි. නොහමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, ලාමක දූෂ්ටය නොදුරලීමේ කල මේ අඩා තුණින් යුතු උපනිපතිය කමය නොදැහැමිකමකින් ද වෙයි. අවිනයකමකින් ද වෙයි. නොසංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, ලාමක දූෂ්ටය නොදුරලීමෙහි අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින් යුක්ත උපනිපතිය කමය නොදැහැමිකමකින් ද වෙයි. අවිනය කමකින් ද වෙයි. නොසංහිඳුනෙක් ද වෙයි. නොඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිඳු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින්... වොදනා නොකොට කරණ ලද ද, සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද ද, ඇවැතට නොතොටා කරණ ලද ද...

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින්... නොහමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින්... නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ අඩා තුණකින්... පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ අඩා තුණකින්... නොඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින්... දෙසීමෙන් පිරිසිඳු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින්... ඇවැත දෙසු කල්හි කරණ ලද ද, නොදැහැමින් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද ද...

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩා තුණකින්... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අසාරෙච්චා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියං අනාරොපෙච්චා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකායෙහ උකෙඛපනීයකමම. අධම්මකමමඤ්ඤ හොති අවිනසකමමඤ්ඤ දුටුපසන්තඤ්ඤ.

අධම්මකමමදවාදසකං නිට්ඨිතං.

ධම්මකමමදවාදසකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකායෙහ උකෙඛපනීයකමම. ධම්මකමමඤ්ඤ හොති විනයකමමඤ්ඤ සුටුපසන්තං ව: සමමුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤා කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකායෙහ උකෙඛපනීයකමම. ධම්මකමමඤ්ඤ හොති විනයකමමඤ්ඤ සුටුපසන්තඤ්ඤ.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකායෙහ උකෙඛපනීයකමම. ධම්මකමමඤ්ඤ හොති, විනයකමමඤ්ඤ සුටුපසන්තං ව: ආපත්තියා කතං හොති, දෙසනාගාමිනියා අපත්තියා කතං හොති, අදෙසිතාය අපත්තියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- වොදෙච්චා කතං හොති, සාරෙච්චා කතං හොති, ආපත්තියං අනාරොපෙච්චා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- සමමුඛා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- පටිඤ්ඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියා කතං හොති ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුතු... සිහිපත් නො කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැනැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුතු, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි කල උකෙඩපතිය කමිය නොදැනැමිකමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නොසංහිදුනෙක් ද වෙයි. ඇවැත නො නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැනැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද මහණෙනි, මෙ අඩග තුණකින් යුක්ත වූ ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි කල උකෙඩපතිය කමිය නොදැනැමිකමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නො සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

අඩමිකමී දෙලොස නිමි.

ධම්මකමී දෙලොස

1. මහණෙනි, අඩග තුණකින් යුක්ත වූ ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමෙහි කල උකෙඩපතිය කමිය දැනැමිකමෙක් ද වෙයි, විනයකමෙක් ද වෙයි, මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණකින් යුතු ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමේ උකෙඩපතිය කමිය දැනැමිකමෙක් ද වෙයි. විනයකමෙක් ද වෙයි. මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුතු ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමේ උකෙඩපතිය කමිය දැනැමිකමෙක් ද වෙයි, විනයකමෙක් ද මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැත ඇති කරණ ලද ද, දෙසීමෙන් පරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, ඇවැත නො දෙසූ කරණ කරණ ලද ද...

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුත්... වොදනා කොට කරණ ලද ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද ද, ඇවැත නංවා කරණලද ද...

4. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද අඩග තුණකින් යුත්... හමුවෙහි කරණලද ද, දැනැමින් කරණලද ද සමග වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද ද...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුත්... පිළිවිස කරණ ලද ද, දැනැමින් කරණ ලද ද සමග වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද ද...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුත්... පිළිණ ගෙණ කරණ ලද ද, දැනැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද ද,

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් යුත්... ඇවැත ඇති කරණ ලද ද, දැනැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බසා විසින් කරණ ලද ද,

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති -පෙ- දෙසනාගාමිනීයා ආපනතීයා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමයෙහන කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති -පෙ- අදෙසීනාය ආපනතීයා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමයෙහන කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති -පෙ- වොදෙත්වා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමයෙහන කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති -පෙ- සාරෙත්වා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමයෙහන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති -පෙ- ආපනතීයා ආරොපෙත්වා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමයෙහන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහෂඩගති සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං ධම්මකමමං ච හොති, චිතයකමමං, සුචුට්ඨසන්තංඤච.

ධම්මකමමඤ්ඤාදසකං නිට්ඨිතං.

ආකඛ්ඛමානාඡකකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අභේගති සමන්තාගතසං භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සභේසා පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං කරෙග්ගා: හණ්ඩතකාරකො හොති කලුහකාරකො විවාදකාරකො හසංකාරකො සභේස අභිකරණකාරකො, බාලො හොති අධ්වනෙතා ආපනතිබහුලො අතපදනො, ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනභුලොමිකෙහි ගිහීංසගෙහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහෂඩගති සමන්තාගතසං භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සභේසා පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං කරෙග්ගා.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති සමන්තාගතසං භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සභේසා පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං කරෙග්ගා: අභිසිලෙ සීලවිපනනො හොති, අඤ්ඤාචාරෙ ආචාරවිපනනො හොති, අධිදිට්ඨීයා දිට්ඨිවිපනනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහෂඩගති සමන්තාගතසං භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සභේසා පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං කරෙග්ගා.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහෂඩගති සමන්තාගතසං භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සභේසා පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං කරෙග්ගා: බුද්ධසං අවණණං භාණති, ධම්මසං අවණණං භාසති; සඛ්ඛසං අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහෂඩගති සමන්තාගතසං භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සභේසා පාපිකාය දිට්ඨීයා අප්පට්ඨිකායෙ උකේඛපතීයකමමං කරෙග්ගා.

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත්... දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැනෙහි කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද...

9. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත්... දෙසු ඇවැනෙහි කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද...

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත්... වොදනා කොට කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද...

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත්... සිහිපත් කරවා කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත්... ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි කල උකෙඩපනිය කමීය දැහැමිකමක් ද වෙයි. විනය කමෙක් ද වෙයි. මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි. ඇවැන නංවා කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඛග කුණින් යුත්, ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි කල උකෙඩපනිය කමීය දැහැමි කමෙක් ද වෙයි. විනය කමෙක් ද වෙයි. මනාව සංහිදුනෙක් ද යෙයි.

දැහැමිකම් දෙදලොස නිමි.

ආකඩධමානා ඡටකය

1. මහණෙනි, අඛග කුණෙකින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ තම් ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි උකෙඩපනිය කමීය කරන්නේ ය ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුඬවාද ඇති කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා විෂයෙහි අභිකරණ ඉදිරිපත් කරන්නේ වේ ද, අඤ චුඤේ නොවීයත් වූඤේ ඇවැන් බහුල කොට ඇත්තේ කෙලවරක් නැති ඇවැන් ඇත්තේ වේ ද, හිතියත් හා එකට ගැටුනේ අනුලොම් නො වූ හිතියංකරියෙන් යුක්ත වැ වසයි ද මහණෙනි, මේ අඛග කුණින් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි උකෙඩපනිය කමීය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමේ උකෙඩපනිය කමීය කරන්නේ ය: උතතම ශීලයෙහි තටුවාවූ සිල් ඇත්තේ ද, උතුම් ආචාරයෙහි තටුවාවූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම් සමාන්දෂටීයෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග කුණින් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි උකෙඩපනිය කමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග කුණෙකින් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි උකෙඩපනිය කමීය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, දඹුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, සඟුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණෙනි, මේ අඛග කුණින් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටීය නො දුරුලීමෙහි උකෙඩපනිය කමීය කරන්නේ ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරොයා: එකො භණ්ඩන-කාරකො හොති කල්පකාරකො විවාදකාරකො භය්ගකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපනතීඛුලො අනපදුතො, එකො භිහිංසකට්ඨො විකරති අනනුලොමකෙහි ගිහිංසකෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරොයා.

5. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරොයා: එකො අභිසිලො සිලවිපනො හොති, එකො අර්කාවාරෙ ආචාරවිපනො හොති, එකො අභිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරොයා.

6. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරොයා: එකො බුද්ධියා අවණණං භාසති, එකො ඛම්මසා අවණණං භාසති, එකො සඛෙසා අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරොයා.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං ආකඛමානාජකාං නිට්ඨිතා.

තෙවනාදි සවනං

1. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමකතෙත භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමා වතතිතබ්බං. නන්‍රායං සමා වතතනා: න උපසමා-දෙනබ්බා, න නිස්සයො දුග්ගබ්බා, න සාමණේරො උපට්ඨාපපතබ්බා, න භික්ඛුනොවාදකසම්මුඛි සාදිතබ්බා, සමවෙනොපි භික්ඛුනිසො න ඔවදිතබ්බා, යාය ආපනතියා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කතං හොති සා ආපනති න ආපජ්ජිතබ්බා, අඤ්ඤා වා තාදිසිසා, තතො වා පාපිට්ඨතරා, කමමං න ගර්භිතබ්බං, කම්මිකා න ගර්භිතබ්බා, -පෙ- න පකතනකස භික්ඛුනො උපොසපො ධපෙතබ්බා, න පචාරණා ධපෙතබ්බා, න සවචනියං කාතබ්බං, න අනුචාදො පට්ඨපෙතබ්බා, න ඔකාසො කාරොතබ්බා, න වොදෙනබ්බා, න සාරොතබ්බා, න භික්ඛුනි සමපයොජෙතබ්බනති.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං තෙවනාදිසවනං නිට්ඨිතා.

4. මහණෙනි, භික්ෂුන් තිදෙනකුන්ගට සංඝ තෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීය කරන්නේය: එක් මහණෙක් බබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුද්ධවාද ඇතිකරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා හමුවේ අභිකරණ කරන්නේ වේද, එක් මහණෙක් බාල වූයේ නො වියත් වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ සීමාරහිත ඇවැත් ඇත්තේ වේද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොම නොවූ ගිහිසංඝඨීෂයන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයිද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝ තෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය.

5. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනකුන්ගට සංඝ තෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උත්තමශීලයෙහි විපත් සිල් ඇත්තේද, උත්තමාවාරයෙහි නටුවා වූ ආචාර ඇත්තේද, එක් මහණෙක් උතුම් දූෂිතයෙහි නටුවා වූ දිවු ඇත්තේ වේද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝ තෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය.

6. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනකුන්ගට සංඝ තෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අගුණ කියයිද, එක් මහණෙක් දුමුරුවන්හි අගුණ කියයිද, එක් මහණෙක් සගුරුවන්හි අගුණ කියයිද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝ තෙම කැමැති නම්, පාපදූෂිතය නො දුරලීමෙහි උකෙබපනීය කමීය කරන්නේ ය.

ලාමක දූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීයෙහි ආනබබමාන ඡටිකය නිමි.

තෙසාලිස්වත

1. මහණෙනි, පාපදූෂිතය නො දුරලීමෙහි උකෙබපනීය කමීය කරණු ලැබූ මහණ විසින් මැනැවින් පැවැතිය යුතුයි. එහි මේ මනා ව පැවැත්ම යි: (නමා උපාභ්‍යාය ව) උපසම්පද නො කළ යුතු යි. නිස නො දීය යුතු යි. හෙරණකු ලවා උව්වැත් නො කරවා ගත යුතු යි. මෙහෙණිතට ඔවා දීමේ සම්මතිය නො ඉවසිය යුතු යි. සම්මතිය ලද්දේත් මෙහෙණිතට ඔවා නො දීය යුතු යි. යම් ඇවැතකින් සංඝයා විසින් ලාමක දූෂිතය නො දුරලීමෙහි උකෙබපනීය කමීය කරණ ලද ද ඒ ඇවැතට නො පැමිණිය යුතු යි. එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයට වැඩි ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. කමීය නො ගැරැහිය යුතු යි. කමීය කළවුනට නො ගැරැහිය යුතු යි.... පුවතත් මහණනුගේ පොෂකය තැබීම නො කළ යුතු යි. පවාරණය නො තැබිය යුතු යි. සවවනීය කම් නො කළ යුතු යි. විහාරයෙහි අධිපති-බව්හි නො සිටිය යුතු යි. අවතර ගැණිම නො කරවිය යුතු යි. වොදනා නො කළ යුතු යි. ඇවැත් සිහිපත් කරවීම නො කළ යුතු යි. භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් කලහයට නො ශෙදවිය යුතු යි.

ආපදූෂිතය නො දුරලීමේ උකෙබපනීය කමීයෙහි තෙසාලිස් වත නිමි.

1. අථ ඛො සඛෙසා අර්ථස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාඛිජුඛෙස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිං අකාසි අසමොගං සඛෙසන. සො සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකතො විබහමි.

2. යෙ තෙ භික්ඛු අප්පිච්ඡා -පෙ- තෙ උඤ්චායනති ඩියනති විපාචෙනති: “කථං හි නාම අර්ථස්ස භික්ඛු ගඤ්චාඛිජුඛෙස්ස සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකතො විබහමිස්සති”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවන්තා එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

3. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසඛසං සනතිපාතාපෙත්වා භික්ඛු පටිඤ්චති: “සච්චං කීර් භික්ඛවෙ අර්ථස්ස භික්ඛු ගඤ්චාඛිජුඛෙස්ස සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකතො විබහමි”ති. “සච්චං භගවා”.

4. විගර්හි චූළලා භගවා: අනුච්ඡාසිකා -පෙ- කථං හි නාම සො භික්ඛවෙ මොඝජුරිසො සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකතො විබහමිස්සති. තෙන භික්ඛවෙ අප්පසන්නානං වා පසාදය -පෙ- විගර්හිත්වා ධම්මිං කථං කත්වා භික්ඛු අමනෙතඤ්ච: “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකමං පටිපසස්සමොහතු”.

5. පඤ්චති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකමං න පටිපසස්සමොහතඛං: උපසමපාදෙති, නියායං දෙති, සාමණෙරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනො- වාදකසමමුතීං සාදියති, සමමනොපි භික්ඛුනිසො ඔච්චති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චතඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙච්ඡාසාදිංකමකමං න පටිපසස්සමොහතඛං.

1. ඉක්බිති සංඝ තෙම පෙර හිජුලිහිණියන් මැරූ කුලයෙහි උපන් අර්ධ භික්ෂුහට පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි සංඝයා සමග සලෙහාග නැති උකෙට්ටනිය කමය කල්පේ ය. ඒ අර්ධ භික්ෂු තෙම සංඝයා විසින් පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය කරණු ලැබුයේ සිටුරූ හැර හිසේ ය.

2. අපිස්සතොස් ගුණ ඇති, පවට පිළිකුල් කරන, හික්මෙනු කැමැති යම් ඒ භික්ෂුහු වෙත් ද, ඔහු “ගඬබාසිපුබබ අර්ධ භික්ෂුතෙම සංඝයා විසින් පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය කරණ ලද්දේ කෙසේ නම් සිටුරූ හැර හිසේ දෑ සි” අවඤ කෙරෙත්. දෙය් කියත්. නුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු ගාග්ගවතුන් වහන්සේට ඉෂ්ඨ කාරණය සැලකලහ.

3. ඉක්බිති ගාග්ගවතුන් වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ කාරණයෙහි භික්ෂු සංඝයා රැස් කරවා, “මහණෙනි, ගඬබාසිපුබබ අර්ධ භික්ෂු තෙම සංඝයා විසින් පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය කරණු ලැබුයේ සිටුරූ හැර හිසේ ය යනු සැබෑ දෑ” සි විවාල සේක. “ගාග්ගවතුන් වහන්ස, සැබෑ යැ” සි (භික්ෂුහු පිළිතුරු දුන්හ.)

4. “මහණෙනි, නුසුදුස්සෙක... කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරුෂ තෙම සංඝයා විසින් පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය කරණ ලද්දේ සිටුරූ හැර හිසේ ද” මහණෙනි, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ පැහැදීම පිණිස ... නො වේ යැ සි ගාග්ගවත් බුදුරජානන් වහන්සේ වෙසෙසින් ගැරහු සේක. ගරහා දැහැමි කපා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක: “මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙම පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය සංහිදුවා.

5. මහණෙනි, අභිග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහුගේ පාපදාමය නො දුරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු සි. උපසම්පද කරසි ද, නිස දෙසි ද, අහරණකු ලවා උවචන් කරවා ගණි ද, මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සමමතිය ඉවසසි ද, සමා නිය ලදුවත් මෙහෙණිනට ඔවා දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහට පාපදාමය නො බැහැරලීමෙහි උකෙට්ටනිය කමය නො සංහිදුවිය යුතු සි.

6. අපරෙති භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං: යාය ආපත්තියා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙක- පනීයකමමං කතං හොතී තං ආපත්තීං ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තනො වා පාපිට්ඨනරං, කමමං ගරහතී, කමමිකෙ යරහතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං.

7. අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං: පකතත්තස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙතී, පචාරණං ධපෙතී, සවචනීයං කරොතී, අනුචාදං පට්ඨපෙතී, ඔකාසං කරොතී, වොදෙතී, සාරෙතී, භික්ඛුති සමපයොජෙතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහඛෙහති සමන්තා- ගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං න පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං අට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං අට්ඨාරසකං

1. පඤ්චති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං: න උපසමපාදෙතී, න නිස්සයං දෙතී, න සාමණෙරං උපට්ඨාපෙතී, න භික්ඛුනොවාදකසමුත්ථිං සාදෙතී, සමමනොපි භික්ඛුනිගො න ඔවදෙතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං.

2. අපරෙතිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහ- නඛබ්බං: යාය ආපත්තියා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං කතං හොතී තං ආපත්තීං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තනො වා පාපිට්ඨනරං, කමමං න ගරහතී, කමමිකෙ න ගරහතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහ- නඛබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං: න පකතත්තස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙතී, න පචාරණං ධපෙතී, න සවචනීයං කරොතී, න අනුචාදං පට්ඨපෙතී, න ඔකාසං කරොතී, න වොදෙතී, න සාරෙතී, න භික්ඛුති සමපයොජෙතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිතිස්සග්ගෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනඛබ්බං අට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

6. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමෙහි උනෙබපනීය කමීය නොසංහිදුපිය යුතු යි. යම් ඇවැතෙකින් සංඝයා විසින් පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමෙහි උනෙබපනීය කමීය කරණ ලද නම් ඒ ඇවැතට පැමිණෙයි ද, එබඳු අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, කමීයට ගරහයි ද, කමීය කලවුනට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ අඩග පසින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය නොනැවැත්විය යුතු යි.

7. මහණෙනි, අඩග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය නොසංහිදුපිය යුතු යි. පුවතත් මහණහුගේ පොහොය තබයි ද, පචාරණය තබයි ද, සවචනීය කම් කරයි ද, විහාරයෙහි අභිපතී බව්හි සිටියි ද, අවසර ගැණීම කරවයි ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් කලහ පිණිස යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය නොසංහිදුපිය යුතු යි.

පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීයෙහි නොසංහිදුපිය යුතු අංග අටොලොස හිමි

සංහිදුපියයුතු අංග අටොලොස

1. මහණෙනි, අඩග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමෙහි උනෙබපනීය කමීය සංහිදුපිය යුතු යි: උපසම්පදා නොකරයි ද, නිස නොදෙයි ද, හෙරණකු උවටනෙහි නොයොදයි ද, මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සම්මුතිය නොඉවසයි ද, සම්මුතිය ලදහේත් මෙහෙණිනට ඔවා නොදෙයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය සංහිදුපිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය සංහිදුපිය යුතු යි: යම් ඇවැතෙකින් සංඝයා විසින් පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමෙහි උනෙබපනීය කමීය කරණ ලද්දේ නම් ඒ ඇවැතට නොපැමිණෙයි ද, එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නොපැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නොපැමිණෙයි ද, කමීයට නොගරහයි ද, කමීය කලවුනට නොගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය සංහිදුපිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අඩග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමේ උනෙබපනීය කමීය සංහිදුපිය යුතු යි. පුවතත් මහණක්හුගේ පොහොය නොතබයි ද, පචාරණය නොතබයි ද, සවචනීය කම් නොකරයි ද, විහාරයේ අභිපතී බව්හි නොසිටියි ද, අවසර ගැන්වීම නොකරයි ද, වොදනා නොකරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් නොකරවයි ද, භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් කලහයට නොයොදයි ද, මහණෙනි, මේ අඩග අටින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂිතය නොබැහැරලීමෙහි උනෙබපනීය කමීය සංහිදුපිය යුතු යි.

පටිපසසමනනි

1. එවකට පන භික්ඛවෙ පටිපසසමනනධං: නෙන භික්ඛවෙ පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමකතෙන භික්ඛනා සංඝං උපසඞ්ඛමනා එකංසං උපනරාසඞ්ඛං කපිතා වුසිතානං භික්ඛනං පාදෙ වැදිනි, උකකුටිකං නිසීදිනා අඤ්ජං පගගතනා එවමසා වචනීයො:

“අහං භනෙන සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පානෙමි, නෙජාරං වතනාමි. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමසා පටිපසසමනනිං යාවති”ති. දුතියමපි යාවතංසා. තතියමපි යාවතංසා.

වතනෙන භික්ඛනා පටිච්ඡෙන සඛෙසා ඤාපපනධෙධං:

“සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛෙසා, අහං ඉජ්ඣනාමො භික්ඛු සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වතනති. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමසා පටිපසසමනනිං යාවති. යදි සඞ්ඛසා පතනකල්ලං, සඛෙසා ඉජ්ඣනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමං පටිපසසමනනිං. එහා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛෙසා: අහං ඉජ්ඣනාමො භික්ඛු සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වතනති. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමසා පටිපසසමනනිං යාවති. සඛෙසා ඉජ්ඣනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමං පටිපසසමනනිං. යසායසමතො ඛමති ඉජ්ඣනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමසා පටිපසසමනනිං, සො ඤාඤාසා. යසා නකමති, සො භාසෙය්.

දුතියමපි එතමජං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමජං වදාමි:

සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛෙසා, අහං ඉජ්ඣනාමො භික්ඛු සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වතනති. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමසා පටිපසසමනනිං යාවති. සඛෙසා ඉජ්ඣනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමං පටිපසසමනනිං. යසායසමතො ඛමති ඉජ්ඣනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමසා පටිපසසමනනිං, සො ඤාඤාසා. යසා නකමති, සො භාසෙය්.

පටිපසසමනනිං සඛෙසන ඉජ්ඣනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමං. ඛමති සඞ්ඛසා. තසමා ඤාඤාති. එවමෙන ධාරයාමි”ති.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙන උකෙච්ඡාසනකමමං නිට්ඨිතං සතංසං.

කමමකඩකිකො නිට්ඨිතො පඤ්ඤා.

සංහිඳුචීම

1. මහණෙනි, පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය මෙසේ සංහිඳුචීය සුතුහි: මහණෙනි, පාපදූචීය නො බැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය කරණු ලැබු ඒ මහණ විසින් සංඝයා වෙත ඵලබ පොරොණය ඵකාංඝ කොට වැඩිමහලු හිකුන් පා වැද උත්තුටුකයෙන් හිද දෙත් මුදුන තබා වැද මෙසේ කීය සුතුහි:

“වහන්ස, මම සබ්භයා විසින් පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛ- පනීය කමීය කරණු ලැබුයෙමි. මනා ව පවතීම්. හිකුන් අනුව පවතීම්. නිසාරණ වතෙහි පවතීම්. පාපදූචීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීයාසේ සංහිඳුචීම යදිම්” යනුයි. දෙවනුත් යැදිය සුතුහි. තෙවනුත් යැදිය සුතුහි.

වගත් ප්‍රතිබල මහණක්කු විසින් සබ්භ තෙම දන්විය සුතුහි:

“වහන්ස, සංඝ තෙම මාසේ වචනග අසාවා. මෙ නම දැනීමේ හිකු තෙම සංඝයා විසින් පාපදූචීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතීයි. හිකුන් අනුව පවතීයි. නිසාරණ වතෙහි පවතීයි. පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීයාසේ සංහිඳුචීම යදියි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් දැන්තේ නම සංඝ තෙම මෙ නම දැනී හිකුනුසේ පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය සංහිඳුවන්නේ ය. මෙ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙම මාසේ වචනග අසාවා. මෙ නම දැනීමේ හිකු තෙම සබ්භයා විසින් පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලැබුයේ මැනවින් පවතීයි. හිකුන් අනුව පවතීයි. අටලොස් නිසාරණ වතෙහි පවතීයි. පාපදූචීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීයාසේ සංහිඳුචීම යදියි. සංඝ තෙම මෙ නම දැනී හිකුනුසේ පාප දූචීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය සංහිඳුවයි. මෙ නම දැනී හිකුනුසේ පාපදූචීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීයාසේ සංහිඳුචීම යම් ආසුමෙතකුට අහිමන නම, හෙ තෙම නිශ්ඝබද වේවා. යම්කුට අතහිමන නම හෙ තෙම කීයාවා.

දෙවනුත් මෙ කාරණය කීයම්... තෙවනුත් මෙ කාරණය කීයම්.

වහන්ස, සංඝ තෙම මාසේ වචනග අසාවා. මෙ නම දැනීමේ හිකු තෙම සංඝයා විසින් පාපදූචීය නො බැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතීයි. හිකුන් අනුව පවතීයි. අටලොස් නිසාරණ වතෙහි පවතීයි. පාපදූචීය නො බැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීයාසේ සංහිඳුචීම යදියි. සංඝ තෙම මෙ නම දැනී හිකුනුසේ පාප- දූචීය නො බැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය සංහිඳුවයි. මෙ නම හිකුනුසේ පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීයාසේ සංහිඳුචීම යම් ආසුමෙතකුට අහිමන නම හෙ තෙම නිශ්ඝබද වේවා. යම්කුට අතහිමන නම හෙ තෙම කීයාවා.

සංඝයා විසින් මෙ නම හිකුනුසේ පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය සංහිඳුවන ලදී. එය සංඝයාට රිසියෙයි. එසෙසින් මෙසේ නිහඬ ය. මෙ කාරණය පිළිගැනීමි” යි.

සන්වැනි වූ පාපදූචීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය හිමි පලවූ වන කමිකකකිකය හිමිසේ ය.

ඉමමහි බනඩකෙ ව්ඤ්ඤ සහක.

නිඤ්ඤද්දනි:

1. පණ්ඩුලොහිතකා හිතවු සයං හණ්ඩනකාරකා
නාදිකෙ උපකඩකම උඤ්ඤසිංසු ව හණ්ඩනෙ.
2. අනුපානනාහි ජායනහි උපානනාහි ව වඩහිඊ
අපිච්ඡා පෙලො හිතවු උඤ්ඤායනහි පරිභනො¹.
3. සඤ්ඤවඤ්ඤනිකො චුදොඤ්ඤ සයමඤ්ඤ අඤ්ඤකලො
අඤ්ඤපෙඤ්ඤ නඤ්ඤනිඤ්ඤමමො සාවඤ්ඤයං ජනො.
4. අඤ්ඤමුඤ්ඤ පච්ඤ්ඤච්ඡා පච්ඤ්ඤඤ්ඤ කඤ්ඤ ව යං
අනාපනහි අඤ්ඤකනෙ ඤ්ඤහිඤ්ඤාය කඤ්ඤ ව යං.
5. අඤ්ඤඤ්ඤා අඤ්ඤඤ්ඤා නාඤ්ඤඤ්ඤා ව යං කඤ්ඤ
අඤ්ඤමුඤ්ඤ අඤ්ඤඤ්ඤ වඤ්ඤන වාචි යං කඤ්ඤ.
6. අඤ්ඤච්ඤ්ඤච්ඡා'ඤ්ඤච්ඤ්ඤ ඤ්ඤ වඤ්ඤන යං කඤ්ඤ
අඤ්ඤච්ඤ්ඤඤ්ඤඤ්ඤච්ඤ වඤ්ඤන වාචි යං කඤ්ඤ.
7. අනාපනහි අඤ්ඤච්ඤ්ඤ වඤ්ඤන වාචි යං කඤ්ඤ
අඤ්ඤකනාඤ්ඤනිඤ්ඤ අඤ්ඤච්ඤ්ඤච්ඤ ව.
8. ඤ්ඤහිඤ්ඤාය අඤ්ඤච්ඤ්ඤ වඤ්ඤනාචි නඤ්ඤච්ඤ ව
අඤ්ඤඤ්ඤා අඤ්ඤච්ඤ්ඤ වඤ්ඤනාචි හඤ්ඤච්ඤ ව.
9. අඤ්ඤඤ්ඤා අඤ්ඤච්ඤ්ඤ වඤ්ඤනාචි නඤ්ඤච්ඤ ව
අඤ්ඤඤ්ඤා අඤ්ඤච්ඤ්ඤ වඤ්ඤනාචි නඤ්ඤච්ඤ ව.
10. කඤ්ඤච්ඤ්ඤච්ඤඤ්ඤච්ඤ ඤ්ඤකඤ්ඤච්ඤ. ච්ඤ්ඤනිඤ්ඤ²
කඤ්ඤා අඤ්ඤඤ්ඤඤ්ඤා ව හඤ්ඤ නඤ්ඤනිඤ්ඤ. කඤ්ඤ.
11. හණ්ඩනං බාලො සංඤ්ඤච්ඤා අඤ්ඤච්ඤ අඤ්ඤච්ඤච්ඤ
අඤ්ඤච්ඤච්ඤච්ඤච්ඤච්ඤච්ඤච්ඤ නඤ්ඤනිඤ්ඤ. කඤ්ඤ.

1. උඤ්ඤකො. මඤ්ඤ. පරඤ්ඤකො. ච්ඤ්ඤ. උඤ්ඤකො. PTS.
2. ඤ්ඤකඤ්ඤච්ඤ ඤ්ඤනිඤ්ඤ. PTS.

මේ බන්ධනයෙහි වස්තු සවෙනි.

එහි උද්දායය:

1. පණ්ඩුකලෝභිතක මහණුනු භුක්ති කලහ කරන්නෝ ව එබඳුවන් වෙත එළඹ ඔවුනුදු කලහයෙහි උත්සාහවත් කළහ.
2. එසින් තොටපත් කලහ උපදී. උපත් කලහ වැඩේ. අලොච්ඡ වූ ප්‍රියසීල භික්ෂුහු පිරිස් වශයෙන් (පිරිස් පිරිස් වැ) දෙශ් පවසත්.
3. ලොවට අගපුඤ්ජ වූ, තනිත් ම සියල්ල දත්, සදහම් බොහෝ කල් පවත්නු කැමැති සම්බුදුරජුහු සැවැත් නුවරදී තථ්ථිය කමීය ඇණැවුහ.
4. තොහමුයෙහිද නොපිටිවිය ද, පිලිණ නොයෙණ ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, නො ඇවැතෙහි ද දෙසනාකාමීනී නොවූ ඇවැතෙහි ද දෙසු ඇවැතෙහි ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
5. වොදනා නොකොට ද සිහිපත් නොකරවා ද ඇවැත නොනංවා ද යමක් කරණ ලද ද, තොහමුයෙහි ද නොදහමින් ද ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
6. නොපිලිවිස ද අධමයෙන් ද නැවැත ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, පිලිණ නොගෙණ ද අධමයෙන් ද ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
7. නො ඇවැතෙහි ද අධමයෙන් ද ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවත ඇවැතෙහි ද අධමයෙන් ද ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
8. ඇවැත දෙසු කල්හි ද අධමයෙන් ද එසේ ම ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, වොදනා නොකොට ද අධමයෙන් ද එසේ ම ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් ද යම් කමීයක් කරණ ලද ද,
9. සිහිපත් නො කරවා ද අධමයෙන් ද එසේ ම ව්‍යග්‍ර වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, එසේ ම ඇවැත නොනංවා ද අධමයෙන් ද ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, ඒ හැම අධමකමී හි.
10. කාණ්ණපසුයේ වාර ක්‍රමයෙන් ශුක්ලපසුයේ වාරගණන ද දහ ගත්තේය. සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ ද, ඔහුට තථ්ථිය කමීය කරන්නේ ය.
11. ඔබර කරන්නේ ද බාලයෙක් වේ ද හිහිසංඝයෙක් සුකත ද, උත්තම සීලයෙහිත් උතුම් ඇවැරයෙහිත් උතුම් දුඛමයෙහිත් නඩුවා වූ සීලාදිය ඇත්තේ ද සංඝ තෙම ඔහුට තථ්ථිය කමීය කරන්නේ ය.

12. මුඛධම්මස්ස සඛ්‍යස්ස අවණණං යො ව භාසතී
නිණණනනමපි ව භික්ඛුතං සඛ්‍යො තජ්ජතීයං කථෙර.

13. සණ්ඨනකාරකො ඵකො ඛාලො සංඝඤ්ඤිතො
අභිසිලො අරක්ඛාවාථෙර තථෙව අනිද්ධිතො.

14. මුඛධම්මස්ස සඛ්‍යස්ස අවණණං යො ව භාසතී
තජ්ජතීයකම්මකතස්සෙවං සම්මානුචතතනො.

15. උපසම්පදනීස්සයො සංමණෙරඋපට්ඨනො
ඕවාදං සම්මතොවාපි න කථෙර තජ්ජතීකතො.

61. නාපඤ්ජනං ව ආපතතීං තාද්දසිං ව තතො පරං
කම්මං ව කම්මිකෙඤ චාපි ගරහෙත න තථාපිධො.

17. උපොසථං පචාරණං පකතතතස්ස නට්ඨපෙ
සචචතීං අනුචාදො ඕකාසො වොදතෙන ව.

18. සාරණං සම්පයොගඤ්ච න කථෙරයා තථාපිධො
උපසම්පදනීස්සයො සංමණෙරඋපට්ඨනං.

19. ඕවාදසම්මතොවාපි පංචඛෙතති න සම්මති
තං චාපජ්ජතී ආපතතීං තාද්දසිං ව තතො පරං.

20. කම්මං ව කම්මිකෙඤ චාපි ගරහතොතා න සම්මති.
උපොසථං පචාරණං සචචතීයං අනුචාදො.

21. ඕකාසො වොදනො වෙච්ච සාරණං සම්පයොජනා.
ඉමෙහට්ඨගඛෙතති යො සුතොතා තජ්ජනා නුපසම්මති.

22. කණ්ඨවාරතයෙතෙච්ච සුක්කචාරං චිජානිතො.
ඛාලො ආපතතීඛුලො සංඝට්ඨා'පි ව සෙය්‍යසො.

12. යමෙක් මුදුරජුන් අගුණ කියාද යමෙක් දහමිති අගුණ කියා ද යමෙක් සංඝයාගේ අගුණ කියාද ඒ තුන් මහණුන්ට ම සහ තෙමේ තර්කීය කමය කරන්නේය.

13. එකෙක් කලහකරු වේ ද, එකෙක් නොවනවේ වේ ද, එකෙක් හිතියසහින් යුත් වේ ද, මේ තුන් දෙනාට ම සහ තෙමේ තර්කීය කමය කරන්නේය. එකෙක් අභිභවයෙන් අනෙකෙක් අධ්‍යාපනයෙන් එසේ ම අනෙකෙක් අතිදැවැන්තයින් විපක්‍ෂ වේ ද, (මේ තිදෙනාටම සහ තෙමේ තර්කීයකමය කරන්නේ ය.)

14. යමෙක් මුදුරජුන්ගේ අගුණ කියා ද, ධර්මයේ අගුණකියා ද, සංඝයාගේ අගුණ කියා ද, සහ තෙමේ ඔවුන් තිදෙනාට ම තර්කීය කමය කරන්නේ ය. තර්කීය කමය කරණු ලැබූවහුගේ මෙසේ (මතු දැක්වෙන සේ) මනා පැවැත්ම විය යුතු:

15. තර්කීයකමය කරණු ලැබූ මහණ තෙම තමා උපාධ්‍යාය ව උප-සම්පදව ද, තමා ඇදුරු වෑ නිය දීම ද, හෙරණකුගෙන් උවචන ගැන්ම ද, සමමත වූ කුමුදු මෙහෙණිතට බවා දීම ද, නො කරන්නේ ය.

16. ඒ ඇවැතට ද එබඳු ඇවැතකට ද එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට ද නො පැමිණිය යුතු. එවැනි මහණ තෙම කමයට ද කමය කලවුනට ද නො ගරහන්නේ ය.

17. හේ පුවතත් මහණන්හුගේ පොහෝ කිරීම ද පවාරණාව ද නො තබන්නේ ය. සවචනීය කමය ද නො කරන්නේ ය. අනුවාදය නො පිහිටුවන්නේ ය. පුවතත් මහණකුට වොදනා කරණු පිණිස අවකාශ නො කරවන්නේ ය. වොදනා නො කරන්නේ ය.

18. පුවතත් මහණකුට ඇවැත් හිති කරවීම ද, මහණන් උනුන් හා කලහයෙහි යෙදීම ද, තමා උපාධ්‍යාය වෑ උපසම්පදව ද, ඇවැත් ව නිස-දීම ද, හෙරණකුගෙන් උවචන් ගැන්ම ද නො කරන්නේ ය.

19. අවවාදකතමමනීය ලද්දහු ජිහිනුදු මෙහෙණිතට අවවාද නො කරන්නේ ය. ඉදින් මේ පස කරන්නේ නම්, මේ අඩන පස කරණ කොට ගෙන තර්කීය කමය නො සංභිදේ. ඒ ඇවැතට පැමිණේ ද, එබඳු ඇවැතකට පැමිණේ ද, එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට පැමිණේ ද,

20. කමයටත් කමය කලවුනටත් ගරහන්නේ ද, ඔහුට කල තර්කීය කමය නො සංභිදේ. උපොසඵය ද පවාරණාව ද සවචනීය කම ද අනු-වාදපට්ඨපතය ද,

21. අවකාශ කරවීම ද; වොදනා ද; ඇවැත් හිති කරවීම ද, මහණන් කලහයෙහි යෙදවීම ද යන මේ අඩන අටින් යමෙක් යුක්ත ද, ඔහුට කල තර්කීය කමය නො සංභිදෙහි.

22. කාණ්ඩවාරයට කී තසින් ම ඉකලවාරය ද දන ගන්නේ ය. සෙය්‍යසක මහණ තෙම අව්‍යක්‍ය ද, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ ද, හිතීන් හා අනනුලෝමක සංගතියෙන් හැනුනේ ද වෙහි.

- 23. නියතකමම. සලබුද්ධා ආණාපෙසි මනාසුචි.
කීවාහිරිඝමී. දෙඵ භික්ඛු අඤ්ඤා ව පුතබ්බසු.
- 24. අනාවාරං ව විවිධං අවරිංසු අභ්ඤ්ඤා
පබ්බාජනීයං සලබුද්ධා කුමමි. සංවර්තියං ජනො
මච්ඡිකාසග්ගො සුධම්මො විහතඤ්ඤාචාරියො අසු.
- 25. ජාතිවංශදත වුංගෙඤ්ඤා සුධම්මො විහතඤ්ඤා
පටිසාරණීයං කමමි. ආණාපෙසි තථාගතො.
- 26. ඤාතමිඤ්ඤා ජනනං භික්ඛු නිවර්තනාපකතී. පඤ්ඤා
අදඤ්ඤා උකම්පිඤ්ඤා ආණාපෙසි ජනුතතමො.
- 27. ජනනා තං යෙව ආපකතී. පටිකාඤ්ඤා න ඉච්ඡති
උකම්පකාපටිකමම ආණාපෙසි විතායකො.
- 28. පාපද්ධි අරිච්ඤ්ඤා ආසි අඤ්ඤානිඤ්ඤා
දිට්ඨියාපටිකිඤ්ඤා උකම්පං ජනනාසිතො.
- 29. නියතකමම. පබ්බාජං තථෙව පටිසාරණී
අදඤ්ඤාපටිකමම අනිඤ්ඤා ව දිට්ඨියා.
- 30. දවානාවාදාපකාතමිඤ්ඤාචාරියො ව
පබ්බාජනීයකමමමි අනිඤ්ඤාපද ඉමම.
- 31. අලාභාවණ්ණො දෙඵ පංච දෙඵ පංචකාඤ්ඤා
පටිසාරණීයකමමමි අනිඤ්ඤාපද ඉමම.
- 32. තජ්ජනීයං නියතං ව දුඛෙ කමොපි සාදිසා
පබ්බාජං පටිසාරිතං අභි පදාහිරිතතො.
- 33. තයො උකම්පකා කමම, සාදිසා තෙ විහතඤ්ඤා
තජ්ජනීයතයොපි යෙසං කමම. විජාතියා'හි.

කම්මකඩකිතො නිවර්තනො.

23. මහාමුතී වූ සම්බුදුන් නියොගකමය ඇණවුන. අර්ථ ද පුනබ්බසු ද යන දෙමහණු කීවාහිරියෙහි වෙසෙති.

24. සංයම නැති මහණු විවිධ අනාවාර කලහ. බුදුරජුන් බවුන් සදහා කැවැත්කිදී පබ්බාජනීය කමය පැණවුන. සුඛමී සඵචිර තෙම මවජිකායණ්ඩ හුවාරති වතු ශාසපණියානන් අවංකයෙහි වසන්නේ විය.

25. ඒ සුදම් තෙර වීතන උචසුකට ජාතිවාදයෙන් ගටා බෙසණයි. තපායන බුදුන් ඒ කරුණෙහි පටිසාරණීය කමය පැණවුන.

26. ඒතොත්තම බුදුරජුන් කොතොඹාහිදී ඇවැත දක්නට නො කැමැති ජනන මහණකට ඇවැත් නොදැක්මෙහි උත්තොපණීය කමය කරන්නට ඇණවුන

27. ජනන තෙම ඒ ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නො කැමැත්තේ වෙයි. විනෙතා වූ බුදුරජුන් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උබෙවිති කම් ඇණවුන.

28. අරිට්ඨ මහණකට නොදැන්ම නිසා උපන් පාපදාමේය නො බැහැර ලීමෙහි උත්තොපණීය කමය බුදුරජුන් විසින් වදාරණ ලද්දේ ය.

29. තියසා කමයන් පබ්බාජනීය කමයන්, එසේ ම පටිසාරණීය කමයන්, ඇවැත නොදැන්ම, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම, පාපදාමේය බැහැර නො කිරීම යන මෙහි (උත්තොපණීය)කමයන් (බුදුරජුන් ඇණවුන)

30. ක්‍රීඩා අනාවාර උපහාන මිථ්‍යාආච්ච යන මොහු පටිසාරණීය කමයෙහි අතිරෙක පදයෝ යා.

31. හිනිනට අලාභ පිණිස තැන් කිරීම පිළිබඳ වූ හිනින් අලුණ කීම් පිළිබඳ වූ ද පංචක දොසක් දෙකෙකැ යි පටිසාරණීය කමයෙහි මොහු අතිරෙක පදයෝ තම් වෙති.

32. තජ්ජනීය තියසා යන කම් දෙදෙන ම සමානහ. පබ්බාජනීය පටිසාරණීය යන කම් දෙදෙනාගේ අතිරෙක පදඇති බව ද වේ.

33. උත්තොපණීය කම් තිදෙනෙක. විනාය විසින් බහු සමාන හ. තජ්ජනීය කමයට කී තසින් ම සෙසු කම් දහ ගන්නේ ය.

කම්මකතිකය හිමියෝ ය.

පාරිවාසිකකවැඩතො

I. පාරිවාසිකවතන.

1. තෙත සමයෙහ වුඳො: හගවා: ශාවජ්ජියං විහරති ජෙතවනෙ අනාඨපිණ්ඩකස්ස ආරාමෙ. තෙත ඛො පන සමයෙහ පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සාමීචිකමමං. ආසතාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිග්ගහණං නහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අපච්ච්ඡං -පෙ- හෙ උඤ්ඤායනති කියනති විපාවෙනති “කථං හි නාම පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු හගවතො එතමිථං ආරෙණවසුං.

2. අථ ඛො හගවා එතස්මිං නිදනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසංඝං සනතිපාතාපෙඨා භික්ඛු පටිපුච්ඡි: “සච්චං කීර භික්ඛවෙ පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති. ‘සච්චං හගවා’.

3. විහරති වුඳො: හගවා: අනනුච්ඡ්චිකං -පෙ- කථං හි නාම භික්ඛවෙ පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සාමීචිකමමං. ආසතාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිග්ගහණං නහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. තෙතං භික්ඛවෙ අපසහතතානං ඛා පසාදය -පෙ- විහරතිඨා ධමමිං කථං කඨා භික්ඛු ආමිනෙතසි:

4. “ත භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙහ භික්ඛුනා සාද්දිතඛං පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමමං සාමීචිකමමං ආසතාභිහාරො සෙය්‍යාභිහාරෙ පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිග්ගහණං නහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ සාද්දියෙය්‍ය, ආපතති දුක්ඛටස්ස.

5. අනුජානාමි භික්ඛවෙ පාරිවාසිකානං භික්ඛුනං මුච්ඡි යථාමුඛං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමමං සාමීචිකමමං ආසතාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිග්ගහණං නහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං.”

පාරිවාසික කවචකය

I. පාරිවාසික වග

1. එ සමූහයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ සැවැත්නුවර නිසා දෙවරම් නම් වූ අනේපිඩු සිටුවුණේ අරමෙහි වැඩ වසන සේක. එසමයෙහි පිරිවෙස් වසන මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඡමය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පාදෙතා දිය එලෑවීම, පාපුටුව හා පාදකටෙලිපා එලවා නැගීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිට පිරිසම කිරීම යන මෙ කී දෑ ඉවසත්. අපිස් ගුණ ඇති... යම් මහණ කෙළකක් වුවත් ද, ඔහු “කෙසේ නම් පිරිවෙස් වසන මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම... නැමෙහි පිට පිරිසම කිරීම ඉවසත් ද?”යි අවසා කෙරෙත්, දෙස් කියත්, හුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණනු මෙ පවත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

2. එකල්හි භාග්‍යවතුන්වහන්සේ මේ නිදනෙහි මේ කාරණයෙහි හික්සගන රැස් කරවා, “මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම... නැමෙහි පිටු පිරිසම ඉවසත් යනු සැබෑ ද?”යි අසා වදාලසේක. “සැබැව, භාග්‍යවතුන් වහන්සැ”යි මහණනු පිළිවදන් ඇස්වූහ.

3. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණනු කෙසේ නම් පුවතත් මහණුන් ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඡමය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පාදෙතා දිය එලෑවීම, පාපුටු පාකටෙලි එලෑවීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිටුපිරිසම යන මෙකී වත් ඉවසත් ද, මහණෙනි, මෙය සස්තා නො පහනුන්සේ පැහැදීම පිණිස ද... නො පවතියා යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වචනසිත් ගැරැහු සේක. ශරභා දහාමි කතා කොට මෙසේ වදාල සේක:

4. “මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණනු විසින් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඡමය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පා දෙතා දිය එලෑවීම, පාපුටුව පාකටෙලිය එලෑවීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිටු පිරිසම යන මෙකී වත් නො ඉවැසිය යුතු. යම් මහණෙක් ඉවසන්නේ ද, ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය.

5. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන්හට උනුන් මහලු පිළිවෙළින් වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඡමය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පා දෙතා දිය නැගීම, පාපුටුව පාකටෙලිය එලෑවීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිටුපිරිසම යන මෙ කී වත් උනුනට මහලු පිළිවෙළින් කිරීම අනුදනිමි.”

6. අනුජාතාමි භික්ඛලෙ පාරිවාසිකානං භික්ඛුතං පඤ්ච යථාබුධිං: උපොසථං, පචාරණං, වසසීකසාපිකං, මනෙතරතං, හතනං.

7. තෙන හි භික්ඛලෙ පාරිවාසිකානං භික්ඛුතං වතනං පඤ්ඤපෙඤ්ඤාමි යථා. පාරිවාසිකෙහි භික්ඛුති වතනිකඛං. පාරිවාසිකෙන භික්ඛලෙ භික්ඛුතා සමමා වතනිකඛං. තත්‍රායං සමමා වතනනා:

8. න උපට්ඨපෙතඛං, න නිසංයො දුතඛං, න සංමිණෙණෙර උපට්ඨපෙතඛං, න භික්ඛුතොවාදකසමමති සාදිතඛං, සමමනෙතාපි භික්ඛුතියො න මිවදිතඛං, යාය ආපතතියා සමෙසන පරිවාසො දිනෙනා හොති සා ආපතති න ආපජ්ජතඛං, අඤ්ඤ වා තාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨතර, කමමං න ගරහිතඛං, කමමිකා න ගරහිතඛං, න පකනතතඤ්ඤ භික්ඛුතො උපොසථො ධ්වජතඛං, න පචාරණා ධ්වජතඛං, න සචචනියං කාතඛං, න අනුවාදො පට්ඨපෙතඛං, න මකාසො කාමරතඛං, න වොදෙතඛං, න සාමරතඛං, න භික්ඛුති සමපයොජේතඛං.

9. න භික්ඛලෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා පකනතතඤ්ඤ භික්ඛුතො පුරුතො ගන්තඛං, න පුරුතො නිසීදිතඛං, යො හොති සමසංඤ්ඤා ආසන-පරිඤ්ඤානා සෙයොපරියනෙනා මිහාරපරියනෙනා සො තඤ්ඤ පදනඛං, තෙන ව යො සාදිතඛං.

10. න භික්ඛලෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා පකනතතෙන භික්ඛුතා පුරුතමිණෙන වා පච්ජානමිණෙන වා කුලාති උපට්ඨකමිතඛං. න ආරඤ්ඤිකඛං සමාදිතඛං, න පිණිපාතිකඛං සමාදිතඛං, න ව තපච්චියං පිණිපාතො නිහර්ජපතඛං 'මා මං ජාතීංසු'ති.

11. පාරිවාසිකෙන භික්ඛලෙ භික්ඛුතා ආනන්දුකෙන ආරොලෙතඛං, ආනන්දුකඤ්ඤා ආරොලෙතඛං, උපොසථ ආරොලෙතඛං, පචාරණං ආරොලෙතඛං, සලෙ හිලාතො හොති දුතෙනපි ආරොලෙතඛං.

12. න භික්ඛලෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සමික්ඛුතා ආවාසා අභික්ඛුතො ආවාසො ගන්තඛං අඤ්ඤත්‍ර පකනතතෙන, අඤ්ඤත්‍ර අන්තරාසා. න භික්ඛලෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සමික්ඛුතා ආවාසා අභික්ඛුතො අත්වාසො ගන්තඛං අඤ්ඤත්‍ර පකනතතෙන, අඤ්ඤත්‍ර අන්තරාසා. න භික්ඛලෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සමික්ඛුතා ආවාසා අභික්ඛුතො ආවාසො වා අත්වාසො වං ගන්තඛං අඤ්ඤත්‍ර පකනතතෙන, අඤ්ඤත්‍ර අන්තරාසා.

6 මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන්ට උපොසථ, පවාරණා, වසිකසාපිකා ඔනොජන (පසුව ලබන අදහසින් එදිනට නියම බත නොගෙන කැරීම) වතුශාල බත ඉවසීම යන පස වැඩිමහලු පිලිවෙල අනුව කිරීම අනුදැනිමි.

7. එහෙයින් මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන්ට ඔවුන් විසින් පැවැත්විය යුතු පරිදි වූ වත් පණවන්නෙමි. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් මොනොවට පැවැත්විය යුතු. මේ එහි මොනොවට පැවැත්වීම යි:

8. පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් තමා උපාධාරය වැ උපසම්පදා නො කටයුතු. තමා ඇදුරු වැ නිස නො දියයුතු. හෙරණක් උටවු නො කොට යුතු. භික්ෂුනීච්චාදක සමමනිය නො ඉවැසිය යුතු. සමමනිය ලද්දහු විසිනුදු මෙහෙණන්ට ඔවු නො දිය යුතු. යම් ඇවැනෙකින් සහනු විසින් පිරිවෙස් දෙන ලද ද, ඒ ඇවැන නෝ එ බදු අත් ඇවැනක් හෝ එයට වඩා ලාමක ඇවැනක් හෝ නො ඇවැද්ද යුතු. කමීය නො ගැරැහිය යුතු යැ. කමීය කල මහණුන් නො ගැරැහිය යුතුය. පුවතත් මහණක්හුගේ පොහොය නො තැබිය යුතු. පවුරුණු නො තැබිය යුතු. සවච්චිතී කමීය නො කල යුතු. වෙහෙරු දෙවුනත්හි නො සිටිය යුතු. අවසර ගැන්ම නො කරවිය යුතු. පුවතත් මහණක්හට වොදනා නො කට යුතු. ඇවැත් සිහිකරවනු නො කට යුතු. මහණුන් උනුත් හා කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු.

9. මහණෙනි, පිරිවෙස් පුරණ මහණුන් විසින් පුවතත් මහණකුට පෙරවු වැ නො යැ යුතු. පෙරවු වැ නො හින්දු යුතු. සබ්බයාගේ යම් කෙලවරු අස්නෙක් කෙලවරු යහනෙක් කෙලවරු වෙහෙරෙක් වේ ද, එය ඔහුට දිය යුතු. ඔහු විසිනුත් එය ඉවැසිය යුතු.

10. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් පුවතත් මහණක්හු හා පෙරවු වැ යන මහණකු වැ හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ හෝ කුලයෝ නො එලැඹිය යුතුය. ‘මා පිරිවෙස් පුරන්තකු කොට සෙස්සෝ නො දැනින්වා’ යි යන ඒ කාරණයෙන් ආරණ්‍යකාචනය සමාදන් භො විය යුතු. පිණ්ඩපාතිකාචනය සමාදන් නො විය යුතු. පිණ්ඩපාතය නො හෙත්වා ගත යුතු.

11. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන ආගන්තුක මහණුන් විසින් නෙවෘසික මහණුන්ට තමා පිරිවෙස් වසන බව සැල කල යුතු. පිරිවෙස් වසන නෙවෘසික මහණුන් විසින් ආගන්තුක මහණුන්ට තමා පිරිවෙස් වසන බව සැල කල යුතු. පොහෝ කිරීමෙහිදී (තමා පිරිවෙස් පුරන බව) සැල කල යුතු. පවුරුණුගෙහිදී සැල කල යුතු. ඉදින් හේ ගිලන් වේ තම දුක්ගකු ලවා නුමුදු සැල කැරවිය යුතු.

12. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් පුවතත් මහණක්හු තැනි වැ, දසවධ අන්තරුය අතුරෙන් යම් කිසි අන්තරුයක් තැනි වැ, මහණුන් ඇති ආවාසයෙන් මහණුන් තැනි ආවාසයට නො යැ යුතු. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් මහණුන් ඇති ආවාසයෙන් මහණුන් තැනි අනාවාසයට පුවතත් මහණක්හු තැනි වැ, අන්තරුයක් තැනි වැ, හො යැ යුතු යි. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින්, පුවතත් මහණක්හු තැනි වැ, අන්තරුයක් තැනි වැ, මහණුන් ඇති ආවාසයෙන් මහණුන් තැනි ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නො යැ යුතු.

21. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙත භික්ඛුනා පකතනෙතන භික්ඛුනා සද්ධීං එකච්ඡන්තෙත ආවාසෙ වන්ථබ්බං. න එකච්ඡන්තෙත අනාවාසෙ වන්ථබ්බං. න එකච්ඡන්තෙත ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වන්ථබ්බං. පකතනනං භික්ඛුං දිසා ආසනා වුට්ඨානබ්බං. පකතනෙතා භික්ඛු ආසනෙත නිමනෙතතබ්බො. න පකතනෙතන භික්ඛුනා සද්ධීං එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නීවෙ ආසනෙ නිසිනෙත උච්චෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ඡමාය නිසිනෙත ආසනෙ නිසීදි- තබ්බං. න එකච්චිකමෙ වච්චිකමිතබ්බං. න නීවෙ වච්චිකමෙ වච්චිකමනෙත උච්චෙ වච්චිකමෙ වච්චිකමිතබ්බං. න ඡමාය වච්චිකමනෙත වච්චිකමෙ වච්චිකමිතබ්බං. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙත භික්ඛුනා පාරිවාසිකෙත බුඤ්ඤාපරන භික්ඛුනා සද්ධීං -පෙ- මුලායපටිකස්සතාරගෙන භික්ඛුනා සද්ධීං -පෙ- මානතතාර- ගෙන භික්ඛුනා සද්ධීං -පෙ- මානතතවාරිකෙත භික්ඛුනා සද්ධීං -පෙ- අඛාතාරගෙන භික්ඛුනා සද්ධීං එකච්ඡන්තෙත ආවාසෙ වන්ථබ්බං. න එකච්ඡන්තෙත අනාවාසෙ වන්ථබ්බං. න එකච්ඡන්තෙත ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වන්ථබ්බං. න එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නීවෙ ආසනෙ නිසිනෙත උච්චෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ඡමාය නිසිනෙත ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකච්චිකමෙ වච්චිකමිතබ්බං. න නීවෙ වච්චිකමෙ වච්චිකමනෙත උච්චෙ වච්චිකමෙ වච්චිකමිතබ්බං. න ඡමාය වච්චිකමනෙත වච්චිකමෙ වච්චිකමිතබ්බං.

22. පාරිවාසිකවතුසො වෙ භික්ඛවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය; මුලාය පටික- ස්සෙය්‍ය, මානතතං දදෙය්‍ය, තබ්බිසො අඛෙඤ්ඤාය, අකම්මං. න ච කරඤ්ඤි- යනති.

වතුනවුති පාරිවාසිකවනනං නිට්ඨිතං.

23. අථ ඛො අයස්මා උපාලි ගෙන භගවා තෙනුපෑඛකමි. උපස- ඛකමිච්චා භගවනනං අභිවාදෙච්චා එකමනනං නිසීදි. එකමනනං නිසිනෙතා ඛො ආයස්මා උපාලි භගවනනං එතදවොච: “කතී නු ඛො භනෙත පාරිවාසිකස්ස භික්ඛුනො රතතිච්ඡද්ද?” ති. “තයො ඛො උපාලි පාරිවාසි- කස්ස භික්ඛුනො රතතිච්ඡද්ද; සභවාසො, විපාවාසො, අනාරොචනා. ඉමෙ ඛො උපාලි තයො පාරිවාසිකස්ස භික්ඛුනො රතතිච්ඡද්ද” ති.

24. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවන්තියා මහාභික්ඛුසඤ්ඤා සනති- පතීනො භොඤ්. න සකෙකානති පාරිවාසිකා භික්ඛු පරිවාසං සොභධායං. භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙත්තං.

21. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින් පුවතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආනාචාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආනාචාසයෙහි නො විසියැ යුතු. පුවතත් මහණකු දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටියැ යුතු. පුවතත් මහණ අස්තෙන් නිමැතිය යුතු. පුවතත් මහණක්හු හා එක් අස්තෙහි නො හින්දු යුතු. පුවතත් මහණක්හු මිටි අස්තැ හුන් කල්හි තමා උස් අසුතැ නො හින්දු යුතු. පුවතත් මහණක්හු බිමැ හුන් කල්හි තමා අස්තෙකැ නො හින්දු යුතු. පුවතත් මහණක්හු හා එක් සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කලයුතු. පුවතත් මහණක්හු මිටි සක්මන් මළයෙහි සක්මන් කරන කල්හි තමා උස් සක්මන් මළවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. පුවතත් මහණක්හු බිමැ සක්මන් කරන කල්හි තමා සක්මන් මළවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන වැඹි මහලු මහණකු හා... මුලායපටිකයනාවට සුදුසු මහණකු හා... මානතට සුදුසු මහණකු හා... මානතෙහි හැසිරෙන මහණකු හා... අභ්‍යන්තරට සුදුසු මහණකු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආනාචාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් අස්තෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ උන් කල්හි තමා උස්සන්තෙක නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කල්හි තමා අස්තෙකැ නො හින්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන් මළයෙහි සක්මන් කරන කලැ තමා උස් සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරන කලැ තමා සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කල යුතු.

22. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු සතර වැනි කොටැහී වැ පිරිවෙස් දෙත්තේ තමි, මුලායපටිකයනාව කරන්නේ තමි, මානත දෙත්තේ තමි, ඔහු විසිවැනි කොටැහී වැ අභ්‍යන්තර කරන්නේ තමි, එය අකමිසෙක් වෙයි. එය නො කටයුතු ද වෙයි.

සිවුඅහු පිරිවෙසවන් නිමිසේ ය.

23 ඉක්බිත්තෙන් ආයුමත් උපාලි තෙරණුවෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කරා එලැඹියහ. එලැඹි ඔබ වැද පසෙක ඉදගත්හ. පසෙක හුන් ආයුමත් උපාලි තෙරණුවෝ “වතන්ස, පිරිවෙස් වසන මහණහට රුත්‍රිවෙස්ද කියෙක් ද?” යි විචාලහ. “උපාලිනි, සහවාසය (පුවතත් මහණක් හා එක් වැ, විසීම), විනාචාසය (පුවතත් මහණක්ගෙන් වෙන් ව විසීම), අනාචාසය (ආනතකුකාදීනට තමා පිරිවෙස් වසන බව නොදැන්වීම) යැ යි පිරිවෙස් වසන මහණහට රුත්‍රිවෙස්ද කුනෙකැ” යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල සේක.

24. එ සමයෙහි සැවැත්හි මහත් මහණමුළුවෙක් මුළු දෙවුණේ වෙයි. පිරිවෙස් වසන මහණහු පරිවාස ශොධනය කරන්නට නො හැක්කාහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ.

25. “අනුජාතාමි භික්ඛවෙ පරිවාසං නික්ඛිපිතුං. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ නික්ඛිපිතධෙධො: තෙන පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා එකං භික්ඛුං උපසඛිකමිත්වා එකංසං උත්තරාසඛිතං කරිත්වා උක්ඛුටිකං නිසීදිත්වා අඤ්ඤං පසනභෙත්වා එවමස්ස වචනීඨො: “පරිවාසං නික්ඛිපාමිති” නික්ඛිතො හොති පරිවාසො. “වතනං නික්ඛිපාමිති” නික්ඛිතො හොති පරිවාසො” ති.

26. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවඤ්චො භික්ඛු තභං තභං පකකමිංසු. න සකෙකානති පාරිවාසිකා භික්ඛු පරිවාසං සොඛමිතුං. භගවතො එතමන්ථං ආරොවෙසුං.

27. “අනුජාතාමි භික්ඛවෙ පරිවාසං සමාදිසිතුං. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ සමාදිතධෙධො: තෙන පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා එකං භික්ඛුං උපසඛිකමිත්වා එකංසං උත්තරාසඛිතං කරිත්වා උක්ඛුටිකං නිසීදිත්වා අඤ්ඤලිමභගභෙත්වා එවමස්ස වචනීඨො: ‘පරිවාසං සමාදියාමි’ති. සමාදිතො හොති පරිවාසො. ‘වතනං සමාදියාමි’ති. සමාදිතො හොති- පරිවාසො’ති.

පාරිවාසිකවතනං නිවේදනං.

2. මූලාශ්‍රවලින් පිටුපසට පැවරීමේ ක්‍රියා

1. තෙන ඛො පන සමයෙන මූලාශ්‍රවලින් පිටුපසට පැවරීමේ ක්‍රියා සාදි-යනති; පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤලිකමිමං සාමිච්චිකමිමං ආසනාභිතාරං සෙය්‍යාභිතාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඤ්චලිකං පකතවිචාරපටිභගභණං නතනෙ පිට්ඨිපරිකමිමං. සෙ තෙ භික්ඛු අපිට්ඨිච්ඡා සනතුට්ඨා ලජ්ජිතො කුක්ඛුට්ඨකා සික්ඛාකාමා, තෙ උපකාශනති සියනති විපාමෙතති: “කථං හි නාම මූලාශ්‍රවලින් පිටුපසට පැවරීමේ ක්‍රියා සාදිසිකනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නතනෙ පිට්ඨිපරි-කමිම”නති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොවෙසුං.

2. අථ ඛො භගවා එතසමිං නිදුතෙ එතසමිං පකරණෙ භික්ඛුසඛිකං සනතිපාතාපෙත්වා භික්ඛු පටිපුච්ඡ: “සච්චං කිර භික්ඛවෙ මූලාශ්‍රවලින් පිටුපසට පැවරීමේ ක්‍රියා සාදිසිකනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නතනෙ පිට්ඨිපරිකමිම”නති. “සච්චං භගවා.”

3. විගරහි මුඤ්ඤො භගවා: අනුච්ඡෙදිකං -පෙ- කථං හි නාම භික්ඛවෙ මූලාශ්‍රවලින් පිටුපසට පැවරීමේ ක්‍රියා සාදිසිකනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නතනෙ පිට්ඨිපරිකමිමං. තෙන භික්ඛවෙ අප්පසනානං වා පසාදය පසනානං වා සියෙය්‍යාභාවාය. අථ ඛො තං භික්ඛවෙ අප්පසනානං වෙච අප්පසාදය, පසනානංච එකවිචානං අඤ්ඤඵතතායා’ති. විගරහිත්වා ධම්මං කථං ඤාත්වා භික්ඛු ආමනෙතසි.

25. “මහණෙනි, පිරිවෙස නික්මෙන කරන්නට (බහා තබන්නට) අනුද-
 නිද. මහණෙනි, මෙසේ නික්මෙන ද කල යුතු: ඒ පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින්
 එක් මහණක්හු කර එලැබී උතුරුසහ එකස් කොට උත්කුටුක වැ හිද
 දෙතොත් මුදුනැ තබා “පිරිවෙස බහා තබමි යි” මෙසේ කියා යුතු.
 (මෙතෙකින්) පිරිවෙස බහා තබන ලද්දේ වෙයි. “වන බහා තබමි යි” කියා
 යුතු. පිරිවෙස බහා තබන ලද්දේ වෙයි.

26. එ සමයෙහි පැවතෙහි හික්කුහු ඒ ඒ අත නික්ම ගියහ. පිරිවෙස්
 වසන මහණහු පිරිවෙස් යොධනය කරණට නොහැකි වෙත්. මේ කරුණ
 භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

27. මහණෙනි, පිරිවෙස සමාදානය කොට ගන්නට අනුදනිමි යි.
 මහණෙනි, මෙසේ සමාදන්වීම කලයුතුයි: ඒ පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින්
 එක් මහණකු වෙත එලබී උතුරුසහ එකස් කොට උත්කුටුකවැ හිද ඇදීලී
 බැඳ “පිරිවෙස සමාදන් කොට ගනිමි යි” කිය යුතු. පිරිවෙස සමාදන්
 කොට ගන්නා ලද්දේ වෙයි. “වන සමාදන් කොට ගනිමි” යි, කිය යුතු.
 පිරිවෙස සමාදන් කොට ගන්නා ලද්දේ වෙයි.

පාරිවාසික වන නිමිසේ ය.

2. මූලාශ්‍රපටිකයානාරභ වන

1. එ සමයෙහි මූලාශ්‍රපටිකයානාරභට පුදුසු මහණහු පුවතත්
 මහණුන්ගේ අභිවාදන, පවුට්ඨාන, අඤ්ඤිකමී, සාමිච්චිකමී, අසනාහිභාර,
 සෙය්‍යාහිභාර, පාදෙදක, පාදපිඨ, පාදකාඨලිකා, පතනවිචර පටිකකණ,
 නැමෙහි පිටිපරිකමම යන මේ වත් ඉවසත්. අපිස් ගුණැති... සතකුමෙවු
 ලජ් වූ කුකකුටුව වූ සිංහාකාම වූ යම් මහණ කෙනෙක් වෙත් ද, ඔහු “කෙසේ
 නම් මූලාශ්‍රපටිකයානාරභට පුදුසු මහණහු පුවතත් මහණුන්ගේ අභිවාදන,
 පවුට්ඨාන... නැමෙහි පිටිපරිකමම යන මේ කී වත් ඉවසන්නාහු ද?” යි
 ලාමක කොට සිතත්, දෙස් කියත්, නුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිත්තෙන්
 ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලාහ ය.

2. එ කලැ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ කරුණෙහි මේ ප්‍රකාශයෙහි
 බික්සහන රැස් කරවා, “මහණෙනි, මූලාශ්‍රපටිකයානාරභට පුදුසු මහණහු
 පුවතත් මහණුන්ගේ අභිවාදන, පවුට්ඨාන... නැමෙහි පිටිපරිකමම යන
 මේ වත් ඉවසන්නාහු ය යනු සැබෑ ද? යි අසා වදල සේක. “සැබෑව,
 භාග්‍යවතුන් වහන්සැ” යි එ මහණහු පිළිවදන් ඇස්සුක.

3. “මහණෙනි, කෙසේ නම් මූලාශ්‍රපටිකයානාරභට පුදුසු මහණහු
 පුවතත් මහණුන්ගේ අභිවාදන, පවුට්ඨාන... නැමෙහි පිටිපරිකමම
 යන මෙකී වත් ඉවසන්නාහු ද? මහණෙනි, මෙය සස්තෙහි නොපහනුන්ගේ
 පැහැදීම පිණිස ද... පහනුන්ගේ භූගොභාවය පිණිස ද නො වේ. මහණෙනි,
 වැලිදු මෙය නොපහනුන්ගේ නොපැහැදීම පිණිස ද, පහන් වූ ඇතැමුන්ගේ
 අත්‍යථානීය පිණිස ද වේ යැ” යි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ වෙසෙසින්
 ගැරැහු සේක. ගරභා, දහැමි කතා කොට හික්කුන් මෙසේ ඇමතු සේක.

4. “න භික්ඛවෙ මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභෙන භික්ඛුනා සාදිතඛං පක්ඛතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ජලිකමං සාමිච්චිකමමං ආසනාභිඤ්ජාරං සෙය්‍යාභිඤ්ජාරං පාදොදකං පාදපිටං පාදකඨලිකං පතච්චවර-පටිඝ්ඤානං නනානෙ පිටඨිපරිකමමං. යො සාදිසෙය්‍ය, ආපතඨී දුක්ඛටඝ්ඤානං.

5. අනුජානාමි භික්ඛවෙ මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභානං භික්ඛුනං මිථු යථා-බුධිං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නනානෙ පිටඨිපරිකමමං.

6. අනුජානාමි භික්ඛවෙ මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභානං භික්ඛුනං පඤ්ච යථාබුධිං උපොසථං පචාරණං වග්ගිකසාමිකං ඕතොජනං භතතං.

7. තෙන හි භික්ඛවෙ මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභානං භික්ඛුනං වතං පඤ්ඤාපෙඝ්ඤාමි යථා මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභෙහි භික්ඛුනි වතඨිතඛං. මූලාශ-පටිකඝ්ඤානාරභෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමමා වතඨිතඛං. තත්‍රායං සමමා චිතතතා:

8. න උපසමපාදෙනඛං. න නීඝ්ඤානොදනඛං. න සාමිඤ්ජාරො උපට්ඨාපෙතඛං. න භික්ඛුනොවාදකසමමුඨි සාදිතඛං. සමමතෙතපි භික්ඛුනියො න මිවදිතඛං. යාය ආපතඨීයා මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභො කතො තොඨී සඛොන, සා අපතඨී න ආපඨීතඛං, අඤ්ජ වා සාදිසිකා, තතො වා පාටිච්චිකරා. කමමං න ගරභිතඛං. කමමිකා න ගරභිතඛං. න පක්ඛ-තතඝ්ඤානං උපොසථො ඨපෙතඛං, න පචාරණං ඨපෙතඛං. න සමච්චිකං කාතඛං. න අනුචාදො පට්ඨිපෙතඛං. න මිකාභො කාරො-තඛං. න වොදෙනඛං. න සාරෙතඛං. න භික්ඛුනි සමපයොජෙතඛං.

9. න භික්ඛවෙ මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභෙන භික්ඛුනා පක්ඛතතඝ්ඤානං භික්ඛුනො පුරතො ගතතඛං. න පුරතො නීඨිදිතඛං. යො තොඨී සඛංඝ්ඤානං ආසනපරිඤ්ජොතො, සෙය්‍යාපරිඤ්ජොතො, චිඤ්ජාරපරිඤ්ජොතො, සො තඝ්ඤානං පදනඛං. තෙන ච සො සාදිතඛං.

10. න භික්ඛවෙ මූලාශපටිකඝ්ඤානාරභෙන භික්ඛුනා පක්ඛතතඝ්ඤානං භික්ඛුනා පුරෙතමිඤ්ජෙන වා පච්චාසමිඤ්ජෙන වා ඤාලාඨී උපසමඝ්ඤා-මිතඛං. න ආරඤ්ඤිකඛං සමිදිසිතඛං. න පිඤ්චපානිකඛං සමිදිසි-තඛං. න ච තපච්චයා පිඤ්චපාතො නිගරාපෙතඛං ‘මා මා ජාතීඤ්ඤා’ඨී.

4. “මහණෙනි, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු මහණහු විසින් පුච්චන් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනක්නෙන් නැගී සිටීම, ඇඳිලි බැඳීම, සාමිච්ඛම, අසුන් එළැඹීම, යහන් එළැඹීම, පාදෝනා දිය එළැඹීම, පාපුටුව එළැඹීම, පාකටෙලිය එළැඹීම, පාසිටුරු පිඹිගැන්ම, නැමෙහි පිට පිරියම යන මෙ කී වන් නො ඉවැසියැ යුතු. යමෙක් ඉවසන්නේ නම් දුඃඥා ඇවැත් වන්නේ ය.

5. මහණෙනි, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු මහණුන්ට මහලු පිඹිවෙළුන් උනුන් වැදීම, දැක හුනක්නෙන් නැගී සිටීම, ... නැමෙහි පිට පිරියම යන මෙ කී වන් අනුදනිමි.

6. මහණෙනි, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු මහණුන්ට මහලු පිඹිවෙළුන් පොහෝ කිරීම, පචාරණාව, වැසියළුව පිඹිගැණීම, ඕනොජ් නය (පසු ව ලබන අදහසින් එදිනට නියමිත බත නො පිඹිගෙණ හැරැ) දුමීම, (පාරිවාසිකයන් උදෙසා පැණවු) වතුශයාල බත පිඹිගැණීම යන පස අනුදනිමි.

7. එසේ වී නම් මහණෙනි, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු වූ මහණුන් විසින් යම්ගේ පැවැතිය යුතු ද, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු මහණුන්ට ඔවුන් විසින් පැවැතියැ යුතු පරිදි වූ වන් පණවන්නෙමි. මහණෙනි, මූලාය-පටිකයානාචන පුදුසු මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතියැ යුතු. එහි මේ මොනොවට පැවැත්ම සි:

8. නමා උපාධ්‍යාය වැ උපසම්පද නො කට යුතු. (ආවාසී වැ) නිස නො දියැ යුතු. හෙරණෙක් උච්චනට නමා වෙතැ නො නබා ගත යුතු. හිකඩුනොවාදක සමමතිය නො ඉවැසිය යුතු. සම්මත වූවහු විසිනුදු මෙහෙණහු නො ඔවැසිය යුතු. යම් ඇවැතෙකින් මූලායපටිකයානාචන පුදුසු කෙලේ වේ ද, ඒ ඇවැත හෝ එබදු වූ අන් ඇවැතක් හෝ එයටත් වඩා පවිටු ඇවැතක් නො ඇවැද්ද යුතු. විනයකමිය නො ගැරැහියැ යුතු. විනයකමිය කල මහණහු නො ගැරැහියැ යුතුහ. පුච්චන් මහණක්හුගේ උපොසඵය නො වැලැක්වියැ යුතු. පචාරණාව නො වැලැක්වියැ යුතු. සච්චනිය කමිය නො කටයුතු. අනුචාදය (වෙහෙරැ අභිපති බව) නො කල යුතු. අවසර ගැන්වීම නො කල යුතු. වොදනා නො කල යුතු. ඇවැත් සිහිපත් නො කැරැවියැ යුතු. මහණුන් උනුන් කලහගෙහි නො ගෙදියැ යුතු.

9. මහණෙනි, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු මහණහු විසින් පුච්චන් මහණක්හට පෙරටු වැ නො යා යුතු. පෙරටු වැ නො හින්දු යුතු. සඛ්‍යයාගේ යම් පිරියන් අස්නෙක් පිරියන් යහනෙක් පිරියන් වෙහෙරෙක් වේ ද එය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුත් එය ඉවැසියැ යුතු.

10. මහණෙනි, මූලායපටිකයානාචන පුදුසු මහණහු විසින් පෙරටු වැ යන මහණකු වැ හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ හෝ පුච්චන් මහණකු හා කුලයෝ නො එළැඹියැ යුතුහ. ආරණ්‍යකාඛ්‍යය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. පිණිචාතිකාඛ්‍යය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. ‘මා පිරිවෙස් වසන නියා නො දනිත්වා’ සි ඒ හෙතුගෙන් පිණිචාතය නමා වෙත නො ගෙන්වා ගත යුතු.

19. ගන්තභෙධො භික්ඛවෙ මූලායපටිකස්සනාරභෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුතා ආවාසා වා අනාචාසා වා සභික්ඛුතො ආවාසො යථස්ස භික්ඛු සමාන- සංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සනෙකාමී අජේථව ගන්තුන්ති. -පෙ- සභික්ඛුතො අනාචාසො -පෙ- සභික්ඛුතො ආවාසො වා අනාචාසො වා. -පෙ- අජේථව ගන්තුන්ති.

20. න භික්ඛවෙ මූලායපටිකස්සනාරභෙන භික්ඛුතා පකතනෙතන භික්ඛුතා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වච්ඡබ්බං, න එකච්ඡන්තො අනාචාසෙ වච්ඡබ්බං, න එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වච්ඡබ්බං, පකතනතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා වුට්ඨානබ්බං, පකතනො භික්ඛු ආසනෙන නිමනො- තභෙධො. පකතනෙන භික්ඛුතා සද්ධිං එකාසනෙ නිසිද්ධතබ්බං, න නීචෙ ආසනෙ නිසිනො උච්චෙ ආසනෙ නිසිද්ධතබ්බං, න ඡමාය නිසිනො ආසනෙ නිසිද්ධතබ්බං. න එකච්චිකෂම වරිකමිතබ්බං, න නීචෙ වරිකමී වරිකමිනො උච්චෙ වරිකමෙ වරිකමිතබ්බං, න ඡමාය වරිකමනො වරිකමෙ වරිකමිතබ්බං. න භික්ඛවෙ මූලායපටිකස්සනාරභෙන භික්ඛුතා පරිවෘත්තිකෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මූලායපටිකස්සනාරභෙන බුඛිතරෙත භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානත්තාරභෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානත්තවාරිකෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- අබ්බානාරභෙන භික්ඛුතා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වච්ඡබ්බං, න එකච්ඡන්තො අනාචාසෙ වච්ඡබ්බං, න එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වච්ඡබ්බං, න එකාසනෙ නිසිද්ධතබ්බං, න නීචෙ ආසනෙ නිසිනො උච්චෙ ආසනෙ නිසිද්ධතබ්බං, න ඡමාය නිසිනො ආසනෙ නිසිද්ධතබ්බං, න එකච්චිකෂම වරිකමිතබ්බං, න නීචෙ වරිකමී වරිකමනො උච්චෙ වරිකමෙ වරිකමිතබ්බං, න ඡමාය වරිකමනො වරිකමෙ වරිකමිතබ්බං.

12. මූලායපටිකස්සනාරභවතුප්පො වෙ භික්ඛවෙ පරිවෘත්තං දදෙය්‍ය, මූලායපටිකස්සෙය්‍ය, මානත්තා දදෙය්‍ය, නබ්බිසො අබ්බෙය්‍ය, අකමමං. න ච කරණීයන්ති.

මූලායපටිකස්සනාරභවතං නිවර්තනං.

19. මහණෙනි, මූලාශපචිකසානාරභ මහණහු විසින් අද මියා හැක්කැ යි දන්තා සභික්කුක ආවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් හෝ සමාන-සංවාසක භික්කුන් ඇති, සභික්කුක ආවාසයට ... සභික්කුක අනාවාසයට ... සභික්කුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට යා යුතු.

20. මහණෙනි, මූලාශපචිකසානාරභ මහණහු විසින් පුචතත් මහණක්කු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. පුචතත් මහණක්කු දැක හුනස්නෙන් නැගී සිටියැ යුතු. පුචතත් මහණ තෙම අස්නෙන් නිමැනියැ යුතු. පුචතත් මහණක්කු හා එක් අස්නෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මිච්චි අස්නැ හුන් කල්හි තමා උසස්නෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලැ තමා අස්නෙක නොහින්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන් මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිච්චි සක්මන් මඵයෙහි සක්මන් කරන කලැ තමා උස් සක්මන් මඵවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරන කලැ තමා සක්මන් මඵයෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. මහණෙනි, මූලාශපචිකසානාරභ මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන මහණක්කු හා ... වඩා මහලු මූලාශපචිකසානාරභ මහණක්කු හා ... මානතතාරභ මහණක්කු හා ... මානතතවාරික මහණක්කු හා... අධ්‍යානාරභ මහණක්කු හා එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් අස්නෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මිච්චි අස්නෙක හුන් කලැ තමා උසස්නෙකැ නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලැ තමා අස්නෙක නො හින්දු යුතු. එක් සක්මන් මඵයෙහි ඔහු හා සක්මන් නො කලයුතු. ඔහු මිච්චි සක්මන් මඵයෙක සක්මන් කරද්දී තමා උස් සක්මන් මඵයෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරන කලැ තමා සක්මන් මඵවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු.

21. මහණෙනි, මූලාශපචිකසානාරභ හුදුහු මහණහු සතරවනු කොටැති වැ පිරිවෙස් දෙන්නේ නම්, මූලාශපචිකසානාරභ කරන්නේ නම්, මානත දෙන්නේ නම්, ඔහු විසිවනු කොටැති වැ අධ්‍යානකමිය කරන්නේ නම්, ඒ අකමියෙහි. නො ද කල යුතු.

මූලාශපචිකසානාරභ වන නිමිසේ ය.

3. මානවතාරභවතං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකමං, සාමිච්චිකමං, ආසනාභිතාරං, සෙය්‍යාභිතාරං, පාදෙදකං, පාදපිඨං, පාදකඨලිකං, පතනවීචර පටිග්ගහණං, නගානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අපජ්ච්ඡා සනඬුට්ඨා ලජ්ජනො කුක්ඛුච්චකා සිකඛාකාමා, තෙ උප්ඤායනති සියනති විපාචෙතති: “කථං හි නාම මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසිසනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නගානෙ පිට්ඨිපරිකමමනති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමිත්ථං ආරොචෙසුං.

2. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදුනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසඛිතං සනතිපාඤාපච්චා භික්ඛු පටිපුච්ඡි: “සච්චං කීර භික්ඛවෙ මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නගානෙ පිට්ඨිපරිකමමනති. “සච්චං භගවා.”

3. විගරහි බුද්ධො භගවා: කථං හි නාම භික්ඛවෙ මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසිසනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං. -පෙ- නගානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. තෙනං භික්ඛවෙ අපසසනතානං වා පසාදය -පෙ- විගරහිත්ථා ධම්මං කථං කථා භික්ඛු ආමනොතසි.

4 න භික්ඛවෙ මානවතාරභෙන භික්ඛුතා සාදිනඛං පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, -පෙ- නගානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යො සාදිසෙය්‍ය, අපනති දුක්ඛටස්ස. අනුජානාමි භික්ඛවෙ මානවතාරභානං භික්ඛුනං මිදු සථාබුඛිං අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, -පෙ- නගානෙ පිට්ඨිපරිකමමං.

5. අනුජානාමි භික්ඛවෙ මානවතාරභානං භික්ඛුනං පඤ්ච සථාබුඛිං උපොසථං, පචාරණං, වස්සිකසාපිකං, මනොජනං, භතතං.

6. තෙන හි භික්ඛවෙ මානවතාරභානං භික්ඛුනං වතනං පඤ්ඤාපෙය්‍යාමි, සථං මානවතාරභෙහි භික්ඛුහි වතතිතඛං. මානවතාරභෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සමමා වතතිතඛං, තත්‍රායං සමමා වතතනා:

7. න උපසම්පාදෙතඛං. න නිස්සයො දුතඛෙඛා. න සමණෙණරු උපට්ඨානපතඛෙඛා. -පෙ- න භික්ඛුහි සම්පජ්ජාපෙතඛං. න භික්ඛවෙ මානවතාරභෙන භික්ඛුතා පකතතතස්ස භික්ඛුතො පුරතො ගනතඛං, න පුරතො නිසීදිතඛං, යො හොති සඛසස්ස ආසනපරිඤ්ඤානො සෙය්‍යාපරිඤ්ඤානො විහාරපරිඤ්ඤානො, යො තස්ස පදුතඛෙඛා, තෙන ව යො සාදිතඛෙඛා.

8. න භික්ඛවෙ මානවතාරභෙන භික්ඛුතා පකතතතස්ස භික්ඛුතො¹ පුරෙසමණෙන වා පච්ඡාසමණෙන වා කුලාති උපසඛිකමිතඛෙති, න ආරඤ්ඤිකඛං සමාදිසිතඛං, න පිණ්ඩපාතිකඛං සමාදිසිතඛං, න තප්පච්චයා පිණ්ඩපාතො නිඝරාපෙනඛෙඛා ‘මා මං ජනිංසු’ති.

1. පකතතතන භික්ඛුතා. කථරී.

3. මානවතාරභවන

1. එ සමයෙහි මානවතාරභ මහණහු ප්‍රචතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැඳුම්, සාමවිකම්, අසුන් එලැවීම, ගහන් එලැවීම, පාදෙවුන් දිය එලැවීම, පාපුටු එලැවීම, පාකටෙලි එලැවීම, පාසිටුරු පිළිගැණුම්, නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත්. අපිස් ගුණැති සතකුටෙටු උප්පිටු කුකකුටවගටු ගිණාකාමටු ගම් මහණ කෙතක් වෙන් ද, ඔහු “කෙතස් නම් මානවතාරභ ගිණුහු ප්‍රචතත් මහණුන්ගේ වැදීම දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මේ කී වත් ඉවසත්නාහුද?” යි ලාමක කොට සිතත්, දෙස් කියත්, නුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙපවත් සැල කලහ.

2. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ කාරණයෙහි වික්සහන රැස්කරවා “මහණෙනි, මානවතාරභ ගිණුහු ප්‍රචතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත් යනු සැබෑ ද?” යි ගිණුන් විචාල සේක. “සැබැව භාග්‍යවතුන් වහන්සැ” යි ඔහු කීහ.

3. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ “මහණෙනි, කෙසේ නම් මාන-වතාරභ ගිණුහු ප්‍රචතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත්නාහු ද? මහණෙනි, මෙය නොපහනුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ නො වේ ... යැ යි වෙහෙසින් ගැරැහු සේක. ගරභා දහැමි කතා කොට ගිණුන් ඇමතු සේක:

4. “මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් ප්‍රචතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මේ කී වත් නො ඉවැසියැ යුතු. යමෙක් ඉවසන්නේ නම්, ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය. මහණෙනි, මානවට සුදුසු මහණතට මහලු පිළිවෙළින් උනුන් වැදීම, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් අනුදනීම.

5. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණුන්ට උපොසථය, පචාරණාව, වැසි-සඵ පිළිගැන්ම, ඕනොජනය, (පසුටට පිළිගන්නා අදහසින් එ දිනට නියමිත බත අත් හැරීම), වතුගශාල බත පිළිගැන්ම, යන පස මහලු පිළිවෙළින් කිරීමට අනුදනීම.

6. එහෙයින් මහණෙනි, යම්සේ මානවතාරභ මහණුන් විසින් පැවැතිය යුතු ද, එසේ ඔවුන්ට වත් පණවන්නෙමි. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතියැ යුතු. මේ එහි මොනොවට පැවැත්ම යි:

7. තමා උපාධ්‍යාය වැ උපසම්පද නො කල යුතු. නිය නො දියයුතු. සාමිණේරයෙක් උපසථානයට නො ගතයුතු. ... මහණුන් උනුන් භා කලහයෙහි නො යෙදියැ යුතු. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් ප්‍රචතත් මහණතට පෙරටු ව නො යැ යුතු. පෙරටු වැ නො හින්ද යුතු. සංඝයාගේ යම් අනතිම අස්තෙක්, අනතිම යහතෙක්, අනතිම වෙහෙරෙක් වේ ද, එය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුත් එය ඉවැසියැ යුතු.

8. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් ප්‍රචතත් මහණක්හු හා පෙරටු වැ හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ කුලගෝ නො එලැඹියැ යුතුහ. ආරණ්‍යකාඛනය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. පිණිටපාතිකාඛනය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. මා (පිරිවෙස් පුරණබව) නොදනිත්වා’ යි එ කුරුණින් පිණිටපාතය ගෙන්වා නො ගත යුතු.

18. න භික්ඛවෙ මානවතාරගෙන භික්ඛුනා උකතතෙතන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡනෙන ආවාසෙ ව්‍යථබ්බං. න එකච්ඡනෙන අතාවාසෙ ව්‍යථබ්බං. න එකච්ඡනෙන ආවාසෙ වා අතාවාසෙ වා ව්‍යථබ්බං. පකතතෙතා භික්ඛුං දිස්වා ආසනා වුට්ඨාතබ්බං. පකතතෙතා භික්ඛු ආසනෙන නිමනෙතංසබ්බො. න පකතතෙතන භික්ඛුනා සද්ධිං එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උළෙව ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ඡමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකච්චකෂම චරිකමිතබ්බං. න නීචෙ චරිකමෙ චරිකමනෙන උළෙව චරිකමෙ චරිකමිතබ්බං. න ඡමාය චරිකමනෙන චරිකමෙ චරිකමිතබ්බං.

19. න භික්ඛවෙ මානවතාරගෙන භික්ඛුනා පාරිවාසිකකන භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- මුද්‍රායපටිකස්සනාරගෙන භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- මානවතාවාරිකෙන භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- අඛ්‍යාතාරගෙන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡනෙන ආවාසෙ ව්‍යථබ්බං. න එකච්ඡනෙන අතාවාසෙ ව්‍යථබ්බං. න එකච්ඡනෙන ආවාසෙ වා අතාවාසෙ වා ව්‍යථබ්බං. න එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උළෙව ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ඡමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකච්චකෂම චරිකමිතබ්බං. න නීචෙ චරිකෂම චරිකමනෙන උළෙව චරිකෂම චරිකමිතබ්බං. න ඡමාය චරිකමනෙන චරිකමෙ චරිකමිතබ්බං.

20 මානවතාරගචතුජේථා වෙ භික්ඛවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය, මුද්‍රායපටිකස්සෙය්‍ය, මානවතං දදෙය්‍ය, තබ්බිසො අබ්බෙය්‍ය, අකමමං. න ච කරණීයනති.

මානවතාරගචනං නිවසිතං.

4. මානවතාවාරිකවචනං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන මානවතාවාරිකා භික්ඛු සාදිගනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සංචිචිකමං. ආසනාභිභාරං සෙය්‍යාභිභාරං පාදදකං පාදපිඨං පාදකාඨලිකං පතන-චීවරපටිකහණං නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අපපිට්ඨං -පෙ- නෙ උජ්ඣායනති සීගනති විපාලෙනති: “කථං හි නාම මානවතාවාරිකා භික්ඛු සාදිසිස්සනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු හගචනො එතමන්ථං ආරෙච්චෙසුං.

18. මහණෙනි, මානවතාරහ මහණහු විසින් පුඵවතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි නො විසිනැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. පුඵවතත් මහණක්හු දක හුතස්තෙන් නැගී සිටියැ යුතු. පුඵවතත් මහණ තෙම අස්තෙන් නිමැනියැ යුතු. පුඵවතත් මහණක්හු හා එකස්තෙහි නො ඉන්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ හුන් කල්හි තමා උසස්තැ නො ඉන්දු යුතු. ඔහු බිම උන් කල්හි තමා අස්තෙක නො ඉන්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵවෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵවෙක සක්මන් කරණ කල්හි තමා උස් සක්මන් මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කල්හි තමා සක්මන්මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු.

19. මහණෙනි, මානවතාරහ මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන මහණකු හා ... මූලායපටිකසානාරහ මහණකු හා ... මානවතාරහ (වඩා මහඵ) මහණකු හා ... මානව පුරණ මහණකු හා ... අබ්බාතයට හුදුසු මහණකු හා එක් සෙවෙතිස් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙ- නියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. ඔහු හා එකස්තෙහි නො ඉන්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ උන් කලැ තමා උසස්තෙහි නො ඉන්දු යුතු. ඔහු බිමැ උන් කලැ තමා අස්තෙක නො ඉන්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵවෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන් මඵවෙහි සක්මන් කරණ කලැ තමා උස් සක්මන්මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලැ තමා සක්මන් මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු.

20. මහණෙනි, මානවට සුදුස්සා සිටුවනු කොටැති වැ පිරිවෙස දෙත්තේ නම්, මූලායපටිකසානාව කරත්තේ නම්, මානව දෙත්තේ නම්, ඔහු විසිවනු කොටැති වැ අබ්බාත කරත්තේ නම්, ඒ අකමීසෙක. නො ද කටයුතු.

මානවතාරහයා පිළිබද වත නිමිසේ ය.

4. මානවතාවාර්ත වත

1. එ සමයෙහි මානවතාවාර්ත (මානව පුරණ) මහණහු පුඵවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලිවැදීම, සාමිඵ කමීය, අසුන් එලැඵීම, යහන් එලැඵීම, පාදඅනා දිය එලැඵීම, පාපුටුව එලැඵීම, පාකටෙලිය එලැඵීම, පාසිටුරැ පිළිනැන්ම, තැමෙහි පිටුපිරියම යන මේ වත් ඉවසන්. යම් මහණ කෙනෙක් අපිස් ගුණැත්තෝ ද, ... ඔහු “කෙසේ නම් මානව පුරණ මහණහු පුඵවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම...තැමෙහි පිටුපිරියම යන මෙකි වත් ඉවසන් ද?”යි ලාමක කොට සිතත්, දෙස් තගත්, නුගුණ පතුරැවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු මේ පවත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

2. අඵ වෙඹ හගවා එතඹමී. නීදුනෙ එතඹමී. පකරණෙ භීකුඹහඹසං. සනතිපාතාපෙචා භීකුඹ පටිපුච්ඡි “ඝච්චං. කීර භීකඛවෙ මානවත- වාරිකා භීකුඹ සාදිගනති පකතතතාතං භීකුඹනං අභීවාදනං පච්චුච්චානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමච්ඡි”නති. “ඝච්චං. හගවා.” විගරභී වුඤ්ඤා හගවා: කඵං හී නාම භීකඛවෙ මානවතවාරිකා භීකුඹ සාදිභීඤ්ඤානති පකතතතාතං භීකුඹනං අභීවාදනං පච්චුච්චානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරි- කමච්චං? තෙනං භීකඛවෙ අප්පසනනාතං වා පසාදග -පෙ- විගරභීඤ්ඤා ඛච්චිමී. කඵං කඤ්ඤා භීකුඹ ආමනෙතඹසී:

3. න භීකඛවෙ මානවතවාරිකෙත භීකුඹනා සාදිතඛඛං පකතතතාතං භීකුඹනං අභීවාදනං පච්චුච්චානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමච්චං. යො සාදිගෙග්ග, ආපතති දුකකටඤ්ඤා.

4. අනුජාතාමී භීකඛවෙ මානවතවාරිකාතං භීකුඹනං ඡිට්ඨි යඵාචුඛ්ඤ්ඤා අභීවාදනං පච්චුච්චානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමච්චං.

5. අනුජාතාමී භීකඛවෙ මානවතවාරිකාතං භීකුඹනං පඤ්ඤා යඵාචුඛ්ඤ්ඤා: උපොඝඵං පචාරණං වඤ්ඤිකඤ්ඤාපිකං ඛනොජතං හතතං.

6. තෙන හී භීකඛවෙ මානවතවාරිකාතං භීකුඹනං වතතං පඤ්ඤා- පෙඤ්ඤාමී යඵා මානවතවාරිකෙභී භීකුඹභී වතතිතඛඛං.

7. මානවතවාරිකෙත භීකඛවෙ භීකුඹනා සමමා වතතිතඛඛං. නත්තායං සමමා වතතනා: න උපසමපාදෙතඛඛං. න නීඤ්ඤායො දුතඛඛො. න සාමි- ඤ්ඤාපො උපට්ඨිපෙතඛඛො. න භීකුඹනොවාදකසමමභී සාදිතඛඛො. සමම- තෙනාපි භීකුඹනීඤ්ඤා න ඛච්චිදිතඛඛො. යාය ආපතතියො සඤ්ඤාන මානවතං දිනතං හොති, සා ආපතති න ආපජ්ඣිතඛඛො, අඤ්ඤා වා නාදිභීකා, තනො වා පාපිට්ඨිතරා. කමමං න ගරභීතඛඛං. කමමීකා න ගරභීතඛඛො. න පකත- තතඤ්ඤා භීකුඹනො උපොඝඵො ධ්පෙතඛඛො. න පචාරණං ධ්පෙතඛඛො. න සච්චිතීයං කාතඛඛං. න අනුච්චාදො පට්ඨිපෙතඛඛො. න ඛඤ්ඤා සාඤ්ඤා න වොදෙතඛඛො. න සාරෙතඛඛො. න භීකුඹභී සමපයො- ජෙතඛඛං.

8. න භීකඛවෙ මානවතවාරිකෙත භීකුඹනා පකතතතඤ්ඤා භීකුඹනො පුරතො ගතතඛඛං. න පුරතො නීභීදිතඛඛං. යො හොති සඤ්ඤා ආසන- පරිගනෙතා: සෙග්ගාපරිගනෙතා: විභාරපරිගනෙතා: සො නඤ්ඤා පදුතඛඛො. තෙන වී සො සාදිතඛඛො.

9. න භීකඛවෙ මානවතවාරිකෙත භීකුඹනා පකතතතඤ්ඤා භීකුඹනො පුරෙසමඤ්ඤාන වා පච්චාසමඤ්ඤාන වා භුලානී උපසඤ්ඤානඛඛො: න ආරඤ්ඤානඛඛං සමාදුතඛඛං. න පිඤ්ඤාපානීකඛඤ්ඤා සමාදුතඛඛං. න මි නපච්චිඤ්ඤා පිඤ්ඤාපානො නීභාරපෙතඛඛො: ‘මා මං ජාතීඤ්ඤා’ති.

2. එකලා භාෂාවකුත් වගන්තේ මේ නිදහසෙහි මෙ කාරණයෙහි විකිත්තන රැස් කරවා, “මහණෙනි, මානව පුරණ මහණහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනත්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම යන මෙකී වත් ඉවසත් යනු සැබෑ දෑ” යි අසා වදාල සේක. “සැබෑව, වගන්තැ” යි ඔහු පිළිවදන් දුන්හ. “මහණෙනි, මානව පුරණ මහණහු කෙසේ නම් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනත්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම ඉවසත්තාහු ද? මහණෙනි, මෙය නොපහ-නුත්තේ පැහැදීම පිණිස හෝ ... නො වේ යැ” යි භාෂාවකුත්වගන්තේ ඒ මහණුන්ට ගැඹුණු සේක. හරහා දැනමී සකා. කොට මහණුන් බණවා වදාල සේක.

3. මහණෙනි, මානව පුරණ මහණහු විසින් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනත්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම නො ඉවැසියා යුතු. යමෙක් ඉවසත්තේ නම් ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය.

4. මහණෙනි, මානව පුරණ මහණුන්ට වැඩි මහඵ පිළිවෙළින් උනුත් වැදීම, දැක හුනත්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම අනුදනීම්.

5. මහණෙනි, මානව පුරණ මහණුන්ට මහඵ පිළිවෙළින් ඔවුනොවුන් පොහෝ කිරීම, පවාරණය, වැඩි සඵපිළියැත්ම, පසු වැ පිළියත්තා පිණිස ඵ දිනට නියමිත බතක් අත් හැරීම, වතුසොල බත පිළියැත්ම යන පස අනුදනීම්.

6. එහෙයින් මහණෙනි, මානව පුරණ මහණුන්ට ඔවුන් විසින් පැවැතිය යුතු පරිදි වත් පණවන්නෙමි.

7. මහණෙනි, මානව පුරණ මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතියා යුතු. එහි මේ මනා පැවැත්ම යි: තමා උපාධාරය වැ උපසම්පදා නො කල යුතු. තමා ඇදුරු වැ නියා නො දියා යුතු. හෙරණේක් උවටත් පිණිස තමා වෙත නො තැබියා යුතු. හිකුටුනොවාදක සම්මතිය නො ඉවැසියා යුතු. සම්මත වූ ද මහණහු විසින් මෙහෙණන්ට බවා නො දියා යුතු. යම් ඇවැතෙකින් සබ්සො ඒයින් මානව දෙන ලදුරේ නම් ඒ ඇවැත නො ඇවැද්ද යුතු. අත් එබදු ඇවැතක් හෝ එයට වඩා පවිටු ඇවැතක් හෝ නො ඇවැදියා යුතු. ඒකසමීය නො ගැඹියා යුතු කමීය කල මහණහු නො ගැඹියා යුතුය. පුවතත් මහණුන්ගේ පොහොය නො තැබියා යුතු. පවාරණාව නො තැබියා යුතු. සම්මතිය කමීය නො කල යුතු. වෙහෙරැ දෙටු තත්හි නො සිටියා යුතු. අවකාශ නො කැඳවිය යුතු. වොදනා නො කලයුතු. ඇවැත් සිහිපත් නො කැඳවියා යුතු. මහණුන් හා කලහ නො යෙදියා යුතු.

8. මහණෙනි, මානව පුරණ මහණහු විසින් පුවතත් මහණන්ට පෙරටු වැ නො ගැ යුතු. පෙරටු වැ නො ඉත්ද යුතු. සබ්සොගේ යම් අනතිම අත්තෙක්, යතතෙක්, වෙහෙරෙක් වෙ ද, එය ඔහුට දියා යුතු. ඔහු විසින් ද එය ඉවැසියා යුතු.

9. මහණෙනි, මානව පුරණ මහණහු විසින් පුවතත් මහණන්ට පෙරටු වැ යන හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ කුලයෝ නො එලැඹිය යුතුය. ආරණ්ණාසාධනය සමාදන් කොට නො ගත යුතු පිණිස පාඨිකාධනය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. ‘මා නො දනිත්වා’ යි එ කරුණින් පිණිස පාඨිකාධනය ගෙන්වා නො ගත යුතු.

10. මානතනවාරිකෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා ආගන්තුකෙන ආරො-
වෙතඛං. ආගන්තුකං ආරොවෙතඛං. උපොසථෙ ආරොවෙතඛං.
පවාරණං ආරොවෙතඛං. ඉදවසිකං ආරොවෙතඛං. සවෙ හිප්පනං
කොඨි දුතෙනාපි ආරොවංජෙතඛං.

11. න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා
අභික්ඛුකො ආවාසො ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා.
න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා අභික්ඛුකො
අනාවාසො ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා. න
භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා අභික්ඛුකො
ආවාසො වා අනාවාසො වා ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා
අනතරංයා.

12. න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා අනාවාසා
අභික්ඛුකො ආවාසො ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා
-පෙ- අභික්ඛුකො අනාවාසො ගන්තඛො -පෙ- අභික්ඛුකො ආවාසො වා
අනාවාසො වා ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා.

13. න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා වා
අනාවාසා වා අභික්ඛුකො ආවාසො ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා
අනතරංයා -පෙ- අභික්ඛුකො අනාවාසො ගන්තඛො -පෙ- අභික්ඛුකො
ආවාසො වා අනාවාසො වා ගන්තඛො අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා
අනතරංයා.

14. න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා
සභික්ඛුකො ආවාසො ගන්තඛො සඵඵ්ඤ්ඤා භික්ඛු නානාසංවාසකා අඤ්ඤා
සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා. -පෙ- සභික්ඛුකො අනාවාසො ගන්තඛො
-පෙ- සභික්ඛුකො ආවාසො වා අනාවාසො වා ගන්තඛො සඵඵ්ඤ්ඤා
භික්ඛු නානාසංවාසකා අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා.

15. න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා අනාවාසා
සභික්ඛුකො ආවාසො ගන්තඛො සඵඵ්ඤ්ඤා භික්ඛු නානාසංවාසකා
අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා -පෙ- සභික්ඛුකො අනාවාසො
ගන්තඛො -පෙ- සභික්ඛුකො ආවාසො වා අනාවාසො වා ගන්තඛො,
සඵඵ්ඤ්ඤා භික්ඛු නානාසංවාසකා අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා.

16. න භික්ඛවෙ මානතනවාරිකෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා වා
අනාවාසා වා සභික්ඛුකො ආවාසො ගන්තඛො සඵඵ්ඤ්ඤා භික්ඛු නානා-
සංවාසකා අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා අනතරංයා. -පෙ- සභික්ඛුකො
අනාවාසො ගන්තඛො -පෙ- සභික්ඛුකො ආවාසො වා අනාවාසො වා
ගන්තඛො සඵඵ්ඤ්ඤා භික්ඛු නානාසංවාසකා අඤ්ඤා සංවෙසන අඤ්ඤා
අනතරංයා.

10 මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් තෙවැසික මහණුන්ට ආරොචනා කළ යුතු. තෙවැසික මහණහු විසින් ආගන්තුක මහණන්ට ආරොචනා කළ යුතු. උපොසථයෙහි ආරොචනා කළ යුතු. පවරණයෙහි ආරොචනා කළ යුතු. ඉදින් මානව පුරුෂ මහණ ගිලන් වේ නම් දුග මහණකු ලවා ආරොචනා කැරැවිය යුතු.

11. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සබ්බසායෙන් වෙන් වූ දසවධ අනතරාගයෙන් කීසිත් නැති වූ මහණුන් දැකී ආවාසයෙන් මහණුන් නැති ආවාසයට නොයා යුතු. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සබ්බසායෙන් වෙන් වූ අනතරාගයක් නැති වූ සභිකුක ආවාසයෙන් අභිකුක අනාවාසයට නොයා යුතු. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සබ්බසායෙන් වෙන් වූ අනතරාගයක් නැති වූ සභිකුක ආවාසයෙන් අභිකුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

12. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සබ්බසායෙන් වෙන් වූ අනතරාගයක් නැතිවූ සභිකුක අනාවාසයෙන් අභිකුක ආවාසයට නොයා යුතු ... අභිකුක අනාවාසයට නොයා යුතු ... සබ්බසායෙන් වෙන්වූ අනතරාගයක් නැතිවූ අභිකුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට හෝ නොයා යුතු.

13. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සබ්බසායෙන් තොර වූ අනතරාගයක් නැති වූ සභිකුක ආවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් හෝ අභිකුක ආවාසයට නොයා යුතු ... අභිකුක අනාවාසයට නොයා යුතු ... සබ්බසායෙන් වෙන් වූ අනතරාගයක් නැති වූ අභිකුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

14. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සංඝයා නැති වූ අනතරාගයක් නැති වූ සභිකුක ආවාසයෙන් නානාසංවාසක භිකුන් දැකී සභිකුක ආවාසයට නොයා යුතු ... සභිකුක අනාවාසයට ... සබ්බසායෙන් තොර වූ අනතරාගයක් නැති වූ නානාසංවාසක භිකුන් දැකී සභිකුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

15. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සබ්බසායෙන් තොර වූ අනතරාගයක් නැති වූ සභිකුක අනාවාසයෙන් නානාසංවාසක භිකුන් දැකී සභිකුක ආවාසයට නොයා යුතු ... සභිකුක අනාවාසයට නොයා යුතු ... සබ්බසායෙන් තොර වූ අනතරාගයක් නැති වූ නානාසංවාසක භිකුන් දැකී සභිකුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

16. මහණෙනි, මානව පුරුෂ මහණහු විසින් සංඝයාගෙන් තොර වූ අනතරාගයක් නැති වූ සභිකුක අනාවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් නානාසංවාසක භිකුන් දැකී සභිකුක ආවාසයට ... සභිකුක අනාවාසයට ... සබ්බසායෙන් තොරවූ අනතරාගයක් නැතිවූ නානාසංවාසක භිකුන් දැකී සභිකුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

17. ගන්තධෙධා භික්ඛවෙ මානවත්වාර්කෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුතා ආවාසා සභික්ඛුතො ආවාසො යත්ඤ්ඤ භික්ඛු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකෙකාමී අජෙථව ගන්තුන්ති -පෙ- සභික්ඛුතො අනාචාසො -පෙ- සභික්ඛුතො ආවාසො වා අනාචාසො වා -පෙ-

18. ගන්තධෙධා භික්ඛවෙ මානවත්වාර්කෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුතා අනාචාසා සභික්ඛුතො ආවාසො -පෙ- සභික්ඛුතො අනාචාසො -පෙ- සභික්ඛුතො ආවාසො වා අනාචාසො වා යත්ඤ්ඤ භික්ඛු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකෙකාමී අජෙථව ගන්තුන්ති.

19. ගන්තධෙධා භික්ඛවෙ මානවත්වාර්කෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුතා ආවාසා වා අනාචාසා වා සභික්ඛුතො ආවාසො -පෙ- සභික්ඛුතො අනාචාසො -පෙ- සභික්ඛුතො ආවාසො වා අනාචාසො වා යත්ඤ්ඤ භික්ඛු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකෙකාමී අජෙථව ගන්තුන්ති.

20. න භික්ඛවෙ මානවත්වාර්කෙන භික්ඛුතා පකතනෙතන භික්ඛුතා සද්ධිං එකච්ඡෙන ආවාසෙ වත්ථබ්බං. න එකච්ඡෙන අනාචාසෙ වත්ථබ්බං. න එකච්ඡෙන ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වත්ථබ්බං. පකතනං භික්ඛුං දිසා ආසනා වුට්ඨාතබ්බං. පකතනො භික්ඛු ආනෙන නිමිනෙතනධෙධා. න පකතනෙතන භික්ඛුතා සද්ධිං එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නිවෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං උච්ච ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ජමාය නිසීදිතන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමිතබ්බං. න නිවෙ වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමනෙත උච්ච වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමිතබ්බං. න ජමාය වච්ඡිකමනෙත වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමිතබ්බං.

21. න භික්ඛවෙ මානවත්වාර්කෙන භික්ඛුතා පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මූලායපට්ඨකස්සනාර්ථෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානවත්වාර්කෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානවත්වාර්කෙන මූලස්සනාර්ථෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- අඛ්ඤානාර්ථෙන භික්ඛුතා සද්ධිං එකච්ඡෙන ආවාසෙ වත්ථබ්බං. න එකච්ඡෙන අනාචාසෙ වත්ථබ්බං. න එකච්ඡෙන ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වත්ථබ්බං. න එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නිවෙ ආසනෙ නිසීදිතන උච්ච ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ජමාය නිසීදිතන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමිතබ්බං. න නිවෙ වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමනෙත උච්ච වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමිතබ්බං. න ජමාය වච්ඡිකමනෙත වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමිතබ්බං.

22. මානවත්වාර්කවතුන්තො වෙ භික්ඛවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය, මූලායපට්ඨකස්සය්‍ය, මානවත්තං දදෙය්‍ය, තබ්බිසො අඛ්ඤාය්‍ය, අකමමං. න ව කරණීයන්ති.

17. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් සහිස්සුක ආවාසයෙන් 'අද ම යන්නට හැක්කෙමි' යි තමා දන්නා, සමානසංවාසක හිස්සුන් ඇති සහිස්සුක ආවාසයට ... සහිස්සුක අනාවාසයට ... සහිස්සුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට යා යුතු.

18. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් සහිස්සුක අනාවාසයෙන් 'අද ම යන්නට හැක්කෙමි' යි තමා දන්නා, සමානසංවාසක හිස්සුන් ඇති සහිස්සුක ආවාසයට ... සහිස්සුක අනාවාසයට ... සහිස්සුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට යා යුතු.

19. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් සහිස්සුක ආවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් 'අද ම යන්නට හැක්කෙමි' යි තමා දන්නා, සමාන-සංවාසක හිස්සුන් ඇති සහිස්සුක ආවාසයට ... සහිස්සුක අනාවාසයට ... සහිස්සුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට යා යුතු.

20. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් පුවතත් මහණක්කු හා එක් ම සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් ම සෙවෙතියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් ම සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. පුවතත් මහණකු දූක අස්තෙන් නැගී සිටියැ යුතු. පුවතත් මහණ තෙම අස්තෙන් පැවැරියැ යුතු. පුවතත් මහණක්කු හා එක් අස්තෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ හුන් කල්හි තමා උස්අස්තැ නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලැ තමා අස්තෙකැ නො හින්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵ-යෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් කරණ කලැ තමා උස් සක්මන්මඵවෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලැ තමා සක්මන්මඵයෙකැ සක්මන් නො කල යුතු.

21. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන මහණහු හා ... මූලායපටිකසානාවට යුදුහු මහණකු හා ... මානව පුරුණ වැඩිමහඵ මහණකු හා ... අධ්‍යානයට යුදුහු මහණකු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් අස්තෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ හුන් කල්හි තමා උස් අස්තැ නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කල්හි තමා අස්තෙක නො හින්දු යුතු. එක් සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් කරණ කලැ තමා උස්-සක්මන්මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලැ තමා සක්මන්මඵවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු.

22. මහණෙනි, මානව පුරුණහු සිවුවනු කොටැහි ව පිරිවෙස් දෙන්නේ නම්, මූලායපටිකසානාව කරන්නේ නම්, මානව දෙන්නේ නම්, ඔහු විසිවනු කොටැහි ව අධ්‍යාන කරන්නේ නම්, ඒ අකමී වේ. නො කටයුතු ය.

23. අඵ ඛො අයස්මා උපාලී යෙන හගවා තෙනුපසඛකම්. උපසං-
කම්භා හගවතං අභිවාදෙඤා එකමනනං නිසීදී. එකමනනං නිසීනො
ඛො අයස්මා උපාලී හගවතං එතදචොච: “කඤ්ඤා ඛො හතොන මීන-
තතවාරිකස්ස භික්ඛුතො රතභිචෙජ්ජද?” තී. “වතනාථො ඛො උපාලී
මානතතවාරිකස්ස භික්ඛුතො රතභිචෙජ්ජද; සහවාසො විප්පවාසො අනා-
රොචනා උභතෙ ගණේ චරණන්තී. ඉමෙ ඛො උපාලී වතනථො මානතත-
වාරිකස්ස භික්ඛුතො රතභිචෙජ්ජද” තී.

24. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවඤ්චියං මහා භික්ඛුසඤ්ඤා සන්ති-
පභිතො හොති. න සකෙකාන්ති මානතතවාරිකා භික්ඛු මානතතං සොඛෙඤා
හගවතො එතමඤ්චං අරොචෙට්ඨං.

25. “අනුජානාමි භික්ඛවෙ මානතතං නික්ඛිට්ඨං. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ
භික්ඛිට්ඨධං: තෙන මානතතවාරිකෙන භික්ඛුතා එකං භික්ඛුං උපසඛක-
ම්භා එකංසං උතතරාසඛනං කරිතා උකඤ්චිකං නිසීදීඤා අඤ්ඤාලීං
පඤ්ඤාඤා එවමස්ස වචනීයො ‘මානතතං නික්ඛිට්ඨං’ තී. නික්ඛිට්ඨං
හොති මානතතං. ‘වතනං නික්ඛිට්ඨං’ තී. නික්ඛිට්ඨං හොති මානතතං” තී

26. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවඤ්චියා භික්ඛු තහං තහං පකකම්භංසු.
න සකෙකාන්ති මානතතවාරිකා භික්ඛු මානතතං සොඛෙඤා. හගවතො
එතමඤ්චං අරොචෙට්ඨං. “අනුජානාමි භික්ඛවෙ මානතතං සමාදිසිඤා. එවඤ්ච
පන භික්ඛවෙ සමාදුතධං: තෙන මානතතවාරිකෙන භික්ඛුතා එකං
භික්ඛුං උපසඛකම්භා එකංසං උතතරාසඛනං කරිතා උකඤ්චිකං නිසීදීඤා
අඤ්ඤාලීං පඤ්ඤාඤා එවමස්ස වචනීයො ‘මානතතං සමාදිසිඤා’ තී. සමා-
දිතං හොති මානතතං. ‘වතනං සමාදිසිඤා’ තී. සමාදිතං හොති මාන-
තතං” තනී.

මානතතවාරිකවතං නිවසිතං.

5. අබ්භානාරභවතං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අබ්භානාරභා භික්ඛු සාදියන්ති පකත-
තතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලීකමමං සාමිච්චිකමමං
ආසනාභිභාරං සෙය්‍යාභිභාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනවි-
චරපට්ඨකණං නහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨන්තා සනතුට්ඨා
ලජ්ජනො කුඤ්ඤාවකා සිකංකාමා, තෙ උජ්ඣායන්ති ඩියන්ති විපාවෙනති:
කථං හි නාම අබ්භානාරභා භික්ඛු සාදිසිඤාන්ති පකතතතානං භික්ඛුතං
අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- තහානෙ පිට්ඨිපරිකමමන්ති.

23. ඉක්බිතිවත් ආයුෂ්‍යේ උපාලි තේරුණුවෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කරු එළැඹිගත. එළැඹ වැද එක් පසෙක හුන්හ. එකත්පසෙක හුන් ආයුෂ්‍යේ උපාලි තේරුණුවෝ “වහන්ස, මානව පුරුක්තනුට රාත්‍රිවේද කියෙක් ද?” යි මෙය විචාරේ ය. “උපාලි, සහවෘත (පුවතත් මහණුන් හා එක් වැ පිටිම), පිටුපාසය (හුදෙකලා ව පිහිම), අනාරොවතාව (අගනතු-කාදිතට තමා වත් පුරුණ බව කොදන්වීම), උභයගුණයෙහි හැසිරීම (භික්ෂුන් සිටුකමකට අඩු භික්ෂුපිරිසෙහි හැසිරීම) යැ යි මානව පුරුණ මහණුන්ට රාත්‍රිවේද සහජරක. උපාලි, මොහු සතර දෙන මානව පුරුණ මහණුන්ට රාත්‍රිවේදයෝ යැ” යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාලසේක.

24. එකල්හි සැවැත්හි මහත් භික්ෂුහමුතයෙක් රැස් වූයේ වෙයි. මානව පුරුක්තනු මානව ශුඛ කරන්නට නො හැකි වෙත්. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ.

25. “මහණෙනි, මානව නිසංසර කරන්නට අනුදනීම්. මහණෙනි, මේසේ ම මානව නිසංසර කල යුතු: ඒ මානව පුරුණ මහණු පිහිත් එක් මහණක්හු කරු එළැඹ උතුරුසහ එකක් කොට උත්කුටුක වැ හිඳ, දෙහොත් දුටුත් තබා, ‘මානව නිසංසර කරම් (බහා තබම්)’ යි මේසේ කිය යුතු වන්නේ ය. (එසින්) මානව නිසංසර කරණ ලද්දේ වෙයි. ‘වහ නිසංසර කරම්’ යි කියු ව ද මානව නිසංසර වෙයි.

26. එ සමයෙහි මහණු සැවැත්හුවරින් නික්මැ ඒ ඒ අත හිංහ. (භික්ෂුන් නැති බැවින්) මානව පුරුණ මහණු මානව ශුඛ කරන්නට නො හැකි වෙත්. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. “මහණෙනි, මානව සමාදන් කරන්නට අනුදනීම්. මහණෙනි, මේසේ සමාදන් කල යුතු: ඒ මානව පුරුණ මහණු පිහිත් එක් මහණකු කරු එළැඹ, උතුරුසහ එකක් කොට, උත්කුටුක වැ හිඳ, දෙහොත් මුදුන් තබා, ‘මානව සමාදන් කරම්’ යි මේසේ කියා යුතු වන්නේ ය. මානව සමාදන් කරණ ලද්දේ වෙයි. ‘වහ සමාදන් කෙරෙම්’ යි කියු ව ද මානව සමාදන් කරණ ලද්දේ වෙයි.

මානවතවාර්ෂික වහ හිමියේ ය.

5. අධ්‍යාපන වර්ෂ

1. එ සමයෙහි වතාහි අධ්‍යාපනට සුදුසු මහණු පුවහත් මහණුන්සේ වැදීම හුනස්තෙන් තැහි සිරිම ඇදිලිබැදීම, සාමිච්ඡාම, අසුන් එළැඹීම, සහත් එළැඹීම, පාපුටුව එළැඹීම, පාකටෙලිය එළැඹීම, තැමෙහි පිටුපිරිසම ඉවසත්. යම් මහණ කෙනෙක් අපිස් ගුණැත්තෝ ද ... ඔහු තුළ “කෙසේ නම් අධ්‍යාපනට සුදුසු මහණු පුවහත් මහණුන්සේ වැදුම් හුනස්තෙන් තැහි සිරිම ... තැමෙහි පිටුපිරිමැදුම් යහ මේකී වත් ඉවසත්-තාහු ද?” යි ලාමක කොට සිතත්, දෙස් නගත්, හුඟුණ පතුරුවත්.

2. අඵ බො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙත්සු. අඵ බො භගවො එතසමී භීදතෙ එතසමී. පකරණෙ භික්ඛුසඛං. සන්තිපාතාපෙඨො භික්ඛු පටිපුච්ඡී: “සඵචං. කීර භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභා භික්ඛු සාදිගන්ඨී පකතනනානං භික්ඛුනං. අභිවාදනං. පච්චුට්ඨානං. -පෙ- නභාතෙ පිට්ඨිපරිකමම”න්ඨී? “සඵචං. භගවො”. විගරභී වුඤ්ඤො භගවො: “කඵං භී නාම භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභා භික්ඛු සාදිගිග්ගන්ඨී පකතනනානං. භික්ඛුනං. අභිවාදනං. පච්චුට්ඨානං. -පෙ- නභාතෙ පිට්ඨිපරිකමමං. තෙතං. භික්ඛුචෙ අප්පනනනානං වා. පනාදග -පෙ- විගරභිඨො ඛමමී. කඵං. කඨො භික්ඛු ආමනෙතඨී:

3. න භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභෙත භික්ඛුනා සාදිතඛං. පකතනනානං භික්ඛුනං. අභිවාදනං. පච්චුට්ඨානං. -පෙ- නභාතෙ පිට්ඨිපරිකමමං. ගො සාදිගගග්ග, ආපතඨී දුකකටඣං.

4. අනුජානාමී භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභානං භික්ඛුනං. මිථු සඵචුඛිං. අභිවාදනං. පච්චුට්ඨානං. -පෙ- නභාතෙ පිට්ඨිපරිකමමං.

5. අනුජානාමී භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභානං භික්ඛුනං. පඤ්ච සඵචුඛිං: උපොසඵං. පචාරණං. වසසිකසාපිකං. ඔනනාජනං. භතතං.

6. තෙත භී භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභානං භික්ඛුනං. වතතං. පඤ්ඤපෙඣංභී සඵං. අධ්‍යාතාරභෙභී භික්ඛුභී වතභීතඛං.

7. අධ්‍යාතාරභෙත භික්ඛුචෙ භික්ඛුනා සමුඛා වතභීතඛං. නත්‍රාගං සමමාවතතනා: න උපසමපාදෙනඛං. -පෙ- න භික්ඛුභී සමපගොජෙනඛං. [ගඵං මූලාසපඵකඣාතාරභඣං වතතං, තඵං මානතතාරභඣං ව මානතත- වාරිකඣං ව අධ්‍යාතාරභඣං වා භී භීණණං. එකසද්දං. විථාරෙතඛං.]

8. න භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභෙත භික්ඛුනා පකතනනඣං භික්ඛුනො පුරතො. ගතතඛං. න පුරතො නිසීදිතඛං. ගො තොඨී සඛසඣං ආසන පරිගනෙතා. සෙග්ගාපරිගනෙතා. පිභාරපරිගනෙතා. ගො තඣං පදනචෙඛා. තෙත ව ගො සාදිතඛෙඛා.

9. න භික්ඛුචෙ අධ්‍යාතාරභෙත භික්ඛුනා පකතනෙතන භික්ඛුනා පුරෙසමභෙත වා පච්ඡාසමභෙත වා කුලාභී උපසඛකමිතඛංනි. න අර- ඤ්ඤිකඛං. සමාදගඛං. න පිණ්ඩපාඨිකඛං. සමාදගඛං. න ව තප්පච්චගා පිණ්ඩපාඨො නීතරාපෙතඛෙඛා ‘මා. මං. ජාභිංසු’ඨී.

2. ඉක්බිත්තෙන් ඒ මහණනු භාග්‍යවතුන්වහන්සේට මේ පවත් සැල කලහ. ඒ කල්හි භාග්‍යවතුන්වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ කාරණයෙහි වික්සනන රැස් කරවා, “මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම් හුතස්තෙන් නැගී සිටුම් ... නැමෙහි පිටුපිරියම් ඉවසන් යනු සැබෑ ද?” යි අසා වදල සේක. “සැබෑව, භාග්‍යවතුන්වහන්සැ” යි ඔහු කී. මහණෙනි, කෙසේ නම් අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම්, හුතස්තෙන් නැගී සිටුම් ... නැමෙහි පිටුපිරියම් ඉවසන්නාහු ද? මහණෙනි, මෙය නොපහනුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ ... නො මේ’ යැ යි භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙසෙසින් ගැඹුණු සේක. ගරභා දුහැමි කතා කොට මහණුන්ට මෙසේ වදල සේක:

3. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු විසින් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම්, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටුම් ... නැමෙහි පිටුපිරියම් නො ඉවැසියැ යුතු. ඥාණේ ඉවසන්තේ නම්, ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය.

4. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණුන්ට උනුන් මහඵපිට්‍රිවෙණීන් වැදීම, දැක හුතස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් අනුදනීම්.

5. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණුන්ට මහඵපිට්‍රිවෙණීන් පොහෝ කීරීම, පවාරණාව, වැසිසඵ පිට්‍රිගැත්ම, පසු ව පිට්‍රිගණු පිණිස ඵ දිනට නියමිත බත අත් හැරීම, වතුශාල බත පිට්‍රිගැත්ම යන පස අනුදනීම්.

6. ඵහෙසින් මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණුන් විසින් පැවැතියැ යුතු යම්සේ ද, ඵසේ ඔහුන්ට වත් පණවන්නෙම්.

7. මහණෙනි, අධ්‍යාතාරභ (අධ්‍යාතයට සුදුසු) මහණනු විසින් මනාව පැවැතියැ යුතු. ඵහි මේ මනා පැවැත්ම යි: කමා උපාධ්‍යාය වැ උපතමද නො කල යුතු ... හිඤ්ඤත් කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු. [මූලාසපටිකසානාරභ මහණනු පිට්‍රිබද වත යම්සේ ද මානසාරභ මහණනුගේ ද මානසවාරික මහණනුගේ ද අධ්‍යාතාරභ මහණනුගේ ද යන තුන් දෙනාගේ වත් ද ඵසේ ම ඵක් සැවිසයන් විහාර කල යුතු.]

8. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු විසින් පුවතත් මහණන්ට පෙරවු වැ නො යැ යුතු පෙරවු වැ නො හින්දු යුතු. සංඝයාගේ යම් අනතිම් අස්තෙක්, යහතෙක්, වෙහෙරෙක් වේ ද, ඵය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුත් ඵය ඉවැසියැ යුතු.

9. මහණෙනි, අධ්‍යාතාරභ මහණනු විසින් පුවතත් මහණන්හු හා පෙරමහණකු වැ හෝ පසුමහණකු වැ කුලපයෝ නො ඵලැහියැ යුතුහ. ආරණ්‍යකාධ්‍යාය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. පිණිසානිකාධ්‍යාය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. “මා නො දනිත්ව” යි ඵකරැහින් පිණිසානස ගෙන්වා නො ගත යුතු.

10. න භික්ඛවෙ අධ්‍යාතාරභෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා අභික්ඛුකා ආවාසො ගන්තව්වා අඤ්ඤා පකතතෙතන අඤ්ඤා අන්තරායං. න භික්ඛවෙ අධ්‍යාතාරභෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා අභික්ඛුකො අනාචාසො ගන්තව්වා, අඤ්ඤා පකතතෙතන අඤ්ඤා අන්තරායං. -පෙ- [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ජාරෙතබ්බං.]

11. ගන්තව්වා භික්ඛවෙ අධ්‍යාතාරභෙන භික්ඛුතා සභික්ඛුකා ආවාසා -පෙ- අනාචාසා -පෙ- ආවාසා වා අනාචාසා වා සභික්ඛුකො ආවාසො -පෙ- සභික්ඛුකො අනාචාසො -පෙ- සභික්ඛුකො ආවාසො වා අනාචාසො වා, යථාසු භික්ඛු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකෙකාමි අජෙව ගතතුනති.

12. න භික්ඛවෙ අධ්‍යාතාරභෙන භික්ඛුතා පකතතෙතන භික්ඛුතා සද්ධිං එකවජ්ජෙන ආවාසෙ වජ්ජබ්බං. න එකවජ්ජෙන අනාචාසෙ වජ්ජබ්බං. න එකවජ්ජෙන ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වජ්ජබ්බං. පකතතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා වුට්ඨාතබ්බං. පකතතො භික්ඛු ආසනෙන නිමනෙතවබ්බො. න පකතතෙන භික්ඛුතා සද්ධිං එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උච්චෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ජමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකවඛකමෙ වඛකමිතබ්බං. න නීචෙ වඛකමෙ වඛකමනෙන උච්චෙ වඛකමෙ වඛකමිතබ්බං. න ජමාය වඛකමනෙන වඛකමෙ වඛකමිතබ්බං.

13. න භික්ඛවෙ අධ්‍යාතාරභෙන භික්ඛුතා පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මුලායපච්චිකසාතාරභෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානසාරභෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානසවාරිකෙන භික්ඛුතා සද්ධිං -පෙ- අධ්‍යා-තාරභෙන බුධ්ධිසරත භික්ඛුතා සද්ධිං එකවජ්ජෙන ආවාසෙ වජ්ජබ්බං. න එකවජ්ජෙන අනාචාසෙ වජ්ජබ්බං. න එකවජ්ජෙන ආවාසෙ වා අනා-චාසෙ වා වජ්ජබ්බං. න එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උච්චෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න ජමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකවඛකමෙ වඛකමිතබ්බං. න නීචෙ වඛකමෙ වඛකමනෙන උච්චෙ වඛකමෙ වඛකමිතබ්බං. න ජමාය වඛකමනෙන වඛකමෙ වඛකමිතබ්බං.

14. අධ්‍යාතාරභවතුපථා ජෙ භික්ඛවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය, මුලාය පච්චිකසාය, මානසං දදෙය්‍ය, තබ්බිසො අබෙය්‍ය, අකම්මං. න ව කරණීයනති

අධ්‍යාතාරභවතං භිට්ඨිතං.

පාරිවාසිකකඩකිසිසං භිට්ඨිතො දුතීඤ්ඤා.

10. මහණෙනි අධ්‍යානාරන මහණහු විසින් පුචතත් මහණක්හු තැනි ව, සහිසුක ආවාසයෙන් අහිසුක ආවාසයට නො යා යුතු. මහණෙනි, අධ්‍යානාරන මහණහු විසින් පුචතත් මහණකු තැනි ව, අනතරායයක් තැනි ව, සහිසුක ආවාසයෙන් අහිසුක අනාවාසයකට නො යා යුතු... [ආට දැක්වුණ පරිදි විසාර කටයුතු]

11. මහණෙනි, අධ්‍යානාරන මහණහු විසින් 'අද ම යන්තව හැක්කෙමි' යි තමා දන්තා, සමානසංවාසක මහණන් ඇති සහිසුක ආවාසයෙන් ... අනාවාසයෙන් ... ආවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් හෝ සහිසුක ආවාසයට ... සහිසුක අනාවාසයට ... සහිසුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට හෝ යා යුතු.

12. මහණෙනි, අධ්‍යානාරන මහණහු විසින් පුචතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි හෝ නො විසිය යුතු. පුචතත් මහණක්හු දැන අස්තෙන් නැගී සිටිය යුතු. පුචතත් මහණ තෙම අස්තෙන් පැවැරිය යුතු පුචතත් මහණක්හු හා එකස්තෙහි නො හින්ද යුතු. පුචතත් මහණහු මිටි අස්තැ හුත් කලා තමා උසස්තැ නො හින්ද යුතු. ඔහු බිමැ හුත් කලා තමා අස්තෙහි නො හින්ද යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මළවෙ සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මළවෙහි සක්මන් කරණ කලා තමා උස් සක්මන්මළවෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලා තමා සක්මන්මළවෙහි සක්මන් නො කල යුතු.

13. මහණෙනි, අධ්‍යානාරන මහණහු විසින් පාරිවාසික මහණහු හා ... මූලායපටිකසුනාරන මහණහු හා ... මානනාරන මහණහු හා ... මානනාරන මහණහු හා ... අධ්‍යානාරන වඩා මහළු මහණහු හා එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙති ඇති අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් අස්තෙහි නො හින්ද යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ උත්කලා තමා උසස්තැ නො හින්ද යුතු. ඔහු බිමැ හුත් කලා තමා අස්තැ නො හින්ද යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මළවෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මළවෙහි සක්මන් කරණ කලා තමා උස් සක්මන් මළවෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලා තමා සක්මන්මළවෙහි සක්මන් නො කල යුතු.

14. මහණෙනි ඉදින් අධ්‍යානයට සුදුස්සු සතර වැනි කොටැති ව පිරිසෙස දෙන්නේ ද, මූලායපටිකසුනාව කරන්නේ ද, මානන දෙන්නේ ද, ඔහු විසිවැනි කොටැති ව අධ්‍යාන කරන්නේ ද, ඒ අකමි යි. නො ද කටයුතු යි.

අධ්‍යානාරන වත නිමිසේ ය.

දෙවෙනි පාරිවාසිකකඩකිය නිමිසේ ය.

ඉමසමිං බන්ධනෙ වජ්ඣ පඤ්ච.

හස්සද්දනි:

1. පාරිවාසිකා සාදියනති පකභනතාන භික්ඛුනං,
අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ජලීඤ්ච සාමීචිතං.
2. ආසනං සෙයනාභිනාරං පාදෙදකං පාදපිඨං,
පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිඤ්ඤාභණං,
තභානෙ පිට්ඨිපරිකමුං උජ්ඣායනති ව පෙසලා.
3. දුක්ඛං සාදියනනස්ස මිථු පඤ්ච යථාබුධ්ධං,
උපොසථං පචාරණං වස්සිකොතොජ්ඣොජ්ඣනං.
4. සමමා ව චතතනා තථ පකභතෙතන ගච්ජරෙ,
යො ව තොති පරියතෙනා න පුරෙ පච්ජා සමණේ
5. අරඤ්ඤං පිණ්ඩනීතාඤ්ඤං ආගනතුපක උපොසථෙ,
පචාරණං ව දුතෙන ගනනඤ්ඤං ව සභික්ඛුකො.
6. එකච්ජනෙන න වඤ්ඤං න ඡමායං නීසජ්ජිතෙ,
ආසනෙ නිවෙ වඩකමෙ ඡමායං වඩකමෙන ව.
7. බුධ්ධිතරෙන අකමමං රතතිච්චේද්ද ව සොධනං,
නීක්ඛිපනං සමාදානං ඤ්ඤභවං පාරිවාසිකං.
8. මූලායමානනාරකං තථා මානතනචාරිකං,
අබ්බානාරකං වාපි සමොදනියතො ජුත.
9. පාරිවාසිකෙසු තයො වතුමානතනචාරිකෙ,
ත සමෙනති රතතිච්චේද්දෙසු මානතෙසු ව ලදවසි,
ඤ්ඤ කමමා සාදිසා සෙසා තයො කමමා සමා'සමාභී.

මේ බැකිකයෙහි වසතු පහෙති.

එහි උඤ්ඤතය:

1. පිරිවෙස් සමාදන් කොට ගත්තෝ පුටතත් මහණන්ගේ වැදුම් ද දැක හුන්කෙත්තන් තැහි සිටිම් ද ඇදිලිබැදුම් ද, සාමිවිකම් ද,

2. අසුන් එලැවීම් ද, යකන් එලැවීම් ද, පාඤ්ඤාදිය පාසුටුට පාද කප්පිකාව එලැවීම් ද, පාසිටුරු පිඹිගැනුම් ද, නැමෙහි පිටුපිරියම් ද ඉවසත්. පියෙල මහණහු දෙස් නගත්.

3. මේ දෑ ඉවසන්තහුට දුකුලා ඇවැත් වේ. පාරිවාසිකයනට මහට පිළිවෙලින් ඔවුනොවුන්ගේ උපපාසථ පවාරණා වසිකසාපිකා ඔතොඡක හතභ යන මෙය අනුදන් සේක.

4. එහි පාරිවාසිකයාගේ මනා පැවැත්ම ද, පුටතත් මහණකුට පෙරවු ව යැම ඉදීම නො කලසුතු බව ද, සංඝයාගේ යම් අතීම ආසතයෙක් යගනෙක් විහාරයෙක් වේ නම් එහි විසිය යුතු බව ද, එසේ ම පුටතත් මහණකු හා පෙරු ව හෝ පසු ව හෝ කුලාන් කර නො එලැබිය යුතු බව ද පැණවු සේක.

5. ආරක්ඛදීකඛන සමාදානය ද, පිණිපාඨිකඛන සමාදානය හා පිණි-පාතනීභාරය ද පාරිවාසික මහණහු විසින් නො කටයුතු ය. ආගතතුකයා හා ආරොචනාව ද, උපොසථයෙහි ආරොචනාව ද, පවාරණයෙහි ආරොචනාව ද, හිලන් වේ නම් දුතභකු ලවා ආරොචනා කරවීම ද, සභික්ඛක ආවාසයෙන් අභික්ඛක ආවාසයකට නො යායුතු බව ද පැණවු සේක.

6. පාරිවාසික මහණහු විසින් පුටතත් මහණක්හු හා එක්දතයක් ඇති තැන නො විසිය යුතු. පුටතත් මහණහු බිමැ හුන් කලා පාරිවාසිකයා අස්නෙක නො හින්දු යුතු. පුටතත් මහණහු ඡේට්ඨනැ උන් කලා පාරිවාසිකයා උසස්තැ නො හින්දු යුතු. පුටතත් මහණහු බිම සක්මන්කරණ කලා පාරිවාසිකයා සක්මනෙහි සක්මන් නො කලයුතු.

7. එකවර්තනෙහි වැඩිමහලු මහණකු හා නො විසිය යුතු බැව් ඇදින් නො කටයුතු දෑ ද, රාත්‍රිවෙස්දෙයෝ ද, පරිවාසගොඩනිය ද, පරිවාස නියොසපය ද, පරිවාසය නැවත සමාදන් කොට ගැන්ම ද යන පාරිවාසිකයා අගත් මේ දෑ දත යුතු.

8. මුලායපටිකසාකාරක වත ද, මානතකාරක වත ද, එසේ ම මාන-තනවාරිකයා පිළිබද වත් ද, අබ්බාතාරක පුද්ගලයා අගත් වත් ද ප්‍රභෙද නය වශයෙන් දත යුතු.

9. පාරිවාසික භික්ඛන් විෂයයෙහි රාත්‍රිවෙස්ද ධුනෙක් ද, මානතකාරක භික්ඛන් විෂයයෙහි රාත්‍රිවෙස්ද සතරෙක් ද පණවන ලදක. රාත්‍රිවෙස්ද-යන්හි ඔහු සම් නො වෙත්. මාතත් විෂයයෙහි දිනපතා ආරොචනා කටයුතු. කමීසයෝ දෙදෙනෙක් සමයක. සෙසු ධුන් කමීසයෝ ඇතැම් කරුණින් සම ද ඇතැම් කරුණින් අසම ද වෙත්.

3.

සමුච්චය කඩ කඩ කො

1. තෙත සමයෙන බුද්ධා හතවා සාවස්ථියා විහරති ඡේතවනෙන අනාඨිඤ්ඤාසං ආරාමෙ තෙන බො පත සමයෙන ආයසමා උදුසී එකං ආපච්චියා ආපනනා හොති සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චියං.¹ අපච්චිතනං. යො භික්ඛුතං ආරොච්චියි: “අහං ආවුතො එකං ආපච්චියා ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකා සුක්කච්චියං අපච්චිතනං. කථං හු බො මයා පච්චජ්ජතඛබ්බතී.” භගවතො² එතමස්ථං ආරොච්චියං.

2. තෙන භි භික්ඛවෙ සඤ්ඤා උදුසියං භික්ඛුතො එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං දෙතු. එවඤ්ඤා පත භික්ඛවෙ දුතඛබ්බා:

තෙන භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුතා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤාසං එකං. උත්තරාසඤ්ඤා කථිතා බුඤ්ඤාතං පාදෙ වඤ්ඤා උක්කච්චියං නිසීදිතා අඤ්ඤා පඤ්ඤාසං එවමසං වචනිතො:

“අහං භනෙන එකා ආපච්චියා ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චියං අපච්චිතනං. යො භං භනෙන සඤ්ඤා එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං යොවං. අහං භනෙන³ එකං ආපච්චියා ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චියං අපච්චිතනං. දුතියමපි භනෙන³ සඤ්ඤා එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං යොවං. අහං භනෙන එකං ආපච්චියා ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චියං අපච්චිතනං. තතියමපි භනෙන³ සඤ්ඤා එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං යොවං”ති.

3. ව්‍යතෙතන භික්ඛුතා පච්චිතන සඤ්ඤා ඤාපනතො:

සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඤ්ඤා. අයං උදුසී භික්ඛු එකං ආපච්චියා ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චියං අපච්චිතනං. යො සඤ්ඤා එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං යොවං. යදි සඤ්ඤා පනතකලං, සඤ්ඤා උදුසියං භික්ඛුතො එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං දදෙය්‍ය, එසා ඤාතී.

“සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඤ්ඤා. අයං උදුසී භික්ඛු එකං ආපච්චියා ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චියං අපච්චිතනං. යො සඤ්ඤා එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං යොවං. සඤ්ඤා උදුසියං භික්ඛුතො එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං දෙති. යො සඤ්ඤා වමෙති උදුසියං භික්ඛුතො එකියං ආපච්චියා සඤ්ඤාතනිකාසං සුක්කච්චියං අපච්චිතනාසං ජාරතනං මානතනං දුතං, යො සුඤ්ඤාසං යො තනබ්බමති, යො භාගෙය්‍ය.

1. සුක්කච්චියං, මඡසං. 2. තෙ භික්ඛු භගවතො, සො. 3. සොභං භනෙන, සො. PTS.

3.

සමුච්චය කවචිකය

1. එ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජාතන් වහන්සේ සැවත්නුවර සමීපයෙහි ජේතවන තම්බු අන්‍යෝපිච්චිසිඬුහුගේ ආරාමයෙහි වැඩ වසන සේක. එ කල්හි ආයුෂෝත් උදයී තෙම අපට්ච්චනන වූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී (දුත දුත හුකුරුමිදීම වූ) ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. හෙ තෙම “ඇවැත්ති, මම අපට්ච්චනන වූ සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිට්‍රිපාදිය යුතු ද?” යි භික්ෂුතට මෙ භරුණ සැල කෙලේ ය. ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කළහ.

2. “මහණෙනි, එසේ වී නම් සඬස තෙමේ උදයී මහණහට අපට්ච්චනන වූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට භාචිරාත්‍රික (සරයක් පිරිය යුතු) මානත දේවා. මහණෙනි, ඒ මානත ද මෙසේ දිය යුතු:

මහණෙනි, ඒ උදයී මහණහු විසින් සඬසයා වෙත එලැඹ, උතුරුසඬ එකස් කොට, වැඩි මහලු මහණුන්ගේ පා වැද, උත්තුවූක වැ හිඳ දෙහොත් බුදුන් තබා, මෙසේ කියා යුතු වන්නේ ය:

“වහන්ස, මම පිට්‍රිසන් නොවූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මේ පිට්‍රිසන් නොවූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත සඬසයාගෙන් ඉල්ලමි. වහන්ස, මම පිට්‍රිසන් නොවූ එක් සඤ්චවනිකා ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, පිට්‍රිසන් නොවූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට භාචිරාත්‍රික (සරයක් පිරිය යුතු) මානත දේවනුව ද සඬසයාගෙන් ඉල්ලමි. වහන්ස, මම පිට්‍රිසන් නොවූ එක් සඤ්චවනිකා ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, මම පිට්‍රිසන් නොවූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත තෙවනු ද සඬසයාගෙන් ඉල්ලමි” යනු යි.

3. ව්‍යකත ප්‍රතිචල මහණක්හු විසින් සඬස තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඬසතෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයී මහණ තෙමේ නොපිට්‍රිසන් වූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම නොපිට්‍රිසන් වූ එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සඬසයාගෙන් භාචිරාත්‍රික මානත ඉල්ලයි. ඉදින් සඬසයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සඬස තෙමේ උදයී මහණහට නොපිට්‍රිසන් එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දේවතේ ය. මේ ඥජතිය යි.

“වහන්ස, සඬස තෙමේ මබස් වචනග අසාවා: මේ උදයී මහණ තෙමේ නොපිට්‍රිසන් එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සඬසයාගෙන් නොපිට්‍රිසන් එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත ඉල්ලයි. සඬස තෙමේ උදයී මහණහට නොපිට්‍රිසන් එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දෙයි. උදයී මහණහට නොපිට්‍රිසන් එක් සඤ්චවනිකා හුකකවිසමී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දීම යම් ආයුෂමකක්කට රිසියේ නම්, සේ නිතඬ ම වා. යමක්හට එය නො රිසියේ නම් සේ කියවා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුඤ්ඤාදායං මෙ භවන්ත සමෙකං අයං උදසී භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛවිසමයීං අපටිච්ඡන්තං. සො සමිකං එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං යාවතී. සමෙකං උදසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනික ය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං දෙති. යසායසමනො ඛමති උදසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතසස දනං, ඡසා තුඤ්ඤසා, යසා නකඛමති, සො භාසෙය්ස.

තතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුඤ්ඤාදායං මෙ භවන්ත සමෙකං අයං උදසී භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛවිසමයීං අපටිච්ඡන්තං. සො සමිකං එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං යාවතී. සමෙකං උදසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං දෙති. යසායසමනො ඛමති උදසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතසස දනං, සො තුඤ්ඤසා, යසා නකඛමති, සො භාසෙය්ස.

දිනනං සමෙකන උදසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං. ඛමති සමිකසා, තසමා තුඤ්ඤී. එවමෙනං ධාරයාමී”ති.

අපටිච්ඡන්තමානතතං නිවර්තනං.

අපටිච්ඡන්තඅබහානං

1. සො විඤ්ඤමානතතො භික්ඛුනං ආරොවෙසි: “අහං ආවුඡසා එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛවිසමයීං අපටිච්ඡන්තං. සො’හං සමිකං එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං යාවිං. තසා මෙ සමෙකං එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං අදසී. සො’හං විඤ්ඤමානතතො, කථං භු ඛො මයා පටිපජ්ජිතඛනනි?”. ගගවමහො එතමන්ථං ආරොවෙසුං.

“තෙන හි භික්ඛවෙ සමෙකං උදසී. භික්ඛුං අබහාදා. එවඤ්ඤ පන භික්ඛවෙ අබහාතබ්බො: තෙන භික්ඛවෙ උදසීනා භික්ඛුනා සමිකං උපසමිකමිනා එකංසං උපතරාසමිකං කථිනා වුඛිනං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ඣනා උකඤ්චිකං නිසීදිනා අඤ්ඤාං පඤ්ඤනා එවමසා වචනීයො:

අහං භවන්ත එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛවිසමයීං අපටිච්ඡන්තං. සො’හං සමිකං එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං යාවිං. තසා මෙ සමෙකං එකිසාං ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛවිසමයීයා අපටිච්ඡන්තාය ජාරතතං මානතතං අදසී. සො’හං භවන්ත විඤ්ඤමානතතො සමිකං අබහානං යාවාමී.”

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි: වහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ උදුසි මහණ තෙම නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදුසි මහණතට නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත දෙයි. උදුසි මහණතට නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත දීම යම් ආසුඤ්ඤවකක්තට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමක්තට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි: වහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ උදුසි මහණ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය හෙ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදුසි මහණතට නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත දෙයි. උදුසි මහණතට නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත දීම යම් ආසුඤ්ඤවකක්තට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමක්තට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

උදුසි මහණතට නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයා විසින් දෙන ලද්දේ ය. සඛසයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

අපවිච්ඡන්ත මානත නිමියේ ය.

පවිච්ඡන්ත නැතිවනු පිළිබඳ අබ්භානිය

1. හෙ තෙම පිරු මානත ඇත්තේ, භික්ෂුතට මෙසේ සැල කෙරෙල් ය: “ඇවැත්නි, මම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානත ඇත්තෙමි. මා විසින් කෙසේ පිලිපැදිය යුතු ද?” යනු යි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ කරුණ සැල කලහ.

2. “මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛස තෙම උදුසි මහණතට අබ්භානිය කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ අබ්භානිය ද කල යුතු වේ: ‘මහණෙනි, ඒ උදුසි මහණනු විසින් සඛසයා කර එලැබී උතුරුසහ එකස් කොට, වැසි මහලු භික්ෂුන්ගේ පා වැදැරැත්කුටුක වැ හිඳ, දොහොත් මුදුන් තබා මෙසේ කිය යුතු වන්නේය:

“වහන්ස මම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරුයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානත ඇතිවෙමි සඛසයාගෙන් අබ්භානිය ඉල්ලමි.

අභං භනෙන එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො'හං සඛසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො'හං විණ්ණමානතො තද්දියමපි භනෙන සඛසං අබ්භානං යාවාමි.

අභං භනෙන එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො'හං සඛසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො'හං විණ්ණමානතො තද්දියමපි භනෙන සඛසං අබ්භානං යාවාමිති.

3. ව්‍යතොන භික්ඛුනා පච්චෙදෙන සඤ්ඤා ඤ්ඤපෙතබ්බා:

“සුණාදු මෙ භනෙන සඤ්ඤා අයං උද්දසි භික්ඛු එකං ආපතතිං අපජ්ජ සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො සඛසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. සඤ්ඤා උද්දසිය භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො විණ්ණමානතො සඛසං අබ්භානං යාවති. යදි සඛසස්ස පතතකල්ලං, සඤ්ඤා උද්දසි භික්ඛුං අබ්බෙසස. එසා ඤ්ඤති.

සුණාදු මෙ භනෙන සඤ්ඤා අයං උද්දසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජ සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො සඛසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. සඤ්ඤා උද්දසිය භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො විණ්ණමානතො සඛසං අබ්භානං යාවති. සඤ්ඤා උද්දසි භික්ඛුං අබ්බෙති. යස්සායසමතො ඛමති උද්දසිය භික්ඛුනො අබ්භානං, සො දුණ්භස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙයස.

දුතියමපි එතමන්ථං වදමි: සුණාදු මෙ භනෙන සඤ්ඤා අයං උද්දසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජ සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො සඛසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. සඤ්ඤා උද්දසිය භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො විණ්ණමානතො සඛසං අබ්භානං යාවති. සඤ්ඤා උද්දසි භික්ඛුං අබ්බෙති, යස්සායසමතො ඛමති උද්දසිය භික්ඛුනො අබ්භානං, සො දුණ්භස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙයස.

චතන්ස, මම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතකට පැමිණිණිණයමි. ඒ මම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛසතම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. චතන්ස, ඒ මම පිරු මානත ඇච්චයෙමි දෙවනු ද සඛසයාගෙන් අඛ්ඛාතය ඉල්ලමි.

චතන්ස, මම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතකට පැමිණිණිණයමි. ඒ මම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. චතන්ස, ඒ මම පිරු මානත ඇච්චයෙමි තෙවනු ද සඛසයාගෙන් අඛ්ඛාතය ඉල්ලමි” යනු යි.

3. වසකත ප්‍රච්චල මහණක්ඡු විසින් සඛස තෙමෙ මෙහේ දුන්විය යුතු:

සඛස තෙමෙ මඛස් අසාවා: මේ උදයි මහණ ඵක් නොපිඡ්ඡිසන් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතකට පැමිණිණිණය ය. තෙ තෙම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සඛසයාගෙන් සරයක් පිරිය යුතු මානත ඉල්ලි ය. සඛස තෙම උදයි මහණකට නොපිඡ්ඡිසන්. චු ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. හේ පිරු මානත ඇච්චයේ සඛසයාගෙන් අඛ්ඛාතය ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට පැමිණි කල් ඇච්චයේ නම සඛස තෙමේ උදයි මහණ අඛ්ඛාතය කෙරේවා. මේ ඤපච්චියයි.

චතන්ස, සඛස තෙමෙ මඛස් අසාවා. මේ උදයි මහණ තෙම නො පිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතකට පැමිණිණිණය ය. තෙ තෙම ඵක් නොපිඡ්ඡිසන් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සඛසයාගෙන් සරයක් පිරිය යුතු මානත ඉල්ලි ය. සඛස තෙම උදයි මහණකට නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. හේ පිරු මානත ඇච්චයේ සඛසයාගෙන් අඛ්ඛාතය ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදයි මහණ අඛ්ඛාතය කෙරෙයි. යමි ආයුඤ්ඤතක්ඡුට උදයි මහණනුඤ්ඤ අඛ්ඛාතය රිසියේ නම, හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුකට නො රිසියේ නම හේ කීයන්නේ ය.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කීරුමි: චතන්ස, සඛස තෙම මඛස් වචනග අසාවා: මේ උදයි මහණ තෙම නොපිඡ්ඡිසන් ඵක් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතකට පැමිණිණිණය ය. හේ ඒ නොපිඡ්ඡිසන් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලි ය. සඛස තෙම උදයි මහණකට ඵක් නොපිඡ්ඡිසන් සඤ්ඤවතනිකා සුකකච්ඡසට්ඨි ඇච්චතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. හේ පිරු මානත ඇච්චයේ සඛසයාගෙන් අඛ්ඛාතය ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදයි මහණ අඛ්ඛාතය කෙරෙයි. යමි ආයුඤ්ඤතක්ඡුට උදයි මහණනුඤ්ඤ අඛ්ඛාතය රිසියේ නම හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නොරිසියේ නම, හේ කීයාවා.

තනීයමපි එතමසං වදාමි: සුණාදා මෙ හනෙත සඛෙසා අයං උදාසී භීකුට්ඨ එකං ආපතනිං. ආපජ්ජී සඤ්ඤාතනීකං සුකකපිසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො සඛසං එකිඤ්ඤා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනීකාය සුකකපිසට්ඨිං අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතා යාචී. සඛෙසා උදාසීඤ්ඤා භීකුට්ඨනො එකිඤ්ඤා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනීකාය සුකකපිසට්ඨිං අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අදාසී. ඡො විණණමානතො සඛසං අබ්බාතං යාචතී. සඛෙසා උදාසී භීකුට්ඨනො අබ්බතී. යඤ්ඤායසමතො ඛමතී උදාසීඤ්ඤා භීකුට්ඨනො අබ්බාතං, සො ඩුණ්ණසාය. යසා නිකමතී, සො හාසෙය්‍ය.

අබ්බිතො සඛෙසන උදාසී භීකුට්ඨ. ඛමතී සඛසසා, තසා ඩුණ්ණි. එවමෙතං ධාරයාමී” තී.

අපච්චන්තඅබ්බාතං නිබ්බිතං.

එකාහපච්චන්තාපරිවාසො

1. තෙන චො පන නමයෙත ආයසමා උදාසී එකං ආපතනිං. ආපනො භොතී සඤ්ඤාතනීකං සුකකපිසට්ඨිං. එකාහපච්චන්තං. සො භීකුට්ඨනං ආරොචෙහි: “අහං ආවුසො එකං ආපතනීං. ආපජ්ජී සඤ්ඤාතනීකං සුකකපිසට්ඨිං. එකාහපච්චන්තං, කපං හු ඛො මො පච්චජ්ජිතබ්බතී. භගවතො එතමජ්චං ආරොචෙහුං.

2. “තෙන හී භීකුට්ඨෙව සඛෙසා උදාසීඤ්ඤා භීකුට්ඨනො එකිඤ්ඤා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනීකාය සුකකපිසට්ඨිං. එකාහපච්චන්තාය එකාහපරිවාසං දෙච්ඤ. එවිඤ්ඤා පන භීකුට්ඨෙව දාහබ්බො:

තෙන භීකුට්ඨෙව උදාසීතා භීකුට්ඨතා සඛසං උපසඛකමෙතා එකංසං උතතරුසඛකං කරනී: බුඩ්ධානං භීකුට්ඨනං පාදෙ වජ්ඣතා උකඤ්ඤාපිකං නීසීදිතො අඤ්ඤාපී. පඤ්ඤාතනො එවමසා වචනීයො: “අහං හනෙත එකං ආපතනීං. ආපජ්ජී සඤ්ඤාතනීකං සුකකපිසට්ඨිං. එකාහපච්චන්තං. සො’හං හනෙත සඛසං එකිඤ්ඤා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනීකාය සුකකපිසට්ඨිං. එකාහ-ච්චන්තාය එකාහපරිවාසං යාචාමෙහී.” දුතියමපි යාචිතබ්බො -පෙ- තනීයමපි යාචිතබ්බො -පෙ-

3 ව්‍යතොතන භීකුට්ඨා පච්චමලන සඛෙසා ඤ්ඤාපෙතනබ්බො:

“සුණාදා මෙ හනෙත සඛෙසා: අයං උදාසී භීකුට්ඨ එකං ආපතනිං. ආපජ්ජී සඤ්ඤාතනීකං සුකකපිසට්ඨිං. එකාහපච්චන්තං. සො සඛසං එකිඤ්ඤා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනීකාය සුකකපිසට්ඨිං. එකාහපච්චන්තාය එකාහපරිවාසං යාචතී. යදී සඛසසා පතතකල්පං, සඛෙසා උදාසීඤ්ඤා භීකුට්ඨනො එකිඤ්ඤා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනීකාය සුකකපිසට්ඨිං. එකාහ-ච්චන්තාය එකාහපරිවාසං දදෙය්‍ය එසා ඤ්ඤතී.

තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි. චතත්ත, සඛස තෙම මෙක් වචනග අසාවා: මෙ උදසි මහණ තෙම තොපිට්ඨසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකක- විසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම තොපිට්ඨසන් එක් සඤ්ච- නිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරියක් පිරිය යුතු. මානත සඛසයාගෙන් ඉල්ලිය. සඛස තෙම උදසි මහණහට එක් මානපිට්ඨසන් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරියක් පිරිය යුතු මානත දුන්නේ ය. හේ පිරු මානත ඇත්තේ සඛසයාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදසි මහණ අබ්භානග කෙරෙයි. යම් ආසුමතක්හට උදසි මහණහුගේ අබ්භානග පිරියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුහට තො පිරියේ නම් හේ කියවා.

සඛසයා පිරිත් උදසි මහණ තෙම අබ්භිභ ය. සඛසයාට පිරියෙයි. එතෙතින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි යනු යි.

අපට්ඨජනන අබ්භානග නිමිසේ ය.

එකාහපට්ඨජනන පිරිවෙස

1. එ සමයෙහි ආසුමන් උදසි තෙම එක් දවසක් පිට්ඨසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. හෙ තෙම “ඇවැත්නි, මම එක් දවසක් පිට්ඨසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. මා පිරිත් කෙසේ නම් පිට්ඨපැදිය යුතුද? යි හිසුනට සාල කෙළේ ය. හිසුනු ගාගාවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් දන්වූහ. (ගාගා- වතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාල සේක:)

“මහණෙනි, එසේ වී නම්, සඛස තෙමේ උදසි මහණහට එක් දවසක් පිට්ඨසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ දිය යුතු:

2. මහණෙනි, ඒ උදසි මහණහු පිරිත් සඛසයා වෙත එලැඹ උතුරුසහ එකස් කොට වැහි මහලු මහණුන්ගේ පා වැද, උත්කුටුක වැ හිඳ, දොහොත් මුදුන් තබා, “වචන්ත, මම එක් දවසක් පිට්ඨසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වචන්ත, ඒ මම එක් දවසක් පිට්ඨසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සඛසයාගෙන් එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලමි” යි මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු...

3. වාසක ප්‍රතිබල මහණක්හු පිරිත් සඛස තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු.

“වචන්ත, සඛස තෙමේ මාගේ වචනග අසාවා. මෙ උදසි මහණ තෙම එක් දවසක් පිට්ඨසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම එක් දවසක් පිට්ඨසන් වූ එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම් සඛස තෙමේ උදසි මහණහට එක් දවසක් පිට්ඨසන් වූ එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දේවා. මේ ඉපැරිය යි.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං උද්ධි භික්ඛු එකං ආපතතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තං. සො සඛං එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය එකාහපට්චාසං යාචි. සඛෙසා උද්ධිංසා භික්ඛුතො එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය එකාහපට්චාසං දෙති. යස්සායසමතො ඛමති උද්ධිංසා භික්ඛුතො එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය එකාහපට්චාසං දුතං, සො දුඤ්ඤං. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමි එතමන්ථං වදාමි. -පෙ- තතීයමි එතමන්ථං වදාමි -පෙ-

දිනො සඛෙසන උද්ධිංසා භික්ඛුතො එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චාසො. ඛමති සඛංසං තසමා දුඤ්ඤි. එවිමතං. ධාරංසං තී.

එකාහපට්චන්තපට්චාසො හිංසිතො.

එකාහපට්චන්තමො නිත්තං

1. සො පරිවුත්ථපට්චාසො භික්ඛුතං ආණ්ඩෙයි: “අහං ආවුසො එකං ආපතතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තං. සො’හං සඛං එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය එකාහපට්චාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය එකාහපට්චාසං අදාසි. සො’හං පරිවුත්ථපට්චාසො. කථං ණුඛො මියං පට්ඨපජ්ජිතඛිනති.” හගවතො එතමන්ථං ආණ්ඩෙසුං.

2. තෙන භි භික්ඛවෙ සඛෙසා උද්ධිංසා භික්ඛුතො එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය ඡාරතං මානතං දෙදා. එවඤ්ඤ පත භික්ඛවෙ දුතඛං:

තෙන භික්ඛවෙ උද්ධිතා භික්ඛුතා සඛං උපසඛකම්මිචා එකංසං උතතරාසඛං කුරිඤ්ඤා බුඛිංසං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣිඤ්ඤා උක්ඛුට්ඨං කිංසිද්දිඤ්ඤා අඤ්ඤා පග්ගහෙඤ්ඤා එවමස්ස වචනීයො “අහං භනෙත එකං ආපතතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තං. සො’හං සඛං එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය එකාහපට්චාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චාසං අදාසි. සො’හං භනෙත පරිවුත්ථපට්චාසො සඛං එකිංසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්මිං. එකාහපට්චන්තාය ඡාරතං මානතං යාචාමි” තී. දුතියමි යාචිතඤ්ඤො. තතීයමි යාචිතඤ්ඤො.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසා: මේ උදයි මහණ තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. තෙතෙම එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙම උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙමේ උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දෙයි. උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දීම යම් ආයුෂමතන්හට රිසියේ නම්, හෙ නිතඛ වන්නේ ය. යමන්හට නො රිසියේ නම් හේ කියන්නේ ය.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සඛ්‍යයා විසින් උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දෙන ලද්දේ ය. සඛ්‍යයාට රිසියෙයි. එතෙසින් නිහඬි ය. මේසේ මෙය සලකමි” යනු සි

එකාහපට්චන්තන පිරිවෙස නිමයේ ය.

එකාහපට්චන්තනමානන

1. හෙ තෙම වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, “ඇවැත්නි, මම එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතිගෙම වෙමි මා විසින් කෙසේ නම් පිළිපැදිය යුතු ද? සි භික්ෂුහට කී ය. භික්ෂු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ.

2. මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛ්‍ය තෙමේ උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ දිය යුතු:

ඒ උදයි මහණහු විසින් සඛ්‍යයා වෙත එලැඹ උතුරුසහ එකස් කොට, මහලු මහණුන් පා වැඳ උත්කුටුක වැ හිඳ දෙසොත් මුදුන් දී “වහන්ස, මම එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම වුසු පිරිවෙස ඇතිගෙම, එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලමි” සි මෙසේ කීය යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු...

3. ව්‍යන්තන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා සද්දපභවෙධො.

“සුණාදු මෙ භන්තෙ සඛෙසා අයං උදයී භික්ඛු එකං ආපනතීං අපඤ්ඤා සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භිං එකාහපච්චන්තං. සො සබ්බං එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං යාචී. සඛෙසා උදයීසං භික්ඛුනො එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං අදයී. සො පට්ටුඤ්ඤාපට්ටුඤ්ඤා සබ්බං එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං යාවතී. යදී සබ්බසං පභවකලො, සඛෙසා උදයීසං භික්ඛුනො එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං දදෙය්‍ය. එසා සද්දතී.

සුණාදු මෙ භන්තෙ සඛෙසා: අයං උදයී භික්ඛු එකං ආපනතීං අපඤ්ඤා සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භිං එකාහපච්චන්තං. සො සබ්බං එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං යාචී. සඛෙසා උදයීසං භික්ඛුනො එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං අදයී. සො පට්ටුඤ්ඤාපට්ටුඤ්ඤා සබ්බං එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං යාවතී. සඛෙසා උදයීසං භික්ඛුනො එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං දෙති. යස්සායසමථො ඛමති උදයීසං භික්ඛුනො එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං දෙන, සො දුණ්භසං. යස්ස නකඛමති, සො හාසෙය්‍ය.

දුතීයමපි එතමඤ්ඤං වදමි - පෙ- තතීයමපි එතමඤ්ඤං වදමි - පෙ-

දිනං සඛෙසන උදයීසං භික්ඛුනො එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං. ඛමති සබ්බසං තස්මා දුණ්භති. එවමෙනා ධාරොමී” තී.

එකාහපච්චන්තමානතං. නිදර්ශනං.

එකාහපච්චන්තන අබ්භානං

1. සො විණ්ණමානන්තො භික්ඛුනො ආරොචෙසි: “අහං ආවුසො එකං ආපනතීං අපඤ්ඤා සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භිං එකාහපච්චන්තං. සො’හං සබ්බං එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං යාචී. තස්ම මෙ සඛෙසා එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං එකාහපච්චන්තං අදයී. සො’හං පට්ටුඤ්ඤාපට්ටුඤ්ඤා සබ්බං එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං යාචී. තස්ම මෙ සඛෙසා එකිංසං ආපනතීයං සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛවිසම්භියං එකාහපච්චන්තං ඡාරතං මානතං දෙති. සො’හං විණ්ණමානන්තො. කපං නු ඛො මයා පට්ටඤ්ඤානනිකං” භගවතො එතමඤ්ඤං ආරොචෙසු:

3. ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල මහණක්ෂු විසින් සඛ්‍ය තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලී ය. සඛ්‍ය තෙම උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සඛ්‍යයාගෙන් සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලයි. ඉදින් සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දේවා. මේ ඥජනී යයි.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සඛ්‍ය තෙම උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, එක් දවසක් පිළිසන් සංචෙතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දෙයි. උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දීම යම් ආයුඤ්චනක්හට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුහට නො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි...

සඛ්‍යයා විසින් උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛ්‍යයා විසින් දෙන ලදී. එය සඛ්‍යයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

එකාහපච්චන්තන මානන හිමියේ ය.

එකාහපච්චන්තන අබ්භානියයි

1. හෙ තෙම පිරු මානන අත්තේ, “ඇවැත්නි, මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් විසිය යුතු පිරිවෙස ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානන ඇතියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු දුසි භික්ෂුහට කිය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙකරුණ සැලකලහ.

2. තෙත භී භිකඛපෙව සවඛ්‍යා උදයං භීකවු, අභෙතභු, එවං ච පත භීකඛපච අභෙතතභෙධා:

තෙත භීකඛපච උදයන, භීකවුන, සඛ්‍ය, උපසඛ්‍යමිච්ච, එකංගං උපතරුසඛ්‍ය, කරුණ, බුද්ධානං භීකවුනං පදෙ වන්දිතා, උඤ්ඤාචිකා නිසිදිච්ච, අඤ්ඤාං පග්ගතනච්ච, එවමෙස වචනීපයා: අනං භනෙත එකං ආපතති. ආපඤ්ඤා සඤ්ඤාතනීකං සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තං සො'හං සඛ්‍යං එකිඤ්ඤා ආපතති. සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය එකානපරිවාසං යාචී. තස්ස මෙ සවඛ්‍යා එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය එකානපරිවාසං අදයි. සොහං පරිවුච්චන්තං සඛ්‍යං එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය ජාරතං මානතං යාචී. තස්ස මෙ සවඛ්‍යා එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය ජාරතං මානතං අදයි. සො'හං භනෙත විණ්ණමානතෙතා සඛ්‍යං අභ්‍යානං යාචමිති. දුතියමපි යාචිතභෙධා. තතියමපි යාචිතභෙධා.

3. ව්‍යතෙතන භීකවුනා පච්චලෙත සභෙසා ඤාපපතභෙධා:

"සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සභෙසා: අයං උදයි භීකවු එකං ආපතති. ආපඤ්ඤා සඤ්ඤාතනීකං සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තං. සො සඛ්‍යං එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය එකානපරිවාසං යාචී. සභෙසා උදයිඤ්ඤා භීකවුනො එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය එකානපරිවාසං අදයි. සො පරිවුච්චන්තං සඛ්‍යං එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය ජාරතං මානතං යාචී. සභෙසා උදයිඤ්ඤා භීකවුනො එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය ජාරතං මානතං අදයි. සො විණ්ණමානතෙතා සඛ්‍යං අභ්‍යානං යාචමිති. යදි සඛ්‍යස්ස පතතකලා, සභෙසා උදයං භීකවු අභෙතය. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සභෙසා: අයං උදයි භීකවු එකං ආපතති. ආපඤ්ඤා සඤ්ඤාතනීකා සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තං. සො සඛ්‍යං එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය එකානපරිවාසං යාචී. සභෙසා උදයිඤ්ඤා භීකවුනො එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය ජාරතං මානතං යාචී. සභෙසා උදයිඤ්ඤා භීකවුනො එකිඤ්ඤා ආපතතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්කමිච්චිං එකානපච්චන්තාය ජාරතං මානතං අදයි. සො විණ්ණමානතෙතා සඛ්‍යං අභ්‍යානං යාචමිති. සභෙසා උදයං භීකවු අභෙතති. යස්සායස්මතො ඛමිති, උදයිඤ්ඤා භීකවුනො අභ්‍යානං, සො ඤාතෙතස්ස. යස්ස තතමිති, සො භාසෙතස්ස.

දුතියමපි එතමච්චං වදමි - ප- තතියමපි එතමච්චං වදමි - ප-

අඛනිපතා සවඛ්‍යන උදයි භීකවු ඛමිති සඛ්‍යස්ස තඤ්ඤා ඤාණි එව මේතං ධාරයමි" ති.

එකානපච්චන්තාඅභ්‍යානං භීචමිතං.

2 (නාගාවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක:) “මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණ අඛ්‍යාන කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ අඛ්‍යාන කට යුතු:

ඒ උදුසි මහණහු විසින් සඛ්‍යයා වෙත එලඹ උතුරුගත එකස් කොට වැසීමකල මහණුන් පා වැද උන්කුටුක වැසිද දෙහොත් මුදුනා තබා මෙසේ කිය යුතු: “වහන්ස, මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලීමි: ඒ මට සඛ්‍ය තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සඛ්‍යයාගෙන් ඒ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානන ඇතියෙමි, සඛ්‍යයාගෙන් අඛ්‍යානය ඉල්ලමි” කීයායි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු...

3. වාසනා ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛ්‍ය තෙමේ දන්විය යුතු:

“සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලී ය. සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. හේ පිරු මානන ඇත්තේ, සඛ්‍යයාගෙන් අඛ්‍යානය ඉල්ලමි. ඉදින් සඛ්‍යයාට ප්‍රාථන කාල වේ නම්, සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණ අඛ්‍යාන කෙරේවා. මේ ඉප්පියායි.

සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ තෙම සඛ්‍යයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලී ය. සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චානක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. හේ පිරු මානන ඇත්තේ සඛ්‍යයාගෙන් අඛ්‍යානය ඉල්ලමි. සඛ්‍ය තෙමේ උදුසි මහණ අඛ්‍යාන කෙරේයි. උදුසි මහණහුගේ අඛ්‍යානය යම් ආශ්‍රමිකක්හට රිසියේ නම්, හේ කීහට වේවා. යම්කුට නො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සඛ්‍යයා විසින් උදුසි මහණ අඛ්‍යාන වෙයි. එය සඛ්‍යයාට රිසියෙයි. එතෙසින් කීහට ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යි.

එකාභාච්චන්තන අඛ්‍යානය නිමිසේ ය

පඤ්චාභපච්චන්තපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අංගඛා උදුසි එකං ආපනතීං ආපනෙනා හොති සඤ්චෙතනීකං සුක්කමිසට්ඨීං දුච්චන්තං -පෙ- නිකපච්චන්තං -පෙ- චිත්තපච්චන්තං. -පෙ- තෙන ඛො පන සමයෙන අංගඛා උදුසි එකං ආපනතීං ආපනෙනා හොති සඤ්චෙතනීකං සුක්කමිසට්ඨීං පඤ්චාභපච්චන්තං. සො භීක්ඛුතං අරුචෙසි: “අභං ආවුසො එකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්චෙතනීකං සුක්කමිසට්ඨීං පඤ්චාභපච්චන්තං. කථං හු ඛො මයං පච්චජ්ජිතංබබ්බ”න්ති. හගචතො එතමන්ථං අරුචෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඤ්චො උදුසිඤ්ඤ භීක්ඛුතො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං දෙතු. එවඤ්ච පන භීක්ඛවෙ දුතඤ්ඤා: තෙන භීක්ඛවෙ උදුසිනා භීක්ඛනා සඤ්චො උපසංඝාතමිච්චා: එකංසං උත්තරාසඤ්චං කච්චා: බුඤ්ඤාතං භීක්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣිචා: උක්ඛුමිකං නිසිද්චා: අඤ්ජලීං පගගහනා: එවමඤ්ච වචනීයො: අභං හන්තන එකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්චෙතනීකං සුක්කමිසට්ඨීං පඤ්චාභපච්චන්තං. සො’හං හන්තන සඤ්චො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං යාචාමී තී. දුච්චන්තං යාචිතඤ්ඤා -පෙ- තනීයමපි යාචිතඤ්ඤා. වෘත්තන භීක්ඛුතා පච්චිචෙතන සඤ්චො ඤ්ජෙතඤ්ඤා:

3. “සුඤ්ඤාතු මෙ හන්තන සඤ්චො: අයං උදුසි භීක්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්චෙතනීකං සුක්කමිසට්ඨීං පඤ්චාභපච්චන්තං. සො සඤ්චො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං යාචති. යදි සඤ්චො පනතකඋච්චං, සඤ්චො උදුසිඤ්ඤ භීක්ඛුතො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං දෙදග්ග. එයං ඤ්ජන්ති.

සුඤ්ඤාතු මෙ හන්තන සඤ්චො: අයං උදුසි භීක්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්චෙතනීකං සුක්කමිසට්ඨීං පඤ්චාභපච්චන්තං. සො සඤ්චො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං යාචති. සඤ්චො උදුසිඤ්ඤ භීක්ඛුතො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං දෙති. යඤ්චොසමතො. බමනී උදුසිඤ්ඤ භීක්ඛුතො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපච්චන්තාය පඤ්චාභපරිවාසං යාචති, සො ඤ්ජන්ති. යඤ්චො තකබමනී, සො භාසෙග්ග්ග.

දුච්චන්තං එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තනීයමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ-

දිඤ්ඤා සඤ්චො උදුසිඤ්ඤ භීක්ඛුතො එකීඤ්ඤා ආපනතීය සඤ්චෙතනීකාය සුක්කමිසට්ඨීයා පඤ්චාභපරිවාසො. බමනී සඤ්චො. තඤ්චා ඤ්ජන්ති. එවමෙතං ධාරොමී” තී.

පඤ්චාභපච්චන්තපරිවාසො හිට්ඨිතො.

පඤ්චාගපටිච්ඡන්තපට්ඨාසය

1. එසමයෙහි ආසුමෙත් උදයී තෙම දෙදවසක් පිළිසන් ... තුන් දවසක් පිළිසන් ... සතර දවසක් පිළිසන් ... එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ වෙයි... එ සමයෙහි ආසුමෙත් උදයී තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ වෙයි. හේ භික්ෂුහට “ඇවැත්නි, පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. හෙතේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු ද” යි සැල කෙරෙල් ය. ඔහු ශාඛ්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කළහ.

2. (ශාඛ්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල හේක:) මහණෙනි, එසේ වී නම් සබ්බ තෙමේ උදයී මහණහට පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, එය ද මෙසේ දිය යුතු: ඒ උදයී මහණහු විසින් සබ්බයා වෙත එලැමි උතුරුසන එකස් කොට වැඩි මහලු මහණුන් පා වැද, උත්කුට්ඨක වැ ගිඳ දෙහොත් මුදුන් තබා “වහන්ස, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම සබ්බයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලමි” යි මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු ... ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සබ්බ තෙමේ දැන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයී මහණ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස්දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලයි. ඉදින් සබ්බයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, සබ්බ තෙමේ උදයී මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දේවා. මේ ඥජනිය යි.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයී මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදයී මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දෙයි. උදයී මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දීම යම් ආසුමෙතක්හට රිසියේ නම්, හේ නිහඩ වෙවා. යම්කුහට තො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සබ්බයා විසින් උදයී මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දෙන ලදී. සබ්බයාට රිසිතෙයි. එ හෙයින් නිහඩ ය. මෙසේ මෙය සලකමි.

පඤ්චාගපටිච්ඡන්ත පිරිවෙස භිමිසේ ය.

පාරිවාසිකමුද්දායපටිකඝ්ඤානං

1. භො පරිවසනො අනතරා එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. අපච්චන්තං. භො භික්ඛුනං. ආරොචෙසි. අහං ආවුසො එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තං. භො'හං සඛං එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං අදුසි. භො'හං පරිවසනො අනතරා එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. අපච්චන්තං. කථං ඤු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බනති. භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. තෙන භි භික්ඛවෙ සඛෙසා උදුසිං භික්ඛුං. අනතරා එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. අපච්චන්තාය මුද්දාය පටිකඝ්ඤානං. එවං ච පත භික්ඛවෙ මුද්දාය පටිකඝ්ඤානබ්බො. තෙන භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුනා සඛං උපසඛකම්මනා -පෙ- එවමස්ස වචනීයො: “අහං භනෙන එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තං. භො'හං සඛං එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං අදුසි. භො'හං පරිවසනො අනතරා එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. අපච්චන්තං. භො'හං භනෙන සඛං අනතරා එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. අපච්චන්තාය මුද්දායපටිකඝ්ඤානං. යච්චං” ති. දුතියමපි යාචිතබ්බො -පෙ- තතියමපි යාචිතබ්බො -පෙ- ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිඛලෙන සඛෙසා ඤුපෙතබ්බො:

3. “සුඤ්ඤානං මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තං. භො සඛං එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං යාචිං. සඛෙසා උදුසිසා භික්ඛුනො එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං අදුසි. භො පරිවසනො අනතරා එකං ආපතති. ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුකකච්චිතං. අපච්චන්තං. භො සඛං අනතරා එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. අපච්චන්තාය මුද්දායපටිකඝ්ඤානං. යච්චති. යදී සඛෙසා පතතකල්ලං. සඛෙසා උදුසිං භික්ඛුං. අනතරා එකිංසා ආපතතියා සඤ්ඤානනිකාය සුකකච්චිතං. අපච්චන්තාය මුද්දාය පටිකඝ්ඤානං. එතා ඤුතති.

පාරිවාසිකමූලායපටිකඝඝනාව

1. හෙ තෙම පිරිවෙස් වසනුයේ ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම භික්ඝුනට “ඇවැත්ති, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්ඝයාගෙන් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස සඛ්ඝයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛ්ඝ තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්නෙමි ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද” යි සැළ කෙළේ ය. භාග්‍යමතුන් වහන්සේට මෙ පවත් දන්වූක.

2. මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛ්ඝ තෙමේ උද්භි මහණභට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට (පිළියම් පිණිස) මූලායපටිකඝඝනාව කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ මූලායපටිකඝඝනාව කළ යුතු: ඒ උද්භි මහණහු විසින් සඛ්ඝයා වෙත එළැඹ මෙසේ කීය යුතු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්ඝයාගෙන් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛ්ඝ තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්නෙමි, ඒ අතර, නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම සඛ්ඝයාගෙන් ඒ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට (පිළියම් පිණිස) මූලායපටිකඝඝනාව (මුල් ඇවැතට පෙරලා ඇදීම) ඉල්ලමි” යි දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... ව්‍යකත ප්‍රතිචල මහණක්හු විසින් සඛ්ඝ තෙමේ දන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සඛ්ඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා: මේ උද්භි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සඛ්ඝයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පඤ්චානපරිවාසය ඉල්ලී ය. සඛ්ඝ තෙමේ උද්භි මහණභට පඤ්චානපරිවාසය වූ එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පඤ්චානපරිවාසය දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසනුයේ ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම ඒ අතර අවන් ඒ නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට (පිළියම් පිණිස) සඛ්ඝයාගෙන් මූලායපටිකඝඝනාව ඉල්ලයි. ඉදින් සඛ්ඝයාට ප්‍රාප්ත කාල තම්, සඛ්ඝ තෙම උද්භි මහණභට අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකඝඝනාව කරන්නේ ය. මේ යඤ්චිය යි.

සුභාදා මෙ හනෙත සභෙසා. අයං උදුසි භික්ඛු එනං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්කවිසඨියං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තං. සො සඛසං එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පඤ්ඤාන-පරිවෘත්තං යාපි. සභෙසා උදුසියා භික්ඛුනො එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤා-නනිකාය සුක්කවිසඨියං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පඤ්ඤානපරිවෘත්තං අදුසි. සො පරිවසනෙතා අනතරා එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්ක-විසඨියං අපටිච්ඡන්තං. සො සඛසං අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤාන-නිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාරපටිකසාහිතං යාවති. සභෙසා උදුසි භික්ඛු අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාරපටිකසාහිතං. යසායසමනො ඛමති උදුසියා භික්ඛුනො අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාරපටිකසාහිතං, සො භුණ්හසා. යසා නකමති, සො හාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ-

පටිකසාහිතො සභෙසා උදුසි භික්ඛු අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤාන නිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාර පටිකසාහිතං. ඛමති සඛසා, තසමා භුණ්හි, එවමෙතං ඛාරයමි” ති.

පාටිච්ඡාසකමූලාචාරපටිකසාහිතා නිවසිතා.

මානවතාවගුලාචාරපටිකසාහිතා

1. සො පරිවුත්ථපරිවෘත්තො මානවතාවගුලො අනතරා එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තං. සො භික්ඛුනං ආරුඤ්ඤෙසි: “අභං ආවුසො එකං ආපනතියං ආපනතියං සඤ්ඤාජ්ජිකං සුක්ක-විසඨියං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තං. සො’හං උඛසං එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤාන-නිකාය සුක්කවිසඨියං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පඤ්ඤානපරිවෘත්තං යාපිං. තසා මෙ සභෙසා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පඤ්ඤානපරිවෘත්තං අදුසි. සො’හං පරිවසනෙතා අනතරා එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තං. සො’හං සඛසං අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාරපටිකසාහිතං යාපිං. තං මං සභෙසා අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාර පටිකසාහිතං. සො’හං පරිවුත්ථපරිවෘත්තො මානවතාවගුලො අනතරා එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තං. කථං හු ඛො මයං පටිපජ්ජි-තබ්බි”නති. හගමනො එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛුවෙ සභෙසා උදුසි භික්ඛු අනතරා එකිසාං ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්කවිසඨියං අපටිච්ඡන්තාය මූලාචාර පටිකසාහිතං.

1. මූලාචාර, සා.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා: මේ උදයි මහණ පඤ්චානපට්චන්තා එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් පඤ්චානපට්චන්තා වූ එක් සඤ්චනනක සුක්ඛ-විභවංගී ඇවැතකට පඤ්චානපට්චන්තාය ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට පඤ්චානපට්චන්තා එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට පඤ්චානපට්ච-නායෙ දුන්නේ ය. ගේ පිරිවෙස් වසන්නේ ඒ අතර නොපිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී, ඇවැතකට පැමිණියේ ය හෙ තෙම සබ්බසා-ගෙන් අතර අවන් නොපිලියන් ඒ සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට මූලායපටිකාසාමි (මුල් ඇවැතට ඇදීම) ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිලියන් වූ එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට මූලායපටිකාසාමි කෙරේ. උදයි මහණහට අතර අවන් එක් අපට්චන්තා සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට මූලායපටිකාසාමි යම් ආයුමෙතක්හට රිසියේ නම් හෙ තෙම නිහඬ වේවා. යම්කුට නො රිසියේ නම් ගේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සබ්බසා විසින් උදයි මහණ තෙම අතර පැමිණි නොපිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට මූලායපටිකාසාමි කරුණ ලද්දේ ය. සබ්බසාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ වෙයි. මෙසේ මේ කරුණ සලකමි”යි

පාටිවාසිකමූලායපටිකාසාමි හිමි.

මානවතාරකමුලායපටිකාසාමි

1. ගේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, මානවට සුදුසු වූයේ, ඒ අතර එක් නොපිලියන් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම මහණහට “ඇවැත්නි, මම පස් දිනක් පිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛ-විභවංගී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් පස් දිනක් පිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතකට පඤ්චානපට්චන්තාය ඉල්ලීමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ පස්දිනක්පිලියන් එක් ඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට පඤ්චානපට්චන්තාය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස වසන්නෙමි, ඒ අතර නොපිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් අතර අවන් නොපිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට මූලායපටිකාසාමි ඉල්ලීමි. සබ්බ තෙමේ ඒ මට නොපිලියන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට මූලායපටිකාසාමි කෙරේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතිවෙමි, මානවට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතර නොපිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිලිපැදිය යුතු ද” යි සැල කෙරේ ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවන් සැල කලහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක:)

2. මහණෙනි, එසේ වී නම් සබ්බ තෙමේ අතර අවන් නොපිලියන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිභවංගී ඇවැතට උදයි මහණහට මූලායපටිකාසාමි කෙරේවා.-

එවං ච පන භික්ඛවෙ මූලාය පටිකසාහිතනඤ්ඤා: තෙන භික්ඛවෙ උදයිනා භික්ඛුනා සබ්බං උපසබ්බමිඤ්ඤා එකංසං උත්තරාසබ්බං කරිඤ්ඤා බුබ්බානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ඣිඤ්ඤා උකඤ්ඤා කිසිදිඤ්ඤා අඤ්ඤා ලිං පග්ගහෙඤ්ඤා එවමස්ස වචනීඤ්ඤා: “අහං භනෙන එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං පඤ්ඤාහපට්චන්තනං. සො’හං සබ්බං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපට්චාසං යාමිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපට්චාසං අදුසිං. සො’හං පරිවසනො අනතරං එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං අපට්චන්තනං. සො’හං සබ්බං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං. යාමිං. තං මං සඤ්ඤා අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං. සො’හං පරිවුත්ථපට්චාසො මානවතාරභො අනතරං එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං අපට්චන්තනං. සො’හං භනෙන සබ්බං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං යාමිමි”ති. දුතියමපි යාමිතඤ්ඤා, තතියමපි යාමිතඤ්ඤා, වාගෙතන භික්ඛුනා පට්චන්තන සඤ්ඤා සද්දපෙනඤ්ඤා:

3. “සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සබ්බං. අයං උදයි භික්ඛු එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං පඤ්ඤාහපට්චන්තනං. සො සබ්බං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපට්චාසං යාමිං. තස්ස සඤ්ඤා එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපට්චාසං අදුසිං. සො පරිවසනො අනතරං එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං අපට්චන්තනං. සො සබ්බං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං. යාමිං. තං සඤ්ඤා අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං. සො පරිවුත්ථපට්චාසො මානවතාරභො අනතරං එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං අපට්චන්තනං. සො සබ්බං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං යාමිති. යදි සබ්බස්ස පනතකල්ලං, සඤ්ඤා උදයිං භික්ඛුං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සබ්බං: අයං උදයි භික්ඛු එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං පඤ්ඤාහපට්චන්තනං -පෙ- සො පරිවුත්ථපට්චාසො මානවතාරභො අනතරං එකං ආපනතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිභවසීං අපට්චන්තනං. සො සබ්බං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං යාමිති. සඤ්ඤා උදයිං භික්ඛුං අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං. යස්සායසමධො බමති උදයස්ස භික්ඛුනො අනතරං එකිස්සා ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසාහිතං, සො ඤාතස්ස. යස්ස නික්ඛමති, සො භාමස්ස.

මහණෙනි, මෙසේ මූලට ඇද්ද යුතු: මහණෙනි, ඒ උදයි මහණහු පිහිත් සබ්බසා වෙත එලැබ, උතුරාසන එකස් කොට, වැඩි මහලු මහණුන් පා වැද උන්කුටුක වැ හිද, දෙහොත් මුදුන් තබා, 'වහන්ස, මම පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි ඒ මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට පස්දිනකට පිරිවෙස් ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට පස්දිනක පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම අතරු අවන් අපට්චන්තන වූ ඒ එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ අතරු අවන් අපට්චන්තන වූ එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව කෙරෙය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානතට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට සබ්බසාගෙන් මූලායපටිකයනාව ඉල්ලමි" යි මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. වෘක්ක ප්‍රඨිබල මහණක්හු පිහිත් සබ්බ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට පස් දවසට පිරිවෙස ඉල්ලි ය. ඔහුට සබ්බ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට පස් දවසකට පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස් වසනුයේ අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව ඉල්ලි ය ඔහුට සබ්බ තෙමේ අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව කෙරෙය. හේ වුසු පිරිවෙස ඇත්තේ මානතට සුදුසු වූයේ, ඒ අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව සබ්බසාගෙන් ඉල්ලයි. ඉදින් සබ්බසාට ප්‍රාජා කාල නමි, සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව කෙරේවා. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ මානතට සුදුසු වූයේ ඒ අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව සබ්බසාගෙන් ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව කෙරෙයි. උදයි මහණහට අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයනාව කිරිම යමි ආයුමිතක්කට පිසියේ නමි, හේ නිතඞ් ඵෙවා, යමකුට නො පිසියේ නමි හේ කියාවා.

දුතියමපි එතමභං වදමි -පෙ- තතියමපි එතමභං වදමි -පෙ-

පටිකඝ්ඨිතො සඛෙකන උදුසි භික්ඛු අනතරා එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා අපට්ඨිච්ඡන්තාය මූලායපටිකඤ්ඤානා, ඛමති සඛිකඤ්ඤා, තසමා භුණ්ඨි, එවමෙන, ධාරයාමී”ති.

මානතතාරහමූලායපටිකඤ්ඤා නිවහිතා.

තිකාපතනිමානතතං

1. භො පරිච්ඡන්තපරිවෘතො භික්ඛුනං ආරොවෙසි: අහං ආචුසො එකං ආපතනිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිච්ඡන්තං -පෙ- ඤ්ඤා’හං පරිච්ඡන්තපරිවෘතො, කපං භු ඛො මහා පටිපජ්ජිතඛෙකනි, භගවතො: එතමභං ආරොවෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙකා උදුසිය භික්ඛුතො තිඤ්ඤානං ආපතනිනං ඡාරතතං මානතතං දෙභු, එවං ව පන භික්ඛවෙ දුතබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුතා සඛිකං උපසඛකමිතා, එකංහං උපතතරසඛිකං කරිතා මුඛස්ථානං භික්ඛුනං පාදෙ වඤ්ඤිතා උක්ඛුට්ඨිකං නිසීද්ධිතා අඤ්ඤා ප්‍රියං පගහනෙතා: එවමඤ්ඤ වචනිතො: අහං භනෙත එකං ආපතනිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිච්ඡන්තං, ඤ්ඤා’හං සඛිකං එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා පඤ්ඤාහපට්ඨිච්ඡන්තාය පඤ්ඤාහපරිවෘතං යාමිං, තඤ්ඤ මෙ සඤ්ඤා, එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා පඤ්ඤාහපට්ඨිච්ඡන්තාය පඤ්ඤාහපරිවෘතං අදුසි, ඤ්ඤා’හං පරිවහනෙතා අනතරං එකං ආපතනිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨිං අපට්ඨිච්ඡන්තං, ඤ්ඤා’හං සඛිකං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා අපට්ඨිච්ඡන්තාය මූලායපටිකඤ්ඤානං යාමිං, තං මං සඛෙකා අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා අපට්ඨිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකඤ්ඤා, ඤ්ඤා’හං පරිච්ඡන්තපරිවෘතො මානතතාරහො අනතරං එකං ආපතනිං අපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨිං අපට්ඨිච්ඡන්තං, ඤ්ඤා’හං සඛිකං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා අපට්ඨිච්ඡන්තාය මූලාය-පටිකඤ්ඤානං යාමිං, තඤ්ඤ මෙ සඤ්ඤා අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨියා අපට්ඨිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකඤ්ඤා, ඤ්ඤා’හං භනෙත පරිච්ඡන්තපරිවෘතො සඛිකං තිඤ්ඤානං ආපතනිනං ඡාරතතං මානතතං යාවාමී ති, දුතියමපි යාමිතඤ්ඤා -පෙ- තතියමපියාමිතඤ්ඤා -පෙ- වෘතෙතන භික්ඛුතා පටිමලෙන සඛෙකා ඤ්ඤාපෙතඤ්ඤා:

3. “සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඤ්ඤා, අහං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතනිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිච්ඡන්තං -පෙ- ඤ්ඤා පරිච්ඡන්තපරිවෘතො සඛිකං තිඤ්ඤානං ආපතනිනං ඡාරතතං මානතතං යාවාමී, යදි සඛිකඤ්ඤා පතතකලො, සඤ්ඤා උදුසිය භික්ඛුතො තිඤ්ඤානං ආපතනිනං ඡාරතතං මානතතං දෙදෙය, එහා ඤ්ඤාති.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සඛසයා විසින් උදයි මහණ තෙම අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කරණ ලද්දේ ය. සඛසයාට රිසිපයයි. එහෙයින් නිකඛ ය. මෙහේ මෙය සලකමි”යි.

මානනාරහමූලායපටිකසානාව නිමි.

තිකාපතනි මානන

1. හෙ තෙම වුසු පිරිවෙස් ඇතියේ, “ඇවැත්නි, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු ද” යි මහණ්ණුතට සැල කෙළේ ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් දන්වූහ.

2. මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛස තෙමේ උදයි මහණතට තුන් ආපතනිතට භාභිරුත්‍රික මානන දේවා. මහණෙනි, මෙහේ එය දිය යුතු: ඒ උදයි මහණ්ණු විසින් සඛසයා වෙත එලැමි “වහන්ස, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛසයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පඤ්චාහපරිවාසය ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම පඤ්චාහප්‍රතිවර්තන එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පඤ්චාහපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්නෙමි, අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට සඛසයාගෙන් මූලායපටිකසානාව ඉල්ලිමි. සඛස තෙමේ මට අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙළේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානතට සුදුසු වුයෙමි, අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට මූලායපටිකසානාව සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙළේ ය. වහන්ස, ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට භාභිරුත්‍රික මානන ඉල්ලමි” යනු යි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු ... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල මහණක්සු විසින් සඛස තෙමේ මෙහේ දන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ උදයි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය ... හේ වුසු පිරිවෙස ඇත්තේ සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට භාභිරුත්‍රික මානන ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට ප්‍රාප්තකල වී නම්, සඛස තෙමේ උදයි මහණතට තුන් ඇවැත්තට භාභිරුත්‍රික මානන දේවා. මේ ඥප්තිය යි.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඤ්ඤා, අයං උද්ධමි භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තං -පෙ- සො පරි- වුජ්ජපරිවාසො සඤ්ඤා නිස්සන්තං ආපනතීනා ඡාරතං මානවතං යාවතී. සඤ්ඤා උද්ධමස්ස භික්ඛුනො නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං දෙති. යස්සායසමතො ඛමතී උද්ධමස්ස භික්ඛුනො නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතස්ස දුතං, සො තුණ්හස්ස, යස්ස නකඛමතී, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්තං වදුමි -පෙ- තතියමපි එතමන්තං වදුමි -පෙ-

දින්නං සඤ්ඤාන උද්ධමස්ස භික්ඛුනො නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං, ඛමතී සඤ්ඤාස්ස, තසමා තුණ්හී, එවමෙතං ඛාරයාමී” තී.

නිකාපනතිමානවතං නිවසීතං.

මානවතවාර්කමුලායපටිකස්සනා

1. සො මනවතං වරනෙතා අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං අපටිච්ඡන්තං, සො භික්ඛුනං ආණ්ඩවෙසී: අහං ආවුඤ්ඤා එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං පඤ්ඤාන- පටිච්ඡන්තං -පෙ- සො’හං මානවතං වරනෙතා අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං අපටිච්ඡන්තං, කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජිතඛබන්තී, හගවතො එතමන්තං ආණ්ඩවෙසුං.

2. තෙන භි භික්ඛවෙව සඤ්ඤා උද්ධමි භික්ඛු, අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපටිච්ඡන්තාය පටිකස්සනීයා ඡාරතං මානවතං දෙතු, එවං ව පන භික්ඛවෙව මූලාය පටිකස්සනිතඛෙධා: තෙන භික්ඛවෙව උද්ධමිනා භික්ඛුනා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤානිච්ඡා එකංසං උනතරුසඤ්ඤා කර්ණා වුඤ්ඤානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ඣිඤ්ඤා උකකුටිකං නිසීදිඤ්ඤා අඤ්ඤාලීං පඤ්ඤානෙතො එවමස්ස වචනීයො: අහං භනෙත එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තං, සො’හං සඤ්ඤා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා පඤ්ඤාන- පටිච්ඡන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං යාමි, තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පඤ්ඤානපරිවාසං අදුසී, ඡො’හං පරිවසනෙතො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං අපටිච්ඡන්තං, සො’හං සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපටිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකස්සනං යාමි, තං මං සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපටිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකස්සි, සො’හං පරිවුජ්ජපරිවාසො මානවතාරඡහා අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිභවසීං අපටිච්ඡන්තං, සො’හං සඤ්ඤා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපටිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකස්සනං යාමි, තස්ස මෙ සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිභවසීයා අපටිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකස්සි, සො’හං භනෙත පරිවුජ්ජපරිවාසො සඤ්ඤා නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාමි.

චහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා: මේ උදසි මහණ පඤ්චාහ ප්‍රතිච්ඡනන එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය ... හේ පිරු පිරිවෙස් ඇතිසේ සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදසි මහණනට තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දෙසි. උදසි මහණනට තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දීම යම් ආයුඡමතකුට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට තො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සඛසයා විසින් උදසි මහණනට තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දෙන ලද්දේ ය. සඛසයාට රිසියෙයි. එ තෙසින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යි.

නිකාපනති මානව නිමිසේ ය.

මානවතවාරිකමූලායපටිකයානාව

1. හේ මානව පුරණ්ණසේ, අතරු තොපිඡ්ඡිසන් වූ එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ භිඤ්ඤනට “ඇවැත්නි, පස් දිනක් පිඡ්ඡිසන්. එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට මම් පැමිණියෙමි ... ඒ මම් මානව පුරණ්ණසමී, තොපිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිඡ්ඡිපෑදිය යුතු ද” යි සැල කෙලේ ය. භාග්‍යවතුන් චහන්සේට මෙ පවන් දන්වූන.

2. (භාග්‍යවතුන් චහන්සේ මෙසේ වදාල සේක:) මහණෙනි, එසේ නම් සඛස තෙම උදසි මහණනට අතරු අවන් තොපිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකයානාව කොට, ඡාඛිරුත්‍රික මානව දේවා. මහණෙනි, මෙසේ මූලායපටිකයානාව කළ යුතු: මහණෙනි, ඒ උදසි මහණහු විසින් සඛසයා වෙත එලැඹි උතුරු සහ එකස් කොට වැඩීමහලු තෙරුන් පා වැද උන්කුටුක වෑ හිද, දෙහොත් මුදුනැ තබා මෙසේ කීයා යුතු වන්තේස: “චහන්ස, මම් පස් දිනක් පිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතක් අවනිමි. ඒ මම් පස් දිනක් පිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පස්දිනක් පිරිවෙස සඛසයා වෙතින් ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස්දිනක් පිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පස් දිනක් පිරිවෙස දුන්තේ ය. ඒ මම් පිරිවෙස් වසන්තෙමි, අතරු, තොපිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතක් අවනිමි. ඒ මම් අතරු අවන් තොපිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකයානාව සඛසයා වෙතින් ඉල්ලීමි. ඒ මට සංඝ තෙමේ අතරු අවන් තොපිඡ්ඡිසන් එක් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකයානාව කෙලේ ය. ඒ මම් වුසු පිරිවෙසැත්තෙමි, මානවට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතරු තොපිඡ්ඡිසන් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතක් අවනිමි. ඒ මම් අතරු, අවන් තොපිඡ්ඡිසන් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකයානාව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛස තෙමේ අතරු අවන් තොපිඡ්ඡිසන් සඤ්චවතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකයානාව කෙලේ ය. චහන්ස, ඒ මම් පිරිවුසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, තුන් ඇවැතුන් සදහා සරයෙක මානව සහයු යැදීමි.

තසං මෙ සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං අදුසි. සො'හංමානවතං වරුනො අනතරං එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. අපච්චන්තං. සො'හං භනෙත සඤ්ඤා අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසන්ධා. යාමාමි"ති. දුතියමපි යාවිතබ්බො -පෙ- තතියමපි යාවිතබ්බො. -පෙ- ව්‍යභෙතත භික්ඛුනා පටිබලෙන සඤ්ඤා සදුපෙතබ්බො:

3. "සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඤ්ඤා. අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. පඤ්ඤාහපච්චන්තං -පෙ-. සො පරිවුත්ථපරිවාසො සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාමි සඤ්ඤා උදුසිස්ස භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං අදුසි. සො මානවතං වරුනො අනතරං එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. අපච්චන්තං. සො සඤ්ඤා අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසන්ධා. යාවතී. යදි සඤ්ඤා පත්තකලලං සඤ්ඤා උදුසි භික්ඛු අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසන්ධාය. එසා සදුතතී.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඤ්ඤා. අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. පඤ්ඤාහපච්චන්තං -පෙ-. සො මානවතං වරුනො අනතරං එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. අපච්චන්තං. සො සඤ්ඤා අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසන්ධා. යාවතී. සඤ්ඤා උදුසි භික්ඛු අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසන්ධා. යසංයසමභො ඛමති උදුසිස්ස භික්ඛුනො -පෙ- මූලාය පටිකසන්ධා, සො තුඤ්ඤාය. යසං තතමති, සො භාභෙසන්.

දුතියමපි එතමත්ථං වදාමි: -පෙ- තතියමපි එතමත්ථං වදාමි: -පෙ-.

පටිකසන්ධා සඤ්ඤාන උදුසි භික්ඛු අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා මූලාය පටිකසන්ධා. ඛමති සඤ්ඤාය. තසො තුඤ්ඤා, එවමෙතං ඛාරාමාමි"ති.

4. එවං ව පත භික්ඛවෙ ඡාරතං මානවතං දුතබ්බො: භතත භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුනා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤා: -පෙ- එවමස්ස වචනීයො: අහං භනෙත එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. අපච්චන්තං -පෙ- තං මං සඤ්ඤා -පෙ- මූලාය පටිකසන්ධා. සො'හං පරිවුත්ථපරිවාසො මානවතාරුහො අනතරං එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. අපච්චන්තං -පෙ-. තං මං සඤ්ඤා -පෙ- මූලාය පටිකසන්ධා -පෙ-. සො'හං භනෙත පරිවුත්ථපරිවාසො සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාමි. තසං මෙ සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං අදුසි සො'හං මානවතං වරුනො අනතරං එකං ආපනතී. ආපජ්ජිං සඤ්ඤානිකං හුක්කවිසට්ඨී. අපච්චන්තං. සො'හං භනෙත සඤ්ඤා අනතරං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤානිකාය හුක්කවිසට්ඨීයා අපච්චන්තාය ඡාරතං මානවතං යාමාමිති.

ඒ මට සහ තෙමේ තුන් ඇවැත්තට සරයෙක මානත දුනි. ඒ මම මානත පුරනුයෙමි, අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවනිමි. වහන්ස, (ඒ මම අතර අවන්) නො පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානාව සහනු යදිමි” යනු යි. දෙවනු දු යැදියැ සුතු ... තෙවනු දු යැදියැ සුතු... විසන් පිළිබල මහණක්හු විසින් මෙසේ සහ තෙමේ දුන්වියැ සුතු:

3. “සහ තෙමේ මබස් අසාවා. මේ උදයි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවන ... හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ තුන් ඇවැත්තට සහනු සරයෙක මානත යැදි. සහ තෙමේ උදයි මහණහට තුන් ඇවැත්තට සරයෙක මානත දුන. හේ මානත පුරනුයේ අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවන. හේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානාව සහනු යදි. ඉදින් (මෙය) සහනට ප්‍රාප්ත-කාර කමිඵයක් වේ නමි, සහ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්ත සදහා මූලාශපටිකසානාව කරන්නේ ය. මේ දෙපඵ යැ.

සහ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවන ... හේ මානත පුරනුයේ, අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටි-කසානාව සහනු යදි. සහ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නො පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානා කෙරෙයි උදයි මහණහට ... මූලාශපටිකසානාව යමි අාසුමෙකක්හට රිසියේ නමි, හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමක්හට නො රිසියේ නමි, ඡන් කියන්නේ ය. දෙවනු දු මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු දු මේ කරුණ කියමි ... සහනු විසින් උදයි මහණ තෙම අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්ත සදහා මූලාශපටිකසානාසෙන් පිළිකස්නා ලද සහනට කැමෙයි. එහෙයින් නිහඬ යැ. මෙසේ මෙය දරමි” යනු යි.

4. මහණෙනි, මානත ද මෙසේ දියැ සුතු: මහණෙනි, ඒ උදයි මහණ විසින් සහනු කර එලැබ ... මෙසේ කියැ සුතු: “වහන්ස, මම එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවනිමි... ඒ මා සහ තෙමේ මූලට පිළිකැයි. ඒ මම පිරිවුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානතට සුදුසු-යෙමි, අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අව-නිමි ... සහ තෙමේ ඒ මා ... මූලට පිළිකැයි ... වහන්ස, ඒ මම පිරිවුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, තුන් ඇවැතුන් සදහා සරයක් පිරිය සුතු මානත සහනු යැදිමි. ඒ මට සහ තෙමේ තුන් ඇවැත්තට සරයක් පිරිය-සුතු මානත දුන ඒ මම මානත පුරනුයෙමි, අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවනිමි. වහන්ස, ඒ මම අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට සරයක් පිරියැ සුතු මානත යදිමි” යි.

දුතියමපි යාවිකධෙධා -පෙ- තතියමපි යාවිකධෙධා -පෙ- ව්‍යනෙතන භික්‍ෂුනා පටිබලෙන සඛෙසා සද්‍යෙතනධෙධා:

“සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං උද්ධි භික්‍ෂු -පෙ- ඡාරතතං මානතතං යාවතී. යදි සඛසස්‍ය පතන කලං සඛෙසා උද්ධස්‍ය භික්‍ෂුනො -පෙ- ඡාරතතං මානතතං දදෙය්‍ය. එසා සද්‍හතී.

සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා - පෙ- සඛෙසා: උද්ධස්‍ය භික්‍ෂුනො ඡාරතතං මානතතං දෙතී -පෙ- දුතියමපි එතමන්. වදුමි: -පෙ- තතියමපි එතමන්. වදුමි: -පෙ-

දිනනං සඛෙසත උද්ධස්‍ය භික්‍ෂුනො: අනතරා එකිස්‍යා අපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්ඡට්ඨියා අපට්ච්ඡන්‍යාය ඡාරතතං මානතතං. ඛමඨී සඛසස්‍ය. තස්මා තුණතී. එවමෙන ඛාරයාමී”තී.

මානතතවාචිකමූලායපටිකස්‍යනා නිට්ඨිතා.

අබ්‍යානාරහමූලායපටිකස්‍යනා

1. සො විණණමානතෙනා අබ්‍යානාරහො අනතර එකං අපතනිං අපඡ්ඡී සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්ඡට්ඨීං අපට්ච්ඡන්‍යං. සො භික්‍ෂුනං ආරුච්චෙසි: අහං ආචුඡසො එකං අපතනිං අපඡ්ඡී සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්ඡට්ඨීං පඤ්ඤාභපට්ච්ඡන්‍යං -පෙ- සො’හං විණණමානතෙනා අබ්‍යානාරහො අනතර එකං අපතනිං අපඡ්ඡී සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්ඡට්ඨීං අපට්ච්ඡන්‍යං. කථං භු ඛො මයා පට්ච්ඡිතබ්බනතී. භගවතො එතමන් ආරුච්චෙසුං.

2. “තෙන භී භික්‍ෂවෙ සඛෙසා උද්ධි භික්‍ෂුං අනතර එකිස්‍යා අපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්ඡට්ඨියා අපට්ච්ඡන්‍යාය මූලාය පටිකස්‍යනා ඡාරතතං මානතතං දෙතු. එවං ව පත භික්‍ෂවෙ මූලාය පටිකස්‍යනධෙධා: -පෙ- එවං ව පන භික්‍ෂවෙ ඡාරතතං මානතතං දතබ්බං -පෙ- දිනනං සංඝෙන උද්ධස්‍ය භික්‍ෂුනො අනතර එකිස්‍යා අපතනියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්ඡට්ඨියා අපට්ච්ඡන්‍යාය ඡාරතතං මානතතං. ඛමඨී සඛසස්‍ය. තස්මා තුණතී. එවමෙන ඛාරයාමී”තී.

අබ්‍යානාරහමූලායපටිකස්‍යනා නිට්ඨිතා.

මූලායපටිකස්‍යනා අබ්‍යානා

1. සො විණණමානතෙනා භික්‍ෂුනං ආරුච්චෙසි: අහං ආචුඡසො එකං අපතනිං අපඡ්ඡී සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්ඡට්ඨීං පඤ්ඤාභ පට්ච්ඡන්‍යං -පෙ- සො’හං විණණමානතෙනා. කථං භු ඛො මයා පට්ච්ඡිතබ්බනතී. භගවතො එතමන් ආරුච්චෙසුං.

දෙවනු ද යැද්ද යුතු: තෙවනු ද යැද්ද යුතු ... විසන් පිලිබුල් මහණක් හු විසින් සහ තෙමේ (මෙසේ) දැන්වියැ යුතු: “වහන්ස, සහ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ ... සරයක් පිරියැ යුතු මානව යදී. ඉදින් මේ කමය සහනට ප්‍රාප්තකාල නම් සහ තෙමේ උදයි මහණනට සරයක් පිරියැ යුතු මානව දෙන්නේ ය. මේ දැන්විය යැ.

“වහන්ස, සහ තෙමේ මබස් අසාවා ... සහ තෙමේ උදයි මහණනට සරයක් පිරියැ යුතු මානව දෙයි ... දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සහනු විසින් උදයි මහණනට අතර අවන් නොපිලිසන් එක් සඤ්ඤා-නතක යුක්තියැපි ඇවැනට සරයක් පිරියැ යුතු මානව දෙන ලද. සහනට පිසියෙ යි. එහෙයින් නිහඬ යැ. මෙසේ මෙය දරමි” යි.

මානවසවාදික මූලාය පටිකසානාව හිමි.

අබ්‍යානාරභ මූලාය පටිකසානාව

1. හේ පිරු මානව ඇත්තේ අබ්‍යානවට හුදු හු වූයේ, ඒ අතර එක් නොපිලිසන් සඤ්ඤානතක යුක්තියැපි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හේ හිඤ්ඤාවට “ඇවැන්නි, මම එක් පඤ්ඤානප්‍රතිවෘත්ත සඤ්ඤානතක යුක්ත-විසයට ඇවැනකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි, අබ්‍යානවට හුදු හු වූයෙමි, ඒ අතර එක් නොපිලිසන් සඤ්ඤානතක යුක්ත-විසයට ඇවැනකට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිලිපැදියැ යුතුද” යි සැල කෙලේ ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවන් සැල කලහ.

2. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාලසේක): “මහණෙනි, එසේ නම් සබ්බ තෙමේ උදයි මහණනට අතර අවන් නො පිලිසන් එක් සඤ්ඤානතක යුක්තියැපි ඇවැනට මූලාය පටිකසානාව කොට, භාචි-රුත්‍රික මානව දේවා. මහණෙනි, මෙසේ මූලාය පටිකසානාව කල යුතු... මහණෙනි, මෙසේ භාචිරුත්‍රික මානව දිය යුතු ... සබ්බයා විසින් උදයි මහණනට අතර අවන් එක් නොපිලිසන් සඤ්ඤානතක යුක්තියැපි ඇවැනට භාචිරුත්‍රික මානව දෙන ලද්දේ ය. සබ්බයාට පිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යි.

අබ්‍යානාරභ මූලාය පටිකසානාව හිමි.

මූලාය පටිකසානව අබ්‍යානව

1. හේ පිරු මානව ඇත්තේ හිඤ්ඤාවට “ඇවැන්නි, මම පඤ්ඤාන-ප්‍රතිවෘත්ත එක් සඤ්ඤානතක යුක්තියැපි ඇවැනකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි වෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිලිපැදිය යුතු ද” යි මෙය කී ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවන් සැල කලහ.

(භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාල සේක:) මහණෙනි, එසේ නම් සඛස තෙමේ උදාසී මහණ අධ්‍යාන කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ අධ්‍යාන කල යුතු: මහණෙනි, ඒ උදාසී මහණහු විසින් සඛසයා වෙත එලඹ ... මෙසේ කියා යුතු:

“වහන්ස, මම් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම් සඛසයාගෙන් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පඤ්ඤාත-පරිවාසය ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම පඤ්ඤාතප්‍රතිච්ඡන්ත වූ එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පඤ්ඤාතපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම් පිරිවෙස් වසන්නෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සඛසයාගෙන් මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙලේ ය. ඒ මම් වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානතට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම් අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව මකලේ ය. ඒ මම් වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානත ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානත දුන්නේ ය. ඒ මම් මානත පුරන්නෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම් සඛසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙලේ ය. ඒ මම් සඛසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකක-විසට්ඨී ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානත ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානත දුන්නේ ය. ඒ මම් පිරු මානත ඇත්තෙමි, අධ්‍යානයට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම් සඛසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙලේ ය. ඒ මම් සඛසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානත ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤාතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානත දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම් පිරු මානත ඇතියෙමි, සඛසයාගෙන් අධ්‍යානය ඉල්ලිමි” යනු සි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු.

2. වාසනා ප්‍රතිවල මහණක්හු විසින් සබ්බ තෙමේ (මෙතේ) දැන්විය හුණු:

“වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ උස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට පඤ්ඤාන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට උස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට පඤ්ඤාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙසෙන් හේ ඒ අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙතෙම ඒ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, මානහට හුදුහු වුයේ, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් එක් නොපිළිසන් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, සබ්බසාගෙන් තුන් ඇවැනට ආචරිත්‍රික මානහ ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට තුන් ඇවැනත්ව ආචරිත්‍රික මානහ දුන්නේ ය. හේ මානහ පුරණ්ණයේ, ඒ අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ආචරිත්‍රික මානහ ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ආචරිත්‍රික මානහ දුන්නේ ය. හෙ තෙම පිරු මානහ ඇත්තේ, අබ්බානසට හුදුහු වුයේ, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක ඇවැනට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට උදයි මහණහට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. හෙ තෙම සබ්බසාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ආචරිත්‍රික මානහ ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ආචරිත්‍රික මානහ දුන්නේ ය. හේ පිරු මානහ ඇත්තේ, සබ්බසාගෙන් අබ්බානස ඉල්ලී ය. ඉදින් සබ්බසාට ප්‍රාජාකාල වේ නම්, සබ්බ තෙමේ උදයි මහණහට අබ්බාන කමීය කෙරේවා. මේ ඥානිය යි.

සුඤ්ඤානං මෙ භනෙත සඤ්ඤා. අයං උද්ධි භික්ඛු එකං ආපනතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤානිකං සුක්ඛවිසංචිං. පකඛපච්චන්දනං. -පෙ- සො විඤ්ඤාමානනෙතා සඛසං අබ්භානං යාවති. සඤ්ඤා උද්ධිං භික්ඛුං අබ්භෙති. යඤ්ඤායසමනො ඛමති උද්ධිං භික්ඛුනො අබ්භානං, සො ඤාණසංඝං. යඤ්ඤානකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදං මි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදං මි -පෙ- අඛතිනො සඤ්ඤාන උද්ධි භික්ඛු. ඛමති සඛසංඝං. තසමා ඤාණභි. එවමෙතං ධාරයාමි” තී.

චූළායපටිකසස්තඅබ්භානං.

පකඛපච්චන්දනාපරිවාසො

1. තෙන ඤො පන සමයෙන අයසමා උද්ධි එකං ආපනතිං ආපනෙතා භොති සඤ්ඤානිකං සුක්ඛවිසංචිං. පකඛපච්චන්දනං. සො භික්ඛුනං ආර්ථෙවෙසි: “අහං ආවුසො එකං ආපනතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤානිකං සුක්ඛවිසංචිං. පකඛපච්චන්දනං. කථනනුඤො මයා පටිපජ්ජන්තවන්ති.” භගවතො එතමන්ථං ආර්ථෙවෙසුං: තෙන හි භික්ඛවෙ සඤ්ඤා උද්ධිං භික්ඛුනො එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං දෙදා. එවං ච පන භික්ඛවෙ දානඤ්ඤා: තෙන භික්ඛවෙ උද්ධිනා භික්ඛුනා සඛසං උපසඛකම්ඤා -පෙ- එවමඤ්ඤා වචනියො: “අහං භනෙත එකං ආපනතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤානිකං සුක්ඛවිසංචිං. පකඛපච්චන්දනං. සො’හං භනෙත සඛසං එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං යාවමි” තී. දුතියමපි යාවතඤ්ඤා. තතියමපි යාවතඤ්ඤා.

2. ව්‍යනෙතන භික්ඛුනා පටිඛලෙන සඤ්ඤා ඤාපෙනඤ්ඤා:

“සුඤ්ඤානං මෙ භනෙත සඤ්ඤා: අයං උද්ධි භික්ඛු එකං ආපනතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤානිකං සුක්ඛවිසංචිං. පකඛපච්චන්දනං. සො සඛසං එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං යාවති. යදි සඛසංඝං පනතකලලං, සඤ්ඤා උද්ධිං භික්ඛුනො එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං දදෙය්‍ය. එසා ඤාණභි.

සුඤ්ඤානං මෙ භනෙත සඤ්ඤා. අයං උද්ධි භික්ඛු එකං ආපනතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤානිකං සුක්ඛවිසංචිං. පකඛපච්චන්දනං. සො සඛසං එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං යාවති. සඤ්ඤා උද්ධිං භික්ඛුනො එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං දෙදී. යඤ්ඤායසමනො ඛමති උද්ධිං භික්ඛුනො එකිංඤා ආපනතියා සඤ්ඤානිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපච්චන්දනාය පකඛපරිවාසං දානං. සො ඤාණසංඝං. යඤ්ඤානකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

වහන්ස, සබ්බ කෙමේ මාගේ වචනම අසාවා. මේ උදයී මහණ තෙම පස් දිනක් පිටිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පැමිණියේය. හෙ තෙම පිරු මානත ඇත්තේ සබ්බසාගෙත් අබ්බාන කමය ඉල්ලයි. සබ්බ කෙමේ උදයී මහණකට අබ්බානකමය කෙරෙයි. යම් ආයුෂමතක්කට උදයී මහණහු පිටිබද අබ්බාන කමය රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... සබ්බසා විසින් උදයී මහණ තෙම අබ්භිත (=අබ්බානකමය කරුණ ලද්දේ) වෙයි. එය සබ්බසාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ වෙයි. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

මූලාසපටිකසසිතසා පිටිබද අබ්බානම යි.

පක්ඛපටිච්චන්තාපරිවාසම

1. එ සමයෙහි වනාහි ආයුෂමත් උදයී තෙම පක්ඛයක් පිටිසන් වූ සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පැමිණියේය. “ඇවැත්නි, මම පක්ඛයක් පිටිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පැමිණියෙමි, මා විසින් කෙසේ පිටිපැදිය යුතු ද?” යි හේ භික්ෂුකට කී ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාලසේක: “මහණෙනි, එසේ වී නම් සබ්බ කෙමේ උදයී මහණකට පක්ඛප්‍රතිච්චන්තා එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පිරිවෙස දේවා. එය මෙසේ දිය යුතු: ඒ උදයී මහණහු විසින් සබ්බසා කර එලැබි ... “වහන්ස, මම පක්ඛයක් පිටිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම පක්ඛප්‍රතිච්චන්තා එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතට පක්ඛපරිවාසම සබ්බසා යදිමි” යි මෙසේ යැද්ද යුතු. දෙවනු ද යැද්ද යුතු. තෙවනු ද යැද්ද යුතු.

2. වාක්ඛ ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සබ්බ කෙමේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සබ්බ කෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයී මහණ පක්ඛයක් පිටිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පැමිණියේ ය හෙ තෙම පක්ඛයක් පිටිසන් වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතට පක්ඛපරිවාසම සබ්බසා යදී. ඉදින් සබ්බසාට පැමිණි කල් ඇති කමයෙක් වේ නම්, සබ්බ කෙම උදයී භික්ෂුකට පක්ඛයක් පිටිසන් වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතට පක්ඛපරිවාසම දෙන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සබ්බ කෙමේ මබස් අසාවා. මේ උදයී භික්ෂු තෙම පක්ඛයක් පිටිසන් වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතකට පැමිණියේය. හෙතෙම සබ්බසාගෙන් පක්ඛප්‍රතිච්චන්තා වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතට පක්ඛපරිවාසම සබ්බසා යදී. සබ්බ කෙම උදයී මහණකට පක්ඛප්‍රතිච්චන්තා වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතට පක්ඛපරිවාසම දෙයි. උදයී භික්ෂුකට පක්ඛප්‍රතිච්චන්තාවූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසමයී ඇවැතට පක්ඛපරිවාසම දීම යම් ආයුෂමතක්කට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

දුතියමපි එතමන්ඵ. වදුමි: -පෙ- තනියමපි එතමන්ඵ. වදුමි. -පෙ- දිනෙතා සඵෙසන උදුසිය සිකනුනෙ: එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵවතනිකාය හුකකඵසඵසීය. පකකපඵඵඵනනාය පකකපඵඵඵඵයො. ඛමනී සඵසයා. තසමා භුඵනී. එවමෙතං ඛාරයාමිනී.

පකකපඵඵඵනනපඵඵඵඵයො.

පකකපාරිඵාසිකමුලායපඵඵකසානං.

1. සො පඵඵඵසනෙතා: අනතර එකං ආපතනීං ආපඵඵ් සඵෙඵවතනිකං හුකකඵසඵසීං. පඵඵඵඵඵඵඵඵනනං. සො භිකනුතං ආරුඵවසී: අහං ආඵුඵයො එකං ආපතනීං ආපඵඵ්. සඵෙඵවතනිකං හුකකඵසඵසීං. පකක- පඵඵඵඵනනං. සො'හං සඵසං එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵවතනිකාය හුකක- ඵසඵසීය: පකකපඵඵඵනනාය පකකපඵඵඵඵයං යාඵීං. තසා මෙ සඵෙසා: එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵවතනිකාය හුකකඵසඵසීය: පකකපඵඵඵනනාය පකකපඵඵඵඵයං අදුසී. සො'හං පඵඵඵසනෙතා: අනතර එකං ආපතනීං ආපඵඵ්. සඵෙඵවතනිකං හුකකඵසඵසීං. පඵඵඵඵඵඵඵනනං. කඵං නු ඛො මීයා පඵඵඵඵඵඵඵනනි?.

2. භගවතො: එතමන්ඵ ආරුඵවසුං. තෙන භී භිකකඵඵෙ සඵෙසා: උදුසීං භිකනුං අනතර එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵවතනිකාය හුකකඵසඵසීය: පඵඵඵඵඵඵඵනනාය මුලාය පඵඵකසානිඵා: පුඵමාය ආපතනියා: සමොඛාන- පඵඵඵඵයං ඵෙඵු. එවඵඵ පන භිකකඵඵෙ මුලාය පඵඵකසානිඵඵඵඵ: තෙන භිකකඵඵෙ උදුසීනා: භිකනුතා: සඵසං උපසඵසමිඵා: එකංසං උතතරාසඵසං භාරිඵා: ඵුඵසානං භිකනුතං පාඵෙඵ වඵඵඵා: උකකුඵකං නිසීදිඵා: අඵඵඵ් පඵඵඵඵඵඵඵ එවමසා වඵඵඵයො: අහං භනෙන එකං ආපතනීං ආපඵඵ්. සඵෙඵවතනිකං හුකකඵසඵසීං. පකකපඵඵඵනනං. සො'හං සඵසං එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵවතනිකාය හුකකඵසඵසීය: පකකපඵඵඵනනාය පකකපඵඵඵඵයං යාඵීං. තසා මෙ සඵෙසා: එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵවතනිකාය හුකක- ඵසඵසීය: පකකපඵඵඵනනාය පකකපඵඵඵඵයං අදුසී. සො'හං පඵඵඵසනෙතා: අනතර එකං ආපතනීං ආපඵඵ්. සඵෙඵවතනිකං හුකකඵසඵසීං. පඵඵඵඵඵඵඵනනං. සො'හං භනෙන සඵසං අනතර එකියා: ආපතනියා: සඵෙඵ- වතනිකාය හුකකඵසඵසීය: පඵඵඵඵඵඵඵනනාය මුලායපඵඵකසානං යාඵමිනී. දුතියමපි යාඵිඵඵඵඵ. තනියමපි යාඵිඵඵඵඵ. වඵඵෙනන භිකනුතා: පඵඵඵඵඵඵඵ සඵෙසා: ඵුඵපෙනඵඵඵ:

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... සබ්බසා විසින් උද්ග්ගි මහණනට පක්ඛාප්ච්ඡන්ධාන එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පක්ඛපරිවාසය දෙන ලද්දේ ය. සබ්බසාට රිසියෙයි. එසින් නිකම ය. මෙසේ මෙය දරමි (පිළිගනිමි).

පක්ඛපටිච්ඡන්ධානපරිවාසය යි.

පක්ඛපාරිවාසිකමුලායපටිකියානාව

1. හෙ තෙම පිරිවෙස වසන්නේ ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම භික්ඛුනට “ඇවැත්නි, මම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පැමිණියෙමි. ඒ මම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පක්ඛපරිවාසය සබ්බසා යැදිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ පක්ඛයක් පිළිසන් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පක්ඛපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්නෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි කීයේ ය.

2. ඔහු භාග්ගවතුන් වහන්සේට මේ පවත් දැන්වූක. භාග්ගවතුන් වහන්සේ මෙය වදාලන: මහණෙනි, එසේ වී නමි, සබ්බ තෙමේ උද්ග්ගි මහණ හට අතර පස් දිනක් පිළිසන් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට මුලායපටිකියානාව කොට (ඇවැත මුලට තභා) පලමු ඇවැතට සමෝධාන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, මුලායපටිකියානාව මෙසේ කල යුතු: ඒ උද්ග්ගි මහණහු විසින් සබ්බසා කර එලැබි ... මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පැමිණියෙමි. ඒ මම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පක්ඛපරිවාසය සබ්බසා යැදිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පක්ඛපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසනුයෙමි, ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම ඒ අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට මුලායපටිකියානාව සබ්බසා යැදිමි” යනු යි. දෙවනු ද යැද්ද යුතු. තෙවනු ද යැද්ද යුතු. ව්‍යක්ඛ වූ ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් ආබ්බ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

3. “සුඤ්ඤානං මෙ භවෙති සමඤ්ඤානං අයං උදයී භික්ඛු එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මං පකඛපට්ඨිච්චන්තං. සො සමඤ්ඤානං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං යාචී. සමඤ්ඤානං උදයීඤ්ඤානං භික්ඛුනො එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං අදයී. සො පට්ඨිච්චන්තො අනතරං එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං. සො සමඤ්ඤානං අනතරං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං මූලාය පට්ඨිච්චන්තං යාචීති. යදී සමඤ්ඤානං පනතකල්ලං, සමඤ්ඤානං උදයී භික්ඛු අනතරං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං මූලාය පට්ඨිච්චන්තං. එසා ඤානති.

සුඤ්ඤානං මෙ භවෙති සමඤ්ඤානං අයං උදයී භික්ඛු එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං. සො සමඤ්ඤානං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං යාචී. සමඤ්ඤානං උදයීඤ්ඤානං භික්ඛුනො එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං අදයී. සො පට්ඨිච්චන්තො අනතරං එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං. සො සමඤ්ඤානං අනතරං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං මූලාය පට්ඨිච්චන්තං යාචීති. සමඤ්ඤානං උදයී භික්ඛු අනතරං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං මූලාය පට්ඨිච්චන්තං. යඤ්ඤානනිකං මෙති උදයීඤ්ඤානං භික්ඛුනො අනතරං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං මූලාය පට්ඨිච්චන්තං, සො ඤානෙති, යඤ්ඤානනිකං, සො භාගෙයා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි. -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ-.

පට්ඨිච්චන්තො සමඤ්ඤානං උදයී භික්ඛු අනතරං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං මූලාය පට්ඨිච්චන්තං, මෙති සමඤ්ඤානං, තසමා ඤානෙති, එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

පකඛපට්ඨිච්චන්තමූලාය පට්ඨිච්චන්තං නිවසිතා.

සමොධානපට්ඨිච්චන්තො

1. එවං ච පන භික්ඛවෙ පුරිමාය ආපනතියං සමොධානපට්ඨිච්චන්තො දුග්ගතො: තෙන භික්ඛවෙ උදයීතා භික්ඛුතා සමඤ්ඤානං උපසඛකම්මනිං -පෙ- එවමිඤ්ඤානං වචනීයො: අහං භවෙති එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං. සො’හං සමඤ්ඤානං එකිඤ්ඤානං ආපනතියං සංඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්මකම්මකං පකඛපට්ඨිච්චන්තං පකඛපට්ඨිච්චන්තං යාචීං.-

3. “වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයි මහණ පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හේ පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සඛසයා (ගෙන්) පක්‍ෂ පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සඛස තෙමේ උදයි මහණහට පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසන්නේ, ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හේ අතරෙහි අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව සඛසයා යදී. ඉදින් සඛසයාට මේ කමීය ප්‍රාප්තකාල මී නමී, සඛස තෙමේ උදයි මහණහට අතරු අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කරන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හේ පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය සඛසයා යදී ය. සඛස තෙම උදයි මහණහට පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසන්නේ ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතරු අවන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව සඛසයා යදී. සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතරු අවන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලාය පටිකස්සනාව කෙරෙයි. උදයි මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් අතරු අවන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කිරීම යම් ආයුච්චකභට රිසියේ ද, හේ නිභච වේවා. යමකුට තො රිසියේ ද, හේ කියවා.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

පස් දිනක් පිළිසන්, අතරු අවන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට උදයි මහණ තෙමේ මූලායපටිකස්සනායෙන් පටිකස්සිත විය (මූලායපටිකස්සනාව කරණු ලැබී ය.) සඛසයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිභච ය. මෙසේ මෙ කරුණ සලකමි” යනු යි.

පක්කපාට්ඨාසිකමූලායපටිකස්සනාව නිමිසේ ය.

සමොධාන පිරිවෙස

1. “මහණෙනි, පලමු ඇවැතට සමොධාන පරිවාසය ද මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ උදයි මහණහු පිසින් සඛසයා කරා ඵලාඹ ... මෙසේ කියැ යුතු. “වහන්ස, මම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛසයාගෙන් පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤානනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය යදීමි.-

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ ඒ මට පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසනුයෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්‍යනාව යැදිමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්‍යනාව කෙලේ ය. වහන්ස, ඒ මම අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස යදිමි” යනු යි. දෙවනු ද යැදිය යුතු ... තෙවනු ද යැදිය යුතු.

2. වාසන වූ ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛ්‍ය තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය සඛ්‍යයා යැදි. සඛ්‍ය තෙම උදයි මහණකට පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසන්නේ, ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සඛ්‍යයාගෙන් මූලායපටිකස්‍යනාව යැදි ය. සඛ්‍ය තෙමේ පස් දිනක් පිළියන් වූ, අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්‍යනාව කෙලේ ය. හේ සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට(පලමු ඇවැත පටන් කොට)සමොධාන පිරිවෙස යදි. ඉදින් සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇති කම්මෙක් වේ නම්, සඛ්‍ය තෙමේ උදයි මහණකට පස් දිනක් පිළියන් වූ, අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දෙන්නේ ය. මේ ඥපතිය යි.

3. වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ උදයි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සඛ්‍යයාගෙන් පක්‍ෂ පිරිවෙස යැදි ය. සඛ්‍ය තෙමේ උදයි මහණකට පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වැනුයේ, පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට ඒ අතර පැමිණියේ ය. හේ සඛ්‍යයාගෙන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්‍යනාව යැදිදේ ය. සඛ්‍ය තෙමේ පස් දිනක් පිළියන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්‍යනාව කෙලේ ය. හේ සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙමේ උදයි මහණකට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. උදයි මහණකට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට පිරිවෙස දීම යම් ආයුමෙකක්හට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුට නො රිසියේ නම්, හේ කියන්නේ ය.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

දිනො සඛෙකන උදුසියං භික්ඛුනො අනතරං එකියං ආපතියා සඤ්ඤවතනිකාය හුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපච්චන්නාය පුරිමාය ආපතියා සමොධානපරිවාසො. ඛමති සඛසංයං. තසමා තුණ්ඨි. එවමෙතං ධාරයාමී”ති.

සමොධානපරිවාසො භිට්ඨිතො.

මානනාරහමුලාපචිකසානාදි

1. සො පරිවුත්ථපරිවාසො මානනාරහො අනතරං එකං ආපතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං හුක්ඛවිසට්ඨිං පඤ්ඤාභපච්චන්නං. සො භික්ඛුනං ආරෙවෙසී: අහං ආවුසො එකං ආපතියං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං හුක්ඛවිසට්ඨිං පඤ්ඤාපච්චන්නං -පෙ- සො’හං පරිවුත්ථපරිවාසො මානනාරහො අනතරං එකං ආපතියං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං හුක්ඛවිසට්ඨිං පඤ්ඤාභපච්චන්නං. කථං ණු ඛො මයා පච්චජ්ජිතඛන්ති? භගවතො එතමත්ථං ආරොචෙහුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙකා උදුසිං භික්ඛුං අනතරං එකියං ආපතියා සඤ්ඤවතනිකාය හුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපච්චන්නාය මුලාය පචිකසානිකා පුරිමාය ආපතියා සමොධානපරිවාසං දෙතු. එවං ච පන භික්ඛවෙ මුලාය පචිකසානිකඛො -පෙ-. එවං ච පන භික්ඛවෙ පුරිමාය ආපතියා සමොධානපරිවාසො දුභඛො. -පෙ-

ව්‍යනෙතන භික්ඛුනා පච්චලෙන සඛෙකා සදුපෙතඛො:

3. “සුණංසු මෙ භනෙත -පෙ-. සඛෙකා උදුසිං භික්ඛුං අනතරං එකියං ආපතියා සඤ්ඤවතනිකාය හුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපච්චන්නාය මුලාය පචිකසානිකා පුරිමාය ආපතියා සමොධානපරිවාසං දෙති. සංයායසවතො ඛමති -පෙ- සො තුණ්ඨසංයං, යසං තකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

දුඨියමපි එතමත්ථං වදුමි තඨියමපි එතමහං වදුමි -පෙ-.

දිනො සඛෙකන උදුසියං භික්ඛුනො අනතරං එකියං ආපතියා සඤ්ඤවතනිකාය හුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපච්චන්නාය පුරිමාය ආපතියා සමොධානපරිවාසො. ඛමති සඛසංයං. තසමා තුණ්ඨි. එවමෙතං ධාරයාමී”ති.

මානනාරහමුලාපචිකසානාදි. භිට්ඨිතො.

සබ්බසා විසින් උදැසි මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමාධාන පිරිවෙස දෙන ලදී. සබ්බසාට රිසියෙයි. මෙසේ මෙය දරමි”.

සමාධාන පිරිවෙස නිමිසේ ය.

මානසාදරණ මූලාසපටිකසානාදිය

1. හේ වුහු පිරිවෙස් ඇත්තේ මානසට යොග්‍ය වැ සිටියේ, ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ හ හේ භික්ෂුහට “ඇවැත්නි, මම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි...ඒ මම වුහු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානසට යොග්‍ය ව සිටියෙමි, පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට ඒ අතර පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැද්ද යුතු ද?”යි කියේ ය. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ.

2. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ හේක: එසේ වී නම් මහණෙනි, සබ්බ තෙමේ උදැසි මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලාසපටිකසානාව කොට පලමු ඇවැතට සමාධාන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, මෙසේ මූලාස-පටිකසානාව කල යුතු... මහණෙනි, පලමු ඇවැතට මෙසේ සමාධාන පිරිවෙස දිය යුතු:

ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිඛල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා... සබ්බ තෙමේ උදැසි මහණහට අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් සංවේතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලාසපටිකසානා කොට පලමු ඇවැතට සමාධාන පිරිවෙස දෙයි.... යම් ආහුමෙතක්හට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වෙවා. යමක් හට තොරිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි...

සබ්බසා විසින් උදැසි මහණහට අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සංවේතනක හුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමාධාන පිරිවෙස දෙන ලද්දේ ය. සබ්බසාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි”යනු යි.

මානසාදරණ මූලාසපටිකසානාදිය නිමිසේ ය.

තීක්ඛාපචන්දිමානතතං

1. සො පච්චුඤ්ඤාපච්චාසො භික්ඛුතං ආරුච්චෙසි: අතං ආචුසො එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපච්චිච්චන්තං. සොභං සඛං එකිඤ්ඤා ආපතතිං -පෙ- පක්ඛපච්චිච්චන්තාය පක්ඛපච්චාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා, -පෙ- පක්ඛපච්චාසං අදුසි. සො'හං පච්චසනෙතා අනතරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජං -පෙ- පඤ්ඤාභපච්චිච්චන්තං, සො'හං සඛං අනතරා එකිඤ්ඤා ආපතතිං -පෙ- පඤ්ඤාභපච්චිච්චන්තාය මූලායපච්චිකස්සනං යාචිං. තං මං සඛෙසා අනතරා එකිඤ්ඤා ආපතතිං -පෙ- පඤ්ඤාභපච්චිච්චන්තාය මූලාය පච්චිකස්සි. සො'හං පච්චුඤ්ඤාපච්චාසො මානතතාරභො අනතරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජං -පෙ- පඤ්ඤාභපච්චිච්චන්තං. සො'හං භනෙත සඛං අනතරා එකිඤ්ඤා ආපතතිං -පෙ- පඤ්ඤාභපච්චිච්චන්තාය පුරිමාය ආපතතිං සමොධානපච්චාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා අනතරා එකිඤ්ඤා ආපතතිං -පෙ- පඤ්ඤාභපච්චිච්චන්තාය -පෙ- සමොධානපච්චාසං අදුසි. සො'හං පච්චුඤ්ඤාපච්චාසො. කථං නු ඛො මයං පච්චජ්ජනබන්ධනී? භගවතො එතමඤ්ඤං ආරුච්චෙසු:

තෙන භී භීක්ඛවෙ සඛෙසා උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුතො තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං දෙතු. එවං ව පන භීක්ඛවෙ දුතඛං තෙන භීක්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුතා සඛං උපසඛකමිත්ථා -පෙ- එවමස්ස චචිතීයො: අතං භනෙත එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපච්චිච්චන්තං -පෙ- සො'හං භනෙත පච්චුඤ්ඤාපච්චාසො සඛං තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං යාචාමිති. දුතීයමපි යාචිතඤ්ඤො තතීයමපි යාචිතඤ්ඤො.

2. ව්‍යනෙතන භික්ඛුතා පච්චමලන සඛෙසා ඤාපෙතඤ්ඤා:

“සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඛෙසා. අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපච්චිච්චන්තං. -පෙ- සො පච්චුඤ්ඤාපච්චාසො සඛං තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං යාචති. යදී සඛස්ස පනතකලා සඛෙසා උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුතො තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං දෙදග්ග. එසං ඤාතති.

සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපච්චිච්චන්තං -පෙ- සො පච්චුඤ්ඤාපච්චාසො සඛං තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං යාචති. සඛෙසා උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුතො තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං දෙති. යස්සායභවතො ඛමති උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුතො තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං යාචති, සො ඤාතති. යස්ස තතඛමති සො භාසෙග්ග. දුතීයමපි එතමඤ්ඤං වදාමි -පෙ- තතීයමපි එතමඤ්ඤං වදාමි -පෙ-

දීනං සඛෙසන උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුතො තීක්ඛනං ආපතතිං ඡාරතං මානතං. ඛමති සඛස්ස. තස්මා ඤාතති. එච්චමෙතං ධාරයාමි”ති

තීක්ඛාපචන්දිමානතතං නිවර්තනං.

නිකාපනතික මානන

1. හේ චුසු පිරිවෙස් ඇතියේ, භික්ෂුහට “ඇවැත්ති, මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චෙනකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත්තට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් පක්ෂයක් පිළිසන් ... එක් ඇවැත්තට පක්ෂ පිරිවෙස ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ ... පක්ෂ පිරිවෙස දුත. ඒ මම පිරිවෙස් වසනුයෙමි ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් ... එක් ඇවැත්තට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් ... එක් ඇවැත්තට ... මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් ... එක් ඇවැත්තට මූලායපටිකස්සනාව කෙරේ ය. ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානනට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් .. එක් ඇවැත්තට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ... එක් ඇවැත්තට සබ්බසාගෙන් පලමු ඇවැත්ත හා එක් කොට සමාධාන පිරිවෙස ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ... ඇවැත්තට ... සමාධාන පිරිවෙස දුත. ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිළිපැදිය යුතු ද?”යි කියේ ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට එ පවත් දන්වූහ.

(භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාල හේකා): “මහණෙනි, එසේ වී නම්, සබ්බ තෙමේ උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්තට සරයෙක මානන දේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ දිය යුතු: භික්ෂුනි, ඒ උදසි මහණහු විසින් සබ්බසා කර එලැබුණේය කිය යුතු: “වහන්ස, මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චෙනකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත්තට පැමිණියෙමි... වහන්ස, ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, තුන් ඇවැත්තට සබ්බසා ගෙන් සරයක මානන යදි” යනු යි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු.

2. වාක්‍ය ප්‍රතිබල මහණක්සු විසින් සබ්බ තෙමේ (මෙසේ) දන්වියා යුතු:

“වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනග අසාවා: මේ උදසි මහණ තෙමේ පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චෙනකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත්තට පැමිණියේ ය ... හේ චුසු පිරිවෙස ඇතියේ තුන් ඇවැත්තට සබ්බසා ගෙන් සරයක මානන යදි. ඉදින් සබ්බසාට මේ කමය ප්‍රාප්තකාල වේ නම්, සබ්බ තෙමේ උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්තට සරයක මානන දෙන්නේ ය මේ ඥානිය යි.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනග අසාවා: මේ උදසි මහණ තෙමේ පක්ෂයක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චෙනකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත්තට පැමිණියේ ය. හේ චුසු පිරිවෙස් ඇතියේ, තුන් ඇවැත්තට සබ්බසාගෙන් සරයක මානන යදි. සබ්බ තෙමේ උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්තට සරයක මානන දෙයි. උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්තට සරයක මානන දීම යම් ආයුෂමතක්හට විසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමක්හට නො විසියේ නම් හේ කියාවා. දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සබ්බසා විසින් උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්තට සරයක මානන දෙන ලද්දේ ය. සබ්බසාට විසියයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි” යනු යි.

නිකාපනතික මානන භිමිසේ ය.

මානවතවාරිකමුලායපටිකසසනාදි

1. සො මානවතං වරතනං අනතරං එකං ආපතනීං ආපජ්ජි සඤ්ඤා-
 තනිකං සුකකවිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනං. සො භික්ඛුතං ආරුච්චෙසි: අහං
 ආවුසසා එකං ආපතනීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුකකවිසට්ඨිං පකකපටිවජ්ජනං
 -පෙ- සො'හං මානවතං වරතනං අනතරං එකං ආපතනීං ආපජ්ජි
 සඤ්ඤාතනිකං සුකකවිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනං. කථං නු ඛො මයා
 පටිපජ්ජිතබ්බනති? භගවතො එතමසං ආරුච්චෙසුං. තෙන හි භික්ඛවො
 සඛෙසා උදසිං භික්ඛුං අනතරං එකිසා ආපතනීයා සඤ්ඤාතනිකාය
 සුකකවිසට්ඨියා පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනාය මුලායපටිකසසනාය පුරිමාය ආපතනීයා
 සමොධානපරිවාසං දනා ජාරතනං මානවතං දෙතු.

2 එවං ව පන භික්ඛවො මුලායපටිකසසනතබ්බං. -පෙ- එවං ව පන
 භික්ඛවො පුරිමාය ආපතනීයා සමොධානපරිවාසො දනතබ්බං. -පෙ- එවං ව
 පන භික්ඛවො ජාරතනං මානවතං දනබ්බං. -පෙ-. සඛෙසා උදසිසා
 භික්ඛුතො ජාරතනං මානවතං දෙති. -පෙ-.

දිනං සඛෙසන උදසිසා භික්ඛුතො අනතරං එකිසා ආපතනීයා
 සඤ්ඤාතනිකාය සුකකවිසට්ඨියා පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනාය ජාරතනං මානවතං,
 බමති සබ්බසා. තසා තුණ්හි. එවමෙනා ධාරයාමිති.

මානවතවාරිකමුලායපටිකසසනාදයො නිට්ඨිතා.

අබ්හානාරහමුලායපටිකසසනාදි

1. සො විණ්ණමානතෙතො අබ්හානාරහො අනතරං එකං ආපතනීං.
 ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුකකවිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනං. සො භික්ඛුතං
 ආරුච්චෙසි: අහං ආවුසසා එකං ආපතනීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුකක-
 විසට්ඨිං පකකපටිවජ්ජනං. -පෙ- සො'හං විණ්ණමානතෙතො අබ්හානාරහො
 අනතරං එකං ආපතනීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුකකවිසට්ඨිං පඤ්ඤාහ-
 පටිවජ්ජනං. කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බනති. භගවතො එතමසං
 ආරුච්චෙසුං. තෙන හි භික්ඛවො සඛෙසා උදසිං භික්ඛුං අනතරං එකිසා
 ආපතනීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකවිසට්ඨියා පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනාය මුලාය
 පටිකසසනාය පුරිමාය ආපතනීයා සමොධානපරිවාසං දනා ජාරතනං මානවතං
 දෙතු. එවං ව පන භික්ඛවො මුලායපටිකසසනතබ්බං -පෙ-. එවං ව පන
 භික්ඛවො පුරිමාය ආපතනීයා සමොධානපරිවාසො දනතබ්බං -පෙ-. එවං ව
 පන භික්ඛවො ජාරතනං මානවතං දනබ්බං. -පෙ- සඛෙසා උදසිසා භික්ඛුතො
 ජාරතනං මානවතං දෙති -පෙ-.

දිනං සඛෙසන උදසිසා භික්ඛුතො අනතරං එකිසා ආපතනීයා
 සඤ්ඤාතනිකාය සුකකවිසට්ඨියා පඤ්ඤාහපටිවජ්ජනාය ජාරතනං මානවතං,
 බමති සබ්බසා. තසා තුණ්හි. එවමෙනා ධාරයාමිති.

අබ්හානාරහමුලායපටිකසසනාදයො නිට්ඨිතා.

මානවතාවාදී කුලායපටිකයානාදිය

1. හෙ තෙම මානව පුරුණයේ, ඒ අතර පස්දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ මහණුන්ට “ඇවැත්නි, මම පක්ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම මානව පුරුණයෙහි අතරහි පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැද්ද යුතු දු”යි කීයේ ය. ඒ මහණුන් මේ පවත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:) මහණෙනි, එසේ වී නම්, සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලාය-පටිකයානාව කොට, පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දී, සරයක මානව දේවා.

2. මහණෙනි, මෙසේත් මූලායපටිකයානාව කල යුතු ... මහණෙනි, මෙසේත් පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු ... මහණෙනි, මෙසේත් සරයක මානව දිය යුතු ... සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට සරයක මානව දෙයි ...

සබ්බයා විසින් උදයි මහණකට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට සරයක මානව දෙන ලදී. සබ්බයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි යනු යි.

මානවතාවාදී කුලායපටිකයානාදීහු නිමියහ.

අධ්‍යානාරභ මූලායපටිකයානාදිය

1. හේ පිරු මානව ඇතියේ, අධ්‍යානසට යොග්‍ය වැ සිටියේ, පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම භික්ෂුන්ට “ඇවැත්නි, මම පක්ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි, අධ්‍යානසට යොග්‍ය වූයෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැද්ද යුතු දු”යි සැල කෙරුණේ ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් දැන්වූහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:) “එසේ නම් මහණෙනි, සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට පස් දිනක් පිළියන්, අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකයානාව කොට පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දී සරයක මානව දේවා. මහණෙනි, මෙසේ ම මූලායපටිකයානාව කල යුතු ... මහණෙනි, මෙසේ ම පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු ... මහණෙනි, මෙසේ ම සරයක මානව දිය යුතු ... සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට සරයක මානව දෙයි ...

සබ්බයා විසින් උදයි මහණකට පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨී ඇවැතට සරයක් මානව දෙන ලද්දේ ය. සබ්බයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

අධ්‍යානාරභ මූලායපටිකයානාදීහු නිමියහ.

පකඛපටිච්චන්තන අබ්භානං

1. සො විණ්ණමානතෙතා භික්ඛුනං ආරොවෙසි: අහා ආවුසො එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනිකං සුක්ඛවිසංචිං පකඛපටිච්චන්තං - පෙ-
 නො'හං විණ්ණමානතෙතා කථං හු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බන්ති? ගගවසො
 එනච්චං ආරොවෙසුං. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා උද්ධං භික්ඛුං අබ්බහතු.

2. එවං ච පන භික්ඛවෙ අබ්බහතඛෙඛා: තෙන භික්ඛවෙ උද්ධිතා
 භික්ඛුතා සඛං උපසඛකම්භි: එකංසං උතතරුසඛං කරිතා වුඤ්ඤානං
 භික්ඛුතා පාදෙ වඤ්ඤා උකඤ්ඤිකං නිසීදිතා අඤ්ජුලිං පඤ්ඤෙහනා එවමස
 වචනීයො: “අහං භනන්ත එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනිකං සුක්ඛ-
 විසංචිං පකඛපටිච්චන්තං. නො'හං සඛං එකියා ආපතතියා සඤ්ඤව-
 නිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛපටිච්චන්තාය පකඛපටිච්චාසං යාමිං. තස්ස මෙ
 සඛෙසා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛවිසංචියා පකඛ-
 පටිච්චන්තාය පකඛපටිච්චාසං අද්ධං. සො'හං පරිවුත්ථන්තො අනන්තරා එකං
 ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනිකං සුක්ඛවිසංචිං පඤ්ඤාභපටිච්චන්තං. සො'හං
 සඛං අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛවිසංචියා
 පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය මූලායපටිකස්සනං යාමිං. තං මං සඛෙසා අනන්තරා
 එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය
 මූලායපටිකස්සි සො'හං සඛං අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය
 සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය පුරිමාය ආපතතියා සමොධානපටිච්චාසං
 යාමිං. තස්ස මෙ සඛෙසා අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය
 සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය පුරිමාය ආපතතියා සමොධානපටිච්චාසං
 අද්ධං. සො'හං පරිවුත්ථන්තො මානන්තාරසො අනන්තරා එකං ආපතතිං
 ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනිකං සුක්ඛවිසංචිං පඤ්ඤාභපටිච්චන්තං. සො'හං සඛං
 අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභ-
 පටිච්චන්තාය මූලායපටිකස්සනං යාමිං. තං මං සඛෙසා අනන්තරා එකියා
 ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය මූලාය-
 පටිකස්සි. සො'හං සඛං අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛ-
 විසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය පුරිමාය ආපතතියා සමොධානපටිච්චාසං යාමිං.
 තස්ස මෙ සඛෙසා අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛ-
 විසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය පුරිමාය ආපතතියා සමොධානපටිච්චාසං අද්ධං.
 සො'හං පරිවුත්ථන්තො සඛං තියන්තං ආපතතිං ඡාරතං මානතං
 යාමිං. තස්ස මෙ සඛෙසා, තියන්තං ආපතතිං ඡාරතං මානතං අද්ධං.
 සො'හං මානතං වරන්තො අනන්තරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනිකං
 සුක්ඛවිසංචිං පඤ්ඤාභපටිච්චන්තං සො'හං සඛං අනන්තරා එකියා
 ආපතතියා සඤ්ඤවනිකාය සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය මූලාය-
 පටිකස්සනං යාමිං. තං මං සඛෙසා අනන්තරා එකියා ආපතතියා සඤ්ඤව-
 නිකාය සුක්ඛවිසංචියා පඤ්ඤාභපටිච්චන්තාය මූලාය පටිකස්සි.

පක්ඛපට්ච්චන්ත අබ්භාතය

1. හෙ තෙතම පිරු මාතන ඇතියේ, මහණනට “ඇවැත්නි, මම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම පිරු මාතන ඇතියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය සුතු දු” යි සැල කෙසෙල් ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් දුන්වූහ. (භග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේකා:) “මහණෙනි, එසේ නම් සබ්බ තෙතම උදාසී ඕහණනට අබ්භාතය කෙසෙර්ව:

2. මහණෙනි, වෙසේ අබ්භාතය කටසුතු ය: “මහණෙනි, ඒ උදාසී මහණහු විසින් සබ්බයා වෙත එලැබ උතුරුසහ එකස් කොට වැඩි ඕහලු හිසුන්සේ පා දැද උත්තුටුකව හිද, දෙහොන් මුදුන් තබා, මෙසේ කිය සුතු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛ- විසංඛි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බයා (ගෙන්) පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට පක්ඛපට්ච්චාසය යැදීමි. ඒ මට සබ්බ තෙම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට පක්ඛපට්ච්චාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස වසන්නෙමි, එසතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි ඒ මම සබ්බයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛ- විසංඛි අතුරු ඇවැත්නට මූලාසපට්චකස්සනාව යැදීමි. ඒ මට සබ්බයා පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි අතුරු ඇවැත්නට මූලාස- පට්චකස්සනාව කෙසෙල් ය. ඒ මම සබ්බයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි අතුරු ඇවැත්න සදහා පලමු ඇවැත්න පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස යැදීමි. ඒ මට සබ්බ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි අතුරු ඇවැත්න සදහා පලමු ඇවැත්න පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වූසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, මාතනට යොග්‍ය වැ සිටියෙමි එතරු පස් දිනක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට මූලාසපට්චකස්සනාව යැදීමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට මූලාස- පට්චකස්සනාව කෙසෙල් ය ඒ මම සබ්බයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්න සදහා පලමු ඇවැත්න පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස යැදීමි. ඒ මට සබ්බ තෙතම පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්න පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වූසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, සබ්බයා (ගෙන්) තුන් ඇවැත්නට සරුසක මාතන යැදීමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ තුන් ඇවැත්නට සරුසක මාතන දුන්නේ ය. ඒ මම මාතන පුරණුසයමි, අතර පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ඒ සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට සබ්බයා (ගෙන්) මූලාසපට්චකස්සනාව යැදීමි ඒ මට සබ්බ තෙමේ අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ඒ සඤ්චතනක සුක්ඛකමිසංඛි ඇවැත්නට මූලාසපට්චකස්සනාව කෙසෙල් ය.

“ඒ මම සංඝයා (ගෙත්) අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සඳහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමෝධාන පිරිවෙස යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සඳහා පලමු ඇවැතට සමෝධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම සඛසයා (ගෙත්) පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක මානත යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක මානත දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානත ඇතිගෙමි, අධ්‍යානයට යොත්‍ය වැ සිටිගෙමි, පස් දිනක් පිළිසන් වූ සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට අතර පැමිණිගෙමි. ඒ මම සඛසයා (ගෙත්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස්දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙරු ය. ඒ මම සඛසයා (ගෙත්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සඳහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමෝධාන පිරිවෙස යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සඳහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමෝධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම සඛසයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට සරයක මානත යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට සරයක මානත දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානත ඇතිගෙමි, සඛසයා (ගෙත්) අධ්‍යානය යදිමි” යනු සි.

දෙවනු ද ඉල්ලිය සුභු. තෙවනු ද ඉල්ලිය සුභු.

3. ව්‍යාකත වූ ප්‍රභිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දැන්වියා සුභු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අභාවා. මේ උදසි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණිගේ ය. හේ සඛසයා (ගෙත්) පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය යැදි ය. සඛස තෙමේ උදසි මහණකට පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරි-වාසය දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වහන්සේ ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණිගේ ය. හේ සඛසයා (ගෙත්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව යැදිගේ ය.-

සඛෙසා උදසිය්ස භික්ඛුනො අනතර ඵකිය්සා අපතතියා සඤ්ඤවනනීකාය සුක්කවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්චන්තාය පුරිමොය අපතතියා සමොධානපරිවාසා අදසි. හො පරිවුත්ථපරිවාසො සඛසං අනතර ඵකිය්සා අපතතියා සඤ්ඤවනනීකාය සුක්කවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාවි. සඛෙසා උදසිය්ස භික්ඛුනො අනතර ඵකිය්සා අපතතියා සඤ්ඤවනනීකාය සුක්කවිසට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අදසි. හො විණ්ණමානතතො සඛසං අබ්භානං යාවතී. යදි සඛසිය්ස පතතකලො සඛෙසා උදසිං භික්ඛුං අබ්භොය්ස. ඵසා ඤ්ඤතී.

සුණාදු මෙ හනෙන සඛෙසා. අයං උදසි භික්ඛු ඵකං අපතතියා අපඡ්ඡ සඤ්ඤවනනීකා සුක්කවිසට්ඨී පකඛපට්චන්තං -පෙ- හො විණ්ණමානතතො සඛසං අබ්භානං යාවතී. සඛෙසා උදසිං භික්ඛුං අබ්භෙතී. යස්සායඤ්ඤනො ඛමතී උදසිය්ස භික්ඛුනො අබ්භානං, හො දුණ්භස්ස. යස්ස නකඛමතී හො භාසෙය්ස.

දුඤ්ඤමපි ඵතමන්ථං වදාමි -පෙ-, තඨිඤ්ඤමපි ඵතමන්ථං වදාමි -පෙ-.

අඛතීනො සඛෙසන උදසි භික්ඛු. ඛමතී සඛසිය්ස. නසමා දුණ්භි. ඵවිනමතං ඛාරයාමීති.

පකඛපට්චන්තනඅබ්භානා නිවර්තනං.

සුක්කවිසට්ඨි සමන්තා.

2. පරිවාසො

අග්ගසමොධානපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරෙ භික්ඛු සමබ්භුලා සඛසං- දිසෙසා අපතතියො අපනො හොතී. ඵකා අපතතී ඵකාභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී ද්විභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී ත්විභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී චතුභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී පඤ්ඤාභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී ඡාන- පට්චන්තො, ඵකා අපතතී සත්තාභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී අට්ඨාභ- පට්චන්තො, ඵකා අපතතී නවාභපට්චන්තො, ඵකා අපතතී දසාභ- පට්චන්තො.

සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්ඤවතකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතන අදහස පලමු ඇවැතන පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ සඛසයා (හෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්ඤවතකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතනට සරයෙක මානන යැද්දේ ය. සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්ඤවතකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතනට සරයෙක මානන දුන්නේ ය. හේ පිරු මානන ඇතිණේ, සඛසයාගෙන් අඛ්ඛානග ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට මේ කමා ප්‍රාජ්නකාල වේ. නම සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට අඛ්ඛානග කරන්නේ ය. මේ ඥපතීය සි.

සඛස තෙමේ මාගේ වචනන අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම පක්ඛයක් පිළිසන් එක් සඤ්ඤවතකක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතනට පැමිණියේ ය ... හේ පිරු මානන ඇත්තේ, සඛසයා (හෙන්) අඛ්ඛානග යදී. සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට අඛ්ඛානග කෙරෙයි. යම් ආයුමෙතක්හට උදුසි මහණහු පිළිබඳ අඛ්ඛානග රිසියේ නම්, හේ නිඛඩ වෙවා. යමක්හට නො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සඛසයා විසින් උදුසි මහණ තෙම අඛ්ඛිත ය. සඛසයාට ඒ රිසියෙයි. එහෙයින් නිඛඩ ය. මෙහේ මෙය සලකමි” යනු යි.

පක්ඛපවිච්චනන අඛ්ඛානග නිමියේ ය.

සුකකවිසට්ඨි ඇවැතනට පිළියම් සමාපන ය.

2. පිරිවෙස

අශකසමොධාන පිරිවෙස.

1. එ සමයෙහි එක්තරු මහණෙක් බොහෝ සහවෙසස් ඇවැත් අවන්නේ වෙයි. එක් ඇවැතෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් දෙදිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් තෙදිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් හිටුදිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් පස්දිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් සදිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් සත් දිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් අටදිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් නවදිනක් පිළිසන් ය. එක් ඇවැතෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය.

2. සො භික්‍ෂුනං ආරොචෙසි: අහං ආට්‍රිසො සමඛනුලාසඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං. එකං ආපනති එකානපට්ච්චන්තා -පෙ- එකං ආපනති දසානපට්ච්චන්තා. කථං නු ඛො මයං පට්ටජ්ජිතඛන්ති? හගචනො එතමනං ආරොචෙසුං: තෙන හි භික්ඛවෙ සඛිකා නස්ස භික්‍ෂුනො නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං දෙතු. එවං ව පන භික්ඛවෙ දුතඛෙධො: තෙන භික්ඛවෙ භික්‍ෂුනා සඛිකං උපසඛිකඤ්ඤා -පෙ- එවමස්ස වචනීයෙ: “අහං හනෙන සමඛනුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං. එකං ආපනති එකාන- පට්ච්චන්තා -පෙ- එකං ආපනති දසානපට්ච්චන්තා. සො’හං හනෙන සඛිකා නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා; නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං යාචාමිති. දුඤ්ඤපි යාචිතඛෙධො -පෙ- නතිඤ්ඤපි යාචිතඛෙධො. -පෙ-

3. ව්‍යචන්තන භික්‍ෂුනා පට්ටච්චන සඛිකා ඤාපෙතඛෙධො:

“සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සඛිකා: අයං ඉඤ්ඤානාමො භික්‍ෂු සමඛනුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජි. එකං ආපනති එකානපට්ච්චන්තා -පෙ- එකං ආපනති දසානපට්ච්චන්තා. සො සඛිකං නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා, නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං යාචිති. ඥදි සඛිකස්ස පනතකල්ලං, සඛිකා ඉඤ්ඤානාමස්ස භික්‍ෂුනො නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා, නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං දදෙය්‍ය. එසං ඤාතති.

සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සඛිකා: අයං ඉඤ්ඤානාමො භික්‍ෂු සමඛනුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජි. එකං ආපනති එකානපට්ච්චන්තා -පෙ- එකං ආපනති දසානපට්ච්චන්තා. සො සඛිකං නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා, නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං යාචිති. සඛිකා ඉඤ්ඤානාමස්ස භික්‍ෂුනො නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං දෙති යස්සායසමතො ඛමති ඉඤ්ඤානා- මස්ස භික්‍ෂුනො නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසං දුතං, සො ඤාතතිස්ස. යස්ස තකඛමති සො හාසෙස්‍ය.

දුඤ්ඤපි එතමනං වදාමි -පෙ-. නතිඤ්ඤපි එතමනං වදාමි -පෙ-.

දීපනනා සඛිකෙත ඉඤ්ඤානාමස්ස භික්‍ෂුනො නාසං ආපනතීනං යා ආපනති දසානපට්ච්චන්තා, නස්සා අග්‍යෙත සමෝධානපට්ටචාසො. ඛමති සඛිකස්ස නසමා ඤාතති. එවමෙනං ධාරයාමි”ති.

අග්‍යසමෝධානපට්ටචාසො නිවැසිතො.

2. හෙ තෙම “අච්චන්ති, මම ඛොහෝ සහචෙසෙස් අච්චන්චලච පච්චේගේම. එක් අච්චතෙක් එක් දිනක් පිලිසන් ය ... එක් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ය. මා විසින් කෙසේ පිලිපදිග යුතු ද?”හි මහණුතච යාල කෙලේග ඔහු භාග්ගචතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සාල කලහ. (සාග්ගචතුන් වහන්සේ මේ වදලහ:) “මහණෙනි, එසේ නම් සාස තෙම ඒ මහණතට ඒ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් (ඒ අච්චතේ ප්‍රමාණගෙන්) සමොධාන පරිචාසග දේචා මහණෙනි, එග මෙසේ දිග යුතු: මහණෙනි, ඒ මහණහු විසින් සාගගා චෙත ඵලඛ මෙසේ කීග යුතු: “වහන්ස මම ඛොහෝ සහචෙසෙස් අච්චන් චලච පච්චේගේම. එක් අච්චතෙක් එක් දිනක් පිලිසන් ය... එක් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ය වහන්ස, ඒ මම ඒ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දස දිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් සමොධාන පරිචාසග සහහු ගදිමි” ගහුයි. දෙචහුන් ගදිග යුතු ... තෙචහුන් ගදිග යුතු

3. වගකත ප්‍රතිචල මහණතු විසින් සඛසගා දන්චිග යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙම මාගේ චචතග අසාචා: මේ නම් අච්ච මේ මහණ ඛොහෝ සහචෙසෙස් අච්චන්චලච පච්චේගේගේ ය. එක් දිනක් පිලිසන් එක් අච්චතෙකි ... එක් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ය. හෙ තෙම ඒ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් සමොධාන පිරිචෙග සහහු ගදිමි. ඉදින් සඛසගාට ප්‍රාඨකාල කමීගක් වී නම්, සඛස තෙම මේ නම් හිසුගට ඒ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දස දිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් සමොධාන පරිචාසග දෙන්නේ ය. මේ ඥපඨිග ය.

වහන්ස, සඛස තෙම මාගේ චචතග අසාචා: මෙතම් මෙහණ තෙම ඛොහෝ සහචෙසෙස් අච්චන්චලච පච්චේගේගේ ය. එක් අච්චතෙක් එක් දිනක් පිලිසන් ය ... එක් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ය. ඒ මහණ එ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දස දිනක් පිලිසන් ද, එ අච්චතේ අගගෙන් සමොධාන පරිචාසග සහහු ගදි. සඛස තෙම මේ නම් මහණතට යම් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් සමොධානපරිචාසග දෙයි. මේ නම් අච්ච මහණතට ඒ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් සමොධානපරිචාසදාතග යම් අභුච්චතකුට අභිමත නම්, හෙ තෙම නිගඛ වේචා. ගමකුට අනභිමත නම් හෙ තෙම කීගාචා:

දෙචහුන් මේ කරුණ කීගමි ... තෙචහුන් මේ කරුණ කීගමි ...

සඛසගා විසින් මෙතම් මෙහණතට ඒ අච්චන් අතුරෙන් යම් අච්චතෙක් දසදිනක් පිලිසන් ද, ඒ අච්චතේ අගගෙන් (ප්‍රමාණගෙන්) සමොධාන පරිචාසග දෙන ලදී. සඛසගාට එග රිසිගෙයි. එගෙහින් නිගඛ ග. මේ කරුණ මෙසේ පිලිගහිමි”

අග්ගසමොධාන පරිචාසග හිමි.

විරපච්චන්තන අග්‍රහස්මොධාතනපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමගෙන අඤ්ඤාතරෙ භික්ඛු සමබ්‍රහ්මා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපනො හොති: එකා ආපනති එකාහපච්චන්තනා, දො ආපනතීනා දච්චපච්චන්තනායො, තිසස්සා ආපනතීයො නිහපච්චන්තනායො, වහසස්සා ආපනතීයො චතුහපච්චන්තනායො, පඤ්ච ආපනතීයො උඤ්චාහ-පච්චන්තනායො, ඡආපනතීයො ඡාහපච්චන්තනායො, සත්ත ආපනතීයො සත්තාහපච්චන්තනායො, අට්ඨ ආපනතීයො අට්ඨාහපච්චන්තනායො, නච ආපනතීයො නචාහපච්චන්තනායො, දස ආපනතීයො දසාහපච්චන්තනායො.

2. සො භික්ඛුනා ආරොචෙහි: අහං ආවුසො සමබ්‍රහ්මා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං. එකා ආපනති එකාහපච්චන්තනා -පෙ- දස ආපනතීයො දසාහපච්චන්තනායො. කථං ඤු ඛො මයා පට්ඨපජ්ජිතබ්බන්ති? භගවතො එතමන්ථා ආනුචෙසු. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා තස්ස භික්ඛුනො භාසං ආපනතීනං යා ආපනතීනො සබ්බවිරපච්චන්තනායො තාසං අග්‍රෙහන සමොධාතනපරිවාසං දෙදු. එවං ච පන භික්ඛනච දුතඤ්චො: භගන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සඛ්‍යා උපහබ්බමිත්ථා එකංසං උත්තරුසඛ්‍යං කරිත්ථා -පෙ- එවමස්ස වචනීතො: අහං භගෙන සමබ්‍රහ්මා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං. එකා ආපනති එකාහපච්චන්තනා -පෙ- දස ආපනතීයො දසාහ-පච්චන්තනායො. සො’හං භගනන සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං යා ආපනතීයො සබ්බවිරපච්චන්තනායො තාසං අග්‍රෙහන සමොධාතනපරිවාසං යාමාමි”ති. දුතියමපි යාවිතඤ්චො -පෙ- තතියමපි යාවිතඤ්චො -පෙ-.

3. ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පට්ඨලොන සඛෙසා ඤෙපෙනඤ්චො:

“සුඤ්ඤා ඤු මෙ භගෙන සඛෙසා අයං ඉන්ද්‍රිතනාමො භික්ඛු සමබ්‍රහ්මා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං. එකා ආපනති එකාහපච්චන්තනා -පෙ- දස ආපනතීයො දසාහපච්චන්තනායො. සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං යා ආපනතීයො සබ්බවිරපච්චන්තනායො තාසං අග්‍රෙහන සමොධාතනපරිවාසං යාමති. යදි සඛ්‍යස්ස පත්තකල්ලං, සඛෙසා ඉන්ද්‍රිතනාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපනතීනං යා ආපනතීයො සබ්බවිරපච්චන්තනායො තාසං අග්‍රෙහන සමො-ධාතනපරිවාසං දෙදෙස. එසා ඤෙහති.

සුඤ්ඤා ඤු මෙ භගෙන සඛෙසා. අයං ඉන්ද්‍රිතනාමො භික්ඛු සමබ්‍රහ්මා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං. එකා ආපනති එකාහපච්චන්තනා -පෙ- දස ආපනතීයො දසාහපච්චන්තනායො.¹ සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං යා ආපනතීයො සබ්බවිරපච්චන්තනායො, තාසං අග්‍රෙහන සමොධාතනපරිවාසං යාමති.

1 පච්චන්තනා - සීචු

විරපවිච්ඡන්න අග්ගසමොධාන පිරිවෙස

1. එ සමයෙහි එක්තරු මහණෙක් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණියේ ය. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය. දෙ ඇවැත්කෙක් දෙදිනක් පිළිසන් ය. තුන් ඇවැත්කෙක් තෙදිනක් පිළිසන් ය. සිවු ඇවැත්කෙක් සිවු දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් පහෙක් පස් දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් සයෙක් සදිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් ඇවැත් සතෙක් සත් දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් අටෙක් අට දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් නවයෙක් නව දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් දසයෙක් දස දිනක් පිළිසන් ය.

2. හෙ තෙම “ඇවැත්නි, මම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය ... ඇවැත් දසයෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. මා විසින් කෙසේ පිළිපාදිය යුතු ද?” යි මහණනුවට කී ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කළහ. “මහණෙනි, එසේ නම් සඛ්‍ය තෙමේ ඒ මහණහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් යම් ඇවැත්හු වෙද්ද, ඒ ඇවැත්වල අගයෙන් සමොධාන-පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, සමොධානපිරිවෙස මෙසේ දීය යුතු: මහණෙනි, ඒ මහණ විසින්, සඛ්‍යයා වෙත එලැබී උතුරුසහ එකස් කොට පෙරෙවැ... මෙසේ කීය යුතු: “වහන්ස, මම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... දස ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. වහන්ස, ඒ මේ ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්හු හැමට වැඩිකල් පිළිසන් වූහ ද, ඒ අපතනින්ගේ අගයෙන් සමොධානපරිවාසය සඛ්‍යයා යදිමි” යනු යි. දෙවනුත් යාදිය යුතු: ... තෙවනුත් යාදිය යුතු.

3. ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සඛ්‍යයා මෙසේ දැන්විය යුතු: “වහන්ස, සඛ්‍ය තෙම මාගේ වචනය අසාවා මේ නම් ඇති මේ භික්‍ෂු තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන් ය. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... දස ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. හෙ තෙම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් ද, ඒ අපතනින්ගේ අගයෙන් සමොධානපරිවාසය සඛ්‍යයා යදි යි. ඉදින් කමීය සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සඛ්‍ය තෙමේ මේ නම් භික්‍ෂුහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් ද, ඒ අපතනින්ගේ අගයෙන් සමොධාන පරිවාසය දෙන්නේ ය. මේ ඥපත්තිය ය.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ නම් ඇති මේ මේ භික්‍ෂු තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන් ය. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... දස ඇවැත්කෙක් දස දිනක් පිළිසන් ය. හෙ තෙම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් ද, ඒ අපතනින්ගේ අගයෙන් සමොධානපරිවාසය යදි යි. -

සත්ඛ්‍යා ඉභ්භතාමසා භික්ඛුනො තාසං ආපනතීතං යා ආපනතීයො සබ්බවීරපච්චන්තා යො, තාසං අග්ගෙත සමොධාන පරිවාසං දෙති. යසාං- යසමනො ඛමති ඉභ්භතාමසා භික්ඛුනො තාසං ආපනතීතං යා ආපනතීයො සබ්බවීරපච්චන්තායො, තාසං අග්ගෙත සමොධානපරිවාසං දානං, සො භුණ්හසා. යසා තකඛමති, සො භාඥසයා දුතීයමිපි එතමභ්ථං වදාමි -පෙ- තතීයමිපි එතමභ්ථං වදාමි -පෙ-.

දිනො සබ්බෙත ඉභ්භතාමසා භික්ඛුනො තාසං ආපනතීතං යා ආපනතීයො සබ්බවීරපච්චන්තායො, තාසං අග්ගෙත සමොධානපරිවාසො. ඛමති සබ්බසා. තසාං භුණ්හී. එවමෙතං ධාරයාමි”ති

අග්ගසමොධානං නිවේදනං.

දොමොසපරිවාසො

1. තෙන ඤාං පත සමයෙන අඤ්ඤතරො භික්ඛු දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපනො හොති දොමොසපරිච්චන්තායො. තසා එතදහොසි: අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොසපරිච්චන්තායො. යනඤ්ඤාහං සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොස- පරිවාසං යාවෙයන්ති. සො සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං යාමි. තසා සබ්බො එකිසා ආපනතීයා දොමොස- පරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං අදාසි. තසා පරිවසනතසා ලජ්ඣමමො ඔකකමි: අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොස- පරිච්චන්තායො. තසා මෙ එතදහොසි: “අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොසපරිච්චන්තායො. යනඤ්ඤාහං සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං යාවෙයන්ති. සො භං සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං යාමි. තසා මෙ සබ්බො එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං අදාසි. තසා පරිවසනතසා ලජ්ඣමමො ඔකකමි: යනඤ්ඤාහං සබ්බා ඉතරිසාංපි ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං යාවෙයන්ති.

2. තො භික්ඛුතා ආරොවෙසී: අහං ආවුසො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොසපරිච්චන්තායො. තසා මෙ එතදහොසි: අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොසපරිච්චන්තායො. යනඤ්ඤාහං සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොස- පරිවාසං යාවෙයන්ති සො භං සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොස- පරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං යාමි. තසා මෙ සබ්බො එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං අදාසි. තසා මෙ පරිවසනතසා ලජ්ඣමමො ඔකකමි: අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොසපරිච්චන්තායො. තසා මෙ එතදහොසි: අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජිං දොමොසපරිච්චන්තායො. යනඤ්ඤාහං සබ්බං එකිසා ආපනතීයා දොමොසපරිච්චන්තාය දොමොසපරිවාසං යාවෙයන්ති.

සබ්බ තෙම මෙ තම භික්ඛුහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිටුසන් ද, ඒ ආපතනින්ගේ අග්‍රයන් සමාධානපරිවෘත්තය දෙසි. යම් ආශ්‍රමෙතකුට මෙ තම ඇති භික්ඛුහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්හු හැමට වැඩිකල් වැසුනාහු ද ඒ ආපතනින්ගේ අග්‍රයන් සමාධාන පරිවෘත්තයන් දීම අභිමත නම්, හෙ තෙම නිසඬ වෙවා. යමකුට අතභිමත නම් හෙ තෙම කියවා.

දෙවනුව මේ කරුණ කියමි . . . තෙවනුව මේ කරුණ කියමි ...

සබ්බසා විසින් මෙ තම ඇති භික්ඛුහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්හු හැමට වැඩිකල් වැසුනෝ ද, ඒ ආපතනින්ගේ අග්‍රයන් සමාධාන පරිවෘත්තය දෙන ලදී. සබ්බසාට එය අභිමත සි. එහෙයින් නිත්ඬ ය. මේ කරුණ මෙසේ දරමි (පිටුසණ්ඨි).

අග්‍රසමාධානය නිමි.

දෙමස් පිරිවෙස

1. එකල්හි එක්තරු මහණෙක් දෙමසක් පිටුසන්වූ සභාවෙහේ ඇවැත් දෙකකට පැමිණිගේ වෙසි. ඒ භික්ඛුහට “මම වනාහි දෙමසක් පිටුසන් වූ සභාවෙහේ ඇවැත් දෙකකට පැමිණිගෙමි මම දෙමසක් පිටුසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදින්තෙම නම් යෙහෙකැ”යි මේ සිත විය. හෙ තෙම දෙමසක් පිටුසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සහනු යැදී ය. සබ්බ තෙම ඒ භික්ඛුහට දෙමසක් පිටුසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස දුන පිරිවෙස් පුරණ ඕනුට ලජ්ඣමය පහලවිය: “මම වනාහි දෙමසක් පිටුසන් වූ සභාවෙහේ ඇවැත් දෙකකට පැමිණිගෙමි. ඒ මට - මම දෙමසක් පිටුසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යදින්තෙම නම් යෙහෙකැයි මේ සිත උපත. ඒ මම දෙමසක් පිටුසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා-ගෙන් ඉල්ලිමි. සබ්බ තෙම දෙමසක් පිටුසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස ඒ මට දුන්නේ ය. පිරිවෙස් පුරණ මට - මම දෙමසක් පිටුසන් වූ අන් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යදින්තෙම නම් යෙහෙකැ”යි ලජ්ඣමය පහල විය.

2. ඒ භික්ඛු තෙම භික්ඛුන්හට මෙසේ කීය. “ඇවැත්හි, මම දෙමසක් පිටුසන් වූ සභාවෙහේ ඇවැත් දෙකකට පැමිණිගෙමි. ඒ මට ‘මම වනාහි දෙමසක් පිටුසන් වූ සභාවෙහේ ඇවැත් දෙකකට පැමිණිගෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සහනු යදින්තෙම නම් යෙහෙකැ’යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස්-පිරිවෙස සබ්බසා යැදිමි. ඒ මට සබ්බ තෙම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ‘මම වනාහි දෙමසක් පිටුසන් වූ සභාවෙහේ ඇවැත් දෙකකට පැමිණිගෙමි’යි ලජ්ඣමය පහලවිය. මම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සහනු යදින්තෙම නම් යෙහෙකැ”යි මේ සිත විය. -

සො'හං සංඝං එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාස-
පරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය
දොමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවෘතතස්ස ලජ්ඣධරමො, ඔකකමි:
යනනුතාහං සඤ්ඤා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය
දොමාසපරිවාසං යාචෙය්‍යනති'. කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බනති?'

3 හගවතො එතමජා ආරුච්චෙසුං. “තෙන හි භික්ඛවෙ සංඝො තස්ස
භික්ඛුතො ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං
දෙනු. එවං ච පත භික්ඛවෙ දුතඛො: තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සඤ්ඤා
උපසඤ්ඤා එකං උතතරාසඤ්ඤා කරිතා වුඤ්ඤාහං. භික්ඛුතං පාදෙ
වජ්ඣිතා උකඤ්චිතං නිසීදිතා අඤ්ඤා පග්ගභෙතා එවමස්ස වචනීයො: “අහං
භනත දො සංඝාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපරිවැන්නායො,
තස්ස මෙ එතදුතොසි: ‘අනං ඛො දො සංඝාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං
දොමාසපරිවැන්නායො යනනුතාහං සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාස-
පරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචෙය්‍යනති.’ සො'හං සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා
ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා
එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාස පරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස
මෙ පරිවෘතතස්ස ලජ්ඣධරමො, ඔකකමි:” ‘අහං ඛො දො සංඝාදිසෙසා
ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපරිවැන්නායො’ තස්ස මෙ එතදුතොසි:
‘අහං ඛො දො සංඝාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපරිවැන්නායො,
යනනුතාහං සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාස-
පරිවාසං යාචෙය්‍යනති.’ සො'හං සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාස-
පරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා
දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවෘතතස්ස
ලජ්ඣධරමො, ඔකකමි: යනනුතාහං සඤ්ඤා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාස-
පරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචෙය්‍යනති’. සො'හං භනත සඤ්ඤා
ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචාමි”ති.
දුතියමපි යාචිතඛො, තතියමපි යාචිතඛො.

4 වෘතෙනත භික්ඛුතා පටිබලත සඤ්ඤා සදුපෙතඛො:

“සුඤ්ඤා මෙ භනත සඤ්ඤා: අයං ඉත්තනාමො භික්ඛු දො සඤ්ඤා-
දිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපරිවැන්නායො. තස්ස එතදුතොසි:
“අහං ඛො දො සඤ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපරිවැන්නායො,
යනනුතාහං සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං
යාචෙය්‍යනති.’ සො සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය
දොමාසපරිවාසං යාචි. තස්ස සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය
දොමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස පරිවෘතතස්ස ලජ්ඣධරමො, ඔකකමි:
‘අහං ඛො දො සඤ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපරිවැන්නායො’
‘තස්ස මෙ එතදුතොසි: අහං ඛො දො සඤ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං
දොමාසපරිවැන්නායො. යනනුතාහං සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියො
දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචෙය්‍යනති. සො'හං සඤ්ඤා
එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවැන්නාය දොමාසපරිවාසං යාචිං. -

ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යැදීම. ඒ මට සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ලජ්ජධම්ම පහල විය: 'මේ දෙමසක් පිළියන් වූ අන් ඇවැතකටත් දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකි' යි. මා විසින් කෙමස් පිළිපාදිය යුතු දෑ? යි.

3. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාල සේක: මහණෙනි, එසේ නම් සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ අතින් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, (ඒ දෙමස්පිරිවෙස ද) මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් සබ්බසා වෙත ඵලාඹ උතුරාසහ එකස් කොට පෙරෙව වැඩි මහඵ භික්ෂුන්ගේ ටා වැද උතකුටුක ව හිද ඇදිලි බාද, මෙසේ කිය යුතු: 'වහන්ස, මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ' යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යැදීම සබ්බ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස ඒ මට දුන. පිරිවෙස් වසන ඒ මට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණෙමි යි ලජ්ජධම්ම පහල විය'. ඒ මට මේ සිත විය: 'මම දෙමසක් පිළියන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ' යි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමස්-පිරිවෙස සබ්බසා යැදීම. සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස ඒ මට දුන පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට 'මම දෙමසක් පිළියන් ඉතිරි ඇවැතටත් දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ' යි ලජ්ජධම්ම පහල විය. වහන්ස, ඒ මම දෙමසක් පිළියන් ඉතිරි ඇවැතටත් දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදිමි' යි දෙවනුත් යැදිය යුතු හෙවනුත් යැදිය යුතු.

4. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සබ්බසා දැන්විය යුතු:

'වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ නම් භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණේ ය. ඒ භික්ෂුහට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ' යි මේ සිත විය. හේ දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යැදී ය. සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස ඔහුට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂුහට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණෙමි' යි ලජ්ජධම්ම පහල විය. ඒ මට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ ඝණවෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණිණෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ එක් ඇවැතකට දෙමස් පිරිවෙස යදින්නෙමි නමි යෙහෙකි' යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යැදීම. -

කසල මෙ සභෙකා එකිකසා ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාස-
පරිවර්තයං අදාසි. තසස මෙ පරිවර්තනසං ලජ්ඛණමා ඔකකමි:
'යනනුතාහං සභසං ඉතරිකසාපි ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය
දෙමාසපරිවර්තයං යාවෙය්‍යනති'. සො සභසං ඉතරිකසාපි ආපනතියා
දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං යාවති ඥේ සභසං පනතකලලං
සභෙකා ඉන්තනාමසං භික්ඛුනො ඉතරිකසාපි ආපනතියා දෙමාස-
පරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං දදෙය්‍ය එසා ඤනති.

සුභංගු මෙ හනෙන සභෙක : අතං ඉන්තනාමො භික්ඛු දෙම සභසාදිසෙසා
ආපනතියො ආපජ්ඣ දෙමාසපරිවර්තනායො. තසස එතදහොසි: 'අතං ඛො
දෙම සභසාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣ දෙමාසපරිවර්තනායො. යනනුතාහං
සභසං එකිකසා ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං යාවෙ-
ය්‍යනති'. සො සභසං එකිකසා ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාස-
පරිවර්තයං යාපි. තසස සභෙකා එකිකසා ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය
දෙමාසපරිවර්තයං අදාසි. තසස පරිවර්තනසං ලජ්ඛණමා ඔකකමි: 'අතං ඛො
දෙම සභසාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣ දෙමාසපරිවර්තනායො'. තසස මෙ
එතදහොසි: 'අතං ඛො දෙම සභසාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣ දෙමාස-
පරිවර්තනායො. යනනුතාහං සභසං එකිකසා ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය
දෙමාසපරිවර්තයං යාවෙය්‍යනති'. සො'හං සභසං එකිකසා ආපනතියා
දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං යාපි. තසස මෙ සභෙකා එකිකසා
ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං අදාසි. තසස මෙ
පරිවර්තනසං ලජ්ඛණමා ඔකකමි: 'යනනුතාහං සභසං ඉතරිකසාපි
ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං යාවෙය්‍යනති'. සො සභසං
ඉතරිකසාපි ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං යාවති සභෙකා
ඉන්තනාමසං භික්ඛුනො ඉතරිකසාපි ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය
දෙමාසපරිවර්තයං දෙති. යසායසමනො ඛමති ඉන්තනාමසං භික්ඛුනො
ඉතරිකසාපි ආපනතියා දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයං දුතං.
සො ඩුඤ්ඤසං යසස නකඛමති, සො භානෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ට වදාමි - 3ප - තනියමපි එතමන්ට වදාමි - 3ප -.

දිනෙන සභෙකන ඉන්තනාමසං භික්ඛුනො ඉතරිකසාපි ආපනතියා
දෙමාසපරිවර්තනාය දෙමාසපරිවර්තයො. ඛමති සභසං. තසමා ඩුඤ්ඤ
එටමෙන. ඛරයාමි''ති.

තෙන භික්ඛුවෙ භික්ඛුනා නදුපාදය දෙමාසා පරිවර්තනො.

සබ්බ භෙතො ඒ මට දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස් පිරිවෙස දුන්නේ ය. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට 'මම දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකා'යි ලජ්ඛිතිය පහල විය නෙතෙම දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යදීසි. ඉදින් සබ්බසාට පැමිණිකල් ඇත්තේ නම්, සබ්බ තෙම මෙ නම් භික්ෂුහට දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙන්නේ ය. මේ ඥපත්තිය සි.

ව්‍යන්ත, සබ්බ භෙතො මාගේ වචනග ආසාවා: මෙ නම් මේ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිටුසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ භික්ෂුහට 'මම දෙමසක් පිටුසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස යදින්තෙමි නම් යෙහෙකා'යි මේ සිත විය. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදී ය. සබ්බ භෙතො දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස් පිරිවෙස ඒ භික්ෂුහට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණකට 'මම වතාසි දෙමසක් පිටුසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි'යි ලජ්ඛිතිය පහලවිය. ඒ මට 'මම දෙමසක් පිටුසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස යදින්තෙමි යෙහෙකා' යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදීමි. ඒ මට සබ්බ භෙතො දෙමසක් පිටුසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් වසන ඒ මට 'මම දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට දෙමස් පිරිවෙස පිරිවෙස සබ්බසා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකා'යි ලජ්ඛිතිය පහල විය. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යදීසි. සබ්බ භෙතො මෙ නම් භික්ෂුහට දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මෙ නම් භික්ෂුහට දෙමසක් පිටුසන් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දීම යම් ආශුමනිකාට අභිමත නම්, හෙ තෙම තිහඬ වේවා. යම්භුට අනභිමත නම්, හෙ තෙම කියාවා.

දෙවනුව මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුව මේ කරුණ කියමි.

සබ්බසා වසින් මෙ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිටුසන් වූ අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙන ලදී. සබ්බසාට එය අභිමත සි. උභෙසින් තිහඬ ය. මේ කරුණ මෙසේ සලකමි" යි.

ව්‍යන්තසී, ඒ මහණ වසින් අතාරොච්ච ඒ අතින් ඇවැත මුල් කොට දෙමසක් පිරිවෙස පිරිස යුතු

දේවමාසපරිච්ඡිතකකක

1. ඉබ් පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. තස්ස එවං හොති: “අහං ඛො දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣං දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. යනනුතාතං සමිකං එකිස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවෙය්‍යනති”. සො සමිකං එකිස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවති. තස්ස සමිකා එකිස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං දෙති. තස්ස පරිච්ඡිතනාය උජ්ඣමො ඔකකමිති:1 ‘අහං ඛො දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣං දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. තස්ස මෙ එතදහොසි: “අහං ඛො දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣං දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. යනනුතාතං සමිකං එකිස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවෙය්‍යනති.” සො’හං සමිකං එකිස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවිං. තස්ස මෙ සමිකා එකිස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිච්ඡිතනාය උජ්ඣමො ඔකකමි: යනනුතාතං සමිකං ඉතිරිස්සාපි ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය යාවෙය්‍යනති”. සො සමිකං ඉතිරිස්සාපි ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවති. තස්ස සමිකා ඉතිරිස්සාපි ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං දෙති තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා තදුපාදුය දේවමාස පරිච්ඡිතකකක

2. ඉබ් පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. එකං ආපනතීං ජාතාති. එකං ආපනතීං න ජාතාති. සො සමිකං යං ආපනතීං ජාතාති තස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවති. තස්ස සමිකා තස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං දෙති. සො පරිච්ඡිතනා ඉතරම්භි ආපනතීං ජාතාති. තස්ස එවං හොති: “අහං ඛො දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣං දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. එකං ආපනතීං ජාතීං, එකං ආපනතීං න ජාතීං. සො’හං සමිකං යං ආපනතීං ජාතීං, තස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවිං. තස්ස මෙ සමිකා තස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං අදුසි. සො’හං පරිච්ඡිතනා ඉතරම්භි ආපනතීං ජාතාති - යනනුතාතං සමිකං ඉතිරිස්සාපි ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවෙය්‍යනති”. සො සමිකං ඉතිරිස්සාපි ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවති. තස්ස සමිකා ඉතිරිස්සාපි ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා තදුපාදුය දේවමාස පරිච්ඡිතකකක.

3. ඉබ් පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දේව සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති දේවමාසපරිච්ඡිතනායො. එකං ආපනතීං සරති. එකං ආපනතීං තස්සරති. සො සමිකං යං ආපනතීං සරති තස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං යාවති. තස්ස සමිකා තස්සා ආපනතියා දේවමාසපරිච්ඡිතනාය දේවමාසපරිච්ඡිතාසං දෙති.

1. ඔකකමි, ජෙසං.

දෙමස්පිරිවෙස් පිරියසුතු සැඵ

1. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඒ භික්ෂුහට “මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ”යි මේ සිත විය. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සංඝයාගෙන් යදිති. සංඝ තෙම ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂුහට “මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි”යි උප්පිඨමය උපදිති. - ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඉදින් මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංඝයා යදිමි. ඒ මට සංඝ තෙම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස දුනි පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් අතින් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි යෙහෙකැ’යි උප්පිඨමය පහල විය ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ අතෙක් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස සංඝයා යදිති සංඝ තෙම ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් අතෙක් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි’. මහණෙනි ඒ මහණ විසින් (අනාර්යචිත) ඒ ඇවැත් නිමිති කොට දෙමසක් පිරිවෙස පිරියසුතු.

2. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. එක් ඇවැත්කක් දනී එක් ඇවැත්කක් නොදනී. මහ තෙම යම් ඇවැත්කක් දනී ද, දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංඝයා යදිති. සංඝ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමසක් පිරිවෙස ඔහුට දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ හෙ තෙම අතින් ඇවැත් ද දනිති. ඔහුට “මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැත්කක් දන සිටියෙමි. එක් ඇවැත්කක් නොදන සිටියෙමි. ඒ මම යම් ඇවැත්කක් දන සිටියෙමි ද, දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංඝයා යදිමි. සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස ඒ මට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අතින් ඇවැත් ද දනිමි. - මම දෙමසක් පිළිසන් වූ අතින් ඇවැත්කට ද දෙමසක් පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ”යි මේ සිත වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළිසන් අතින් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස සංඝයා යදිති. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් අතින් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (පසු ව දුන ගත්) ඒ ඇවැත් වුල් කොට දෙමසක් පිරිවෙස් විසිය යුතු ය

3. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (එයින්) එක් ඇවැත්කක් සිහි කරයි. දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට පිරිවෙස සංඝයා යදිති. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. -

සො පරිවසනො ඉතරමපි ආපනතියා සරති. තස්ස එවං හොති: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාමො. එකං ආපනතියා සරිං. එකා ආපනතියා තස්සරිං. සො’හං සඛ්ඤං යං ආපනතියා සරිං තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං යාමිං. තස්ස මෙ සඛෙසා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං අදුසි. සො’හං පරිවසනො ඉතරමපි ආපනතියා සරාමි. යනුතාහං සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං යාවති. තස්ස සඛෙසා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං දෙති. තෙන භීක්ඛණ්ඩෙ භීක්ඛුතා හදුපාදාය දොමාසා පරිවසිකඛා.

4. ඉධ පන භීක්ඛණ්ඩෙ භීක්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාමො. එකාය ආපනතියා නිබ්බෙමතිස්සො එකාය ආපනතියා වෙමතිස්සො. සො සඛ්ඤං යාය ආපනතියා නිබ්බෙමතිස්සො තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං යාවති. තස්ස සඛෙසා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං දෙති. සො පරිවසනො ඉතරිස්සාපි ආපනතියා නිබ්බෙමතිස්සො හොති. තස්ස එවං හොති: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාමො. එකාය ආපනතියා වෙමතිස්සො එකාය ආපනතියා නිබ්බෙමතිස්සො. සො’හං සඛ්ඤං යාය ආපනතියා නිබ්බෙමතිස්සො තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං යාමිං. තස්ස මෙ සඛෙසා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං අදුසි. සො’හං පරිවසනො ඉතරිස්සාපි ආපනතියා නිබ්බෙමතිස්සො. යනුතාහං සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං යාවතියනති.” සො සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං යාවති. තස්ස සඛෙසා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාය දොමාසපරිවසං දෙති. තෙන භීක්ඛණ්ඩෙ භීක්ඛුතා හදුපාදාය දොමාසා පරිවසිකඛා.

5. ඉධ පන භීක්ඛණ්ඩෙ භීක්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තාමො. එකා ආපනතියා ජානං පට්ඨිච්ඡන්තා. එකා ආපනතියා අජානං පට්ඨිච්ඡන්තා. සො සඛ්ඤං තාහං ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තානං දොමාසපරිවසං යාවති. තස්ස සඛෙසා තාහං ආපනතියා දොමාසපට්ඨිච්ඡන්තානං දොමාසපරිවසං දෙති. -

පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂු තෙම අනෙක් ඇවැත ද සිහි කරයි ඒ භික්ෂුහට “මම වතාහි දෙමසක් පිලියන් වූ සහජවසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (එයින්) එක් ඇවැතක් සිහි කලෙමි. එක් ඇවැතක් සිහි නො කෙලෙමි. ඒ මම යම් ඇවැතක් සිහි කලෙමි ද, දෙමසක් පිලියන් වූ ඒ ඇවැතට දෙමස් පිරිවෙස සබ්බයා යැදිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිලියන් ඒ ඇවැතට දෙමස්පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනෙක් ඇවැත ද සිහි කරමි. මම දෙමසක් පිලියන් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස සබ්බයා යදින්නෙමි තම යෙහෙකැ”යි මෙසේ සිතෙයි. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිලියන් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස සබ්බයා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිලියන් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මහණෙනි, ඒ භික්ෂු විසින් (පසු ව සිහි කල) ඒ ඇවැත කරුණු කොට දෙමසක් පිරිවෙස පිරිය සුතු.

4. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිලියන් වූ සහ-
 වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (එයින්) එක් ඇවැතක් පිලිබද විමනි
 නැත්තේ ය. එක් ඇවැතක් පිලිබද විමනි ඇත්තේ ය. ඒ භික්ෂු තෙමේ
 යම් ඇවැතෙක විමනි නැත්තේ ද, දෙමසක් පිලියන් වූ ඒ ඇවැතට දෙමස්
 පිරිවෙස සබ්බයා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිලියන් වූ
 ඒ ඇවැතට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණ තෙම අනිත්
 ඇවැතෙහි ද විමනි නැත්තේ වෙයි. ඒ මහණහට “මම වතාහි දෙමසක්
 පිලියන් වූ සහජවසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැතක්
 පිලිබද විමනි අත්තෙමි. එක් ඇවැතක් විමනි නැත්තෙමි. ඒ මම යම්
 ඇවැතෙක්හි විමනි නැත්තෙමි ද, දෙමසක් පිලියන් වූ ඒ ඇවැතට දෙමසක්
 පිරිවෙස සබ්බයා යැදිමි. සබ්බ තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිලියන් ඒ ඇවැතට
 දෙමස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනිත් ඇවැතෙහි ද විමනි
 නැත්තෙමි විමි. ඒ මට මම දෙමසක් පිලියන් වූ අනිත් ඇවැතට ද දෙමස්-
 පිරිවෙස සබ්බයා යදින්නෙමි තම යෙහෙකැ”යි මෙසේ සිතෙයි. ඒ මහණ
 තෙමේ දෙමසක් පිලියන් වූ අනිත් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස සබ්බයා යදිසි.
 සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිලියන් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස
 ඔහුට දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (පසු ව නිසැක වූ) ඒ ඇවැත
 මුල් කොට ගෙන දෙමසක් පිරිවෙස් විසිය සුතු.

5. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිලියන් වූ සහ-
 වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. එක් ඇවැතෙක් දුන පිලියන් ය.
 එක් ඇවැතෙක් නොදුන පිලියන් ය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිලියන් වූ
 ඒ ඇවැත්හට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බයා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට
 දෙමසක් පිලියන් වූ ඒ ඇවැත්හට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි. -

තස්ස පරිවසනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො විතසධරො මාතිකාධරො පඤ්ඤිතො ව්‍යතොතො මෙධාච්චි ලජ්ජ කුකකුච්චකො සිකඛාකාමො. සො එවං වදෙති: කිං අයං ආට්ටසො භික්ඛු ආපනො? කිස්සායං භික්ඛු පරිවසති? තී.

තෙ එවං වදන්ති: අයං ආට්ටසො භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතියො ආපජ්ජ දොමාසපට්චන්තාසො. එකා ආපතති ජානංපට්චන්තා, එකා ආපතති අජානංපට්චන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතතිනං දොමාස පට්චන්තානං දොමාසපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපතතිනං දොමාසපට්චන්තානා දොමාසපරිවාසං අදාසි. තාසො අයං ආට්ටසො භික්ඛු ආපනො. තාසානං භික්ඛු පරිවසති.

සො එවං වදෙති: “යායං ආට්ටසො ආපතති ජානංපට්චන්තා, ධම්මකං තස්සා ආපතතියා පරිවාසදානං. ධම්මතො රුහතී. යා ව ඛවායං ආට්ටසො ආපතති අජානංපට්චන්තා අධම්මිකං තස්සා ආපතතියා පරිවාසදානං. අධම්මතො න රුහතී. එකිස්සා ආට්ටසො ආපතතියා භික්ඛු මානතතාරහො”තී.

8. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්චන්තාසො. එකා ආපතති සරමානපට්චන්තා එකා ආපතති අසරමානපට්චන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතතිනං දොමාසපට්චන්තානං දොමාසපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපතතිනං දොමාසපට්චන්තානං දොමාසපරිවාසං දෙති.

තස්ස පරිවසනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො විතසධරො මාතිකාධරො පඤ්ඤිතො ව්‍යතොතො මෙධාච්චි ලජ්ජ කුකකුච්චකො සිකඛාකාමො. සො එවං වදෙති: කිං අයං ආට්ටසො භික්ඛු ආපනො? කිස්සායං භික්ඛු පරිවසති? තී.

තෙ එවං වදන්ති: අයං ආට්ටසො භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතියො ආපජ්ජ දොමාසපට්චන්තාසො. එකා ආපතති සරමානපට්චන්තා. එකා ආපතති අසරමානපට්චන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතතිනං දොමාසපට්චන්තානං දොමාසපරිවාසං යාවී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපතතිනං දොමාසපට්චන්තානං දොමාසපරිවාසං අදාසි තාසො අයං ආට්ටසො භික්ඛු ආපනො. තාසායං භික්ඛු පරිවසති.

සො එවං වදෙති: “යායං ආට්ටසො ආපතති සරමානපට්චන්තා ධම්මිකං තස්සා ආපතතියා පරිවාසදානං. ධම්මතො රුහතී. යා ව ඛවායං ආට්ටසො ආපතති අසරමානපට්චන්තා අධම්මිකං තස්සා ආපතතියා පරිවාසදානං. අධම්මතො න රුහතී. එකිස්සා ආට්ටසො ආපතතියා භික්ඛු මානතතාරහො”තී.

ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති දන්තා ලද දීඝතිකායදී ආගම ඇති සුත්‍රපිටකය දරන්නාවූ චිත්තපිටකය දරන්නාවූ උභයමාතිකා දරන්නාවූ පණ්ඩිත වූ ව්‍යාකෘත වූ නුවණ ඇති පවට පිළිතුල් කරණ සුලු වූ සුඵ වරදෙහි කුකුළු කරන්නාවූ ශික්‍ෂාකාමී (හික්මනු කැමැත්තාවූ) මහණෙක් එහි ඒ භික්‍ෂු තෙමේ “ඇවැත්නි, මේ භික්‍ෂු කිනම් ඇවැත්තකට පැමිණියේ ද? මේ භික්‍ෂු කිනම් ඇවැත්තකට පිරිවෙස් පුරන්නේ ද?” යි මෙසේ කියයි

“ඇවැත්නි, මේ භික්‍ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. එක් ඇවැත්තක් දැන පිළියන් ය. එක් ඇවැත්තක් නොදැන පිළියන් ය. ඒ මහණ දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස් සබ්බසා යැදිය. සබ්බ තෙමේ ඒ භික්‍ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්වලට දෙමස්පිරිවෙස් දුත. ඇවැත්නි, මේ මහණ ඒ ඇවැත්තට පැමිණියේ ය. මේ මහණ ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් පුරා යැ”යි ඔහු මෙසේ පිළිතුරු දෙත්.

ඒ භික්‍ෂු තෙමේ “ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැත්තක් දැන පිළියන් ද, ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් දීම දුහැමි ය. දුහැමි බැවින් එය නිහිසි - සෙදෙසි. ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැත්තක් නොදැන පිළියන් ද, ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් දීම නොදුහැමි ය. නො දුහැමි බැවින් නො නැසෙයි. ඇවැත්නි, එක් ඇවැත්තකට භික්‍ෂු තෙමේ මාතන ලැබීමට සුදුසු යැ”යි කියයි.

6. මහණෙහි, මේ ශාෂතයෙහි භික්‍ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ සහ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් ඇවැත්තක් සිහි කරමින් පිළියන් ය. එක් ඇවැත්තක් සිහි නොකරමින් පිළියන් ය. ඒ භික්‍ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස් සබ්බසා යැදිය සබ්බ තෙමේ ඒ භික්‍ෂුහට දෙමසක් පිළියන් ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස් දෙයි.

ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති, දන්තා ලද දීඝතිකායදී ආගම ඇති, ඛමීය දරන්නාවූ, චිත්ත දරන්නාවූ, අභිධම්මාදායකා නොහොත් උභයපාතිමොක්ඛයන් දරණ, පණ්ඩිත වූ ව්‍යාකෘත වූ තුලනප්‍රඥ ඇති පවට පිළිතුල් කරණ, වරදට කුකුළු කරණ, ශික්‍ෂාකාමී අන් මහණෙක් එහි. ඒ භික්‍ෂු “ඇවැත්නි, මේ භික්‍ෂු තෙමේ කිනම් ඇවැත්තකට පැමිණියේ ද? මේ භික්‍ෂු තෙමේ කිනම් ඇවැත්තකට පිරිවෙස් පුරා දැ”යි මෙසේ අසයි.

ඒ භික්‍ෂුහු මෙසේ කියති: “ඇවැත්නි, මේ භික්‍ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. එක් ඇවැත්තක් සිහි කරමින් පිළියන් ය. එක් ඇවැත්තක් සිහි නොකරමින් පිළියන් ය. ඒ භික්‍ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ආපනතිතට දෙමස්පිරිවෙස් සංඝසාගෙන් ඉල්ලිය. සංඝ තෙමේ ඒ භික්‍ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස් දුත. ඇවැත්නි, මේ භික්‍ෂු තෙමේ ඒ ඇවැත්තට පැමිණියේ ය. මේ භික්‍ෂු තෙමේ ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් පුරයි” යනුයි.

ඒ භික්‍ෂු තෙමේ මෙසේ කියයි: “ඇවැත්නි, යම් ඇවැත්තක් සිහි කරමින් පිළියන් ද, ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් දීම දුහැමි ය. දුහැමි බැවින් නෙදෙයි. ඇවැත්නි යම් මේ ඇවැත්තක් සිහි නොකරමින් පිළියන් ද ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් දීම. නො දුහැමි ය. නො දුහැමි බැවින් නො සෙදෙයි. ඇවැත්නි, එක් ඇවැත්තකට භික්‍ෂු තෙමේ මාතන පිරිමට සුදුසු යැ” (යනු යි).

7. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣි දොමාසපට්ඨන්තායො එසා ආපනති නිබ්බෙමනීකපට්ඨන්තා එසා ආපනති වෙමතිකපට්ඨන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං දොමාසපරිවාසං යඵති. තස්ස සඛ්ඤා තාසං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං දොමාසපරිවාසං දෙති.

තස්ස පරිවසනායං අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බ්‍රහ්මස්තවො ආගතාගමො ධම්මධරො විතගධරො මාතිකාධරො පණ්ණිනො ව්‍යතොනො මේධාචී ලජ්ඣ කුසලාච්ඡෙසො සිතකාකාමො. සො එවං වදෙති: කීං අගං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කීඤ්ඤං භික්ඛු පරිවසතී?ති.

තෙ එවං වදෙති: අගං ආවුසො භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣි දොමාසපට්ඨන්තායො. එසා ආපනති නිබ්බෙමනීකපට්ඨන්තා. එසා ආපනති වෙමති වෙමතිකපට්ඨන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං දොමාස පරිවාසං යඵ. තස්ස සඛ්ඤා තාසං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං දොමාසපරිවාසං අදුසි. තායො අගං ආවුසො භික්ඛු ආපනො. තාසං භික්ඛු පරිවසතීති.

සො එවං වදෙති: යං ආවුසො ආපනති නිබ්බෙමනීකපට්ඨන්තා, ධම්මිකං තස්සා ආපනතියා පරිවාසදං. ධම්මතා රුහති. යා ව ඛවායං ආවුසො ආපනති වෙමනීකපට්ඨන්තා, අධම්මිකං තස්සා ආපනතියා පරිවාසදං. අධම්මතා න රුහති. එකිඤ්ඤං ආවුසො ආපනතියා භික්ඛු මාතඤ්ඤාරහො'ති.

8. තෙන ඛො සමයෙන අඤ්ඤාතරෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපනො සොති දොමාසපට්ඨන්තායො. තස්ස එතදභොසි: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣි දොමාසපට්ඨන්තායො. “ගනනුතානං සඛ්ඤං දච්ඡන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යඵවෙසනති.”

සො සඛ්ඤං දච්ඡන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යඵ. තස්ස සඛ්ඤා දච්ඡන්තං “ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස පරිවසනායං ලජ්ඣමෙවො ඛකකමී: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣි දොමාසපට්ඨන්තායො. තස්ස මේ එතදභොසි: අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣි දොමාසපට්ඨන්තායො. ගනනුතානං සඛ්ඤං දච්ඡන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යඵවෙසනති. සො'හං සඛ්ඤා දච්ඡන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යඵ. තස්ස මේ සඛ්ඤා දච්ඡන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මේ පරිවසනායං ලජ්ඣමෙවො ඛකකමී: ගනනුතානං සඛ්ඤං දච්ඡන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යඵවෙසනති”. සො භික්ඛුතං ආරොචෙසි:

7. “මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවිත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඉන් එක් ඇවැහෙක් විමනියක් නැති ව පිළිසන් ය. අනෙක් ඇවැහ වීමයි ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමළපිරිවෙස් යදිසි. සංඝ තෙමේ ඒ මහණකට දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමළපිරිවෙස් දෙයි

එ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි දත්තාලද ආගම ඇති, බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති, බමුණ බරණ විනය බරණ මානාකා බරණ, පණ්ඩිත වූ, ව්‍යාකූල, කලණ ප්‍රඥ ඇති, පවට පිළිකුල් කරණ සුලු වූ, වරදට කුකුක් කරණ, කිත්මෙහු කැමැති අත් මහණෙක් එ තැනට පැමිණෙයි. තෙතනම ‘ඇවැත්නි, මේ හිසු තෙම කී නම් ඇවැත්නකට පැමිණියේ ද? මේ මහණ කිනම් ඇවැත්නකට පිරිවෙස් පුරා ද?’ යි මෙසේ කියයි.

ඒ හිසුහු ‘ඇවැත්නි, මේ මහණ තෙම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඉන් එක් ඇවැහෙක් විමනියක් නැති ව පිළිසන් ය. අනෙක් ඇවැහ වීමයි ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමළපිරිවෙස් සංඝයා යැදී. සංඝ තෙම ඒ හිසුහට දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමළ-පිරිවෙස් දුන. ඇවැත්නි, මේ මහණ ඒ ඇවැත්නට පැමිණියේ ය. මේ මහණ ඒ ඇවැත්නට පිරිවෙස් පුරා යැ’ යි කියත්.

ඒ හිසු තෙම “ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැත්නක් විමනී නැති ව පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත්නට පිරිවෙස් දීම දුහාමි ය. දුහාමි බැවින් නැගෙයි. ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැත්නක් වනාහී විමනී ඇති ව පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත්නට පිරිවෙස් දීම නො දුහාමි ය. නො දුහාමි බැවින් නො නැගෙයි. ඇවැත්නි, එක් ඇවැත්නකට හිසු තෙම මාතන ලැබීමට සුදුසු යැ” යි කියයි.

8. එ සමයෙහි වනාහී එක්තරු මහණෙක් දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ වෙයි ඒ මහණකට “මම වනාහී දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවැත් දෙකට එක්මළපිරිවෙස් සංඝයා යදින්නෙමි නම් සෙහෙකැ” යි මේ සිත වෙයි.

ඒ හිසු තෙම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මළපිරිවෙස් සංඝයා යැදී ය. සංඝ තෙමේ දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මළපිරිවෙස් ඒ හිසුහට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණකට “මම වනාහී දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ සභාවකට ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මළපිරිවෙස් සංඝයා යදින්නෙමි නම් සෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මළපිරිවෙස් සංඝයා යැදිමි. සංඝ තෙමේ ඒ මට දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මළපිරිවෙස් දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ‘මම දෙමළෙක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ අතින් මස පිරිවෙස් ද සංඝයා යදින්නෙමි නම් සෙහෙකැ’ යි ලජ්ජාවෙන් පහල විය. ඒ හිසු තෙමේ හිසුහට මේ කරුණ දුන්විණ:

“අහං ඛො ආවුතො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දෝමාස-
 පටිච්චන්තායො. තස්ස මෙ එතදහොසි: අහං ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා
 ආපනතියො ආපජ්ජිං දෝමාසපටිච්චන්තායො. යනනුතාහං සමිකං
 ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං යාවෙය්‍යනති.
 සො’හං සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාස-
 පරිචාසං යාචි. තස්ස මෙ සමිකා ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං
 එකමාසපරිචාසං අද්දසි. තස්ස මෙ පරිච්චසනතස්ස උජ්ජධම්මො ඔකකමි
 අහං ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දෝමාසපටිච්චන්තායොති.
 තස්ස මෙ එතදහොසි: ‘අහං ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං
 දෝමාසපටිච්චන්තායො යනනුතාහං සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං
 දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො’හං සමිකං
 ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං යාචි. තස්ස
 මෙ සමිකා ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං
 අද්දසි. තස්ස මෙ පරිච්චසනතස්ස උජ්ජධම්මො ඔකකමි: ‘යනනුතාහං
 සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං ඉතරම්පි මාසපරිචාසං
 යාවෙය්‍යනති.’ කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජනධම්මනති.

9. භගවතො එතමන්ථ: ආරොචෙසු: තෙන හි භිකඛචෙ සමෙකා තස්ස
 භිකඛුතො ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං ඉතරම්පි මාසපරිචාසං
 දෙතු එවං ව පන භිකඛචෙ දුතසඛ්ඛා: තෙන භිකඛචෙ භිකඛුතා සමිකං
 උපසමකමිත්ථා - පෙ- එවමස්ස චචතීයො: “අහං භනන දෝ සමිකාදිසෙසා
 ආපනතියො ආපජ්ජිං දෝමාසපටිච්චන්තායො. තස්ස මෙ එතදහොසි: ‘අහං
 ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දෝමාසපටිච්චන්තායො.
 යනනුතාහං සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාස-
 පරිචාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො’හං සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාස-
 පටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං අද්දසි. තස්ස මෙ පරිච්චසනතස්ස උජ්ජ-
 ධම්මො ඔකකමි: ‘අහං ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං
 දෝමාසපටිච්චන්තායොති. තස්ස මෙ එතදහොසි: අහං ඛො දෝ සමිකා-
 දිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දෝමාසපටිච්චන්තායො. යනනුතාහං
 සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං
 යාවෙය්‍යනති.’ සො’හං සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං
 එකමාසපරිචාසං යාචි. තස්ස මෙ සමිකා ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාස-
 පටිච්චන්තාතං එකමාසපරිචාසං අද්දසි. තස්ස මෙ පරිච්චසනතස්ස උජ්ජධම්මො
 ඔකකමි: යනනුතාහං සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං දෝමාසපටිච්චන්තාතං
 තරම්පි මාසපරිචාසං යාවෙය්‍යනති. සො’හං භනන සමිකං ද්වින්නං ආපනතීතං
 දෝමාසපටිච්චන්තාතං ඉතරම්පි මාසපරිචාසං යාචාමි” ති. දුතීයමපි
 යාචිතසඛ්ඛා. තතීයමපි යාචිතසඛ්ඛා.

“ඇවැත්නි, මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස පිරිවෙස සංඝයා යදිත්තනම් නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මසක් පිරිවෙස සංඝයා යදිම් ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි” යි ලජ්ඣධම්මය පහල විය. ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළියන්වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස යදිත්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස පිරිවෙස සංඝයා යදිම් ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මසක් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට අනෙක් මසක පිරිවෙස ද සංඝයා යදිත්තෙමි නම් යෙහෙකැ” යි ලජ්ඣධම්මය පහල විය. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද” යි.

9. මේ කරුණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැලකුණේ “මහණෙනි එසේ නම් සංඝතෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට ඒ මහණහට ඉතිරි මාසපරිවාසය ද දානය කෙරේවා. මහණෙනි, (ඉතිරි මාසපරිවෙස ද) මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ භික්ෂුහු විසින් සංඝයා වෙත එලඹ “වහන්ස, මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස පිරිවෙස යදිත්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යදිම්. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි” යි ලජ්ඣධම්මය පහල විය. ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදිත්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදිම්. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතර-මාසපරිවාසය ද සංඝයා යදිත්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි ලජ්ඣධම්මය පහල විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට ඉතරමාසපරිවාසය ද සංඝයා යදිම්.” දෙවනුවත් යැදිය යුතු ... තෙවනුවත් යැදිය යුතු.

10. ව්‍යතෙතන භික්ෂුනා පටිඛලෙන සමෙකා ඤාපෙතසෙඛා:

“සුඤ්ඤා මෙ භතෙත සමෙකා: අයං ඉත්තනාමො භික්ෂු දො සමිකාදි-
සෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො. තස්ස එතදහොසි.
‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්චන්තනායො.
යනුනුතාහං සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
පරිවාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාස-
පට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං යාපි. තස්ස සමෙකා දච්චනං ආපතනීතං
දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස පරිවසනතස්ස
ලජ්ජධමො ඔක්කමි: ‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජිං දො-
මාසපට්චන්තනායො’ති. තස්ස මෙ එතදහොසි: ‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා
ආපතනියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්චන්තනායො. යනුනුතාහං සමිකං දච්චනං
ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො’හං
සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං යාපි.
තස්ස මෙ සමෙකා දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
පරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවසනතස්ස ලජ්ජධමො ඔක්කමි: ‘යනුනු-
තාහං සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං ඉතරම්පි
මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාස-
පට්චන්තනාතං ඉතරම්පි මාසපරිවාසං යාපි. යදි සමිකස්ස පනතකලුං
සමෙකා ඉත්තනාමස්ස භික්ෂුනො දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං
ඉතරම්පි මාසපරිවාසං දදෙය්‍ය. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භතෙත සමෙකා: අයං ඉත්තනාමො භික්ෂු දො සමිකාදි-
සෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො. තස්ස එතදහොසි:
‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්චන්තනායො.
යනුනුතාහං සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
පරිවාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාස-
පට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං යාපි. තස්ස සමෙකා දච්චනං ආපතනීතං
දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස පරිවසනතස්ස
ලජ්ජධමො ඔක්කමි: අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජිං
දොමාසපට්චන්තනායො. තස්ස මෙ එතදහොසි: අහං ඛො දො සමිකාදි-
සෙසා ආපතනියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්චන්තනායො. යනුනුතාහං සමිකං
දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.
සො’හං සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
පරිවාසං යාපි. තස්ස මෙ සමෙකා දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං
එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවසනතස්ස ලජ්ජධමො ඔක්කමි:
යනුනුතාහං සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාසපට්චන්තනාතං ඉතරම්පි
මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනීතං දොමාස-
පට්චන්තනාතං ඉතරම්පි මාසපරිවාසං යාපි.

10. ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණකු පිසිත් සංඝයා දැන්වීම යුතු:

“වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය දසාවා: මෙ තම මේ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ භික්ෂුකට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත්දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නමි යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මහණ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යැදී ය. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුකට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂුකට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි’ යි ලජ්ඛිමය පහල විය. ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නමි යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යැදී මි. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතරමාසපරිවාසය ද සංඝයා යදින්තෙමි නමි යෙහෙකැ’ යි ලජ්ඛිමය පහල විය. ඒ මහණ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතර මාස පරිවාසය ද සංඝයා යදී. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇති කම්මයක් නමි සංඝ තෙමේ මේ භික්ෂුකට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතරමාසපරිවාසය ද දෙන්නේ ය. මේ ඥපත්තිය යි.

සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය දසාවා: මෙ තම ඇති මේ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ මහණකට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස යදින්තෙමි නමි යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මහණ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යැදී ය. සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස ඒ මහණකට දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණකට ලජ්ඛිමය පහල විය: ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නමි යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යැදී මි. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිළිසන් දුනි. පිරිවෙස් පුරණ භි කට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ ඉතරමාස-පරිවාසය ද සංඝයා යදින්තෙමි නමි යෙහෙකැ’ යි ලජ්ඛිමය පහල විය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතරමාස පරිවාසය ද සංඝයා යදී යි.

සබ්බසා ඉත්තනාමිසා භික්ඛුනො ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාස-
පට්චන්තනානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං දෙති. යසායසමනො ඛමති
ඉත්තනාමිසා භික්ඛුනො ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං
ඉතරමපි මාසපරිවාසයා දුතං, සො ඩුණ්ණසා. යසා නකමති, සො
භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි: -පෙ- තතිගමපි එතමන්ථං වදාමි: -පෙ-.

දිනො සබ්බසා ඉත්තනාමිසා භික්ඛුනො ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාස
පට්චන්තනානං ඉතරමපි මාසපරිවාසො, ඛමති සබ්බසා, තසො ඩුණ්ණසී,
එවන්තං ධාරයාමි"ති.

තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා පුරිමං උපාදය දෝ මාසා පරිවසිතබබා.

11. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දෝ සබ්බසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති
දෝමාසපට්චන්තනායො. තසා එවං හොති: 'අහං ඛො දෝ සබ්බසාදිසෙසා
ආපනතීයො ආපජ්ජං දෝමාසපට්චන්තනායො. යනනුතාහං සබ්බසං ද්විත්තං
ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍ය'නති. සො
සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං එකමාසපරිවාසං
යාවති. තසා සබ්බසා ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං එකමාසපරිවාසං
දෙති. තසා පරිවසනනසා උජ්ඣමමො ඕකකමති: "අහං ඛො දෝ සබ්බසාදි-
සෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජං දෝමාසපට්චන්තනායො. තසා මෙ එතදහොසි.
'අහං ඛො දෝ සබ්බසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජං දෝමාසපට්චන්තනායො.
යනනු තාහං සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.'
සො'හං සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං එකමාසපරිවාසං
යාවිං. තසා මෙ සබ්බසා ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං
එකමාසපරිවාසං අදුසි. තසා මෙ පරිවසනනසා උජ්ඣමමො, ඕකකමි:
යනනු තාහං සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං ඉතරමපි
මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති". සො සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාස-
පට්චන්තනානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවති. තසා සබ්බසා ද්විත්තං
ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං දෙති. තෙන
භික්ඛවෙ භික්ඛුනා පුරිමං උපාදය දෝ මාසා පරිවසිතබබා.

12. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දෝ සබ්බසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති
දෝමාසපට්චන්තනායො. එකං මාසං ජානාති, එකං මාසං න ජානාති. සො
සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං යං මාසං ජානාති තං
මාසං පරිවාසං යාවති. තසා සබ්බසා ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාස-
පට්චන්තනානං යං මාසං ජානාති තං මාසං පරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො
ඉතරමපි මාසං ජානාති. තසා එවං හොති: 'අහං ඛො දෝ සබ්බසාදිසෙසා
ආපනතීයො ආපජ්ජං දෝමාසපට්චන්තනායො. එකං මාසං ජානිං එකං
මාසං න ජානිං. සො'හං සබ්බසං ද්විත්තං ආපනතීනං දෝමාසපට්චන්තනානං
යං මාසං ජානිං, තං මාසං පරිවාසං යාවි. -

සංඝ තෙමේ මෙ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙයි. මේ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට ඉතිරි මස පිරිවෙස දීම යම් ආයුෂමතකුට අභිමත නම් හෙ තෙමේ නිහඬ වේවා. යමකුට අනභිමත නම් හෙ තෙමේ කියාවා.

දෙවනුවත් මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුවත් මේ කරුණ කියමි ...

සංඝයා විසින් මෙ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙනලදී සංඝයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිහඬ ය. මේ කරුණ මෙසේ පිළිගනිමි.”

මහණෙනි, ඒ භික්ෂු විසින් පලමු ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය සුතු යි.

11. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට ‘මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස සංඝයා යදිනි. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරුණ ඕනූට ලජ්ජාවමය පහල වෙයි: “මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදිමි. සංඝතම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස ඒ මට දුනි. පිරිවෙස් පුරුණ ඒ මට ලජ්ජාවමය පහල විය: ‘මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ ඉතිරිමස පිරිවෙස ද සංඝයා යදිනි. සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද, ඒ මහණහට දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (පිරිවෙස් පිරු) පලමු ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය සුතු යි.

12. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඉන් එක් මසක් දනිනි. එක් මසක් නො දනිනි. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් දනී ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සංඝයා යදිනි. සංඝ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් දනී ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරුණ හෙ තෙම අතින් මාසය ද දනිනි. ඒ මහණහට මේ අදහස වෙයි ‘මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (ඉන්) එක් මසක් දන සිටියෙමි. එක් මසක් නොදන සිටියෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් දන සිටියෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සංඝයා යදිමි. -

තස්ස මෙ සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං ජාතීං, තං මාසං පට්ඨාසං අදාසී. සො'හං පට්ඨසනෙතා ඉතරමපි මාසං ජාතාමි. යනනුතාහං සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාස- පට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං යාවෙය්‍යන්ති.' සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා පුරිමං උපාදාය දො මාසා පට්ඨසීතබ්බා.

13. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්ඤි දොමාසපට්ඨනනායො. එකං මාසං සරති. එකං මාසං නසාරති. සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං සරති තං මාසං පට්ඨාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාස- පට්ඨනනානං යං මාසං සරති තං මාසං පට්ඨාසං දෙති. සො පට්ඨසනෙතා ඉතරමපි මාසං සරති තස්ස එවං භොති: 'අහං ඛො දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්ඤි දොමාසපට්ඨනනායො. එකං මාසං සරිං, එකං මාසං නසාරිං. සො'හං සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං සරිං. තං මාසං පට්ඨාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං සරිං, තං මාසං පට්ඨාසං අදාසී. සො'හං පට්ඨසනෙතා ඉතරමපි මාසං සරුමි. යනනුතාහං සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං යාවෙය්‍යන්ති.'ති. සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා පුරිමං උපාදාය දො මාසා පට්ඨසීතබ්බා.

14. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්ඤි දොමාසපට්ඨනනායො. එකං මාසං නිබ්බමතිකො, එකං මාසං වෙමතිකො. සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං නිබ්බ- මතිකො තං මාසං පට්ඨාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පට්ඨාසං දෙති. සො පට්ඨසනෙතා ඉතරමපි මාසං නිබ්බමතිකො භොති. තස්ස එවං භොති: "අහං ඛො දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්ඤි දොමාස- පට්ඨනනායො. එකං මාසං නිබ්බමතිකො. එකං මාසං වෙමතිකො. සො'හං සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පට්ඨාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පට්ඨාසං අදාසී. සො'හං පට්ඨසනෙතා ඉතරමපි මාසං නිබ්බමතිකො. යනනුතාහං සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨනනානං ඉතරමපි මාසපට්ඨාසං යාවෙය්‍යන්ති." -

සංඝ තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් දැන සිටියෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනෙක් මාසය ද දැනිමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකා' හි මේ සිත විය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදිසි. සංඝ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙසි. මහණෙනි, ඒ භික්ෂු විසින් (නොදැන සිටි) පලමු ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය සුතු හි.

13. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ සභ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (එසින්) එක් මසක් සිහි කරයි. එක් මසක් සිහි නො කරයි. ඒ මහණතෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් සිහි කරයි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛ්‍යයා යදිසි. සඛ්‍ය තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් සිහි කරයි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දෙසි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණ තෙම ඉතර මාසය ද සිහි කරයි. (එකල්හි) ඒ මහණහට මෙසේ සිතෙයි. "මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (ඉන්) එක් මසක් සිහි කළෙමි. එක් මසක් සිහි නො කෙළෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් සිහි කෙළෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛ්‍යයා යදීමි. දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් සිහි කෙළෙමි ද, සඛ්‍ය තෙමේ මට ඒ මසට පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම ඉතිරි මස ද සිහි කරමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මසපිරිවෙස ද සඛ්‍යයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකා"යි. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සඛ්‍යයා යදිසි. සඛ්‍ය තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද ඒ මහණහට දෙසි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (සිහි නොකල) පලමු ඇවැත් ද ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය සුතු හි.

14 මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් මසක් විමති නැත්තේ වෙයි. එක් මසක් විමති ඇත්තේ වෙයි. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තේ ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛ්‍යයා යදී සඛ්‍ය තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තේ ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දෙසි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණ තෙම අනෙක් මස ද විමති නැත්තේ වෙයි. (එකල්හි) ඒ මහණහට මෙසේ සිතෙයි: "මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (ඉන්) එක් මසක් විමති නැත්තෙමි වීමි. එක් මසක් විමති ඇත්තෙමි වීමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තෙමි වීමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛ්‍යයා යදිමි. සඛ්‍ය තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනෙක් මස ද, විමති නැත්තෙමි වෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සඛ්‍යයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකා"යි -

සො සඛසං දභිනනං ආපනතීනං දෝමාසපරිවහිනනානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං
යාවතී. තස්ස සඛෙසා දභිනනං ආපනතීනං දෝමාසපරිවහිනනානං
ඉතරමපි මාසපරිවාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා පුරිමං උපාදය
දෝමාසා පරිවහිතබ්බා,

15. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දෝ සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති
දෝමාසපරිවහිනනායො. එකො මාසො ජානපටිවහිනනො, එකො මාසො
අජානපටිවහිනනො. සො සඛසං දභිනනං ආපනතීනං දෝමාසපරිවහිනනානං
දෝමාසපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා දභිනනං ආපනතීනං දෝමාස-
පරිවහිනනානං දෝමාසපරිවාසං දෙති. තස්ස පරිවහනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු
ආගච්ඡති බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො විතසධරො මානිකාධරො
පඤ්ඤිතො ව්‍යතො මෙධාපී ලජ්ජ කුක්ඛුච්චකො සික්ඛාකාමො. සො එවං
වදෙති:

“කිං අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කිස්සායං භික්ඛු පරිවහතී”? තී
තෙ එවං වදෙතති: ‘අයං ආවුසො භික්ඛු දෝ සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො
ආපජ්ජ දෝමාසපරිවහිනනායො. එකො මාසො ජානපටිවහිනනො, එකො
මාසො අජානපටිවහිනනො. සො සඛසං දභිනනං ආපනතීනං දෝමාස-
පරිවහිනනානං දෝමාසපරිවාසං යාවි. තස්ස සඛෙසා දභිනනං ආපනතීනං
දෝමාසපරිවහිනනානං දෝමාසපරිවාසං අදුසි. තායො අයං ආවුසො
භික්ඛු ආපනො. තාසායං භික්ඛු පරිවහතී’ තී. සො එවං වදෙති: “යඛායං
ආවුසො මාසො ජානපටිවහිනනො, ධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවාසදුතං.
ධම්මතතා රුහති. යො ච බවායං ආවුසො මාසො අජානපටිවහිනනො,
අධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවාසදුතං. අධම්මතතා න රුහති. එකස්ස ආවුසො
මාසස්ස භික්ඛු මානතතාරකො” තී.

16. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දෝ සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො
ආපජ්ජති දෝමාසපරිවහිනනායො. එකො මාසො සරමානපටිවහිනනො
එකො මාසො අසරමාන¹ පටිවහිනනො. සො සඛසං දභිනනං ආපනතීනං
දෝමාසපරිවහිනනානං දෝමාසපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා දභිනනං
ආපනතීනං දෝමාසපරිවහිනනානං දෝමාසපරිවාසං දෙති. තස්ස
පරිවහනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො
විතසධරො මානිකාධරො පඤ්ඤිතො ව්‍යතො මෙධාපී ලජ්ජ කුක්ඛුච්චකො
සික්ඛාකාමො. සො එවං වදෙති:

1. අසරමානො, සිවු. 1.

ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබද ඉතිරි මස පිරිවෙස.ද සබසයා යදීයි. සබස තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබද ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (විමති නැති) පලවූ ඇවතත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිස සුතු යි.

15. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් මසක් දැනිමින් පිළිසන් ය. එක් මසක් නොදන පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබද දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යදීයි. සබස තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස ඒ මහණහට දෙයි. ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු නැත් ඇති, දුනගත් ආගම ඇති, බමුණර විනයබර මාතෘකාබර වූ පණ්ඩිත වූ ව්‍යක්ත වූ නුවණැති ලජ් වූ සුළු වරදෙහි ද කුකුල් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අන් මහණෙක් එයි. හේ මෙසේ කියයි:

“ඇවැත්නි, මේ මහණ කිනම් ඇවැතකට පැමිණියේ ද? මේ මහණ තෙම කුමකට පිරිවෙස් පුරයි ද? යි. ඒ හිසුහු “ඇවැත්නි, මේ හිසු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඉන් එක් මසක් දැනිමින් පිළිසන් ය. එක් මසක් නොදනිමින් පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබද දෙමස්පිරිවෙස සබසයා යදී ය. සබස තෙමේ ඒ මහණ හට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස්පිරිවෙස දුනි. ඇවැත්නි, මේ හිසු තෙම ඒ ඇවැත් අවන්තේ ය. මේ හිසු තෙම ඒ ඇවැත් පිණිස පිරිවෙස් පුරා යා” යි මෙසේ ඒ මහණහු කියති. (එකල්හි ඒ විනය දන්) හිසු තෙමේ “ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් දැනිමින් පිළිසන් ද ඒ මසට පිරිවෙස දීම දුහැමි ය. දුහැමිබැවින් ගෙදෙයි. ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් නොදන පිළිසන් ද ඒ මස පිරිවෙස දීම නොදුහැමි ය. නො දුහැමි බැවින් නො ගෙදෙයි. ඇවැත්නි, මහණ තෙමේ එක්මසක මානවට සුදුසු යා” යි.

16. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. එයින් එක් මසක් සිහිකරමින් පිළිසන් ය. එකක් මසක් සිහි නොකරමින් පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යදීයි. සබස තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු නැත් ඇති, දුනගත් ආගම ඇති, සුහුපිටකය දන්නාවූ, විනය පිටකය දන්නා වූ, ලභය මාතෘකා දරන්නාවූ (-හෝ අභිබම්ය දන්නා වූ) පණ්ඩිත වූ ව්‍යක්ත වූ කුලනාතමක පුඤ ඇති, පවට පිළිකුල්කරණ සුළු, වරදෙහි ද කුකුල් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අන් මහණෙක් පැමිණෙයි. හේ මෙසේ කියයි:

‘කීං අයං ආවුසො, භික්ඛු ආපනො? කිසසායං භික්ඛු පරිච්ඡතී?’ති හෙ එවං වදෙතී: ‘අයං ආවුසො භික්ඛු දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣ් දොමාසපරිච්ඡන්තායො, එකො මාසො සරමානපරිච්ඡන්තො, එකො මාසො අසාරමානපරිච්ඡන්තො, සො සබ්බං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපරිච්ඡන්තානං දොමාසපරිච්ඡාසං යාචී. තස්ස සබ්බො ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපරිච්ඡන්තානං දොමාස පරිච්ඡාසං අදුසි. තායො අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො. තාසායං භික්ඛු පරිච්ඡතී’ති. සො එවං වදෙතී: “යායං ආවුසො මාසො සරමානපරිච්ඡන්තො ධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිච්ඡාසදුතං. ධම්මතතා රුහතී. යො ව ඛවායං ආවුසො මාසො අසාරමානපරිච්ඡන්තො අධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිච්ඡාසදුතං. අධම්මතතා තරුහතී, එකස්ස ආවුසො මාසස්ස භික්ඛු මානතතාරහො”ති.

17 ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣ්ති දොමාසපරිච්ඡන්තායො, එකො මාසො නිබ්බමිකිකපරිච්ඡන්තො, එකො මාසො වෙමතීකපරිච්ඡන්තො, සො සබ්බං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපරිච්ඡන්තානං දොමාසපරිච්ඡාසං යාචතී. තස්ස සබ්බො ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපරිච්ඡන්තානං දොමාසපරිච්ඡාසං දෙතී. තස්ස පරිච්ඡන්තස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආභව්ඡතී ඛහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො චිතයධරො මාතිකාධරො පඤ්ඤො චාතොතො චෙධාචී ලජ්ඣ් කුක්ඛුච්චකො සිකඛාකාමො. සො එවං වදෙතී:

‘කීං අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කිසසායං භික්ඛු පරිච්ඡතී?’ති. හෙ එවං වදෙතී: “අයං ආවුසො භික්ඛු දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣ් දොමාසපරිච්ඡන්තායො, එකො මාසො නිබ්බමිකිකපරිච්ඡන්තො, එකො මාසො වෙමතීකපරිච්ඡන්තො, සො සබ්බං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපරිච්ඡන්තානං දොමාසපරිච්ඡාසං යාචී. තස්ස සබ්බො ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපරිච්ඡන්තානං දොමාසපරිච්ඡාසං අදුසි. තායො අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො. තාසායං භික්ඛු පරිච්ඡතී”ති. සො එවං වදෙතී: “යායං ආවුසො මාසො නිබ්බමිකිකපරිච්ඡන්තො, ධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිච්ඡාස දුතං. ධම්මතතා රුහතී. යො ව ඛවායං ආවුසො මාසො වෙමතීකපරිච්ඡන්තො, අධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිච්ඡාසදුතං. අධම්මතතා ත රුහතී. එකස්ස ආවුසො මාසස්ස භික්ඛු මානතතාරහො”ති.

[දොමාසපරිච්ඡන්තධර්මි නිවර්තනා.]

“ඇවැත්නි, මේ හික්කු කිනම් ඇවැහකට පැමිණියේ ද? මේ මහණ කුමකට පිරිවෙස් පුරයි ද?”යි (එකල්හි) ඒ හික්කුහු “ඇවැත්නි, මේ හික්කු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. (එසින්) එකක් මසක් සිහි කරමින් පිළිසන් ය. එකක් මසක් සිහි නොකරමින් පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස සබසයා යැදී ය. සබස තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස්පිරිවෙස දුනි. ඇවැත්නි, මේ හික්කු තෙම ඒ ඇවැත් අවන්තේ ය. “මේ හික්කු තෙම ඒ ඇවැත් පිණිස පිරිවෙස් පුරා” යැයි ඒ හික්කුහු කියති. (එකල්හි) ඒ විනය දත් හික්කු තෙම “ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැතක් මාසයක් සිහි කරමින් පිළිසන් ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස් දීම දුහැමි ය දුහැමි බැවින් යෙදෙයි. ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැතක් මාසයක් නො සිහි කරමින් පිළිසන් ද, ඒ මසට පිරිවෙස දීම නොදුහැමි ය. නොදුහැමි බැවින් නො යෙදෙයි. ඇවැත්නි, හික්කු තෙම එක් මසක මාතනට හුදුසු යැ”යි මෙසේ කියයි.

17. මහණනි, මේ ශාසනයෙහි මහණතෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහ-වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් මසක් විමති නැති ව පිළිසන් ය. එක් මසක් විමති ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යැදී ය. සබස තෙම ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් ඇවැත් දෙකට දෙමසක් පිරිවෙස දෙයි. ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කලා බහුලාහ වූ, දත්තා ලද ආගම ඇති, ධර්මය දරණ, විනය දරණ, මානිකා දරණ, පණ්ණින වූ වාසනා වූ ප්‍රාඥ වූ, පව්ව පිළිකුල් කරණ, සුඵ වරදට ද කුකුස් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අත් මහණෙක් පැමිණෙයි. ඒ හික්කු තෙම මෙසේ අසයි.

“ඇවැත්නි, මේ මහණ කිනම් ඇවැහකට පැමිණියේ ද? මේ මහණ කුමකට පිරිවෙස් පුරා ද?”යි මෙසේ අසයි. (එකල්හි) ඒ හික්කුහු “ඇවැත්නි, මේ හික්කු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඉන් එක් මසක් විමති නැතිව පිළිසන් ය. එක් මසක් විමති ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස සබසයා යැදී ය. සබස තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස ඒ හික්කුහට දුනි. ඇවැත්නි, මේ හික්කු තෙම ඒ ඇවැත් අවන්ත, මේ මහණ ඒ ඇවැත් පිණිස පිරිවෙස් පුරා” යයි ඔහු කියත්. (එකල්හි) ඒ හික්කු තෙම “ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් විමති නැති ව පිළිසන් ද, ඒ මසට පිරිවෙස් දීම දුහැමි ය. දුහැමි බැවින් යෙදෙයි ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් විමති ඇතිව පිළිසන් ද, ඒ මසට පිරිවෙස් දීම නො දුහැමි ය. නො දුහැමි බැවින් නො යෙදෙයි. ඇවැත්නි, හික්කු තෙම එක් මසක මාතනට හුදුසු යැ”යි මෙසේ කියයි.

[දෙමස්පිරිවෙස් පිරිස සුතු සෑපි නිම.]

සුඤ්චනපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරො භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපනො කොති. සො ආපනතිපරියනනං න ජානාති. රතති පරියනනං න ජානාති. ආපනතිපරියනනං නසාරති. රතතිපරියනනං නසාරති. ආපනතිපරියනො වෙමතිකො. රතතිපරියනො වෙමතිකො. සො භික්ඛුතං ආරොවෙසි: අභං ආවුඡො. සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං. ආපනතිපරියනනං න ජානාමි. රතතිපරියනනං න ජානාමි. ආපනතිපරියනනං නසාරමි. රතතිපරියනනං නසාරමි. ආපනතිපරියනො වෙමතිඡකා. රතතිපරියනො වෙමතිකො. කථනනු ඛො මියා පටිපජ්ජ-තඛනති? හගවතො එතමථං ආරොඡවසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා භික්ඛුතො නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසං දෙතු. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ දුතඛෙධො: තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සඛිකං උපසඛිකමිනා -පෙ- එවමෙස වචනීයො: “අභං හනො සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං. ආපනතිපරියනනං න ජානාමි. රතතිපරියනනං න ජානාමි. ආපනතිපරියනො වෙමතිකො. රතතිපරියනො වෙමතිකො. සො’භං හනො සඛිකං නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසං යාමාමි”ති. දුතීයමපි යාවතඛෙධො. තතීයමපි යාචීතඛෙධො.

3. වෘතොතන භික්ඛුතා පටිබලොත සඛෙසා ඤ්ඤපෙතඛෙධො:

“සුඤ්ඤාතු මෙ හනො සඛෙසා: අයං ඉථනනාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං. ආපනතිපරියනනං න ජානාති. රතතිපරියනනං න ජානාති. ආපනතිපරියනනං නසාරති. රතතිපරියනනං නසාරති. ආපනති පරියනො වෙමතිකො. රතතිපරියනො වෙමතිකො. සො සඛිකං නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසං යාවති. යදි සඛිකෙස පතකලලං සඛෙසා ඉථනනාමෙස භික්ඛුතො නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසං දඤ්ඤාය. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤාතු මෙ හනො සඛෙසා, අයං ඉථනනාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං. ආපනතිපරියනනං න ජානාති. රතති-පරියනනං න ජානාති. ආපනතිපරියනනං නසාරති. රතතිපරියනනං නසාරති. ආපනතිපරියනො වෙමතිකො. රතතිපරියනො වෙමතිකො. සො සඛිකං නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසං යාවති. සඛෙසා ඉථනනාමෙස භික්ඛුතො නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසං දෙති. යෙසායසමතො ඛමති ඉථනනාමෙස භික්ඛුතො නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසෙස දුතං, සො ඤ්ඤායෙස. යෙස නකඛමති සො හාසෙයස,

දුතීයමපි එතමථං වදාමි. -පෙ- තතීයමපි එතමථං වදාමි. -පෙ-

දිනොතො සංඝෙන ඉථනනාමෙස භික්ඛුතො නාසං ආපනතීනං සුඤ්චනපරිවාසො. ඛමති සඛිකෙස, තසො ඤ්ඤාති. එවමෙතං ඛාරයාමි”ති.

සුඛිනතපරිවාසය

1. එ සමයෙහි එක්තරා මහණෙක් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවත්තේ වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම ඇවැත් කෙලවර නො දනියි. රුත්‍රි කෙලවර නොදනී. ඇවැත් කෙලවර සිහි නො කරයි. රුත්‍රි කෙලවර සිහි නො කරයි. ආපනනින්ගේ සීමායෙහි විමති ඇත්තේ වෙයි. රුත්‍රිගේ සීමායෙහි විමති ඇත්තේ වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම “ඇවැත්නි, මම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවත්තේ වෙමි. ආපනනින්ගේ අන්තය නොදනිමි. රුත්‍රිගේ අන්තය නො දනිමි. ආපනනින්ගේ අන්තය සිහි නො කරමි රුත්‍රිගේ අන්තය සිහි නො කරමි. ආපනනින්ගේ අන්තයෙහි විමති ඇත්තෙමි. රුත්‍රිගේ අන්තයෙහි විමති ඇත්තෙමි. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය හුණ ද?” යි මහණුකට දැන්වී ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ.

2. මහණෙහි, එසේ නම්, සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුකට ඒ ආපනනිනට සුඛිනතපරිවාසය දේවා. මහණෙහි, ඒ සුඛිනතපරිවාසය මෙසේ දියා හුණු යි: මහණෙහි, ඒ භික්ෂු විසින් සබ්බයා වෙත එලඹ ... මම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවත්තෙමි. ඇවැත් කෙලවර නො දනිමි. රුත්‍රි කෙලවර නො දනිමි. ඇවැත් කෙලවර සිහි නො කරමි, රුත්‍රි කෙලවර සිහි නො කරමි. ඇවැත් කෙලවරෙහි විමති, ඇත්තෙමි. රුත්‍රිගේ කෙලවරෙහි විමති ඇත්තෙමි. වහන්ස, ඒ මම ඒ ඇවැත් පිණිස සුඛිනත පරිවාසය සබ්බයා යදිමි’යි යැදිය හුණ. දෙවනු ද යැදිය හුණ. තෙවනු ද යැදිය හුණ:

3. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සබ්බයා දැන්විය හුණ:

“වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මෙ නම් ඇති මහණ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවති. ඇවැත් පිරියත නො දනියි. රු පිරියත නොදනී. ඇවැත් පිරියත නො සරයි. රු පිරියත නො සරයි. ඇවැත් පිරියතෙහි විමති ඇත්තේ ය. රු පිරියතෙහි විමති ඇත්තේ ය. ඒ මහණ තෙම ඒ ඇවැත් පිණිස සුඛිනතපරිවාසය සබ්බයා යදිසි ඉදින් සබ්බයාට පැමිණි කල් ඇති කමයෙක් නම්, සබ්බ තෙම මෙ නම් ඇති මහණකට ඒ ආපනනිනට සුඛිනතපරිවාසය දෙන්නේ ය. මේ ඥප්පි යි.

සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මෙ නම් ඇති මහණ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවති. ඇවැත් පිරියත නො දනියි. රු පිරියත නො දනියි. ඇවැත් පිරියත නො සරයි. රු පිරියත නො සරයි. ඇවැත් පිරියතෙහි විමති ඇත. රු පිරියතෙහි විමති ඇත. ඒ මහණ තෙම ඒ ආපනනිනට සුඛිනතපරිවාසය සබ්බයා යදිසි. සබ්බ තෙමේ මෙ නම් ඇති මහණකට ඒ ආපනනිනට සුඛිනතපරිවාසය දෙයි. මෙ නම් ඇති මහණකට ඒ ඇවැත්තට හුදත් පිරිවෙස දීම යම් ආයුමෙකකුට අභිමත නම්, හේ නිකඛ වේවා. යම් ආයුමෙකකුට අභිමත නම් හෙතෙම කියවා.

දෙවනුව මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුව මේ කරුණ කියමි...

සබ්බයා විසින් මෙ නම් ඇති මහණකට ඒ ඇවැත්තට හුදත් පිරිවෙස දෙන ලදී. එය සබ්බයාට අභිමත යි. එහෙයින් නිකඛ ය. මෙය මෙසේ පිළිගනිමි” යි.

පාරිවාසිකචිත්තාදීපනිං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤාතණ භික්ඛු පරිවසනො විබහම්. සො පුත පච්චාගනති, භික්ඛු උපසම්පදං යාචී. හගවතො¹ එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. (1) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො විබහමතී. විබහනකසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. යො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

(2) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො සාමණේරෙ හොතී. සාමණේරසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. යො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

3. (3) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො උම්මත්තකො හොතී. උම්මත්තකසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත අනුම්මත්තකො හොතී, තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. යො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

(4) ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු පරිවසනො ඛිත්තචිත්තො හොතී. ඛිත්තචිත්තසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත අඛිත්තචිත්තො හොතී, තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. යො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

(5) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො වෙදනට්ඨො² හොතී. වෙදනට්ඨසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත අවෙදනට්ඨො හොතී, තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං -පෙ-

4. (6) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො ආපනතියා අදසානෙ උක්ඛිපියතී.³ උක්ඛිත්තකසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරියතී, තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං -පෙ-

(7) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො ආපනතියා අසාපිකමෙම උක්ඛිපියතී. උක්ඛිත්තකසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. -පෙ-

(8) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො පාපිකාය දිට්ඨියා අසාපිනියානෙ උක්ඛිපියතී. උක්ඛිත්තකසා භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරියතී. තසා තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. යො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

1. හෙ භික්ඛු හගවතා, හා. 2. වෙදනාට්ඨො, මජ්ඣ. 3. උක්ඛිපියතී, මජ්ඣ. උක්ඛිපියතී, හා. PTS. 4. ඔසාරියතී, මජ්ඣ.

ව්‍යාපෘතියකය

1. එ සමයෙහි වතාහි එක්තරා මහණෙක් පිරිවෙස් පුරණයේ උපැවිදී විය. හෙතෙම යළි පෙරලා දැවුන් හිසුන් උපසපුව යැදී. මේ කරුණ භාග්‍යවතුන්වහන්සේට යැලකලහ.

2. (1) “මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණතෙම පිරිවෙස් පුරණයේ ගිහිබවට පෙරුණෙයි ද, මහණෙනි, ගිහිබවට පෙරුණකට පිරිවෙස නො නගිසී. (නොයෙදෙයි). ඉදින් ඒ මහණ තෙම නැවත උපසන් වෙයි ද, ඒ මහණකට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දේ ය යම් පිරිවෙසක් වුසුයේ ද, එය මැනවින් වසන ලද්දේ ය. ඉතිරි පිරිවෙස පිරිය යුතු

(2) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ හෙරණබවට පැමිණේ ද, හෙරණකට පිරිවෙස නො නගිසී ඉදින් හෙතෙම නැවත උපසව්‍යවදාවට පැමිණෙයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසී ද, එය මනාව වසන ලද්දකි. සෙසු පිරිවෙස විසිය යුතු.

3. (3) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ උමතු වේ ද, මහණෙනි, උමතුවාව පිරිවෙස නොනගිසී. ඉදින් හෙතෙම නැවත නො උමතුවෙක් වේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසී ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි සෙසු පිරිවෙස පිරිය යුතු යි.

(4) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ වික්ෂිප්‍ය ව්‍යතයෙක් (පෙරුණ සිතැත්තෙක්) වෙයි ද, මහණෙනි, පෙරුණ සිතැත්තකට පිරිවෙස නොනගිසී. ඉදින් එ මහණ තෙම නැවත පියෙවී සිතැත්තේ වේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මැනවින් දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසී ද, එය මනාව වසන ලද්දකි. ඉතිරිකාලය පිරිවෙස් පිරිය යුතු.

(5) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ වෙදනාවෙන් පෙලෙන්තේ වේ ද, මහණෙනි, වෙදනාවෙන් පෙලෙන්තාව පිරිවෙස නොනගී. ඉදින් හෙතෙම නැවත වෙදනාවෙන් නො පෙලෙන්තේ වේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. ...

4. (6) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ දැවැහ නොදැක්වෙහි උකෙව්නිකම් කරණු ලැබේ ද, මහණෙනි, උකෙව්නිකම් කරණු ලැබුවහට පිරිවෙස නො නැගෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත දැවැහෙන් කර ගණු ලැබේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. ...

(7) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ දැවැහට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙව්නිකම් කරණු ලැබේ ද, මහණෙනි, උකෙව්නිකම් කරණු ලැබුවහට පිරිවෙස නො නගිසී. ...

(8) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ නොදුරුළීමෙහි උකෙව්නිකම් කරණු ලැබේ ද, මහණෙනි, උකෙව්නිකම් කරණු ලැබුවහට පිරිවෙස නො නගී. හෙතෙම නැවත දැවැහෙන් කර ගණු ලැබේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දේ ය. යම් පිරිවෙසක් වසන ලද ද, ඒ මනාව වසන ලද්දේ ය. සෙසු කාලය පිරිවෙස් පිරිය යුතුය.

5. (9-16) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මූලාසපටිකස්සනාරභො විබ්භමභී. විබ්භනතකස්ස භික්ඛවෙ මූලාසපටිකස්සනා න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. සො භික්ඛු මූලාස පටිකස්සනඛො. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මූලාසපටිකස්සනාරභො සාමණේරො හොති -පෙ- උම්මතතකො හොති -පෙ- බිත්තවිනො හොති -පෙ- වෙදනවෙට්ඨා හොති -පෙ- ආපනතියා අදස්සනෙ උක්ඛිපියතී -පෙ- ආපනතියා අප්පටිකමෙම උක්ඛිපියතී -පෙ- පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිකස්සනෙ උක්ඛිපියතී. උක්ඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ මූලාසපටිකස්සනා න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරීයතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. සො භික්ඛු මූලාසපටිකස්සනඛො.

6. (17-24) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානනාරභො විබ්භමභී. විබ්භනතකස්ස භික්ඛවෙ මානනදුතං න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. තස්ස භික්ඛුනො මානනං දුතඛං. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානනාරභො සාමණේරො හොති -පෙ- උම්මතතකො හොති -පෙ- බිත්තවිනො හොති -පෙ- වෙදනවෙට්ඨා හොති -පෙ- ආපනතියා අදස්සනෙ උක්ඛිපියතී -පෙ- ආපනතියා අප්පටිකමෙම උක්ඛිපියතී -පෙ- පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිකස්සනෙ උක්ඛිපියතී. උක්ඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ මානනදුතං න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරීයතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. තස්ස භික්ඛුනො මානනං දුතඛං.

7. (25). ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානනං චරනො විබ්භමභී. විබ්භනතකස්ස භික්ඛවෙ මානනචරියා න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. සො මානනං දිනො. සුදිනො. සො මානනං විණණං, සුච්ඡණං. අවසෙසං චරිතඛං.

5. (9-16) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මූලාස-
 පථකයානසට සුදුසු වූයේ සිවුරු හරි ද, මහණෙනි, සිවුරු හලහුට මූලාස-
 පථකයානස නොයෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම උපසම්පදාව ලබා ද, ඒ
 මහණහට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන
 ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව
 වැය කීමිනි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැතට ඇදිය යුතු මහණෙනි,
 මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මූලාසපථකයානසට සුදුසු වූයේ
 තෙරණක් වේ ද, ... උමතුපෙක් වේ ද, ... විකම්පත සිතැත්තෙක් වේ ද, ...
 වෙදනානෙත් පෙලෙත්තෙක් වේ ද, ... ඇවැත නො දක්වෙමිනි උකෙඛපතී-
 කමය කරණු ලබා ද, ... ඇවැතට පිටියම නො කිරීමෙහි උකෙඛපතී-
 කමය කරණු ලබා ද, ... ලාමකදමෙය නො දුරලීමෙහි උකෙඛපතීකමය
 කරණු ලබා ද, මහණෙනි, උකෙඛපතීකම කලහුට මූලාසපථකයානස
 නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම තැවත ඇතුලත් කරගණු ලැබේ ද, ඔහුට
 ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය
 මනාව දෙන ලද්දේ ය. යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය
 කීමිනි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැතට ඇදිය යුතු.

6. (17-24) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මානස පිරිමට
 සුදුසු වූයේ උපාපිදි වෙසි ද, මහණෙනි, උපාපිදි වූවහුට මානස දීම
 නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම තැවත උපසම්පදාව ලබයි ද, ඔහුට ඒ
 පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙනු ලැබී ද, එය මනාව
 දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මැතැවින් වැය කීමිනි.
 ඒ මහණහට මානස දිය යුතු. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ
 මානස පිරිමට සුදුසු වූයේ සාමණේරයෙක් වේ ද, ... උමතුපෙක් වේ ද...
 විකම්පත සිතැත්තෙක් වේ ද... වෙදනානෙත් පෙලෙත්තෙක් වේ ද...
 ඇවැත නො දක්වෙමිනි උකෙඛපතීකම කරණු ලබයි ද... ඇවැතට පිටියම
 නො කිරීමෙහි උකෙඛපතීකම කරණු ලබයි ද, ලාමකදමෙය නො දුරලීමෙහි
 උකෙඛපතීකම කරණු ලබයි ද, මහණෙනි, උකෙඛපතීකම කලහුට මානස
 දීම නො යෙදෙයි. ඉදින් භහුතම තැවත ඇතුලත් කරගණු ලැබේ ද,
 ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය
 මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය
 කීමිනි. ඒ මහණහට මානස දිය යුතු.

7. (25) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මානස පුරත්තේ
 උපාපිදි වෙසි ද, මහණෙනි, උපාපිදි වූවහුට මානස පිරිම නො යෙදේ. ඉදින්
 හෙතෙම තැවත උපසම්පදාව ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම
 එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම්
 පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය කීමිනි. යම් මානසක් දෙන
 ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මානසක් පුරණ ලද ද, එ
 මනාව පුරණ ලද්දකි. සෙස්ස පිරිය යුතු.

8 (28-32) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානතතං චරනෙතා සාමණේරේ හොති -පෙ- උමමනතකො හොති -පෙ- ඛිත්තචිත්තො හොති -පෙ- වෙදනවේවා හොති -පෙ- ආපතතියා අදස්සනෙ උක්ඛිපියති -පෙ- ආපතතියා අසුචිකමෙම උක්ඛිපියති -පෙ- පාපිකාය දිට්ඨියා අසුචිතියස්සෙහෙ උක්ඛිපියති. උක්ඛිත්තකස්ස භික්ඛවෙ මානතතචරියා න රුහති. සො වෙ පුත ඔසාරියති, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො සුපරිවුජ්ඣො. යං මානතතං දිනං සුදිනං. යං මානතතං විණ්ණං සුචිණ්ණං. අවසෙසං චරිතබ්බං.

9. (33) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු අබ්බාතාරහො විබ්බමති, විබ්බනතකස්ස භික්ඛවෙ අබ්බාතං න රුහති. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජති. තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො සුපරිවුජ්ඣො. යං මානතතං දිනං සුදිනං. යං මානතතං විණ්ණං සුචිණ්ණං. සො භික්ඛු අබ්බෙතතබ්බො.

10. (34-40) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු අබ්බාතාරහො සාමණේරේ හොති. -පෙ- උමමනතකො හොති -පෙ- ඛිත්තචිත්තො හොති -පෙ- වෙදනවේවා හොති -පෙ- ආපතතියා අදස්සනෙ උක්ඛිපියති -පෙ- ආපතතියා අසුචිකමෙම උක්ඛිපියති -පෙ- පාපිකායදිට්ඨියා අසුචිතියස්සෙහෙ උක්ඛිපියති, උක්ඛිත්තකස්ස භික්ඛවෙ අබ්බාතං න රුහති. සො වෙ පුත ඔසාරියති, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො සුදිනො. සො පරිවුජ්ඣො සුපරිවුජ්ඣො. යං මානතතං දිනං සුදිනං. යං මානතතං විණ්ණං සුචිණ්ණං. සො භික්ඛු අබ්බෙතතබ්බොති.

පාපිවාසික වහනාලියකං සමන්තං.

4. පරිවාස ජනනියකං

1. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො අනතරං සමබ්හුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති පරිමාණායො අපච්චන්තායො¹, සො භික්ඛු මූලායපචිකස්සිතබ්බො.

2. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො අනතරං සමබ්හුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති පරිමාණායො පච්චන්තායො, සො භික්ඛු මූලායපචිකස්සිතබ්බො. යථාපච්චන්තානඤ්චස්ස ආපතතීනං පුරිමාය ආපතතියා සමොධානපරිවාසො දුතබ්බො.

1. පරිමාණා අපච්චන්තායො - මජ්ඣ.

8. (28-32) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම මාතන පුරන්තේ සාමණේරයෙක් වෙයි ද ... උමමතකයෙක් වෙයි ද ... පෙරඵණු සිතැත්තෙක් වෙයි ද ... වෙදනාවෙන් පෙළෙන්තෙක් වෙයි ද ... ඇවත නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද ... ඇවතට පිලියම් නො කිරීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද... ලාමකදෂපීය නො දුරලීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකමය කරණු ලැබුවහුට මාතන පිරිමි නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඔසාරණකම් කරණු ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිනි ද, එය මනාව විසිනි. යම් මාතකක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මාතකක් පුරණ ලද ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි. මාතක්ශෙෂය පිරිය යුතු යි.

9. (33) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ අධ්‍යානකමීයට සුදුසු වූයේ උපාචිද්ද වෙයි ද, මහණෙනි, උපාචිද්ද වුවහුට අධ්‍යාන කමීය නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙ තෙම නැවත උපසම්පදාව ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙනලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිනි ද, එය මනාව විසිනි. යම් මාතකක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මාතකක් පුරණ ලද ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි. ඒ මහණ හෙතෙම (අධ්‍යාන කමීයෙන්) ඇතුළත් කර ගත යුතු යි.

10. (34-40.) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ අධ්‍යාන-කමීයට සුදුසු වූයේ හෙරණෙක් වෙයි ද ... උමතුටෙක් වෙයි ද ... විකම්පත සිතැත්තෙක් වෙයි ද, ... වෙදනාවෙන් පෙඵනෙක් වෙයි ද ... ඇවත නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකමය කරණු ලබයි ද ... ඇවතට පිලියම් නො කිරීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද... ලාමකදෂපීය නො දුරලීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකමය කරණු ලැබුවහුට අධ්‍යාන කමීය නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඔසාරණ කමීය කරණු ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිනි ද, එය මනාව විසිනි. යම් මාතකක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මාතකක් පුරණ ලද ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි. ඒ මහණ තෙම (අධ්‍යාන කමීයෙන්) ඇතුළත් කර ගත යුතු යි.

පාටිච්චාසික සතලිය හිමි.

4. පිරිවෙස් සතිය

1. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරන්තේ, ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති පිලියන් නො වූ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්නට ඇදීම කල යුතු.

2. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති පිලියන් වූ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි, ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්නට ඇදීම කල යුතු, ඒ මහණහට පලමු ඇවත සමය පිලියන් ඇවැත්නට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

3. ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු පරිවහනෙන් අනන්තර සමහුලා සබ්‍යාදී සෙසා ආපතනීයා ආපජ්ඣී පරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො¹ පි. සො හිකඩු මුලායපවිකාසිතවෙබ්බා. යථාපවිච්ඡන්තානඤ්ඤා ආපතනීයං පුරිමාය ආපතනීයා සමොධානපරිවාසො දතවෙබ්බා.

4-9. ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු පරිවහනෙන් අනන්තර සමහුලා සංඝාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣී. අපරිමාණායො අපවිච්ඡන්තායො¹ -පෙ-. අපරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො -පෙ- අපරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො¹ පි -පෙ- පරිමාණායො¹ පි අපරිමාණායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො -පෙ- පරිමාණායො¹ පි අපරිමාණායො¹ පි පවිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො¹ පි අපරිමාණායො¹ පි පවිච්ඡන්තායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො¹ පි, සො හිකඩු මුලායපවිකාසිතවෙබ්බා. යථා පවිච්ඡන්තානඤ්ඤා ආපතනීයං පුරිමාය ආපතනීයා සමොධානපරිවාසො දතවෙබ්බා.

10-36 ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු මානවතාරහො -පෙ-. මානවතං චිරනෙතං -පෙ- අබ්‍යාතාරහො අනන්තර සමහුලා සබ්‍යාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣී පරිමාණායො අපවිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො¹ පි -පෙ-. අපරිමාණායො අපවිච්ඡන්තායො -පෙ-. අපරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො -පෙ-. අපරිමාණායො පවිච්ඡන්තායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො¹ පි -පෙ-. පරිමාණායො¹ පි අපරිමාණායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො පි අපරිමාණායො¹ පි පවිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො පි අපරිමාණායො¹ පි පවිච්ඡන්තායො¹ පි අපවිච්ඡන්තායො¹ පි. සො හිකඩු මුලායපවිකාසිතවෙබ්බා. යථා පවිච්ඡන්තානඤ්ඤා ආපතනීයං පුරිමාය ආපතනීයා සමොධානපරිවාසො දතවෙබ්බා.

ජනතීයතා සමහතං.

5. මානවතාසවකං

1. ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු සමහුලා සබ්‍යාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣී අපවිච්ඡන්තායො¹ පිබ්බමහී. සො වෙ පුත උපසම්පනෙතා නා ආපතනීයො නච්ඡාදෙහී, තස්ස හිකඩවෙ හිකඩුනො මානවතං දතවෙබ්බා.

2. ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු සමහුලා සබ්‍යාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣී අපවිච්ඡන්තායො¹ පිබ්බමහී. සො පුත උපසම්පනෙතා නා ආපතනීයො ජාදෙහී. තස්ස හිකඩවෙ හිකඩුනො පච්චිමහී ආපතනීකවෙහී යථාපවිච්ඡන්ත පරිවාසං දහො මානවතං දතවෙබ්බා.

3. ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු සමහුලා සබ්‍යාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣී පවිච්ඡන්තායො¹ පිබ්බමහී. සො පුත උපසම්පනෙතා නා ආපතනීයො නච්ඡාදෙහී, තස්ස හිකඩවෙ හිකඩුනො පුරිමහී ආපතනීකවෙහී යථාපවිච්ඡන්ත පරිවාසං දහො මානවතං දතවෙබ්බා.

1 අපරිමාණා අපවිච්ඡන්තායො -මජ්ඣ.

3. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි ද, ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු යි. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත්ව සමග පිළියන් ඇවැත්වට සමෝධාන පරිවාරය දිය යුතු.

4-9. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි, මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් නැති නො පිළියන් වූ ... අප්‍රමාණ වූ පිළියන් වූ ... ප්‍රමාණයක් නැති පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද, ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද නො පිළියන් වූ (ඇවැතුන්ව) ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද පිළියන් (ඇවැත්වලට) ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද පමණක් නැත්තාවූ ද, පිළියන් වූ ද, නො පිළියන් වූ ද ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ... මහණෙනි, ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත්ව සමග පිළියන් ඇවැතුන්ව සමෝධානපරිවාරය දිය යුතු.

10-36. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණතෙම මානන පිරිමට හුදුහු වූයේ ... මානන පුරන්තේ ... අබ්බාතකමීයට හුදුහු වූයේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති නො පිළියන් වූ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි ද ... ප්‍රමාණයක් ඇති පිළියන් වූ (ඇවැත්වලට) ... ප්‍රමාණයක් ඇති පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද (ඇවැත්වලට) ... ප්‍රමාණයක් නැති පිළියන් ඇවැත්වලට ... ප්‍රමාණ රහිත පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද ඇවැත්වලට ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද නො පිළියන් ඇවැත්වලට ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද, පිළියන් ඇවැත්වලට ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඒ මහණතෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත්ව සමග පිළියන් ඇවැතුන්ව සමෝධානපරිවාරය දිය යුතු.

පිරිවෙස් සතිස නිමි.

5. මානනන ශතකය

1. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණ පිළියන් නො කොට උපැවිදි වෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත උපසාන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො පිළියන් කෙරෙයි ද, මහණෙනි, ඒ මහණහට මානන දිය යුතු.

2. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණ නො පිළියන් කොට උපැවිදි වෙයි ද, හෙතෙම නැවත උපසාන් වීමෙන් පසුව පිළියන් ඇවැත් රැසෙහි පිළියන් ඇවැත් පමණින් පිරිවෙස දී මානන දිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණ පිළියන් කොට උපැවිදි වෙයි ද, හෙතෙම නැවත උපසාන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො වසයි ද, මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් රැසෙහි පිළියන් ඇවැත් පමණින් පිරිවෙස දී මානන දිය යුතු.

4. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජනා පටිච්ඡාදෙතා විබහමිති. සො පුත උපසම්පන්නො නා ආපතනියො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකකිකෙ යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දන්වා මානවතං දුතබ්බං.

5. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. තස්ස භොනති ආපතනියො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි. සො විබහමිති; පුත උපසම්පන්නො, යා ආපතනියො පුබ්බෙ ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා නච්ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ නච්ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා නච්ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකකිකෙ යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දන්වා මානවතං දුතබ්බං.

6. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. තස්ස භොනති ආපතනියො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි. සො විබහමිති; පුත උපසම්පන්නො යා ආපතනියො පුබ්බෙ ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා නච්ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ නච්ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකකිකෙ යථා පටිච්ඡන්තො පරිවාසං දන්වා මානවතං දුතබ්බං.

7. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. තස්ස භොනති ආපතනියො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි. සො විබහමිති; පුත උපසම්පන්නො යා ආපතනියො පුබ්බෙ ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ නච්ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා නාච්ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකකිකෙ යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දන්වා මානවතං දුතබ්බං.

8. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති, තස්ස භොනති ආපතනියො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තා-යො'පි. සො විබහමිති; පුත උපසම්පන්නො යා ආපතනියො පුබ්බෙ ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ නච්ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකකිකෙ යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දන්වා මානවතං දුතබ්බං.

9. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපතනියො ජානාති, එකච්චා ආපතනියො න ජානාති. යා ආපතනියො ජානාති, නා ආපතනියො ඡාදෙති, යා ආපතනියො න ජානාති, නා ආපතනියො නච්ඡාදෙති, සො විබහමිති; පුත උපසම්පන්නො යා ආපතනියො පුබ්බෙ ජානිති; ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා ජානිති; නච්ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ අජානිති; නච්ඡාදෙසී, නා ආපතනියො පච්ඡා ජානිති; නච්ඡාදෙති, තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකකිකෙ යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දන්වා මානවතං දුතබ්බං.

4. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණකට පිළිසන් කොට උපාදි දී වෙයි. ඒ තැවත උපසපත් වූයේ ඒ ඇවැත් (සභවයි) වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණකට පලමු වූ ද පසු වූ ද දෙ ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

5. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණකට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. ඒ මහණ තෙම උපාදි දී ව තැවත උපසපත් වූයේ පෙර වැසූ ඇවැත් පසු ව නො වසයි. පෙර නො වැසූ ඇවැත් පසු ව ද නො වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණකට පලමු ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

6. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණේ, ඒ මහණකට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. ඒ මහණතෙම උපාදි දී ව තැවත උපසපත් වූයේ පෙර වැසූ ඇවැත් පසු ව නො වසයි. පෙර නො වැසූ ඇවැත් පසු ව වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණකට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

7. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණකට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. කෙනෙම සිටුරු හැර ගොස් තැවත උපසපත් වූයේ පෙර වැසූ ඇවැත් පසු ව ද වසයි. පෙර නො වැසූ ඇවැත් පසු ව ද නො වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණකට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් කදෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

8. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි ඒ මහණකට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. ඒ මහණතෙම උපාදි දී ව තැවත උපසපත් වූයේ පලමු වැසූ ඇවැත් පසු ව ද වසයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසු ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණකට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

9. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දනිසි ඇතැම් ඇවැත් නො දනිසි. යම් ඇවැත් දනිසි ද ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දනිසි ද ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම සිටුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පලමු දහ සැහෙවූ ඇවැත් පසු ව දහ නො වසයි. පෙර නො දහ නො සැහෙවූ ඇවැත් පසු ව දහ නො වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණකට පලමු වූ ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

10. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදීසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපත්තියො ජාතාති, එකච්චා ආපත්තියො න ජාතාති. යා ආපත්තියො ජාතාති නා ආපත්තියො ඡාදෙති, යා ආපත්තියො න ජාතාති නා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති, සො විබහමිත්ථා පුත උපසම්පන්නො යා ආපත්තියො පුබ්බ ජාතිත්ථා ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා ජාතිත්ථා නච්ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බ අජාතිත්ථා නච්ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා ජාතිත්ථා ඡාදෙති...තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡි-මසමිඤ්ඤ ආපත්තිකඛනෙකි යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දත්වා මෘතන්තං දත්ඛබ්බං.

11. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදීසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපත්තියො ජාතාති, එකච්චා ආපත්තියො න ජාතාති. යා ආපත්තියො ජාතාති නා ආපත්තියො ඡාදෙති, යා ආපත්තියො න ජාතාති නා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති. සො විබහමිත්ථා පුත උපසම්පන්නො යා ආපත්තියො පුබ්බ ජාතිත්ථා ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා ජාතිත්ථා ඡාදෙති යා ආපත්තියො පුබ්බ අජාතිත්ථා නච්ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා ජාතිත්ථා නච්ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපත්තිකඛනෙකි යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දත්වා මෘතන්තං දත්ඛබ්බං.

12. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදීසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ජති: එකච්චා ආපත්තියො ජාතාති, එකච්චා ආපත්තියො න ජාතාති. යා ආපත්තියො ජාතාති, නා ආපත්තියො ඡාදෙති. යා ආපත්තියො න ජාතාති, නා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති. සො විබහමිත්ථා පුත උපසම්පන්නො, යා ආපත්තියො පුබ්බ ජාතිත්ථා ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා ජාතිත්ථා ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බ අජාතිත්ථා නච්ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා ජාතිත්ථා ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපත්තිකඛනෙකි යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දත්වා මෘතන්තං දත්ඛබ්බං.

13. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදීසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපත්තියො සරති, එකච්චා ආපත්තියො නසාරති. යා ආපත්තියො සරති, නා ආපත්තියො ඡාදෙති. යා ආපත්තියො නසාරති, නා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති සො විබහමිත්ථා පුත උපසම්පන්නො යා ආපත්තියො පුබ්බ සරිත්ථා ඡාදෙසී, නා ආපත්තියො පච්ඡා සරිත්ථා නච්ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බ අසරිත්ථා¹ නච්ඡාදෙසී නා ආපත්තියො පච්ඡා සරිත්ථා නච්ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපත්තිකඛනෙකි² යථාපටිච්ඡන්තො පරිවාසං දත්වා මෘතන්තං දත්ඛබ්බං.

1. අසාරිත්ථා - මජ්ඣං.
 2. පුරිමසමිඤ්ඤ ආපත්තිකඛනෙකි - මජ්ඣං.

10. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දැනියි ද ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම සිවුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සභවයි. පලමු නො දැන නො වෘහු ඇවැත් පසුව දැන සභවයි මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසුවූ ද ඇවැත් රුශියෙහි පිළිසත් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

11. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද, ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දැනියි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙම සත්තෙන් හිලිහී නැවත උපසපත් වූයේ. පලමු දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සභවයි. පලමු දැන නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසුවූ ද ඇවැත් රුශියෙහි පිළිසත් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

12. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම ශාසනයෙන් වූත ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සභවයි පලමු නො සිහි කොට නො සැහෙවූ ඒ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සභවයි මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසුවූ ද ඇවැත් රුශියෙහි පිළිසත් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

13. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට ඇවැත්වෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි නම්, ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි නම්, ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම සිවුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසුවූ ද ඇවැත් රුශියෙහි පිළිසත් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

14. මහණෙහි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්තට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙම සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පලමු සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුවත් සිහි කොට සභවයි. පලමු සිහි නො කොට නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සභවයි. මහණෙහි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

15. මහණෙහි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අදවයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ ශාසනයෙන් වූත ව නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට ද සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට සභවයි. මහණෙහි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

16. මහණෙහි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්තට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපැවිදි ව නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට වසයි. පෙර නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට සභවයි. මහණෙහි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

17. මහණෙහි, මෙහි මහණ තෙමේ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වේ ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙම ශාසනයෙන් වූත ව (සිටුරු හැර) නැවත උපසපන් වූයේ පෙර විමති නැති ව සැහෙවූ ඇවැත් පසුව විමති නැති ව නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව විමති නැති ව නො සභවයි. මහණෙහි, ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

18. මහණෙහි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්තට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වේ ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. සේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර විමති නැති ව සැහෙවූ ඇවැත් පසුව විමති නැත්තේ නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසුව විමති නැති ව සභවයි. මහණෙහි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

19. ඉධ පත භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමඛසුලා සඛකාදිසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ඣති. එකච්චාසු ආපත්තිසු නිබ්බමතිසො එකච්චාසු ආපත්තිසු වෙමතිසො. යාසු ආපත්තිසු නිබ්බමතිසො තා ආපත්තියො ඡාදෙති. යාසු ආපත්තිසු වෙමතිසො තා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති. සො විඛාමිච්චා පුත උපසම්පන්නා යා ආපත්තියො පුබ්බෙ නිබ්බමතිසො ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බෙ වෙමතිසො නච්ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ, භික්ඛුනො පුරිමසම්ඤ්ඤා පච්ඡිමසම්ඤ්ඤා ආපත්තිකඩකීඝං යථාපට්ඨවන්නො පරිවාසං දඤ්චා මානසකං දතඛං.

20. ඉධ පත භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමඛසුලා සඛකාදිසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ඣති එකච්චාසු ආපත්තිසු නිබ්බමතිසො එකච්චාසු ආපත්තිසු වෙමතිසො. යාසු ආපත්තිසු නිබ්බමතිසො තා ආපත්තියො ඡාදෙති. යාසු ආපත්තිසු වෙමතිසො තා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති. සො විඛාමිච්චා පුත උපසම්පන්නො යා ආපත්තියො පුබ්බෙ නිබ්බමතිසො ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බෙ වෙමතිසො නච්ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ, භික්ඛුනො පච්ඡිමසම්ඤ්ඤා ආපත්තිකඩකීඝං යථාපට්ඨවන්නො පරිවාසං දඤ්චා මානසකං දතඛං.

21-40. ඉධ පත භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමඛසුලා සඛකාදිසෙසා ආපත්තියො ආපජ්ඣති: අපට්ඨවන්නො සාමිණේණරං හොති. (යථාපුබ්බෙ තථා විචාරොතඛං) -පෙ- (41 - 60) උමමතකො හොති -පෙ- (61 - 80) බිත්තවිත්තො හොති -පෙ- (81-100) වෙදකවෙට්ඨා හොති. තස්ස හොතති ආපත්තියො පට්ඨවන්නොයො' පි අපට්ඨවන්නොයො' පි -පෙ- එකච්චා ආපත්තියො ජානාති. එකච්චා ආපත්තියො ත ජානාති -පෙ- එකච්චා ආපත්තියො සරති. එකච්චා ආපත්තියො තස්සරති -පෙ- එකච්චාසු ආපත්තිසු නිබ්බමතිසො එකච්චාසු ආපත්තිසු වෙමතිසො. යාසු ආපත්තිසු නිබ්බමතිසො තා ආපත්තියො ඡාදෙති. යාසු ආපත්තිසු වෙමතිසො. තා ආපත්තියො නච්ඡාදෙති. තො වෙදකවෙට්ඨා හොති. සො පුත අවෙදකවෙට්ඨා සුඤ්ඤා යා ආපත්තියො පුබ්බෙ නිබ්බමතිසො ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො නච්ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බෙ වෙමතිසො නච්ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො නච්ඡාදෙති -පෙ- යා ආපත්තියො පුබ්බෙ නිබ්බමතිසො ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො නච්ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බෙ වෙමතිසො නච්ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති -පෙ- යා ආපත්තියො පුබ්බෙ නිබ්බමතිසො ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බෙ වෙමතිසො නච්ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. යා ආපත්තියො පුබ්බෙ වෙමතිසො නච්ඡාදෙසි, තා ආපත්තියො පච්ඡා නිබ්බමතිසො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ: භික්ඛුනො පුරිමසම්ඤ්ඤා පච්ඡිමසම්ඤ්ඤා ආපත්තිකඩකීඝං යථාපට්ඨවන්නො පරිවාසං දඤ්චා මානසකං දතඛං.

මානසකසතකං නිවර්ණං.

19. මහණෙනි, දෙවි මහණ තෙමේ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි තැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමනි තැත්තේව ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි, හෙතෙමේ උපාපිදි ව තැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමනි තැනි ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව ද විමනි තැනි ව සභවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණතට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැකෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

20. මහණෙනි, දෙවි මහණෙක් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි තැත්තේ ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමනි තැත්තේ වේ නම් ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ වේ නම් ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපාපිදි ව තැවත උපසපත් වූයේ පෙර යම් ඇවැත් විමනි රහිත ව සැහවී නම් පසුව ඒ ඇවැත් විමනි රහිත ව සභවයි. පෙර යම් ඇවැත් විමනි ඇතිව නො සැහවී නම්. පසුව ඒ ඇවැත් විමනි තැනි ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණතට පෙර වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැකෙහි පිළිසන් කර පමණින් පිරිවෙස් දී මානව දිය යුතු

21-40. මහණෙනි, දෙවි මහණ තෙමේ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් පිළිසන් නො කොට හෙරණෙක් වෙයි. (පෙර යම්ගේ නම් එසේ විසාර කල යුතු යි.) ... 41-80. උමතු වෙක් වෙයි ... 61-80 විසුලු සිතැත්තෙක් වෙයි ... 81 100. වෙදනාසෙන් පෙළුණෙක් වෙයි. ඒ මහණහුගේ පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වෙයි ... ඇතැම් ඇවැත් දකීයි. ඇතැම් ඇවැත් නො දකීයි ... ඇතැම් ඇවැත් සමරයි ඇතැම් ඇවැත් නො සමරයි. ... ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි තැත්තේ ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ වේ. යම් ඇවැත්හි විමනි තැත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ වෙදනාසෙන් පෙළුණෙක් වෙයි. හෙතෙමේ තැවත වෙදනාසෙන් නො පෙළුණෙක් ව පෙර විමනි තැනි ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව නො සභවයි ද, පෙර විමනි ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව නො සභවයි. පෙර විමනි තැනි ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව නො සභවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව සභවයි. පෙර විමනි තැනි ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව සභවයි. පලමු විමනි ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව නො සභවයි ... පලමු විමනි තැනි ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව සභවයි. පලමු විමනි ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමනි තැනි ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණතට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැකෙහි පිළිසන් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතුයි.

මානව සියය නිමි.

6. මූලාශ්‍රය පරිවහණය කිරීමේ ක්‍රියා

1. ඉඩ පත හිකඩවෙ, හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා අවබෝධයේදී වඩාත්, සොයාගත උපකරණයන් හා අවකාශය නවීකරණය. සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය.

2. ඉඩ පත හිකඩවෙ, හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා අවබෝධයේදී වඩාත්, සොයාගත උපකරණයන් හා අවකාශය ජාලය. සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය. සොයාගත පරිවහණයන් වසා අවකාශය පුර්ණය අවකාශය සමාජයානුකූලය.

3. ඉඩ පත හිකඩවෙ, හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා පරිවහණයේදී වඩාත්, සොයාගත උපකරණයන් හා අවකාශය නවීකරණය. සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය. පරිවහණයන් සමාජයානුකූලය අවකාශය පුර්ණය අවකාශය සමාජයානුකූලය.

4. ඉඩ පත හිකඩවෙ, හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා පරිවහණයේදී වඩාත්, සොයාගත උපකරණයන් හා අවකාශය ජාලය. සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය. සොයාගත පරිවහණයන් සමාජයානුකූලය අවකාශය පුර්ණය අවකාශය සමාජයානුකූලය.

5. ඉඩ පත හිකඩවෙ හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා, නව සොයාගත අවකාශය පරිවහණයේදී අවබෝධයේදී වඩාත්, සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය. සොයාගත පරිවහණයන් සමාජයානුකූලය අවකාශය පුර්ණය අවකාශය සමාජයානුකූලය.

6. ඉඩ පත හිකඩවෙ, හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා, නව සොයාගත අවකාශය පරිවහණයේදී අවබෝධයේදී වඩාත්, සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය. සොයාගත පරිවහණයන් සමාජයානුකූලය අවකාශය පුර්ණය අවකාශය සමාජයානුකූලය.

7. ඉඩ පත හිකඩවෙ, හිකඩු පරිවහණයේ අනන්‍ය සම්පූර්ණ සම්පාදනයේ අවකාශය අවස්ථා, නව සොයාගත අවකාශය පරිවහණයේදී අවබෝධයේදී වඩාත්, සොයාගත මූලාශ්‍ර පරිවහණය කළයුතුය. සොයාගත පරිවහණයන් සමාජයානුකූලය අවකාශය පුර්ණය අවකාශය සමාජයානුකූලය.

6. මූලාශ්‍ර පරිකල්පනා පිළිබඳව

1. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් නො කොට ශාසනයෙන් ව්‍යුහ වෙයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො වෙයි. ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු.

2. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් නො කොට සිටුරු හැර යයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් සඟවයි. ඒ මහණතෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමාධාන පරිවාසය දිය යුතු.

3. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් කොට සිටුරු හැර යයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො වෙයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමාධාන පරිවාසය දිය යුතු.

4. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් කොට සිටුරු හැර යයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමාධාන පරිවාසය දිය යුතු.

5. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. ඒ මහණතට පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වේ. හෙතෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සැහෙවූ ඇවැත් පසුව නො සඟවයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව ද නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමාධාන පරිවාසය දිය යුතු.

6. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. ඒ මහණතට පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වෙයි. හෙතෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පලමු සැහෙවූ ඇවැත් පසුව නො සඟවයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සඟවයි. ඒ මහණතෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමාධාන පරිවාසය දිය යුතු.

7. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. ඒ මහණතෙමේ පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වෙයි. ඒ මහණ තෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සැහෙවූ ඇවැත් පසුවත් සඟවයි. පෙර නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුවත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට මුල් ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමාධාන පරිවාසය දිය යුතු.

8. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරන්නේ, ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඒ මහණහුගේ පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වෙයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සඟවයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධාන-පරිවාසය දිය යුතු.

9. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනී ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් නො දැනී ද ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පලමු දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. පලමු නො දැන නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

10. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද, ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දැනී ද, ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ, පෙර දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. පෙර නො දැන නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු.

11. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් නො දැනී ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ ශාසනයෙන් ව්‍යුත ව නැවත උපසපන් වූයේ පලමු දැන සැහෙවූ ඒ ඇවැත් පසුව දැන ද සඟවයි. පලමු නො දැන නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

12. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් නො දැනියි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ, පලමු දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. පලමු නො දැන නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

13. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවශයේ ඇවැත් අවදිසි. (ඔවුන් අතරින්) ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණතෙම සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සභවයි. ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැතට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමෝධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

14. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවශයේ ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සභවයි. ඒ මහණතෙමේ මූලාශපටිකසානය කළ යුතු වේ. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමෝධාන පරිවාසය ද දිය යුතු.

15. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවශයේ ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැතට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමෝධාන-පරිවාසය ද දිය යුතු.

16. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්නේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවශයේ ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැතට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමෝධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

17. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවශයේ ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ ය ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ය. යම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර විමනි නැති ව යම් ඇවැත් සැඟවී ද, ඒ ඇවැත් පසුව විමනි නැත්තේ නො සභවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමනි නැති ව නො සභවයි. ඒ මහණතනම් මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධානපරිවාසය ද දිය යුතු.

18. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවශයේ ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර විමනි නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමනි නැත්තේ නො සභවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමනි නැත්තේ සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධානපරිවාසය ද දිය යුතු.

19. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ය. යම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපැවිදි ව නැවත උපසපන් වූයේ පෙර විමනි නැති ව යම් ඇවැත් සැඟවී ද, පසුව ඒ ඇවැත් විමනි නැති ව සභවයි. පෙර විමනි ඇති ව යම් ඇවැත් නො සැඟවී ද, පසුව විමනි නැති ව ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුලට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

20. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර බොහෝ සත්‍යවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි නැත්තේ ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනි ඇත්තේ ය. විමනි නැති ඇවැත් සභවයි. විමනි ඇති ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපැවිදි ව නැවත උපසපන් වූයේ පෙර විමනි නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසුව ද විමනි නැති ව සභවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමනි නැති ව සභවයි. ඒ මහණතෙමේ මුලට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

[21-40.] ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනොතා අනන්තර සමමුහුලා සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙත්වා¹සමණෙරෙ හොති. -පෙ-. [ඔපා හෙට්ඨා තපා වින්දාරෙතබ්බො.] [41-60] උමමතතකො හොති. -පෙ-. [ඔපා හෙට්ඨා තපා වින්දාරෙතබ්බො.] [61-80.] ඛිත්තවිනෙතො හොති. -පෙ-. [ඔපා හෙට්ඨා තපා වින්දාරෙතබ්බො.] [81-100.] වේදනලො හොති. -පෙ-. [ඔපා හෙට්ඨා තපා වින්දාරෙතබ්බො.] තස්ස හොන්ඤ්ඤා ආපනතියො පට්ච්ඡන්දායොපි අපට්ච්ඡන්දායොපි -පෙ-. [ඔපා හෙට්ඨා තපා වින්දාරෙතබ්බො.] එකච්චා ආපනතියො ජානාති, එකච්චා ආපනතියො න ජානාති -පෙ-. එකච්චා ආපනතියො සරති, එකච්චා ආපනතියො තස්සරති -පෙ- එකච්චාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො, එකච්චාහු ආපනතීහු වෙමතිකො. යාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො තා ආපනතියො ජාදෙති. යාහු ආපනතීහු වෙමතිකො, තා ආපනතියො නච්ඡාදෙති. සො වේදනලො හොති. සො පුන අවේදනලො හුත්වා යා ආපනතියො පුත්ථං නිබ්බමතිකො ජාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුත්ථං වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. -පෙ- යා ආපනතියො පුත්ථං නිබ්බමතිකො ජාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුත්ථං වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ජාදෙති. -පෙ- යා ආපනතියො පුත්ථං නිබ්බමතිකො ජාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුත්ථං වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ජාදෙති. යා ආපනතියො පුත්ථං වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ජාදෙති. සො භික්ඛු මූලාංග පටිකයන්තබ්බො. යථාපට්ච්ඡන්දායොනඤ්චස්ස ආපනතීනං පුරිමාය ආපනතීයා සමොධානපරිවාසො දතබ්බො.

[101-200.] ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානත්තාරහො -පෙ- [අනන්තර සමමුහුලා සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙත්වා විබ්බමති.] -පෙ-

[201-300.] ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානත්තං චරනො -පෙ- [අනන්තර සමමුහුලා සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙත්වා විබ්බමති.] -පෙ-

[301-400.] ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු අබ්බාතාරහො අනන්තර සමමුහුලා සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙත්වා විබ්බමති -පෙ- [මානත්තාරහො ච මානත්තචාරී ච අබ්බාතාරහො ච යථා පරිවාසිකො තපා වින්දාරෙතබ්බො.] ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු අබ්බාතාරහො අනන්තර සමමුහුලා සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙත්වා සමණෙරෙ හොති -පෙ-. උමමතතකො හොති -පෙ-. ඛිත්තවිනෙතො හොති -පෙ-. වේදනලො හොති. තස්ස හොන්ඤ්ඤා ආපනතියො පට්ච්ඡන්දායොපි අපට්ච්ඡන්දායොපි -පෙ- එකච්චා ආපනතියො ජානාති, එකච්චා ආපනතියො න ජානාති -පෙ-. එකච්චා ආපනතියො සරති, එකච්චා ආපනතියො තස්සරති. -පෙ- එකච්චාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො, එකච්චාහු ආපනතීහු වෙමතිකො. යාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො තා ආපනතියො ජාදෙති. -

1. අපට්ච්ඡාදෙත්වා - මජ්ඣ, 82.

[21 - 40.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරණයේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට හෙරණෙක් වෙයි ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු.] [41 - 60.] උමතු වෙක් වෙයි ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු] [61 - 80.] පෙරලුහු සිතැතියෙක් වෙයි ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු] [81 - 100] වෙදනායෙන් පෙලෙන්නෙක් වෙයි. ඔහුට පිළිසන් වූ ද, පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වේ ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු.] ඇතැම් ඇවැත් දනී. ඇතැම් ඇවැත් නො දනී ... ඇතැම් ඇවැත් සමරයි. ඇතැම් ඇවැත් නො සමරයි ... ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී ඇත්තේ වේ. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී නැත්තේ වේ. විමනී නැති ඇවැත් වසයි. විමනී ඇති ඇවැත් නො වසයි. හෙතෙමේ වෙදනායෙන් පෙලෙන්නෙක් වෙයි. නැවත හෙතෙමේ වෙදනායෙන් නො පෙලෙන්නෙක් ව පලමු විමනී නැති ව වැසු ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි. පලමු විමනී ඇති ව නො වැසු ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි ... පලමු විමනී නැති ව වැසු ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි. පලමු විමනී ඇති ව නො වැසු ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව වසයි... පෙර විමනී නැති ව වැසු ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව වසයි. පෙර විමනී ඇති ව නො වැසු ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි ... පලමු විමනී නැති ව සැහවූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව සඟවයි. පලමු විමනී ඇති ව නො සැහවූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව සඟවයි. ඒ මහණ හෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණකට මුල් ඇවැත් සමඟ ඇවැත් පිළිසන් පමණින් සමෝධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

[101 - 200.] මහණෙනි මෙහි මහණෙක් මානතට නිසි වූයේ... [ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි.]...

[201 - 300.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් මානත පුරන්නේ ... [ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නොකොට උපැවිදි වෙයි.]...

[301 - 400.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් අඛ්‍යාන කමීයට සුදුසු වූයේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ... [මානතට සුදුසු වූවහුත්, මානත පුරන්නාත්, අඛ්‍යානයට සුදුසු වූවහුත් (මූල කී) පිරිවෙස් පුරන්නා මෙන් විතර කට යුතු.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් අඛ්‍යානයට සුදුසු වූයේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද නො පිළිසන් කොට හෙරණෙක් වෙයි. ... උමතු වූවෙක් වෙයි ... පෙරලුහු සිතැත්තෙක් වෙයි ... වෙදනායෙන් පෙලෙන්නෙක් වෙයි. ඔහුට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ ... ඇතැම් ඇවැත් දනී. ඇතැම් ඇවැත් නො දනී ... ඇතැම් ඇවැත් සමරයි. ඇවැත් නො සමරයි... ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී රහිත ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී සහිත ය. යම් ඇවැත්හි විමනී රහිත ද ඒ ඇවැත් සඟවයි. -

යාහු ආපතනීහු වෙමනිකො නා ආපතනීයො නව්ඡාදෙති. යො වෙදනවො හොති. සො පුත අවෙදනවො හුන්‍යා යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො නව්ඡාදෙති. යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමනිකො නව්ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො නව්ඡාදෙති -පෙ-. යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො නව්ඡාදෙති. යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමනිකො නව්ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙති -පෙ- යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙති. යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමනිකො නව්ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො නව්ඡාදෙති -පෙ- යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙති, යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමනිකො නව්ඡාදෙසි, නා ආපතනීයො පව්ඡා නිබ්බෙමනීකො ඡාදෙති, යො භික්ඛු මූලාශපටිකකකකකකක. යථාපටිච්ඡන්තානක්ඛකක ආපතනීයො පුරිමාණ ආපතනීයො සමොධානපරිවාසො දුතබ්බොති.

මූලාශපටිකකකනවකුකකකකක නිවසිතං.

පරිමාණාදී වාර්ථකං

1. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා පරිමාණං¹ අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
2. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා අපරිමාණං² අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
3. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා එකනාමා අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
4. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා නානානාමා අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
5. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා සභායා අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
6. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා විසභායා අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
7. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා චවච්ඡිතා අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-
8. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛනුලා සබ්බාදිසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ඣිකා සමතින්තා අපටිච්ඡාදෙති විබහමති -පෙ-

(යථා භෙව්ඨා නථා විච්ඡාරෙතබ්බං.)

පරිමාණාදී වාර්ථකං නිවසිතං.

1. පරිමාණං - භ්‍යා. 2. අපරිමාණං - භ්‍යා.

යම් ඇවැත්ති විමනි සනිත ද ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. හෙතෙමේ වෙදනායෙන් පෙළෙන්නෙක් මේ. නැවත හෙතෙමේ වෙදනායෙන් නො පෙළෙන්නෙක් ව පෙර විමනි නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව නො සඟවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව නො සඟවයි ... පෙර විමනි නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව නො සඟවයි. පෙර විමනි ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව සඟවයි ... පෙර විමනි නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව වසයි. පෙර විමනි ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව නො වසයි .. පළමු විමනි නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව වසයි. පෙර විමනි ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනි නැති ව වසයි. ඒ මහණතෙමේ මුල් ඇවතට ඇද්ද යුතු. ඔහුට පළමු ඇවත සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතුයි.

මූලාසවිකාසන සිවුසිය නිමි.

පරිමාණාදි වාර අට

1. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ප්‍රමාණවත් (=ගණන් ඇති) බොහෝ සඟ වෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
2. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ නැති බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
3. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් එක් නම් ඇති බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
4. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වෙන් වෙන් නම් ඇති බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
5. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් සභාග වූ (= සමාන) බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
6. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් විසභාග වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
7. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වෙන් වෙන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි...
8. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් මුසු වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...

(යට කී පරිදි විතර කව යුතු යි.)

පරිමාණාදි වාර අට නිමිසේ ය.

දෙව භිකඤ්චාර එකාදසකං

1. දො භිකඤ්ච සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ සඛ්‍යාදිසෙසදිට්ඨිනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති, යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්චන්තනඤ්චංසා¹ පරිවාසං දන්තා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

2. දො භිකඤ්ච සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ වෙමතිකා හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්චන්තනඤ්චංසා පරිවාසං දන්තා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

3. දො භිකඤ්ච සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ මිඤ්ඤාදිට්ඨිනො හොනති, එකො ඡාදෙති. එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්චන්තනඤ්චංසා පරිවාසං දන්තා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

4. දො භිකඤ්ච මිඤ්ඤං ආපනනා හොනති. තෙ මිඤ්ඤෙ සඛ්‍යාදිසස-දිට්ඨිනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්චන්තනඤ්චංසා පරිවාසං දන්තා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

5. දො භිකඤ්ච මිඤ්ඤං ආපනනා හොනති. තෙ මිඤ්ඤෙ මිඤ්ඤා-දිට්ඨිනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්චන්තනඤ්චංසා පරිවාසං දන්තා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

6. දො භිකඤ්ච සුඤ්ඤං ආපනනා හොනති. තෙ සුඤ්ඤෙ සඛ්‍යාදිසස-දිට්ඨිනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. උභොපි යථාධම්මං කාරුපෙතබ්බො.

7. දො භිකඤ්ච සුඤ්ඤං ආපනනා හොනති. තෙ සුඤ්ඤෙ සුඤ්ඤා-දිට්ඨිනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. උභොපි යථාධම්මං කාරුපෙතබ්බො.

8. දො භිකඤ්ච සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ සඛ්‍යාදිසෙසදිට්ඨිනො හොනති. එකංසා හොති ආරුච්චෙසාමිනී, එකංසා හොති ත ආරුච්චෙසාමිනී. සො පඨමමපි යාමං ඡාදෙති, දුතීයමපි යාමං ඡාදෙති, තතීයමපි යාමං ඡාදෙති, උඤ්ඤො² අරුණේ ජනනා හොති ආපනති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්චන්තනඤ්චංසා පරිවාසං දන්තා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

1. යථාපට්චන්තනාඤ්චංසා - ඕච්ච 1, 2. යථාපට්චන්තනවචනං මජ්ඣං.
2. උට්ඨිනෙ - මජ්ඣං උද්ධිතෙ PTS.

දෙවනි කටුවාර එකොලොස්

1. දෙමහණ කෙනෙක් සභවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සභවෙසෙස්හි සභවෙසෙස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා ඇවැත් දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

2. දෙමහණ කෙනෙක් සභවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සභවෙසෙස්හි විමති ඇත්තාහු වෙත්. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා ඇවැත් දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

3. දෙමහණ කෙනෙක් සභවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සභවෙසෙස්හි මුහුදිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

4. මහණහු දෙදෙනෙක් මුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු මුහු ඇවැත්හි සභවෙසෙස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

5. දෙමහණ කෙනෙක් මුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු මුහු ඇවැත්හි මුහුදිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් වසයි. එක් මහණෙක් නො වසයි. යමෙක් වසා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

6. දෙමහණ කෙනෙක් නුමුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු නුමුහු ඇවැත්හි සභවෙසෙස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. දෙදෙන ම දහම් වූ පරිදි කරවිය යුතුය.

7. දෙමහණ කෙනෙක් නුමුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු නුමුහු ඇවැත්හි නුමුහු දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. දෙදෙන ම දහම් වූ පරිදි කරවිය යුතුය.

8. මහණහු දෙදෙනෙක් සභවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සභවෙසෙස්හි සභවෙසෙස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණකුට සැලකරන්නෙමි යි සිත් වෙයි. එක් මහණකුට නො සැලකරන්නෙමි යි සිත් වෙයි. හෙතෙමේ (රුත්‍රි) පලමු යමිතින් සභවයි. දෙවන යමිතින් සභවයි. තෙවන යමිතින් සභවයි. අරුණ නැති කල අවැත සභවන ලද්දේ වේ. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

9. දො භික්‍ෂු සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති, තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ සඛ්‍යාදිසෙසදිට්ඨිනො හොනති. තෙ ගච්ඡන්ති ආරේවෙස්‍යාමාති. එකස්‍ය අනන්දමහෙස මකඛධිමො උප්පජ්ජති න ආරේවෙස්‍යාමිති. සො පඨමෙපි යාමං ඡාදෙති. දුතීයමෙපි යාමං ඡාදෙති. තතීයමෙපි යාමං ඡාදෙති. උඤ්ඤෙණ අරුණේ ඡන්තා හොති ආපනති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්ච්ඡන්තඤ්ඤං පරිවාසං දන්වා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

10. දො භික්‍ෂු සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ සඛ්‍යාදිසෙසදිට්ඨිනො හොනති. තෙ උමමතතකා හොනති. තෙ පච්ඡා අනුමමතතකා හුන්වා එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්ච්ඡන්තඤ්ඤං පරිවාසං දන්වා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

11. දො භික්‍ෂු සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ පාතීමොකෙ උද්දිස්‍යමානෙ එවං වදෙන්නති: “ඉදුතෙව ඛො මයං ජාතාම: අගමපි කීර ධිමෙමො සුත්තාගතො සුත්තපරිගාපනො අකුඤ්ඤාසං උද්දොසං ආගච්ඡති”ති. තෙ සඛ්‍යාදිසෙසෙ සඛ්‍යාදිසෙසදිට්ඨිනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්ච්ඡන්තඤ්ඤං පරිවාසං දන්වා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බන්ති.

දෙවභික්‍ෂුවාර එකාදසකං නිට්ඨිතං.

මූලාශ්‍රපටිකය්‍යන අවිසුද්ධිනවකං

1. ඉධ පන භික්‍ෂුවෙ, භික්‍ෂු සමබහුලා සඛ්‍යාදිසෙසං ආපනතීයො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වච්ඡිතමපි සමභින්නමපි. සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවති. තස්‍ය සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනන්ද සමබහුලා සංඝාදිසෙසං ආපනතීයො ආපජ්ජති පරිමාණායො අපට්ච්ඡන්තායො. සො සඛ්‍යං අනන්ද ආපනතීනං මූලාශ්‍රපටිකය්‍යනං යාවති. තං සඛෙසා අනන්ද ආපනතීනං මූලාශ්‍රපටිකය්‍යති ධම්මකෙත නාමෙත අකුපෙත ආනාරතෙත. ධම්මෙත සමොධානපරිවාසං දෙති, අධම්මෙත මානතතං දෙති, අධිකම්මෙත අබෙතති. සො භික්‍ෂුවෙ, භික්‍ෂු අවිසුද්ධො නාහි ආපනතීති.

9. දෙමහණ කෙනෙක් සහවෙසස් අවන්හු වෙති. ඔහු සහ වෙසෙස්හි සහවෙසස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. ඔහු සැලකරන්තනමු සි යෙති. එක් මහණකුට අතරමග දී නො සැලකරන්තෙමි සි මකුදුමි උපදී. හෙතෙමේ පලමු යමිතින් වසයි. දෙවන යමිතින් වසයි. තෙවන යමිතින් වසයි. ඇණ නැති කල ඇවන වැසුනේ වේ. යමෙක් වසා නමි හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවත් පිලිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදනාට ම මානත දිය යුතු.

10. දෙමහණ කෙනෙක් සහවෙසස් අවන්හු වෙති. ඔහු සහ-වෙසස්හි සහවෙසස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙති. ඔහු උමතු වුවෝ වෙත්. පසු ව ඔහු උමතු නො වුවෝ ව එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නමි හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවත් පිලිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදනාට ම මානත දිය යුතු.

11. දෙමහණ කෙනෙක් සහවෙසස් අවන්හු වෙති. ඔහු පාමොක් උදෙසන කල්හි “මේ දහමත් පාමොක් හුතුරෙහි ආයේ ල, හුතුරෙහි ඇතුලත් ල, අබ්මසක් පාසා උදෙසුමට පැමිණේ ල සි මේ දුන් ම අපි දනුමහ සි” මෙසේ කියත්. ඔහු සහවෙසස්හි සහවෙසස් දිට්ඨි ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නමි හේ දුකුලා දෙස්විය යුතුවේ. ඇවත් පිලිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදනාට ම මානත දිය යුතු යි.

දෙවහිකභූවාර එකොලොස හිමි.

මූලාශපටිකසාහන අවිසුද්ධි නවකය

1. මහණෙහි, මෙහි මහණෙක් ගණන් ඇත්තා වූ ද ගණන් නැත්තා වූ ද එක් නමි ඇත්තා වූ ද වෙත් දේන් නමි ඇත්තා වූ ද සහාග වූ ද විසහාග වූ ද වෙත් වෙත් වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සහවෙසස් අවදීයි. හෙතෙමේ ඒ ඇවැත්තට සබ්බසාගෙන් සමොධාන පිරිවෙස යදීයි. ඔහුට සබ්බ තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ගණන් ඇති පිලිසන් නො වූ බොහෝ සහවෙසස් ඇවැත් අවදීයි. හෙතෙමේ සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන් සදහා මූලාශපටිකසාහන යදී. සබ්බ තෙමේ ඔහුට දුහැමි වූ අකොපා වූ නැතට නිසි කමියෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලාශපටිකසාහන කමි කෙරෙයි. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස් දෙයි. නො දුහැමින් මානත දෙයි. නො දුහැමින් අබ්බානස කෙරෙයි. මහණෙහි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ අපනතින් ගෙන් පිරිසිදු වූයේ නො වේ.

2. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වච්ඡිතමපි සමතින්තමපි. සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති පරිමාණයො පටිච්ඡන්තායො. සො සඛ්‍යං අනතරං ආපනතීනං මූලාශ්‍රපච්ඡෙදයනං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලාශ්‍රපච්ඡෙදයනං ධම්මසෙකන කමෙතන අකුප්පෙන ධාතාරහෙන. ධම්මෙතන සමොධාන පරිවාසං දෙති. අධම්මෙතන මානතනං දෙති. අධම්මෙතන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ, භික්ඛු අරීහුදො තාහි ආපනතීහි.

3. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වච්ඡිතමපි සමතින්තමපි. සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති පරිමාණයො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සො සඛ්‍යං අනතරං ආපනතීනං මූලාශ්‍රපච්ඡෙදයනං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලාශ්‍රපච්ඡෙදයනං ධම්මසෙකන කමෙතන අකුප්පෙන ධාතාරහෙන. ධම්මෙතන සමොධානපරිවාසං දෙති. අධම්මෙතන මානතනං දෙති. අධම්මෙතන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ, භික්ඛු අරීහුදො තාහි ආපනතීහි.

4 - 7. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වච්ඡිතමපි සමතින්තමපි. සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති අපරිමාණයො අපටිච්ඡන්තායො -පෙ- අපරිමාණයො පටිච්ඡන්තායො -පෙ- අපරිමාණයො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි -පෙ- පරිමාණයොපි අපරිමාණයොපි අපටිච්ඡන්තායො. සො සඛ්‍යං අනතරං ආපනතීනං මූලාශ්‍රපච්ඡෙදයනං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලාශ්‍රපච්ඡෙදයනං ධම්මසෙකන කමෙතන අකුප්පෙන ධාතාරහෙන, ධම්මෙතන සමොධානපරිවාසං දෙති, අධම්මෙතන මානතනං දෙති, අධම්මෙතන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ, භික්ඛු අරීහුදො තාහි ආපනතීහි.

8. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමඛුලා සඛ්‍යාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වච්ඡිතමපි සමතින්තමපි. සො සඛ්‍යං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. -

2. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ප්‍රමාණවත් වූ ද ප්‍රමාණ රහිත වූ ද එක් තමක් ඇත්තා වූ ද වෙන් වෙන් තම ඇත්තා වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වජ්ඣන වූ ද සමභින්න වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොධාන පිරිවෙස යදියි. ඔහුට සඛ්ඛ තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අතර ප්‍රමාණවත් වූ වැසුහු බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් අතර ඇවැත්තට මූලායපටිකසාහන යදියි. සඛ්ඛ තෙමේ ඔහුට අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දුභූමි කමයෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන කෙරෙයි. දුභූමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. නො දුභූමින් මානන දෙයි, නො දුභූමින් අධ්‍යානය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතිගෙන් අවිසුද්ධ වූයේ වෙයි.

3. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් තම වූ ද වෙන් වෙන් තම වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වචජ්ඣන වූ ද සමභින්න වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ ඒ ඇවැත්තට සඛ්ඛයාගෙන් සමොධාන පිරිවෙස යදියි. සඛ්ඛ තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා ඔහුට සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අතර පමණ වූ පිලිසත් වූ ද පිලිසත් නො වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ අතර ඇවැත්තට සඛ්ඛයාගෙන් මූලායපටිකසාහන යදියි. සඛ්ඛ තෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දුභූමිකමයෙන් ඔහුට අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන කම කෙරෙයි. දුභූමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. නො දුභූමින් මානන දෙයි. නො දුභූමින් අධ්‍යානය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතිගෙන් විසුද්ධ වූයේ නො වේ.

4 - 7. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් තම වූ ද වෙන් වෙන් තම වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වචජ්ඣන වූ ද සමභින්න වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොධාන පිරිවෙස යදියි. සභන තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අතර නො පමණ වූ නො වැසුහු ... නො පමණ වූ වැසුහු ... නො පමණ වූ වැසුහා වූත් නො වැසුහා වූත් ... පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද නො වැසුහා වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන යදියි. සඛ්ඛ තෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දුභූමි කමයෙන් ඔහුට අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන කම කෙරේ. දුභූමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. නො දුභූමින් මානන දෙයි. නො දුභූමින් අධ්‍යානය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් පිරිසිදු වූයේ නො වෙයි.

8. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ගණන් ඇත්තා වූ ද ගණන් තැත්තා වූ ද එක් තමක් ඇත්තා වූ ද වෙන් වෙන් තම ඇත්තා වූ ද සමාන වූ ද අසමාන වූ ද වචජ්ඣන වූ ද සමභින්න වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් ඒ ඇවැත් තට සමොධාන පිරිවෙස යදියි. සඛ්ඛ තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. -

හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ පමණ වූ ද අපමණ වූ ද වැසුණු බොහෝ සහ වෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් අතර ඇවැත් සඳහා මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය යදියි. සබ්‍ය තෙමේ අකොපා වූ තැනට නිසි දැනුම් කමයෙන් ඔහුට අතර ඇවැත් සඳහා මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය කෙරේ. දැනුමින් සමෝධාන පිරිවෙස දෙයි. නො දැනුමින් මානස දෙයි. නො දැනුමින් අබ්‍යානය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතින්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ නො වෙයි.

9. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් තම වූ ද මවන් වෙන් තම වූ ද සහාය වූ ද විසහාය වූ ද වචනික වූ ද සමිතික වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණේ. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් ඒ ආපනතින්ට සමෝධාන පරිවාසය යදියි. සබ්‍ය තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සඳහා සමෝධාන පරිවාසය දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද වැසුණා වූත් නො වැසුණා වූත් බොහෝ සබ්‍යදීපෙසාපනතින්ට පැමිණේ. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් ඒ ආපනතින්ට මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය යදියි. සබ්‍ය තෙමේ අකොපා වූ සාතාතී වූ ධාර්මික කමයෙන් ඔහුට ඒ ආපනතින් සඳහා මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය කෙරෙයි. දැනුමින් සමෝධාන පරිවාසය දෙයි. නො දැනුමින් මානස දෙයි. නො දැනුමින් අබ්‍යාන කමය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතින් ගෙන් විශුද්ධ වූයේ නො වෙයි.

මූලාශ්‍ර පටිකා සහන අවිසුද්ධි නිවහන නිමයේ යි.

මූලාශ්‍ර පටිකා සහන විසුද්ධි නිවහන

1 - 3. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද ... වචනික වූ ද සමිතික වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් ඒ ඇවැත්නට සමෝධාන පරිවාසය යදියි. සබ්‍ය තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සඳහා සමෝධාන පරිවාසය දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර පමණ වූ නො වැසුණු ... පමණ වූ වැසුණු ... පමණ වූ වැසුණා වූත් නො වැසුණා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් අතර ඇවැත්නට මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය යදියි. සබ්‍ය තෙමේ ඔහුට අකොපා වූ තැනට නිසි දැනුම් කමයෙන් අතර ඇවැත් සඳහා මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය කෙරෙයි. දැනුමින් සමෝධාන පිරිවෙස දෙයි. දැනුමින් මානස දෙයි. දැනුමින් අබ්‍යානය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතින්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වෙයි.

4 - 6. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද ... වචනික වූ ද සමිතික වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් ඒ ඇවැත්නට සමෝධාන පිරිවෙස යදියි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අතර අපමණ වූ නො වැසුණු ... අපමණ වූ වැසුණු ... අපමණ වූ වැසුණා වූත් නො වැසුණා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. හෙතෙමේ සබ්‍යයාගෙන් අතර ඇවැත් සඳහා මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය යදියි. සබ්‍ය තෙමේ ඔහුට අකොපා වූ තැනට නිසි දැනුම් කමයෙන් අතර ඇවැත් සඳහා මූලාශ්‍ර පටිකා සහනය කෙරෙයි. දැනුමින් සමෝධාන පිරිවෙස දෙයි. දැනුමින් මානස දෙයි. දැනුමින් අබ්‍යානය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතින්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වෙයි.

7 - 9. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනීනමපි සමභිනනමපි. සො සඛසං නාසං ආපනනීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා නාසං ආපනනීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි අප- පිච්චන්තායො -පෙ- පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පපිච්චන්තායො -පෙ- පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පපිච්චන්තායොපි අපපිච්චන්තායොපි. සො සඛසං අනතරං ආපනනීනං මූලායපටිකසානං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනනීනං මූලායපටිකසානි ධම්මසෙකන කමෙමන ඤාපෙහන ධානාරභෙන. ධම්මෙත සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙත මානනං දෙති. ධම්මෙත අබෙහතී. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුදධා තාහි ආපනනීහිතී.

මූලායපටිකසානවිසුදධිනවකං නිට්ඨිතං.

දුතියමුලායපටිකසානවිසුදධිනවකං

1. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනීනමපි සමභිනනමපි. සො සඛසං නාසං ආපනනීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා නාසං ආපනනීනං සමොධානපරිවාසං දෙති සො පරිවසනොතා අනතරං සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායො අපපිච්චන්තායො. සො සඛසං අනතරං ආපනනීනං මූලායපටිකසානං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනනීනං මූලායපටිකසානි අධම්මසෙකන කමෙමන ඤාපෙහන අධානාර- භෙන. අධමමන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතරා සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායො අපපිච්චන්තායො.¹

සො තසම්. භුමියං ඕනො පුරිමා² ආපනනීනං අනතරං ආපනනියො සරතී. අපරං ආපනනීනං අනතරං ආපනනියො සරතී. තස්ස ඵචං හොති: "අහං ඛො සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනීනමපි සමභිනනමපි. සොහං සඛසං නාසං ආපනනීනං සමොධානපරිවාසං යාවං. තස්ස මෙ සඛෙසා නාසං ආපනනීනං සමො- ධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසනොතා අනතරං සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායො අපපිච්චන්තායො. සොහං සඛසං අනතරං ආපනනීනං මූලායපටිකසානං යාවං. තං මං සඛෙසා අනතරා ආපනනීනං මූලායපටිකසානි අධම්මසෙකන කමෙමන ඤාපෙහන අධානාරභෙන. අධමමන සමොධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතරං සමබහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායො අපපිච්චන්තායො. සොහං තසම්. භුමියං ඕනො පුරිමා ආපනනීනං අනතරා ආපනනියො සරතී. අපරං ආපනනීනං අනතරං ආපනනියො සරතී. යනුනුනාහං සඛසං පුරිමා ආපනනීනං අනතරං ආපනනීනඤච අපරං ආපනනීනං අනතරං ආපනනීනඤච මූලායපටිකසානං යාවෙහං ධම්මසෙකන කමෙමන ඤාපෙහන ධානාරභෙන, ධම්මෙත සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙත මානනං, ධම්මෙත අබෙහනං"තී. -

1. පරිමාණාපිච්චන්තායො - PTS 2. පුරිමාහං - PTS.

7 - 9. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද ... කුමුසු වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙම සබ්බසායෙත් ඒ ඇවැත්තට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද නො වැසුනු ... පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද වැසුනු ... පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසායෙත් අතර ඇවැතුන්ගේ මුලට ඇදීම යදිසි. සබ්බ තෙමේ අකොපස වූ තැනට සුදුසු දුකැමිකමින් ඔහු අතර ඇවැත් පිණිස මුලට අදිසි. දුකැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. දුකැමින් මානන දෙසි. දුකැමින් අධ්‍යානය කෙරෙහි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් විශුඬ වූයේ මේ හි.

මූලායපටිකසසනවිසුඬනි නවකය හිමි.

දෙවන මූලායපටිකසසනවිසුඬනි නවකය

1. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද ... කුමුසු වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසායෙත් ඒ ඇවැත්තට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි අතර ගණන් ඇති නො වැසුනු බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසායෙත් අතර ඇවැත් පිණිස මුලට ඇදීම යදී. සබ්බතෙමේ කොපස වූ (=ගැරහිය යුතු) තැනට නො නිසි නො දුකැමිකමින් ඔහු අතර ඇවැත් පිණිස මුලට අදිසි. නො දුකැමින් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි සි භහනේ ඒ අතර ගණන් සහිත නො වැසුනු බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි.

හෙතෙමේ ඒ බිම සිටියේ පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් සමරහි. පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් ද සමරහි. ඔහුට මෙසේ සිත් මේ. "මම වූ කලී ගණන් සහිත වූ ද ගණන් රහිත වූ ද ... කුමුසු වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවත්මි. ඒ මම සබ්බසායෙත් ඒ ඇවැත්තට සමොදහන් පිරිවෙස යදීමේ ඒ මම සබ්බ තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහි අතර ගණන් සහිත නො වැසුනු බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවත්මි. ඒ මම සබ්බසායෙත් අතර ඇවැතුන්ගේ මුලට ඇදීම යදීමි. සබ්බ තෙමේ ඒ මා කොපස වූ තැනට නො නිසි නො දුකැමිකමින් ඒ ඇවැත් සදහා මුලට ඇදී ය. නො දුකැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහි සි භහනෙමි අතර පමණ වූ නො වැසුනු බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවත්මි. ඒ මම එහිම සිටියෙමි පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් සමරමි. පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් ද සමරමි. අකොපස වූ තැනට නිසි දුකැමිකමින් පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්ගේත් මුලට ඇදීම ද, දුකැමින් සමොදහන් පිරිවෙස ද, දුකැමින් මානන ද, දුකැමින් අධ්‍යානය ද සදනෙමි නමි මානවැ" හි.

සො සඛසං පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච, අපරං ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච මූලායපටිකසසනං යාවතී ධම්මකෙන කමෙවන අකුපෙපන ණානාරභෙන, ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙන මානතතං, ධම්මෙන අබ්භාතං. තං සඛෙසා පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච අපරං ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච මූලායපටිකසසනී ධම්මකෙන කමෙවන අකුපෙපන ණානාරභෙන. ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙන මානතතං දෙති. ධම්මෙන අබ්භතී. සො භීකඛවෙ, භීකඤ්ච විසුද්ධො තාභී ආපනතීභී.

2 - 3. ඉධ පන භීකඛවෙ, භීකඤ්ච සමඛහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්චි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනිතවපි සමභීතතවපි. සො සඛසං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තසා සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනතරං සමඛහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්චි පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො -පෙ- පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සො සඛසං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසසනං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසසනී අධම්මකෙන කමෙවන කුපෙපන අධානාරභෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතරං සමඛහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්චි පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි.

සො තසමී භුමියං සීතො පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීයො සරති. අපරං ආපනතීනං අනතරං ආපනතීයො සරති. තසා එවං භොති: “අහං වො සමඛහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්චි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනිතවපි සමභීතතවපි. සොහං සඛසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවං. තසා මෙ සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං අදුභි. සොහං පරිවසනො අනතරං සමඛහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්චි පරිමාණායො¹ පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සොහං සඛසං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසසනං යාවං. තං මං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසසනී අධම්මකෙන කමෙවන කුපෙපන අධානාරභෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං අදුභි. සොහං පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතරං සමඛහුලා සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපඤ්චි පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සොහං තසමී භුමියං සීතො පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීයො සරාමි. අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීයො සරාමි. යනහුතාසං සඛසං පුරිමා² ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච මූලායපටිකසසනං යාවෙයසං ධම්මකෙන කමෙවන අකුපෙපන ණානාරභෙන, ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙන මානතතං, ධම්මෙන අබ්භාතං”ති.

සො සඛසං පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච මූලායපටිකසසනං යාවතී ධම්මකෙන කමෙවන අකුපෙපන ණානාරභෙන, ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙන මානතතං, ධම්මෙන අබ්භාතං. තං සඛෙසා පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ච මූලාය පටිකසසනී ධම්මකෙන කමෙවන අකුපෙපන ණානාරභෙන. ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙන මානතතං දෙති. ධම්මෙන අබ්භතී. සො භීකඛවෙ භීකඤ්ච විසුද්ධො තාභී ආපනතීභී.

1. පරිමාණං - පෙසං. 2. පුරිමානං - මජ්ඣං.

තෙනෙමේ සඛකයාගෙන් අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දැහැමිකමින් පලමු ඇවැත්තව අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැත්තව අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලාංගපටිකඝනන ද, දැහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස ද, දැහැමින් මානත ද, දැහැමින් අබ්‍යානත ද යදී. සඛක තෙනෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දැහැමිකමින් ඔහුට පලමු ඇවැත්තව අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැත්තව අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලාංග පටිකඝනන කෙරේ. දැහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. දැහැමින් මානත දෙයි. දැහැමින් අබ්‍යානත කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙනෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වෙයි.

2-3 මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද ... නො මුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සභවසෙස් ඇවැත් අවදී. තෙනෙමේ සඛකයාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදී. සඛක තෙනෙමේ ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙකුගේ අතර පමණ වූ පිට්‍රිසන් වූ ... පමණ වූ පිට්‍රිසන් වූත් පිට්‍රිසන් නො වූත් බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. තෙනෙමේ සඛකයාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලාංගපටිකඝනන යදී. සඛක තෙනෙමේ ඔහුට කොප්‍ය වූ තැනට නො නිසි නො දැහැමි කමෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලාංගපටිකඝනන කෙරේ. නො දැහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. තෙනෙමේ පිරිවෙසෙමි සි හභ්‍යන් ඒ අතර පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සභවසෙස් ඇවැත් අවදී.

තෙනෙමේ එහිම සිටියේ පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකෙරෙයි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකෙරෙයි. ඔහුට මෙසේ සිත් වේ. “මම පමණ වූ ද අපමණ වූ ද... කුමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සභවසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සඛකයාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදීමි. ඒ මම සඛකතෙනෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන්පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙකුගේම ඒ අතර පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සභවසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සඛකයාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලාංගපටිකඝනන යදීමි. සඛකතෙනෙමේ ඒ මම කොප්‍ය වූ තැනට නො නිසි නො දැහැමිකමින් මූලාංගපටිකඝනන කෙරෙයි. නො දැහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙමි සි හභ්‍යන්ම ඒ අතර පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සභවසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම එහිම සිටියෙමි පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකරමි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකරමි. මම සඛකයාගෙන් අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දැහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලාංගපටිකඝනන ද, දැහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දැහැමින් මානත ද, දැහැමින් අබ්‍යානත ද යදනෙමි නම මැනවැ” යි.

තෙනෙමේ සඛකයාගෙන් අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දැහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලාංගපටිකඝනන ද, දැහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දැහැමින් මානත ද, දැහැමින් අබ්‍යානත ද යදීයි. සඛකතෙනෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට සුදුසු දැහැමිකමින් ඔහුට පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් මූලාංගපටිකඝනන කෙරේ. දැහැමින් සමොදහන්-පිරිවෙස දෙයි. දැහැමින් මානත දෙයි. දැහැමින් අබ්‍යානත කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙනෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වේ.

4 - 6. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචන්දිකමපි සමභින්නමපි. සො සඛ්ඤං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛ්ඤා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතො අනතරා සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති අපරිමාණායො අපච්චන්දනායො -පෙ- අපරිමාණායො පච්චන්දනායො -පෙ- අපරිමාණායො පච්චන්දනායොපි අපච්චන්දනායොපි.* සො සඛ්ඤං අනතරා ආපනතීනං මූලායපච්ඡක්ඛණනං යාවතී. තං සඛ්ඤා අනතරා ආපනතීනං මූලාය පච්ඡක්ඛණනී¹ අධම්මකෙන කමෙමන කුප්පෙන අධ්ඤාතොරකෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො -පෙ- ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙන මානනං දෙති. ධම්මෙන අබ්භතී. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුද්ධො තාභි ආපනතීභි.

7. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචන්දිකමපි සමභින්නමපි. සො සඛ්ඤං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛ්ඤා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතො අනතරා සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි අපච්චන්දනායො. සො සඛ්ඤං අනතරා ආපනතීනං මූලායපච්ඡක්ඛණනං යාවතී. තං සඛ්ඤා අනතරා ආපනතීනං මූලායපච්ඡක්ඛණනී අධම්මකෙන කමෙමන කුප්පෙන අධ්ඤාතොරකෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො -පෙ- ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙන මානනං දෙති. ධම්මෙන අබ්භතී. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුද්ධො තාභි ආපනතීභි.

8. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචන්දිකමපි සමභින්නමපි. සො සඛ්ඤං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී, තස්ස සඛ්ඤා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතො අනතරා සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පච්චන්දනායො. සො සඛ්ඤං අනතරා ආපනතීනං මූලායපච්ඡක්ඛණනං යාවතී. තං සඛ්ඤා අනතරා ආපනතීනං මූලායපච්ඡක්ඛණනී අධම්මකෙන කමෙමන කුප්පෙන අධ්ඤාතොරකෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතරා සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පච්චන්දනායො.

සො තස්මිං භූමිතං ඕතො පුරිමා ආපනතීනං අනතරා ආපනතීයො සරතී. අපරා ආපනතීනං අනතරා අපනතීයො සරතී. තස්ස එවං ගොතී “අභං ඛො සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣං පරිමාණමපි -පෙ- වචන්දිකමපි සමභින්නමපි. සොභං සඛ්ඤං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවං. තස්ස මෙ සඛ්ඤා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං අදුසී. සොභං පරිවසනොතො අනතරා සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ඣං පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පච්චන්දනායො. සොභං සඛ්ඤං අනතරා ආපනතීනං මූලායපච්ඡක්ඛණනං යාවං. -

* “පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි -පෙ- අපච්චන්දනායො” - ඉතීපි දිසෙති - මජ්ඣං.

1. පච්ඡක්ඛණනී - මජ්ඣං.

4 - 6 මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද ... නුමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැතුන්ට පැමිණේ. හෙතෙමේ ඒ ඇවැතුන්ට සබ්බසාගෙන් සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ ඇවැතුන් සදහා ඔහුට සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ නො පමණ වූ නො පිලිසන් වූ ... නො පමණ වූ පිලිසන් වූ ... නො පමණ වූ පිලිසන් වූත් නො පිලිසන් වූත් බොහෝ වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිසි. සබ්බතෙමේ ඔහු කොපා වූ තැනට නො නිසි වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් පිණිස මූලට අදිසි. නො දුහැමිත් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි සි හසිමින් ... දුහැමිත් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. දුහැමිත් මානස දෙයි. දුහැමිත් අබ්බාන කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණතෙමේ ඒ ඇවැත් විගුණි වූයේ වෙයි.

7. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද නුමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. ඔහුට සබ්බතෙමේ ඒ ඇවැතුන් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද නො පිලිසන් වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිසි. සබ්බතෙමේ ඔහු කොපා වූ තැනට නිසි නො වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් පිණිස මූලට අදිසි. නො දුහැමිත් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි සි හසිමින් ... දුහැමිත් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. දුහැමිත් මානස දෙයි. දුහැමිත් අබ්බාන කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණතෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් විගුණි වූයේ වෙයි.

8. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූත් අපමණ වූත් ... නුමුහු වූත් මුහු වූත් බොහෝ වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සබ්බතෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද පිලිසන් වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිසි. සබ්බතෙමේ ඔහු කොපා වූ තැනට නිසි නො වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් පිණිස මූලට අදිසි. නො දුහැමිත් සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි සි හසනේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද පිලිසන් වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි.

හෙතෙමේ එකිනෙක සිටියේ පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහි කෙරෙයි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහි කෙරෙයි. ඔහුට මෙබඳු සිතෙක් වෙයි. මම වූ කලි නො පමණ වූත් පමණ වූත් ... නුමුහු වූත් මුහු වූත් බොහෝ වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන් පිරිවෙස යදිදෙමි. සබ්බතෙමේ ඒ මම ඒ ඇවැතුන් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහුයෙම ඒ අතර පමණ වූත් නො පමණ වූත් පිලිසන් වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිදෙමි.

තං මං සඛෙකා අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති අධිමමකෙන කමෙමන කුප්‍යෙන අධිචාරතෙන. අධිමමෙන සමොධානපරිවාසං අදුසි. සොභං පරිවසාමීති මඤ්ඤමානො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජි පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායො. සොභං තසමිං භූමියං සීතො පුරිමා ආපනතිනං අනතරං ආපනතියො සරති. අපරං ආපනතිනං අනතරං ආපනතියො සරති. යනනුනාහං සඛං පුරිමා ආපනතිනං අනතරං ආපනතිනං අපරං ආපනතිනං අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති යාපෙය්‍යං ධර්මකෙන කමෙමන අකුප්‍යෙන චාරතෙන, ධර්මකෙන සමොධානපරිවාසං, ධර්මකෙන මානතතං, ධර්මකෙන අබ්‍යාතං”ති.

සො සඛං පුරිමා ආපනතිනං අනතරං ආපනතිනං අපරං ආපනතිනං අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති යාපෙය්‍යං ධර්මකෙන කමෙමන අකුප්‍යෙන චාරතෙන, ධර්මකෙන සමොධානපරිවාසං, ධර්මකෙන මානතතං, ධර්මකෙන අබ්‍යාතං. තං සඛං පුරිමා ආපනතිනං අනතරං ආපනතිනං අපරං ආපනතිනං අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති ධර්මකෙන කමෙමන අකුප්‍යෙන චාරතෙන, ධර්මකෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධර්මකෙන මානතතං දෙති. ධර්මකෙන අබ්‍යාතං. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුද්ධො තාභි ආපනතිති.

9. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනිකමපි සමතින්තමපි. සො සඛං තාසං ආපනතිනං සමොධානපරිවාසං යාපෙය්‍යං. තසං සඛෙකා තාසං ආපනතිනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සො සඛං අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති යාපෙය්‍යං. තං සඛෙකා අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති අධිමමකෙන කමෙමන කුප්‍යෙන අධිචාරතෙන. අධිමමෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමීති මඤ්ඤමානො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි.

සො තසමිං භූමියං සීතො පුරිමා ආපනතිනං අනතරං ආපනතියො සරති, අපරං ආපනතිනං අනතරං ආපනතියො සරති. තසං එවං හොති: “අහං ඛො සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වචනිකමපි සමතින්තමපි. සොභං සඛං තාසං ආපනතිනං සමොධානපරිවාසං යාපෙය්‍යං. තසං මෙ සඛෙකා තාසං ආපනතිනං සමොධානපරිවාසං අදුසි. සොභං පරිවසනො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජි පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සොභං සඛං අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති යාපෙය්‍යං. තං මං සඛෙකා අනතරං ආපනතිනං මූලාශ්‍රපටිකසාන්ති අධිමමකෙන කමෙමන කුප්‍යෙන අධිචාරතෙන:-

සබ්බතෙමේ ඒ මට කොපා වූ තැනට නිසි නො වූ නො දැහැමිකමින් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකයන ය කෙලේය. නො දැහැමින් සමොදහන්-පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙමි සි හගනෙමි අතර පමණ වූත් අපමණ වූත් පිළිසන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම එබිම සිටියෙමි පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකරමි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකරමි. මම සබ්බතාගෙන් අකොපා වූ තැනට නිසි වූ දැහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් මූලායපටිකයන ද, දැහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දැහැමින් මාතන ද, දැහැමින් අබ්බාතය ද යදනෙමි තම ඉතා මානවැ” යි.

හෙතෙමේ සබ්බතාගෙන් අකොපා වූ තැනට නිසි වූ දැහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් මූලායපටිකයන ද, දැහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දැහැමින් මාතන ද, දැහැමින් අබ්බාතය ද යදිසි. සබ්බතෙමේ ඔහුට අකොපා වූ තැනට නිසි වූ දැහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් පිණිසත් මූලායපටිකයන ය කෙරෙයි. දැහැමින් සමොදහන්-පිරිවෙස දෙයි. දැහැමින් මාතන දෙයි. දැහැමින් අබ්බාත කෙරෙයි. මහණෙනි, එ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්නේත් විසුද්ධි වූයේ වෙයි.

9. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද... වෙන් වෙන් වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සබ්බතාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සබ්බතෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සඳහා සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුගේ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද වැසුතා වූ ද නො වැසුතා වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පෑමිණේ. හෙතෙමේ සබ්බතාගෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකයන යදි. සබ්බතෙමේ කොපා වූ තැනට නො නිසි දැහැමිකමින් ඔහුට අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකයන ය කෙරේ. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙමි සි හගනේ ඒ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි.

හෙතෙමේ එබිම සිටියේ පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකරයි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකරයි. ඔහුට මෙසේ සිත් වෙයි. “මම පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් නමි ඇත්තා වූ ද වෙන් වෙන් නමි ඇත්තා වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වෙන් වෙන් වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සබ්බතාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදිමි. සබ්බතෙමේ ඒ මට ඒ ඇවැත් සඳහා සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහුගෙමි ඒ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සබ්බතාගෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකයන ය යදිමි. සබ්බතෙමේ ඒ මට කොපා වූ තැනට නො නිසි නො දැහැමිකමින් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකයන ය කෙලේ ය: -

330 චූලපච්ඡේද සමුච්චයඤ්ඤාකං - දුතියමුලායපටිකස්සනවිසුඤ්ඤානවකං

අබ්බෙවන සමොධානපරිවාසං අදුසි. සොභං පරිවසංඝීති මඤ්ඤමිනො අනතරං සමබ්බුලා සඤ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අට්ඨන්තායොපි. සොභං නසමිං භුමියං ඕසො පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතියො සරංඝී. අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතියො සරංඝී. අනන්තානං සඤ්ඤං පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ඤා අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ඤා චූලායපටිකස්සනං යාවේයං. ධම්මසෙකක කමෙවන අකුපෙපන ඨාතාරහෙන, ධම්මෙවන මානතතං, ධම්මෙවන අඤ්ඤාන”නති.

සො සඤ්ඤං පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ඤා අපරා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ඤා චූලායපටිකස්සනං යාවති ධම්මසෙකක කමෙවන අකුපෙපන ඨාතාරහෙන, ධම්මෙවන සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙවන මානතතං, ධම්මෙවන අඤ්ඤානං. නං සඤ්ඤං පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතීනඤ්ඤා අපරා ආපනතීනං අනතරං අපනතීනඤ්ඤා චූලායපටිකස්සනං ධම්මසෙකක කමෙවන අකුපෙපන ඨාතාරහෙන. ධම්මෙවන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙවන මානතතං දෙති. ධම්මෙවන අඤ්ඤාති. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුඤ්ඤා තාභි ආපනතීභි’ති.

දුතියමුලායපටිකස්සනවිසුඤ්ඤානවකං නිට්ඨිතං.

සමුච්චයඤ්ඤාකං නතියං.

නසුඤ්ඤානං:

අපට්ඨන්තා ඵකාභ දථිභ තීභ චතුභ ව,
පඤ්චාභ පකඛදසානං ආපතාභ සුඤ්ඤානො මුති.

විඤ්ඤානො පරිමාණාසු දො භික්ඛු තසු සඤ්ඤාදිනො,
දො වෙමන්තා මිස්සකදිට්ඨිනො මිස්සකෙ ගරුකදිට්ඨිනො.

මිස්සකෙ මිස්සකදිට්ඨිනො සුඤ්ඤානෙ ගරුකදිට්ඨිනො,
සුඤ්ඤාදිට්ඨි ව ජාදෙති අථ පකකමිහෙන ව.

උමමනතකදෙසනඤ්ඤා චූලායපටිවිසුඤ්ඤානො,
ආචරියානා විතජ්ජවාදීනං තමබපණ්ණීදීපපසාදකානං,
මහාවිහාරවාසීනං වාචනා සඤ්ඤාමට්ඨිතියාති.*

සමුච්චයඤ්ඤාකං නිට්ඨිතං.

* උද්දනගාරාඨානං සංඝමාර්ගමිථෙපාඨසෙසු ඤ්ඤානො දීඤ්ඤානො දිස්සන්තො.

නො දැකුමින් සමෝදකන් පිරිවොන දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙම සි හගනෙම ඒ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද බොහෝ සහවෙසෙත් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම එබිම සිපියෙම පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සමරමි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සමරමි. මම සබ්බසාහෙත් අකොපා වූ තැනට නිසි දැකුමකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් මූලට ඇදීම ද, දැකුමින් සමොදහන් පිරිවෙස ද, දැකුමින් මානත ද, දැකුමින් අබ්බානත ද, සදනෙම තම මැනවැයි.

හෙතෙමේ සබ්බසාහෙත් අකොපා වූ තැනට නිසි ධාර්මිකකමියෙන් පලමු ආපනනීන්ට අතර ආපනනීන්ගේත් පසු ආපනනීන්ට අතර ආපනනීන්ගේත් මූලායපටිකසානතය ද, දැකුමින් සමොධානපරිවාසය ද, දැකුමින් මානත ද, දැකුමින් අබ්බානත ද ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ ඔහුට අකොපා වූ සාතාභී වූ ධාර්මිකකමියෙන් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලායපටිකසානතය කෙරෙයි. දැකුමින් සමොධානපරිවාසය දෙයි. දැකුමින් මානත දෙයි. දැකුමින් අබ්බානතමය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනනීන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වේ යි.

දෙවන මූලායපටිකසානවිසුද්ධිනවකය නිමිසේ ය.

සමුච්චයකඛකිකය තෙවැනි යි.

එහි උද්දනස:

අපට්චන්තා ය, එකාහපට්චන්තා ය, ද්විහපට්චන්තා ය, තිහ-පට්චන්තා ය, චතුහපට්චන්තා ය, පඤ්චාහපට්චන්තා ය, පකඛ-උසාහ-පට්චන්තා ය යන ඇවැත් ද සුද්ධිනතපරිවාසය ද මුනීප්පයන් වහන්සේ වදාල සේක

විබහනාදිවාර (සිවුසිය) ද, පරිමාණාදිවාර අට ද, දොභිකුච්චාර එකොලොසගේ - ආපනනීසඤ්ඤි ද, වෙමනික දෙදෙන ද, මිසසකදිට්ඨි ද, මිසසකගෙහි ගරුකදිට්ඨි ද,

මිසසකගෙහි මිසසකදිට්ඨි ද, සුද්ධිකගෙහි ගරුකදිට්ඨි ද, සුද්ධිදිට්ඨි ද, ආපනනීඡාදනස ද, යලි පකකමිත (මකඛධමම විසින් ආරොචනා නො කිරීම) සමග -

උමමතක හා (පාමොක්) දෙසනා ද, මූලායපටිකසාන- අවිසුද්ධි - විසුද්ධි (තවක තුන) ද යන මොහු තාමුපරිණිද්විප්පසාදක වූ මහාවිහාරවාසී විහාරවාදී ආචාර්යවරයන්ගේ ශාසනසභිතිය පිණිස වූ (වූලලවක-සමුච්චයකඛකිකගෙහි) වාචනාමාභීයෝ යි.

සමුච්චයකඛකිකය නිමි.

4.

සමථකඛ්ඛිකං

1. සමමුඛාවිනයෝ

තෙන සමයෙන බුද්ධො හගවා සාවච්චියං විහරති ජෙතවනෙ අනාථසිංහඛිකස්ස ආරාමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන ජබ්බග්ගියා භික්ඛු අසමමුඛිභූතානං භික්ඛුනං කමමානි කරොන්ති: තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පඛොජ්ජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපි. යෙ තෙ භික්ඛු අපච්ච්ඡා සන්තුවඨා: ලජ්ජතො කුකකුච්චකා: සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායන්ති වියන්ති විපාවන්ති: “කථං හි තාම ජබ්බග්ගියා භික්ඛු අසමමුඛිභූතානං භික්ඛුනං කමමානි කරොන්ති තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පඛොජ්ජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපි”ති.

අථ ඛො තෙ භික්ඛු හගවතො එතමඤ්ඤා ආරොච්චස්සං. අථ ඛො හගවා එතස්මිං තිදුතෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසංඝං. සන්තිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි*:

සච්චා කිර භික්ඛවෙ ජබ්බග්ගියා භික්ඛු අසමමුඛිභූතානං භික්ඛුනං කමමානි කරොන්ති: තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පඛොජ්ජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපිති. ‘සච්චං හගවා!’. විහරති බුද්ධො හගවා: අනනුච්ච්චිකං භික්ඛවෙ තෙසං මොඝපුරිසානං අනනුලොමිකං අපච්ච්ච්ඡා අසාමාන්යකා අකපටියං අකරණීයං. කථං හි තාම තෙ භික්ඛවෙ මොඝපුරිසා අසමමුඛිභූතානං භික්ඛුනං කමමානි කරොන්ති: තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පඛොජ්ජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපි. තෙනං භික්ඛවෙ අපච්ච්ඡානානං වා පසාදුග -පෙ- විහරතිඤා -පෙ-† බමමිං. කථං කඤා භික්ඛු ආමනෙතසි:

“න භික්ඛවෙ අසමමුඛිභූතානං භික්ඛුනං කමමං කාතඛං තජ්ජනීයං වා නීයස්සං වා පඛොජ්ජනීයං වා පටිසාරණීයං වා උකෙඛපනීයං වා, යො කරෙස්ස ආපත්ති දුක්ඛවස්සා”ති.

අධම්මවාදීනවක : 1

අධම්මවාදී පුග්ගලො, අධම්මවාදී සමඛුලො,² අධම්මවාදී සභෙසා, බමමවාදී පුග්ගලො, බමමවාදී සමඛුලො, බමමවාදී සභෙසා.

1. අධම්මවාදී පුග්ගලො බමමවාදීං පුග්ගලො¹ සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දුස්සෙති අනුදුස්සෙති: “අයං බමමො අයං චිතයො, ඉදං සඤ්ඤාසනං, ඉමං ගණනාහි, ඉමං රොචෙහි”ති. එවඤ්ඤා තං අභිකරණං වුපසමමති, අධමමෙත වුපසමමති සමමුඛාවිනයපච්ච්ච්ඡාපකෙත.

2. අධම්මවාදී පුග්ගලො බමමවාදී සමඛුලෙ සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දුස්සෙති අනුදුස්සෙති: “අයං බමමො, අයං චිතයො, ඉදං සඤ්ඤාසනං, ඉමං ගණනථ, ඉමං රොචෙචා”ති. එවඤ්ඤා තං අභිකරණං වුපසමමති, අධමමෙත වුපසමමති සමමුඛාවිනයපච්ච්ච්ඡාපකෙත.

1. හගවාහි - මජ්ඣිම, සං. 2. කණ්ණපකඛවකන්ති පොඤ්ඤාසන දිස්සෙතං.
 3. අධම්මවාදීසමඛුලො - සී 1, 2. 4. බමමවාදීපුග්ගලො - සී 1, 2.
 * පාඤ්ඤාසනං සීහලද්දීතපොඤ්ඤාසන දිස්සෙති.
 † පෙසාලෙහි සංවිනිතථංඤානාහි කමමකඛිකෙ ආගතභග්ගෙත වෙදිකඛ්ඛිති.

4.

සමථකඛකිය

1. සමමුඛාවිනය

එසමයෙහි භාගාවතුන් වහන්සේ සැවන්නුවර සමපයෙහි අනන්දිච්චි සිටුහුගේ දෙවිරමිහි වැඩ වසන සේක. එකල්හි සවස වෙහෙණු නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය ද නියසා ද පබ්බජනිය ද පටිසාරණිය ද උකෙඛපනිය ද යන කම් කෙරෙත්. අපිස් වූ සතොස් වූ ලජ්ජ වූ කුකුස් ඇති යම් ඒ මහණුන් වෙත් ද, ඔහු කෙසේ නම් සවගමහණු නො හමු වූ භික්ෂූන්ට තජ්ජනිය කමයත් නියසා කමයත් පබ්බජනිය කමයත් පටිසාරණිය කමයත් උකෙඛපනිය කමයත් කෙරෙත් ද”යි අවමේ කෙරෙත්. දෙස් කියත්. නුගුණ පතුරුවත්.

ඉක්බිති ඒ භික්ෂූන් භාගාවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. එකල්හි භාගාවතුන් වහන්සේ මේ තීදනයෙහි මේ ප්‍රකරණ(ප්‍රස්තාව)යෙහි භික්ෂු සංඝයා රැස් කරවා භික්ෂූන් පිළිවිසි සේක:

මහණෙනි, සැබෑ ද? සවගමහණු නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය කමයත් නියසා කමයත් පබ්බජනිය කමයත් පටිසාරණිය කමයත් උකෙඛපනිය කමයත් කෙරෙත් දැයි. ‘භාගාවතුන් වහන්ස, සැබව.’ භාගාවත් වුදුරජානන් වහන්සේ ගැරහු සේක. මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයන්ගේ නො තිසි ක්‍රියායෙකි. අනුලොමී නො වූවෙකි. පිලිරු නො වූවෙකි. නො මහණකමෙකි. නො කැප වූවෙකි. නො කව යුත්තෙකි. මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරුෂයෝ නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය කමයත් නියසා කමයත් පබ්බජනිය කමයත් පටිසාරණිය කමයත් උකෙඛපනිය කමයත් කලාහු ද? මහණෙනි, මෙය නො පහන් වූවන්ගේ පැහැදීම පිණිස නො වේ ... ගරභා ... දහැමි කපා කොට භික්ෂූන් ඇමතු සේක:

“මහණෙනි, නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය හෝ නියසා හෝ පබ්බජනිය හෝ පටිසාරණිය හෝ උකෙඛපනිය හෝ කමය නො කල යුතු. යමෙක් කෙරේ නම් ඔහුට දුකුලා වේ”යි.

අධම්මවාදිනවකය:

අධම්මවාදි පුඤ්ජය, අධම්මවාදි සම්මතපුඤ්ජය, අධම්මවාදි සංඝය, ධම්මවාදි පුඤ්ජය, ධම්මවාදි සම්මතපුඤ්ජය, ධම්මවාදි සංඝය (සි මාතිකා සයොකි.)

1. අධම්මවාදි පුද්ගල තෙමේ “මේ ධම්මය, මේ විනයය, මේ ශාස්තෘ-ශාසනය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි ධම්මවාදි පුද්ගලයාට හඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. පෙන්නවයි. පුනපුනා පෙන්නවයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැනුණ සන්තිදෙයි.

2. අධම්මවාදි පුද්ගල තෙමේ “මේ ධම්මය, මේ විනයය, මේ ශාස්තෘ-ශාසනය, මෙය ගණිවූ, මෙය රැස්වූ”යි ධම්මවාදි බොහෝ මහණුන්ට හඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. පෙන්නවයි. පුනපුනා පෙන්නවයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැනුණ සන්තිදෙයි.

3. අධම්මවාදී පුග්ගලො ධම්මවාදීං සඛසං සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙන.

4. අධම්මවාදී සමබ්හුලා ධම්මවාදීං පුග්ගලං¹ සඤ්ඤාපෙනති නිජ්ඣාපෙනති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙන.

5. අධම්මවාදී සමබ්හුලා ධම්මවාදී සමබ්හුලෙ සඤ්ඤාපෙනති නිජ්ඣාපෙනති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙන.

6. අධම්මවාදී සමබ්හුලා ධම්මවාදීං සඛසං² සඤ්ඤාපෙනති නිජ්ඣාපෙනති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙන.

7. අධම්මවාදී සඛෙසා ධම්මවාදීං පුග්ගලං සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙන.

8. අධම්මවාදී සඛෙසා ධම්මවාදී සමබ්හුලෙ සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙන.

9. අධම්මවාදී සඛෙසා ධම්මවාදීං සඛසං සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, අධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයපතීරූපකෙනාති.

අධම්මවාදීනවකං නිට්ඨිතං.

ධම්මවාදීනවකං:

1. ධම්මවාදී පුග්ගලො අධම්මවාදීං පුග්ගලං සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දසෙහති අනුදසෙහති: “අයං ධම්මො අයං චිතයො ඉදං සන්ච්ඡාසනං, ඉමං ගණ්හාහි, ඉමං රොවෙහි”ති. එවඤ්ඤා නං අභිකරණං වූපසමමති, ධම්මෙන වූපසමමති සමුඛාචිතයෙන.

1. ධම්මවාදීපුග්ගලං - සී 1, 2. සීචු. 2. ධම්මවාදීසඛසං - සී. 1. 2 සීචු

3. අධිමේවාදී පුද්ගල තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි ධර්මවාදී සවිකයාට කඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදෙයි.

4. අධිමේවාදී බොහෝ මහණහු “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි ධර්මවාදී පුද්ගලයාට කඟවත්. සිතවත්. පුනපුනා දක්වත්. පෙත්වත්. පුනපුනා පෙත්වත්. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදෙයි.

5. අධිමේවාදී බොහෝ මහණහු “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි ධර්මවාදී බොහෝ මහණුන්ට කඟවත්. සිතවත්. දක්වත්. පුනපුනා දක්වත්. පෙත්වත්. පුනපුනා පෙත්වත්. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදෙයි.

6. අධිමේවාදී බොහෝ මහණහු “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි ධර්මවාදී සවිකයාට කඟවත්. සිතවත්. දක්වත්. පුනපුනා දක්වත් පෙත්වත් පුනපුනා පෙත්වත්. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදේ.

7. අධිමේවාදී සවික තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි ධර්මවාදී පුලුලාට කඟවයි සිතවයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. පෙත්වයි පුනපුනා පෙත්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදේ.

8. අධිමේවාදී සවික තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි. ධර්මවාදී බොහෝ මහණුන්ට කඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. ඉදින් ඒ අධිකරණය මෙසේ සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදේ.

9. අධිමේවාදී සවික තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්වයි ධර්මවාදී සවිකයාට කඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැහැමින් සන්තිදේ යි.

අධිමේවාදී නවකය නිමි.

ධර්මවාදී නවකය

1. ධර්මවාදී පුද්ගල තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රැස්ව”යි අධිමේවාදී පුද්ගලයාට කඟවයි. සිතවයි. දක්වයි පුනපුනා දක්වයි. බලවයි. පුනපුනා බලවයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

2. ධර්මවාදී පුද්ගල තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසනය මෙය ගණිවු මෙය රැස්වු”යි අධර්මවාදී බොහෝ මහණුන්ට හඟවයි. සිතවයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

3. ධර්මවාදී පුද්ගල තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසනය මෙය ගණුව මෙය රැස්ව”යි අධර්මවාදී සබ්බසාධක හඟවයි. සිතවයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

4. ධර්මවාදී බොහෝ මහණු “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසනය මෙය ගණුව මෙය රැස්ව”යි අධර්මවාදී පුද්ගලයාට හඟවත්. සිතවත්. පෙත්වත්. පුනපුනා පෙත්වත්. දක්වත්. පුනපුනා දක්වත්. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

5. ධර්මවාදී බොහෝ මහණු “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසනය මෙය ගණිවු මෙය රැස්වු”යි අධර්මවාදී බොහෝ මහණුන්ට හඟවත්. සිතවත්. පෙත්වත්. පුනපුනා පෙත්වත්. දක්වත්. පුනපුනා දක්වත්. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

6. ධර්මවාදී බොහෝ මහණු “මේ දහම ය. මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසනය මෙය ගණුව මෙය රැස්ව”යි අධර්මවාදී සබ්බසාධක හඟවත්. සිතවත්. පෙත්වත්. පුනපුනා පෙත්වත්. දක්වත්. පුනපුනා දක්වත්. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

7. ධර්මවාදී සබ්බ තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘ-ශාසනය මෙය ගණුව මෙය රැස්ව”යි අධර්මවාදී පුද්ගලයාට හඟවයි. සිතවයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

8. ධර්මවාදී සබ්බ තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘශාසනය මෙය ගණිවු මෙය රැස්වු”යි අධර්මවාදී බොහෝ මහණුන්ට හඟවයි. සිතවයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ.

9. ධර්මවාදී සබ්බ තෙමේ “මේ දහම ය මේ විනය ය මේ ශාස්තෘශාසනය මෙය ගණුව මෙය රැස්ව”යි අධර්මවාදී සබ්බසාධක හඟවයි. සිතවයි. පෙත්වයි. පුනපුනා පෙත්වයි. දක්වයි. පුනපුනා දක්වයි. ඉදින් මෙසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදේ නම් සමමුඛාවිනය වූ දැහැමින් සන්තිදේ යි.

ධර්මවාදීනවකය නිමි.

2. සතිපිතසො

1. තෙන සමසෙත බුද්ධො භගවා රාජගහෙ විහරති වෙඵඵතෙ කලඤ්ඤතිවාපෙ. තෙන ඛො පත සමසෙන ආයසමතා දබ්බමල්ලපුභෙතන ජාතීයා සත්තවසෙසන අරහත්තා සච්ඡිකතා ගොති. යං කිඤ්චි සාවකෙහ උත්තරිං, කරණීයං¹, කතස්ස වා පතිවසො. අඵ ඛො ආයසමතො දබ්බස්ස මල්ලපුත්තස්ස රහොනතස්ස පතිසලච්ඡිතස්ස² ඵවං චේතසො පරිචිතකො උදපාදි: මයා ඛො ජාතීයා සත්තවසෙසන අරහත්තා සච්ඡිකතං. යං කිඤ්චි සාවකෙහ පත්තරිං, සබ්බං මයා අනුසුතතං. නපි ඵ මෙ කිඤ්චි උත්තරිං කරණීයං, කතස්ස වා පතිවසො. කීනනු ඛො අහං සඛසස්ස වෙය්‍යාවච්චං කරොය්‍ය”නති. අඵ ඛො ආයසමතො දබ්බස්ස මල්ලපුත්තස්ස ඵතදුපෙසසි: “ඥානුතාහං³ සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙය්‍යං⁴, භත්තාති ඵ උද්දිසෙය්‍ය”නති.

2. අඵ ඛො ආයසමා දබ්බො මල්ලපුත්තො සංගන්තසමයං පතිසලොතා වුට්ඨිතො යෙන භගවා තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්භි: භගවත්තං අභිවාදෙභි: ඵකමන්තා තිසිදි. ඵකමන්තං තිසිතොතා ඛො ආයසමා දබ්බො මල්ලපුත්තො භගවත්තං ඵතදුචොච: “ඉධ මග්ගං භන්තෙ රජභාගහස්ස පතිසලච්ඡිතස්ස ඵවං චේතසො පරිචිතකො උදපාදි: “මයා ඛො ජාතීයා සත්තවසෙසන අරහත්තං සච්ඡිකතං. යං කිඤ්චි සාවකෙහ පත්තරිං, සබ්බං මයා අනුසුතතං. නපි ඵ මෙ කිඤ්චි උත්තරිං කරණීයං, කතස්ස වා පතිවසො. කීනනු ඛො අහං සඛසස්ස වෙය්‍යාවච්චං කරොය්‍ය”නති. තස්ස මග්ගං භන්තෙ ඵතදුභොසි: “ඥානුතාහං සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙය්‍යං, භත්තාති ඵ උද්දිසෙය්‍ය”නති. ඉච්ඡාමහං භන්තෙ සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙය්‍යං, භත්තාති ඵ උද්දිසිතුනති. “සාධු සාධු දබ්බ, තෙන හි භි: දබ්බ, සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙසී, භත්තාති ඵ උද්දිසාහි”ති. ඵවං භන්තෙති ඛො ආයසමා දබ්බො මල්ලපුත්තො භගවත්තො පච්චිසෙස්සි.

3. අඵ ඛො භගවා ඵතස්මිං නිදුතෙ ඵතස්මිං පකරණං ධම්මං කථං කථා හිකචු ආමන්තසි: තො හි හිකඛිචෙ සඛෙසා දබ්බං මල්ලපුත්තං සෙතාසනපඤ්ඤපකඤ්ච භගතුදදුසකඤ්ච සමමන්තාතු. ඵචඤ්ච පත හිකඛිචෙ සමමන්තිතබ්බො: පඵමිං දුබ්බො යාචිතබ්බො. යාචිභි: ව්‍යතෙතන හිකචුතා පටිචලොන සඛෙසා ඤ්ඤපෙතබ්බො:

“සුඤ්ඤා භම භන්තෙ සඛෙසා: යදි සඛසස්ස පත්තකලං සඛෙසා ආයසමන්තං දබ්බං මල්ලපුත්තං සෙතාසනපඤ්ඤපකඤ්ච භගතුදදුසකඤ්ච සමමන්තොය්‍ය. ඵසා ඤ්ඤාහි.

1. උත්තරිකරණීයං - මජ්ඣ, සො. 2. පතිසලච්ඡිතස්ස, මජ්ඣ.
3. යං-නුතාහං, මජ්ඣ. 4. පඤ්ඤපෙය්‍යං, මජ්ඣ.

2. සතිවිනය

1. ඵ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ. රජගහනුචර සම්පයෙහි කලඤ්ඤතිවාස නම් වෙඵඵනාරාමයෙහි වැඩවසන සේක. ඵ කල්හි උපතින් සත්වස් ඇති ආයුෂමත් දඛඛ මලාසුනු විසින් රහත්ඛව පසක් කරණ ලද්දේ වෙයි. සඵවකු විසින් පෑණිය යුතු (ලාඛිය යුතු) යම් කිසිවක් ඇත්නම් ඵ සියල්ල උහු විසින් ලබන ලද්දේ වෙයි. උහුට මත්තෙහි කටයුතු කිසිවක් ද නැත. කරණ ලද්දෙහි නැවත වැඩිමෙක් ද නැත. ඉක්බිති ඵකලා ව විවෙකයෙන් හුන් ආයුෂමත් දඛඛ මලාසුනු විසින් මෙබඳු විහතවිතකියෙක් පහළ විය: “උපතින් සත් වස් ඇති මා විසින් රහත්ඛව පසක් කරණ ලදී. සඵවකු විසින් ලාඛිය යුතු යම් කිසිවක් වේ නම් මවිසින් ඵ සියල්ල ලබන ලදී. මට මතු කටයුතු කිසිවක් ද, කරණ ලද්දෙහි නැවත වැඩිමෙක් ද නැත. මම සහනට වතාවතක් කරනෙමි නම් කීව්දෙහි. ඉක්බිති ආයුෂමත් දඛඛ මලාසුනු විසින් මෙබඳු සිතෙක් විය: මම සහනට සෙතසුන් ද පනවමි නම් බත් ද උදෙසමි නම් මනාමැනු”යි.

2. ඉක්බිති ආයුෂමත් දඛඛ මලාසුනු විසින් තෙමේ සවස්කල පිටිසලකින් නැගී සිටිතේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත ඵලඹියේ ය ඵලඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැඳ ඵකත්පස් ව හිත. ඵකත්පස් ව හුන් මලාසුනු ආයුෂමත් දඛඛ තෙමේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය සැල කෙළේ ය: “වහන්ස, මෙහි ඵකලා ව විවෙකයෙන් හුන් මට මෙබඳු සිත්හසරෙක් පහළ විය: උපතින් සත්වස් ඇති මා විසින් රහත්ඛව පසක් කරණ ලදී. සඵවකු විසින් යම් කිසිවක් ලාඛිය යුතු නම් ඵ සියල්ල මවිසින් ලබන ලදී. මතු කිසි කටයුත්තක් ද මට නැත කරණ ලද්දෙහි නැවත වැඩිමෙක් ද නැත. මම සහනට වතාවතක් කරමි නම් කීව්ද”යි. වහන්ස, ඵ මට මෙබඳු සිතෙක් විය: “මම සහනට සෙතසුන් ද පනවමි නම් බහුදු උදෙසමි නම් මනා මැනු”යි. “වහන්ස, මම සහනට සෙතසුන් පනවන්නට ද බත් උදෙසත්තට ද කැමැත්තෙමි”යි. “දඛඛ මැනැවි. මැනැවි. දඛඛ ඵසේ නම් සහනවෙ සෙතසුන් ද පනවවු. බහුදු උදෙසමු”යි. ඵසේ ය වහන්සැයි ආයුෂමත් දඛඛ මලාසුනු විසින් තෙමේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට පිළිවදන් දිති.

3. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදානයෙහි මේ ප්‍රයාචනයෙහි දභූමිකතා කොට හිඤ්ඤන් ඇමතු සේක: මහණෙනි, ඵසේ නම් සඛස තෙමේ දඛඛ මලාසුනු සෙතසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමත කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ සමමත කළ යුතු: පලමු කොට දඛඛ යැද්ද යුතු. යැද විෂත් පබල මහණකු විසින් සඛස තෙමේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මා වදන් අසාවා: ඉදින් සහනට පෑණිය කල් ඇත්තේ නම් සඛස තෙමේ ආයුෂමත් දඛඛ මලාසුනු සෙතසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමත කරන්නේ ය. මේ දැන්වීම යි.

සුඤ්ඤා මේ භනෙන සඛෙසා: සඛෙසා: ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුත්තං සෙනාසනපඤ්ඤාපකඤ්ච භගතුදද්දසකඤ්ච සමමනනතී. යසොයසමතො: බමතී ආයසමතො දබ්බස්ස මලලුපුත්තස්ස සෙනාසනපඤ්ඤාපකස්ස ච භගතුදද්දසකස්ස ච සමමුතී¹. සො ධුණායස්ස. යස්ස නකවමතී සො: භාසෙය්‍ය.

සමමනනා: සඛෙසන ආයසමා දදබ්බා මලලුපුත්තනා: සෙනාසන- පඤ්ඤාපකො ච භගතුදද්දසකො ච. බමතී සඛෙසස්ස. නසමා: ධුණතී. ඵවමෙතං ධාරයාමී²ති.

4. සමමතො ච පනාසසමා දදබ්බා මලලුපුත්තනා: සභාගානං සභාගානං භීකුචුතං³ ඵකඡකං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී: යෙ තෙ භීකුචු සුත්තනනතීකා: තෙසං ඵකඡකං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී “තෙ දඤ්ඤාමඤ්ඤාං සුත්තනනං සඛතාසිස්සනතී”ති යෙ තෙ භීකුචු විතරධර තෙසං ඵකඡකං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී “තෙ දඤ්ඤාමඤ්ඤාං විතරං විතීච්ඡිතීස්සනතී”³ති. යෙ තෙ භීකුචු ධම්මකපීකා: තෙසං ඵකඡකං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී “තෙ දඤ්ඤාමඤ්ඤාං ධම්මං භාකච්ඡිස්සනතී”ති. සෙ තෙ භීකුචු කුසාසිතනා: තෙසං ඵකඡකං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී “තෙ දඤ්ඤාමඤ්ඤාං න ව්‍යාඛාධිස්සනතී”ති. යෙ තෙ භීකුචු තීරච්ඡානකපීකා: කායදඩ්ඛිබ්බලා⁴ විතරනතී, තෙසමපි ඵකඡකං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී “ඉමායපිමෙ⁵ ආයසමනනා⁶ රතීයා දච්ඡිස්සනතී”ති. යෙපි තෙ⁷ භීකුචු විකාලෙ ආගච්ඡනතී, තෙසමපි තෙජො- ධා. ධුං සමාපජ්ජිතා: තෙතෙව ආලොකෙන සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී.

5. අපිසු භීකුචු සඤ්චිච්ච විකාලෙ ආගච්ඡනතී “මයං ආයසමනනා: දබ්බස්ස මලලුපුත්තස්ස ඉඤ්චිපාපිභාරියං පසබ්බසාමා”ති. තෙ ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුත්තං උපසඛකමිත්තා ඵවං වදෙතනි: “අමහාකං ආටුසො දබ්බ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී”ති. තෙ ආයසමා: දදබ්බා මලලුපුත්තනා ඵවං වදෙතී: කඡඵ ආයසමනනා ඉච්ඡනතී? කඡඵ පඤ්ඤාපෙමීති? තෙ සඤ්චිච්ච දුරෙ අථදීසනතී: “අමහාකං ආටුසො දබ්බ භීකුචුකුචුට පබ්බතෙ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො චොරපා:තෙ සෙනාසනා පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො ඉභිනිලීපසෙස කාලසීලායං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො චෙභාරපසෙස සතපඤ්ඤාභීගුභායං සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො සීතවතෙ සපසොඤ්ඤිකපබ්බාලෙ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො ගොතමකඤ්ඤරායං⁸ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො තිඤ්ඤකකඤ්ඤරායං⁹ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො තපොදකඤ්ඤරායං¹⁰ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී අමහාකං ආටුසො තපොදුරුතෙම සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො ජීවකමච්චතෙ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී. අමහාකං ආටුසො මද්දකුච්ඡිස්මි.¹¹ මිගද්දසෙ සෙනාසනං පඤ්ඤාපෙතී”ති.

1. සමමතී - සසා. 2. සභාගානා භීකුචුතං - මජ්ඣ. 3. විච්ඡිතීස්සනතී - PTS. 4. කායද්දුභිබ්බලා - මජ්ඣ. සසා භීචු. 5. ඉමායපි මෙ - PTS. 6. ආයසමනනා - සී 1, 2 සීචු. සසා. 7. යෙ තෙ - සී 1, 2. 8. ගොතමකකඤ්ඤරායං - මජ්ඣ. 9. තිඤ්ඤකකඤ්ඤරායං - මජ්ඣ. සසා. 10. තපොදකකඤ්ඤරායං - සීචු මජ්ඣ. 11. මද්දකුච්ඡිස්මි - මජ්ඣ. සසා.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වදන අසාවා. සඛ්‍ය තෙමේ ආයුෂමත් දඬුමලුපුතු සෙනසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමන කෙරෙයි. ආයුෂමත් දඬුමලුපුතු සෙනසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමන කිරීම යම් ආයුෂමතකුගට රැස්නේ නම් හෙ තෙමේ තිහඬ වන්නේ ය. යමකුගට රිසි නො වේ නම් හෙ තෙමේ බණන්නේ ය.

සහ විසින් ආයුෂමත් දඬුමලුපුත්තෙමේ සෙනසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමන කරණ ලදී. සහනට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬය. මෙසේ මෙය දරමි”යි.

4. සමමන කරණ ලද ආයුෂමත් දඬු මලුපුත් තෙමේ සභාග සභාග භික්ෂුන්ට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි: යම් භික්ෂුහු සුත්‍රානභිකසංස් නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් සුත්‍රානත සඛ්‍යාසතා කරන්නාහ’යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු විනයධරයෝ නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් විනය විදෙන්නාහු ය’යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු ධර්මකපිකයෝ (ආභිධර්මිකයෝ) නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් ධර්ම සාකච්ඡා කරන්නාහ’යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු ධ්‍යානලාභීහු නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් නොපෙළන්නාහ’යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු තීරණවිත කථා ඇති ව කය කරකිරීමෙහි තත්පර ව වෙසෙත් නම් ‘මේ ආයුෂමත්හු මේ තීරණවිත කථා රතීසංහුදු වෙසෙන්නාහ’යි ඔවුනට ද එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු නොකල්පි පැමිණෙත් නම් ඔවුනට ද තෙජෝධාතුවට සමවාද ඒ ආලෝකසංයත්ම සෙනසුන් පනවයි.

5. භික්ෂුහු දූත දූත ‘අපි ආයුෂමත් දඬුමලුපුතුගේ ඉදුපෙලකර දක්නාමෝ’ යි නොකල්පි නිතර පැමිණෙත්. ඔහු ආයුෂමත් දඬුමලුපුතු වෙත එලඹ ඇවැත්නී, දඬුයෙහි, අපට සෙනසුන් පනව්‍යාලව යි මෙසේ කීතත්. ආයුෂමත් දඬුමලුපුත් තෙමේ ඔවුනට ‘ආයුෂමත්හු කොතැන්හි කැමැති වෙද්ද, සොතැන්හි පනවමි ද’යි මෙසේ කීයයි. ඔහු දූත දූත දුර තැන් දක්වත්. “ඇවැත්නී, අපට ගිජුකුඵපවීච්ඡෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට සොරපවසිත්පවුච්ඡෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට ඉසිතිලිපස කඵභල්පලායෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට වෙහාරපවුපස සත්පත්භොගෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට සීතවෙසනහි නාකෙම්මෙඛයෙදෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට නොයුම් කදුරැලියෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට තිඹිරි කදුරැලියෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට තප්පද කදුරැලියෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට හුණුදිය අරදෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට ඒවක අඹවෙතෙහි සෙනසුන් පනව්‍යාලව. ඇවැත්නී, අපට මදුකුච්ඡි නම් මුවලාච්ඡි සෙනසුන් පනව්‍යාලව”යි.

6. තෙසං ආයසමා දුබ්බා මලපුතො; තෙජෝධාතං සමාපජ්ජිතා අභිභුලියා ජලමානාය පුරතො පුරතො ගච්ඡති. තෙපි තෙතෙව ආලොකෙන ආයසමානො දුබ්බස්ස මලපුතස්ස පිට්ඨිතො පිට්ඨිතො ගච්ඡති. තෙසං ආයසමා දුබ්බා මලපුතො; එවං සෙතාසනං පඤ්ඤාපෙතී: අයං මඤ්ඤො, ඉදං පිඨං, අයං හිසි, ඉදං විජ්ජාභතං¹, ඉදං වච්චමානං, ඉදං පස්සාවමානං, ඉදං පානීයං, ඉදං පරිභොජනීයං, අයං කතතරදණ්ඩො, ඉදං සඛසස්ස කතිකසණ්ඨානං², ඉමං කාලං පච්චිතබ්බං, ඉමං කාලං නිකමිතබ්බතී. තෙසං ආයසමා දුබ්බා මලපුතො; එවං සෙතාසනං පඤ්ඤාපෙතී පුතදෙව වෙඵචනං පට්ටාගච්ඡති.

7. තෙන ඛො පන සමයෙන මෙතනියභුමිමජ්ඣා³ භික්ඛු නවකා වෙච භොතති අපපුඤ්ඤා ව. යාති සඛසස්ස ලාමකාති සෙතාසනාති තාති තෙසං පාපුණ්ණති ලාමකාති ව භතතාති. තෙන ඛො පන සමයෙන රාජගහෙ මනුස්සා ඉච්ඡති ථෙරාතං භික්ඛුතං අභිසංඛාරිකං දුතං - සප්පි ව්චි තෙලමි උතතරිතභිගමි. මෙතනියභුමිමජ්ඣානං පන භික්ඛුනං පාකඨිකා දෙනති - යථාරඬං⁴ කණ්ණජකං⁵ බිලභදුතීයය. තෙ පච්ඡාභතනං පිණ්ඩපානපටිකකතො ථෙරෙ භික්ඛු පුච්ඡති: ‘තුමාකං ආවුසො භතතසඤ්ඤා කිං අභොසි, තුමාකං කිං අභොසී’ති. එකවෙච ථෙර ඵචං වදෙනති: ‘අමාකං ආවුසො සප්පි අභොසි. තෙලං අභොසි. උතතරිතභිගං අභොසී’ති. මෙතනියභුමිමජ්ඣා³ පන භික්ඛු ඵචං වදෙනති: අමාකං ආවුසො ත කිඤ්චි අභොසි - පාකඨිකා යථාරඬං⁴ කණ්ණජකං - බිලභදුතීයතී.

8. තෙන ඛො පන සමයෙන කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨී සඛසස්ස වතුකකභතනං දෙනී නිච්චභතනං. සො භතතසඤ්ඤා සපුතතදුරො උපඨිව්චිතො පරිච්ඡෙතී - අඤ්ඤා ඕදනෙන පුච්ඡති, අඤ්ඤා සුපෙන පුච්ඡති, අඤ්ඤා තෙලෙන පුච්ඡති, අඤ්ඤා උතතරිතභිගෙන පුච්ඡති. තෙන ඛො පන සමයෙන කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨීතො භතනං ස්වාතතාය මෙතනියභුමිමජ්ඣානං භික්ඛුනං උද්දිට්ඨං භොතී. අථ ඛො කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨී ආරාමං අගමාසි කෙතවිදෙව ඛරණීයෙන. සො සෙතාසමා දුබ්බා මලපුතො; තෙනුපසඛකමි. උපසඛකමිච්චා ආයසමානං දුබ්බං මලපුතං අභිච්චාදෙනා එකමනං නිසීදී. එකමනං නිසීනං ඛො කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨී ආයසමා දුබ්බා මලපුතො; ධම්මො කථාය සන්දස්සෙසි, සමාදපෙසි, සමුතෙතජෙසි, සමපහංගෙසි.

9. අථ ඛො කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨී ආයසමානං දුබ්බෙන මලපුතෙන ධම්මො කථාය සන්දස්සෙතො සමාදපිතො සමුතෙතජ්ඣො සමපහංගිතො ආයසමානං දුබ්බං මලපුතං එතදච්චාච: කස්ස භතෙන අමාකං සරෙ ස්වාතතාය භතනං උද්දිට්ඨතී? මෙතනියභුමිමජ්ඣානං ඛො ගහපඨී භික්ඛුතං තුමාකං සරෙ ස්වාතතාය භතනං උද්දිට්ඨතී. අථ ඛො කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨී අතතමතො අභොසි: කථං හි තාම පාපභික්ඛු අමාකං සරෙ භුඤ්ජස්සන්තීති. සරං ගන්තො දුසිං ආණ්ණාපෙසි: ‘‘සෙ ජෙ සෙච්ච භතතීකා ආභව්ඡති, තෙ කොට්ඨකෙ ආසනං පඤ්ඤාපෙතො කණ්ණජකෙන බිලභදුතීයෙන පරිච්ඡිතා’’ති. එවං අග්ගාතී ඛො සා දුසි කල්‍යාණභවතීඝ්ණා ගහපඨීතො පච්චෙස්සෙසි.

1. බිඤ්ඤාභතං - මජ්ඣ. 2. කතිකසණ්ඨානං, සීමු.
 3. මෙතනියභුමිමජ්ඣා - ජෙස. 4. යථාරඬං, මජ්ඣ. 5. කණ්ණජකං - සා.

6. ආයුෂමත් දබබමලලපුත් තෙමේ තෙජොධාතුටට සමවැද ඇතිල්ල දුල්වෙන ඵලියෙන් ඔවුන්ට පෙරවු ව පෙරවු ව යෙයි. ඔහු ද ඵ ඵලියෙන් ම ආයුෂමත් දබබ මලලපුතුගේ පිටුපස පිටුපස යෙත්. ආයුෂමත් දබබමලලපුත් තෙමේ ඔවුන්ට මෙසේ සෙනසුන් පතවයි: මේ ඇද ය, මේ පුටු ව ය, මේ තිඳ ස ය, මේ කොට්ඨ ය, මේ වැඳිකිලිය ය, මේ කෙසකිලිය ය, මේ පැන් ය, මේ පිරිමොදුනි ජල ය, මේ සැරපටිය, මේ සගුත්තේ කතිකවත ය, මෙ කල පිටිසිය යුතු, මෙ කල තික්මිය යුතු යි. ආයුෂමත් දබබමලලපුත් තෙමේ ඔවුන්ට මෙසේ සෙනසුන් පතවා තැවත වෙඵවනයට පෙරලා ඵයි.

7. ඵසමයෙහි මෙතනීගභුමඵක මහණහු තවසයෝ ද මද පිණැත් තෝ ද වෙති. සබ්බසායේ යම් ලමු සෙනසුන් ද ලමු බත් ද වෙන් තම් ඔහු ඔවුන්ට පැමිණෙති. ඵ සමයෙහි රජගහනුවර මිනිස්සු තෙර මහණුන්ට නොයෙක් දැසින් මැතැටින් සකස් කල මොඵුත් - ගිතල් ද තෙල් ද මසවුඵ ද දෙත්තට කැමැති වෙත්. මෙතනීගභුමඵක මහණුන්ට කාසී-කලකාද දෙවෙති කොට ඇති පිසු පරිදි නිවුලුතාලේ පියවී බත දෙත්. ඔහු පසු බත පිණිසාතනයත් වැලකුණහු “ඇවැත්නි, තොපගේ බත්-හලෙහි කීමෙක් වී ද තොපගේ බත්හලෙහි කීමෙක් වී ද?”යි තෙරමහණුන් පුඵවුසින්. ඇතැම් තෙරහු “ඇවැත්නි, අපට ගිතෙල් වී ය. තෙල් වී ය. මසවුඵවී” යහි මොසස් කියත්. මෙතනීගභුමඵක මහණහු “ඇවැත්නි, අපට කාසී දෙවෙති කොට ඇති පිසු පරිදි නිවුලුතාලේ පියවී බත හැර කිසිවක් නො වී ය” යි මෙසේ කියත්.

8. ඵ සමයෙහි කලාසාණගතනික ගැහැවී තෙමේ සහතට නීඵබත් කොට බත් සතරක් දෙයි. හෙ තෙමේ අඹුදරුවන් සමග බත්හලෙහි ඵලඹ සිට වලදවයි. අත්හු බත්ත් පුඵවුසින්. අත්හු සුපයෙන් පුඵවුසින්. අත්හු තෙලින් පුඵවුසින්. අත්හු මසවුමින් පුඵවුසින්. ඵ කල්හි කලාසාණගතනික ගැහැවියගේ සෙට පිණිස බත (වාර වීසින්) මෙතනීගභුමඵක ගිණුත් සදහා උදෙසුන් වෙයි. ඉක්බිතිව කලාසාණගතනික ගැහැවී ගෙමේ කිසියම් කටයුත්තක් සදහා අරමට ගියේ ය. හෙ තෙමේ ආයුෂමත් දබබමලලපුතු වෙත ඵලඹගේ ය. ඵලඹ ආයුෂමත් දබබමලලපුතු වැද ඵකත්පස් ව ගිත. ඵකත් පස් ව හුන් කලාසාණගතනික ගැහැවිහු ආයුෂමත් දබබමලලපුත් තෙමේ දුතැමි කඵාපවත් කරුණු දුක්ඵය සමාදන් කර වී ය. තෙද ගැත් වී ය. සතුටු කර වී ය.

9. ඉක්බිති කලාසාණගතනික ගැහැවී තෙමේ ආයුෂමත් දබබමලලපුතු පිණිත් කරුණු දක්වත ලදුගේ සමාදන් කරවනු ලදුගේ තෙද ගත්වනු ලදුගේ සතුටු කරවනු ලදුගේ ආයුෂමත් දබබමලලපුත්හට “වහන්ස, අපගේ ගෙහි තෙට පිණිස බත කවරකුම උදෙසත ලද්දේ ද?”යි මෙය කී ය. ගැහැවී ය, තොපගේ ගෙහි තෙට පිණිස වූ බත මෙතනීගභුමඵක ගිණුන්ට උදෙසත ලදු යි. ඵ කල්හි කලාසාණගතනික ගැහැවී තෙමේ “කෙසේ තම් ලාමකතීහු අපගේ ගෙහි වලදන්තාහු ද?”යි නො සතුටු සිත් ඇත්තේ වී ය. ගෙට නොස් “ඵඵබල දුස්ස, ගෙට බත්ගත්තා යම් කෙනෙක් පැමිණෙත් තම් දෙරුසකාටුගෙහි අසුන් පණවා කාසී දෙවැති කොට ඇති නිවුටු බත්ත් වලදවී”යි දුස්ස ඇණවී ය. ‘ඵසේ ය ගිඵසති’ යි ඵ දුස්ස කලාසාණගතනික ගැහැවියාට පිලිවදන් ඇත් වූ ය.

10. අඵ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු “භියො ඛො ආවුසො අඵභාකං කලාංණභතතිකස්ස ගහපතීනො භතතං උද්දිට්ඨං. ඥෙව අමෙභ කලාංණභතතිකො ගහපතී සපුතතදුරො උපතීට්ඨිනා පරිච්ඡිස්සති: අඤ්ඤෙ ඕදනෙන පුච්ඡියානති, අඤ්ඤෙ සුපෙන පුච්ඡියානති, අඤ්ඤෙ තෙලෙන පුච්ඡියානති. අඤ්ඤෙ උතතරිතඛෙතෙන පුච්ඡියානති”ති හෙ තෙනෙච සොමනස්සෙන න විතතරූපං රතතියා හුපිංහු.

11. අඵ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු පුබ්බනහතමයං නිචාසෙනා: පතතච්චරමාදුය යෙන කලාංණභතතිකස්ස ගහපතීනො නිචෙසනං තෙනුපසඛකමිංහු. අද්දසා ඛො සා දුභි මෙතනියභුමමජකෙ භික්ඛු දුරතොච ආගච්ඡන්තෙ. දිස්වාන කොච්ඡකෙ ආසනං පඤ්ඤපෙචා: මෙතනියභුමමජකෙ භික්ඛු එතදවොච: නිභිදඵ භන්තෙති. අඵ ඛො මෙතනියභුමමජකානං භික්ඛුතං එතදභොසි: නිස්සංසයං ඛො න තාච භතතං සිද්ධං භවිස්සති යථා මයං කොච්ඡකෙ නිසිදුපියාමාති¹ අඵ ඛො සා දුභි කණාජකෙත² බ්ලඛිහදුතිගෙන උපගඤ්ඤේ භුඤ්ඤඵ භන්තෙති. ‘මයං ඛො භගිනි නිචචභතතිකා’ති. ‘ජානාමි අයා නිචචභතතිකාසී. අපි වාභං භියොච ගහපතීනා ආණතතා: ‘යෙ ජේ ඥෙව භතතිකා ආගච්ඡන්ති, තෙ කොච්ඡකෙ ආසනං පඤ්ඤපෙචා: කණාජකෙන බ්ලඛිහදුතිගෙන පරිච්ඡා’ති. භුඤ්ඤඵ භන්තෙති’ති.

12. අඵ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු “භීෂයා ඛො ආවුසො, කලාංණභතතිකො ගහපතී ආරාමං අගමාසි දබ්බස්ස මලුපුතතස්ස සතතිකෙ. නිස්සංසයං ඛො මයං දබ්බෙන මලුපුතතෙන ගහපතීනො අනතරො³ පරිභින්නා”ති. තෙ තෙනෙච දෙමනස්සෙන න විතතරූපං භුඤ්ඤංහු. අඵ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු පච්ඡාභතතං පිණ්ඩපාන-පටිකකනතා ආරාමං ගන්වා: පතතච්චරං පටිසාමෙචා: ඛඤාරුමකොච්ඡකෙ සඛකාට්ඨපලුච්ඡිකාය නිසිදිංහු - තුණ්හිභුතා පතතකඛකිකා අනඛාචුඛා පඤ්ඤායනතා අපට්ඨතා:

13. අඵ ඛො මෙතනියා භික්ඛුතී යෙන මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු තෙනුපසඛකමි. උපසඛකමිනා: මෙතනියභුමමජකෙ භික්ඛු එතදවොච: ‘චතුමි අයා’ති. එචං වුතෙන මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු තාලපිංහු. දුභිගමපි ඛො -පෙ- තතීගමපි ඛො මෙතනියා භික්ඛුතී මෙතනිය-භුමමජකෙ භික්ඛු එතදවොච: ‘චතුමි අයා’ති. තතීගමපි ඛො මෙතනිය-භුමමජකා භික්ඛු තාලපිංහු. ‘කාභං අයානං අපරජකාමි, කීස්ස මං අයා නාලපනතී’ති? ‘තථා හි පන නං භගිනි, අමෙභ දබ්බෙන මලුපුතතෙන විගෙසීගමානෙ අජ්ඣුෂපකඛසී’ති. ‘කාභං අයා කරෙමී’ති. ‘සචෙ ඛො නං භගිනි, ඉච්චෙයාසි, අඤ්ඤ ච භගවා ආගසචනතං දබ්බං මලුපුතතං නාතාපෙයා’ති. ‘කාභං අයා කරෙමි, කීං මයා සකකා කාභුනති?’

1. නිසිදුපෙයාමාති - සි 1, 2. 2. කාණාජකෙත - ඡා. 3. සතතිකෙ - ඡා.

10. ඵ කල්හි මෙතනිය භූමඵජක මහණහු “අච්චන්ති, ඊෂය අපඵ කලාණහතනික ගභැවිහුණේ ඛත උදෙසන ලදි. සෙඵ අඹුදරැවන් සහිත කලාණහතනික ගභැවි තෙමේ ඵලඹ සිඵ අප වලදවන්තේ ය: කෙතෙක් ඛතීන් පුඵචුස්තාහ. කෙතෙක් සුපයෙන් පුඵචුස්තාහ. කෙතෙක් තෙලින් පුඵචුස්තාහ. කෙතෙක් මසචුලින් පුඵචුස්තාහ”යි ඔහු ඵ සොමිතසින් ම සිතුණේ රැ නිදි නොගත්හ.

11. ඉක්ඛිති මෙතනිය භූමඵජක මහණහු පෙරවරැ හැද පෙරව පාසිචුරැ ගෙණ කලාණහතනික ගභැවිහුණේ නිවෙස්ත වෙත ඵලඹියහ. ඵ දූස්ස ඵන්තා චූ මෙතනිය භූමඵජක මහණන් දුරදී ම දුටු. දූක දෙරකොටුයෙහි අසුන් පණවා “වහන්ස, හුත මැනැවැ”යි මෙතනිය භූමඵජක මහණන්ට මෙය කියු. ඵ කල්හි මෙතනිය භූමඵජක මහණන්ට “ඵකැත්තෙන් ම ඛත නො නිමියේ වන. ඵහෙසින් අපි කොටුයෙහි හිඳුවනු ලබමෝ”යි මේ සිත විය. ඵ කල ඵ දූස්ස “වහන්ස, වලදනු මැනැවැ”යි කැඹි දෙවෙති කොඵ අැති කුචු සහිත (නිචුචු) ඛතීන් යුතුව ඵලඹ සිඵයා ය. “නැගනියෙනී, අපි මෙහි නිතීඛන් අැත්තමෝ වමිහ”යි. “හිමිහු ‘නිතීඛන් අැත්තහ’යි දනිමි. ඵහෙත් මම ඊෂය මී ගභැවීනු විසින් ‘ඵමො දූස්ස, හෙඵ ඛන් හත්තා යමී කෙතෙක් ඵද්ද, කොටුයෙහි අසුන් පණවා කැඹි දෙවෙති කොඵ අැති නිචුචු සැලේ ඛතීන් (ඔටුන්) වලදව’යි අණවත ලදිචු. වහන්ස, වලදනු මැනවැ”යි.

12. ඉක්ඛිති මෙතනිය භූමඵජක මහණහු “අච්චන්ති, ඊෂේ කලාණහතනික ගභැවී තෙමේ අරමඵ දඛමලලපුතු ලහඵ හියේ ය. ඵකැතීන්ම දඛමලලපුතු විසින් අපි ගභැවිහු කෙරෙහි බිඳුවන ලද්දමෝ”යි. ඔහු ඵ දෙමිතසින් ම සිතු සේ නො වැලඳහ. ඵ කල්හි මෙතනියභූමඵජක මහණහු ඛතීන් පසු පිණිඵපාතයෙන් වැලකුණොහු අරමඵ ගොස් පාසිචුරැ නැන්පත් කොඵ තඛා - නිකඛ චූවානු මකු චූවානු නැමුනු කදැඵ අැත්තාහු යචිහුරැ කල මුඵ අැත්තාහු සිතීචලී සිතමින් කිසිවක් නො වැඵහෙන්තාහු බිහි දෙරකොටුවෙහි සහලසිචුරින් අකඵටු අචුලුවා ගෙණ හුත්හ.

13. ඉක්ඛිති මෙතනියා මෙහෙණ මෙතනියභූමඵජක මහණන් වෙත ඵලඹියා ය. ඵලඹ මෙතනියභූමඵජක මහණන්ට ‘හිමියෙනී, වදිමි’යි මෙය කියු. ඵහේ කී කල්හි මෙතනියභූමඵජක මහණහු නො බිණුහ. දෙවන වඵදු ... තෙවන වඵදු මෙතනියා මෙහෙණ මෙතනියභූමඵජක මහණන්ට ‘හිමියෙනී, වදිමි’ යි මෙය කියු. තෙවන වඵදු මෙතනියභූමඵජක මහණහු නො බිණුහ. “අායඹියතඵ මම කිනම අපරාධයක් කෙරෙමි ද? අායඹියෝ කුමක් හෙසින් මා හා නො බෙණෙත් ද” යි. “නැගනියෙනී, ඵ ඵහේ ම ය. දඛමලලපුතු විසින් අප වෙහෙසනු ලබනුවන් තී ඵපෙණා කෙරෙහි”යි. ‘අායඹියෙනී, මම කුමක් කෙරෙමි ද’ යි. නැගනියෙනී, ඉදින් තී ඊසියචු තමී අද ම භාගාවතූන් වහන්සේ අාසුමෙන් දඛමලලපුතු නාසලත සේකැ”යි. ‘අායඹියෙනී, මම කුම කෙරෙමි ද? වෙසින් කිමෙක් භඵ හැක්කේ ද’ යි.

14 “එහි නිං භගිනි, යෙන භගවා තෙනුපසඛකම්. උපසඛකමිඤ්ඤා භගවනතං එවං වදෙති: ඉදං භනෙත, නච්ඡන්තා නසාඤ්ඤාපං. යායං භනෙත දිසා අභයා අතීතිකා අනුපද්දවා, සායං දිසා සභයා සර්ඤ්ඤා සඋපද්දවා. යතො නිවාතං තතො පවාතං¹. උදකං මඤ්ඤෙඤ්ඤා ආදිතතං. අයොසනමහි දබ්බෙන මුලපුඤ්ඤෙන දුඤ්ඤා”ති. එවං අයානී ඛො මෙතනිසා භික්ඛුනී මෙතනියභුමච්ඡකානං භික්ඛුතං පටිසුඤ්ඤා² යෙන භගවා තෙනුපසඛකම්. උපසඛකමිඤ්ඤා භගවනතං අභිවාදෙඤ්ඤා එකමනතං අට්ඨාහි. එකමනතං සීතා ඛො සා මෙතනියා භික්ඛුනී භගවනතං එතදවොච: “ඉදං භනෙත, නච්ඡන්තං නසාඤ්ඤාපං. යායං භනෙත දිසා අභයා අතීතිකා අනුපද්දවා, සායං දිසා සභයා සර්ඤ්ඤා සඋපද්දවා. යතො නිවාතං තතො පවාතං. උදකං මඤ්ඤෙඤ්ඤා ආදිතතං. අයොසනමහි දබ්බෙන මුලපුඤ්ඤෙන දුඤ්ඤා”ති.

15. අඵ ඛො භගවා එතසමී නිදුතෙ එතසමී පකරණෙ භික්ඛුසඛසං සනතිපාතාපෙඤ්ඤා ආයසමනතං දබ්බං මුලපුඤ්ඤං පටිපුච්ඡී: “සරසී නිං දබ්බ, එච්චරූපං ඝනතා යථායං භික්ඛුනී ආහා”ති. “ඤ්ඤා මං භනෙත භගවා ජාතානී”ති. දුඤ්ඤා මෙ ඛො භගවා ආයසමනතං දබ්බං මුලපුඤ්ඤං එතදවොච: “සරසී නිං දබ්බ, එච්චරූපං ඝනතා යථායං භික්ඛුනී ආහා”ති. “යථා මං භනෙත, භගවා ජාතානී”ති. තනියමෙ ඛො භගවා ආයසමනතං දබ්බං මුලපුඤ්ඤං එතදවොච: “සරසී නිං දබ්බ, එච්චරූපං ඝනතා යථායං භික්ඛුනී ආහා”ති “යථා මං භනෙත භගවා ජාතානී”ති. න ඛො දබ්බ, දබ්බා එවං නිවෙඤ්ඤෙතනි. සචෙ තයා කතං, කතනනි වදෙහි, සචෙ අකතං, අකතනනි වදෙහිති. “යතොභං භනෙත, ජාතො නාභිජාතාමි සුපිතනෙතනාපි³ මෙථුතං ඛමමං පතීසෙඤ්ඤා, පගෙච ජාගරො”ති. අඵ ඛො භගවා භික්ඛු ආමනෙතසී: තෙන හි භික්ඛවො, මෙතනියං භික්ඛුනීං නාසෙඵ. ඉමෙ ච භික්ඛු අනුසුඤ්ඤාපාති. ඉදං වඤ්ඤා භගවා උට්ඨායාසතා පිභාරං පාවිසී.

16. අඵ ඛො තෙ භික්ඛු මෙතනියං භික්ඛුනීං නාසෙසුං. අඵ ඛො මෙතනියභුමච්ඡකා භික්ඛු තෙ භික්ඛු එතදවොචු: “මා ආවුසො, මෙතනියං භික්ඛුනීං නාසෙඵ. න සා කීඤ්ඤා අපරජකිති. අමෙභනි සා උසංභිතා කුපිතෙහි අතතභමනෙහි වාචනාඛිපායෙහි”ති. “නිං පත භුමෙභ ආවුසො, ආයසමනතං දබ්බං මුලපුඤ්ඤං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඤ්ඤාසෙඵා”ති. ‘එච්චමාචුසො’ති. යෙ තෙ භික්ඛු අපටිච්ඡා - පෙ - තෙ උඤ්ඤායනනි ඛිඤ්ඤානි විපාවෙනති: “කඵං හි නාම මෙතනියභුමච්ඡකා භික්ඛු ආයසමනතං දබ්බං මුලපුඤ්ඤං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඤ්ඤාසෙසුනනී”ති.

1. සවාතං - මජ්ඣං, 2. පටිසුඤ්ඤා, - සා. 3. සුපිතනෙතනාපි - සී2.

14. “නැහැනිනෙහි, ඵටු. තෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත ඵලබ්‍ව. ඵලඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙසේ කියව: වහන්ස, මෙය නො නිසි ය. නො සරුඵ ය. වහන්ස, යම් මේ දිශාවක් බිත රඵත නම් උවදුරු රඵත නම් පිඩා රඵත නම් ඵ් මේ දිශාව බිත සඵත ය, උවදුරු සඵත ය, පිඩා සඵත ය. යම් නැතෙක මද සුලඵහෙකුද න දද ඵහි මන සුලං නැහැණ. දිග ඇවිලහන්තාක් මෙහි. ආයඵී දබ්බලොපුත්‍ර ඵඵියන් විසින් මම් දුඵිතයමු”යි. ‘ඵසේ ය, ආයඵීතෙහි’යි මෙතඵියාමෙහෙණ මෙතඵියා-භුමඵජක මහණුන්ට පිඵ්‍රිතුරු දී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත ඵලඵියා ය. ඵලඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැද ඵකත්පස් ව සිටියා ය. ඵකත්පස් ව සිටි ඵ් මෙතඵිය මෙහෙණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය සැල කලාය: “වහන්ස, මෙය නො නිසි ය. නො සරුඵ ය. වහන්ස, යම් මේ දිශාවක් බිත රඵත ද පිඩා රඵත ද උවදුරු රඵත ද ඵ් මේ දිශාව බිත සඵත ය. පිඩා සඵත ය. උවදුරු සඵත ය. යම් නැතෙක සුලඵහෙක් නොඵී ද ඵහි සැබ සුලං නැහැණි. දිග ඇවිල හන්තාක් මෙහි. ආයඵීදබ්බලොපුත්‍රයන් විසින් දුඵිතයමු”යි.

15. දුක්ඛිනි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ ප්‍රභාඵයෙහි බික්කක රුඵ කරඵා ආශ්‍රමන් දබ්බමලපුතු පුඵඵින් සේක. “දබ්බ, යම්සේ මේ මෙහෙණ කිටුද “තෙපි මෙබන්දක් කලහු සිහි කරටු දු”යි. “වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම් සේ මා දන්තා සේක් ද (-ඵසේ මම් දතසුතු වෙමිසි)” දෙවත වටදු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ආශ්‍රමන් දබ්බමලපුතුට මෙය වදල සේක: “දබ්බ, මේ මෙහෙණ යම්සේ කිටුද තෙපි මෙබන්දක් කලහු සිහි කරටු දු”යි. “වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම්සේ මා දන්තා සේක් ද (-ඵසේ මම් දතසුතු වෙමිසි.)” තෙවත වටදු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ආශ්‍රමන් දබ්බමලපුතුට මෙය වදල සේක. “දබ්බ, යම්සේ මේ මෙහෙණ කිටුද, තෙපි මෙබන්දක් කලහු සිහි කරටු දු”යි? “වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම්සේ මා දන්තා සේක් ද (-ඵසේ මම් දතසුතු වෙමිසි.)” දබ්බ, දබ්බ (පඵකිත)යෝ මෙසේ පරප්‍රභාඵයන් (අනුන් පිහිටෙන්) නිරටුල් නොකෙරෙත්. ඉදින් තා විසින් කරණ ලද නම් කරණ ලද සි කියව, ඉදින් නො කරණලද නම් නො කරණ ලද සි කියව සි. “වහන්ස, මම උපන් තැන් පටන් සිහිනනහුද මෙටුන්දම් සෙටුනෙමි නො ම දනිමි. පිබිදියෙම් කියහු ම කටපේ දු”යි. ඵ කල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ හිඤ්ඤන් ඇමතු සේක: “මහණෙහි, ඵසේ නම් මෙතඵියා මෙහෙණ (ශ්‍රමණලිංඵ නාසනායෙන්) නහටු. මේ (මෙහෙසු) මහණුන් ද පිඵසටු”යි. මෙය වදරා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ හුනස්තෙන් නැහි වෙසහරට වැඵී සේක.

16. දුක්ඛිනි ඵ් හිඤ්ඤ මෙතඵියා මෙහෙණ නැහුක. (සිටුරු හැරටුක). ඵ කල්හි මෙතඵියභුමඵජක මහණහු ඵ් හිඤ්ඤන්ට මෙය කිහු: “ඇවැත්නි, මෙතඵියා මෙහෙණ නතමක් නහටු. ඹ තොමෝ කිසි අපරාධයක් නො කෙරෙයි. කිපියා ටු නො සතුටු සින් ඇහි තෙරණ අදහස් ඇහි අප විසින් ඹ උභ්‍යාඵවන් කරණ ලදු”යි. ඇවැත්නි, කිමෙක් ද? තෙපි ආශ්‍රමන් දබ්බමලපුතුට අමුලික සිලඵඵතඵියෙන් වොදනා කරටු දු යි? ‘ඇවැත්නි, ඵසේ’යි. යම් ඵ් මහණහු අපිස් ටුවාහු ... ඹහු අවමන් කෙරෙත්, හුභුණ කියත්, දෙස් පහල කෙරෙත්: කෙසේ නම් මෙතඵියභුමඵජක මහණහු ආශ්‍රමන් දබ්බමලපුතුට අමුලික සිලඵඵතඵියෙන් වොදනා කෙරෙත් ද යි.

17. අඵ බො තෙ භික්ඛු භගටතො ඵතමන්ථො ආරොවෙසුං -පෙ- සච්චා කීර භික්ඛවෙ, මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු දඛං මලපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනීන්?. ‘සච්චං භගවා’. විතරභි බුඳො; භගවා -පෙ- විතරභිනා -පෙ- භික්ඛුතං තදනුවච්චිකං තදනුලොමිකං ධම්මි, කථං කතා භික්ඛු ආමනෙතසි:

18. තෙත හි භික්ඛවෙ, සඛෙසා දඛස්ස මලපුතනය්ස සති- වෙපුලලපපතනය්ස සතිවිනයං දෙතු. ඵචඤ්ච පන භික්ඛවෙ දතඤ්චා: තෙත භික්ඛවෙ දඛෙත මලපුතෙනන සඛසං උපසඛසමිනා: ඵකංසං උතතරාසඛගං කරිනා: බුඛිසානං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣනා: උකතුටිකං නිසීදිනා: අඤ්ඤිං පඤ්ඤනා: ඵචමස්ස වචනීයො: “ඉමෙ මං භනන්ත, මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනී. සොභං භනෙත සතිවෙපුලලපපතනා සඛසං සතිවිනයං යාචාමී”ති. දුතියමපි යාචිතඤ්චා -පෙ- තනියමපි යාචිතඤ්චා: “ඉමෙ මං භනෙත මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනී. සොභං සතිවෙපුලලපපතනා. තනියමපි භනෙත සඛසං සතිවිනයං යාචාමී”ති.

19. ව්‍යතෙතන භික්ඛුතා පටිඛලොක සඛෙසා ඤාපෙතඤ්චා:

“සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: ඉමෙ මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු ආයසමනනං දඛං මලපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනී. ආයසමා දඛො මලපුතෙනා සතිවෙපුලලපපතනා සඛසං සතිවිනයං යාචති. යදී සඛසස්ස පතකකලං, සඛෙසා ආයසමනො දඛස්ස මලපුතනය්ස සතිවෙපුලල- පපතනය්ස සතිවිනයං දදෙය්ස. ඵසා ඤාතනී

සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: ඉමෙ මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු ආයසමනනං දඛං මලපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනී. ආයසමා දඛො මලපුතෙනා සතිවෙපුලලපපතනා සඛසං සතිවිනයං යාචති. සඛෙසා ආයසමනො දඛස්ස මලපුතනය්ස සතිවෙපුලලපපතනය්ස සතිවිනයං දෙති. යස්සායසමනො ඛමති ආයසමනො දඛස්ස මලපුතනය්ස සතිවෙපුලලපපතනය්ස සතිවිනයස්ස දුතං, සො ඤාතනස්ස. යස්ස තකඛමති, සො භාසෙය්ස.

දුතියමපි ඵතමන්ථො වදාමි -පෙ- තනියමපි ඵතමන්ථො වදාමි. සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: ඉමෙ මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු ආයසමනනං දඛං මලපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනී. ආයසමා දඛො මලපුතෙනා සතිවෙපුලලපපතනා සඛසං සතිවිනයං යාචති. සඛෙසා ආයසමනො දඛස්ස මලපුතනය්ස සතිවෙපුලලපපතනය්ස සතිවිනයං දෙති. යස්සායසමනො ඛමති ආයසමනො දඛස්ස මලපුතනය්ස සතිවෙපුලලපපතනය්ස සතිවිනයස්ස දුතං, සො ඤාතනස්ස. යස්ස තකඛමති, සො භාසෙය්ස.

දිනෙතා සඛෙසත ආයසමනො දඛස්ස මලපුතනය්ස සතිවෙපුලලපපතනය්ස සතිවිනයො. ඛමති සඛසස්ස. තසමා ඤාතනී. ඵචමෙතං ඛාරසාමී”ති.

17. ඉක්බිති ඒ මහණනු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සාල කලක... මහණෙනි, සාමා ද, මේතනියභුමමජක මහණනු දබ්බමලලුපුතුට අමුලික සීලවිපතනියෙන් වොදනා කෙරෙද්ද දී? 'භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සාමාඵ'. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගාරුනු සේක... ගරභා... භික්ෂුන්ට එයට සුදුසු වූ එයට අනුපොම් වූ දුභාමි කපා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

18. මහණෙනි, එසේ තමි කුඛස තෙමේ සිතියෙන් විපුලබවට පැමිණි දබ්බමලලුපුතුට සතිවිනය දේවා මහණෙනි, මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ දබ්බමලලුපුතු විසින් සබ්‍යසා වෙත එලඹ උතුරාසග එකස් කොට මහලු මහණුන්ගේ පා වාද උඵල්ලෙන් හීද ඇදිලි බාද මෙසේ කියයුතු වන්නේ ය: "වහන්ස, මේ මේතනියභුමමජක මහණනු අමුලික සීල-විපතනියෙන් මට වොදනා කෙරෙත්. වහන්ස, ඒ මම සමාතිවිපුලනියට (සමාතිඅවිපුලාසයට) පැමිණියෙමි සබ්‍යසාගෙන් සතිවිනය යදිමි" යි. දෙවන වටදු යැද්ද යුතු ...තෙවන වටදු යැද්ද යුතු: වහන්ස, මේ මේතනිය භුමමජක මහණනු අමුලික සීලවිපතනියෙන් මට වොදනා කෙරෙති. ඒ මම සමාති විපුලනියට පැමිණියෙමි. වහන්ස, තෙවන වටදු සබ්‍යසාගෙන් සතිවිනය යදිමි" යි.

19. වියත්පබල මහණකු විසින් සබ්‍ය තෙමේ දුන්විය යුත්තේ ය:

"වහන්ස, සබ්‍ය තෙමේ මා වදන අසාවා. මේ මේතනියභුමමජක මහණනු ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුතුට අමුලික සීලවිපතනියෙන් වොදනා නගත්. ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත් තෙමේ සිතිවිපුල බවට පැමිණියේ සබ්‍යසාගෙන් සතිවිනය යදී. ඉදින් සහතට පැමිණි කල් ඇත්තේ තම සබ්‍ය තෙමේ සිතිවිපුල බවට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුතුට සතිවිනය දෙන්නේය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සබ්‍ය තෙමේ මා වදන අසාවා. මේ මේතනියභුමමජක මහණනු ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුතුට මුල් තැනි සිල්විපතින් වොදනා නගත්. ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත් තෙමේ සමාතිවිපුලනියට පැමිණියේ සබ්‍යසාගෙන් සමාතිවිනය ඉල්ලයි. සබ්‍ය තෙමේ සමාතිවිපුලනියට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත්තට සමාතිවිනය දෙයි. සමාතිවිපුලනියට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත්තට සමාතිවිනය දීම යම් ආයුෂමතකුකට රිසියේ තම හේ නිහඩ වන්නේ ය. යමකුකට රිසි නො වේ තම හේ බණන්නේ ය.

දෙවන වටදු මේ අරුත කියමි ... තෙවන වටදු මේ අරුත කියමි: වහන්ස, සබ්‍ය තෙමේ මා වදන අසාවා. මේ මේතනියභුමමජක මහණනු මුල් තැනි සිල්විපතින් ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත්තට වොදනා නගත්. ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත් තෙමේ සමාතිවිපුලනියට පැමිණියේ සබ්‍යසාගෙන් සතිවිනය යදී යි. සබ්‍ය තෙමේ සමාතිවිපුලනියට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත්තට සතිවිනය දෙයි. සමාතිවිපුලනියට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත්තට සතිවිනය දීම යම් ආයුෂමතකුකට රිසියේ තම හේ නිහඩ වන්නේ ය. යමකුකට රිසි නො වේ තම හේ බණන්නේ ය.

සමාතිවිපුලනියට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලලුපුත්තට සබ්‍යසා විසින් සතිවිනය දෙන ලදී. සබ්‍යසාට රිසියේ. එහෙයින් නිහඩ ය. මෙසේ මෙය දරමි" යි.

පඤ්චානි භික්ඛවෙ ධම්මකානි සතිවිනගසං දුතානි: සුදො හොති භික්ඛු අතාපතනිසකා, අනුචදනනි ච නං, යාවති ච, තසං සඤ්ඤා සතිවිනගං දෙති, ධර්මචත සමගගන¹ ඉමානි ඛො භික්ඛවෙ, පඤ්ච ධම්මකානි සතිවිනගසං දුතානිති.*

සතිවිනගො නිබ්බිතො.

3. අමුලුහවිනගො

1. තෙන ඛො පන සමගගන ගඤ්ඤා භික්ඛු උම්මතතකො හොති විතනවිපරියාසකතො. තෙන උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණකං අර්ඤ්ඤානං හොති භාසිතපරිකනනං.² භික්ඛු ගගා භික්ඛුං උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන අර්ඤ්ඤානං අපතනිතා වොදෙනති: “සරතාසමා ඵචරුපිං අපතනිං අපජ්ජිතා”ති. හො ඵචා වදෙති: “අහං ඛො ආවුඤ්ඤා, උම්මතතකො අභොසිං විතන-විපරියාසකතො. තෙන මෙ උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණකං අර්ඤ්ඤානං භාසිතපරිකනනං. නාහනනං සරාමි. මුලුහන මෙ ඵතං කත”නති. ඵචමපි තං වුච්චමානා වොදෙනතව: “සරතාසමා ඵචරුපං අපතනිං අපජ්ජිතා”ති.

2. ගෙ තෙ භික්ඛු අපච්චිතං - පෙ - තෙ උර්ඤ්ඤානනි නිගන්ති විපාවෙනති: “කථං හි නාම භික්ඛු ගගං භික්ඛුං උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන අර්ඤ්ඤානං අපතනිතා වොදෙසානති: ‘සරතාසමා ඵචරුපිං අපතනිං අපජ්ජිතා’³ති. හො ඵචං වදෙති: ‘අහං ඛො ආවුඤ්ඤා, උම්මතතකො අභොසිං විතනවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණකං අර්ඤ්ඤානං භාසිතපරිකනනං. නාහනනං සරාමි. මුලුහන මෙ ඵතං කත’නති. ඵචමපි තං වුච්චමානා වොදෙනතව: “සරතාසමා ඵචරුපිං අපතනිං අපජ්ජිතා”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමථං අපරාචෙසුං. සච්චං කිර භික්ඛවෙ - පෙ - සච්චං. භගවා විගරහි බුඤ්ඤා භගවා - පෙ - විගරහිනා - පෙ - ධමමං කථං කතා භික්ඛු අමනෙතසි:

3. තෙන හි භික්ඛවෙ, සඤ්ඤා ගගසං භික්ඛුතො අමුලුහසං අමුලුහවිනගං දෙතු. ඵචඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ දුතඛො: තෙන භික්ඛවෙ, ගගෙන භික්ඛුතා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤානං ඵකංගං උතතරාසඤ්ඤා කාරිනා බුඤ්ඤානං භික්ඛුතං පාදෙ වන්දිනා උකඤ්ඤානං නිශ්චිදිනා අඤ්ඤා පගගෙනනා ඵචමෙසං වචනීගො: “අහං භගෙන, උම්මතතකො අභොසිං විතනවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණකං අර්ඤ්ඤානං භාසිතපරිකනනං. මං භික්ඛු උම්මතතකෙන විතනවිපරියාසකතෙන අර්ඤ්ඤානං අපතනිතා වොදෙනති: “සරතා-සමා ඵචරුපිං අපතනිං අපජ්ජිතා”ති. නතං ඵචා වදමි: -

1. සමගගො - PTS.

* “ඵථ සුදධසං අතාපතනිසකං දුතං ඵකා, අනුචදිතසං ඵකා, යාවතසං ඵකා, සඤ්ඤානං දුතං ඵකා, ධර්මචත සමගගදුතං ඵකනනි ඵචා පඤ්ඤා, ඵතංහි පන ඵකෙන අභගවභෙසන න ලුහනති. තසමි: දෙසනාමභගවභෙවතං” - සමනපාසාදකා:
2. භාසිතපරිකනනා - මජ්ඣ, සං. 3. ‘අපජ්ජිතා’ නිපි පාසො, - අධකපා:

19. මහණෙනි, මේ දූහැමි සතිවිනය දීම් පසසකි: මහණ තෙමේ ඇවැත් නැත්තේ පිරිසිදු වූයේ ටෙයි. ඔහුට වොදනාත් කෙරෙයි. (තෙතෙමුත්) යදී. ඔහුට සබ්ස තෙමේ සතිවිනය දෙයි. දූහැමින් සමඵ ව දෙයි මහණෙනි, මේ දූහැමි සතිවිනය දීම් පසසි.*

සතිවිනය නිමිසේ ය.

3. අමුලහවිතය

1. ඵ සමයෙහි ගහග මහණ තෙමේ සිත් පෙරළියෙන් වූ උමතු ඇතියේ වෙයි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ ඔහු විසින් බසින් බිණු කසින් මැඩු බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලද්දේ වෙයි. සිත් පෙරළනු උමතු වූවු විසින් කරණ ලද නො සරුප්කම් හෙතු කොට ගෙණ භික්ෂුහු ගහග මහණහට 'මෙබදු ඇවැත් අවත් ආයුමත් ඵ් ඇවැත සිහි කෙරේවා' යි ඇවැත් වොදනා කෙරෙත්. හෙ තෙමේ මෙසේ කියයි: 'ඇවැත්නි, මම සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වීමි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ මා විසින් වචනසෙන් කියු කසින් මැඩු බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලදී. මම ඵය නො සමරමි. මුලු වූ මා විසින් මෙය කරණ ලදු'යි. මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද 'මෙබදු ඇවැත් අවත් ආයුමත් ඵ් ඇවැත සිහි කෙරේවා'යි ඔහුට වොදනා කෙරෙත් ම ය.

2. යම් මහණහු අපිස් වූවාහු නම් ... ඔහු අවමත් කෙරෙත්, නුගුණ කියත්, දෙග් පහල කෙරෙත්: 'සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූවු විසින් කල කම් හෙතු කොට ගෙණ භික්ෂුහු කෙසේ නම් ගහග මහණහට 'මෙබදු ඇවැත් අවත් ආයුමත් ඵ් ඇවැත සිහි කෙරේවා'යි ඇවැත් වොදනා කලාහු ද - නෙ තෙමේ මෙසේ කියයි: 'ඇවැත්නි, මම සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වීමි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ ඵ් මා විසින් බසින් බිණු කසින් මැඩු බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලදී. මම ඵය නො සමරමි. මුලු වූ මා විසින් මෙය කරණ ලදු'යි. මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද 'මෙබදු ඇවැත් අවත් ආයුමත් ඵ් ඇවැත සිහි කෙරේවා'යි ඔහුට වොදනා කෙරෙත් ම ය. ඉක්බිති ඵ් භික්ෂුහු භාග්ගවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලක. මහණෙනි, සැබෑ ද ... 'භාග්ගවතුන් වහන්ස, සැබවි.' භාග්ගවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැරහු සේක... ගරතා... දූහැමි කථා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

3 මහණෙනි, ඵසේ නම් සබ්ස තෙමේ ගහග මහණහට අමුලහවිතය දේවා. මහණෙනි, මෙසේ දීග යුතු: මහණෙනි, ගහග මහණහු විසින් සහ ටෙත ඵලඹ උතුරුසහල ඵකස් කොට වැහිමහලු මහණුන්ගේ පා වැද උඵල්ලෙන් හිද ඇදීලි බැද මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය: වහන්ස, මම සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වීමි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ ඵ් මා විසින් බසින් කියනලද කසින් මඩනා ලද බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලදී. සිත් පෙරළනු උමතු වූවු විසින් කරණ ලද නො සරුප්කම් හේතු කොට ගෙණ 'මෙබදු ඇවැතකට පැමිණි ආයුමත් ඵ් ඇවැත සිහි කෙරේවා'යි භික්ෂුහු මට ඇවැත් වොදනා කෙරෙත් ඔවුන්ට මම මෙසේ කියමි: -

* සතිවිනය දීම් මේ පස් කරුණින් යුක්තවූයේ දූහැමිකම් වේ යහු මෙහි අවසි.

“අභං ඛො ආවුසො, උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං. නාභනං සරුමි. මුලුකත මෙ එතං කතන්ති. එවමපි මං. චුච්චමානා වොදෙනෙව: ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති ආපජ්ජිතා’ති. සොභං භනන අමුලුකා සඛසං අමුලුකවිනයං යාචාමි”ති. දුතියමපි යාචිතඛො -පෙ- තතියමපි යාචිතඛො: “අභං භනෙත උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං. මං භික්ඛු උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපතතියා වොදෙනති. ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. තාභං එවං වදාමි: අභං ඛො ආවුසො උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො, තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං. නාභනං සරුමි. මුලුකත මෙ එතං කත”න්ති. එවමපි මං. චුච්චමානා වොදෙනෙව: ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. සොභං භනන අමුලුකා. තතියමපි භනන, සඛසං අමුලුකවිනයං යාචාමි”ති.

4. වෘතෙනන භික්ඛුතා පටිබලෙන සඛසා සුපෙතථඛො:

“සුණාභු මෙ භනෙත සඛසා: අයං භගගා භික්ඛු උමමතතකො අහොසි විතතවිපරියාසකතො. තෙන උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං. භික්ඛු ගගං භික්ඛුං උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපතතියා වොදෙනති: ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. සො එවං වදෙති: ‘අභං ඛො ආවුසො උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං. නාභනං සරුමි. මුලුකත මෙ එතං කතන්ති. එවමපි නං. චුච්චමානා වොදෙනෙව. ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති සො අමුලුකා සඛසං අමුලුකවිනයං යාචාමි. යදි සඛසං පතකලං, සඛෙසා භගගං භික්ඛුතො අමුලුකං අමුලුකවිනයං දදෙය්‍ය එසා සදෙති.

සුණාභු මෙ භනෙත සඛසා: අයං ගගගා භික්ඛු උමමතතකො අහොසි විතතවිපරියාසකතො. තෙන උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං. භික්ඛු ගගං භික්ඛුං උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපතතියා වොදෙනෙව ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. සො එවං වදෙති:

“ඇවැත්නි, මම වූ කලි සිත් පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකිමි වීම්, සිත් පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකු වූ ඒ මා විසින් බසින් කියන ලද, කසින් කරණ ලද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණන් විසින් නො කටයුතු නොසරුල්කම්) කරණ ලදී. මම එය නො සමරමි. සිහි මුළා වූ මා විසින් එය කරණ ලදී යනුවෙනි.” මෙසේත් (මා විසින්) කියනු ලබන ඒ මහණහු මට “ආයුෂමත්තෙමෙ මෙ බදු ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි වෝදනා කෙරෙත් ම ය. වහන්ස ඒ මම (දන්) පහ වූ සිහි මුළාව ඇත්තෙමි (සිහිමුළා යෙන් මිදුනෙමි) සංඝයා වෙතින් අමුල්භ ව්‍යායස ඉල්ලමි”යි යාවඤා කළ යුතු. දෙවෙනි වර දයාවඤා කළ යුතු. තෙවෙනි වර ද, “වහන්ස, මම සිත් පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකිමි වීම්, සිත්පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකු වූ ඒ මා විසින් බසින් කියන ලද කසින් කරණ ලද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණන් විසින් නොකටයුතු නො සරුල්කම්) කරණ ලදී. සිත් පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකු වූ මා විසින් කරණ ලද දෑ කරණ නොට ගෙන, “ආයුෂමත්තෙමෙ මෙ බදු ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි මට ඇවැත්න් වෝදනා කෙරෙත්. මම ඔවුනට මෙසේ කියමි: “ඇවැත්නි, මම වූ කලි සිත් පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකිමි වීම්, සිත්පෙරැළීමට පත් උමතුටෙකු වූ ඒ මා විසින් බසින් කියන ලද කසින් කරණ ලද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණන් විසින් නොකටයුතු නොසරුල්කම්) කරණ ලදී. මම එය නො සමරමි. සිහි මුළා වූ මා විසින් එය කරණ ලදී” යනුවෙනි. මෙසේත් (මා විසින්) කියනු ලබන ඒ මහණහු මට “ආයුෂමත්තෙමෙ මෙ බදු ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි වෝදනා කෙරෙත් ම ය. වහන්ස, ඒ මම (දන්) පහ වූ සිහි මුළාව ඇත්තෙමි (සිහි මුළායෙන් මිදුනෙමි) තුන්වැනි වරද සංඝයා වෙතින් අමුල්භ ව්‍යායස ඉල්ලමි”යි යාවඤා කළ යුතු.

4. වෘක්ක වූ ප්‍රබල වූ මහණන්හු විසින් සංඝ තෙමෙ මෙසේ දන්විය යුතු: “වහන්ස, සංඝ තෙමෙ මගේ වචනය අසාවා: මේ ගර්භ මහණ තෙම උමතු වූයේ සිත් පෙරැළීමට පැමිණියේ විය. උමතු වූ සිත් පෙරැළියට පත් වචනයෙන් කියන ලද්ද වූ ද කසින් කරණ ලද්ද වූ ද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණනට නො සරුල් වූ බොහෝ දෑ) කරණ ලද්දේ ය. මහණහු උමතු වූ සිත් පෙරැළියට පැමිණ කරණ ලද දෑ කරණ නොට ගෙන ගර්භ මහණහට “ආයුෂමත්තෙමෙ මෙබදු ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි ඇවැත්න් වෝදනා කෙරෙත්. මහ තෙම ඇවැත්නි, මම වූ කලි උමතු වූයෙමි සිත් පෙරැළියට පැමිණියෙමි වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරැළියට පැමිණි ඒ මා විසින් වචනයෙන් ද කසින් ද බොහෝ අග්‍රාමණක නොසරුල් කම් කරණ ලදී. මම ඒ දෑ නො සමරමි. ඒ දෑ සිහි මුළා වූ මා විසින් කරණ ලද්දේ යැ” යි මෙසේ කියයි. ඔහු මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද ඒ මහණහට ‘ආයුෂමත්තෙමෙ මෙබදු ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි වෝදනා කෙරෙත් ම ය. සිහි මුළායෙන් මිදුණු හෙතෙම යාඝයා වටිනින් අමුල්භ ව්‍යායස යදී. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වනමි, සංඝ නොට සිහිමුළා බැවින් මිදුණු ගර්භ මහණහට අමුල්භ ව්‍යායස දෙන්නේ ය. මේ ඥප්ති යි (දැනුම දීම යි).

වහන්ස, සංඝ තෙමෙ මගේ වචනය අසාවා: මේ ගර්භ මහණ තෙම සිත් පෙරැළියට පැමිණි උමතුටෙකු විය. සිත් පෙරැළියට පත් උමතු වූ ඔහු විසින් වචනික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණනට නො සරුල් දෑ) කරණ ලදී. මහණහු සිත් පෙරැළියට පැමිණි උමතු වූ මොහු විසින් කරණ ලද දෑ කරණ නොට ගෙන ‘ආයුෂමත්තෙමෙ මෙබදු ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි ගර්භ මහණහට ඇවැත්න් වෝදනා කෙරෙත් ම ය. (ඵවිට) මහ තෙමෙ මෙසේ කියයි:

අහං ඛො ආදුට්ඨො උමමිත්තො අහොසිං ඵ්ඤ්ඤාචරියාසකතො. තෙන මෙ උමමිත්තො ඵ්ඤ්ඤාචරියාසකතො ඛහුං අසාමණිකං අජ්ඣාචණ්ණං භාසිතපටිකතො, නාහං තං සරාමී. මුලෙන න මෙ ඵතං කතන්ති. එවමිති නං පුට්ඨමානා වොදනෙකච 'සරතායසො ඵවරුපිං ආපකන්ති ආපජ්ජිතා'ති. සො අමුණො සංඛො අමුණවිනයං යාවති. සංඛො ගහණසං භික්ඛුනො අමුණසං අමුණවිනයං දෙති. යසං යසං ඛො ඛො ගහණසං භික්ඛුනො අමුණසං අමුණවිනයසං දනං, සො කුණ්ඨසං. යසං නකමිති සො භාසෙයා.

දුතියමිති ඵතමසං වදමී -පෙ- තතියමිති ඵතමසං වදමී -පෙ-දිනො සංඛො ගහණසං භික්ඛුනො අමුණසං අමුණවිනයො. ඛො සංඛො තසො කුණ්ඨි. එවමිති ධාරයාමීති.

5. තීණිමානි භික්ඛවො අධම්මිකානි අමුණවිනයසං දනානි. තීණි ධම්මිකානි.

කතමානි තීණි අධම්මිකානි අමුණවිනයසං දනානි? ඉධ පන භික්ඛවො භික්ඛු ආපකන්ති. ආපනො භොති තමෙන වොදෙති සංඛො වා සංඛුලා වා ඵකපුග්ගලො වා: සරතායසො ඵවරුපිං. ආපකන්ති. ආපජ්ජිතාති. සො සරමානො ව ඵවං වදෙති: න ඛො අහං ආදුට්ඨො සරාමී ඵවරුපිං. ආපකන්ති. ආපජ්ජිතාති. තසං සංඛො අමුණවිනයං දෙති. අධම්මිකං අමුණවිනයසං දනං.

ඉධ පන භික්ඛවො භික්ඛු ආපකන්ති. ආපනො භොති තමෙන වොදෙති සංඛො වා සංඛුලා වා ඵකපුග්ගලො වා: සරතායසො ඵවරුපිං. ආපකන්ති. ආපජ්ජිතාති. සො සරමානො ව ඵවං වදෙති: සරාමී ඛො අහං ආදුට්ඨො යථා පුපිනෙකතොති. තසං සංඛො අමුණවිනයං දෙති. අධම්මිකං අමුණවිනයසං දනං.

ඉධ පන භික්ඛවො භික්ඛු ආපකන්ති. ආපනො භොති. තමෙන වොදෙති සංඛො වා සංඛුලා වා ඵකපුග්ගලො වා: සරතායසො ඵවරුපිං. ආපකන්ති. ආපජ්ජිතාති. සො අනුමිත්තො උමමිත්තො කරොති: අහමිති ඛො ඵං කරොමී, කුමමිති ඵං කරොමි, මයමිති ඵතං කතන්ති, කුමමිති කතන්ති. තසං සංඛො අමුණවිනයං දෙති. අධම්මිකං අමුණවිනයසං දනං. ඉමානි තීණි අධම්මිකානි අමුණවිනයසං දනානි.

'ඇවැත්නි, සිත් පෙරළියට පැමිණි උමතු වෙක් වීම්...' යනුවෙනි. හේ සිහි මුළාවෙන් මිදුණේ සංඝයා වෙතින් අමුල්භවිනයය ඉල්ලයි, සංඝ තෙමේ සිහි මුළාවෙන් මිදුණු ගඟ මහණහට අමුල්භවිනයය දෙයි. ගඟ මහණහට අමුල්භවිනයය දීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියෙයි නම් හේ නිහඬ වේවා. යම් ආයුෂ්මතක් හට නො රිසියෙයි නම් හේ කියාවා.

දෙවනුව ව ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනුව ව ද මෙ කරුණ කියමි... සංඝයා වීසින් සිහි මුළාවෙන් මිදුණු ගඟ මහණහට අමුල්භවිනයය දෙන ලද්දේ ය. එය සඬසයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ වෙයි. මෙසේ මෙ කරුණ නුවණින් සලකමි''.

5. මහණෙනි, මේ නො දහැමි වූ අමුල්භවිනයය දීම තුනෙකි. දහැමි වූ අමුල්භවිනයය දීම තුනෙකි.

නොදහැමි වූ අමුල්භවිනය දන තුන කවර? යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝ තෙමේ හෝ බොහෝ භික්ෂුහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ "ආයුෂ්මත් තෙමේ 'මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියෙමි'යි සිහි කෙරේ වා"යි වෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි කරන්නේ ම "ඇවැත්නි මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියෙමි ටෙමිසි නො ම සිහි කරමි"යි මෙසේ කියයි. සඬසයා ඔහුට අමුල්භවිනය දෙයි. මේ නොදහැමි වූ අමුල්භවිනය දීමෙකි.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝ තෙමේ හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ 'මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියෙමි යි ආයුෂ්මත් තෙමේ සිහි කෙරේවා'යි ඔහුට වෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි කරන්නේ ම 'ඇවැත්නි, සිහිනයෙකින් මෙන් සිහි කරමි'යි මෙසේ කියයි. ඔහුට සංඝයා අමුණ විනය දෙයි. මේ නොදහැමි වූ අමුල්භවිනයය දීමෙකි.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. සංඝ තෙමේ හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුද්ගලයෙක් හෝ 'මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියෙමි ටෙමි'යි ආයුෂ්මත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට වෝදනා කෙරෙයි, හේ උමතු නොවන්නේ ම 'මමත් මෙසේ කෙරෙමි, තෙපින් මෙසේ කරනු, මටත් මෙය කැප ය, තොපටත් මෙය කැප වේ' යැ යි උමතු-වක්හු සේ කථා කෙරෙයි. සංඝයා ඔහුට අමුල්භවිනයය දෙයි. මේ නොදහැමි වූ අමුල්භවිනය දනයෙකි. මෙසේ අමුල්භවිනයයා හේ මේ නොදහැමි වූ දීම තුනෙකි.

6. කතමානි කීඤ්ඤි ධර්මිකානි අද්විශ්වාසනාසං දනානි? ඉධ පන භික්ඛව භික්ඛු උච්චන්තො කො හොති චිත්තච්චරියාසකතො. තෙන උච්චන්තොකන චිත්තච්චරියාසකතෙන ඛුං අසාමණකං අඤ්ඤාච්චණ්ණං හොති භාසිතපටිකන්තං. තදමනං වොදෙති සඤ්ඤා වා සඤ්ඤාලා වා එකපුඤ්ඤාලා වා; සරතායස්මා එවරුපිං ආපක්ඛිං ආපජ්ජිතාති. සො අසරමානො ව එවං වදෙති. න ඛො අහං ආවුසො සරාමී එවරුපිං ආපක්ඛිං ආපජ්ජිතාති. තස්ස සඤ්ඤා අද්විශ්වාසනාසං දෙති. ධර්මිකං අද්විශ්වාසනාසං දනං.

ඉධ පන භික්ඛව භික්ඛු උච්චන්තො කො හොති චිත්තච්චරියාසකතො. තෙන උච්චන්තොකන චිත්තච්චරියාසකතෙන ඛුං අසාමණකං අඤ්ඤාච්චණ්ණං හොති භාසිතපටිකන්තං. තදමනං වොදෙති සඤ්ඤා වා සඤ්ඤාලා වා එකපුඤ්ඤාලා වා; සරතායස්මා එවරුපිං ආපක්ඛිං ආපජ්ජිතාති. සො අසරමානො ව එවං වදෙති; සරාමී ඛො අහං ආවුසො සරාමීනොනොනාති. තස්ස සඤ්ඤා අද්විශ්වාසනාසං දෙති. ධර්මිකං අද්විශ්වාසනාසං දනං.

ඉධ පන භික්ඛව භික්ඛු උච්චන්තො කො හොති චිත්තච්චරියාසකතො. තෙන උච්චන්තොකන චිත්තච්චරියාසකතෙන ඛුං අසාමණකං අඤ්ඤාච්චණ්ණං හොති භාසිතපටිකන්තං. තදමනං වොදෙති සඤ්ඤා වා සඤ්ඤාලා වා එකපුඤ්ඤාලා වා; සරතායස්මා එවරුපිං ආපක්ඛිං ආපජ්ජිතාති. සො උච්චන්තොකන උච්චන්තොකාලං කරොති; අහංමි එවං කරොමී, තුමෙහපි එවං කරොමි. මහංමි එතං කප්පති, තුමොකමෙපනං කප්පතිති. තස්ස සඤ්ඤා අද්විශ්වාසනාසං දෙති. ධර්මිකං අද්විශ්වාසනාසං දනං.

ඉමානි කීඤ්ඤි ධර්මිකානි අද්විශ්වාසනාසං දනානිති.

පටිඥාදායකකරණය.

7. තෙන ඛො පන සමායන ජබ්බඤ්ඤා භික්ඛු අපටිඥාදාය භික්ඛුනං කච්චොති කරොන්ති තජ්ජනියමි නියසංමි පබ්බාජනියමි පටිසාරණියමි උඤ්ඤපනියමි. යෙ තෙ භික්ඛු අපටිච්චා -ඉප- තෙ උඤ්ඤායන්ති වියන්ති චිපාවෙන්ති; කථං හි නාම ජබ්බඤ්ඤා භික්ඛු අපටිඥාදාය භික්ඛුනං කච්චොති කච්චොන්ති තජ්ජනියමි පබ්බාජනියමි නියසංමි පටිසාරණියමි උඤ්ඤපනියමිති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමං ආරොචෙසුං -ඉප- සච්චං කීර භික්ඛව -ඉප-

6. දැනුම් වූ අමුල්භවිතයාගේ දීම් තුන කවර යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් සිත් පෙරැළියට ගිය උමතු වෙක් වෙයි. සිත් පෙරැළියට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් වාවසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි. සංඝයා හෝ බොහෝ තිත්සුහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ 'තමා මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණෙන්නා ආයුෂමත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට වෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි නොකරන්නේ ම 'ඇවැත්නි, මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියෙමි' යි මම නො ම සිහි කෙරෙමි' යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට අමුල්භවිතයා දෙයි. අමුල්භවිතයාගේ ඒ දීම් දැනුම් ය.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වනාහි සිත් පෙරැළියට ගිය උමතු වෙක් වෙයි. සිත් පෙරැළියට පැමිණි උමතු වූ ඔහු විසින් වාවසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි. සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ තමා මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියා ආයුෂමත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට වෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි නො කරනුයේ ම 'ඇවැත්නි, මම සිහිනෙන් මෙන් සිහි කෙරෙමි යි මෙසේ කියයි. සංඝයා ඔහුට අමුල්භවිතයා දෙයි. ඒ අමුල්භවිතයාගේ ද්‍රව්‍ය දැනුම් යි.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වනාහි සිහි පෙරැළියට ගිය උමතු වෙක් වෙයි. සිහි පෙරැළියට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් වාවසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි. සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් (එක් මහණෙක්) හෝ ඔහුට 'මෙබඳු ඇවැතකට තමා පැමිණියා ආයුෂමත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි වෝදනා කෙරෙයි. හේ උමතු වූයේ 'මමත් මෙසේ කරමි, තෙපිත් මෙසේ කරවු, ටෙත් මෙය කැප ය, නොපටත් ලෙය කැප යැ' යි උමතු අයුරක් කරයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට අමුල්භවිතයා දෙයි. අමුල්භවිතයාගේ ඒ දීම් දැනුම් යි.

මේ දැනුම් වූ අමුල්භවිතයා දීම් තුන ය.

ප්‍රතිඥාකරණය

7. එ සමයෙහි වනාහි ඡඩවර්ගික භික්ෂුහු අප්‍රතිඥයෙන් (වරද කළමහ යි වුදිකයන්ගේ ප්‍රතිඥාවක් නැති ව) මහණනට තප්පනීය කම්ය ද භියස්සපනීය ද පබ්බාජනීය කම්ය ද පටිසාරණීයකර්මය ද උක්ඛෙපනීය කර්මය ද කරත්. යම් මහණ කෙනෙක් අල්පේච්ඡ ද... ඔහු කෙසේ නම් සවැඟි මහණහු ප්‍රතිඥා රහිත ව මහණනට තප්පනීයකර්මයත් නියස්ස කර්මයත් පබ්බාජනීයකර්මයත් පටිසාරණීයකර්මයත් උක්ඛෙපනීය කර්මයත් කෙරෙත් ද' යි අවමන් කෙරෙත් දෙස් කියත්, නුඳණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කළහ... මහණෙනි, ඒ සැබෑ ද?... අසා වදළ සේක.

සඵලං භගවා -පෙ- විගරභිඤා ධම්මිං කථං කඤා භික්ඛු ආමනෙකසී: න භික්ඛවෙ අපච්ඡාසනසංඝා භික්ඛනං කම්මං කාතඛිං තජජනීයං වා නියසං වා පඛාසජනීයං වා පටිසාරණීයං වා උකෙකපනීයං වා. යො කරොන්තා¹ ආපක්ඛි දුක්ඛපට්ඨං.

8. එවං ඛො භික්ඛවෙ අධම්මිකං හොති පච්ඡාසනකරණං: එවං ධම්මිකං. කථංඤා භික්ඛවෙ අධම්මිකං හොති පච්ඡාසනකරණං? භික්ඛු පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතො හොති. තමෙන වොදෙති සඛෙතො වා සම්ඛුලා වා එකපුග්ගලො වා: පාරාජිකං ආයස්මා අඤ්ඤාපනෙතොති. යො එවං වදෙති: න ඛො අහං ආච්ඡාසන පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතො සඛෙතොදිසෙසං අඤ්ඤාපනෙතොති තං සඛෙතො සඛෙතොදිසෙසෙන කාරෙති අධම්මිකං පච්ඡාසනකරණං.

භික්ඛු පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතො හොති. තමෙන වොදෙති සඛෙතො වා සම්ඛුලා වා එකපුග්ගලො වා පාරාජිකං ආයස්මා අඤ්ඤාපනෙතොති. යො එවං වදෙති: න ඛො අහං ආච්ඡාසන පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතො උපුපුච්චියං -පෙ- පාචිත්තියං -පෙ- පාට්ඨෙසනීයං -පෙ- දුක්ඛපට්ඨං -පෙ- දුඛාසනං අඤ්ඤාපනෙතො'ති. තං සඛෙතො දුඛාසනෙන කාරෙති අධම්මිකං පච්ඡාසනකරණං. භික්ඛු සඛෙතොදිසෙසං -පෙ- උපුපුච්චියං -පෙ- පාචිත්තියං -පෙ- පාට්ඨෙසනීයං -පෙ- දුක්ඛපට්ඨං -පෙ- දුඛාසනං අඤ්ඤාපනෙතො හොති. තමෙන වොදෙති සඛෙතො වා සම්ඛුලා වා එකපුග්ගලො වා: දුඛාසනං ආයස්මා අඤ්ඤාපනෙතොති. යො එවං වදෙති: න ඛො අහං ආච්ඡාසන දුඛාසනං අඤ්ඤාපනෙතො පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතොති තං සඛෙතො පාරාජිකෙන කාරෙති අධම්මිකං පච්ඡාසනකරණං.

භික්ඛු දුඛාසනං අඤ්ඤාපනෙතො හොති. තමෙන වොදෙති සඛෙතො වා සම්ඛුලා වා එකපුග්ගලො වා: දුඛාසනං ආයස්මා අඤ්ඤාපනෙතොති. යො එවං වදෙති: න ඛො අහං ආච්ඡාසන දුඛාසනං අඤ්ඤාපනෙතො සඛෙතොදිසෙසං අඤ්ඤාපනෙතොති -පෙ- උපුපුච්චියං -පෙ- පාචිත්තියං -පෙ- පාට්ඨෙසනීයං -පෙ- දුක්ඛපට්ඨං අඤ්ඤාපනෙතොති. තං සඛෙතො දුක්ඛපට්ඨෙන කාරෙති, අධම්මිකං පච්ඡාසනකරණං. එවං ඛො භික්ඛවෙ අධම්මිකං හොති පච්ඡාසනකරණං.

9. කථංඤා භික්ඛවෙ ධම්මිකං හොති පච්ඡාසනකරණං: භික්ඛු පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතො හොති. තමෙන වොදෙති සඛෙතො වා සම්ඛුලා වා එකපුග්ගලො වා: පාරාජිකං ආයස්මා අඤ්ඤාපනෙතොති. යො එවං වදෙති: ආච්ඡාසන පාරාජිකං අඤ්ඤාපනෙතොති. තං සඛෙතො පාරාජිකෙන කාරෙති ධම්මිකං පච්ඡාසනකරණං.

1. කාරොන්තා - මඡසං.

'සැබැව, භාග්‍යවතුන්වහන්සැ'යි මහණහු පිළිවදන් දුන්හ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ... ගරභා දහුම් කතා කොට, "මහණෙනි, ප්‍රතිඥා නැති වූ මහණුනට තර්ජනියකර්මය හෝ කියස්සකර්මය හෝ පබ්බාජනිය කර්මය හෝ පටිසාරණියකර්මය හෝ උක්ඛෙපනියකර්මය හෝ නො කළ යුතු. යමෙක් එය කරන්නේ නම්, ඔහුට දුකුළා ඇවැත් වන්නේ ය.

8. මහණෙනි පටිඤ්ඤාතකරණය මෙසේ (ලකු දක්වෙන පරිදි) නො දහුම් වේ, මෙසේ දහුම් වේ. මහණෙනි, පටිඤ්ඤාතකරණය කෙසේ නො දහුම් වේ ද යත්: මහණෙක් පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් මහණෙක් හෝ 'ආයුෂමත් තෙමේ පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියේ වේ යැ යි වොදනා කෙරෙයි. උච්ච හෙතෙම 'ඇවැත්නි, මම පරිච්ඡි ඇවැතට නොපැමිණියෙමි. සභවෙසෙස් ඇවැතට පැමිණියෙමි'යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට සභවෙසෙස් ඇවැත්නි විනයකර්මය කරවයි. මේ නො දහුම් ප්‍රතිඥාතකරණ යි.

මහණෙක් පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් මහණෙක් හෝ 'ආයුෂමත් තෙමේ පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියේ වේ' යැ යි වොදනා කෙරෙයි. හෙතෙම 'ඇවැත්නි, මම පරිච්ඡි ඇවැතට නො පැමිණියෙමි. මම කුලුසි ඇවැතට පැමිණියෙමි... පච්චි ඇවැතට ... පාට්ඨෙසනිය ඇවැතට ... දුකුළා ඇවැතට ... දුබ්බි ඇවැතට පැමිණියෙමි යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට දුබ්බි ඇවැත්නි විනයකර්ම කරවයි. මේ ද නොදහුම් ප්‍රතිඥාතකරණ යි.

මහණෙක් දුබ්බි ඇවැතට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ 'ආයුෂමත් තෙමේ දුබ්බි ඇවැතට පැමිණියේ වේ යැ'යි වොදනා කෙරෙයි. ඒ මහණ තෙම 'ඇවැත්නි මම දුබ්බි ඇවැතට නො පැමිණියෙමි. සභවෙසෙස් ඇවැතට පැමිණියෙමි' යි ... 'කුලුසි ඇවැතට පැමිණියෙමි'යි ... 'පච්චි ඇවැතට ... පාට්ඨෙසනිය ඇවැතට... දුකුළා ඇවැතට පැමිණියෙමි'යි මෙසේ හේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට දුකුළා ඇවැත්නි විනයකර්මය කරවයි. මේ ප්‍රතිඥාතකරණය නො දහුම් වේ. මහණෙනි, මෙසේ ම ප්‍රතිඥාතකරණය නොදහුම් වේ.

9. මහණෙනි, ප්‍රතිඥාතකරණය කෙසේ නම් දහුම් වේ ද? යත්: මහණෙක් පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ 'ආයුෂමත් තෙමේ පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියේ වේ යැ' යි වොදනා කෙරෙයි. හෙතෙම 'එසේ ය, ඇවැත්නි, පරිච්ඡි ඇවැතට පැමිණියෙමි යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට පරිච්ඡි ඇවැත්නි විනයකර්මය කරවයි. මේ ප්‍රතිඥාතකරණය දහුම් වේ.

භික්ඛු සඛ්ඛාදිසෙසං -පෙ- චූජ්ජවට්ඨං -පෙ- පාවිඤ්ඤාං -පෙ- පාවිදෙසනීයං -පෙ- දුක්ඛට්ඨං -පෙ- දුඛිභාසිතං අජ්ඣාපනෙනා හොති තදමනං වොදෙති සඛෙඤා වා සම්ඛ්ඤා වා එකපුග්ගාලො වා: දුඛභාසිතං ආයසමා අජ්ඣාපනෙනාති. යො එවං වදෙති: ආම චූජ්ජො දුඛභාසිතං අජ්ඣාපනෙනාති. තං සඛෙඤා දුඛිභාසිතෙන තා රෙති. ධම්මිකං පටිඤ්ඤාත- කරණං.

එවං ඛො භික්ඛවෙ ධම්මිකං හොති පටිඤ්ඤාතකරණනති.

යෙභ්බසාසිකා

10. තෙන ඛො පන සමයෙන භික්ඛු සඛ්ඛමච්ඡන්ති භණ්ඩනජාතා කලභජාතා වීවාදුපනතා අඤ්ඤමඤ්ඤං මුට්ඨසභ්භිති විතුදනතා විහරන්තී. න සකෙකානතී තං අධිකරණං වූපසමෙතුං. භගවතො උතමජුං ආරොවෙසුං. අනුජානාමී භික්ඛවෙ එවරූපං අධිකරණං යෙභ්බසාසිකාය වූපසමෙතුං.

11. පඤ්චභි භික්ඛවෙ අඛෙග්ගි සමනනාගතො භික්ඛු සලාක- ගාභාපකො සමමනනිතඛෙඛා: යො න ජන්දග්ගිං ගච්ඡෙය්‍ය, න දෙයාග්ගිං ගච්ඡෙය්‍ය, න මොභාග්ගිං ගච්ඡෙය්‍ය, න භයාග්ගිං ගච්ඡෙය්‍ය, ගභිතා- ගභිතඤ්ඤා ජානෙය්‍ය: එවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ සමමනනිතඛෙඛා: පඨමං භික්ඛු යාචීතඛෙඛා. යාචීතා ව්‍යතෙතන භික්ඛුතා පටිබලෙන සඛෙඤා ඤ්ඤපෙතඛෙඛා:

“සුඤ්ඤා මෙ භතෙන සඛෙඤා. යදී සඛ්ඛසස පහතකලං සඛෙඤා ඉක්කම භික්ඛුං සලාකගාභාපකං සමමනෙනය්‍ය. එසා ඤ්ඤතති.

සුඤ්ඤා මෙ භතෙන සඛෙඤා: සඛෙඤා ඉක්කමං භික්ඛුං සලාක- ගාභාපකං සමමනනති. යසායසමතො ඛමති ඉක්කමසස භික්ඛුතො සලාකගාභාපකසස සම්මුති, යො තුණ්හසස. යසස නකම්මති යො භාසෙය්‍ය. සමමතො සඛෙඤන ඉක්කමො භික්ඛු සලාකගාභාපකො. ඛමති සඛ්ඛසස. තසමා තුණ්හී. එවමෙතං ධාරයාමී”ති.

මහණෙක් සභවසෙස් ඇවැතට... ධුලැයි ඇවැතට... පච්ඡි ඇවැතට ... පාට්ඨෙසනිය ඇවැතට... දුකුළා ඇවැතට... දුබැයි ඇවැතට පැමිණියේ ණෙයි. ඔහුට සංඝ තෙතමි තෝ බොතෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ ‘ආයුෂ්මත තෙතමි දුබැයි ඇවැතට පැමිණියේ යැ’යි වොදනා කෙරෙයි. හේ ‘එසේ යැ ඇවැත්නි දුබැයි ඇවැතට පැමිණියෙමි’යි චෙපේ කියයි. ඔහුට සංඝ තෙතමි දුබැයි ඇවැත්නි විනයකමිය ඤරවයි. මෙ ප්‍රතිඤාතකරණය දභැමි වෙ.

මහණෙනි, චෙපේ ම ප්‍රතිඤාතකරණය දභැමි වෙ.

යෙභුයාසිකාව

10. එ සමයෙහි වනාහි භික්ෂුහු සංඝයා මැදදී උපග් කලභ ඇත්තාහු, හටඟන් ධබර ඇත්තාහු, විවාදපන්ග වුවාහු ඔවු නාවුන් මුඛ නැමැති අඬ-යැට්වලින් වීදුනෝ වැ වෙසෙත්. ඒ අධිකරණය සන්භිදුවන්තට (භික්ෂුහු) සමන් නො වෙත්. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ කරුණ සැලකළහ. “මහණෙනි, මෙබඳු අධිකරණය යෙභුයාසිකායෙන් (ධම්මවාදීන් වැඩිතරම දෙනකුගේ මභින් කරන ශමඵයෙන්) සන්භිදුවන්තට අනුදනිමි”යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ චදළ සේක.

(නව ද එය කරන සැටි මෙසේ ද වදළ සේක:)

11. “මහණෙනි, යම් මහණෙක් ඡන්දයන් අගතියට නො යන්නේ ද, ද්වේෂයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, මොහයෙන් අගතියට නො යන්නේද, බියෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, ගත් නොගත් සලාකා දන්නේ ද මෙ කී අංග පයින් යුත් මහණ තෙම සලාකා ගන්වන්නෙක් කොට සම්මත කටයුතු. මහණෙනි, මෙසේ වනාහි සම්මත කටයුතු: ‘පළමු කොට මහණෙක් යැදියැ යුතු: යැද, ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙතමි මෙසේ දන්ටියැ යුතු:

‘වහන්ස, සංඝ තෙතමි මගේ වචනය අසාවා. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම් (මෙයට පුදුසු කාලය යැ යි හැඟේ නම්) සංඝ තෙතමි මෙ නම් මහණහු සලාකගන්වන්නකු කොට සම්මත කරන්නේ ය. මෙ ඥජතිය (දනුම් දීම) යි.

වහන්ස, සංඝ තෙතමි මගේ වචනය අසාවා. සංඝ තෙතමි මෙ නම් මහණහු සලාකා ගන්වන්නකු කොට සම්මත කෙරෙයි. මෙ මහණහු සලාකා ගන්වන්නකු කොට සම්මත කිරීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියේ නම්, හේ හිතධි වෙවා. යම් ආයුෂ්මතක්හට නො රිසියෙන්නේ නම්, හේ කියා වා. සඪසයා විසින් මෙ නම් මහණ තෙම සලාකා ගන්වන්නෙක් කොට සම්මත විය. සඪසයාට එය රිසියයි. එ හෙයින් නිතධි ය. මෙසේ මෙය දරමි (සලකමි’) යනුදනි.

12. දස ඉමෙ භික්ඛවෙ අධම්මිකා සලාකගාහා, දස ධම්මිකා.

කතමෙ දස අධම්මිකා සලාකගාහා: ඔරමඤ්ඤා අධිකරණං හොති. න ච ගතීගතං හොති, න ච සරීතසාරීතං හොති. ජානාති 'අධම්මවාදී බහුතරා'ති. අපෙච නාම අධම්මවාදී බහුතරා අසුනති. ජානාති සංඛ්ඛා භිජ්ජිසසතීති අපෙච නාම සංඛ්ඛා භීෂජ්ජයාති. අධම්මෙන ගණං නතී. වග්ගා ගණං නතී, න ච යථාදිට්ඨියා ගණං නතී, ඉමෙ දස අධම්මිකා සලාකගාහා.

කතමෙ දස ධම්මිකා සලාකගාහා: න ච ඔරමඤ්ඤා අධිකරණං හොති, ගතීගතඤ්ඤා හොති, සරීතසාරීතඤ්ඤා හොති, ජානාති ධම්මවාදී බහුතරාති. අපෙච නාම ධම්මවාදී බහුතරා අසුනති. ජානාති සංඛ්ඛා න භිජ්ජිසසතීති අපෙච නාම සංඛ්ඛා න භීෂජ්ජයාති. ධම්මෙන ගණං නතී, සමග්ගා ගණං නතී, යථාදිට්ඨියා ච ගණං නතී, ඉමෙ දස ධම්මිකා සලාකගාහාති.

තසසපාපියාසිකා

13. තෙන බො පන සමයෙන උවාළො¹ භික්ඛු සංඛ්ඛමඤ්ඤා ආපත්තියා අනුසුඤ්ඤායමානො අවජානිතො පටිජානාති, පටිජානිතො අවජානාති, අඤ්ඤාන අඤ්ඤං පට්ඨරිති, සමපජානමුසා භාසති. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨිතා -පෙ- තෙ උජ්ජායනතී වියනතී වීජාවෙන්ඤ්ඤා: කථං භි නාම උවාළො භික්ඛු සංඛ්ඛමඤ්ඤා ආපත්තියා අනුසුඤ්ඤායමානො අවජානිතො පටිජානිතො, පටිජානිතො අවජානිතො, අඤ්ඤාන අඤ්ඤං පට්ඨරිතො, සමපජානමුසා භාසිතොති.

1. උච්චාළො - මජ්ඣ.

12. “මහණෙනි, මේ නො දහැමී සලාකා ගැන්වීම දසයෙක, දහැමී සලාකා ගැන්වීම දසයෙක.

නොදහැමී සලාකා ගැන්වීම දසය කවර යැ: අධිකරණය අල්පමාත්‍ර උකෙක් වෙයි, ආවාසය දෙක තුනකට නො ගියේ වෙයි (නොහොත් දෙතුන් වරක් විනිශ්චය නො කරන ලද්දේ වෙයි). දෙතුන් වරක් ඒ මහණුන් විසින් දිනී නො කරන ලද්දේ ද අනුන් ලවා සිහි නොකරවන ලද්දේ ද වෙයි. අධිමාවාදීහු වැඩිතරම් යැ යි දනී. අධිමාවාදීහු වැඩිතරම් වන්නාහු නම් ඉතා යෙහෙකැ යි සිතා සලාකා ගන්වයි. සංඝයා ජීදෙතැ යි දනී. සංඝයා බීදෙතොත් ඉතා යෙහෙකැ යි සිතා සලාකා ගන්වයි. නො දහැමීන් (අධිමාවාදී අපි වඩා බලවත් වන්නාවු. යි සිතා සලාකා දෙක දෙක බැගින්) ගනිත්. ව්‍යග්‍ර වැ (ධම්මාදී) සලාකා අඩු වනු පිණිස ධම්මාදී දෙදෙනෙක් එක් සලාකාව බැගින්) ගනිත්. තමන් ගේ දෘෂ්ටිය වූ පරිදි සලාකා නො ගනිත්. මේ නොදහැමී සලාකා ගැනුම් දසය යැ.

දහැමී සලාකා ගැනුම් දසය කවර යැ: අධිකරණය අල්පමාත්‍ර නො වෙයි, ආවාසයකට ගියේ වෙයි (නොහොත් දෙතුන් වරක් විනිශ්චය කරන ලද්දේ වෙයි, ඒ මහණුන් විසින් දෙතුන් වරක් සිහි කරන ලද්දේ ද අනුන් ලවා සිහි කරවන ලද්දේ ද වෙයි. ධම්මාදීන් ඉතා වැඩිතරම් ගණනෙක් වෙතී යි දනී, සංඝයා නො බීදෙන්නේ යැ යි, සංඝයා නො බීදෙන්නේ නම් ඉතා යෙහෙකැ යි දනී. දහැමීන් සලාකා ගනිත්, (දෙදෙනෙක් එක සලාකාවක් නො ගෙන) සමග දැ සලාකා ගනිත්, (පක්ෂය තර කැර ගැන්ම පිණිස නො වැ) තමන් ගේ දෘෂ්ටිය පරිදි සලාකා ගනිත්. මේ දහැමී සලාකා ගැනුම් දසය යැ'යි ද වදළ සේක.

තසසපාපියාසිකාව

13. එ සමයෙහි විනාහි උවාළ නම් මහණ තෙම සහ මැදදී ඇවැතින් පිරික්සනු ලබනුයේ, අවඤ කොට ප්‍රතිඤ කෙරෙයි. ප්‍රතිඤ කොට අවඤ කෙරෙයි. එකෙකින් අනෙකක් වසාලයි, දන බොරු කියයි. යම් මහණ කෙනෙක් අල්පේච්ඡ ද, ඔහු ... උවාළ මහණ තෙම කෙසේ නම් සහ මැදදී ඇවැතින් පිරික්සනු ලබනුයේ කෙසේ නම් අවඤ කොට ප්‍රතිඤ කරන්නේ ද, ප්‍රතිඤ කොට අවඤ කරන්නේ ද, එකෙකින් අනෙකක් වසාලන්නේ ද, දන දන බොරු කියන්නේ ද'යි පහත් කොට සිතත්, දෙය් කියත්, අනුණ පතුරුවත්.

14. අඵ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමසං. අඤ්ඤාචෙසුං. ‘සච්චං කිර භික්ඛවො -පෙ-’ ‘සච්චං භගවා -පෙ-’ වීගරභික්ඛා ධම්මිං කඵං කඤ්ඤා භික්ඛු ආමනෙකසි: තෙන භි භික්ඛවෙ සඛෙසා උවාළසු භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකමමං. කරොතු. ඵවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ කාතඛං: පඨමං උවාළෙ භික්ඛු වොදෙඤ්ඤා: වොදෙඤ්ඤා සාරෙතඛො: සාරෙඤ්ඤා ආපඤ්ඤා: ආරොපෙතඛො: ආපඤ්ඤා: ආරොපෙඤ්ඤා වාසෙඤ්ඤා භික්ඛුනා පටිඛලෙන සඛෙසා ඤ්ඤාපෙතඛො:

“සුඤ්ඤානු මෙ භනෙන සඛෙසා අයං උවාළො භික්ඛු සඛෙසමඤ්ඤා ආපඤ්ඤා අනුසුඤ්ඤායමානො අවජානිඤ්ඤා පටිජානාති. පටිජානිඤ්ඤා අවජානාති. අඤ්ඤාන අඤ්ඤා පටිචරති. සමපජානළ්ලසා භාසති. යදි සඛෙසං පනතකුරුපු. සඛෙසා උවාළසු භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකමමං. කරෙය්. ඵසා ඤ්ඤාති.

සුඤ්ඤානු මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං උවාළො භික්ඛු -පෙ- සමපජාන- ළ්ලසා භාසති. සඛෙසා උවාළසු භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකමමං. කරොති. යසායසඤ්ඤා ඛමති උවාළසු භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකමමං කරණං, යො තුඤ්ඤාසං. යසු නකමති යො භාසෙය. දුතියච්චි ඵඤ්ඤා. වදුච්චි -පෙ- තතියච්චි ඵතමසං. වදුච්චි -පෙ-.

කතං සඛෙසන උවාළසු භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකමමං. ඛමති සඛෙසං, තසා තුඤ්ඤා. උචමෙනං ධාරයාමී”ති.

පඤ්ඤානි භික්ඛවො ධම්මකානි තසසපාපියාසිකාකමමසු කරණානි: අසුචි ව භොති අලඤ්ඤා ව සානුච්චාදෙ ව, තස සඛෙසා තසසපාපියාසිකාකමමං. කරොති ධම්මෙන සමඤ්ඤා. ඉචානි ඛො භික්ඛවො පඤ්ඤා ධම්මකානි තසසපාපියාසිකාකමමසු කරණානි.

1. සමඤ්ඤා - මඤ්ඤා.

14. ඉක්බිති ඵ ඵහණු භාගඵඵඵන් ඵහන්සේඵ මෙ පඵන් සැල කළාහු ය. ‘ඵහණෙනි, ... සැබෑ ද?’ යි භාගඵඵඵන් ඵහන්සේ අසා ඵදළ සේක. ‘සැබෑඵ ඵහන්සැ’යි මහණහු පිළිඵදන් දුන්හ ... භාගඵඵඵන් ඵහන්සේ ... ගරභා දහැමි කඵා කොඵ මහණුන් බණඵා, ‘ඵහණෙනි, ඵසේ ඵ නම් සඛ්ඛ තෙමෙ ඵඵාළ මහණහඵ තසස පාපියාසිකා කම්ඵ (පාපපත්-සන්ත පුද්ගලයාඵ කළ යුතු ඵනයකම්ඵ) කෙරේ ඵා. මහණෙනි, ලෙසේ ඵය කළ යුතු: පළඵු කොඵ ඵඵාළ කෙම ඵොදයිතඵහ ය. ඵොදනා කොඵ ඇඵඵන සිහි කැඵඵය යුතු. සිහි කරඵා ඇඵඵන නැඵඵය යුතු. ඇඵඵන නැඵඵ ඵහක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු ඵියින් සඛ්ඛ තෙමෙ ඵෙසේ දන්ඵියැ යුතු:

“සඛ්ඛ තෙමෙ මගේ ඵඵනය අසාඵා. මෙ ඵඵාළ මහණ තෙම සහ මැදදී ඇඵඵනින් පිපික්සනු ලබන්තේ, අඵමන් කොඵ පිළින කෙරෙයි, පිළින කොඵ අඵමන් කෙරෙයි. ඵකෙකින් අනෙකක් ඵසාලයි, දන දන බොරු කියයි. ඉදින් සඛ්ඛයාඵ පැමිණි කල් ඇත්තේ (සුදුසු කල් ඇත්තේ) ඵ නම්, සංස තෙමෙ ඵඵාළ මහණ හඵ තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කරන්තේ ය. මෙ ඤඵකිය යැ.

ඵහන්ස, සංස තෙමෙ මගේ ඵඵනය අසා ඵා. මෙ ඵඵාළ මහණ තෙම... දන දන බොරු කියයි. සංස තෙමෙ ඵඵාළ මහණහඵ තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කෙරෙයි. ඵඵාළ මහණහඵ තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කිරීම යම් මහණකුහඵ පිසියෙයි ද හේ නිහඵ ඵෙඵා. යම් මහණකුඵ නොපිසියෙයි ද හේ කියාඵා. දෙඵැනි ඵර ද මෙ කරුණ කියමි. ... තෙඵෙනි ඵර ද මෙ කරුණ කියමි.....

සංසයා, ඵියින් ඵඵාළ මහණහඵ තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කරණ ලදී. ඵය සංසයාඵ පිසියෙයි, ඵහෙයින් නිහඵ ය. මෙසේ මෙ කරුණ දරම් (සලකම්)” යනුඵෙනි.

මහණෙනි, දහැමි ඵු මෙ තසසපාපියාසිකාකම් කිරීම පපෙකි. මහණ තෙම අපිරිඳු ඵු කාය ඵාක් කම් දැත්තේ ඵෙ ද, දලඵඵි ඵෙ ද (දන දන ඇඵඵක් අඵදනා සුලුඵෙ ඵ), ඵපඵාද සහිත ඵෙ ද, ඹුඵුඵ සංස තෙමෙ තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කෙරෙයි ද, ඵ ද සලග ඵු සංස තෙමෙ ඛම්ඵ ඵු පරිදි කෙරෙයි ද — මහණෙනි, මෙ දහැමි ඵු තසසපාපියාසිකා කම්ඵ කිරීම පස ය.

අධමමකමම ද්වාදසකං

15. තීභි භික්ඛවෙ අබෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකා කමමං අධමමකමමෙඤ්ඤා හොති අවිනායකමමෙඤ්ඤා දුටුපසන්තඤ්ඤා: අසමමුඛා කතං හොති, අපට්ඨුච්ඡා කතං හොති, අපට්ඨෙඤ්ඤා කතං හොති. -පෙ-

ආපත්තිං අනාරොපෙඤ්ඤා කතං හොති අධමමෙත කතං හොති වග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභගෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකාකමමං අධමමකමමෙඤ්ඤා හොති අවිනායකමමෙඤ්ඤා දුටුපසන්තඤ්ඤා. (යථා තජ්ජනියකමමං එවං වීඤ්ඤා රෙතබ්බං.)

ධමමකමම ද්වාදසකං

16. තීභි භික්ඛවෙ අබෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකා කමමං ධමමකමමෙඤ්ඤා හොති විනායකමමෙඤ්ඤා දුටුපසන්තඤ්ඤා: සමමුඛා කතං හොති, පට්ඨුච්ඡා කතං හොති, පට්ඨෙඤ්ඤා කතං හොති -පෙ- ආපත්තිං ආරොපෙඤ්ඤා කතං හොති, ධමමෙත කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභගෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකාකමමං ධමමකමමෙඤ්ඤා හොති විනාය කමමෙඤ්ඤා දුටුපසන්තඤ්ඤා (යථා තජ්ජනියකමමෙඤ්ඤා දුටුපසන්තඤ්ඤා එවං වීඤ්ඤා රෙතබ්බං.)

ආකඪධමාන ජකකං

17. තීභි භික්ඛවෙ අබෙගහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඪධමානො සබ්බෙතා තසසපාපියාසිකාකමමං කරෙයා: භණ්ඩනකාරකො හොති කලහකාරකො ඒවාදකාරකො භසසකාරකො සබ්බෙස අධිකරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යාභෙතා ආපත්ති ඛුලො අනපදනො ගිභීසංසට්ඨො වීභරති අනනුලොථිකෙහි ගිභීසංසග්ගෙහි: ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභගෙගහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඪධමානො සබ්බෙතා තසස පාපියාසිකා කමමං කරෙයා.

අධම් කම් දෙළොස

15. මහණෙනි, අඛය තුනෙකින් සමන්විත වූ තසසපාපියාසිකා කම්ය අධම්කම්යෙක් ද අවිනය කම්යෙක් ද නොමනායේ සන්සිදුනෙක් ද වෙයි. (කවර අංග තුනෙකින් ද? යත්:) නො හවුයෙහි කරණ ලද්දේ වෙ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වෙ ද, පිළිණ නොගෙන කරණ ලද්දේ වෙ ද, මේ අඛය තුනින් සමන්විත තසසපාපියාසිකා කම්ය අධම්කම් ද අවිනය කම් ද නොමනා ලෙස සන්සිදුනෙක් ද වෙයි.

ඇවැන නො නභා කරණ ලද්දේ වෙ ද, නො දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වෙ ද, වාගු වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙ ද මේ අංග තුනින් සමන්විත වූ තසසපාපියාසිකා කම්ය අධම් කම් ද අවිනයකම් ද නොමනා ලෙස සන්සිදුනෙක් ද වෙයි.

ධම් කම් දෙළොස

16. මහණෙනි, අඛ්‍ය තුනෙකින් සමන්විත වූ තසසපාපියාසිකා කම්ය ධම්කම් ද විනයකම් ද මොනොවට සංඝිදුනෙක් ද වෙයි. (කවර අඛය තුනෙකින් සමන්විත කම්යෙක් ද යත්:) හවුයෙහි කරණ ලද්දේ වෙ ද, පිළිවිස කරණ ලද්දේ වෙ ද, ප්‍රතිඥයෙන් (ප්‍රතිඥා ගෙන) කරණ ලද්දේ වෙ ද — මේ අඛය තුනෙන් සමන්විත කම්ය යි.

.....ඇවැන නංවා කරණ ලද්දේ වෙ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වෙ ද, සමග්‍ර සඛයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙ ද — මහණෙනි, මේ අංග තුනින් සමන්විත තසසපාපියාසිකා කම්ය ධම්කම්යක් ද විනය කම්යෙක් ද මොනොවට සංසිදුනු කම්යෙක් ද වෙයි. [තජ්ජනිය කම්යෙහි ශුක්ල පක්ෂය යමයේ ද එයේ වීජතර කළ යුතු.]

ආකාංක්ෂමාණ ඡටකය

17. මහණෙනි, අඛය තුනෙකින් සමන්විත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකා කම්ය කරන්නේ ය: ධබර කරන්නේ ‘කලහ කරන්නේ විවාද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ වෙ ද, සංඝයා විෂයයෙහි අයිකරණ උපදවන්නේ වෙ ද, අනුවණ වූයේ නොවී-යන් වූයේ ඇවැත් ඛුලු කොට ඇත්තේ සස්තට අනුලොම නොවූ ගෘහී සංසඝයාන් ගිහියන් හා මිග්‍ර ව වෙයේ ද, මහණෙනි, මෙසේ වූ අඛය තුනෙකින් යුත් මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකා කම්ය කරන්නේ ය.

අපරෙහි පි භික්ඛවෙ තිභවෙහති සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛි-
මානො සවෙසා නසුපාපියාසිනාකමං කරෙයා: අධිපිලෙ පිලච්චනනා
හොති. අඤ්ඤාචාරො ආචාරච්චනනා හොති, අතිදිඤ්ඤා දිඤ්ච්චනනා
හොති, ඉමෙහි වො භික්ඛවෙ තිහි -ප-3

අපරෙහි පි භික්ඛවෙ තිහි -ප- බුද්ධසස අච්ඡන්දං භාසති; ධම්මසස
අච්ඡන්දං භාසති, සඛසස අච්ඡන්දං භාසති: ඉමෙහි වො භික්ඛවෙ
තිභවෙහති සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛිමානො සවෙසා නසු-
පාපියාසිනාකමං කරෙයා.4

තිඡන්දං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛ්ඛිමානො සවෙසා නසුපාපියාසිනා-
කමං කරෙයා: එකො භණ්ඩනකාරකො හොති -ප- එකො සවෙස
අධිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යාඤ්ඤා ආපනතිබහුලො
අනපදුනො. එකො ගිහිසංසවෙධා චිහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසං-
සගෙහති: ඉමෙසං වො භික්ඛවෙ තිඡන්දං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛිමානො සවෙසා
නසුපාපියාසිනාකමං කරෙයා.4

අපරෙසමපි භික්ඛවෙ තිඡන්දං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛිමානො සවෙසා
නසු පාපියාසිනාකමං කරෙයා: එකො අධිපිලෙ පිලච්චනනා හොති,
එකො අඤ්ඤාචාරො ආචාරච්චනනා හොති, එකො අතිදිඤ්ඤා
දිඤ්ච්චනනා හොති, ඉමෙසං වො භික්ඛවෙ තිඡන්දං -ප-5

අපරෙසමපි භික්ඛවෙ තිඡන්දං -ප- එකො බුද්ධසස අච්ඡන්දං භාසති.
එකො ධම්මසස අච්ඡන්දං භාසති, එකො සඛසස අච්ඡන්දං භාසති,
ඉමෙසං වො භික්ඛවෙ තිඡන්දං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛිමානො සවෙසා නසු-
පාපියාසිනා කමංකරෙයා.6

ආකඛ්ඛිමාන ජකකං නිට්ඨිතං.

මහණෙනි, අන් අඛන තුනෙකින් ද සමන්ඵිත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය: අධි-
 ශීල විෂයයෙහි (උපසම්පද ශීලයෙහි) විපන් සිල් ඇත්තේ වේ ද, උක්කම්
 ආචාර විෂයයෙහි (ශ්‍රමණාචාරයෙහි) විපන් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, උක්කම්
 දෘෂ්ටි විෂයයෙහි (සමාග්දෘෂ්ටියෙහි) විපන් දෘෂ්ටි ඇත්තේ වේ ද,
 මහණෙනි, මෙසේ වූ අඛන තුනෙකින් යුත් මහණහට සංඝ තෙමේ
 කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය. 2

මහණෙනි, අන් අඛන තුනෙකින් ද සමන්ඵිත මහණහට සංඝ තෙමේ
 කැමැත්තේ නම් තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය; බුදුනට දෙස්
 නහා ද, දහමට දෙස් කියා ද සහනට දෙස් කියා ද මහණෙනි, මේ අඛන
 තුනින් යුත් මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම්, තසසපාපියාසිකා
 කම්ය කරන්නේ ය. 3

මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තුන් මහණ කෙනකුනට
 තසසපාපියාසිකා කම්ය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ
 වෙයි ද... එක් මහණෙක් සංඝයා කෙරෙහි අධිකරණ කරන්නේ
 වෙයි ද... එක් මහණෙක් දඬුනක් දවැක්කක් වේ ද, ආපතභී ඛහුල
 කොටැත්තේ ආපතභීපටිවෙස්දය ද නො දන්නේ වේ ද ... එක් මහණෙක්
 පැවිද්දොට අනුලොමී නොවූ ගාභීසංඝභියෙන් ගිහියන් හා මිශ්‍ර වූ
 වෙසේ ද මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් මේ තුන් මහණුනට
 තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය. 4

මහණෙනි, අන් තුන් මහණ කෙනකුනට සංඝ තෙමේ කැමැති
 වන්නේ තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය. එක් මහණෙක් අධිශීල-
 යෙහි ශීලවිපනන වෙයි, එකෙක් අධ්‍යාචාරයෙහි (උතුම් ශ්‍රමණාචාරයෙහි)
 ආචාරවිපනන වෙයි, එකෙක් අභිදෘෂ්ටියෙහි (සමාග්දෘෂ්ටියෙහි) දෘෂ්ටි-
 විපනන වෙයි. මහණෙනි, මේ තුන් මහණුනට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ
 නම් තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය. 5

මහණෙනි, අන් තුන් මහණ කෙනකුනට සංඝ තෙමේ කැමැති
 වන්නේ තසසපාපියාසිකාකම්ය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුනට
 දෙස් කියයි, එකෙක් දහමට දෙස් කියයි, එකෙක් සංඝයාට දෙස් කියයි.
 මහණෙනි, මේ තුන් මහණුනට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තසසපාපියාසිකා
 කම්ය කරන්නේ ය. 6

ආකාංක්ෂමාණ ඡටකය නිමියේ ය.

අටධාරය වතනං

18. තසසපාපියාසිකාකම්මකතො භික්ඛවො භික්ඛුනා සමො වතති-
තඛො. තත්‍රායං සමමා වතනනා: න උපසමොදෙතඛො, උ භික්ඛයො
දතඛො, න සාමණෙණො උපට්ඨාපෙතඛො, න භික්ඛුනොවාදකසමමුති
සාදිතඛො, සමමනෙත පි භික්ඛුන්යො න මිඳිතඛො -පෙ- න භික්ඛුහි
සමට්ඨොජෙතඛොනඤ්ඤා.

අට ධො සමෙතා උවාලස භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකම්මං
අකාසි.

තිණවජාරකං

19. තෙන ධො පන සමයෙන භික්ඛුනං භණ්ඩනජාතානං කලහ-
ජාතානං උවාදපනනානං වීහරතං බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං.
හොති භාසිතපරිකතං. අට ධො තෙසං භික්ඛුනං එතදහොසි: අමනාකං
ධො භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං උවාදපනනානං වීහරතං බහුං
අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං සචෙ මයං ඉමාහි ආපකතිහි
අඤ්ඤාමඤ්ඤා කාරෙසාම සියා පි තං අධිකරණං කකඛලකාය වාලකාය
හෙදය සංවනෙතයා: කථන්තු ධො අමොහි පටිපජ්ජතඛොනඤ්ඤා.

20. භගවතො එතමස්සං ආජොවොසුං. ඉධ පන භික්ඛවො භික්ඛුනං
භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං උවාදපනනානං වීහරතං බහුං අසාමණකං
අජ්ඣාචිණ්ණං හොති භාසිතපරිකතං, තත්‍ර චෙ භික්ඛුනං එවං හොති
අමනාකං ධො භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං, උවාදපනනානං වීහරතං
බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතං සචෙ මයං ඉමාහි
ආපකතිහි අඤ්ඤාමඤ්ඤා කාරෙසාම සියා පි තං අධිකරණං කකඛලකාය
වාලකාය හෙදය සංවනෙතයානි අනුජානාමි භික්ඛවො එවරුපං අධිකරණං
තිණවජාරකෙන පුප්‍රසලෙකුං.

අඵලොඵ වත

18. මහණෙනි, තඤජඵඵඤාසිකාකමීය කරණු ලඤඤු මහණහු වීසින් මඤනඤවින් ඵඤවඤියඤ යුතු. ඵහි ලඵ මෙ මනඵ ඵඤවඤිම ඤී: ඤහු වීසින් (තමඵ ඵඵඵඵඵඵඵ ව ඵඵඵඵඵඵඵ නො කළ යුතු ඤී, (තමඵ ඤඵඵඵඵඵ ව) නිඵ නො දීය යුතු ඤී, හෙරණකු තමඵ වෙත නො තඵඵ ගත යුතු ඤී, හීකඤුනීඵඵඵඵඵ සමමනීය නො ඉඤසීය යුතු ඤී, සමමනීය ලඵ මහණහු වීසින් ද මෙහෙණනඵ ඵඵඵ නො දීය යුතු ඤී, ... හීකඤුන් ඵඵඵනොඵුන් හඵ කලහ පිණිඵ නො යෙදවීය යුතු ඤී.¹

ඉක්ඤිනී සඵස මෙමෙ ඵඵඵඵඵ මහණහඵ තඤජඵඵඤාසිකාකමීය කළේ ය.

තඵණඵචඤාරකය

19. ඵ සමයෙහි වනඵහී ඵඵන් ඛඵර ඇනී, ඵඵන් කලහ ඇනී, වීඵඵඵඵනඵ ව වසන මහණුන් වීසින් වඵඵසික ඵුද කඵඤික ඵු ද ඵඵඵඵඵ අඤුඵඵඵක කම කරණ ලඵදේ වෙඤී. ඵ කල වනඵහී ඵ මහණුනඵ මෙ සිත වීය; “ඵඵන් ඛඵර ඇනී ව ඵඵන් කලහ ඇනී ව වීඵඵඵඵනඵ ව වසන අඵ වීසින් වඵඵසික ඵු ද කඵඤික ඵු ද ඵඵඵඵඵ අඤුඵඵඵක දඤ කරණ ලඵදේ වෙඤී. ඉදින් අපි මෙ ඇඤවඤ්ඵලීන් ඵඵඵනොඵුනඵ පිළීයම කරවන-නමෝ නම, ඵ අඤිකරණය රඵ ඵඵ පිණිඵ, සඤඵ ඵඵ පිණිඵ, හේදය පිණිඵ පවනින්නෝ ය. මෙහි අඵ වීසින් කෙසේ පිළීඵදීය යුතු වන්නෝ ද?” යනු වෙනී.

20. ඵහු හඵඵඵඵඵඵඵ වහන්සේඵ මෙ පවන් සඤල කළඵහ. (හඵඵඵ-ඵඵඵඵඵ වහන්සේ මෙසේ වදළ සේක:;) “මහණෙනි, මෙහි ඵඵන් ඛඵර ඇනී ව, ඵඵන් කළහ ඇනී ව වීඵඵඵඵනඵඵ වසන මහණුන් වීසින් වඵඵසික ඵු ද කඵඤික ඵු ද ඵඵඵඵඵ අඤුඵඵඵක ක්‵රීයා කරණ ලඵදේ වේ ද, ඉදින් ඵහි මහණුනඵ ඵඵන් ඛඵර ඇනී ව ඵඵන් කලහ ඇනී ව වීඵඵඵඵනඵඵ වසන අඵ වීසින් වඵඵසික ඵුඵ කඵඤික ඵුඵ ඵඵඵඵඵ අඤුඵඵඵක ක්‵රීයා කරණ ලඵදේ ය, ඉදින් අපි මෙ ඇඤවඤ්ඵලීන් ඵඵඵනොඵුනඵ වෝදනා කරන්නමෝ නම ඵ අඤිකරණය කර්කඵ ඵඵ පිණිඵ, ඵඵඵඵ ඵඵ පිණිඵ, හේදය පිණිඵ පවනින්නෝ ය යන්න වීය හඤ්කඤඵ මෙසේ සිතෙක වන්නෝ නම, මහණෙනි, මෙඵඵ අඤිකරණය තඵණඵචඤාරකයෙන් (කණකොළීන් කසළ වසාලන්නඵක මෙන් කීරීමෙන්) සන්සිඵඵඵන්නඵ අඤුඵනීම්ඵ යනු ඤී.

1. මෙහි සමඵඵඵඵඵ පඵඵය මෙඵඵ ම 84, 85 ඵඵඵ ඵඵඵ දඵ ඵුතු.

එවිඤ්චි පන භික්ඛවෙ චූපසමෙතඛධං: සධෙධභෙව ඵකජංඛං. සන්ති-
 පතිතඛධං: සන්තිපතිත්වා ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිබලෙන සධෙකා
 ඤාපෙතඛධා: සුණාතු මෙ භතෙන සධෙකා. අමභාකං භණ්ඩනථානානං ඛහුං
 අසාමාණකං අජාඛාචිණ්ණං-පෙ- සවෙ මයං ඉමාහි ආපත්ති අඤ්ඤමඤ්ඤං
 කාරෙසසාම, සියා පි තං අධිකරණං කකඛලනාය වාලුනාය භෙදය
 සංවතෙකයා යදි සධසස පතකඤ්ජ්‍යං සධෙසා ඉමං අධිකරණං
 තිණවජාරකෙන චූපසමෙයා ධපෙත්වා චූළලවජං ධපෙත්වා ගිහීපටිසං-
 යුක්තනති.

21. එකතො පකඛිකානං භික්ඛුනං ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිබලෙන
 සකො පඤ්ඤා ඤාපෙතඛධා: සුණනතු මෙ ආයඤ්චනා. අමභාකං
 භණ්ඩනථානානං -පෙ- භාසිපටිකනාං. සවෙ මයං ඉමාහි ආපත්ති
 අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසසාම සියා පි තං අධිකරණං කකඛලනාය වාලුනාය
 භෙදය සංවතෙකයා. යදයඤ්චනානං පතකඤ්ජ්‍යං අභං යා වෙව
 ආයඤ්චනානං ආපත්ති, යා ව අතතො ආපත්ති, ආයඤ්චනානාඤ්ච
 අත්ථාය අතතො ව අත්ථාය සධසමජෙඤ්ඤි තිණවජාරකෙන දෙසෙයා
 ධපෙත්වා චූළලවජං ධපෙත්වා ගිහීපටිසංයුක්තනති.

අථාපරෙසං එකතො පකඛිකානං භික්ඛුනං ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා
 පටිබලෙන සකො පඤ්ඤා ඤාපෙතඛධා:

සුණනතු මෙ ආයඤ්චනා. අමභාකං භණ්ඩනථානානං -පෙ- භෙදය
 සංවතෙකයා. යදයඤ්චනානං පතකඤ්ජ්‍යං අභං යා වෙව ආයඤ්චනානං
 ආපත්ති, යා ව අතතො ආපත්ති ආයඤ්චනානාඤ්ච අත්ථාය අතතො ව
 අත්ථාය සධසමජෙඤ්ඤි තිණවජාරකෙන දෙසෙයා ධපෙත්වා චූළලවජං
 ධපෙත්වා ගිහීපටිසංයුක්තනති.

22. එකතො පකඛිකානං භික්ඛුනං ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිබලෙන
 සධෙසා ඤාපෙතඛධා: සුණාතු මෙ භතෙන සධෙකා අමභාකං භණ්ඩන-
 ථානානං -පෙ- භෙදය සංවතෙකයා, යදි සධසස පතකඤ්ජ්‍යං අභං යා
 වෙව ඉමෙසං ආයඤ්චනානං ආපත්තියා ව අතතො ආපත්ති ඉමෙසං
 වෙව ආයඤ්චනානං අත්ථාය අතතො ව අත්ථාය සධසමජෙඤ්ඤි තිණවජාර
 කෙන දෙසෙයා ධපෙත්වා චූළලවජං, ධපෙත්වා ගිහීපටිසංයුක්තා:
 එසං ඤාතති.

මහණෙනි, මෙසේ එය සංචිද්‍රවීය යුතු: “සියලු දෙනා ම එක් තැනෙක රැස් විය යුතු. රැස් වූ ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්හු විසින් ‘වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මගේ වචනය අසා වා. උපන් ධබර ඇති.....අප විසින්.....බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ ය. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට වෝදනා කරන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය ඇතැම් විට කර්කශ බව පිණිස, වණඛ බව පිණිස, හෙදය පිණිස පැවැතිය හැක්ක. ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාප්ත කාලය ඇත්තේ වේ නම් සංඝ තෙමේ දළ වරද හැර, ගිහියනට ගැරහුම් ආදියෙන් යුත් වරද හැර, ඉතිරි මේ සියලු අධිකරණය තෘණා-ව්‍යාපාරකයෙන් සංචිද්‍රවත්තෙන් යැ’යි මෙසේ සංඝ තෙමේ දන්විය යුතු.

21. එක් පක්ෂයෙක වූ මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්හු විසින් ‘ආයුෂමත්තු මගේ වචනය අසත් වා. උපන් ධබර ඇතිඅප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට වෝදනා කරන්නමෝ නම් ඒ අධිකරණය කර්කශ බව පිණිස, වණඛ බව පිණිස, හෙදය පිණිස, පවතිනු ඇත. ඉදින් ආයුෂමතුන්හට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, මම, ආයුෂමතුන් ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමා ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ආයුෂමතුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද, දළවරද හැරපියා, ගිහියනට නිගා කිරීම ආදී විසින් වූ (ගෘහීඋතීසංයුක්ත) වරද ද හැර පියා, සහ මැදදී තෘණාවස්තාරකයෙන් දෙසන්නෙමි’යි ස්වකීය පක්ෂය ඥපසිතව්‍ය ය (සිය පසට දන්විය යුතු).

එ කල්හි එක් පක්ෂයෙක වූ අනිත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත වූ ප්‍රති බල වූ මහණක්හු විසින්,

ආයුෂමත්තු මගේ වචනය අසත් වා. උපන් ධබර ඇති..... අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත් වලින් ඔවුනොවුනට වෝදනා කරන්නමෝ නම්..... හේදය පිණිස පවතිනු ඇත. ඉදින් ආයුෂමතුන්හට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, මම, ආයුෂමතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ආයුෂමතුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද, දළ වරද හැර පියා ගිහියනට ගැරහුම් ආදී විසින් වූ (ගෘහීඋතීසංයුක්ත) වරද ද හැර පියා, සහ මැදදී තෘණාවස්තාරකයෙන් දෙසන්නෙමි යි සිය පසට දන්විය යුතු.

22. එක් පසෙක වූ මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු: වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මගේ වචනය අසා වා, උපන් ධබර ඇති.....අප විසින්.....බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි.....හේදය පිණිස පැවැතිය හැක්ක. ඉදින් සඛ්‍ය යාට පැමිණිකල් ඇත්තේ වී නම්, මම, මේ ආයුෂමතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, මේ ආයුෂමතුන් හට වැඩ පිණිස ද, තමාට වැඩ පිණිස ද, සහ මැදදී ස්ඵල වරදක් ගිහියනට ගැරහුම් ඇ විසින් කළ වරදක් හැර ඒ ඉතිරි සියලු වරද තෘණාවස්තාරකයෙන් දෙසන්නෙමි. මේ ඥප්තිය යි.

සුඤ්ඤා මෙ භවෙත සධෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -ඵ- භෙදය සංවග්ගෙයා. අභං යා ඵෙව ඉමෙසං ආයසෙත්තානං ආපත්ති යා ව අනන්තො ආපත්ති, ඉමෙසං ආයසෙත්තානං අභයං අනන්තො ව අභයං සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො දෙසෙති ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං. යසායසෙත්තො ඛමති අමනාකං ඉමාසං ආපත්තීනං සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො දෙසනා ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං සො තුණ්හසං යසං නකඛමති සො භාසෙයා.

දෙසිතා අමනාකං ඉමා ආපත්තියො සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං ඛමති සධ්මසං. නසො තුණ්හි. ඵෙවමනං ධාරයාමීති.

23. අභයචරෙයං ඵකතො පකම්භානං භික්ඛුනං ව්‍යග්ගෙන භික්ඛුනා පට්ඨලෙන සධෙසා ඤාපෙතඛො: සුඤ්ඤා මෙ භවෙත සධෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -ඵ- භෙදය සංවග්ගෙයා. යදි සධ්මසං පකඤ්ඤං අභං -ඵ- සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො දෙසෙයා, ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං. ඵසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භවෙත සධෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -ඵ- භෙදය සංවග්ගෙයා. අභං -ඵ- සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො දෙසෙති ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං. යසායසෙත්තො ඛමති අමනාකං ඉමාසං ආපත්තීනං සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො දෙසනා ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං, සො තුණ්හසං. යසං නකඛමති සො භාසෙයා.

දෙසිතා අමනාකං ඉමා ආපත්තියො සධ්මමච්ඡෙති නිෂ්චයාදායකො ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං. ඛමති සධ්මසං, නසො තුණ්හි. ඵෙවමනං ධාරයාමීති.

ඵවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ තෙ භික්ඛු තාහි ආපත්තිහි වූට්ඨිතා භොනති ධර්මො ඵුල්ලවජ්ජං ධර්මො ගිහීපට්ඨංගුණං. ධර්මො දිට්ඨාච්ඡමං ධර්මො යෙ න තස් භොනති.

වහන්ස, සධස තෙමේ මගේ වචනය අසා වා. උපන් ධබර ඇති.....අප විසින්.....බොහෝ අග්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. එය.....හෙදය පිණිස පවතින්නේ ය. මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම, සුලු වරදන් ගෘහී ප්‍රතිසංයුක්ත වරදන් හැර මේ ආයුෂ්මතුන්ට වැඩ පිණිස ද තමහට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී මම දෙසමි. ස්ඵල වරදන් ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරදන් හැරපියා අපගේ මේ සෙසු සියලු ඇවැතුන් තෘණවස්තාරකයෙන් දෙසීම යම් ආයුෂ්මතකුට රිසියෙන්ද හේ නිහඬ වෙවා, යමකුට නො රිසියෙන්ද හේ කියාවා.

ස්ඵල වරද ද ගෘහී ප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැර පියා, මේ සෙසු ඇවැත්හු අප විසින් සහ ම ද දී දෙසන ලදහ. සංසයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ වෙයි. මෙසේ මෙය සලකමි'යි යනුවෙනි.

23. අනතුරු ව අන් එක් පසෙක වූ මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංස තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු:

වහන්ස, සංස තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. උපන් ධබර ඇති,... අප විසින් බොහෝ අග්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. එය..... හෙදය පිණිස පවතින්නේ ය. ඉදින් සංසයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ස්ඵල වරදන් ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරදන් හැරපියා මේ ආයුෂ්මතුන් හට වැඩ පිණිස ද, සහ මැද දී මම දෙසන්නෙමි. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සංස තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. උපන් ධබර ඇති..... අප විසින් බොහෝ අග්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි.....එය ...හෙදය පිණිස පවතින්නේ ය. මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ස්ඵල වරදන් ගෘහී ප්‍රතිසංයුක්ත වරදන්, හැර මේ ආයුෂ්මතුන්හට වැඩ පිණිස ද තමහට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී මම දෙසමි. ස්ඵල වරදන් ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරදන් හැර පියා අපගේ මේ සෙසු සියලු ඇවැතුන් තෘණවස්තාරකයෙන් දෙසීම යම් ආයුෂ්මතකුට රිසියෙන්ද හේ නිහඬ වෙවා, යමක්හට නො රිසියෙන්ද හේ කියාවා.

ස්ඵල වරද ද ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැරපියා මේ සෙසු ඇවැත්හු අප විසින් සහ මැද දී දෙසන ලදහ. සංසයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ වෙයි. මෙසේ මෙය සලකමි' යනුවෙනි.

මහණෙනි, මෙසේ වනාහී ඒ මහණහු ස්ඵල ඇවැතුන් හැර, ගෘහී-ප්‍රතිසංයුක්ත ඇවැතුන් හැර, යම් කෙනෙකුනට මෙය නො රිසියෙන්ද නම් ඔවුන් ගේ එබව පැවසීම හැර යම් කෙනෙක් එහි නො දෙවන් නම් ඔවුන් ද හැර, ඉතිරි හැම ඇවැත් කෙරෙන් නැහි සිටියහු වෙත්.'

වතනාරි අධිකරණානි

24. තෙන ටො පන සමයෙන භික්ඛු'පි භික්ඛුනිහි ඒවදනනි, භික්ඛු-නියොපි භික්ඛුහි වීවදනනි. ඡනෙනා පි භික්ඛු භික්ඛුනිනං අනුපචජ්ඣ භික්ඛුහි සඤ්චි වීවදනි, භික්ඛුනිනං පකං ගාභනි, යෙ තෙ භික්ඛු අපච්චජා-පෙ-තෙ උජ්ඣායනනි ටියනනි විපාවෙනනි: කථං හි නාම ඡනෙනා භික්ඛු භික්ඛුනිනං අනුපචජ්ඣ භික්ඛුහි සඤ්චි වීවදිසනති, භික්ඛුනිනං පකං ගාභෙසනති. අථ ටො තෙ භික්ඛු හගවිනො එතච්චං ආරොචෙසුං. 'සච්චං කීර භික්ඛවෙ -පෙ-' 'සච්චං හගවා -පෙ-'.

විගරහිනා ධම්මිං කථං කතා භික්ඛු ආමනෙසසි:

25. වතනාරිමානි භික්ඛවෙ අධිකරණානි වීවාදධිකරණං අනුවාදධි-කරණං ආපකාධිකරණං කිච්චාධිකරණං.

තස්ස කතමං වීවාදධිකරණං? ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු වීවදනනි ධම්මොති වා අධම්මොති වා චීනයොති වා අචීනයොති වා භාසිතං ලපිතං තථාගතෙනාති වා අභාසිතං අලපිතං කථාගතෙනාති වා ආචීණණං තථාගතෙනාති වා, දනාචීණණං තථාගතෙනාති වා. පඤ්ඤානං තථා-ගතෙනාති වා අපඤ්ඤානං තථාගතෙනාති වා ආපකතිති වා අනාපකතිති වා ලහුකා ආපකතිති වා ගරුකා ආපකතිති වා සාවසෙසා ආපකතිති වා අනව-සෙසා ආපකතිති වා දුච්ඡුඋආ ආපකතිති වා අදුච්ඡුඋආ ආපකතිති වා, යං තස්ස භණ්ඩනං කලුපහා වීඣහො වීවාදෙ නානාවාදෙ අඤ්ඤාචාවාදෙ විපච්චතාය ටොභාරො ටෙධකං¹ ඉදං වුච්චති වීවාදධිකරණං.

තස්ස කතමං අනුවාදධිකරණං? ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු අනුවදනනි සීලචීපතනියා වා ආචාරචීපතනියා වා දිට්ඨිචීපතනියා වා ආචීව-චීපතනියා වා, යො තස්ස අනුවාදෙ අනුවදනා අනුඋපපනා අනුභණනා අනුසම්චචකතා අබ්භුසකතතා අනුබලපදනා, ඉදං වුච්චති අනු-වාදධිකරණං.

1. ටෙධං (ඉපසං)

සතර අධිකරණ

24. ඵ සමයෙහි වනාහි මහණහු ද මෙහෙණන් හා විවාද කෙරෙත්, මෙහෙණහු ද මහණන් හා විවාද කෙරෙත්. ඡන්ත මහණ ද මෙහෙණන්... මැදට වැදූ මහණන් හා විවාද කෙරෙයි. මෙහෙණන්ගේ පක්ෂය ගන්වයි. අල්පේවෂ වූ ... යම් මහණ කෙනෙක් වෙත් ද, ඔහු ඡන්ත මහණ තෙම කෙසේ නම් මෙහෙණන් මැදට වැදූ මහණන් හා විවාද කරන්නේ ද? මෙහෙණන්ගේ පක්ෂය ගන්වන්නේ ද?'යි අවැදූ කෙරෙත්, දෙස් නහත්, අගුණ පතුරුවා බෙණෙත්. ඉක්බිති ඵ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කළාහ. 'මහණෙනි, ඵය සැබෑ ද?'යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අසා වදළ සේක. 'වහන්ස සබැවැ'යි ඵ මහණහු පිළිවදන් දුන්හ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඔවුන් ගරහා, දහැමි කතා කොට, ඔවුන් බණවා මෙය වදළ සේක:

25. "මහණෙනි, විවාදධිකරණය, අනුවාදධිකරණය, ආපත්‍යාධිකරණය, කාත්‍යාධිකරණයැ යි මේ සතර අධිකරණ කෙනෙක් වෙත්.

ඵහි විවාදධිකරණය කවර යැ මහණෙනි, මෙහි මහණහු 'මේ දහමැ යි කියා හෝ නොදහමැ යි කියා හෝ විනයයැ යි කියා හෝ අවිනයයැ යි කියා හෝ තඵාගතයන් විසින් වදරණ ලද්දේ ය, පවසන ලද්දේයැ යි කියා හෝ තඵාගතයන් විසින් නො වදරණ ලද්දේ ය, නො පවසන ලද්දේ යැ යි කියා හෝ තඵාගතයන් විසින් ආචීරණ (කරණ ලද) යැ යි කියා හෝ තඵාගතයන් විසින් අනාචීරණයැ යි කියා හෝ තඵාගතයන් විසින් පණවන ලදූ යි කියා හෝ තඵාගතයන් විසින් නො පණවන ලදූ යි කියා හෝ මේ ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ නො ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ උහු ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ ගරු ඇවැතැයි කියා හෝ මේ සාවශෙෂ ඇවැතැයි කියා හෝ මේ අනවශෙෂ ඇවැතැයි කියා හෝ මේ දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ නොදුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විවාද කෙරෙත් ද, ඵහි යම් අරගලයෙක් කලහයෙක් විග්‍රහයෙක් විවාදයෙක් නානා වාදයෙක් අත්‍යඵවාදයෙක් චිරුඛධ ව්‍යවහාරයෙක් (පරුෂවඵනයෙක්) කල බැගැතියෙක් වෙයි ද මේ විවාදධිකරණ යැ යි කියනු ලැබේ.

ඵහි අනුවාදධිකරණ නම් කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි මහණහු ශීල-විපක්ඨයෙන් හෝ ආඵාරවිපක්ඨයෙන් හෝ දෘෂ්ඵවිපක්ඨයෙන් හෝ ආඵීඵ විපක්ඨයෙන් හෝ ඵෝදනා කෙරෙත් ද, ඵහි යම් අනුවාදයෙක් (ඵෝදනා-වෙක්), අනුඵදනෘයෙක්, පුන පුනා දෙස් නැඟීමෙක් පුන පුනා දෙස් කීමෙක් පුන පුනා අඵනත කරන බවෙක්, දිරිගන්ඵා කීමෙක්, අනුබල දීෘමක් වෙ ද, මෙය අනුවාදධිකරණ නමැ යි කියනු ලැබේ.

තස්ස කතමං ආපණ්ණාධිකරණං? පඤ්චපි ආපනතිකබ්බො ආපණ්ණාධිකරණං, සත්ථපි ආපනතිකබ්බො ආපණ්ණාධිකරණං: ඉදං වුවවති ආපණ්ණාධිකරණං.

තස්ස කතමං කිව්වාධිකරණං? යා සබ්බසස කිව්වයතා කරණියතා අපලොකනකම්මං ඤාතතිකම්මං ඤාතඤ්ඤිතිකම්මං ඤාතතිවතුසුකම්මං ඉදං වුවවති කිව්වාධිකරණං.

25. විවාදධිකරණසස කිං මුලං? ඡ විවාදමුලානි විවාදධිකරණසස මුලං, තිණ්ඨපි අකුසලමුලානි විවාදධිකරණසස මුලං තිණ්ඨපි කුසලමුලානි විවාදධිකරණසස මුලං.

කතමානි ඡ විවාදමුලානි විවාදධිකරණසස මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භීතඛු කොධනො හොති උපනාහී. යො යො භික්ඛවෙ භීතඛු කොධනො හොති උපනාහී. යො සසුරි පි අගාරවො විහරති අපතිසෙසා, ධම්මෙ පි අගාරවො විහරති අපතිසෙසා, සබ්බෙ පි අගාරවො විහරති අපතිසෙසා, සිකාය පි න පරිපුරකාරී හොති. යො යො භික්ඛවෙ භීතඛු සසුරි පි අගාරවො විහරති අපතිසෙසා, ධම්මෙ පි -පෙ- සබ්බෙ පි -පෙ- සිකාය පි න පරිපුරකාරී, යො සබ්බෙ විවාදං ජනෙති. යො හොති ඒවාදෙ බහුජන අහිතාය බහුජන අසුබාය බහුතො ජනසස අනාත්ථාය අහිතාය දුක්ඛාය දෙව-මනුසානා: ඒවරුපඤ්ඤා තුමෙහ භික්ඛවෙ විවාදමුලං අරක්ඛන්තං වා බහිඤ්ඤා වා සමනුපපෙසය්‍යාථ, තනු තුමෙහ භික්ඛවෙ තපෙසව පාපකසස විවාද-මුලසස පහානාය වායමෙය්‍යාථ. ඒවරුපඤ්ඤා තුමෙහ භික්ඛවෙ විවාදමුලං අරක්ඛන්තං වා බහිඤ්ඤා වා න සමනුපපෙසය්‍යාථ, තනු තුමෙහ භික්ඛවෙ තපෙසව පාපකසස විවාදමුලසස ආයතිං අනවසය්‍යාය පටිපජෙජ්ජය්‍යාථ, ඒවමෙහසස පාපකසස විවාදමුලසස පහානං හොති. ඒවමෙහසස පාපකසස විවාදමුලසස ආයතිං අනවසෙවො හොති.

එහි ආපක්‍ෂාධිකරණ නම් කවර යැ? ඇවැත් කඳු පස ම ආපක්‍ෂාධිකරණ යි, ඇවැත්කඳු සත ම ආපක්‍ෂාධිකරණ යි. මේ ආපක්‍ෂාධිකරණ නමැයි කියනු ලැබේ.

එහි කිව්වාධිකරණ නම් කවර යැ? අපලොකනකම් ය, ඥප්තිකම් ය, ඥප්තිද්විතීයකම් ය, ඥප්තිවතුර්ථකම් යැ යි සංඝයාගේ යම් ඒකාන්තයෙන් කර්ම කළ යුතු බවෙන්, කාර්ය භාවයෙන් වේ ද, මේ කිව්වාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

25. විවාදධිකරණයාගේ මුද්‍ර කවර යැ? විවාද මූල සය විවාදධිකරණයට මුල් ය. තුන් අතුසල් මුල් ද විවාදධිකරණයට මුල් ය. තුන් කුසල් මුල් ද විවාදධිකරණයට මුල් ය.

කවර විවාද මුල් සයෙන් විවාදධිකරණයට මූල වේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ක්‍රෝධ කරන්නේ වේ ද, ඛේමි වෙර ඇත්තේ වේ ද, හේ ශාස්තෘන් වහන්සේ කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධර්මය කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සධ්‍යයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී (සම්පූර්ණ කරන්නේ) නො වෙයි, මහණෙනි, යම් මහණෙක් ශාස්තෘන් වහන්සේ කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවතුම් නැත්තේ වෙසෙයි ද, ධර්මය කෙරෙහි ද..... සධ්‍යයා කෙරෙහි ද..... ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි ද, හේ සධ්‍යයා කෙරෙහි විවාද උපදවයි. ඒ විවාදය බොහෝ දෙනාට දවැඩ පිණිස, බොහෝ දෙනාට නො සුව පිණිස බොහෝ දෙනාට අනර්ථ පිණිස, දෙව් මිනිසුන් හට අහිත පිණිස දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, මෙබඳු විවාද මූලය ඉදින් තමා කෙරෙහි හෝ තමාගෙන් පිටත්හි හෝ දක්නේ නම්, මහණෙනි, එහි තෙපි ලාමක වූ ඒ විවාදමූලයේ ම ප්‍රභාණය පිණිස වැයම් කරවු. මහණෙනි, ඉදින් තෙපි එබඳු විවාදමූලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් පිටත්හි හෝ (අනුන් කෙරෙහි හෝ) නො දක්නාහු නම්, මහණෙනි, තෙපි එහි ලා ඒ විවාදමූලයාගේ ම මත්තෙහි තමන් කෙරෙහි පහළ නොවන්නට පිළිපදවු. මෙසේ මේ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ ප්‍රභාණය වෙයි, මෙසේ මේ විවාදමූලයාගේ මත්තෙහි නොඉපැද්ම වේ.

26. පුන ච පරං භික්ඛවෙ භික්ඛු මක්ඛි හොති පළාසී -පෙ- ඉංසුක්ඛි හොති මචජරී -පෙ- සඨො හොති මායාචී -පෙ- පාපිච්චා හොති මිච්චා-දිට්ඨි -පෙ- සන්දිට්ඨිපරාමාසී හොති ආධානගාභී දුප්චිතිසංඝි. යො සො භික්ඛවෙ භික්ඛු සන්දිට්ඨිපරාමාසී හොති ආධානගාභී දුප්චිතිසංඝි. සො සසුරි පි අගාරවො විහරති අප්පතීසො. ධම්මෙ පි අගාරවො විහරති අප්පතීසො. සඤ්ඤෙ පි අගාරවො විහරති අප්පතීසො. සික්ඛාය පි න පරිපුරකාරී හොති. යො සො භික්ඛවෙ භික්ඛු සසුරි පි අගාරවො විහරති අප්පතීසො. ධම්මෙ පි -පෙ- සඤ්ඤෙ පි -පෙ- සික්ඛාය පි න පරිපුරකාරී, සො සඤ්ඤෙ විවාදං ජනෙති. සො හොති විවාදෙ බහුජන අභිතාය බහුජන අසුඛාය බහුජනා ජනසං අනභාය අභිතාය දුක්ඛාය දෙවමනුසොනං. උචරුපඤ්ඤෙ තුමෙහ භික්ඛවෙ විවාදමුලං අජඤ්ඤං වා බහිඤ්ඤා වා සමනුපසෙසයාරාථ තත්ත තුමෙහ භික්ඛවෙ තසෙච ජාපකසං විවාදමුලසං පහානාය වායමෙයාරාථ. උචරුපඤ්ඤෙ තුමෙහ භික්ඛවෙ විවාදමුලං අජඤ්ඤං වා බහිඤ්ඤා වා න සමනුපසෙසයාරාථ, තත්ත තුමෙහ භික්ඛවෙ තසෙච ජාපකසං විවාදමුලසං ආයති. අනවසඨාය පටිපජ්ජයාරාථ. උචමෙතසං ජාපකසං විවාදමුලසං පහානං හොති. උචමෙතසං ජාපකසං විවාදමුලසං ආයති. අනවසඨවො හොති. ඉමානි ජ විවාදමුලානි විවාදධිකරණසං මූලං.

27. කතමානි තීණි අකුසලමුලානි විවාදධිකරණසං මූලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු ලුඤ්ඤා විවදනති, දුඛචික්ඛා විවදනති, මුලභවික්ඛා විවදනති, ධම්මොති වා අධම්මොති වා විනයොති වා අවිනයොති වා භාසිතං ලපිතං තථාගනෙනාති වා අභාසිතං අලපිතං තථාගනෙනාති වා, ආච්ඡාණං තථාගනෙනාති වා අනාච්ඡාණං තථාගනෙනාති වා පඤ්ඤානං තථාගනෙනාති වා අපඤ්ඤානං තථාගනෙනාති වා ආපකති වා අනාපකති වා ලහුකාපකති වා ගරුකාපකති වා, සාවසෙසා ආපකති වා අනවසෙසා ආපකති වා, දුමුත්ථා ආපකති වා අදුමුත්ථා ආපකති වා, ඉමානි තීණි අකුසලමුලානි විවාදධිකරණසං මූලං.

26. තවද අනෙකක් කියමි. මහණෙනි, මහණෙක් ගුණමතු වූයේ වේ ... ඊර්ණ්‍යා ඇත්තේ මසුරු වේ, ... ශය වූයේ මායා සහිත වේ, ... ලාමක ඊප්පා ඇත්තේ මිසදිටු වේ, ... තමා ගත් දෘෂ්ටිය දැඩි කොට ගත්තේ ආධ්‍යානගාමී වූයේ තමාගේ දෘෂ්ටිය දුරැලිය නොහැක්කේ වේ. මහණෙනි, යම් මහණෙක් තමාගේ දෘෂ්ටි දැඩි කොට ගත්තේ ආධ්‍යානගාමී (දෘඩග්‍රාමී වූයේ) ත් දුක සේ බැහැර කළයුතු දෘෂ්ටි ඇත්තේත් වේ නම්, භේ ශාස්තෘහු කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධර්මය කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සඛ්‍යයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි. මහණෙනි, යමෙක් ශාස්තෘහු කෙරෙහිත් ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසේ නම්, ධර්මය කෙරෙහිත් ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසේ නම්, සඛ්‍යයා කෙරෙහිත් ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසේ නම්, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වේ නම්, භේ සඛ්‍යයා කෙරෙහි විවාද උපදවයි. ඒ විවාදය බොහෝ දෙනාට අවැඩි පිණිස, බොහෝ දෙනාට නොසුව පිණිස, බොහෝ දෙනාට අනරී පිණිස, දෙවිච්චිසුතට අහිත පිණිස, දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, මෙබඳු වූ විවාදමූලයක් තෙපි තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් පිටත්හි හෝ දක්නහු නම්, මහණෙනි, එහි ලා තෙපි ඒ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ ම ප්‍රභාණය පිණිස වැයම් කරවු. මහණෙනි, මෙබඳු වූ විවාදමූලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් පිටත්හි හෝ තෙපි නො දක්නහු නම්, මහණෙනි, එහි ලා තෙපි ඒ ලාමක විවාදමූලයාගේ ම මත්තෙහි තමන් සතන්හි නො පහළ වනුවට පිළිපදිවු. මෙසේ ඒ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ ප්‍රභාණය වෙයි. මෙසේ මේ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ මත්තෙහි නොඉපැදීම වෙයි. මේ විවාදමූල සය විවාදධිකරණයට මූල ය.

27. කවර අකුසල් මුල් තුනක් විවාදධිකරණයට මූල වේද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණහු 'දහමැ යි කියා හෝ නොදහමැ යි කියා හෝ විනයයැ යි කියා හෝ අවිනයයැ යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් වදරණලද්දේ ය, පවසන ලද්දේ යැ යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් නොවදරණ ලද්දේ ය. නො පවසන ලද්දේ යැ යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් ආචර්ණ යැ යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් අනාචර්ණ යැ යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් පණවන ලද යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් නො පණවන ලද යි කියා හෝ ඇවැතැ යි කියා හෝ නොඇවැතැ යි කියා හෝ උහු ඇවැතැ යි කියා හෝ ගුරු ඇවැතැ යි කියා හෝ සාවශෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ අනවශෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ දුළල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුළල් ඇවැතැ යි කියා හෝ ලුබ්ධ සිතැත්තෝ විවාද කෙරෙත් ද, විෂ්ට සිතැත්තෝ විවාද කෙරෙත් ද. මුළු සිතැත්තෝ විවාද කෙරෙත් ද, මෙසේ මේ තුන් අකුසල් මුල් විවාදධිකරණයට මුල් වේ.

කතමානි තිණි කුසලමුලානි විවාදධිකරණසා මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු අලුඤ්චිකා විවදන්තී, අදුඤ්චිකා විවදන්තී, අමුඤ්චිකා විවදන්තී: ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුච්ඡුල්ලා ආපක්ඛති වා අදුච්ඡුල්ලං ආපක්ඛති වා ඉමානි තිණි කුසලමුලානි විවාදධිකරණසා මුලං.

28. අනුවාදධිකරණසා කිං මුලං? ඡ අනුවාදමුලානි අනුවාදධිකරණසා මුලං. තිණි පි අකුසලමුලානි අනුවාදධිකරණසා මුලං. තිණි පි කුසලමුලානි අනුවාදධිකරණසා මුලං. කායො පි අනුවාදධිකරණසා මුලං වාවාපි අනුවාදධිකරණසා මුලං.

කතමානි ඡ අනුවාදමුලානි අනුවාදධිකරණසා මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු කොධනො භොති උපනාථී. යො_ යො භික්ඛු කොධනො භොති උපනාථී යො සඤ්චි පි අභාරවො විහරති අපපතීඤ්ඤා, ධම්මෙ පි අභාරවො විහරති අපපතීඤ්ඤා, සඤ්ඤා පි අභාරවො විහරති අපපතීඤ්ඤා, සිකායා පි න පරිපුරකාරී භොති. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සඤ්චි පි අභාරවො විහරති අපපතීඤ්ඤා, ධම්මෙ පි -පෙ- සඤ්ඤා පි -පෙ- සිකායා පි න පරිපුරකාරී. යො සඤ්ඤා අනුවාදං ඡනෙති. යො භොති අනුවාදෙ ඛණ්ණන අභිකාය ඛණ්ණන අසුඛාය ඛණ්ණනා ජනසා අනාඤ්ඤා අභිකාය දුක්ඛාය දෙවමනුසංනං. ඵවරුපඤ්ඤා තුමො භික්ඛවෙ අනුවාදමුලං අඤ්ඤාං වා ඛණ්ණිකා වා සමනුපසෙසයාථ, තනු තුමො භික්ඛවෙ නසෙසව පාපකසා අනුවාදමුලසා පහානාය. වායමෙයාථ. ඵවරුපඤ්ඤා තුමො භික්ඛවෙ අනුවාදමුලා අඤ්ඤාං වා ඛණ්ණිකා වා න සමනුපසෙසයාථ, තනු තුමො භික්ඛවෙ තසෙසව පාපකසා අනුවාදමුලසා ආයතීං අනවසවාය පථිපඤ්ඤායාථ. ඵවමෙතසා පාපකසා අනුවාදමුලසා පහානං භොති. ඵවමෙතසා පාපකසා අනුවාදමුලසා ආයතීං අනවසවො භොති.

1. යො භොති-න. 8

කඵර කුසල්චුල් තුනෙන් වීවාදයිකරණයට චුල් වේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් දහමැයි කියා හෝ නොදහමැයි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ ලුබ්ධ නොවූ සිතැත්තාහු වීවාදකෙරෙත් ද, ඵිෂට නොවූ සිතැත්තාහු වීවාද කෙරෙත් ද, මුඛ නොවූ සිතැත්තාහු වීවාද කෙරෙත් ද, මෙහි මේ තුන් කුසල් චුල් වීවාදයිකරණයට චුල් වේ.

28. අනුවාදයිකරණයට චුල කඵර යැ? අනුවාදයට (චෝදනාවට) චුල් වූ දෑ සහ අනුවාදයිකරණයට චුල් වේ. තුන් අකුසල් චුල් ද අනුවාදයිකරණයට චුල් වේ. තුන් කුසල් චුල් ද අනුවාදයිකරණයට චුල් වේ. කස ද අනුවාදයිකරණයට චුල් වේ, වචනය ද අනුවාදයිකරණයට චුල් වේ.

කඵර නම් අනුවාදචුල සයෙක් අනුවාදයිකරණයට චුල් වේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ක්‍රෝධ කරන්නේ, බැදගත් වෙර ඇත්තේ වෙයි. මහණෙනි, යම් මහණෙක් ක්‍රෝධ කරන්නේ, බඩ වෙර ඇත්තේ වේ ද, හෙ තෙම ශාස්තෘහු කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධර්ම කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සඤ්ජානන කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි. මහණෙනි, යම් මහණෙක් ශාස්තෘහු කෙරෙහි ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි ද, ධර්මය කෙරෙහි ද... සඤ්ජානන කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි ද, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි ද, හෙ තෙම සඤ්ජානන කෙරෙහි චෝදනා උපදවයි. ඒ චෝදනාව බොහෝ දෙනාට අහිත පිණිස, බොහෝ දෙනාට නොසුව පිණිස, බොහෝ දෙනාට අවැඩ පිණිස, දෙව්විනිසුන්හට අහිත පිණිස දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, ඉදින් තෙපි මෙබඳු අනුවාදචුලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් බැහැර හෝ දක්නාහු නම්, මහණෙනි, තෙපි එහි ඒ ලාමක වූ අනුවාදචුලයාගේ ම ප්‍රහාණය පිණිස වැයම් කරවු. මහණෙනි, ඉදින් තෙපි මෙබඳු අනුවාදචුලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් බැහැර හෝ නො දක්නාහු නම්, මහණෙනි, එහි ලා තෙපි ඒ ලාමක වූ අනුවාදචුලයාගේ ම මත්තෙහි නොඉපැදීම පිණිස පිළිපදිවු. මෙසේ මේ ලාමක වූ අනුවාදචුලයේ ප්‍රහාණය වෙයි, මෙසේ මේ ලාමක වූ අනුවාදචුලයේ මත්තෙහි නොඉපැදීම වෙයි.

29. පුන ව පරං භික්ඛවෙ භික්ඛු මක්ඛි හොති පළාසි -පෙ- ඉසුක්ඛි හොති මම්ඛරි -පෙ- සමො හොති මායාවි -පෙ- පාපිවෙඡා හොති ඡිච්ඡා-දිට්ඨි -පෙ- සන්දිට්ඨිපරාමාසි හොති ආධානාගාභි දුඤ්චිතිසුඤ්ඤි. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සන්දිට්ඨිපරාමාසී හොති ආධානාගාභි දුඤ්චිතිසුඤ්ඤි. යො සසරි පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, ධම්මෙ පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, සමෙඛ පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, සිකාය පි න පරිපුරකාරී හොති. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සසරි පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, ධම්මෙ පි -පෙ- සමෙඛ පි -පෙ- සිකාය න පරිපුරකාරී, යො සමෙඛ අනුචාදං ඡන්තී. යො හොති¹ අනුචාදෙ බහුඡන අභිතාය බහුඡනඅදුට්ඨාය බහුතො ඡන්තස අනඡාය අභිතාය දුකාය දෙවමනුසානං. උචරුපං වෙ තුමෙඛ භික්ඛවෙ අනුචාදමුලං අඡක්ඛානං වා බහිඤා වා සමනුපසෙසයාරං, තත්ත තුමෙඛ භික්ඛවෙ තසෙඤ්ච පාපකසස අනුචාදමුලසස පහානාය වායමෙයාරං. උචරුපං වෙ තුමෙඛ භික්ඛවෙ අනුචාදමුලං අඡක්ඛානං වා බහිඤා වා න සමනුපසෙසයාරං, තත්ත තුමෙඛ භික්ඛවෙ තසෙඤ්ච පාපකසස අනුචාදමුලසස ආයතීං අනවසඤ්චාය පච්චජෙඡයාරං. උචමෙතසස පාපකසස අනුචාදමුලසස පහානං හොති. උචමෙතසස පාපකසස අනුචාදමුලසස ආයතීං අනවසඤ්චාය හොති. ඉමාති ඡ අනුචාදමුලාති අනුචාදධිකරණසස මුලං.

30. කතමාති තීණි අකුසලමුලාති අනුචාදධිකරණසස මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛුං ලුඤ්චිඤා අනුචදන්තී, දුට්ඨචිඤා අනුචදන්තී, මුලඤ්චිඤා අනුචදන්තී, පිලච්චකතියා වා ආචාරච්චකතියා වා දිට්ඨිච්චකතියා වා ආචීච්චකතියා වා, ඉමාති තීණි අකුසලමුලාති අනුචාදධිකරණසස මුලං.

කතමාති තීණි කුසලමුලාති අනුචාදධිකරණසස මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛුං අලුඤ්චිඤා අනුචදන්තී, අදුට්ඨචිඤා අනුචදන්තී, අමුලඤ්චිඤා අනුචදන්තී, පිලච්චකතියා වා ආචාරච්චකතියා වා දිට්ඨිච්චකතියා වා ආචීච්චකතියා වා, ඉමාති තීණි කුසලමුලාති අනුචාදධිකරණසස මුලං.

1. යො හොති- න. ම. 2. දුඤ්චිඤා- න. ම.
 Free Distribution www.aathaapi.org

29. තව ද අනෙකක් කියමි. මහණෙනි, මහණෙක් ගුණමකු වූයේ ඊඕාකරණයේ මසුරු වූයේ වෙයි, ශය වූයේ මායා ඇත්තේ ... ලාමක ඊඕයා ඇත්තේ ... මියදිටු වෙයි ... තමාගේ දෘෂ්ටිය දැඩි කොට ගන්නා සුලු වූයේ ආධානනාහි දුපටිනිඤ්ඤ (දුරලිමට දුෂකර දෘෂ්ටි ඇත්තේ) වෙයි. හේ ශාස්තෘහු කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ, යටත්පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධර්මය කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ, යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සභිසයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ, යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නොවෙයි. මහණෙනි, යම් මහණෙක් ශාස්තෘහු කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙන්නේද, ධර්මය කෙරෙහි ද ... සභිසයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙන්නේ ද, ශික්ෂායෙහි පරිපූරකාරී නොවන්නේ ද, හේ සභිසයා කෙරෙහි අනුවාද (වෝදනා) උපදවයි. ඒ අනුවාදය බොහෝ දෙනාට අහිත පිණිස බොහෝ දෙනාට නොසුව පිණිස, බොහෝ දෙනාට අවැඩ පිණිස, දෙව්මිනිසුනට අහිත පිණිස, දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, ඉදින් කෙපි මෙබඳු අනුවාදමූලයක් තමා කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් බැහැර හෝ දක්ෂ හු නම්, මහණෙනි, එහි ලා ඒ ලාමක වූ අනුවාදමූලයේ ප්‍රභාණය පිණිස වැයම් කරවු, මහණෙනි, ඉදින් මෙබඳු අනුවාදමූලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් බැහැර හෝ නො දක්නහු නම්, මහණෙනි, කෙපි එහි ලා ඒ ලාමක අනුවාදමූලයේ මත්තෙහි නො ඉපද්ම පිණිස පිළිපදිවු. මෙසේ මේ ලාමක අනුවාදමූලයේ ප්‍රභාණය වෙයි. මෙසේ මේ ලාමක අනුවාදමූලයේ මත්තෙහි නොඉපද්ම වෙයි. මේ අනුවාදමූල සය අනුවාදධිකරණයේ මූල ය:

30. කවර තුන් අකුසල්මූල් කෙනෙක් අනුවාදධිකරණයට මුල් වෙත් ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් ශීලවිපත්තියෙන් හෝ ආචාරවිපත්තියෙන් හෝ දෘෂ්ටිවිපත්තියෙන් හෝ ආචීවිපත්තියෙන් හෝ මහණකුට ලුබ්ධ සිතැත්තාහු වෝදනා කෙරෙත් ද, ද්විෂ්ට සිතැත්තාහු වෝදනා කෙරෙත් ද, මුඛ සිතැත්තාහු වෝදනා කෙරෙත් ද, (මෙහිලා) මේ තුන් අකුසල් මූල්හු අනුවාදධිකරණයට මුල් වෙත්.

කවර තුන් කුසල්මූල් කෙනෙක් අනුවාදධිකරණයට මුල් වෙත් ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණහු මහණකුට ශීලවිපත්තියෙන් හෝ ආචාරවිපත්තියෙන් හෝ දෘෂ්ටිවිපත්තියෙන් හෝ ආචීවිපත්තියෙන් හෝ අලුබ්ධ සිතැත්තාහු වෝදනා කෙරෙත් ද, අද්විෂ්ට සිතැත්තාහු වෝදනා කෙරෙත් ද අමුඛ සිතැත්තාහු වෝදනා කෙරෙත් ද, (මෙසේ) මේ තුන් කුසල්මූල්හු අනුවාදධිකරණයට මුල් වෙත්.

31. කතමො කායො අනුවාදධිකරණස්ස මූලං? ඉධෙකච්චො දුඛඛලො හොති දුග්ගසිකො ඔකොට්ඨකො ඛව්ඛාබාධො කාණො වා කුණි වා ඛණ්ණො වා පකඛහතො වා යෙන නං අනුවදන්ති. අයං කායො අනුවාදධිකරණස්ස මූලං.

කතමා වාවා අනුවාදධිකරණස්ස මූලං? ඉධෙකච්චො දුඛඛලො හොති චම්මතො ඵළගලවාවො යායං නං අනුවදන්ති, අයං වාවා අනුවාදධි-කරණස්ස මූලං.

32. ආපක්ඛාධිකරණස්ස කිං මූලං? ඡ ආපක්ඛසමුට්ඨානා ආපක්ඛාධි-කරණස්ස මූලං. අස්ථාපක්ඛි කායතො සමුට්ඨාති න වාවාතො න චික්ඛතො. අස්ථාපක්ඛි වාවාතො සමුට්ඨාති න කායතො න චික්ඛතො. අස්ථාපක්ඛි කායතො ච වාවාතො ච සමුට්ඨාති න චික්ඛතො. අස්ථාපක්ඛි කායතො ච චික්ඛතො ච සමුට්ඨාති න වාවාතො, අස්ථාපක්ඛි වාවාතො ච චික්ඛතො ච සමුට්ඨාති න කායතො. අස්ථාපක්ඛි කායතො ච වාවාතො ච චික්ඛතො ච සමුට්ඨාති. ඉමෙ ඡ ආපක්ඛසමුට්ඨානා ආපක්ඛාධිකරණස්ස මූලං.

33. කිච්චොධිකරණස්ස කිං මූලං? කිච්චොධිකරණස්ස ඵකං මූලං: සඛෙකා.

34. විවාදධිකරණං කුසලං අකුසලං අව්‍යාකතං. විවාදධිකරණං සියා කුසලං සියා අකුසලං සියා අව්‍යාකතං. තස්ස කතමං විවාදධිකරණං කුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු කුසලචික්ඛා විවදන්ති ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුඛුලො ආපක්ඛිති වා අදුඛුලො ආපක්ඛිති වා. යං තස්ස භණ්ඩනං කලහො චික්ඛහො විවාදෙ නානාවාදෙ අඤ්ඤථාවාදෙ විපච්චකාය වොභාරො මෙධගං ඉදං චූළලති විවාදධිකරණං කුසලං.

තස්ස කතමං විවාදධිකරණං අකුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු අකුසල-චික්ඛා විවදන්ති ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුඛුලො ආපක්ඛිති වා අදුඛුලො ආපක්ඛිති වා. යං තස්ස භණ්ඩනං කලහො චික්ඛහො විවාදෙ නානාවාදෙ අඤ්ඤථාවාදෙ විපච්චකාය වොභාරො මෙධගං ඉදං චූළලති විවාදධිකරණං අකුසලං.

31. කවර කයෙක් අනුචාදයිකරණයට මුල් වෙ ද? යත්: මෙහි ඵක්තරා මහණෙක් යමෙකින් පෙස්සෝ ඔහුට වෝදනා කරන්නාහු නම් ඵසේ වූ නොමනා පැහැ ඇත්තේ, නොමනා දැකුම් ඇත්තේ, අභුටුම්ඵ වූයේ, බොහෝ ආබාධ ඇත්තේ, කණෙක් හෝ කොරෙක් හෝ පිලෙක් හෝ පක්ෂාසාතියෙක් හෝ වෙයි. මේ ඔහුගේ කය (මෙසේ) අනුචාදයිකරණයට මුල් වෙයි.

කවර වචනයෙක් අනුචාදයිකරණයට මුල් වෙයි ද? යත්: මෙහි ඵක්තරා මහණෙක් යමෙකින් පෙස්සෝ ඔහුට වෝදනා කෙරෙද්ද ඵසේ වූ දුඵ්වයෙක්, මුමුනන්නෙක්, කෙලතොලුවෙක් වෙයි. මෙහි මේ වචනය අනුචාදයිකරණයට මුල් වන නියා යි.

32. ආපත්තියකරණයට මුල කවර යැ ආපත්තියමුඤාන සය ආපත්තියකරණයට මුල් වෙයි. යම් ඇවැතෙක් කයෙන් නැගේ ද, වචනයෙන් නො නැගේ ද සිතින් නො නැගේ ද ඵසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් වචනයෙන් නැගේ ද, කයින් නො නැගේ ද සිතින් නො නැගේ ද ඵසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් කයින් වචනයෙන් නැගේ ද, සිතින් නො නැගේ ද, ඵසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් කයින් සිතින් නැගේ ද, වචනයෙන් නො නැගේ ද, ඵසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් වචනයෙන් සිතින් නැගේ ද, කයින් නො නැගේ ද, ඵසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් කයින් වචනයෙන් සිතින් නැගේ ද, ඵසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. මේ ආපත්තියමුඤාන සය ආපත්තියකරණයට මුල් ය.

33. කෘත්‍යාධිකරණයට මුල කවර යැ? කෘත්‍යාධිකරණයට ඵක් මුලෙකි. ඒ සධ්ස තෙමේ ය.

34. විචාදයිකරණය කුසල් වෙ ද? අකුසල් වෙ ද? නැතහොත් අව්‍යාකෘත වෙ ද? යත්: විචාදයිකරණය ඇතැම් ඵකෙක් කුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකෙක් අකුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකෙක් අව්‍යාකෘත වන්නේ ය. ඔවුන් අතුරෙන් කුසල් වූ විචාදයිකරණය කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි ලහණ කෙනෙක් කුසල් සිතැත්තාහු මේ ධර්මයැයි කියා හෝ අධර්මයැයි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ නො දුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ විචාද කෙරෙත්. ඵහි යම් ඩබරයෙක් කලහයෙක් විග්‍රහයෙක් විචාදයෙක් නානාචාදයෙක් අනාචාදයෙක් පරුෂ ව්‍යචහාරයෙක් අරගලයෙක් වෙ ද, මේ කුසල් වූ විචාදයිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

ඵහි අකුසල් වූ විචාදයිකරණය කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි මහණ-කෙනෙක් අකුසල් සිතැත්තාහු ධර්මයැයි කියා හෝ අධර්මයැයි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ විචාද කෙරෙත්. ඵහි යම් ඩබරයෙක් කලහයෙක් පරුෂ ව්‍යචහාරයෙක්, අරගල-යෙක් වෙ ද, මේ අකුසල් වූ විචාදයිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

තස් කතමං විවාදධිකරණං අව්‍යාකතං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු අව්‍යාකතවික්ඛා විවදන්ති ධර්මොති වා අධර්මොති වා -පෙ- දුට්ඨලො ආපතනීති වා අදුට්ඨලො ආපතනීති වා. යං තස් භණ්ඩනං කලහො -පෙ- වොභාතො මෙධගං ඉදං වුවච්ඡි විවාදධිකරණං අව්‍යාකතං.

අනුවාදධිකරණං කුසලං, අකුසලං, අව්‍යාකතං. අනුවාදධිකරණං සියා කුසලං සියා අකුසලං සියා අව්‍යාකතං.

තස් කතමං අනුවාදධිකරණං කුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු කුසලවික්ඛා අනුවදන්ති සීලවීපතනියා වා ආචාරවීපතනියා වා දිව්ඪවීපතනියා වා ආචාරවීපතනියා වා. යො තස් අනුවාදෙ අනුවදනා අනුලපනා අනු-භණනා අනුසම්පවඛකතා අබ්භසාහනනා අනුබලපදනං ඉදං වුවච්ඡි අනු-වාදධිකරණං කුසලං.

තස් කතමං අනුවාදධිකරණං අකුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු අකුසලවික්ඛා අනුවදන්ති සීලවීපතනියා වා -පෙ- ආචාරවීපතනියා වා, යො තස් අනුවාදෙ -පෙ- අබ්භසාහනනා අනුබලපදනං ඉදං වුවච්ඡි අනුවා-දධිකරණං අකුසලං. තස් කතමං අනුවාදධිකරණං අව්‍යාකතං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු අව්‍යාකතවික්ඛා අනුවදන්ති සීලවීපතනියා වා -පෙ- ආචාරවීපතනියා වා. යො තස් අනුවාදෙ -පෙ- අනුබලපදනං ඉදං වුවච්ඡි අනුවාදධිකරණං අව්‍යාකතං.

36. ආපතනාධිකරණං අකුසලං අව්‍යාකතං? ආපතනාධිකරණං සියා අකුසලං සියා අව්‍යාකතං. තස් ආපතනාධිකරණං කුසලං.

තස් කතමං ආපතනාධිකරණං අකුසලං? යං ජානනො සඤ්චානනො වෙච්ච අභිච්ඡරිඤා චිතිකකමො, ඉදං වුවච්ඡි ආපතනාධිකරණං අකුසලං.

ඵහි අව්‍යාකෘත වූ විවෘධිකරණය කවර යෑ? මහණෙනි, මෙහි මහණහු අව්‍යාකෘත සිතැත්තාහු, මේ දහමෑ යි කියා හෝ නොදහමෑ යි කියා හෝ ... මේ දුඵල් ඇවැතෑ යි කියා හෝ මේ නොදුඵල් ඇවැතෑ යි කියා හෝ විවෘද කෙරෙත්. ඵහි යම ඩබරයෙක්, කලහයෙක් පරෑෂ ව්‍යවහාරයෙක්, අරගලයෙක් වෙ ද, මෙය අව්‍යාකෘත විවෘදධිකරණයෑ යි කියනු ලෑබෙ.

35. අනුචෘදධිකරණය කුසල් වෙ ද? අකුසල් වෙ ද? අව්‍යාකෘත වෙ ද? අනුචෘදධිකරණය ඇතෑම ඵකෙක් කුසල් වන්තේ ය, ඇතෑම ඵකෙක් අකුසල් වන්තේ ය, ඇතෑම ඵකෙක් අව්‍යාකෘත වන්තේ ය.

ඔවුන් අතුරෙන් කුසල් වූ අනුචෘදධිකරණය කවරේ ද? යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් කුසල් සිතැත්තෝ මහණකුඵ ශීලවීපතතියෙන් ආචාරවීපතතියෙන් හෝ දෘෂටීවීපතතියෙන් හෝ ආඪීවීපතතියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත්. ඵහි යම චෝදනාවෙක්, දෙස් නෑඹීමෙක්, පුන පුනා දෙස් මතු කොඵ කීමෙක්, පුන පුනා දෙස් ඛිණීමෙක්, පුන පුනා තිදෙරින් නෑඹීමෙක්, වෙසෙසින් උත්සාහ කිරීමෙක්, අනුබල දීමෙක් වෙ ද, මේ කුසල් වූ අනුචෘදධිකරණයෑ යි කියනු ලෑබෙ.

ඵහි අකුසල් වූ අනුචෘදධිකරණය කවරේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් අකුසල් සිතැත්තෝ මහණකුඵ ශීලවීපතතියෙන් හෝ ... ආඪීවීපතතියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත් ද, ඵහි යම චෝදනාවෙක් ... උත්සාහ කිරීමෙක්, අනුබල දීමෙක් වෙ ද, මේ අකුසල් වූ අනුචෘදධිකරණයෑ යි කියනු ලෑබෙ.

ඵහි අව්‍යාකෘත වූ අනුචෘදධිකරණය කවරේ වෙ ද? මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් අව්‍යාකෘත සිතැත්තෝ මහණකුඵ ශීලවීපතතියෙන් හෝ ... ආඪීවීපතතියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත් ද ... ඵහි යම චෝදනාවෙක් ... අනුබල දීමෙක් වෙ ද, මෙය අව්‍යාකෘත අනුචෘදධිකරණයෑ යි කියනු ලෑබෙ.

36. ආපත්‍යධිකරණය අකුසල් වෙ ද? අව්‍යාකෘත වෙ ද? කිසි ආපත්‍යධිකරණයෙක් (ඇවැත් පිළිබඳ නඩුවෙක්) අකුසල් වන්තේ ය, කිසි ආපත්‍යධිකරණයෙක් අව්‍යාකෘත වන්තේ ය. කුසල් වූ ආපත්‍යධිකරණයෙක් නෑත.

ඵහි අකුසල් වූ ආපත්‍යධිකරණය කවරේ ද? දන්තේ, හදුනන්තේ, සීතා, උපක්‍රම විසින් මෑඩ යම සිකපදයක්හු පිළිබඳ ව්‍යතීක්‍රමයෙක් වෙ ද, මේ අකුසල් වූ ආපත්‍යධිකරණයෑ යි කියනු ලෑබෙ.

තස් කතමං ආපත්තාධිකරණං අව්‍යාකතං? යං අජානානකා අසංඥානානකා අවෙච්ච අනභිච්චරිතා වීතීකකමො, ඉදං චුච්චති ආපත්තාධිකරණං අව්‍යාකතං.

37. කිව්‍යාධිකරණං කුසලං අකුසලං අව්‍යාකතං? කිව්‍යාධිකරණං සියා කුසලං, සියා අකුසලං, සියා අව්‍යාකතං.

තස් කතමං කිව්‍යාධිකරණං කුසලං? යං සඛේයා කුසලච්චේයො කච්චං කරොති අපලොකනකමමං ඤාතීකච්චමං ඤාතීද්දුතීයකච්චමං ඤාතීචකුසලකමමං, ඉදං චුච්චති කිව්‍යාධිකරණං කුසලං.

තස් කතමං කිව්‍යාධිකරණං අකුසලං? යං සඛේයා අකුසලච්චේයො කච්චං කරොති අපලොකනකමමං ඤාතීකච්චමං ඤාතීද්දුතීයකච්චමං ඤාතීචකුසලකමමං, ඉදං චුච්චති කිව්‍යාධිකරණං අකුසලං.

තස් කතමං කිව්‍යාධිකරණං අව්‍යාකතං? යං සඛේයා අව්‍යාකතච්චේයො කච්චං කරොති අපලොකනකමමං ඤාතීකච්චමං ඤාතීද්දුතීයකච්චමං ඤාතීචකුසලකමමං, ඉදං චුච්චති කිව්‍යාධිකරණං අව්‍යාකතං.

38. චීවාදෙ චීවාදධිකරණං, චීවාදෙ නො අධිකරණං, අධිකරණං නො චීවාදෙ, අධිකරණංනෙච්ච චීවාදෙ ච. සියා චීවාදෙ චීවාධිකරණං, සියා චීවාදෙ නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො චීවාදෙ, සියා අධිකරණංනෙච්ච චීවාදෙ ච.

තස් කතමො චීවාදෙ චීවාදධිකරණං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු චීවාදනතී ධම්මොතී වා අධම්මොතී වා - 38 - දුටුගැහැණියා ආපත්තීති වා අදුටුගැහැණියා ආපත්තීති වා. යං තස් භුක්ඛිනං කලහො චිත්තොභො චීවාදෙ නානාවාදෙ අඤ්ඤාචාරාදිභෙද චිචචිකාය වොභාරො මෙධකං අයං චීවාදෙ චීවාදධිකරණං.

ඵහි අඵඤාකෘත වූ ආපඤ්ඤාධිකරණය කවරේ ද යත්: නොදන්නේ, නොහඳුනන්නේ, නො සිතා, උපක්‍රම නො කොට යම් සිකපදයක් පිළිබඳ ව්‍යතික්‍රමයක් වේ ද, මේ අඵඤාකෘත වූ ආපඤ්ඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

37. කෘතඤාධිකරණය කුසල් ද අකුසල් ද අඵඤාකෘත ද යත්: ඇතැම් කෘතඤාධිකරණයක් කුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකෙක් අකුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකෙක් අඵඤාකෘත වන්නේ ය.

ඵහි කුසල් වූ කෘතඤාධිකරණය කවරේ ද සඵස තෙමේ කුසල් සිතැත්තේ අපලෝකනකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාචිතියකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාචර්ම යන යම් කර්මයක් කරන්නේ ද, මේ කුසල් වූ කෘතඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

ඵහි අකුසල් වූ කෘතඤාධිකරණය කවරේ ද? සඵස තෙමේ අකුසල් සිතැත්තේ අපලෝකනකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාචිතියකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාචර්ම යන යම් කර්මයක් කරන්නේ ද, මේ අකුසල් වූ කෘතඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

ඵහි අඵඤාකෘත වූ කෘතඤාධිකරණය කවරේ ද? සඵස තෙමේ අඵඤාකෘත සිතැත්තේ ආලෝකනකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාචිතියකර්ම, ඇප්ඤ්ඤාචර්ම යන යම් කර්මයක් කරන්නේ ද, මෙය අඵඤාකෘත වූ කෘතඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

38. විවාදයක් වූ විවාදධිකරණයෙකි, විවාදයක් වූ අධිකරණ නො වූවෙකි, අධිකරණයක් වූ විවාද නො වූයෙකි, අධිකරණ ද විවාද ද වූවෙකි. ඇතැම් විවාදයක් විවාදධිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් විවාදයක් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධිකරණයක් විවාද නො වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකෙක් අධිකරණ ද විවාද ද වන්නේ ය.

ඵහි කවර විවාදයක් විවාදධිකරණ වේ ද යත්: මහණෙකි, මෙහි මහණහු ධර්ම යැ යි කියා හෝ අධර්ම යැ යි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විවාද කෙරෙත්. ඵහි යම් අරලෙයක්, කලහයක්, උනුතට විරුද්ධ භැන්නමක්, විරුද්ධ වාදයක්, නානාවාදයක්, අන් භරිද්දෙකින් වූ වාදයක්, සිතැ දුක් පහළ කරනු පිණිස වූ වචනයක්, රඵ බස් දෙඳුමක් වේ ද, මේ විවාදය විවාදධිකරණ වෙයි.

තස්ස කතමො විවාදෙ තො අධිකරණං? මාතා පි පුත්තොන විවදති, පුත්තො පි මාතරා විවදති, පිතා පි පුත්තොන විවදති, පුත්තො පි පිතරා විවදති, භාතා පි භාතරා විවදති, භාතා පි භගිනියා විවදති, භගිනී පි භාතරා විවදති, සහායො පි සහායොන විවදති. අයං විවාදෙ තො අධිකරණං.

තස්ස කතමං අධිකරණං තො විවාදෙ? අනුචාදයිකරණං ආපක්ඛාධිකරණං කිව්චාධිකරණං, ඉදං අධිකරණං තො විවාදෙ.

තස්ස කතමං අධිකරණංකේච විවාදෙ ච? විවාදයිකරණං අධිකරණංකේච විවාදෙ ච.

39. අනුචාදෙ අනුචාදයිකරණං, අනුචාදෙ තො අධිකරණං, අධිකරණං තො අනුචාදෙ, අධිකරණංකේච අනුචාදෙ ච, සියා අනුචාදෙ අනුචාදයිකරණං, සියා අනුචාදෙ තො අධිකරණං, සියා අධිකරණං තො අනුචාදෙ, සියා අධිකරණංකේච අනුචාදෙ ච.

තස්ස කතමො අනුචාදෙ අනුචාදයිකරණං? ඉධ භික්ඛව භික්ඛු භික්ඛුං අනුචදන්තී සීලවිපක්ඛියා චා ආචාරවිපක්ඛියා චා දුක්ඛිවිපක්ඛියා චා ආචීචවිපක්ඛියා චා. යො තස්ස අනුචාදෙ අනුචදනා අනුඥානා අනුභණනා අනුසමිච්චනා අඛුඤ්ඤනා අනුබලෙදනා, අයං අනුචාදෙ අනුචාදයිකරණං.

තස්ස කතමො අනුචාදෙ තො අධිකරණං? මාතා පි පුත්තං අනුචදති, පුත්තො පි මාතරං අනුචදති, පිතා පි පුත්තං අනුචදති, පුත්තො පි පිතරං අනුචදති, භාතා පි භාතරං අනුචදති, භාතා පි භගිනීං අනුචදති, භගිනී පි භාතරං අනුචදති, සහායො පි සහායං අනුචදති, අයං අනුචාදෙ තො අධිකරණං.

තස්ස කතමං අධිකරණං තො අනුචාදෙ? ආපක්ඛාධිකරණං කිව්චාධිකරණං විවාදයිකරණං, ඉදං අධිකරණං තො අනුචාදෙ.

තස්ස කතමො අධිකරණංකේච අනුචාදෙ ච? අනුචාදයිකරණං අධිකරණංකේච අනුචාදෙ ච.

ඵහි කවර ඵවාදයෙක් අධකරණ නො වෙි ද යත්: මව ද පුතු හා ඵවාද කෙරෙයි, පුතා ද මව හා ඵවාද කෙරෙයි, පියා ද පුතු හා ඵවාද කෙරෙයි, පුතා ද පියා හා ඵවාද කෙරෙයි, බැයා ද බිහිනිය හා ඵවාද කෙරෙයි, බිහිනි ද බැයා හා ඵවාද කෙරෙයි, යහඵවා ද යහඵවා හා ඵවාද කෙරෙයි. මෙ ඵවාදය යි, අධකරණයෙක් නො වෙි.

ඵහි කවර දයෙක් අධකරණ වෙි ද? ඵවාදයෙක් නො වෙි ද? යත්: අනුඵාදයිකරණය ද ආපඤ්ඤායිකරණය ද යන කාතායිකරණය ද යන මෙය අධකරණ වෙයි, ඵවාදයෙක් නො වෙයි.

ඵහි කවරෙක් අධකරණයත් ඵවාදයත් වෙි ද යත්: ඵවාදයිකරණය අධකරණයත් ඵවාදයත් වෙි.

39. අනුඵාද වූ අනුඵාදයිකරණයෙකි, අනුඵාද වූ අධකරණ නො වූ-
යෙකි, අධකරණ වූ අනුඵාද නොවූයෙකි, අධකරණ ද අනුඵාද වූයෙකි,
ඇතැම් අනුඵාදයෙක් අනුඵාදයිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් අනුඵාදයෙක්
අධකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධකරණයෙක් අනුඵාද නො
වන්නේ ය, ඇතැම් එකෙක් අධකරණ ද අනුඵාද ද වන්නේ ය.

ඵහි කවර අනුඵාදයෙක් අනුඵාදයිකරණ වෙි ද යත්: මහණෙහි, මෙහි
මහණහු මහණකුට ශීලවිපත්තියත් හෝ ආචාරවිපත්තියෙන් හෝ
දෘෂ්ටිවිපත්තියෙන් හෝ ආඵිවිපත්තියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත්.
ඵහි යම් අනුඵාදයෙක් (චෝදනාවෙක්) දෙය් නැඟිටෙක්, පුන පුනා දෙය්
මතු කොට කීමෙක්, පුන පුනා දෙය් ධිඟිටෙක්, පුන පුනා නිදෙරින්
නැඟීමෙක්, වෙසෙසින් උත්සාහ කිරීමෙක්, අනුබල දීමෙක් වෙයි ද, මෙ
අනුඵාදය අනුඵාදයිකරණ වෙි.

ඵහි කවර අනුඵාදයෙක් අධකරණ නො වෙි ද යත්: මව ද පුතුට
චෝදනා කෙරෙයි, පුතා ද මවට චෝදනා කෙරෙයි, පියා ද පුතාට
චෝදනා කෙරෙයි, පුතා ද පියාට චෝදනා කෙරෙයි, බැයා ද බැයාට
චෝදනා කෙරෙයි, බැයා ද බිහිනියට චෝදනා කෙරෙයි, බිහිනි ද බැයාට
චෝදනා කෙරෙයි, යහඵවා ද යහඵවාට චෝදනා කෙරෙයි. මෙ අනුඵාදය යි
(චෝදනාව යි), අධකරණයෙක් නො වෙයි.

ඵහි කීමෙක් අධකරණ වෙි ද? අනුඵාද නො වෙි ද යත්: ආපඤ්ඤා-
කරණය, කාතායිකරණය, ඵවාදයිකරණය යන මෙ අධකරණ වෙයි,
අනුඵාද නො වෙයි.

ඵහි කවරෙක් අධකරණයත් අනුඵාදයත් වෙි ද යත්: අනුඵාදයිකරණය
අධකරණ ද වෙි අනුඵාද ද වෙි.

40. ආපනති ආපනාධිකරණං, ආපනති නො අධිකරණං, අධිකරණං නො ආපනති, අධිකරණං ආපනති ච, සියා ආපනති ආපනාධිකරණං, සියා ආපනති නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො ආපනති, සියා අධිකරණං ආපනති ච.

තස්ස කතමං ආපනති ආපනාධිකරණං? උඤ්ච පි ආපනතිකඛ්ඤානං ආපනාධිකරණං, සත්ථ පි ආපනතිකඛ්ඤානං ආපනාධිකරණං, අයං ආපනති ආපනාධිකරණං.

තස්ස කතමං ආපනති නො අධිකරණං? යොතාපනති සමාපනති, අයං ආපනති නො අධිකරණං.

තස්ස කතමං අධිකරණං නො ආපනති? කීව්වාධිකරණං චීවාදධිකරණං අනුචාදධිකරණං ඉදං අධිකරණං නො ආපනති.

තස්ස කතමං අධිකරණං ආපනති ච? ආපනාධිකරණං අධිකරණං ආපනති ච.

41. කීවං කීව්වාධිකරණං, කීවං නො අධිකරණං, අධිකරණං නො කීවං, අධිකරණං ආපනති කීවං සියා කීවං කීව්වාධිකරණං, සියා කීවං නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො කීවං, සියා අධිකරණං ආපනති කීවං.

තස්ස කතමං කීවං කීව්වාධිකරණං? යා සඛ්ඤානං කීවංයතා කරණියතා අපලොකනාකමමං ඤාතීකමමං ඤාතීකමමං ඤාතීකමමං, ඉදං කීවං කීව්වාධිකරණං.

තස්ස කතමං කීවං නො අධිකරණං? ආචරියකීවං උපජ්ඣායකීවං සමානුපජ්ඣායකීවං සමානාචරියකීවං ඉදං කීවං නො අධිකරණං.

තස්ස කතමං අධිකරණං නො කීවං? චීවාදධිකරණං අනුචාදධිකරණං ආපනාධිකරණං, ඉදං අධිකරණං නො කීවං.

තස්ස කතමං අධිකරණං ආපනති කීවං? කීව්වාධිකරණං අධිකරණං ආපනති කීවං.

40. ආපත්ති වූ ආපත්තාධිකරණයෙකි, ආපත්ති වූ අධිකරණ නො වූ ඵකක, අධිකරණ වූ ආපත්ති නොවූ ඵකක, අධිකරණ ද ආපත්ති ද වූ ඵකක, ඇතැම් ආපත්තියෙක් ආපත්තාධිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් ආපත්තියෙක් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධිකරණයෙක් ආපත්ති නො වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකකක් අධිකරණත් ආපත්තීන් වන්නේ ය.

ඵහි ආපත්ති වූ ආපත්තාධිකරණය කවඵඵ ද ආපත්තීස්කඵඵ පස ම ආපත්තාධිකරණ යි, ආපත්තීස්කඵඵ යන ම ආපත්තාධිකරණ යි. මේ ආපත්ති ද ආපත්තාධිකරණ ද වූ ද ය යි.

ඵහි කවඵර දයෙක් ආපත්ති වේ ද? අධිකරණ නොවේ ද යත්: කෘත්‍යාධිකරණය විඵාද්ධිකරණය අනුඵාද්ධිකරණය යන මේ අධිකරණ වේයි, ආපත්ති නො වේයි.

ඵහි කවඵර ඵකකක් ආපත්ති වේ ද, අධිකරණ නොවේ ද යත්: ශ්‍රේෂ්ඨ ආපත්තිය ද සමාපත්තිය ද යන මේ ආපත්ති යි, අධිකරණ නො වේයි.

ඵහි කවඵර ඵකකත් අධිකරණ වේ ද, ආපත්ති නො වේ ද? යත්: කෘත්‍යාධිකරණය විඵාද්ධිකරණය අනුඵාද්ධිකරණය යන මෙය අධිකරණ යි, ආපත්ති නො වේ.

ඵහි කවඵරෙක් අධිකරණත් ආපත්තීන් වේ ද යත්: ආපත්තාධිකරණය අධිකරණ ද ආපත්ති ද වේ.

41. කෘත්‍යය වූ කෘත්‍යාධිකරණයෙකි, කෘත්‍යය වූ අධිකරණ නො වූ යෙකි, අධිකරණ වූ කෘත්‍යය නොවූයෙකි, අධිකරණ ද කෘත්‍ය ද වූයෙකි. ඇතැම් කෘත්‍යයෙක් කෘත්‍යාධිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් කෘත්‍යයෙක් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධිකරණයෙක් කෘත්‍ය නො වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකකක් අධිකරණ ද කෘත්‍ය ද වන්නේ ය.

ඵහි කවඵර කෘත්‍යයෙක් කෘත්‍යාධිකරණ වේ ද යත්: අපලෝකන කර්ම, ඥප්ති කර්ම, ඥප්තිඵතීයකර්ම, ඥප්තිඵතුඵකර්ම යන සංඝයා ගේ යම් කෘත්‍ය කරන බවෙක් කඵයුතු කරන බවෙක් වේ ද, මේ කෘත්‍ය ද කෘත්‍යාධිකරණ ද වේ.

ඵහි කවඵර කෘත්‍යයෙක් අධිකරණ නො වේ ද යත්: ඇදුරත් පිළිබද කීස, උපාධ්‍යායයා පිළිබද කීස, සමාන උපාධ්‍යායයා පිළිබද කීස, සමානාඵාර්යා පිළිබද කීස යන මේ අධිකරණ නොවූ කෘත්‍යය ය.

ඵහි කවඵරෙක් කෘත්‍ය නොවූ අධිකරණයෙක් වේ ද යත්: විඵාද්ධිකරණ අනුඵාද්ධිකරණ ආපත්තාධිකරණ යන මෙය අධිකරණ ය, කෘත්‍ය නො වේ.

ඵහි කවඵර ඵකකක් අධිකරණයත් කෘත්‍යයත් වේ ද යත්: කෘත්‍යාධිකරණය අධිකරණය ද වේ, කෘත්‍යය ද වේ.

දධිකරණ චූපසමනං

42. විවාදධිකරණං කතභි සමඵෙභි සලලෙති? ඒවාදධිකරණං දඵභි සමඵෙභි සලලෙති සමමුඛාචිතයෙන ව යෙභුයාසිකාය ව.

සියා විවාදධිකරණං එකං සමඵං අනාගමම යෙභුයාසිකං එකෙන සමඵෙන සමඵෙයා සමමුඛාචිතයෙනා?ති. සියාති' සඤ්චවචනීයං. යඵාකඵං විය? ඉධ භික්ඛු විවදන්තී ධමමොති වා අධමමොති වා. චිතයොති වා අචිතයොති වා, භාසිතං ලපිතං තඵාගතෙනාති වා, අභාසිතං අලපිතං තඵාගතෙනාති වා, ආචිණ්ණං තඵාගතෙනාති වා, අනාචිණ්ණං තඵාගතෙනාති වා, පඤ්ඤානං තඵාගතෙනාති වා, අපඤ්ඤානං තඵාගතෙනාති වා, ආපකභිති වා, අනාපකභිති වා, ලභුකාපකභිති වා, ගරුකාපකභිති වා, සාවසෙයාපකභිති වා, අනවසෙයාපකභිති වා, දුමුලලාපකභිති වා, අදුමුලලාපකභිති වා, තෙ වෙ භික්ඛාව භික්ඛු සකෙකානතී තං අධිකරණං චූපසමෙතුං, ඉදං චූච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං චූපසනං. තෙන චූපසනං? සමමුඛාචිතයෙන.

43. කිඤ්ච තත්ථ සමමුඛාචිතසංඤ්චං? සඤ්චසමමුඛතා ධමමසලමුඛතා චිතයසමමුඛතා පුඤ්ඤසමමුඛතා.

කා ව තත්ථ සඤ්චසමමුඛතා? යාචනීකා භික්ඛු කමමඤ්ඤානං ආගතා භොතතී ජන්දරහානං ජන්ද ආභමො භොති, සලමුඛිභුතා න පටිකෙකාසනතී, අයං තත්ථ සඤ්චසමමුඛතා.

කා ව තත්ථ ධමමසලමුඛතා චිතයසමමුඛතා? යෙන ධමමෙන යෙන චිතයෙන යෙන සන්ඤ්ඤාසනෙන තං අධිකරණං චූපසමභිති අයං තත්ථ ධමමසලමුඛතා චිතයසමමුඛතා.

කා ව තත්ථ පුඤ්ඤසමමුඛතා? යො ව විවදති, යෙන ව විවදති, උභො අක්ඛපඵච්ඡීකා සලමුඛිභුතා භොහතී, අයං තත්ථ පුඤ්ඤසමමුඛතා.

අධිකරණ සන්භිඳුවීඵ

42. වීඵාදධිකරණය ගමඵ කියෙකින් සන්භිඳේද? සමමුඵඵඵනසෙන් ද සෙභුසාසිකාසෙන් ද යන ගමඵ ඳෙකින් සන්භිඳේ.

වීඵාදධිකරණය සෙභුසාසිකා නම ඵක් ගමඵයඵ නො පැමීණ සමමුඵඵඵනස නම වූ ඵක් ගමඵයෙන් සන්භිඳෙන්තේ ය යන්න වීය හැකිද? වීය හැක්කැයි ඔහුඵ කිය යුතු. ඵ කෙසේද යත්: මෙභි මහණහු ධර්මයැයි හෝ අධර්මයැයි හෝ විනයයැයි හෝ අවිනය යැයි හෝ තඵාගනයන් වහන්සේ විසින් වදරන ලදැයි ඳෙසන ලදැයි කියා හෝ තඵාගනයන් වහන්සේ විසින් නො වදරන ලදැයි නො ඳෙසන ලදැයි කියා හෝ තඵාගනයන් වහන්සේ විසින් පුරුදු කරන ලදැයි කියා හෝ තඵාගනයන් වහන්සේ විසින් පුරුදු නො කරන ලදැයි කියා හෝ තඵාගනයන් වහන්සේ විසින් පනවන ලදැයි කියා හෝ තඵාගනයන් වහන්සේ විසින් නො පනවන ලදැයි කියා හෝ ඇවැතැ යි කියා හෝ නොඇවැතැ යි කියා හෝ ලුහු ඇවැතැ යි කියා හෝ ගුරු ඇවැතැ යි කියා හෝ සාවගෙඵ දැවැතැ යි කියා හෝ අනවගෙඵ ඇවැතැ යි කියා හෝ දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ වීඵාද කෙරෙන් ද, මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු මෙ අධිකරණය සන්භිඳුවන්නඵ හැකි වෙන් ද, මහණෙනි, ඵසේ කලැ මෙ අධිකරණය සන්භිඳුවන ලදැයි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිඳුවන ලද්ඳේද යත්: සමමුඵඵඵනසෙන් සංසිඳුවන ලද්ඳේ ය.

43. ඵභි සමමුඵඵඵනස යනු කීමෙක් ද? සංස සමමුඵඵතාව, ධර්ම-සමමුඵඵතාව විනයසමමුඵඵතාව, පුද්ගලසමමුඵඵතාව යන මොහු ය.

ඵභි සංසසමමුඵඵතාව කවර යැ? යමි පමණ භික්ඡු කෙනෙක් විනය කමීයඵ සුදුසු වෙන් ද, ඔහු ආවාහු වෙන් ද, ඡන්දය දීමඵ සුදුසු මහණන් ගේ ඡන්දය ගෙනෙන ලද්ඳේ වේ ද, හමු වූ මහණහු පුකිකුෝග හො කෙරෙන් ද මෙය ඵභි සසිස සමමුඵඵතාව වේ. ඵභි ධමීසමමුඵඵතා විනය සමමුඵඵතා කවුරු යැ? යමි විනයසෙකින්, යමි ශාස්තෘශාසනයෙකින් ඵ අධිකරණය සංසිඳේ ද, මෙ ධර්ම විනය ඳෙක ඵභි ධර්මසමමුඵඵතා විනයසමමුඵඵතා නමි වේ.

ඵභි පුද්ගල සමමුඵඵතා නමි කවර යැ? යමෙකුත් වීඵාද කෙරේ ද, යමකු හාත් වීඵාද කෙරේ ද,

ඵ ඳෙ පසෙභි වූවෝ හමු වූවාහු වෙන් ද, මෙ ඵභි පුද්ගල සමමුඵඵතා යි.

එවං වූපසනකෙඤ්ච භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති උකෙකාටනකං පාවිතියං. ඡන්දයකො වියති වියනකං පාවිතියං.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු න සකෙකානති තං අධිකරණං තස්මිං ආවාසෙ වූපසමෙතුං, තෙහි භික්ඛවෙ භික්ඛුහි යස්මිං ආවාසෙ බ්හුතරා¹ භික්ඛු සො ආවාසො ගනනවෙඛො. තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු තං ආවාසං ගච්ඡන්තා අනතරාමග්ගෙ සකෙකානති තං අධිකරණං වූපසමෙතුං ඉදං වූවෙති භික්ඛවෙ අධිකරණං වූපසනකං. කෙන වූපසනකං? සමමුඛාවිනයෙන. කිඤ්ච තස් සමමුඛාවිනසයම්? සඛ්‍යසමමුඛතා ධර්මසමමුඛතා විනයසමමුඛතා සුඤ්ඤසමමුඛතා.

44. කා ව තස් සඛ්‍යසමමුඛතා? යාවතිකා භික්ඛු කම්මපහතා තෙ ආගතා භොනතී, ඡන්දරහනා ඡන්දෙ ආගට්ඨො භොති, සමමුඛිභුතා න ඡට්ඨෙකාසනතී, අයං තස් සඛ්‍යසමමුඛතා.

කා ව තස් ධර්මසමමුඛතා විනයසමමුඛතා? යෙන ධර්මෙන යෙන විනයෙන යෙන සන්ද්‍රියාසනෙන තං අධිකරණං වූපසමෙති, අයං තස් ධර්මසමමුඛතා විනයසමමුඛතා.

කා ව තස් සුඤ්ඤසමමුඛතා? යො ව විවදතී, යෙන ව විවදතී, උභො අනතපච්චස්සිකා සමමුඛිභුතා භොනතී, අයං තස් සුඤ්ඤසමමුඛතා. එවං වූපසනකං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති, උකෙකාටනකං පාවිතියං, ඡන්දයකො වියති, වියනකං පාවිතියං.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු තං ආවාසං ගච්ඡන්තා² අනතරාමග්ගෙ න සකෙකානති තං අධිකරණං වූපසමෙතුං, තෙහි භික්ඛවෙ භික්ඛුහි තං ආවාසං ගනන්තො ආධාසිකා භික්ඛු එවමස්ස වචනීයා: ඉදං ඛො ආවුට්ඨො අධිකරණං එවං ජාතං එවං සමුපහතා, සාධාසමුඛෙනා ඉදං³ අධිකරණං වූපසමෙතඤ්ච ධර්මෙන විනයෙන සන්ද්‍රියාසනෙන, යථයිදං අධිකරණං සුවූපසනකං අසකාති.

1. සමබ්හුලා - මජ්ඣං.
2. ආගච්ඡන්තා - මජ්ඣං.
3. ඉමං - මජ්ඣං.

මහණෙනි, මෙසේ සංසිඳුවන ලද අධකරණය ඉදින් කාරක මහණෙක් (ඵයට සම්බන්ධ වූ මහණෙක්) උත්කෝටනය කරන්නේ ද, (යලිත් විසඳනු පිණිස මතු කරන්නේ ද), ඔහුට උත්කෝටනය පාවිත්තිය ඇවැත වේ. ඡන්දය දුන් මහණෙක් විනිශ්ඵයට දෙස් නහයි ද, ඔහුට වියනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු ඵ ආවාසයෙහි දී ඵ අධකරණය සන්තිඳුවන්නට නොහැකි වන්නාහු නම්, යම් ආවාසයෙක ගණනින් වැඩිකරම් මහණ කෙනෙක් වෙත් නම්, ඵ මහණුන් වීසින් ඵකී ආවාසය කරා යෑ යුතු වෙයි. මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු අතරමහදී ඵ අධකරණය සන්තිඳුවන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ අධකරණය සන්තිඳුවන ලදැයි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්තිඳුවන ලද ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනි.

ඵහි සම්මුඛාවිනයය කීමෙක් ද? සංසම්මුඛතා ධර්මසම්මුඛතාවිනය-සම්මුඛතා සුද්ගලසම්මුඛතා යන සතර ය.

44. ඵහි සඳසම්මුඛතා නම් කවර ය? යම් පමණ මහණ කෙනෙක් ඵ විනයකර්මයට සුදුසු නම් ඔහු ආවාහු වෙත් ද, ඡන්දය දීමට සුදුසු මහණුන්ගේ ඡන්දය ගෙනෙන ලද්දේ වේ ද, හවු වූ මහණහු පුතිකුෝග නො කෙරෙද්ද. (නො වළකාලත් ද) මේ ඵහි සඳස සම්මුඛතා යි.

ඵහි ධර්මසම්මුඛතා විනයසම්මුඛතා නම් කවුරු ය? යම් ධර්මයෙකින් යම් විනයයෙකින් යම් ශාස්තෘශාසනයෙකින් ඵ අධකරණය සංසිදෙන්නේ ද, මේ ඵහි ධර්මසම්මුඛතා විනයසම්මුඛතා යි.

ඵහි සුද්ගලසම්මුඛතා නම් කවර ය? යමෙකුත් විවාද කෙරෙයි ද, යමක්හු හාත් විවාද කෙරෙයි ද, දෙපසැ වූවෝත් හවු වූවාහු වෙත් ද, මේ ඵහි සුද්ගලසම්මුඛතා යි. මහණෙනි මෙසේ සංසිඳුවන ලද අධකරණය කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ ද (යලි මතු කරන්නේ ද) ඔහුට උත්කෝටනය පාවිත්තිය ඇවැත වෙයි, ඡන්දය දුන් මහණ තෙම දෙස් නහන්නේ නම් ඔහුට වියනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු ඵ ආවාසයට යන්නාහු, අතරමහදී ඵ අධකරණය සන්තිඳුවන්නට නො හැකිවන්නාහු නම්, මහණෙනි, ඵ මහණුන් වීසින් ඵ ආවාසයට ගොස්, “ඇවැත්නි, මේ අධකරණය වූකලි මෙසේ උපත, මෙසේ පහළ විය. ඇවැත්නි, යාවිඤා කරම්හ, යම්සේ මේ අධකරණය මොනොවට සන්තිඳුණේ වන්නේ ද, ඵසේ ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධකරණය සන්තිඳුවත් වා”යි ඵ මහණහු කියයුතු වන්නාහ (ඵ මහණුනට කිය යුතු වන්නේය).

සචෙ භික්ඛවෙ ආවාසිකා භික්ඛු වුඩඨතරා භොනති, ආගනතුකා භික්ඛු නවකතරා, තෙහි භික්ඛවෙ ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි ආගනතුකා භික්ඛු එවමසසු වචනීයා: ඉඬඤ තුමෙභ ආයඤ්ඤො ඉහුහුතං එකමන්තං නොථ යාව මයං මනෙතමාති. සචෙ පන භික්ඛවෙ ආවාසිකා භික්ඛු නවකතරා භොනති ආගනතුකා භික්ඛු වුඩඨතරා තෙහි භික්ඛවෙ ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි ආගනතුකා භික්ඛු එවමසසු වචනීයා: තෙත හි තුමෙභ ආයඤ්ඤො ඉහුහුතං ඉධෙව තාව නොථ යාව මයං මනෙතමාති.

45. සචෙ පන භික්ඛවෙ ආවාසිකානං භික්ඛුනං මන්තයමානානං එවං භොති: න මයං සකෙකාම ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිතයෙන සත්ථුසාසනෙනාති, න තං අධිකරණං ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි සමථචිඡ්ඡිතධං.

සචෙ පන භික්ඛවෙ ආවාසිකානං භික්ඛුනං මන්තයමානානං එවං භොති: සකෙකාම මයං ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිතයෙන සත්ථුසාසනෙනාති, තෙහි භික්ඛවෙ ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි ආගනතුකා භික්ඛු එවමසසු වචනීයා “සචෙ තුමෙභ ආයඤ්ඤො අමනාකං ඉදං අධිකරණං යථාඡාතං යථාසමුප්පන්නං ආරොචෙසසථ, යථා ව මයං ඉමං අධිකරණං වූපසමෙසාම ධම්මෙන චිතයෙන සත්ථුසාසනෙන තථා සුචුපසන්නං භවීසසති, එවං මය ඉමං අධිකරණං සමථචිඡ්ඡිසාම. නො චෙ තුමෙභ ආයඤ්ඤො අමනාකං ඉමං අධිකරණං යථාඡාතං යථාසමුප්පන්නං ආරොචෙසසථ, යථා ව මයං ඉමං අධිකරණං වූපසමෙසාම ධම්මෙන චිතයෙන සත්ථුසාසනෙන- තථා න සුචුපසන්නං භවීසසති, න මයං ඉමං අධිකරණං සමථචිඡ්ඡිසාමාති. එවං සුපරිග්ගහිතං ඛො භික්ඛවෙ කඤ්ඤා ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි තං අධිකරණං සමථචිඡ්ඡිතධං.

46. තෙහි භික්ඛවෙ ආගනතුකෙහි භික්ඛුහි ආවාසිකා භික්ඛු එවමසසු වචනීයා: “යථාඡාතං යථා සමුප්පන්නාඤ්ඤා මයං ඉමං අධිකරණං ආයඤ්ඤොනං ආරොචෙසසාම. සචෙ ආයඤ්ඤො සකෙකානති එත්තකෙන වා එත්තකෙන වා අත්තරෙන ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිතයෙන සත්ථුසාසනෙන තථා සුචුපසන්නං භවීසසති. එවං මයං ඉමං අධිකරණං ආයඤ්ඤොනං නියයාදෙසසාම. නො චෙ ආයඤ්ඤො සකෙකානති එත්තකෙන වා එත්තකෙනවා අත්තරෙන ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිතයෙන සත්ථුසාසනෙන. තථා න සුචුපසන්නං භවීසසති, න මයං ඉමං අධිකරණං ආයඤ්ඤොනං නියයාදෙසසාම. මයමෙව ඉමසස අධිකරණසස සාමීතො භවීසසාමාති.

මහණෙනි, ඉදින් ආවාසයෙහි වැසි මහණහු වඩා මහලුන් ආගන්තුක මහණහු වඩා නවකත් වෙත් ද, මහණෙනි, ඒ ආවාසවාසි මහණුන් වීසින් “ආයුෂ්මත්තී, එසේ නම් අපි යම්තක් මන්ත්‍රණය කරනනමු ද ඒ තාක් තෙපි මොහොතක් එක් පසෙක හිදිවු” යැ යි මෙසේ ආගන්තුක මහණුන්ට කිය යුතු වන්නේ ය.

45. මහණෙනි, ඉදින් මන්ත්‍රණ කරන්නාවූ ආවාසික මහණුන්ට “අපි මේ අධිකරණය ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයන් සන්තිද්‍රවන්තට නො හැකි වන්නමෝ” යි මෙසේ සිතෙක් වන්නේ නම්, ආවාසවාසි මහණුන් වීසින් ඒ අධිකරණය (සන්තිද්‍රව්මට) නො පිළිගත යුතු.

මහණෙනි, ඉදින් මන්ත්‍රණය කරන ආවාසික මහණුන්ට “අපි මේ අධිකරණය ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයන් සන්තිද්‍රවන්තට හැකි වන්නමෝ” යි මෙසේ සිතෙක් වන්නේ නම්, “ආයුෂ්මත්තී ඉදින් තෙපි අපූර්ව මේ අධිකරණය උපන් පරිදි පහළ වූ පරිදි දන්වන්නහු නම්, යම්සේ අපි මේ අධිකරණය ධර්මය වූ පරිදි විනය වූ පරිදි, ශාස්තෘශාසනය වූ පරිදි සන්තිද්‍රවන්තමෝ නම්, එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දේ වන්නේ නම්, මෙසේ ඇති කල්හි අපි මේ අධිකරණය පිළිගන්නමු ආයුෂ්මතෙහි, ඉදින් තෙපි මේ අධිකරණය උපන් පරිදි පහළ වූ පරිදි අපට නො දන්වන්නහු නම්, යම්සේත් අපි ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයන් මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රවන්තමෝ නම්, එය එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දෙක් නො වන්නේ නම් එසේ කලා අපි මේ අධිකරණය නො පිළිගන්නමු” යි ඒ ආගන්තුක මහණුන්ට කිය යුතු වන්නේ ය. මහණෙනි, මෙසේ ආවාසික මහණුන් වීසින් මනාව පිරිසිදු ගන්නා ලද්දක් කොට, ඒ අධිකරණය පිළිගත යුතු.

46. මහණෙනි, ඒ ආගන්තුක මහණුන් වීසින් ආවාසික මහණහු මෙසේ කිය යුතු වන්නාහ (ආවාසික මහණුන්ට මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය): “උපන් පරිදි හටගත් පරිදි අපි මේ අධිකරණය ආයුෂ්මතනට දන්වන්නමු. ඉදින් ආයුෂ්මත්තෙහි මෙතෙක් හෝ කෙතෙක් හෝ අනුරෝධීන් (කලෙකීන්) ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සංසිද්‍රවන්තට හැකි වන්නහු නම්, එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දේ වන්නේ ය. මෙසේ අපි ආයුෂ්මතනට මේ අධිකරණය පවරන්නමු. ඉදින් ආයුෂ්මත්තෙහි මෙතෙක් හෝ මෙතෙක් හෝ කලෙකීන් ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රවන්තට නො හැකි වන්නහු නම්, එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දෙක් නො වන්නේ නම්, අපි මේ අධිකරණය ආයුෂ්මත්තට නො ම පවරන්නමු. අපි ම මේ අධිකරණයේ ස්ථානීහු වන්නමු” යනු යි.

එවිං සුපරිඤ්ඤානං ටො භික්ඛවෙ ඤාණා ආගන්තුකෙහි භික්ඛුහි තං අධිකරණං ආවාසිනානං භික්ඛුනං නියමාදෙනධං. තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු සමෙකානති ඤාණං අධිකරණං වුපසමෙතුං, ඉදං වුච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං සුචුපසන්තං. 1.

කෙන වුපසන්තං? සමමුඛාවිනයෙන. කිංඤ්ඤා තස්ස සමමුඛාවිනයන්තං? සමභසමමුඛතා ධර්මසමමුඛතා විනය සමමුඛතා පුඤ්ඤා සමමුඛතා - 2 - එවං වුපසන්තං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උපෙකාමෙති උපෙකාමනකං පාවිත්ඤ්ඤා ජන්දයකො වියති වියනකං පාවිත්ඤ්ඤා.

උබ්බාහිකාය වුපසමනං

47. තෙහි වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛුහි තස්මිං අධිකරණෙ විනිඤ්ජයමානෙ අනාගාතී 1 වෙට්ඨ හසානති ජයන්තී න වෙතස්ස 2 හාසිතස්ස අපෙඨා විඤ්ඤායති. අනුජානාමී භික්ඛවෙ උචරුපං අධිකරණං උබ්බාහිකාය වුපසමෙතුං.

දසහබ්බෙහි සමන්තාගතො භික්ඛු උබ්බාහිකාය සමමුඛතාවධා: සිලවා හොති පාතිමොක්ඛාචරාංවුපෙ. වීහරති ආචාරගොචර සමමනෙකා අනුමනෙකසු වරුපසු හසදස්සාවී සමාදය සික්ඛති සික්ඛ පදෙසු, බහුසුතො හොති සුතධරො සුතසනතිවයො, යෙ තෙ ධර්මො ආදිකල්යාණො මරෙත්ඤාකල්යාණො පරිඤාසානකල්යාණො සාසං සචර ඤ්ඤානං කෙවලපරිපුණ්ණං පටිසුදධං බුඤ්ඤවරියං අභිවදන්තී. තරාරුපාසං ධර්මො බහුසුතා හොනති ධර්මා වච්චා පරිවිතා මනසානුපෙකඤ්ඤා දුට්ඨියා සුප්පට්ඨිඤ්ඤා. උභයාහි ටො පනස්ස පාතිමොක්ඛාති විජාගෙන සොගතාති හොනති සුචිහතතාති සුපවතති සුචිනිඤ්ජනාති සුභගොසො අනුචායාසනොසො, විනයෙ ටො පනධීපතා 3 හොති අසංභිරො පටිමලො හොති උභො අත්තපට්ඨිත්ථෙක අඤ්ඤාපෙතුං සඤ්ඤාපෙතුං නික්ඛාපෙතුං පෙකෙඤ්ඤා පසිද්ධිතුං 4 පසාදෙතුං අධිකරණ සමුපපාද වුපසමකසලො හොති අධිකරණං ජානාති. අධිකරණසමුදයං ජානාති. අධිකරණනිජරාධං ජානාති. අධිකරණනිරොධගාමීතිජවිපදං ජානාති, අනුජානාමී භික්ඛවෙ ඉමෙහි දසහබ්බෙහි සමන්තාගතං භික්ඛු උබ්බාහිකාය සමමුඛතාවධං.

1. අනාගාතී - මජ්ඣ. 4. පෙකො - මජ්ඣ. 2. හාසිතස්ස - මජ්ඣ. 5. පාවිත්ඤ්ඤා - ඵ - මජ්ඣ.

මහණෙනි, මෙසේ මනාව උපදිනු ලබන ලද්දක් කොට ආගන්තුක භික්ෂුන් වීසින් ඒ අධිකරණය ආවාසිත භික්ෂුනට පැවැරිය යුතු. ඉදින් ඒ මහණහු ඒ අධිකරණය සන්තිද්වන්තට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ අධිකරණය මොනොවිට සන්තිද්වන්ත ලද්දී කියනු ලැබේ.

කීමෙකින් සන්තිද්වන්තලද්දේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනි. එහි සම්මුඛාව විනය නම් කවර ය? සංඝසම්මුඛතාව ධර්මසම්මුඛතාව විනය-සම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර ය ... මහණෙනි, මෙසේ සන්තිද්වන්ත ලද අධිකරණයක් ඉදින් කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ ද, ඔහුට උත්කෝටනක පාචිත්තිය ඇවැත වෙයි. ඉදින් ජන්දයක මහණෙක් එයට දෙස් නහන්නේ නම් ඔහුට බියනක පාචිත්තිය ඇවැත වේ.

උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්වන්ත

47. මහණෙනි, ඒ මහණුන් වීසින් ඒ අධිකරණය විනිශ්චය කරණු ලබන කල්හි කෙළවරක් නෑති කතාබය (කථාප්‍රතිකථාවෝ) උපදින්නාහු ද, මේ කියන ලද වචනයෙහි අර්ථය නොහැඟෙන්නේ ද, මහණෙනි, මේබඳු වූ අධිකරණය උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්වන්තට අනුදන්මී.

මහණෙනි, උබ්බාහිකාව පිණිස අඩග දශයෙකින් සමන්විත වූ මහණෙක් සම්මත කටයුතු ය. මහණ තෙම සිල්වන් වෙයි ද, පාචිමොක්ඛ-සංවර සිලයෙන් හැවුරුණේ, ආචාර ගෝචර දෙකින් යුක්ත වූයේ අල්පමාත්‍ර වූ ද වරදවැරැ බිය දක්නා සුලු වූයේ වෙසෙයි ද (1), ශික්ෂා පදයන්හි සමාදන් වැ ගෙන භික්ෂමයි ද (2) බොහෝ ඇසුරු තැන් ඇත්තේ වේ ද, ඇසු පිරු දැ සිකින් දරන්නේ, ඇසු පිරු දැ සිතෙහි රැස් කොට ඇත්තේ වෙයි ද (3) ආදියෙහි යහපත් වූ මධ්‍යයෙහි යහපත් වූ, පයඛිටසානනයෙහි යහපත් වූ යම් ධර්ම කෙනෙක් අර්ථ සහිත වූ, ව්‍යාජන සහිත වූ හැම අයුරින් ම පිළිපුන් වූ පිරිසිදු මහ බඹසර මොනොවිට පවසක් නම්, එබඳු වූ ධර්මයේ ඔහු වීසින් බොහෝ සෙයින් අසන ලද්දහු (සිකිනු) දරණ ලද්දහු වචනයෙන් දුරු කරණ ලද්දහු සිකින් පුනපුනා සලකා බලන ලද්දහු, දෘෂ්ටියෙන් මොනොවිට පිළිවිදනා ලද්දහු වෙත් ද (4), ඔහු වීසින් උභය පාචිමොක්ඛයෝ වීස්තර වශයෙන් මොනොවිට ප්‍රගුණ කරණ ලද්දහු, සුත්‍ර වශයෙන් අනුව්‍යාජන වශයෙන් මොනොවිට බෙදන ලද්දහු, මොනොවිට පිහිටුවන ලද්දහු මොනොවිට විනිශ්චය කරණ ලද්දහු වෙත් ද (5), විනයයෙහි කර වැ පිහිටියේ නො හැකුලුණේ වේ ද, තම පසෙහි වූවනටත් විරුද්ධ පක්ෂයෙහි වූවනටත් (කරුණු) හඳුන්වන්නට, කරුණු සිතන්නට, සලකා බලවන්නට, කරුණු පමාත් දකින්නට, දෙපස ම පහදවන්නට සමර්ථ වෙයි ද (6), අධිකරණ ඉපැදීමෙහි ජේතුට සංසිදුවීමෙහි දක්ෂ වේ ද (7), අධිකරණය දනී ද, අධිකරණයේ හේදව දනී ද, අධිකරණයේ නිරුද්ධිය දනී ද, අධිකරණ නිරුද්ධිය පිණිස යෑ යුතු මහ දනී ද, මහණෙනි, මේ අංග දශයෙන් සමන්විත වූ මහණහු උබ්බාහිකාව පිණිස සම්මත කරන්නට අනුදන්මී.

එවිඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ සමුච්චිතඛෙධා: පඨමං භික්ඛු යාචිතඛෙධා. යාචිතා ව්‍යාභ්‍යන්ත භික්ඛුතා පටිබලෙන සඛෙඤා ඤාපෙතඛෙධා:

සුඤ්ඤා මෙ භගෙන සඛෙඤා. අමනාසං ඉමසීං අධිකරණං විනිච්ඡය-මානෙ අනාගාතී වෙච්චි භසානානි ජායන්තී න වෙතස්ස භාසිතස්ස අප්‍රේයා විඤ්ඤායති. යදි සඛෙඤා පනතකල්‍යං සඛෙඤා ඉත්තනාමඤ්ඤා ඉත්තනාමඤ්ඤා භික්ඛුං සමමනෙය්‍ය උබ්බාහිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං එසා ඤාතී.

සුඤ්ඤා මෙ භගෙන සඛෙඤා අමනාසං ඉමසීං අධිකරණං විනිච්ඡය-මානෙ අනාගාතී වෙච්චි භසානානි ජායන්තී න වෙතස්ස භාසිතස්ස අප්‍රේයා විඤ්ඤායති. සඛෙඤා ඉත්තනාමඤ්ඤා ඉත්තනාමඤ්ඤා භික්ඛුං සමමනෙති උබ්බා-හිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං. යස්සායසමනො ධමනි ඉත්තනාමසං ච ඉත්තනාමසං ච භික්ඛුනො සමමුච්චි උබ්බාහිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙ-තුං සො තුණ්හස්ස යස්ස නකඛමනි සො භාසෙය්‍ය.

සමමනො සඛෙඤන ඉත්තනාමො ච ඉත්තනාමො ච භික්ඛු උබ්බා-හිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං. ඛමනි සඛෙඤා තස්මා තුණ්හී. එවමෙන ධාරයාමිතී.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු සකෙකාන්තී තං අධිකරණං උබ්බාහිකාය වූපසමෙතුං. ඉදං වුවච්චි භික්ඛවෙ අධිකරණං වූපසන්නං. තෙන වූපසන්නං? සමමුච්චිතඛෙධා. කීඤ්ඤා තස්ම සමමුච්චා විනයස්මිං? සඛෙඤාසමමුච්චතා! ධමම-සමමුච්චතා විනයසමමුච්චතා සුඤ්ඤාසමමුච්චතා -පෙ- එවං වූපසන්නං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරතො උකෙකාටෙති-උකෙකාටනකං පාචිකතියං.

තෙහි වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛුනි තස්මිං අධිකරණං විනිච්ඡයමානෙ තත්‍රාස්ස භික්ඛු ධම්මකච්චෙකො, තස්ස නෙව සුඤ්ඤා ආගතං භොති නො සුඤ්ඤාවිභවෙඤා. සො අත්ථං අසල්‍යප්‍රකෙඛනෙනා ව්‍යඤ්ඤානච්ඡායාය අත්ථං පටිබාහති. ව්‍යභ්‍යන්ත භික්ඛුතා පටිබලෙන තෙ භික්ඛු ඤාපෙතඛෙධා:

1. සඛෙඤාසමමුච්චතා - උත. ම. තං.

මහණෙනි, මේ මතු කියන පරිදි සමමන කටයුතු ය: පළමු කොට මහණ තෙමේ ඉල්ලිය යුතුය. ඉල්ලා ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: අප විසින් මේ නඩුව විනිශ්චය කරණු ලබන කල්හි කෙළවරක් නැති කතාබස් (කරා ප්‍රතිකරා-වේ) උපදනාහු ද වෙත්. (එයින්) මේ කියන ලද වචනයා ගේ අදහස ද නො හැඟෙයි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම් සංඝ තෙමේ මෙනම් මහණහු ද මෙනම් මහණහු ද මේ අධිකරණය සන්හිදුවන්නට උබ්බාහිකාව පිණිස සමමන කරන්නේ ය. මේ භේදනිය යැ (දැන්වීම යැ).

සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. ආ විසින් මේ නඩුව විනිශ්චය කරණු ලබන කල්හි කෙළවරක් නැති කතාබස්හු උපදනාහු වෙත්. (එයින් මේ කියන ලද වචනයේ අර්ථ ද නො හැඟෙයි. (එ බැවින්) සංඝ තෙමේ මේ නඩුව සන්හිදුවන්නට උබ්බාහිකාව පිණිස මෙනම් මහණහු ද මෙනම් මහණහු ද සමමන කෙරෙයි. යම් ආයුෂ්මතකුට මේ නඩුව සන්හිදුවන්නට උබ්බාහිකාව පිණිස මෙනම් මහණහු ද මෙනම් මහණහු ද සමමන කිරීම රිසියෙයි ද, හේ නිතඩ වේවා. යමකුට නො රිසියෙයි ද හේ කියාවා.

මේ නඩුව සන්හිදුවන්නට මෙනම් මහණ ද උබ්බාහිකාව පිණිස සංඝයා විසින් සමමන විය. සංඝයාට එය රිසි යෙයි. එහෙයින් හිතඩ ය. මෙසේ මෙකරුණ සලකමි. (පිළිගනිමි)” යනු යි

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණහු උබ්බාහිකායෙන් ඒ නඩුව සන්හි වන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ නඩුව සන්හිදුනේ යැ යි යනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්හිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ය. එහි සම්මුඛාවිනයය කීමෙක් ද? ධම්මසම්මුඛතාව විනය සම්මුඛතාව පුද්ගල-සම්මුඛතාවමහණෙනි, මෙසේ සන්හිදුනු නඩුව කාරකයෙක් (ඒ නඩුවට සම්බන්ධ වූයෙක්) යලිදී වියදනු පිණිස උත්කෝටනය කරන්නේ නම් (මතු කරන්නේ නම්) උත්කෝටනක උචිති ඇවැත් වෙයි.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණන් විසින් ඒ නඩුව විනිශ්චය ලබන කල්හි එහි ධම්මකථික මහණෙක් වන්නේ නම්, ඔහුට සුත්‍රය (පාතිමොසකය) ප්‍රගුණ වී නොආයේ ද සුත්‍ර විභංගය පුහුණු වී නොම ආයේ ද හේ අරිය නොසලකන්නේ ව්‍යංජනව්‍යායායෙන් දරිය ප්‍රතිබාහනය කෙරෙයි ද, (එබඳු තැන) ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ ඒ මහණහු මෙසේ දැන්විය යුත්තාහු ය:

සුඡනතු මෙ ආයසමිනනා, අයං ඉඤ්ඤාමො භිකු ධම්මකථීකො. ඉමසා නෙව සුඤ්ඤා ආගතං භොති, නො සුඤ්ඤාභවෙය්‍යා, සො අඤ්ඤා අසච්චකෙඛනෙතො ව්‍යඤ්ඤාච්චායාය අඤ්ඤා පටිබාහති. යද්දසමිනනානං පඤ්ඤාච්චං ඉඤ්ඤාමං භිකුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා අවසෙසා ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍යාමාති.

තෙ වෙ භිකුඛෙව භිකු නං භිකුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා සමෙකකානඤ්ඤා නං අධිකරණං වුපසමෙතුං- ඉදං වුච්චති භිකුඛෙව අධිකරණං වුපසනං කෙන වුපසනං? සමමුඛා වීනෙයන, කිඤ්ඤා තඤ්ඤා සමමුඛා වීනෙයසං? ධම්මසමමුඛනා වීනෙයසමමුඛනා පුඤ්ඤාසමමුඛනා -පෙ- එවං වුපසනං වෙ භිකුඛෙව අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති උකෙකාටනකං පාවිඤ්ඤායං.

තෙහි වෙ භිකුඛෙව භිකුඛි තසං අධිකරණං වීනිච්චියමානෙ තත්‍රාසා භිකු ධම්මකථීකො, තසා සුඤ්ඤා හි මො ආගතං භොති නො සුඤ්ඤාභවෙය්‍යා, සො අඤ්ඤා අසච්චකෙඛනෙතො ව්‍යඤ්ඤාච්චායාය අඤ්ඤා පටිබාහති, ව්‍යඤ්ඤා භිකුඤ්ඤා පටිබලෙන තෙ භිකු ඤ්ඤාපෙඤ්ඤා:¹

සුඡනතු මෙ ආයසමිනනා, අයං ඉඤ්ඤාමො භිකු ධම්මකථීකො. ඉමසා සුඤ්ඤා හි මො ආගතං භොති නො සුඤ්ඤාභවෙය්‍යා, සො අඤ්ඤා අසච්චකෙඛනෙතො ව්‍යඤ්ඤාච්චායාය අඤ්ඤා පටිබාහති. යද්දසමිනනානං පඤ්ඤාච්චං ඉඤ්ඤාමං භිකුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා අවසෙසා ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍යාමාති.

තෙ වෙ භිකුඛෙව භිකු නං භිකුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා සමෙකකානඤ්ඤා නං අධිකරණං වුපසමෙතුං ඉදං වුච්චති භිකුඛෙව අධිකරණං වුපසනං. කෙන වුපසනං? සමමුඛා වීනෙයන, කිඤ්ඤා තඤ්ඤා සමමුඛා වීනෙයසං? ධම්මසමමුඛනා වීනෙය සමමුඛනා පුඤ්ඤාසමමුඛනා -පෙ- එවං වුපසනං වෙ භිකුඛෙව අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති උකෙකාටනකං පාවිඤ්ඤායං.

1. ඤාපෙඤ්ඤා - වී.

“ආයුෂ්මත්භු මාගේ වචනය අසත්වා, මේ මෙනම් මහණ තෙම ධම්කථික ය, මොහුට සුත්‍රය (උභයමාතෘකාව) ප්‍රඥණ වෑ නො ආයේ යා සුත්‍ර විභවය ප්‍රඥණ ව නොම ආදේ ය. හේ අරිය නො සලකන්නේ ව්‍යංජනච්ඡායායෙන් අරිය ප්‍රතිබාහන කෙරෙයි. ඉදින් ආයුෂ්මත්තට සුදුසු කල් ඇත්තේ වී නම් මෙනම් මහණහු නභාසිටුවා (හෙවත් බැහැර කොට) ඉතිරි වූ අපි මේ අධිකරණය සන්භිදුවමෝ වා” යනුවෙනි.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණහු ඒ මහණහු නභාසිටුවා ඒ අධිකරණය සන්භිදුවන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, (උසේ කල්හි) මේ අධිකරණය සන්භිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනි. එහි සම්මුඛාවිනයය කවරේ ද? ධම්සම්මුඛතාව, විනය සම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව ... යි. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්භිදුනු අධිකරණය කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ නම් ඔහුට උත්කෝටනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණුන් විසින් ඒ අධිකරණය විනිසනු ලබන කල්හි එහි ධම්කථික මහණෙක් වන්නේ නම්, ඔහුට සුත්‍රය (උභය මාතෘකාව) ප්‍රඥණ ව ආයේ වේ නම්, සුත්‍රවිභවය ප්‍රඥණ වෑ නො ආයේ වේ නම්, හේ අරිය නො සලකන්නේ ව්‍යංජනච්ඡායායෙන් අරිය ප්‍රතිබාහන කෙරේ නම්, ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්භු විසින් ඒ මහණහු මෙසේ දන්විය යුත්තාහ:

“ආයුෂ්මත්භු මාගේ වචනය අසත්වා, මේ මෙනම් මහණ තෙම ධම්කථිකයෙක් ය. මොහුට සුත්‍රය (උභය මාතෘකාව) වූ කල් ප්‍රඥණ වෑ ආයේ වෙයි, සුත්‍රවිභවය ප්‍රඥණ ව නො ආයේ ය. හෙ තෙම අරුත් නො සලකන්නේ ව්‍යංජනච්ඡායායෙන් අරුත බැහැර කෙරෙයි. ඉදින් අයුෂ්මත්තට සුදුසු කල් වී නම් මෙනම් මහණහු නභාසිටුවා (බැහැර කොට) ඉතිරි වූ අපි මේ අධිකරණය සන්භිදුවමෝ වා” යනුවෙනි.

මහණෙනි, ඉදින් -ඒ මහණහු ඒ මහණහු නභාසිටුවා (බැහැර කොට) ඒ අධිකරණය සන්භිදුවන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ අධිකරණය සන්භිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිදුනේ ද? යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ය. එහි සම්මුඛාවිනයය කවරේ යැ? ධම්සම්මුඛතාව විනය සම්මුඛතාව, පුද්ගල සම්මුඛතාවයැ. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්භිදුනු අධිකරණය කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ වී නම්, ඔහුට උත්කෝටනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

යෙභ්‍යාසිකා විනයං.

48. තෙ ඉව භික්ඛවෙ භික්ඛු න සකෙකානඪී තං අධිකරණං උඛ්‍යා-
භිකාය වුප්‍රසමෙතුං, තෙභි භික්ඛවෙ භික්ඛුභි තං අධිකරණං සඛ්‍යස නිය්‍යා-
දෙතඛං: න මයං භනෙන සකෙකාම ඉමං අධිකරණං උඛ්‍යාභිකාය වුප්‍ර-
සමෙතුං. සඛෙඤා ඉමං අධිකරණං වුප්‍රසමෙතුඪී අනුජානාමී භික්ඛවෙ
ඵවරූපං අධිකරණං යෙභ්‍යාසිකාය වුප්‍රසමෙතුං.

පඤ්චඛඛෙඪී සමන්තාගතො භික්ඛු සලාකගාභාපකො¹ සමුච්ඡන්ති-
තඛෙඛං. යො න ඡන්දගතීං ගච්ඡන්ති, න දෙජාගතීං ගච්ඡන්ති,
න මොභාගතීං ගච්ඡන්ති, න භයා ගතීං ගච්ඡන්ති, ගභිතාගභිතඤ්ඤා
ජානෙය්‍ය -පෙ- උචං ච පන භික්ඛවෙ සමුච්ඡන්තිතඛෙඛං - පඨමං
භික්ඛු යාචිතඛෙඛං. යාචිතා ඛානෙත භික්ඛුතා පටිබලෙන සඛෙඤා
ඤ්ඤෙතඛෙඛං:

“සුඤ්ඤා ඉම භනෙන සංසො. යදී සංසඤ්ඤා පඤ්ඤාලො, සංසො
ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුං සලාකගාභාපකං සමුච්ඡන්තිතය්‍ය. ඵසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤා ඉම භනෙන සංසො. සංසො ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුං සලාකගාභා-
පකං සමුච්ඡන්ති. යඤ්ඤා යඤ්ඤො ඛමඪී ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුතො සලා-
කගාභාපකං සමුච්ඡති. යො තුඤ්ඤා යඤ්ඤා නඤ්ඤමඪී. යො භාසෙය්‍ය.
සමුච්ඡන්ති සඛෙඤා ඉඤ්ඤාමො භික්ඛු සලාකගාභාපකො. ඛමඪී
සඛෙඤා තඤ්ඤා තුඤ්ඤා. ඵවමෙතං ධාරයාමී”ති.

තෙන සලාකගාභාපකන භික්ඛුතා සලාකා ගාභතඛෙඛං. යථා ඛුභ්‍යතරා
භික්ඛු ධාරවාරිතො වදෙතඪී තථා තං අධිකරණං වුප්‍රසමෙතඛං. ඉදං
වුච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං වුප්‍රසනකං. කෙන වුප්‍රසනං? සමුච්ඡන්තිතො-
න ච යෙභ්‍යාසිකාය ච. කිඤ්ඤා තඤ්ඤා සමුච්ඡන්ති විනයඤ්ඤා? සඛෙඤාසමුච්ඡන්ති
ධාරවසමුච්ඡන්ති විනයසමුච්ඡන්ති සුඤ්ඤාසමුච්ඡන්ති. කා ච තඤ්ඤා සඛෙ-
සමුච්ඡන්ති? යාචිතා භික්ඛු කමමඤ්ඤා තෙ ආගතා භොනඪී. ඡන්දරභානං
ඡන්ද ආභවො භොති, සමුච්ඡන්තිතා න පටිඤ්ඤාසනඪී. අයං තඤ්ඤා
සඛෙඤාසමුච්ඡන්ති.

1. සලාකගාභාපකො- න. ඉ.

සෙභ්‍යාසිකා විනය

48. මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණහු ඒ අධිකරණය උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්‍රව්‍යනට නො හැක්කාහු නම්, මහණෙනි, ඒ මහණුන් විසින් “වහන්ස, අපි මේ අධිකරණය උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්‍රව්‍යනට නො හැක්කවු. සංඝ තෙමේ මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රව්‍ය වා”යි කියා ඒ අධිකරණය සංඝයාට මෙසේ පැවරිය යුතු. මහණෙනි, මෙ බදු අධිකරණය සෙභ්‍යාසිකායෙන් සන්තිද්‍රව්‍යනට අනුදනීම්.

අංග පසෙකින් සමන්විත මහණෙක් සලාකාග්‍රාහකයෙක් (සලාකා ගන්වන්නෙක්) කොට සමුඛ කට යුතු: යමෙක් ජන්දයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, දවෙෂයෙන් අගතියට නොයන්නේ ද, මෝහයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, බියෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, ගත් නොගත් සලාකා දන්නේ ද ... මෙබදු වූ මහණ තෙම සලාකාග්‍රාහකයෙක් කොට සමුඛ කළ යුතු වේ. මහණෙනි, මෙසේ සමුඛ කළ යුතු ය: පළමු කොට මහණ තෙමේ යැදියැ යුතු. යැද ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් (මෙසේ) සංඝ තෙමේ දන්විය යුතු: “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාජ්නකාලය වේ නම්, සංඝ තෙමේ මෙතම් මහණහු සලාකා ගන්වන්නකු කොට සමුඛ කරන්නේ ය. මේ දන්වීම් යැ.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. සංඝ තෙමේ මෙතම් මහණහු සලාකාග්‍රාහකයකු කොට සමුඛ කෙරෙයි. යම් ආදුෂ්මතක් හට මෙතම් මහණහු සලාකාග්‍රාහකයකු කොට සමුඛ කිරීම රිසියෙන් නම්, හේ කිහිප වේ වා. යමකුට නො රිසියෙන් හේ හෝ කියාවා.

සංඝයා විසින් මෙතම් මහණ සලාකාග්‍රාහකයකු කොට සමුඛ විය. සංඝයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬිය: මෙසේ මෙය සලකම්” යනු යි.

ඒ සලාකාග්‍රාහක මහණහු විසින් සලාකා ගැන්වියැ යුතු ය. බහුතර වූ ධර්මාදී මහණහු කියද්ද, එසේ ඒ අධිකරණය සන්තිද්‍රව්‍ය යුතු ය.

මහණෙනි, (මෙසේ) මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රව්‍යෙන් යැ යි කියැ යුතු. කීමෙකින් සන්තිද්‍රව්‍යෙන් ද යත්: සමුඛවාචිතයෙන් ද සෙභ්‍යාසිකායෙන් ද යන දෙකෙනි. එහි සමුඛවාචිතය කීමෙක් ද? සංඝසමුඛතාව, ධර්මසමුඛතාව, විනයසමුඛතාව, පුද්ගලසමුඛතාව යන සතර ය. එහි සංඝ සමුඛතා නම් කවරයැ? යම් පමණ මහණ තෙතෙක් කම්ප්‍රාජ්න නම් ඔහු පැමිණියාහු වෙත් ද, ජන්දය දෙන්නට සුදුසු මහණුන්ගෙන් ජන්දය ගෙනෙන ලද්දේ වෙයි ද හවු වූ මහණහු ආක්‍රෝශ පරිහඬ නො කෙරෙත් ද, මේ එහි සංඝසමුඛතා නම්.

කා ව තස් ධර්මසමමුච්ඡා වීනයසලමුච්ඡා? යෙන ධර්මෙන යෙන වීනයෙන යෙන සන්ද්ධසාසනෙන තං අධිකරණං වුපසමමති, අයං තස් ධර්මසමමුච්ඡා වීනයසමමුච්ඡා.

කා ව තස් පුඤ්ඤසමමුච්ඡා? යො ව වීචදති යෙන වී වීචදති උභො අක්ඛපච්චස්සා සමමුච්ඡා භොග්ඤ්ඤි, අයං තස් පුඤ්ඤසමමුච්ඡා.

කා ව තස් ජෙතනසංකප්පා? යා ජෙතනසංකප්පා කම්මසංකප්පා කරණං උපගමනං අප්පඤ්ඤාගමනං අධිවාසනා අපච්චෙකකාසනා-අයං තස් ජෙතනසංකප්පා.

ඵටං වුපසන්නෙසුභි භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාචෙති උකෙකාචනකං පාවිතනියං. ජන්දයයකො වියති, වියනකං පාවිතනියන්ති.

තිවිධ සලාකගාභො

49. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවස්ථියා ඵටං ජාතං ඵටං සමුප්පන්නං අධිකරණං භොති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු අසනතුට්ඨා සාවස්ථියා සඛන්ධසං අධිකරණං වුපසමනෙන. අපෙසාසුං ඛො අමුකස්මීං කීර ආවාසෙ සමඛනුලා ථෙරා වීභ්වන්ති ඛණ්ණසුඤ්ඤා ආග්ගාගමා ධර්මධරා වීනයධරා මානිකාධරා පණ්ණාසා ව්‍යන්තා මෙධාවිනො ලජ්ජිනො කුක්ඛවට්ඨා ධර්මාකාමා. තෙ වෙ ථෙරා ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍යං ධර්මෙන වීනයෙන සන්ද්ධසාසනෙන, ඵට්ඨිදං අධිකරණං සුචුපසන්නං අසසාති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු තං ආවාසං ගන්ත්වා තෙ ථෙරෙ ඵාදවොදුං: ඉදං භනෙන අධිකරණං ඵටං ජාතං ඵටං සමුප්පන්නං; සාධු භනෙන ථෙරා ඉමං අධිකරණං වුපසමෙනතු ධර්මෙන වීනයෙන සන්ද්ධසාසනෙන යථයිදං අධිකරණං සුචුපසන්නං අසසාති.

50. අථ ඛො තෙ ථෙරා යථා සාවස්ථියා සඛන්ධන අධිකරණං වුපසමිතං, යථා සුචුපසන්නං, තථා තං අධිකරණං වුපසමෙසුං.

එහි ධම්සම්මුඛතා චිතයසම්මුඛතා නම් කවර යැ? යම් ධම්සෙකින්, යම් චිතයෙකින්, යම් ශාඤ්ඤාශාසනයෙකින් ඒ අධිකරණය සන්තිදේ ද, මේ එහි ධම්සම්මුඛතා යැ. චිතය සම්මුඛතා යැ.

එහි පුද්ගලසම්මුඛතා නම් කවර යැ? යමෙකුත් විවාද කෙරෙයි ද, යමකු හාත් විවාද කෙරෙයි ද, ඒ නම පෞසති වූ පුභුලාත් විරුඬි පක්ෂයෙහි වූ පුභුලාත් යන දෙදෙන හමු වූවාහු වෙත් ද, මේ එහි පුද්ගලසම්මුඛතා යැ.

එහි සෙභුසාසිකාව කවර යැ? යම් සෙභුසාසිකාවෙන් වේ ද, කම්ය පිළිබඳ ක්‍රියාවෙන්, කිරීමෙන්, එළඹීමෙන් වෙතට එළඹීමෙන්, ඉවසීමෙන් ප්‍රඡන්‍යොය නො කිරීමෙන් වෙයි ද, මේ එහි සෙභුසාසිකාව යැ,

මහණෙනි, මෙසේ සන්තිදුහු අධිකරණය කාරකයෙන් (ඵයට) සම්බන්ධ වූ මහණෙක් උත්තෝඵනය කරන්නේ ද (ඉදිරියට අදන්නේ ද) ඔහුට උත්තෝඵනක පාවිඡ්ඡය ඇවැත වේ, විනිශ්චයෙහි ඡන්‍යය දුන් මහණෙක් ඒ විනිශ්චයට දෙප් කියන්නේ නම් බියනක පාවිඡ්ඡය ඇවැත වේ.

ත්‍රිවිධ සලාකාග්‍රාහය

49. එ සට්ඨෙහි වනාහි සැවැත් නුඤ්ඤ ලෙසේ පහළ වූ, මෙසේ උපත් අධිකරණයෙන් වෙයි. එ කල්හි එ මහණහු සැවැත් නුඤ්ඤ සංඝයා ගේ අධිකරණ සන්තිදුච්චෙන් නො සතුටු වූවාහු ය. ඔහු 'අසෝ ආවාසයෙහි බුහුණු වූ වාචෝද්දග වැ ආ ආගමධම්ම ඇති, ධම්මර වූ චිතයධර වූ, මාතෘකාධර වූ, පණ්ඨිත වූ වෘක්ක වූ පුභු ඇති, ලජ්ජී වූ, කුකුස් කරන්නා වූ ශික්ෂාකාමී වූ බෞද්ධෝ තෝහු වසත් ල, ඉදින් ඒ තෙරහු මේ අධිකරණය ධම්සෙන් චිතයෙන් ශාඤ්ඤාශාසනයෙන් සන්තිදුඤ්ඤනාහු නම් ලෙසේ මේ අධිකරණය මොනොවට සංසිදුනෙක් චිතෙන් යැ'යි ඇසූහ. ඉක්බිති ඒ මහණහු ඒ ආවාසයට ගොස් ඒ තෙරුන් බණවා, "වහන්ස, මේ අධිකරණය මෙසේ පහළ විය., මෙසේ උපන්නේ ය., වහන්ස, යාඤ්ඤා කරමහ. තෙරහු ධම්සෙන් චිතයෙන් ශාඤ්ඤාශාසනයෙන් මේ අධිකරණය යම්සේ මොනොවට සන්තිදුඤ්ඤන වන්නේ ද එසේ මේ අධිකරණය සන්තිදුච්ච වැ'යි මෙ බස් කීහ.

50. එ කල්හි ඒ තෙරහු සැවැත් නුවර සංඝයා විසින් ඒ අධිකරණය යම් සේ සන්තිදුච්චන ලද්දේ ද, (එහෙයින් ම) මොනොවට සන්තිදුඤ්ඤන වේ ද, එසේ ඒ අධිකරණය සන්තිදුච්චහ.

අථ ඛො තෙ භික්ඛු අසනතුට්ඨා සාවඤ්ඤා සඛ්ඛසා අධිකරණ වුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා සමඛුලානං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන. අසොසාසු ඛො උසුකඤ්චිං කීර ආවාසෙ තයො ථෙරා ඒහරන්ති -පෙ- ජෙඤ ථෙරා ඒහරන්ති -පෙ- එකො ථෙරො ඒහරන්ති බහුසසුතො ආගතා- ගමො ධම්මධරො චිත්තධරො මානිකාධරො පණ්ණිතො ව්‍යතො මෙධාවී උජ්ඣි කුසලාලකො සිකුඛාකාමො. සො චෙ ථෙරො ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍ය ධම්මෙන චිත්තයෙන සන්ද්ධියාසනෙන, එවම්ඤ අධිකරණං සුචුපසන්තං අසානි.

51. අථ ඛො තෙ භික්ඛු තං ආවාසං ඔන්ත්වා තං ථෙරං එතදවොද්ධිං: ඉදං භනෙන අධිකරණං එවං ජාතං එවං සමුප්පන්නං, සාධු භන්තෙ ථෙරො ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍ය ධම්මෙන චිත්තයෙන සන්ද්ධියාසනෙන, යථම්ඤ අධිකරණං සුචුපසන්තං අසානි.

අථ ඛො සො ථෙරො යථා සාවඤ්ඤා සඛ්ඛසා අධිකරණං වුපසමිතං, යථා සමඛුලෙහි ථෙරෙහි අධිකරණං වුපසමිතං, යථා තීහි ථෙරෙහි අධිකරණං වුපසමිතං, යථා ද්විහි ථෙරෙහි අධිකරණං වුපසමිතං, යථා සුචුපසන්තං, තථා තං අධිකරණං වුපසමෙයි.

52. අථ ඛො තෙ භික්ඛු අසනතුට්ඨා සාවඤ්ඤා සඛ්ඛසා අධිකරණං- වුපසමනෙන අසනතුට්ඨා සමඛුලානං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා තිණ්ණං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා- ද්විතං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා එකසං ථෙරසං අධිකරණවුපසමනෙන, යෙන භගවා තෙනුපසඤ්චිංසු. උපසඤ්චිංසු භගවතො එතමඤ ආරොචෙසුං. භගවා එතදවොච:

නිභතමෙතං භික්ඛවෙ අධිකරණං සන්තං වුපසන්තං සුචුපසන්තං. අනුජානාමී භික්ඛවෙ තෙසං භික්ඛුනං සඤ්ඤාකර්මයා තයො සලාකගාභො ඉතං සක භණ්ණප්පකං වීච්චකන්ති.

ඉක්බිති ඒ මහණනු සැවැත්නුවර සංඝයා ගේ අධිකරණ ව්‍යපගනෙ-
 යෙන් නො සතුටු වූවාහු ය. බොහෝ තෙරවරුන්ගේ අධිකරණ
 ව්‍යපගනෙයෙන් නො සතුටු වූවාහු ය. ඔහු ‘අයෝ නම ආවාසයෙහි ...
 තුන් නමක් තෙරහු වසන් ලැයි.... දෙනමක් තෙරහු වසන් ලැයි,
 බහුග්‍රාහ වූ වාචෝදගත වූ ආ ආගමධර්ම ඇති ධර්මය වූ චිත්තධර වූ
 මාතෘකාධර වූ පණ්ඩිත වූ ව්‍යක්ත වූ ප්‍රඥ ඇති, ලජ්ජී වූ සුඵ වරදෙහි ද
 කුතුසල කරන, ශික්ෂාකාමී වූ උක් තෙර නමක් වෙසෙයි. ඉදින් ඒ තෙර
 නම ධර්මයෙන් චිත්තයෙන් ශාක්‍යාශාසනයෙන් මේ අධිකරණය
 සන්තිද්‍රවන්නේ නම් මෙසේ මේ අධිකරණය මොනොවට සන්තිද්‍රවේ
 වන්නේ යැ’ යි ඇසූහ.

51. එ කල්හි ඒ මහණනු ඒ ආවාසයට ගොස් ඒ තෙරහු බණවා,
 “වහන්ස, මේ අධිකරණය මෙසේ පහළ විය. මෙසේ උපන්නේ ය,
 යාවිඤ්ඤා කරමිහ, සථිවර තෙමේ මේ අධිකරණය යමෙසේ මොනොවට
 සන්තිද්‍රවනක් වන්නේ ද එසේ ධර්මයෙන් චිත්තයෙන් ශාක්‍යාශාසනයෙන්
 මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රවාදා’යි මේ වචන කීහ.

එ කල්හි ඒ සථිවර තෙම සැවැත්නුවර යමෙසේ සංඝයා විසින් ඒ
 අධිකරණය සන්තිද්‍රවන ලද්දේ ද, යමෙසේ බොහෝ තෙරවරුන් විසින්
 (ඒ) අධිකරණය සන්තිද්‍රවන ලද්දේ ද, යමෙසේ තුන් නමක් තෙරුන් විසින්
 (ඒ) අධිකරණය සන්තිද්‍රවන ලද්දේ ද, යමෙසේ දෙනමක් තෙරුන් විසින්
 (ඒ) අධිකරණය සන්තිද්‍රවන ලද්දේ ද, උසේ ම මොනොවට සංසිද්ධතක්
 වූ පරිද්දෙන් ඒ අධිකරණය සන්තිද්‍රවී ය.

52. එ කල්හි ඒ මහණනු සැවැත්නුවර සංඝයා ගේ අධිකරණ-
 ව්‍යපගනෙයෙන් නො සතුටු වූවාහු, බොහෝ තෙරුන් ගේ අධිකරණ
 ව්‍යපගනෙයෙන් නො සතුටු වූවාහු, තුන් නමක් තෙරුන් ගේ අධිකරණ
 ව්‍යපගනෙයෙන් නො සතුටු වූවාහු, දෙනමක් තෙරුන් ගේ අධිකරණ
 ව්‍යපගනෙයෙන් නො සතුටු වූවාහු, එක් තෙර නමක ගේ අධිකරණ-
 ව්‍යපගනෙයක් නො සතුටු වූවාහු, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කරා එළැඹියාහ.
 එළැඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවක් සැල කළාහ. භාග්‍යවතුන්
 වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:

“මහණෙනි, මේ අධිකරණය නිමවන ලද්දෙක, සන්තිද්‍රවනක, වෙසෙසින්
 සන්තිද්‍රවනක, මොනොවට සන්තිද්‍රවනක. මහණෙනි, ඒ මහණුන් හඳුන්වනු
 පිණිස ගුල්හකය, සකණ්ණප්පකය. විවටකය යන සලාකාග්‍රාහීම් තුන
 අනුදානම්.

කථඤ්ච භික්ඛවෙගුණනො සලාකගානො හොති? තෙන සලාක-
 ගාහාපමකන භික්ඛනා සලාකායො වණණංවණණංයො කථා ඵකමෙකො
 භික්ඛ උපසඨකමිඤ්ඤා උචමස්ඤ චචතියො: අයං ඵවංවාදිස්ස සලාකා, අයං
 ඵවංවාදිස්ස සලාකා, යං ඉච්ඡයි තං ගණ්ඤාහීති. ගහිතෙ වසන්තඛො: මා ච
 කස්ථවී දඤ්ඤාහීති. සචෙ ජානාති අධම්මචාදී බහුතරාති, දුග්ගහොති පච්ඤාකක-
 ධරීතඛො. සචෙ ජානාති ධම්මචාදී බහුතරාති සුග්ගහොති සාචෙතඛො.
 ඵවං මො භික්ඛවෙගුණනො සලාකගානො හොති.

කථඤ්ච භික්ඛවෙ සකණ්ණජප්පකො සලාකගානො හොති? තෙන
 සලාකගාහපමකන භික්ඛනා ඵකමෙකස්ස භික්ඛනො උපකණ්ණජප්පක
 ආරොචෙතඛො. අයං ඵවංවාදිස්ස සලාකා, යං ඉච්ඡයි තං
 ගණ්ඤාහීති. ගහිතෙ වසන්තඛො: මා ච කස්ථවී ආරොචෙහීති.
 සචෙ ජානාති අධම්මචාදී බහුතරාති දුග්ගහොති පච්ඤාකකධරීතඛො.
 සචෙ ජානාති ධම්මචාදී බහුතරාති සුග්ගහොති සාචෙතඛො.
 ඵවං මො භික්ඛවෙ සකණ්ණජප්පකො සලාකගානො හොති.

කථඤ්ච භික්ඛවෙ විචටකො සලාකගානො හොති? සචෙ ජානාති
 ධම්මචාදී බහුතරාති විස්සචෙඤ්ඤා නෙව විචටෙන ගාහෙතඛො. ඵවං මො
 භික්ඛවෙ විචටකො සලාකගානො හොති.

ඉමෙ මො භික්ඛවෙ තයො සලාකගාහාති.

සතිවිනයො

53. අනුචාදධිකරණං කතීහි සමථෙහි සම්මති? අනුචාදධිකරණං චතුහි
 සමථෙහි සම්මති සමමුඛාවීනයෙන ච සතිවිනයෙන ච අමුණ්ණවීනයෙන ච
 තස්සපාඨයාසිකාය ච.

සීයා අනුචාදධිකරණං ජෙද්ධ සමථෙ අනාගමි අමුණ්ණවීනයඤ්ච
 තස්සපාඨයාසිකාඤ්ච දව්හි සමථෙහි සමමයා සමමුඛාවීනයෙන ච
 සතිවිනයෙන චාති? සීයාතිස්ස චචතියං. යථා කථං වීය? ඉධ භික්ඛ
 භික්ඛං අමුලිකාය සිලවිපක්ඤ්ඤා අනුඛංසෙනී, තස්ස මො තං භික්ඛවෙ
 භික්ඛනො සතිවෙදුරුප්පකස්ස සතිවිනයො දුතඛො.

භෙණෙහි, ගුළුභක සලාකාග්‍රාහය කෙසේවේ ද යත්: ඒ සලකා ගත්වන මහණහු විසින් සලාකාවන් එකක් අනෙක කට දෙනස් වන සේ හිල් ආදී විවිධ පැහැ ඇතියන් කොට, එක් එක් මහණකු කරා එළැඹ, මේ මෙමස් වූ වාද ඇත්තනු ගේ සලාකාව ය, මේ මෙමස් වූ වාද ඇතියහු ගේ සලාකාව ය, යමක් විසියෙහි නම් එය ගන්නැ'යි මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය. ගන්නාලද කල්හි 'කිසිවකුටත් මෙය නො දක්වන්නැ' යි කියැ යුතු ය. ඉදින් අධම්මාදීහු වඩා බොහෝ ඇතැ යි දන්නේ නම්, සලාකා ගැන්ම වරදවා කරණ ලද්දේ කියා (දුන් සලාකාවන්) නැවැත එකතු කොට යලිදු ගැන්වියැ යුතු. ඉදින් ධම්මාදීහු වඩා බොහෝ යැ යි දන්නේ නම් මනාවැ කරණ ලද සලාකා ගැන්මෙකැ යි ඇස්වියැ යුතු. භෙණෙහි, මෙසේ ගුළුභක සලාකා ගැන්වීම වේ.

මහණෙහි, සකණ්ණජරක සලාකාග්‍රාහය කෙසේ වේ ද යත්: ඒ සලාකා ගත්වන මහණහු විසින් එක් එක් භෙණක්හු ගේ කණට ළං වැ 'මේ මෙ බදු වාද ඇත්තනු ගේ සලාකාව ය, මේ මෙ බදු වාද ඇත්තනු ගේ සලාකාව ය, යමක් කැලැත්තෙහි නම් එය ගන්නැ'යි කිය යුතු ය. ගත් කල්හි 'කිසිවකුටත් නො කියන්නැ'යි කිය යුතු ය. අධම්මාදීහු වඩා බොහෝ යැ යි ඉදින් දන්නේ නම්, නොමනා වැ කරණ ලද සලාකා ගැන්මෙකැ යි (සලාකාදින්) එකතු කොට ඉත යලිදු සලාකා ගැන්වියැ යුතු. ඉදින් ධර්මවාදීහු වඩා බොහෝ වෙත් යැ යි දන්නේ නම්, 'මනා වැ කරණ ලද සලාකා ගැන්මෙකැ'යි ඇස්විය යුතු. මහණෙහි, මෙසේ සකණ්ණජරක සලාකා ගැන්වීම වේ.

මහණෙහි, විවටක සලාකාග්‍රාහය කෙසේ වේ ද යත්: ඉදින් ධම්මාදීහු වඩා බොහෝ යැ යි දන්නේ නම්, සලාකාවන් විඳිරුවා විවෘත ලෙසින් (පැහෙන පරිද්දෙන්) ම ගැන්විය යුතු. මහණෙහි, මෙසේ ම විවටක සලාකාග්‍රාහය වෙයි.

මහණෙහි, මොහු වනාහි තුන්සලාකාග්‍රාහයෝ ය යනු යැ.

සතිවිනය

53 අනුචාරකරණය ගමට කියෙකින් සන්තිදෙයි ද? අනුචාරකරණය සම්මුඛාවිනයෙන් ද සතිවිනයෙන් ද අමුල්භවිනයෙන් ද තසසපාපියාසිකායෙන් ද යන ගමට සතවින් සන්තිදෙයි.

අනුචාරකරණය අමුල්භවිනය ය ද තසසපාපියාසිකාව ද යන ගමට දෙකට නොපැමිණ සම්මුඛාවිනයෙන් ද සතිවිනයෙන් ද යන ගමට දෙකින් සන්තිදෙන්නේ ය යන්න විය හැකිද? ඒයහැකි යයි කිය යුතු වන්නේ ය. කෙසේ වූ දැයක් මෙන් ද යත්: මෙහි මහණකුට අමුලක ශීලවිපකතියෙන් චෝදනා කෙරෙත් නම් මහණෙහි, මහණහු සිහිය වැඩිමට පැමිණි එ මහණාට සතිවිනය දිය යුතු ය.

එවං ච පන භික්ඛවෙ දුතඛො: තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සංඛං උපසංඛජ්ඣා එකංසං උත්තරාසංඛං කරිතා උභතුචිකං භිසිදිතා අඤ්ඤිං පඤ්ඤානො උචමසා වචනියො: මං භතෙන භික්ඛු අමුලිකාය සීලච්චත්තයා අනුඤ්ඤායෙනා. සොභං භතෙන සතිවෙසුප්පලසංඝො සංඛං සතිවිනයං යාවාජිති. දුතියමි යාවිතඛො, තතියමි යාවිතඛො.

ව්‍යභෙතන භික්ඛුනා පටිඛලෙන සංඛො ඤාපෙනඛො: සුඤ්ඤා මෙ භතෙන සංඛො. භික්ඛු ඉඤ්ඤානාමං භික්ඛුං අමුලිකාය සීලච්චත්තයා අනුඤ්ඤායෙනා. සො සතිවෙසුප්පලසංඝො සංඛං සතිවිනයං යාවති. යදි සංඛං පඤ්ඤානො සංඛො ඉඤ්ඤානාමසා භික්ඛුනො සතිවෙසුප්පලසංඝො සතිවිනයං දදෙයා උසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භතෙන සංඛො. භික්ඛු ඉඤ්ඤානාමං භික්ඛුං අමුලිකාය සීලච්චත්තයා අනුඤ්ඤායෙනා. සො සතිවෙසුප්පලසංඝො සංඛං සතිවිනයං යාවති. සංඛො ඉඤ්ඤානාමසා භික්ඛුනො සතිවෙසුප්පලසංඝො සතිවිනයං දෙති. යසායසාමො ධම්මා ඉඤ්ඤානාමසා භික්ඛුනො සතිවෙසුප්පලසංඝො සතිවිනයං දනං. සො තුඤ්ඤා. යසා න ඤාමති සො භාසෙයා. දුතියමි එතමසං වදුජී-පෙ- තතියමි එතමසං වදුජී-පෙ- දිනො සංඛො ඉඤ්ඤානාමසා භික්ඛුනො සතිවෙසුප්පලසංඝො සතිවිනයො. ධම්මා සංඛො න ඤා තුඤ්ඤා, එවමෙනං ධාරයාජිති..

ඉදං වූචති භික්ඛවෙ අධිකරණං වූපසනං. තෙන වූපසනං? සමමුඛාවිනයෙන ච සතිවිනයෙන ච. කිඤ්ඤා තසා සමමුඛාවිනයෙමි? සංඛො සමමුඛො ධම්මසමමුඛො විනයසමමුඛො පුඤ්ඤාසමමුඛො -පෙ- කා ච තසා පුඤ්ඤාසමමුඛො? සො ච අනුචදති, යඤ්ඤා අනුචදති, උභො අනාපචචජ්ඣා සමමුඛොනො ගොනා. අයං තසා පුඤ්ඤාසමමුඛො. කිඤ්ඤා තසා සතිවිනයෙමි? යා සතිවිනයො කමමසා කිරියා කරණං උපගන්තං අපඤ්ඤානො අධිවාසනා අපච්ඤානො ඉදං තසා සතිවිනයෙමි. එවං වූපසනංඤා භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උභොනො උභොනො, උභොනො-කං පාවිත්තිකං. ජන්දයො ධියති, ධියනං පාවිත්තිකං.

මහණෙනි, (සතිවිනය) මෙසේ දිය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ මහණහු විසින් සධසයා කරා ඵළැඹ තනිපට සිටුර ඵකස් කොට පෙරෙවැ උක්කුටුක වැ හිඳ දෙහොක් වුදුන් තබා “වහන්ස, හික්ෂුහු මට අමුලක වූ ශීලඵපත්තියෝදනායෙන් වෝදනා කෙරෙත්. වහන්ස, ඒ මම සිහිය වැඩුණු බවට පැමිණියෙමි සධසයා ගෙන් සතිවිනය යදිමි” යි මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය. දෙවතු ද යැදිය යුතු, තෙවතු ද යැදිය යුතු.

වහන්ස ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් ‘වහන්ස, සධස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. හික්ෂුහු මෙනම් මහණහට අමුලක ශීලඵපත්තියෙන් වෝදනා කෙරෙත්. හේ සිහිය වැඩුණු බවට පැමිණියේ, සංසයා ගෙන් සතිවිනය යදී. ඉදින් සංසයාට ප්‍රාප්තකාලය වේ නම් සංස තෙමේ සිහිවැඩුණබවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දෙන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යැ.

වහන්ස, සංස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා, මහණහු මෙනම් මහණහට අමුලක ශීලඵපත්තියෙන් වෝදනා කෙරෙත්. සිහිය වැඩුණු බවට පත් හෙ තෙමේ සංසයා ගෙන් සතිවිනය යදී. සංස තෙමේ සිහිය වැඩුණු බවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දෙයි. සිහිය වැඩුණු බවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියෙන්නේ නම්, හේ භිහඩ වේවා. යමකුහට නො රිසියෙන්නේ නම් හේ කියාවා, දෙවතු ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවතු ද මෙ කරුණ කියමි... සංසයා විසින් සිහිය වැඩුණු බවට පත් මෙ නම් මහණහට සතිවිනය දෙන ලද්දේ ය. සංසයාට රිසියෙයි. ඵහෙයින් භිහඩ ය. මෙසේ මෙය සලකමි”යි, සංස තෙමේ දන්විය යුතු. .

මහණෙනි, (මෙසේ) මේ අධිකරණය සන්භිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කිමෙකින් සන්භිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනුත් සතිවිනයයෙනුත් ය. ඵහි සම්මුඛාවිනය කිමෙක් ද යත්: සංසාමුඛතාව. ධම්මසම්මුඛතාව විනයසම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව... යන මේ යි. ඵහි පුද්ගල සම්මුඛතාව කවර යැ? යමෙකුත් වෝදනා කෙරෙයි ද?, යමකුටත් දෝදනා කෙරෙයි ද? සිය පසෙහින් වීරුද්ධ පක්ෂයෙහින් වූදව් හමුවෙත් ද? මේ ඵහි පුද්ගල සම්මුඛතාව යි. ඵහි සතිවිනය කවර යැ? සතිවිනය කම්යා ගේ යම් ක්‍රියාවෙක්, කිරීමෙක්, ඵළැඹීමෙක්, වඩාත් ඵළැඹීමෙක්, ඉවැසීමෙක්, ප්‍රතික්‍රෝශ නොකිරීමෙක් වෙයි ද, මේ ඵහි සතිවිනය යි. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්භිදුණු අධිකරණය කරන මහණෙක් උත්තෝචනය කෙරෙයි නම්, ඔහුට උත්තෝචනය පාවිච්චිය වෙයි. ඡන්දයක තෙමේ භික්‍ෂු කෙරෙයි ද, බියනක පාවිච්චිය ඇවැත වේ.

අමුණුකම

54. සිය අනුචාරකයන්ගේ දේ සමට අනුමතව සම්ප්‍රදායකව
 ක්‍රියාත්මකවීමට, දේ සමට සම්ප්‍රදායකව සම්ප්‍රදායකව ව අමුණු-
 ක්‍රියාත්මකවීමට? සියාත්මක වන්නේ. යථා ක්‍රියා විය? ඉබ් හිතකු
 උමතකයා හොඳි විකල්පවිකල්පයකයා. තන උමතකයා විකල්ප
 විකල්පයකයා වනු ඇසුරුණක. අනුමතවීම. හොඳි හානිකරවීමක-
 නො. ත. හිතකු උමතකයා විකල්පවිකල්පයකයා අනුමතවීමක
 ආපතියා වොදනයි: සරණයකට උමතක. ආපතියා. ආපතියා. සො
 උම. වදනයි: 'අහ. මො ආපතියා උමතකයා අහොයි. විකල්ප
 විකල්පයකයා. තන මෙ උමතකයා විකල්පවිකල්පයකයා වනු.
 අසුරුණක. අනුමතවීම. හානිකරවීමකනො. නොහන. සරණ. මුණුක
 මෙ එක. කතනයි.' එමගින් වුවමනා වොදනෙහි 'සරණයකට
 උමතක. ආපතියා. ආපතියා' නො මො හිතකුට හිතකුට අමුණුක
 අමුණුකම දනවන.

එමගින් පන හිතකුට දනවන: තන හිතකුට හිතකුට සිය
 උමතකයා වන. ස. උමතකයා. කුමන වුවමනා හිතකුට පාද
 වනු උමතකයා නිසිදී හො අනුමත. පහතෙහි උමතක වනවිට:
 'අහ. හනෙ උමතකයා අනුමත. විකල්පවිකල්පයකයා. තන මෙ
 උමතකයා විකල්පවිකල්පයකයා වනු. අසුරුණක. අනුමතවීම.
 හානිකරවීමකනො. ම. හිතකු උමතකයා විකල්පවිකල්පයකයා
 අනුමතවීමක ආපතියා වොදනයි. සරණයකට උමතක. ආපතියා.
 ආපතියා. තන. උම. වදනයි: අහ. මො ආපතියා උමතකයා අහොයි.
 විකල්පවිකල්පයකයා. තන මෙ උමතකයා විකල්පවිකල්පයකයා
 වනු. අසුරුණක. අනුමතවීම. හානිකරවීමකනො. නොහන. සරණ.
 මුණුක මෙ එක. කතනයි. එමගින් ම. වුවමනා වොදනෙහි:
 සරණයකට උමතක. ආපතියා. ආපතියා. සොහ. හනෙ අමුණුක
 සිය. අමුණුකම. යාවායි. දුකියමයි යාවතකට -ප- තනියමයි
 යාවතකට -ප-

අමුල්භවිතය

54. අනුවාදයිකරණය සතිවිනයය ද තසසපාපියාපිකාව ද යන ගමර දෙකට නොපැමිණ සම්මුඛාචිනයයෙන් ද අමුල්භවිතයයෙන් ද යන ගමර දෙකින් සන්භිදෙතූන්ගේ ය යන්න විය හැකි ද? විය හැකියැයි කියැවුණු වන්නේ ය. තෙසේ ද යත්: මෙහි මහණෙක් සිත් පෙරළියට පැමිණි උමතුටෙක් වෙයි. සිත් පෙරළියට පැමිණි ඒ උමතු මහණහු විසින් යුමණ සාරූප්‍ය නොවූ බොහෝ කියුම් කැරුම් ද කරණ ලද්දේ වෙයි. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණ කළ දෑ හේතු කොට ගෙන ‘ආයුෂමන් තෙමේ මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි මහණහු එ මහණහට ඇවැතින් වෝදනා කෙරෙත්. “ඇවැත්නි, මම සිත් පෙරළියට පත් උමතුවෙකිම වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණි ඒ මා විසින් කායික වාචසික වශයෙන් බොහෝ යුමණසාරූප්‍ය නොවූ දෑ කරණ ලදී. එය මම සිහි නො කරමි. සිහි මුළා වූ මා විසින් එය කරණ ලද”යි හේ මෙසේ කියයි. ඔහු විසින් මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද ඔහු ඒ මහණහට “ආයුෂමන් තෙමේ මෙ බඳු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි වෝදනා කෙරෙත් ම ය. මහණෙනි, නොමුළා වූ ඒ මහණහට අමුල්භවිතය දිය යුතු ය.

මහණෙනි, එය මෙසේ ම දිය යුතු: ඒ මහණහු විසින් සංඝයා වෙත එළැඹ, උතුරුයහ එකස් කොට දැඩිමහළු මහණුන්ගේ පා වැද උත්කුටුක වූ හිද දෙහොත් මුදුන් නබා “වහන්ස, මම සිත් පෙරළියට පත් උමතුවෙකිම වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පත් ඒ මා විසින් මහණහට නො සරුප් වූ කායික වූ ද වාචසික වූ ද බොහෝ වරද කරණ ලද්දේ ය. මහණහු උමතු වූ සිත් පෙරළියට පත් මා විසින් කළ වරද හේතු කොට ගෙන මහණහු මට, ‘ආයුෂමන් තෙමේ මෙ බඳු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි මට වෝදනා කෙරෙත්. ‘ඇවැත්නි, මම උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණියෙකිම වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණි ඒ මා විසින් වචනයෙන් කියන ලද්දවූ ද, කයින් කරණ ලද්දවූ ද සි බොහෝ යුමණ සාරූප්‍ය නොවූ වරද දෑ කරණ ලදී. ඒ දෑ මම සිහි නො කෙරෙමි. සිහිමුළා වූ මා විසින් ඒ දෑ කරණ ලද”යි ඔවුනට මම මෙසේ කියමි. මෙසේ කියනු ලබන්නා වූ ද ඔහු මට ‘ආයුෂමන් තෙමේ මෙ බඳු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි මට වෝදනා කෙරෙත් ම ය. වහන්ස, ඒ මම සිහිමුළාව නැත්තෙමි සංඝයා ගෙන් අමුල්භවිතයය ඉල්ලමි”යි මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය. දෙවෙනි වර ද මෙසේ ඉල්ලිය යුතු... තෙවෙනි වර ද ඉල්ලියැ යුතු...

වෑනෙන හිතඛුනා පටිබලෙන සමෙසා සැපොතෙබ්බා: සුඡාතු මෙ හනෙන සමෙසා, අයං ඉඤ්ඤාමො හිතඛු උමුඤ්ඤාකො අහොසි විතභ වීඤ්ඤාසකතො. තෙන උමුඤ්ඤානෙන විතභවීඤ්ඤාසකතෙන බහුං අසාමනකං අඤ්ඤාචිණ්ණං භාසිතපරිකකතො. තං හිතඛු උමුඤ්ඤානෙන විතභවීඤ්ඤාසකතෙන අඤ්ඤාචිණ්ණෙන ආපඤ්ඤා වොදෙතී: සරතාසමො ඵවරුපිං ආපඤ්ඤාං ආපඤ්ඤාතී. සො ඵවං වදෙති: ‘අහං ඛො ආවුසො උමුඤ්ඤාකො අහොසිං -පෙ-’ සො අමුල්ලො සමසං අමුල්ලභවිතයං යාවතී. යදි සමසංසං පඤ්ඤාප්‍රාප්‍තො සමෙසා ඉඤ්ඤාමසං හිතඛුනො අමුල්ලසං අමුල්ලභවිතයං දදෙයා. ඵසා සුඤ්ඤා.

සුඡාතු මෙ හනෙන සමෙසා: අයං ඉඤ්ඤාමො හිතඛු උමුඤ්ඤාකො අහොසි විතභවීඤ්ඤාසකතො -පෙ- සො ඵවං වදෙති: ‘අහං ඛො ආවුසො උමුඤ්ඤාකො අහොසිං. විතභවීඤ්ඤාසකතො -පෙ- සො අමුල්ලො සමසං අමුල්ලභවිතයං යාවතී. සමෙසා ඉඤ්ඤාමසං හිතඛුනො අමුල්ලසං අමුල්ලභවිතයං දෙති. යසංසංසංසො බමති ඉඤ්ඤාමසං හිතඛුනො අමුල්ලසං අමුල්ලභවිතයං දනං. සො තුඤ්ඤාසං. යසං නකබමති සො භාසෙයා දුතියමි ඵතමසං වදුමි -පෙ-තතියමි ඵතමසං වදුමි -පෙ-.

දිනෙනා සමෙසන ඉඤ්ඤාමසං හිතඛුනො අමුල්ලසං අමුල්ලභවිතයො. බමති සමසංසං තසො තුඤ්ඤා ඵවමෙනං ධාරයාමීති.

ඉදං වුවුච්ඡති හිතඛුවෙ අධිකරණං වූපසනං. කෙන වූපසනං? සමමුඛාවිතයෙන ව අමුල්ලභවිතයෙන ව. කිඤ්ඤා තස්ස සමමුඛාවිතයෙහි? සමසංසමමුඛතා ධම්මසමමුඛතා විතයසමමුඛතා පුඤ්ඤාසමමුඛතා. කිඤ්ඤා තස්ස අමුල්ලභවිතයෙහි? යා අමුල්ලභවිතයසං කමමසං කිරියා කරණං උපගමනං අඤ්ඤාපගමනං අධිවාසනා අපටිකකාසනා, ඉදං තස්ස අමුල්ලභවිතයෙහි, ඵවං වූපසනකෙඤ්ඤා හිතඛුවෙ අධිකරණං කාරකො උපකකා-වෙති, උපකකාටනකං පාවිඤ්ඤා. ඡන්දයකො ඛියති, ඛියනකං පාවිඤ්ඤා.

ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු: “සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා, මේ මෙනම් මහණ තෙම සිත් පෙරළීමට ගිය උමතු වෙක් විය, සිත් පෙරළීමට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් කායික වූ ද වාචයික වූ ද අශ්‍රාමණක වූ බොහෝ වරද කරණ ලද්දේ ය. මහණහු ඒ මහණහට සිත්පෙරළීමට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් කරණ ලද වරදින් ඇවැත්නිත් ‘ආයුෂ්චක් තෙමේ මෙබඳු වූ ඇවැත්කට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි වෝදනා කෙරෙත්, හෙ තෙමේ ‘ඇවැත්නි,... උමතු වීම්’... යි මෙසේ කියයි. හේ සිහිවුළාව නැත්තේ සංඝයා ගෙන් අමුල්භවිතයය ඉල්ලයි. ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාජ්නකාල වේ නම්-

සංඝ තෙමේ සිහිවුළාව නැත්තා වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දෙන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා, මේ මෙනම් මහණ තෙම සිත් පෙරළියට ගිය උමතුවෙක් විය... හේ ‘ඇවැත්නි, මම සිත් පෙරළියට ගිය උමතුවෙකිම් වීම්... සිහිවුළාවෙන් තොරවූ හේ සංඝයා ගෙන් අමුල්භවිතයය ඉල්ලයි. සංඝ තෙමේ සිහිවුළාව නැත්තා වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දෙයි. වුළාව නැත්තා වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දීම යම් ආදුෂ්මතක්හට උසියෙන්තේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියෙන්තේ නම්, හේ කියාවා, දෙවෙනි වරද මේ කරුණ කියමි...

සංඝයා විසින් සිහිවුළාවෙන් තොර වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දෙන ලද්දේ ය. සංඝයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය, මෙසේ මෙය සලකමි’ යනු යි.

මහණෙනි, මේ අධිකරණය සන්තිඳුනේ යැයි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්තිඳුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිතයෙන් ද අමුල්භවිතයයෙන් ද යන දෙකිනි. එහි සම්මුඛාවිතයය කවර යැ? සංඝසම්මුඛතාව ධම්මසම්මුඛතාව, විනය සම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර යැ.

එහි අමුල්භවිතය කවර යැ? අමුල්භවිතයකර්මයා ගේ යම් ක්‍රියායෙක්, කිරීමෙක්, එළැඹීමෙක්, අහසුපගමනයෙක්, ඉවැසීමෙක්, අප්‍රතික්‍රමණයෙක් වේ ද, මේ එහි අමුල්භවිතය යැ. මහණෙනි, මෙසේ සන්තිඳුණු අධිකරණය කාරක හෙණෙක් උත්තෝචනය කරන්නේ ද, ඔහුට උත්තෝචනය පාවිත්තිය ඇවැත් වේ. ජනදයක තෙමේ (මේ අධිකරණ ව්‍යුපගමයයට) තීන්දු කරන්නේ ද, ඔහුට බියනක පාවිත්තිය ඇවැත් වේ.

තසසපාටියාසිකා

55. සියා අනුචාදයිකරණං ලො සමථෙ අනාගමම සතිවිනයඤ්ඤා අමුලුභවිනයඤ්ඤා දච්චි සමථෙහි සාමමියා සමමුඛාවිනයෙන ව තසස පාටියාසිකාය වාති? සියානීසා වචනියං.

සථා කථං ඊය? ඉධ භික්ඛු භික්ඛුං සධසමචෙකඛ ගරුකාය ආපනතියා වොදෙති, සරතායඤ්ඤා ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා'ති.

සො ඵචං වදෙති: න ඛො අහං ආවුසො සරාමී ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා'ති.

නමෙනං සො නිඛබ්බෙදෙතං අතිවෙදෙති. 'ඉඛසායඤ්ඤා සාධුකලෙච ජානාහි, යදී සරසි ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා'ති.

සො ඵචං වදෙති: න ඛො අහං ආවුසො සරාමී ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා. සරාමී ච ඛො අහං ආවුසො ඵවරුපිං අසමචන්තිකං ආපනතිං ආපඤ්ඤාති.

නමෙනං සො නිඛබ්බෙදෙතං අතිවෙදෙති: 'ඉඛසායඤ්ඤා සාධුකලෙච ජානාහි: යදී සරසි ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා'ති.

සො ඵචං වදෙති: 'ඉමං හි නාමාහං ආවුසො අසමචන්තිකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා අසුචෙඨා පටිජානිසාමී. කිමපනාහං ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා සුචෙඨා න පටිජානිසාමී'ති.

සො ඵචං වදෙති: ඉමං හි නාම කං ආවුසො අසමචන්තිකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා අසුචෙඨා පටිජානිසාමී. කිමපන කං ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා සුචෙඨා න පටිජානිසාමී? ඉඛසායඤ්ඤා සාධුකලෙච ජානාහි. යදී සරසි ඵවරුපිං ගරුකං ආපනතිං ආපඤ්ඤා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමන්තං වා'ති.

සො එවං චිදෙති සරාමී ටො අහං ආවුසො එවරුපිං ගරුකං ආපත්තං අපච්ඡිතං පාරාජිකං වං පාරාජිකසාමන්තං වං දවං මෙ එතං වුක්ඛං, රචං මෙ එතං වුක්ඛං. නාහන්තං සරාමී එවරුපිං ගරුකං ආපත්තං ආපච්ඡිතං පාරාජිකං වං පාරාජිකසාමන්තං වානී.

56 තස ටො නං භික්ඛාච භික්ඛුතො තසපාපියාසිකා කමිං කාතඛං. එවක්ඛො පන භික්ඛවෙ කාතඛං. වාගෙතන භික්ඛුතො පටිබද්දෙන සඛෙතා ඤාපෙන ටො:

සුඤ්ඤා මෙ භණ්ණික සදෙසා අයං ඉක්ඛන්තාමො භික්ඛු සධ්ධමච්චෙකු ගරුකාය ආපත්තියා අනුසුඤ්ඤාමානො අවච්ඡානිඤ්ඤා පටිච්ඡානානී, පටිච්ඡානිඤ්ඤා අවච්ඡානානී, අභෙඤ්ඤානඤ්ඤා පටිවරනී, සමපච්ඡානමුසා භාසනී, යදි සධ්ධසං පඤ්ඤාලො, සඛෙතා ඉක්ඛන්තාමස භික්ඛුතො තසපාපියාසිකා කමිං කරෙය්. එසා ඤාතනී.

සුඤ්ඤා මෙ භණ්ණික සඛෙතා. අයං ඉක්ඛන්තාමො භික්ඛු සධ්ධමච්චෙකු ගරුකාය ආපත්තියා අනුසුඤ්ඤාමානො අවච්ඡානිඤ්ඤා පටිච්ඡානානී, පටිච්ඡානිඤ්ඤා අවච්ඡානානී, අභෙඤ්ඤානඤ්ඤා පටිවරනී, සමපච්ඡානමුසා භාසනී. සදෙසා ඉක්ඛන්තාමස භික්ඛුතො තසපාපියාසිකා කමිං කරෙතී. සඤ්ඤාසමානො ඛමනී ඉක්ඛන්තාමස භික්ඛුතො තසපාපියාසිකා කමිං කරෙතං, සො තුණ්ණසං. යස නකමනී සො භාසෙය්. දුතියමපි එතච්ඡං වදුමී -පෙ- තනියමපි එතමච්ඡං වදුමී -පෙ- තනං සදෙසන ඉක්ඛන්තාමස භික්ඛුතො තසපාපියාසිකා කමිං. ඛමනී සධ්ධසං තච්චා තුණ්ණී. එවමනං ධාරයාමී''තී.

ඉදං වුවචනී භික්ඛවෙ අධිකරණං වුපසන්තං. මනන වුපසන්තං? සමමුඛා- වීනායන ව තසපාපියාසිකාය ව. කිඤ්ඤා තච්ඡ සමමුඛා වීනායසමී? සධ්ධසමමුඛතා ධරෙසමමුඛතා වීනායසමමුඛතා පුග්ගලසමමුඛතා -පෙ- කා ව තච්ඡ තසපාපියාසිකාය? යා තසපාපියාසිකා කමිං කිරියා කරණං උපගමනං අච්ඡාපගමනං අධිවාසනා අපටිච්චෙකාසනා, අයං තච්ඡ තසපාපියාසිකාය. එවං වුපසන්තං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරෙතා උචෙකාමෙතී. උචෙකාමතකං පාවිච්චියං. ජන්දයමනා වියනී, වියනතං පාවිච්චියං.

(ඵවිට) ඵ ඵුදිතක මහණ තෙම “ඇවැත්නි, පරිඵ ඇවැතකට හෝ පරිඵයට සාමහන ඇවැතකට හෝ මෙබදු ඵු ගරු ඇවැතකට පැමිණියෙමි ඵි මා කීවා සිහි කෙරෙමි ඇවැත්නි, ඵය මා වීසින් කෙළි පිණිය කියන ලදි, ඵය මා වීසින් වීඵිඵ පිණිය කියන ලදි. පරිඵ ඇවැතකට හෝ පරිඵයට සාමහන ඇවැතකට හෝ මෙබදු ඇවැතකට මම පැමිණියෙමි” ඵි කියා නමි නො ම සිහි කෙරෙමි” ඵි මෙසේ කියයි.

වි. මහණෙනි, ඵසේ කියන ඵ මහණහට තසපාපියාසිකා කමිය කළ යුතු. මහණෙනි, මෙසේ වනාහි ඵය කළ යුතු: වාක්ත ඵු ප්‍රතිබල ඵු මහණක්ඵු වීසින්

“වහන්ස, සංස තෙමෙ මහේ වඵනය අසා වා. මෙ මෙනම මහණ තෙම සහ මැදදි ගරු ඇවැත්නි ප්‍රශ්න කරණු ලබන්තේ අවඤ කොට (වරද නො පිළිගෙන) ප්‍රතිඤා කෙරෙයි (නැවැත පිළිගනියි). ප්‍රතිඤා කොට (ඵසේ ය වරදට පැමිණියෙමි ඵි පිළිගෙන) අවඤ කෙරෙයි (ක්‍රීඩා වගයෙන් ඵසේ කියෙමි ඵි යන අදි බස්ක් කියා නොපිළිගනී හෝ වරද යටපක් කෙරෙයි). ඵකෙකින් අනෙකක් වසාලයි. (වරදට පැමිණියෙමි ඵි) දන්තේ ම බොරු කියයි. ඉදින් සංසයාට සුදුසු යැ ඵි හැඟන්තේ නමි, සංස තෙමෙ මෙනම මහණහට තසපාපියාසිකා කමිය කරන්තේ ය. මෙ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සංස තෙමෙ මහේ වඵනය අසා වා. මෙ මෙනම මහණ තෙම සහ මැදදි ගරු ඇවැතෙකින් අනුශොග කරණු ලබන්තේ, අවඤා කොට ප්‍රතිඤා කෙරෙයි ප්‍රතිඤා කොට අවඤා කෙරෙයි අන් කරුණෙකින් අනෙකක් වසාලයි, දන දන මුසවා බෙණෙයි, සංස තෙමෙ මෙනම මහණහට තසපාපියාසිකා කමිය කෙරෙයි. මෙනම මහණහට තසපාපියාසිකා කර්මය කිරිම යමි ආයුෂ්මතක්ඵට රිසියෙයි නමි, හේ භිහඩ වන්තේය, යමි ආයුෂ්මතක්ඵට නො රිසියෙයි නමි හේ කියා වා. දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... සංසයා වීසින් මෙනම මහණහට තසපාපියාසිකා කර්මය කරණ ලදි. සංසයාට රිසියෙයි, ඵහෙයිත් නිහඩ ය. මෙසේ මෙ කරුණ දරමි” යනුයි.

මහණෙනි, මෙ අධිකරණය (මෙසේ) සන්සිදුතේ යැ ඵි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිදුතේද? යත්: සම්මුඛාඵිතයයෙන්ද තසපාපියාසිකායෙන්ද යන දෙකිනි. ඵහි සම්මුඛාඵිතයය කවර යැ? සංඝසම්මුඛතාව, ධර්මසම්මුඛතාව, ඵිතයසම්මුඛතාව, පුද්ගල සම්මුඛතාව යන සතර යි ... ඵහි තසපාපියාසිකාව කවර යැ? තසපාපියාසිකාකර්මයා හේ යමි ක්‍රියාවෙක්, කිරිමෙක්, ඵළැමීමෙක්, අධ්‍යාණයෙක්, දෙවැසීමෙක්, අප්‍රතිෂෙධන යෙක් වෙ ද, මෙය ඵහි තස්පාපියාසිකාව යැ. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සංසිදුනු අධිකරණය කාරක මහණෙක් උත්තෝඵනය කරන්තේ ද, උකෙකාටනක පාඵිතකිය ඇවැත වෙ. ඡන්දයක මහණෙක් නිඤ කෙරෙයිද, ඔහුට ඵියනක පාඵිතකිය වෙයි.

පටිඤ්ඤාතකරණං

57. ආපනාධිකරණං කතීභි සමටෙභි සමමිති? ආපනාධිකරණං කීභි සමටෙභි සමමති සමමුඛාචිනායන ව පටිඤ්ඤාතකරණෙන ව තිණවජාරංකෙන ව.

සියා ආපනාධිකරණං උකං සමටං අනාගමිච්චි තිණවජාරකං දභි සමටෙභි සමමමයා සමමුඛා චිනායෙන ව පටිඤ්ඤාතකරණෙන වාති? සියා'තිසා වචනියං. යථාකථං විය? ඉධ භික්ඛු ලහුකං ආපනතං ආපනනා හොති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා උකං භික්ඛුං උපසඛකමිච්චා උකංසං උකාරාසඛං කරිච්චා වුඛ්ඛානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්චිචා උකකුට්ඨං නිසිදිච්චා අඤ්ඤිමපනනාච්චා ඵවමසා වචනියො: අහං ආවුසො ඉසන්තාමො ආපනතී. ආපනනා. තං පටිදෙසෙමි'ති. තෙන වකතොධො: 'පනසි'ති. 'ආම පසාමි'ති. 'ආයතී. සංවරෙයායාසි'ති.

ඉදං වුට්ඨි භික්ඛවෙ අධිකරණං වූපසනං. තෙන වූපසනං සමමුඛා චිනායෙන ව පටිඤ්ඤාතකරණෙන ව. කීඤ්ඤි තස්ස සමමුඛාචිනායෙභි? ධමමසමමුඛතා චිනායසමමුඛතා පුග්ගලසමමුඛතා -පෙ- කා ව තස්ස පුග්ගලසමමුඛතා? යො ව දෙසෙති, යසා ව දෙසෙති, උහො සමමුච්චුතා හොනතී, අයං තස්ස පුග්ගලසමමුඛතා කීඤ්ඤි තස්ස පටිඤ්ඤාතකරණෙභි? යා පටිඤ්ඤාතකරණෙභි කච්චෙසා කිරියා කරණං උපගමනං අප්ඤ්ඤාපගමනං අධිවාසනා අපටිකෙකාසනා, ඉදං තස්ස පටිඤ්ඤාතකරණෙභි. ඵව. වූපසනං. 'වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං පටිඤ්ඤාතකරණං උකෙකාටෙභි උකෙකාටනකං පාවිනියං.

58. ඵවං වෙ තං ලහෙට ඉච්චිකං කුසලං. නො වෙ ලහෙට තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමමුඛලෙ භික්ඛු උපසඛකමිච්චා උකංසං උකාරාසඛං කරිච්චා වුඛ්ඛානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්චිචා උකකුට්ඨං නිසිදිච්චා අඤ්ඤිම පනනාච්චා ඵවමසා වචනියො: 'අහං පනන ඉසන්තාමො ආපනතී. ආපනනා, තං පටිදෙසෙමි'ති. වාසනෙන භික්ඛුනා පටිබලෙන තෙ භික්ඛු ඤාපෙතොධො: 'සුඤ්ඤානං මෙ ලායසෙතනා. අයං ඉසන්තාමො භික්ඛු ආපනතී. සරති. වීචරති. උකතානිකරොති දෙසෙති. ශදයසෙතනානං පහකලලං අහං ඉසන්තාමසා භික්ඛුනො ආපනතී. පතීගපෙතොයනතී.'

ප්‍රතිඤාතකරණය

57. ආපඤ්ඤාධිකරණය සමඵ කියෙකින් සන්සිද්දෙයි ද? යත්: ආපඤ්ඤාධිකරණය සමමුඛාචිතයයෙන් ද ප්‍රතිඤ්ඤාතකරණයෙන් ද තිණුවඤාකයෙන් ද යන සමඵ තුනින් සන්සිද්දේ.

ආපඤ්ඤාධිකරණය තිණුවඤාක නම වූ ඵක් සමඵයකට නො පැමිණ සමමුඛාචිතයෙන් ද පටිඤ්ඤාතකරණයෙන් ද යන සමඵ දෙකින් සන්සිද්දෙන්තේ ය යන්න විය හැකි ද? විය හැකි යැයි කියයුතු වන්නේ ය. කෙසේ යත්: මෙහි මහණෙක් උසු ඇවතකට පැමිණියේ වෙයි. මහණෙහි, ඵ මහණහු වීසින් ඵක් මහණකු කරා ඵලඹ උතුරු සහ ඵකස් කොට වැඩිමහලු මහණුන්ගේ පා වැද උක්කුටුක වැ හිද දෙහොන් වුදුන්හි කොට, “ඇවැත්හි, මම මෙ නම ඇවැතකට පැමිණියෙමි, ඵය දෙසමි”යි මෙපේ කිය යුතු වන්නේ යැ, ඔහු වීසින් (අතින් මහණහු වීසින්) ‘ඇවැත දක්හිද?’යි කියැ යුතු. ඵසේ ය, දකිමි’යි පළමු මහණහු වීසින් කියැ යුතු. ‘මත්තෙහි සංචර වඩව’යි දෙවැනි මහණහු වීසින් කියැ යුතු,

මහණෙහි, මේ අධිකරණය (මෙසේ) සන්සිදුනේ ය යි කියනු ලැබේ. කිමෙකින් සන්සිදුනේ ද? යත්: සමමුඛාචිතයයෙන් ද පටිඤ්ඤාතකරණයෙන් ද යන දෙකිනි. ඵහි සමමුඛාචිතයය කවර යැ? ධර්මසමමුඛතාව චිතය සමමුඛතාව පුද්ගලසමමුඛතාව යන තුන ය... ඵහි පුද්ගල සමමුඛතාව කවර යැ: යමෙක් ඇවැත දෙසා නම, හේ මහණ ද යමකට ඇවැත දෙසා නම ඵ මහණ ද යන දෙදෙනා හමු වූවාහු වෙත් ද, මෙය ඵහි පුද්ගලසමමුඛතාව යැ. ඵහි පටිඤ්ඤාතකරණය නම කවර යැ? පටිඤ්ඤාතකරණ කල්මයාගේ යම් ක්‍රියාවෙක් කිරීමෙක්, ඵලැඹීමෙක්, අධ්‍යාපණයෙක්, ඉවැසීමෙක්, අප්‍රතිභේධනයෙක් වෙ ද, මේ ඵහි පටිඤ්ඤාතකරණය යි. මහණෙහි, ඉදින් මෙසේ සන්සිදුනු අධිකරණයක් ප්‍රතිග්‍රාහක මහණ තෙමේ (යළිත් සන්සිදුවනු පිණිස උත්කොටනය කෙරෙයි ද (ඉදිරියට අදී ද) ඔහුට උත්කොටනක පාචිභතිය ඇවැත වෙ.

58. මහණෙහි, මෙසේ ඵ අධිකරණය සමඵය ලබන්නේ නම, ඵ මැනැවැ. ඉදින් නොලබන්නේ නම, මහණෙහි, ඵ මහණහු වීසින් බොහෝ මහණුන් කරා ඵලඹ උතුරු සහ ඵකස් කොට, වැඩිමහලු මහණුන්ගේ පා වැද උක්කුටුක වැ හිද, දෙහොන් වුදුන්හි නහා “වහන්ස, මම මෙ නම ඇවැතට පැමිණියෙමි වෙමි. ඵය දෙසමි”යි මෙපේ කියයුතු වන්නාහ. වාක්ත ප්‍රතිඛල මහණක්හු වීසින් “ආදුෂ්මත්හු මගේ වචනය අසත්වා. මේ මෙනම මහණ ඇවැත හෙළි කරයි, ඇවැත පෙහෙළි කරයි. ඇවැත දෙසයි. ඉදින් ආයුෂ්මත්තට සුදුසු කල් ඇත්තේ යැ යි හැගේ නම, මම මෙනම මහණහුගේ ඇවැත පිළිගන්නෙමි”යි මහණහු දන්විය යුත්තාහ.

තෙන වක්‍ෂාමො 'පසසි?'ති. 'ආම පසාමී'ති. 'ආයති. සංවරෙය්‍යාසී'ති.

ඉදං දුට්ඨති භික්‍ෂවො අධිකරණං වූපසනං. කෙන වූපසනං? සමුට්ඨාචිතයෙන ව පටිඤ්ඤානකරණෙන ව. කිඤ්ඤා තස්‍ය සමුට්ඨාචිතයස්මි? ධම්මසම්මුට්ඨතා චිතයසම්මුට්ඨතා සුඤ්ඤාසම්මුට්ඨතා -පෙ- කා ව තස්‍ය සුඤ්ඤාසම්මුට්ඨතා? යො ව දෙසෙති, යසං ව දෙසෙති, උභො සම්මුට්ඨතා භොනති, අයං තස්‍ය සුඤ්ඤාසම්මුට්ඨතා. කිඤ්ඤා තස්‍ය පටිඤ්ඤානකරණස්මි? යා පටිඤ්ඤානකරණස්මි කම්මස්ස කිරියා කරණං උපගමනං අජ්ඣුපගමනං අධිවාසනා අපටිකෙඤ්ඤාසනා, ඉදං තස්‍ය පටිඤ්ඤානකරණස්මි. එවං වූපසනං පඤ්ඤා භික්‍ෂවො අධිකරණං පටිඤ්ඤානකරණො උභෙකාමෙති, උභෙකාමනකං පාවිතීයං.

59. එවංඤ්ඤා තං උභෙථ ඉවෙවිතං කුසලං නො වෙ උභෙථ, තෙන භික්‍ෂවො භික්‍ෂුනා සධස්ස උපසධස්මිතො එකංසං උඤ්ඤාසඛං කච්ඡො වුට්ඨානං භික්‍ෂුනං පාදෙ වජ්ඣිතො උඤ්ඤාචිතං නිසීදිතො අඤ්ඤා පඤ්ඤානකරණො එවමස්ස වචනීයො: “අහං භනෙන ඉත්තනාමං ආපනතිං ආපනතො, තං පටිදෙසෙමී”ති. ව්‍යඤ්ඤාන භික්‍ෂුනා පටිච්චෙන සධෙසා ඤ්ඤාපෙතමො “සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සධෙසා. අයං ඉත්තනාමො භික්‍ෂු ආපනතිං සරති විචරති උඤ්ඤානී කරොති දෙසෙති. යදි සධස්ස උඤ්ඤාප්‍රභං අහං ඉත්තනාමස්මි භික්‍ෂුනො ආපනතිං පතිගණ්ඤායානති. තෙන වක්‍ෂාමො 'පසසි?'ති. 'ආම පසාමී'ති. 'ආයති. සංවරෙය්‍යාසී'ති.

ඉදං දුට්ඨති භික්‍ෂවො අධිකරණං වූපසනං. කෙන වූපසනං? සමුට්ඨාචිතයෙන ව පටිඤ්ඤානකරණෙන ව. කිඤ්ඤා තස්‍ය සමුට්ඨාචිතයස්මි? සධස්සම්මුට්ඨතා ධම්මසම්මුට්ඨතා චිතයසම්මුට්ඨතා සුඤ්ඤාසම්මුට්ඨතා -පෙ- එවං වූපසනං ඤ්ඤා භික්‍ෂවො අධිකරණං පටිඤ්ඤානකරණො උභෙකාමෙති, උභෙකාමනකං පාවිතීයං. ජන්දයකො වියති වියනකං පාවිතීයං.

ඒ ප්‍රතිග්‍රාහක මහණහු වීසින් ඇවැත දක්නෙහි ද? 'යි ඉතර මහණට කියයුතු. 'එසේ යැ, දකිමි'යි දෙශක මහණහු වීසින් කියැ යුතු. 'මත්තෙහි සංවර කරව'යි ප්‍රතිග්‍රාහක මහණහු වීසින් කියැ යුතු.

මහණෙනි, (මෙසේ) මේ අධිකරණය සන්සිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිදුනේ ද? යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ද ප්‍රතිඤ්ඤකරණයෙන් ද යන දෙකිනි. එහි සම්මුඛාවිනය කවර යැ? ධර්මසම්මුඛතාව, විනයසම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව යන තුන යැ... එහි පුද්ගලසම්මුඛතාව කවර යැ? යනමක් ඇවැත දෙසයි ද, යම්කුටත් දෙසයි ද, මේ දෙසක ප්‍රතිග්‍රාහක දෙදෙනා හමු වුවාහු වෙත් ද, මේ එහි පුද්ගල සම්මුඛතාව යැ. එහි ප්‍රතිඤ්ඤකරණය කවර යැ? ප්‍රතිඤ්ඤ කරණ කර්මයා ගේ යම් ක්‍රියා යෙක්, නිරිමෙක්, ඵලාභීමෙක්, අනාභිඤ්ඤායෙක්, ඉවැසීමෙක්, අප්‍රතිඤ්ඤායෙක් වේ ද, මේ එහි ප්‍රතිඤ්ඤකරණය යැ. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්සිදුනු අධිකරණය ප්‍රතිග්‍රාහක මහණ තෙම නැවැත සන්සිදුවනු පිණිස ඉදිරියට අදහේ ද, ඔහුට උත්තොටනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

59. ඉදින් මෙය මෙසේ ලබන්නේ නම් ඒ මැනව. ඉදින් නොලබන්නේ නම්, මහණෙනි, එ මහණහු විසින් සංඝයා කරා ඵලාභි, උතුරුසහ එකස් කොට වැඩිමාලු මහණුන්ගේ පා වැද උත්කවුක වැ හිඳ දෙහොත් මුදුන් තබා ගෙන, "ව්‍යන්ස, මම මෙ නම් ඇවැතට පැමිණියෙමි. එය දෙසමි' යි මෙසේ කියැ යුතු උත්තේ ය. ව්‍යන්ස ප්‍රතිබල මහණක්හු වීසින් "ව්‍යන්ස, සංඝ කෙම මගේ වචනය අසාවා, මේ මෙතම මහණ ඇවැත සිහි කරයි. හෙළි කරයි, පෙහෙළි කරයි, දෙසයි. ඉදින් සංඝයාට සුදුසු කල් වී යැයි හැගේ නම්, මම මෙතම මහණහුගේ ඇවැත පිළි ගන්නෙමි'යි සංඝ තෙමේ දන්වියැ යුතු. ඒ ප්‍රතිග්‍රාහක මහණ වීසින් 'ඇවැත දකිමි ද?'යි කියැ යුතු 'එසේ ය, දකිමි'යි දෙශකයා වීසින් කියැ යුතු. 'මත්තෙහි සංවරය වඩව යි ප්‍රතිග්‍රාහකයා වීසින් කියැ යුතු.

මහණෙනි, (මෙසේ) මේ අධිකරණය සන්සිදුනේ යැ'යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ද ප්‍රතිඤ්ඤකරණයෙන් ද යන දෙකිනි, එහි සම්මුඛාවිනය කවර යැ? සංඝසම්මුඛතාව ධර්මසම්මුඛතාව විනයසම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර යැ... මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්සිදුනු අධිකරණය ප්‍රතිග්‍රාහක කෙමේ උත්තොටනය කරන්නේ නම් ඔහුට උත්තොටනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ. ඡන්දයක මහණ භිඤ්ඤ කරන්නේ නම් ඔහුට බියනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

තිණවජාරකං

60. සියා ආපක්ඛාසිකරණං එකං සමථං අනාගච්ච පටිඤ්ඤාතකරණං ද්විතී සමථෙහි සමෙමයා සමමුඛාවීනගෙතච තිණවජාරකෙන වාතී? සියාතිස්ස වචනීයං. යථාකථං වීය? ඉධ භික්ඛුනං හණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපක්ඛානං චිහරතං ඛහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං ගොතී භාසිතපරිකන්තං. නහු වෙ භික්ඛුනං එවං ගොතී. ‘අමනාකං ටො හණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපක්ඛානං චිහරතං ඛහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකන්තං. සචෙ මයං ඉමාහි ආපක්ඛි අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසාම, සියාපි තං අධිකරණං කක්ඛලක්ඛාය වාලක්ඛාය ගෙදය සංවනෙකයා’ති. අනුජානාමී භික්ඛවෙ එච්චරූපං අධිකරණං තිණවජාරකෙන වූපසමෙතුං.

එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ වූපසමෙතඛං: සචෙඛගෙව එකජ්ඣං සන්තීපතීතඛං. සන්තීපතීතො වාගෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සධෙසා ඤ්ඤෙතචෙඛා: “සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සෙධසා. අමනාකං හණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපක්ඛානං චිහරතං ඛහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකන්තං. සචෙ මයං ඉමාහි ආපක්ඛි අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසාම. සියාපි තං අධිකරණං කක්ඛලක්ඛාය වාලක්ඛාය ගෙදය සංවනෙකයා. යදී සඛ්ඛසස පක්ඛකල්පං සෙඛසා ඉමං අධිකරණං තිණවජාරකෙන වූපසමෙයා ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිහීපටීසංගුක්ඛහතී.

එකතො පක්ඛිකානං භික්ඛුනං වාගෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සමො පසෙඛා ඤ්ඤෙතචෙඛා: “සුඤ්ඤානු මෙ ආයඤ්ඤානා. අමනාකං හණ්ඩනජාතානං-ප-සධසමචෙඛං තිණවජාරකෙන ඤෙසෙයා. ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිහීපටීසංගුක්ඛහතී. අථාපරෙසං එකතො පක්ඛිකානං භික්ඛුනං වාගෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සමො පසෙඛා ඤ්ඤෙතචෙඛා: “සුඤ්ඤානු මෙ ආයඤ්ඤානා. අමනාකං හණ්ඩනජාතානං-ප-සධසමචෙඛං තිණවජාරකෙන ඤෙසෙයා. ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිහීපටීසංගුක්ඛහතී”ති.

1. අථාපරෙසං - ටී - න. මඡසං. අභිකං.

නිෂ්චයාරකය

60. ප්‍රතිඥාකරණ නම් වූ එක් සමරයකට නො පැමිණ සම්ප්‍රියා විනයයෙන් ද නිෂ්චයාරකයෙන් ද යන සමථ දෙකින් ආපතාධිකරණය සන්සිදෙනන්ගේ යන්න විය හැකි ද? විය හැකි යැ යි කිය යුතු වන්නේ ය. කෙසේ ද? යත්: මෙහි හටගත් අරගල ඇති වූ හටගත් කලහ ඇති වූ විවාදයට පැමිණියත් වූ වසන මහණුන් විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ වරද කරන ලද්දේ වෙයි. ඉදින් එහි මහණුන්ට හටගත් අරගල ඇති වූ හටගත් කලහ ඇති වූ විවාදයට බටුවන් වූ වසන ආ වීසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ වරද කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් උනුනව පිළියම් කරවන්නමෝ නම් ඒ අධිකරණය රථ බව පිණිස, සැඩ බව පිණිස, බිදීම පිණිස පවතිනු විය හැකියැ' යි මෙසේ සිතෙක් වෙයි. මහණෙනි, මෙබඳු අධිකරණය නිෂ්චයාරකයෙන් සන්සිදුවන්නට අනුදනීම්:

තවද මහණෙනි, මෙසේ එය සන්සිදු විය යුතු; සියලු මහණුන් ම එක් තැනකට රැස් විය යුතු. එක් රැස් වූ ව්‍යාප්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් "වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසා වා, උපන් අරගල ඇති ව, උපන් කලහ ඇති ව, විරුද්ධවාදයට බැසගත්තන් ව වසන අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද ශ්‍රමණසාරූපා නොවූ බොහෝ දෑ කරණ ලද්දේ ය. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට පිළියම් කරවන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය රථබව පිණිස, සැඩබව පිණිස, හෙදය පිණිස පවතිනු ද හැකි වන්නේ ය, ඉදින් සංඝයාට සුදුසු කලැ යි හැඟෙන්නේ වී නම් සංඝ තෙමේ (පරිච්ඡි සභවෙසෙස් යන) දළ වරද හැර, ගිහින් ගැරඟුම් ආදීන් ගෘහස්ථප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැර (සෙසු ඇවැත් හා සමබන්ධ වූ) මේ අධිකරණය නිෂ්චයාරකයෙන් සන්සිදුවන්නේ ය.

එක් පක්ෂයකට අයත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යාප්ත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් "ආයුෂ්මත්හු මාගේ වචනය අසත්වා. උපන් අරගල ඇති වූ උපන් කලහ ඇති වූ විරුද්ධවාදයට බැසගත්තන් වූ වසන අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද අශ්‍රාමණක වූ බොහෝ දෑ කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට පිළියම් කරවන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය රථබව පිණිස සැඩබව පිණිස හෙදය පිණිස පවතිනු ද විය හැක්ක. (ඒ හෙයින්) ඉදින් ආයුෂ්මත්නට සුදුසු කල් යැ යි හැඟෙන්නේ වී නම්, ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැත් වේ නම් තමා ගේ යම් ඇවැත් වේ නම් ඔවු වරද ද ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු සියලු ඇවැත් ආයුෂ්මත්නට වැඩ පිණිසත් තමාට වැඩ පිණිසත් සභ මැද දී නිෂ්චයාරකයෙන් දෙසන්නමේ" යි ස්වකීය පක්ෂය දන්වියැ යුතු යැ. ඉක්බිති අන් එක් පක්ෂයක් ගත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යාප්ත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් "ආයුෂ්මත්හු මාගේ වචනය අසත්වා. උපන් අරගල ඇති... ඔවු වරද ද ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු සියලු ඇවැත්... සභ මැද දී නිෂ්චයාරකයෙන් දෙසන්නමේ" යැ යි ස්වකීය පක්ෂය දන්විය යුතු.

එකතො පකවිකානං භික්ඛානං වාසොනන භික්ඛානා පටිබලෙන සධෙසා ඤාපෙතබ්බො:

සුඤ්ඤානං මෙ භගෙන සධෙසා අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -පෙ- බහුං අසාමණකං අජ්ඣාපි ඡණ්ණං -පෙ- සචෙ මයං ඉමාහි ආපණ්ණි අඤ්ඤාමඤ්ඤා කාරෙසාම. සියාපි තං අධිකරණං කකඛලකාය වාලකාය නොදය සංවකොයා. යදී සධසංස පණකලුපං අහං යා වෙව ඉමෙසං ආයඤ්ඤානානං ආපතති යා ව අතොනා ආපතති ඉමෙසඤ්ඤා ව ආයඤ්ඤානානං අජාය අතොනා ව අජාය සධසමචෙඤ්ඤා නිඤ්ඤාපාරකෙන දෙසෙයා. ධපෙතො ඵුලුවජ්ජං, ධපෙතො ගිභීපට්ඨංයුතං. එසා ඤාතභි.

සුඤ්ඤානං මෙ භගෙන සධෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -පෙ- අහං යා වෙව ඉමෙසං ආයඤ්ඤානානං ආපතති, යා ව අතොනා ආපතති ඉමෙසඤ්ඤා ව ආයඤ්ඤානානං අජාය අතොනා ව අජාය සධසමචෙඤ්ඤා නිඤ්ඤාපාරකෙන දෙසෙමි ධපෙතො ඵුලුවජ්ජං, ධපෙතො ගිභීපට්ඨංයුතං. යසංයසාමො බමති අමනාකං ඉමාසං ආපණ්ණිනං සධසමචෙඤ්ඤා නිඤ්ඤාපාරකෙන දෙසනා ධපෙතො ඵුලුවජ්ජං, ධපෙතො ගිභීපට්ඨංයුතං, යො තුඤ්ඤාසං යසං නසබ්බති යො භාසෙයා.

දෙසිතා අමනාකං ඉමා ආපණ්ණියො සධසමචෙඤ්ඤා නිඤ්ඤාපාරකෙන ධපෙතො ඵුලුවජ්ජං, ධපෙතො ගිභීපට්ඨංයුතං. බමති සධසංස තඤ්ඤා තුඤ්ඤා. එවමනං ධාරයාමිති.

අථාපරෙසං එකතො පකවිකානං භික්ඛානං වාසොනන භික්ඛානා පටිබලෙන සධෙසා ඤාපෙතබ්බො:

සුඤ්ඤානං මෙ භගෙන සධෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -පෙ- සධසමචෙඤ්ඤා නිඤ්ඤාපාරකෙන දෙසෙයා. ධපෙතො ඵුලුවජ්ජං, ධපෙතො ගිභීපට්ඨංයුතං. එසා ඤාතභි.

එක් පක්ෂයකට අයත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්හු විසින්,

“වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසාවා. උපන් අරගල ඇති... අප විසින්... බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරණ ලද්දේ වෙයි... ඉදින් අපි ඔවුන්නාවුනට මේ ඇවැත්වලින් පිළියම් කරවන්නමෝ නම් ඒ අධිකරණය රචබව පිණිස, සැඩබව පිණිස, හෙදා පිණිස පවතිනු ද විය හැකි ය. ඉදින් සංඝයාට සුදුසු කල් වේ යැයි හැගේ නම් මම ඤාල වරද ද හැර, ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර, මේ ආයුෂ්ඨතූන් ගේ සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම් තමාගේ ද සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම්, ඒ හැම මේ ආයුෂ්ඨත්වරුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී නිෂචාරකයෙන් දෙසන්නෙමි. මේ ඥප්තිය යැ.

සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසාවා. උපන් අරගල ඇති... අප විසින්... බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි... මම ඤාල වරද ද හැර, ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර, මේ ආයුෂ්ඨතූන් ගේ සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම්, තමාගේ ද සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම්, ඒ හැම මේ ආයුෂ්ඨත්වරුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී නිෂචාරකයෙන් දෙසෙමි. ඤාල වරද ද හැර, ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් අප සහ මැද දී නිෂචාරකයෙන් දෙසීම යම් ආයුෂ්ඨතූ හට විසියෙන්නේ නම් හේ කිහඩ වේවා, යම් ආයුෂ්ඨතූ හට නො විසියෙන්නේ වී නම් හේ කියාවා.

අප විසින් ඤාල වරද ද හැර, ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ඇවැත් ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් සහ මැද දී නිෂචාරකයෙන් දෙසන ලද්දේ ය. සංඝයාට විසිවෙයි. එ හෙයින් කිහඩ යැ. මෙසේ මෙය සලකමි” යැ යි සංඝ තෙමේ දන්විය යුතු.

ඉක්බිති අන් එක් පක්ෂය ගත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින්,

“සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසා වා. උපන් අරගල ඇති... අප විසින් ...වරද කරන ලද්දේ ය... ඤාල වරද හැර ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු... සියලු ඇවැත් සහ මැද දී නිෂචාරකයෙන් දෙසන්නෙමි. මේ ඥප්තිය යැ.

සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙකා අමුතාකං භණකිනඵානානං -පෙ- අභ, යා වෙඵ ඉලෙසා ආයඤනානං ආපඤ්ඤි, යා ඵ අඤනො ආපඤ්ඤි, ඉලෙසං වෙඵ ආයඤනානං අඤාය අඤනො ඵ අඤාය සඤ්ඤාලෙඤ්ඤි තිණඵඵාරකෙන දෙසෙමි. ධපෙඤා පුලුඵඵඤ්ඤං ධපෙඤා ගිභීඵඵසංගුඤ්ඤං -පෙ- යඤ්ඤාසඵනො ඛමති සො තුණඤ්ඤා යඤ්ඤා නඤ්ඤාමති සො භාසෙයාං. දෙසිතා අමුතාකං ඉමා ආපඤ්ඤියො සඤ්ඤාලෙඤ්ඤි තිණඵඵාරකෙන ධපෙඤා පුලුඵඵඤ්ඤං. ධපෙඤා ගිභීඵඵසංගුඤ්ඤං. ඛමති සඤ්ඤාස නඤ්ඤා තුණඤ්ඤි. ඵඵලෙතං ධාරයාමිති.

61. ඉදං චුඵඵති භිකඵඵෙ අධිකරණං චූඵසනතං. මෙන චූඵසනතං? සමමුඛාඵනසො ඵ තිණඵඵාරකෙන ඵ. කිඤඤි තඤ්ඤි සමමුඛාඵනසමී?

සඤ්ඤාසමමුඛතා ධමමසමමුඛතා ඵනසසමමුඛතා පුඤ්ඤාලසමමුඛතා. කා ඵ තඤ්ඤි සඤ්ඤාසමමුඛතා? යාඵතිකා භිකඤ්ඤාමංගඤ්ඤා නෙ ආගතා භොනති ජඤ්ඤාභානං ජඤ්ඤා ආභඵො භොති. සමමුඛිඤ්ඤා න පඵකෙකාසනති. අයං තඤ්ඤි සඤ්ඤාසමමුඛතා.

කා ඵ තඤ්ඤි ධමමසමමුඛතා ඵනසසමමුඛතා? යෙන ධමමමන යෙන ඵනසෙන යෙන සඤ්ඤාසමමුඛතා තං අධිකරණං චූඵසමමති, අයං තඤ්ඤි ධමමසමමුඛතා ඵනසසමමුඛතා.

කා ඵ තඤ්ඤි පුඤ්ඤාලසමමුඛතා? යො ඵ දෙසෙති, යඤ්ඤා ඵ දෙසෙති, උභො සමමුඛිඤ්ඤා භොනති, අයං තඤ්ඤි පුඤ්ඤාලසමමුඛතා.

කිඤඤි තඤ්ඤි තිණඵඵාරකසමී? යා තිණඵඵාරකසකමමසා කිරියා කරණං උපගමතං අඤ්ඤාපගමතං අධිඵාසනං අපඵකෙකාසනං ඉදං තඤ්ඤි තිණඵඵාරකසමී.

ඵඵං චූඵසනතං ඵ භිකඵඵෙ අධිකරණං පඵඤ්ඤාභකො උකෙකාඵෙති උකෙකාඵනකං පාඵතතියං. ජඤ්ඤාසකො ඵියති, ඵියනකං පාඵතතියං.

කිඵඵාධිකරණං කතිභි සමඵෙභි සමමති? කිඵඵාධිකරණං ඵකෙන සමඵෙන සමමති සමමුඛාඵනසොනාති.

සමඵකඵනධකො නිඵධිඤ්ඤා ඵකුඵො.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසාවා. උපන් අරගල ඇති... මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැත් වේ ද, තමා ගේ යම් ඇවැත් වේ ද, ඥාල වරද ද හැර, ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්තිය ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් මේ ආයුෂ්මතුන් හට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද සහ මැදදී තිඤ්චාරකයෙන් දෙසමී.... යම් ආයුෂ්මතකු හට රිථියෙහි ද හේ නිභධ වේ ධා, යමකුට නොපිසියෙයි ද හේ කියාවා.

අප විසින් ඥාල වරද ද හැර ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් සහමැදදී තිඤ්චාරකයෙන් දෙසන උද්දේ ය. සංඝයාට රිථියෙයි, එතෙයින් නිභධ ය, මෙසේ මෙය සලකමී''යැ යි සංඝ තෙමේ දන්වියැ යුත්තේ ය.

61. මහණෙනි, මේ අධිකරණය සන්තිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්තිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාචිතයයෙන් ද තිඤ්චාරකයෙන් ද යන දෙකෙනි. එහි සම්මුඛාචිතයය කවර යැ? සංඝ සම්මුඛතාව ධර්ම සම්මුඛතාව චිත්‍යසම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව යන මේ ය. එහි සංඝ සම්මුඛතාව කවරයැ? යම් පමණ මහණහු කම්ප්‍රාජ්නයෝ නම් ඔහු හැම ආචාරවේත් ද. ජන්‍ය දෙනුවට සුදුස්සන්ගේ ජන්‍ය ගෙනෙන උද්දේ වේ ද, හමු වූ මහණහු ප්‍රතිෂේධනය නො කෙරෙත් ද මේ එහි සංඝසම්මුඛතාව යි.

එහි ධර්ම සම්මුඛතා චිත්‍ය සම්මුඛතා කවර යැ? යම් ධර්මයකින් යම් චිත්‍යයෙකින් යම් ගුණා-සාසනායෙකින් ඒ අධිකරණය සන්තිදෙයි ද, මෙය එහි ධර්මසම්මුඛතා චිත්‍යසම්මුඛතා යැ

එහි පුද්ගලසම්මුඛතා කවර යැ? යමෙකුත් ඇවැත දෙසයි ද සමකුටත් දෙසයි ද, ඒ දෙදෙනාම හමු වූවාහු වෙත්, මේ එහි පුද්ගල සම්මුඛතා යැ.

එහි තිඤ්චාරකය කවර යැ? තිඤ්චාරකකම්භා ගේ යම් ක්‍රියායක්, කිරීමක්, උලැබීමක්, අධ්‍යාපණයක්, ඉවැසීමක්, අප්‍රතිෂේධනයක් වේ ද, මේ එහි තිඤ්චාරකය යි.

මහණෙනි, මෙසේ සන්තිදුනු මේ අධිකරණය ඉදින් ප්‍රතිග්‍රාහක මහණෙක් ඉදිරියට අදනේ ද. ඔහුට උත්තොටනක පච්චන්දය ඇවැත වේ. මේ කම්භයට ජන්‍ය දුන් මහණෙක් මෙහි සන්තිදීමට නිත්‍ය කෙරේ ද ඔහුට වියනක පච්චන්දය ඇවැත වේ.

කෘත්‍යාධිකරණය ගමථ කියෙකින් සන්තිදේ ද කෘත්‍යාධිකරණය සම්මුඛාචිතය සංඛ්‍යාත එක් ගමථයෙකින් සන්තිදෙයි.

සතරවනු සමථකඛන්ධකය නිවීමේ ය.

චූලලවග්ගපාලී

විසෙසපදනුකකමණිකා

අ	පිටසංඛ්‍යා	අ	පිටසංඛ්‍යා
අකඛරීකායපි	40	අනුභනනා	376
අලෙකනපි	40	අනුරාධිකාධම්මා	130
අගරුකරියමානෝ	100	අපටිකෙකාසනා	416
අගසසමොධාන පරිවාසො	250, 252	අපටිකුසුය	23
අඛාරකාසුපමා	130	අපටිපුට්ඨා	28
අඛුලියා ජලමානාය	342	අපලොකනකමමං	378
අජෙති	6, 24	අප්පකිලුමථෙන	44
අජ්ඣාචාරෙ ආචාරවිපනේනා	16, 96	අපටිභානා	344
අජ්ඣාවිකකං	350, 356	අප්පඤ්ඤ	342
අට්ඨපදෙපි	40	අප්පසාද කාමා	130
අට්ඨකඛිලුපමා	130	අබලබලො විය	42
අනිදිවසීයා දිට්ඨිවිපනේනා	16, 96	අඛෙකකානං	130
අනිවෙට්ඨති	422	අඛොකුට්ඨිකා	42
අනනපට්ඨකිකෙ	402	අබහුසුභනනා	376, 888, 392
අදෙසනාගාමිනියා	8, 10	අභිච්ඡාරිකා	388
අධම්මකමමං	8	අභියඛිඛාරිකං	342
අධම්මිකා සලාකගාහා	362	අමුලභවිතයො	350, 354, 418
අධිසිලෙ සීලවිපනේනා	16, 96	අලමනනරා	2
අනපදනං	14, 24, 96	අච්ඡායකමමං	8
අනපෙට්ඨා	66	අච්ඡානේනා	24
අනවසසමො	378	අසලෙභාගං සංඛිතන	100
අනාචාරං	38, 56	අසමුච්චා	28
අනාපකඤ්ඤා කතං	8	අසරමාන පටිච්ඡනනා	268
අනාචාරවනා	166	අසංභිතො	402
අනිකිකා	314	අසාරෙකා	8
අනුදුග්ගන	80	අසීදුනුපමා	132
අනුබලපදනං	376, 388	ආගනනුක භක්ඛා	66
අනුචාද්ධිකරණං	376, 388	ආචාරගොචරසමපනේනා	402
අනුචාදෙ	18	ආචාරවිපකඤ්ඤා	376
අනුසමපට්ඨකතා	376	ආචාරවිපකඤ්ඤා	376

විසෙසපදනුකකමණිකා

අ	පිටුවකයා	ඔ	පිටුවකයා
ආධානගාභී	380	ඔකොට්මකො	386
ආපජජිතා	354	ඔනොජනං	170, 176, 182
ආපකොධිකරණං	376, 388	ඔස.රියති	290
ආපතති. ආරොපෙතො	14		
ආවාස පරමපරං	110	ක	
ආසන පරියතෙතා	160	කකුලුකතාය	370
ආරඤ්ඤිකඛං	182	කණාජකං	342
ආවෙලං	38	කතිකසණ්ඨානං	342
ආයගාභිභාරො	98	කහාරදුණ්ඨො	342
		කලහකාරකො	96
ඉ		කාකට්ඨසං	68
ඉඛස	400	කාසදඩ්ඪිබහුලා	340
ඉද්ධිපාවිභාරියං	340	කිව්චාධිකරණං	376, 390
ඉඤ්ඤි	380	කුකකුච්චකො	34
		කුකකුට්චසං	68
උ		කුලසුණ්ඨානං	40
උකෙකාවනකං	402	කොට්ඨකො	342
උකෙකාටෙති	398	කොධිතො	378
උකෙකපථියකමමං	88, 100		
උහරිහඛං	342	ඛ	
උහනානමුඛා	42	ඛලිකායපි	40
උහතොවණ්ඨිකමාලං	38	ඛිතච්චෙතො	286, 290, 310
උපකණ්ණකෙ	412	ඛියනකං	402
උපසාථකෙන	56	ඛුංසෙසුති.	70
උපනාභී	378		
උඛොභිකාය	402	ඟ	
උච්චෙතකො	286, 310	ඟතිගතං	362
උරච්ඡදං	38	ඟ්ඪිධජො	98
උපසප්පෙතනී	40	ඟ්ඪිපට්ඨිසංයුතං	372
		ඟ්ඪිසංසට්ඨා	24
එ		ඟුලුකකො	414
එකච්ඡකෙනා	98		
එකජකං	340	ස	
එකතොවණ්ඨිකාමලං	38	සට්ඨිකායපි	40
එභිසවාගතවිදිනො	42		
එළගලාට්ඨා	386		

විසෙසපද්‍රක්‍ෂකමණිකා

ච	පිටුවකයා	ද	පිටුවකයා
චතුකකහනනං	342	දකඛිණපටකා	68
චාවනාධිපායෙහි	346	දසපදෙපි	40
චඛිඤ්ජකෙනනපි	40	දිව්‍යාවිකමමං	374
චිත්තරූපං	342	දිට්ඨිවිපභවියා	376
චිත්තවිපරියාසකතො	350	දුට්ඨවිත්තා	380
චිත්තමානානෙතො	196, 226, 228	දුපච්චිසුංඝි	390
		දෙසනාගාමිනියා	12
		දෙසගාමීනා	58
ඡ			
ඡන්දගාමීනා	58		
ඡන්දදයමකා	410	ධ	
ඡබ්බගගියා	321	ධනුකෙනපි	40
ඡාරඤ්ඤා	196	ධමං කථිකා	340
		ධමං කමමං	10
ඤ		ධමං සමුච්චනා	896, 404
ඤාසිනො	340	ධුට්ඨභව්‍යකො	64
ඤ		ඞ	
ඤානිකමමං	378	නවකමමීකො	64
ඤාතර්චනුසුකමමං	378	නළාවිකං	40
ඤාතකිදුතියකමමං	378	නිබ්බදෙට්ඨනං	422
		නිබ්බදෙතිකො	262, 200
ක		නිබ්බදඤ්ඤානි	40
කජ්ජනියකමමං	4, 6, 14, 22	නියසසකමමං	24, 26
කධබ්බෙසා	166, 186	නිසසයො	18
කසසපාපියාසිකා	362, 370, 422, 424	නොසාරං	18, 20, 22
කිණ්චපාරකං	370, 430		
කිණ්චකකුපමා කාමා	137	ඞ	
කිසීයධජො	98	පකතඤ්ඤාස	18
කිරව්ජානකථිකා	340	පකතා	24
කිලසඛිඤ්ඤා	66	පකරණං	163
කුච්චෙට්ඨනි	40	පඛවිචරෙණපි	40
		පච්ජාසඤ්ඤාන	170, 176, 182
ඞ		පච්ඤායනනා	344
ඞරුඤ්ඤා	40	පච්ඤාසුකකරණං	356, 358, 360
ඞුප්පට්ඨකං	372	පච්ඤාසුය කතං	12

විෂයපදනුකකමණිකා

ප	පිටුවකයා	හ	පිටුවකයා
පටිසාරණියකමම.	64	හිතබුනොවාද සමමති	170
පතිවයො	338	හිසි	342
පහතකමකයා	344		
පහතාලකකනපි	40	ඉ	
පබ්බාජනියකමම.	38	මකනී	380
පරිවසනකයා	190	ලෙඩකුහුනො	80
පරිවුසුපරිවොසො	204	මව්පරි	380
පරිසකකති	76	ලෙඤ්ඤික.	38
පරිහාරපථපි	40	මනෙසිකයපි	40
පසාවධිකයා	342	මඤ්ඤෙඤ්ඤ විය	42
පළාපි	380	මමමනො	386
පාදකධලික.	98	ම.සල පසුපමා	130
පාදපිය.	98	මානක වාරිකා	180
පාදෙදක.	98	මානකාරහා	176, 178
පාරිවාසිකා	158	මායාවී	380
පාරිවාසික වතුකො	166	මිසකදිට්ඨිනො	314
පිට්ඨිපරිකමම.	98, 170	මිහිතපුබ්බකමා	42
පිණ්ඩපාතිකකය.	182	මුඛසකතිහි වීතුදකයා	360
පුහකලකමමුඛක	396, 404	මුලාසපටික සකනාරහා	168, 212, -
පුබ්බහාසිනො	42		214, 216
පුරෙසමඤ්ඤ	170, 176, 182	මුලකවිකා	380
ඛ		ලමධක.	376
ඛවහාධාධො	386	ලමධග.	388
ඛහාරාමනොධධක	314	ලොකවිකාසපි	44
ඛිලෙඛ:හන.	342	ලොසපුරිසො	28
ඛිලකදුගිස.	342	ලොහගාලිකා	50
භ		ය	
භණ්ඩකාරකො	96	යරා බුඛධ.	170
භතකුඤ්ඤක.	338, 340	යරාඤ්ඤ.	342
භයගාමිකා	58	යරා වලඤ්ඤපි	40
භසකාරකො	2, 96	යාවනකුපමා	130
භාකුචිකහාකුචිකො	42	යෙභුයාසිකා	360, 408
භාසිතපරිකකය.	350, 418, 420		

විසෙසපදනුකකමණිකා

ර	පිටුවකය	ස	පිටුවකය
රඬයමංකෙකපි	40	සඬකාවිපලලනවිකාය	344
රක්කවෙජදෙ	166	සඬකා අධිකරණකාරකො	96
රථකෙනපි	40	සවවනීයං	20
රුක්කථලුපමා	132	සඬකෙතනිකං	196
		සඬකො	380
		සඬකා	42
උ		සනිචිනයො	348
ලජ්ඣකො	256, 258, 260, 262	සනිවෙපුලලපකො	348
ලාසෙනපි	40	සකුසුලුපමා	132
ලුඤ්චිකා	380	සකුසුලුපමා	40
		සකුසුලුපමා	380
ච		සපුකුසුලුපමා	342
චඩකකෙනපි	40	සපුකුසුලුපමා	130
චච්චකො	342	සඬකවිපවිච්චකො	254
චචංසකං	38	සමාදුපිතො	342
චණ්ණචණ්ණකො	414	සමාන. සංචාසකා	164, 172
චමෙහසකු	70	සමුතෙතීතො	342
චචකෙකපි	318	සමොධානපට්ඨාසො	234, 290, 292
චාලකො	370	සමචංසිතො	342
චිඤ්චිකං	38	සමනිකො	318
චිතයධරා	340	සමුච්චා චිතයො	332, 396
චිතය සමුච්චා	396, 404	සරිතසාටිතං	380
චිපච්චකො	386	සලාකහභාපකො	360, 408
චිපච්චකො	166	සලාකහභාපකො	40
චිපච්චකො	288	සඬකො	166
චිපච්චකො	414	සඬකො	342
චිපච්චකො	96	සිලවිපකො	376
චිපච්චකො	376, 388	සුකුසුලුපමා	196
චිපච්චකො	414	සුකුසුලුපමා	42
චිපච්චකො	160	සුකුසුලුපමා	402
චිපච්චකො	286, 310, 312	සුකුසුලුපමා	402
චිපච්චකො	266	සුකුසුලුපමා	340
චිපච්චකො	262, 300	සුකුසුලුපමා	406
		සුකුසුලුපමා	282
		සුකුසුලුපමා	130
ස		සෙනාසන පඤ්ඤපකං	338, 340
සකණ්ණපකො	414	සෙය්‍යාපරියනො	160
සකුසුලුපමා	42	සෙය්‍යාභිභාරො	98
සකුසුලුපමා	4		
සකුසුලුපමා	396, 404		

පුලලවගගපාලී

සඤ්ඤානාමානුකකමණිකා

	පිට්ඨකා		පිට්ඨකා
අනාඨපිණ්ඩික	2	තින්දුකකඤ්ජරා	340
අනුරුඳ්ධි	64	දබ්බමලපුත්ත	340
අඛොටකවන	68	පණ්ඩුකලොහිතකා	2, 4, 6
අරිට්ඨ	128, 130, 132	මච්ඡිකාසණ්ඩ	64, 82
අසුච්ඡුතබ්බසුකා	38, 42, 46	මඤ්ඤුච්ඡි (මිගදය)	340
ආනඤ්ජ	64	මගා කවචන	64
ඉසිරිලී	340	මහා කපචන	64
උද්ධි	196, 202	මහාකොට්ඨිත	64
උපාලී	64, 166, 188	මහාදුඤ්ඤ	64
උචාළ	362, 370	මහා මොග්ගලලාන	64
කලයාණ භණ්ණික (ගහපති)	342	මෙත්ඤ්ඤභූමච්ඡකා	342, 344
කාසී	44	මෙත්ඤ්ඤා	344
කීටාගිරි	38, 42, 44	රාජගෙභ	338
කොසලේ	86, 100, 103	රාහුල	64
ගග්ග	350, 352	රෙච්චන	64
ගඤ්ඤබාධිපුබ්බ	128, 130, 132	දේභාර (පබ්බත)	340
ගිජ්ඣකුට	340	දේවච්චන	338
ගොතම කඤ්ජරා	340	සත්තපණ්ණිගුහා	340
සොසිතාරාම	86, 108	සප්පසොණ්ඩික පබ්බාර	340
වික්ක (ගහපති)	64	සාරිපුත්ත	46, 64, 66
වොරපපාත	340	සාරිපුත්තමොග්ගලලාන	46
ජනන	86, 109, 103, 376	සාවඤ්ඤී	2, 44, 168, 196
චීවකඛෙට්ඨන	349	සීඤ්චන	340
චේතනිත	2, 44, 128, 158, 196	සුඛච්ච	64, 82, 86
තපොතකඤ්ජරා	340	සෙය්‍යසක	24, 34
තපොදුරාම	310		